

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

*மாறன்பணித்ததமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த

திருமங்கையாழ்வார்

அருளிச்செய்த

பெரியதிருமொழி,

[முதல், இரண்டு, மூன்று பத்துக்கள்]

மூலமும்;

நஞ்சீயர்படி வ்யாக்யாநமும்;

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்;

பூர்வாசார்யர்கள் சேர்த்தருளின

அரும்பதவிளக்கமும்;

வ்யாக்யாநங்கோத் தழுவின

பதவுரைபும்;

முதல்ஸம்புடம் - ப்ரதி ௧00.

சித்திரகூடம் - கந்தாடை -

திருவேங்கடாசார்யரோடு

அரசாணிபாலே-கந்தாடை-

திருஷ்ணமாசார்யர்,

அநேகபாகவதநியமநாநுஸாரமாகப்

பரிசோதித்து,

திருவல்லிக்கேணி :

ஸ்ரீஸரஸ்வதீஊண்டாரமுத்ராஶ்ரசாலையில்

பதிப்பித்தனர்.

1881.

ரிஜிஸ்டர்ட் காபிரைட்.

விஷயஸூசினைக.

பக்கம்.	திருமொழி.	திவ்யதேசம்.	எம்பெருமான்.
	முதற்பத்து.		
கஉ	க - வது. வாடினேன்		நாராயண என்னும்திரு நாமவைபவம்.
சஅ	உ - வாலிமாவலத்து	திருப்பிரிதி	பரமபுருஷன்.
எக	ங - முற்றமூத்து	ஸ்ரீபதரி	பதரிநாராயணன்.
சுந.	ச - ஏனமுனுகி	ஸ்ரீபதரிசாரமம்	
க0ரு	ரு - கலையும் கரியும்	ஸ்ரீசாளக்கிராமம்	ஸ்ரீமூர்த்திப் பெருமான். தேவராஜன்.
ககம்	சு - வாணிலாமுதுவல்	திருநைமிசாரண்யம்	
கந.க	ங - அங்கண்ணாமலம்	சிக்கவேழஞ்ஞற்றம் (அ ஹோபிலம்)	நரலிம்ஹர்.
கசக	அ - கொங்கலந்த	திருவேங்கடம் திருமலை	திருவேங்கட முடையா ன், வேங்கடத்துறை வார்.
கசஉ	க - தாய்தந்தை		
கஎக	உ - சண்ணூர்கடல் குழி		
	இரண்டாம்பத்து.		
உருக	க - வானவந்தங்கள்	திருவெவ்வூர்	வீரராகவம்பெருமான். பார்த்தசாரதி, மந்நா தன், தென்னியசிங்கர், சக்ரவர்த்தித் திருமக ன், தேவப்பெருமான்.
உருரு	உ - காசையாடை	திருவல்லிக்கேணி	
உஎ0	ங - வித்தெருவிழவும்		
உஅஎ	ச - அன்றையர்	திருநீர்மலை	சீலமுந்லவண்ணன், ரங் கநாதன், நீர்வண்ண ன், நரலிம்ஹர், உலக எந்தபெருமான்.
ந0க	ரு - பாராயது	திருக்கடன் மல்லை	தலசையந்ததுறைவார், ஞானப்பிரான்.
நஉச	சு - நண்ணூர்		
நருஎ	எ - திலாரம்பெண்ணதி	திருவிடவெந்தை	தித்தியகல்யாணர். அஷ்டபுஜர். பரமபதநாதன். திருவிக்கிரமன், ஆயனார்.
நஅரு	அ - தரிபுரம்	திருவட்டபுகரம்	
ச0ச	க - சொல்லுவன் சொல்	பரமேசுரவிண்ணகரம்	
சுகஎ	உ0 - மஞ்சாடுவரை	திருக்கோவலூர்	
	மூன்றாம்பத்து.		
சுருரு	க - இருந்தண்	திருவயிந்திரபுரம்	தெய்வராயகன்.
சுருச	உ - ஊன்வாட	திருச்சித்திரகூடம்	கோவிந்தராஜன்.
சுசுச	ங - வாடமருதிடை		
சஎச	ச - ஒருகுறளாய்	சீராமவிண்ணகரம்	தாடாளன், திருவிக்கிர மமூர்த்தி.
சகஉ	ரு - வந்துனதடியேன்	திருவாலி	வயலாலிமணவாளன்.
ருஅ	சு - ஆவிரிய		
ருக	எ - கள்வன்கொல்	திருநாகுகூடம் திரும ணிமாடக்கோயில்	நந்தாவிகக்குப்பெருமா ள், நரநாராயணர்.
ருருஅ	அ - நந்தாவிகக்கே		
ருஎ	க - சலங்கொண்ட	ஷெ வைகுந்த விண்ணகரம்	வைகுந்தநாதன், தாம ரைக் கண்ணுடைய பிரான்.
ருகக	க0 - திருமடந்தை	ஷெ அரிமேய விண்ணகரம்	குடமாடு கூத்தன்.

ஸ ங் கே த ஸ ங் க் ர ஹ ம்.

—*—

- (க) ஒவ்வொருபக்கத்திலும் சிலவரிகளின் கடைசியில், [நு], [க0], [சநு], [உ0], [உநு], [க0], [கநு] என்று அச்சிட்டிருக்கும் கணக்குகள், வரிகளின் கணக்கென்றாக.
- (உ) (.) இது, ஸம்பூர்ணமாக வாக்யம் முடியுமிடத்திலிருக்கும்.
- (ங) (;) இது, அஸம்பூர்ணர்த்த வாக்யாந்தத்திலும், அதிதூராரவ்யபதாந்தத்திலும் இருக்கும்.
- (ச) (,) இது, வாக்யமத்யத்தில் நிறுத்துமிடத்திலும், ஸமூச்சயத்திலும், கிருசித் தூராரவ்யபதாந்தத்திலும், நடுவில் நிறுத்தவொண்ணாத வாக்யங்களின் முடிவிலுமிருக்கும்; ஆனால், மேல்வாக்யத்தின் நடுவேயுதவரில், நடுவே நிறுத்தவொண்ணாத வாக்யங்களின் முடிவிலும் (;) என்ற குறிப்பேயிருக்கும்.
- (ரு) (-) இது, விவரண விவரணி மத்யத்திலும், ஆத்யந்தக்ரஹண மத்யத்திலும், ஆர்வயம் காட்டுமிடத்தில் ஆர்வயிக்கும்பாத்தத்தின் முடிவிலுமிருக்கும்.
- (கூ) அநுவாதங்களின் முகியில் (") என்றும், (") என்று மிருக்கும்.
- (எ) அநுவாதாந்தர்க்கத அநுவாதத்தின் முதலிலே (') என்றும், முடிவில் (') என்று மிருக்கும்.
- (அ) (:) இது, காகுஸ்வரமுண்டாகுமிடத்திலிருக்கும்.
- (க) (?) இது, ப்ரஃஸமிருக்குமிடத்தில் நிற்கும்.
- (க0) () இதின் நடுவே மூலப் ப்ரதிகதாரணம் ப்ராயிகமாயிருக்கும்; ஒரேராயிடத்தில் மூலப் ப்ரதிகதாரணத்தின் முடிவில் (-) என்று மாத்ரமேயிருக்கும்.
- (கக) [] இதின் நடுவே ப்ராஸங்க வ்யாக்யேய ப்ரதிகதாரணமிருக்கும்.
- (கஉ) (*) இது, நேராக ப்ரமாணத்தையெடுக்காதே ஸ்வவாக்யமே ப்ரமாணத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிருக்குமிடத்தில், அவ்வாக்யாதியிலேயிருக்கும்.

நஞ்சியர்படி வ்யாக்யாநம் முதலில் அகப்படாமற்போன மையால், முதற்பத்து முழுதும், பதவுரை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம், அரும்பதவிளக்கம், இவற்றுடன் முதலில் அச்சிட்டு, பின்பு, நஞ்சியர்படி வ்யாக்யாநம் முதற்பத்து முழுதும் ஒரேயிடத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

பெரிய திருமொழி வ்யாக்யாநத் து

வருஷமுன்பணம்செலுத்தின கையொப்பக்காரர்கள்.

பட்டணம்.

சேஷாசார்யர்

மா - ரங்காசார்யர்

எம் - ராகவாசார்யர்

ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர்

ஸ்ரீ - ரங்காசார்யர்

உபயவேதாந்தபுரம் - ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்.

வ - ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார்.

ஸி - சுப்பராயலுநாயுடு.

அனந்தய்யநாயுடு.

எம் - ஆர் - முத்துஸாமிநாயுடு.

பி - ஸி - வேணுகோபாலபிள்ளை.

இ - ராஜரத்தினமுதலியார்.

ஸி - ரங்கஸாமிமுதலியார்.

வ - கிருஷ்ணஸாமிநாயக்கர்.

சுப்பராயமுதலியார்.

லாட் - வீராஸாமிநாயுடு.

எஸ் - நாராயணசாமிபிள்ளை.

ஸி - வெங்கடசாமிநாயுடு.

வரதராஜலுநாயுடு.

தேவப்பெருமாள்முதலியார்.

ஸி - ராமசாமிமுதலியார்.

துபாஷி - பார்த்தசாரதிநாயக்கர்.

கோவந்தமுதலியார்.

வி - கிருஷ்ணசாமிசெட்டியார்.

ஆ - ரங்கசாமிநாயுடு.

ப - தேவராஜலுநாயுடு.

பி - மணவாளஜியர்.

ஸி - ரங்கநாதமுதலியார். (ந - ப்ரதி)

நீ - ராமாநுஜலுநாயுடு.

அத்தங்கி - வரதப்பசெட்டியார்.

பி - எஸ் - பொன்னுசாமிபிள்ளை.

வெ - பொன்னுசாமிமுதலியார்.

வங்காயல - ஸ்ரீநிவாஸசுசெட்டியார்.

திருவல்லிக்கேணி.

ஸ்ரீ-பார்த்தசாரதிஅய்யங்கார். (அ-ப்ரதி)

ம - அ-திருமலாசார்யர்.

ம - அ - திருநாராயணசார்யர்.

ம - டு - சின்னநரசிம்மாசார்யர்.

ம - ம - ச - நரசிம்மாசார்யர்.

ம - கிரு - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

சேஷாசார்யர்.

வழுத்தார் - கிருஷ்ணஸாமிஅய்யங்கார்.

கோயம் - ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர்.

திஷ்டர் - ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார்.

வானமாமலை - நரசிம்மாசார்யர்.

ராமாநுஜமுதலியார்.

எம் - சீதாராமநாயுடு.

கோவந்தராஜலு.

ஜி - வீராஸாமிநாயுடு.

ஆ - 'திருவேங்கடபிள்ளை.

புஷ்பகடை - விஜயரங்கநாயுடு.

திருவடகரன்பேட்டை.

விஜயரங்கமுதலியார்.

பி - எதிராஜமுதலியார்.

ராகவலுநாயுடு.

தம்புசாமிபிள்ளை.

குருமூர்த்தநாயுடு.

ஸி - முத்துகிருஷ்ணமுதலியார்.

கா - வீராசாமிபிள்ளை.

புதுப்பாக்கம்.

வி - புருஷோத்தமமுதலியார்.

அருணாசலமுதலியார்.

* தெய்வசிகாமணிமுலியார்.

ராயபேட்டை.

புருஷோத்தமமுதலியார்.

சிக்காரவேலுமுதலியார்.

துங்கம்பாக்கம்.

ஸி - ராகவாசார்யர்.

எழும்பூர்.

பி - கஜேந்திரநாயுடு.

கண்ணபிரான் என்னும் }

கிருஷ்ணசாமிமுதலியார் }

சிந்தாத்திரிப்பேட்டை.

மத்தேரி - வரதராஜலுநாயுடு.

தே - நாராயணசாமிபிள்ளை.

குளே.

வந்தவாசி - முனிசாமிமுதலியார்.

திருவேங்கடபிள்ளை.

சைதாபேட்டை.

பொன்னரங்கபிள்ளை.

டி - நாராயணசாமிமுதலியார்.

நாராயணசெட்டியார்.

மைலாபூர்.

ம - கோ - ராமசாமிமுதலியார்.

ஆலந்தூர்.

நாராயணசாமிநாயுடு.

கூடலூர்.

ஸாமிஅய்யங்கார்.

பி - வெங்கடசாமிபிள்ளை.

பொலாரம்.

டி-ஆர்-வெங்கடாசலம்பிள்ளை (உ-ப்ரதி)

தூத்துக்குடி.

எ - ராமாநுஜாநாயுடு (உ - ப்ரதி)

ஸ்ரீரங்கம்.

கோயில்கந்தாடை-தி-வெங்கடாசார்யர்
வீராசாமிபிள்ளை,

நீலகிரி.

ராமசுவாமிநாயுடு.

பொள்ளாச்சி.

பிள்ளையுறங்காவிலிதாஸர்,

கோயம்புத்தூர். [மி.

வேதவியாஸ திருவேங்கடபட்டர்ஸ்வா
ஸ்ரீநிவாஸவெங்கடரங்கய்ய.

கா - குப்புசாமிநாயக்கர்.

ரே - சின்னசாமிநாயக்கர்.

தென்செரக்கை.

கொ - கிருஷ்ணஸாமிஅய்யங்கார்.

கும்பகோணம்.

ஆர் - ஸ்ரீநிவாஸஅய்யங்கார்.

ரங்கசாமிஅய்யங்கார்.

பெங்குளூர்.

ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

கோபாலகிருஷ்ணய்யங்கார்.

ராஜகோபாலநாயக்கர்.

செல்வராயமுதலியார்.

ஆ - திருவேங்கடசாமிமுதலியார்.

சேரன்மாதேவி.

பெரியநம்பிரம்பிஅய்யங்கார்.

கபிஸ்தலம்.

எம்-துரைசாமிமூப்பனார்.

ஸங்கம்.

வி - குப்புசாமிஅய்யங்கார்.

கொமரலிங்கம்.

திருவேங்கடராமாநுஜஅய்ய.

ஆயக்குடி.

துளசிமாணிக்கம்பிள்ளை.

ஹொஸ்பேட்டை.

வி - வெங்கடாசலம்பிள்ளை.

அய்யம்பாளையம்.

வித்வான் - கிருஷ்ணய்யங்கார்.

காட்டுபுத்தூர்.

மாணிக்கம்பிள்ளை.

பட்டுக்கோட்டை.

பி - ராஜகோபாலநாயுடு.

சேலம்.

சுப்பராயசெட்டியார்.

திருப்பாதூர்.

த - பரசுராமபிள்ளை.

ஈரோடு.

தேவணசெட்டியார் என்கிற சடகோப

ராமாநுஜதாஸர்.

திருநாராயணபுரம்.

அனந்தாண்பிள்ளை - பாஷியாசார்யர்.

நாரணய்யங்கார்.

பெல்லாரி.

என் - பாலகிருஷ்ணபிள்ளை.

லோகநாதமுதலியார்.

மையூர்.

ஆதிராமாநுஜஅய்யங்கார்.

திருக்கடன்மல்லை. [யர்.

பிள்ளைலோகம் - ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்

வேலூர்.

ஆ - சீதாராமமுதலியார்.

பழனி.

முத்தராகமணியகாரர்.

கருங்கல்பாளையம்.

காமாட்சிபிள்ளை.

மாஸந்தோறும்பணம்செலுத்துமவர்கள்.

பட்டணம்.

* டி - ராமாநுஜாசார்யர்.
 * ஜி - ஸ்ரீநிவாஸராகவராசார்யர்.
 * பி - அநந்தாசார்யர்.
 அப்பா - சேஷ்யயங்கார்.
 செல்லையங்கார். (உ-பரதி)
 ஆண்மறைநாடு - அப்பணயங்கார்.
 * வ - நாரணயங்கார்.
 * கு - ஜோ - நரசிம்மாசார்யர்.
 சா - சடசோபராமாநுஜய்ய.
 தேவராஜபிள்ளை.
 ராமசாமிபிள்ளை.
 கிருஷ்ணபிள்ளை.
 கோவிந்தபிள்ளை.
 சாரங்கபாணிமுதலியார்.
 வெங்கடராமாநுஜம்பிள்ளை.
 என் - விஜயரங்கபிள்ளை.
 * சோ - வீரராகவலுநாயுடு.
 கா - பார்த்தசாரதிநாயுடு.
 எ - கோவிந்தராஜு.
 ம - ச - சேஷாசலமுதலியார்.
 நாராயணராஜு.
 ம - செல்லப்பமுதலியார்.
 வாசுதேவபிள்ளை.
 ப - கோவிந்தநாயுடு.
 வி - ஜயராமசெட்டியார்.
 * எதிராதமுதலியார்.
 தொளசிகநாயக்கார்.
 * வி - திருவேங்கடசாமிநாயக்கர்.
 * வி - ராஜகோபாலமுதலியார்.
 எ - வெங்கடேசம்பிள்ளை.
 கோதண்டராமபிள்ளை.
 ம - ரங்கசாமிமுதலியார்.
 டி - ராஜகோபாலநாயுடு.
 வி - மாணிக்கம்பிள்ளை.
 வே - கி - நாராயணசாமிபிள்ளை.
 பெருமாளகோவில் - ஆழ்வார்.
 * மதுரகவிராமாநுஜதாஸர் (ஒற்றை
 வாடை)
 * பார்த்தசாரதிதாஸர்.
 கண்ணபிள்ளை.
 கேசவநாயக்கர்.
 மா - மணவாளநாயுடு.
 கிருஷ்ணப்பசெட்டியார்.
 வி - அப்பாசாமிபிள்ளை.
 சடகோபராமாநுஜதாஸர்.
 டி - ஜி - வேணுகோபாலநாயுடு.
 சுதர்சனநாயுடு.
 மதுரகவிராமாநுஜதாஸர்.
 * ப - வாசுதேவமுதலியார்.
 கா - குப்புசாமிமுதலியார்.
 கிருஷ்ணசாமிபிள்ளை.

மை - ஸ்ரீநிவாஸபிள்ளை.

* எம் - எஸ் - ஸ்ரீநிவாஸமுதலியார்.
 * மணம்பேடு - ராகவமுதலியார்.
 * பி - வி - சோமசுந்தரமுதலியார்.
 சக்ரவர்த்தித்திருமகனிர்ராமாநுஜதாஸர்.
 (உ - பரதி)

இளையாழ்வார்.
 வெ - செல்லப்பிள்ளை.
 நாராயணசாமி.
 கிருஷ்ணசாமிசெட்டியார்.
 பொன்னப்பிள்ளை.
 * அ - சுந்தரசாமிமுதலியார்.
 தொளையசிகநாயுடு.
 நாசமுனிநாயுடு.
 வெ - வெங்கடோபாபிள்ளை.
 பூ - வெங்கடகிருஷ்ணபிள்ளை.
 என் - சேஷநாதசெட்டியார்.
 பி - திருநெல்வேலிமுதலியார்.
 * சடகோபம் - ராஜகோபாலநாயுடு.
 பி - திருவேங்கடபிள்ளை.
 நாராயணசாமிபிள்ளை.
 நாராயணசெட்டியார்.

திருவல்லிகைகேணி.

* ம - ச - நரசிம்மாசார்யர்.
 ஸ்ரீ - கி - கிருஷ்ணசாமிஅய்யங்கார்
 (உ - பரதி)

* கிருஷ்ணநாயுடு - குப்பணயங்கார்.
 ஸரப - மாராசார்யர்.
 * சாவகமணி - அநந்தாசார்யர்.
 செவராஜதாஸர்.
 * திருவந்தராமசாமிமுதலியார்.
 * டி - ராமசாமிநாயுடு.
 ராமசுருஷ்ணநாயுடு.
 வி - கோவிந்தபிள்ளை.
 ரவசங்கரமுதலியார்.
 * டி - ரங்கநாதமுதலியார்.
 ஜே - ராமாநுஜலுநாயுடு.
 கொண்டலநாயுடு.
 வி - பார்த்தசாரதிநாயுடு.
 * ராஜப்பிள்ளைஸ்ஸாரம்.
 அய்யாநுரைமுதலியார்.
 ராஜகோபாலமுதலியார்.

திருவடிகரன்பேட்டை.

பார்த்தசாரதிபிள்ளை.
 டி - ராஜகோபாலராஜு.
 பி - சுப்பராயலுநாயுடு.
 * ஜி - வெங்கடராமநாயுடு.
 புதுப்பாக்கம்.
 கேசவநாயக்கர்.

ராயபேட்டை.

வேணுகோபாலசெட்டியார்.

* பார்த்தசாரதிபிள்ளை.

பொஜய்யநாயுடு.

துங்கம்பாக்கம்.

பி - ராகவாசாரியர்.

எழும்பூர்.

ஸி - வெங்கடாசாரியர்.

நாராயணசாமிநாயுடு.

கோமளிகுளக்கோவில்.

நாராயணசாமிநாயுடு.

சிந்திரத்திரிப்பேட்டை.

ராகவாசாரியர்.

ராகவாசாரியர்.

சுப்பராயநாயுடு.

* பி - சரவணபெருமாள்முதலியார்.

* சடகோபமுதலியார்.

பி-ராமாநுஜமூலநாயுடு.

நெல்லிமுன.

பெரியமெட்டு.

பி - ஸ்ரீகிவாஸபிள்ளை.

சூர்.

கூ - முனிசாமிநாயுடு.

* ஸ்ரீகிவாஸமுதலியார்.

* நாதமுனிநாயுடு.

* வரதராஜமூலநாயுடு.

பி - ராமசாமிநாயுடு.

புரசபாக்கம்.

கா - ராமசுவாமிநாயுடு.

பி - பார்த்தசாரதிநாயுடு.

* நேமம் - வேணுகோபாலமுதலியார்.

பி - திருவேங்கடராமாநுஜகாஸர்.

* டி - ராஜகோபாலநாயக்கா.

சே - கோவந்தராஜமுதலியார்.

தாமோதரம்பிள்ளை.

* பார்த்தசாரதிநாயுடு.

* ஸ்ரீகிவாஸமுதலியார்.

சைதாபேட்டை.

ராஜகோபாலாசாரியர்.

மைலாப்பூர்.

பாஷ்யகாரர்ஸ்வாமி.

ஸ்ரீகிவாஸமுதலியார்.

ம - நயனப்பராயக்கா.

ப - சின்ன - கிருஷ்ணரெட்டியார்.

வெள்ளியம்பலவாத்தியார்.

ஆலந்தூர்.

கிசேசவலுநாயுடு.

ராமம்முலநாயுடு.

இந்தக் க்ரந்தம் வெளியாவதற்குக் கூடியமுயற்சி செய்து கையொப்பப்பக்காரர்களைச் சேர்த்துத்தந்து பேருதவிசெய்தவர்கள்.

திருவாலி - ஸாமிசுயங்கார்.

விஞ்சுமூர்பார்த்தசாரதிசுயங்கார்.

கோயிலாழ்வாய்மணவாளக்காங்கி.

செ - இ - ரங்கசாமிமுதலியார்.

குருஸாமிநாயுடு.

ஸி - கோவிந்தபிள்ளை.

ரங்கசாமிநாயுடு.

முத்துகிருஷ்ணபிள்ளை.

பாலகிருஷ்ணநாயுடு.

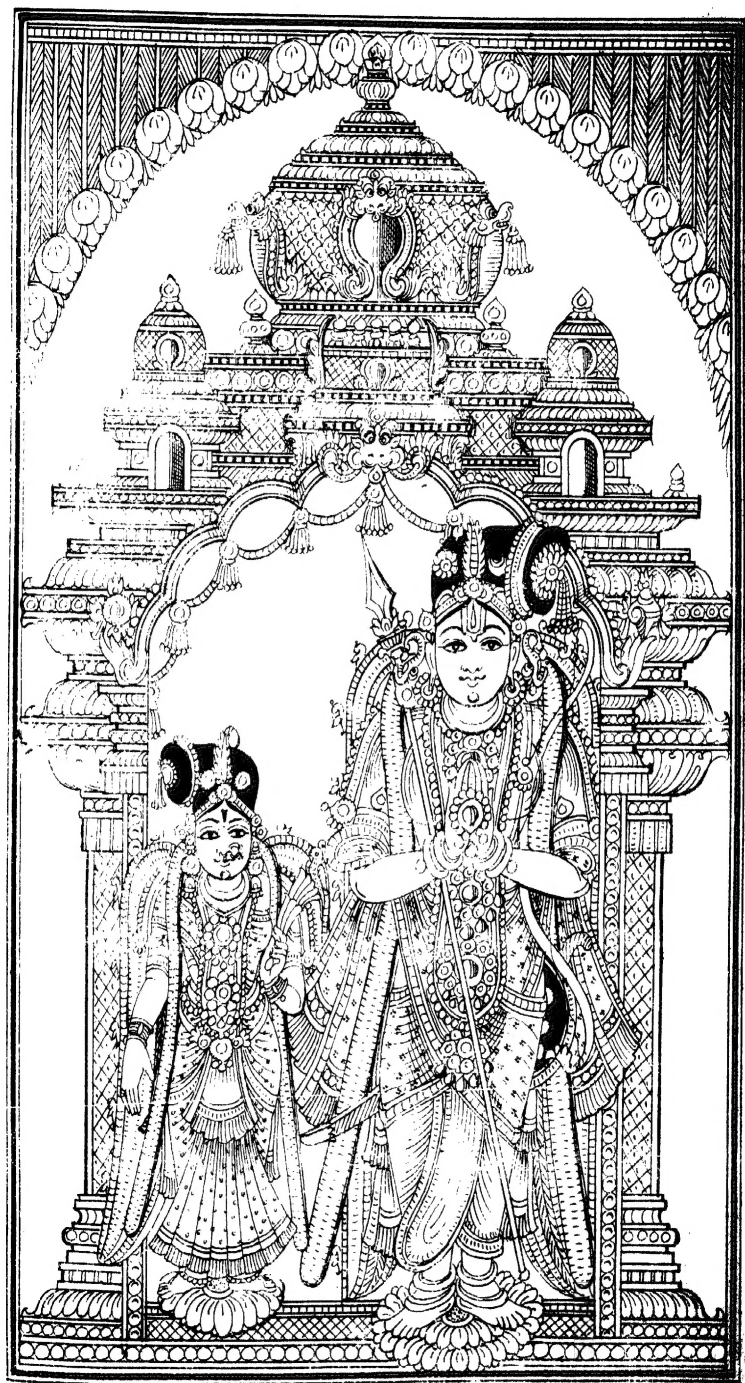
ஐயாசாமிநாயுடு.

ராஜகோபாலமுதலியார்.

(*) இக்குறிப்புள்ள கையொப்பப்பக்காரர்கள், முதல்ஸம்புதந்துடன் நிறுத்திவிட நினைத்திருப்பதாகத்தோற்றுகிறது ; அப்படி நிறுத்திவிடுவதினால் இந்தக் க்ரந்தம் இருவர்க்கும் உபயோகமின்றிப்போவதை யோசித்து, “கையொப்பப்பக்காரர்கள் நடுவில் நீங்கக்கூடாது” என்னும் ஏற்பாட்டைக்கவனிப்பதுமன்றி, தங்களுக்குப்பெற்றுக்கொள்ள ஸந்தர்ப்பப்படாவிடிலும் வேறொருவர்காவது மாற்றித்தந்துக் க்ரந்தத்தைத்தலைக்கட்டித்தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கையொப்பப்பக்காரர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டங்களுக்குத் தெரிவித்துத் தங்களால்முயன்றமட்டும் கையொப்பப்பக்காரர்களைச் சேர்த்து தொடங்கின காரியத்தைக் கூடியசீக்கிரத்தில் முடிக்கும்படி பொருளுதவிசெய்யவேண்டுமென்று கோருகிறேன்.

அ. க. கிருஷ்ணமாசாரியர்.

திருவல்லிக்கேணி-பேயாழ்வார்ஸநிதி வீதி-கூட-வது சதவிலக்கம்.

மகளிர்களாடும்சீர்” என்கிறபடியே - சில அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்வந்து அதிலே நாளும் ஜலக்ரீடபண்ணிப்போக, அவர்களிலே திருமா மகளும் ஒரு அப்ஸரஸ்ஸு வேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு குமுதமலர் கொய்யப் புறப்படுகையாலே கூடவந்தவர்கள் இவளைவிட்டுப்போக, இவள் மாதுஷமான ஸ்ரீரத்தை பரிக்காணித்துத் தனித்துநிற்க, அவ் வளவிலே, திருநாங்கூரில் எம்பெருமானே ஸேவித்திருப்பானொரு பிஷக்வரனான பாகவதோத்தமன் அதுஷ்டாநார்த்தமாகவந்து, இப் பெண்பிள்ளையைக்கண்டு, “நீ யார் ? தனித்திருப்பானென்” என்று கேட்க ; அவளும் “கூடவந்த பெண்பிள்ளைகள் என்னேவிட்டுப்போ னார்கள், என்னை இனி உம்மோடே கொண்டுபோம்” என்று தான் வந்த க்ரமத்தை அவர்க்குச்சொல்ல ; அவரும், புத்ரஹ்நராகை யாலே மிகவுழுகந்து, “ஆகில் நம்முடே வா” என்று அழைத்துக் கொண்டுபோய், ஸ்வபத்திகையிலே, குமார்வந்த வரத்தைச்சொல்லி, போஷிக்கும்படி காட்டிக்கொடுக்க ; அவளும் வந்தையாகையாலே அகிலஸ்தோஷத்துடன் அங்கிகரித்து, இவள் குமுதமலர்கொண்டு நின்றதுவே நிருபகமாக “குமுதவல்லியார்” என்று திருநாமம் சாத்தி, தம்பதிகளிருவரும் தங்களுக்கு புத்ரியாக வளர்த்துக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, இவர்க்குச் சிலர்போய் இப்பெண்பிள்ளையினு டைய ரூபலாவண்யாதிக்கை மிகவும் சலாகித்துச்சொல்ல ; இவரும் அதைக்கேட்டு, * நின்றவாநில்லா நெடுகினராய், * அவர்தரும் கலனி யேகருதியோடி, திருநாங்கூரிலேசென்று, மருத்துவமுனை பாகவத னகத்திம்புகுந்து, அவனுடனே ஸம்பாஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க ச்செய்தே, இப்பெண்பிள்ளை புறப்பட்டகண்டு, விஸ்வம்பபட்டு, பாகவதபிஷக்வரரைக்குறித்து, “ஸுரஸ்ஸுதோபமையான ஸுதை அநுபத்யரான உமக்கு எங்ஙனே யுண்டாயிற்று ?” என்றுகேட்க ; அவரும் இவருடனே அப்பெண்ணின் வரத்தைச்சொல்லி, “இப்பெ ண்ணினாலே அநுபத்யதாஸம் தரித்தேன், அந்நூதகுலகோத்தரையான இவளை யாருக்கு வாழ்க்கைப்படுத்தவேன் என்று மிகவும் விவாஹோசிதவயஸ்ஸைக்கண்டு வ்யாகுலர்த்தம் கரணனாகா நின்றேன்” என்ன ; இவரும் “இப்பெண்ணை நமக்குப்பத்தியாகத் தரவேணும்” என்று வஸ்த்ரபூஷணதி தரவ்பங்களை ஸங்கோசமறக்கொடுத்து, மிகவு மதுவர்த்தித்து விரும்பிக்கேட்க ; தம்பதிகளிருவரும் இப்பெண்பி ள்ளையை இவருக்குக் கொடுப்பதாக உத்தேயாதிக்க, அப்பெண்பி ளையும் “தாவபேஷுஷ்யாநாஜி” (தாவபேஷுஷ்யாநாஜி) என்கிற திருவிலச்சினை திருநாமமுள்ளவர்க்கொழிய மற்றொருவர்க் கென்னைப் பேசுவொட்டேன் என்று தன்னுடைய நெஞ்சில் அத்யவஸாயத் தைச்சொல்ல ; இவரும் அவ்வசநத்தைக்கேட்டு, “ஸஹஸ்யஸீமம்” (ஸஹஸ்யஸீமம்) என்கிறபடியே அதித்வரையோடே திருநறையூரிலே சென்று, “பொன்னியதுமாடக்கவாடம்கடந்து” என்கிறபடியே,

[illegible]

அந்நகரம், அழுவாரும் அதிபரீதியுடனே திருமாலடியார்களைப் பூசிக்கொற்க ஒருப்பட்டு, அதுக்குத்தம்முடைய ஸர்வதந்தையு மிட்டு ததியாராதும் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, பர காலன் பகுதித்ரவ்யமெல்லாம் வ்யயம்பண்ணித் ததியாராதரும் பண் ணுகிறான் என்று சோழராஜாவுக்குச்சிலர்சொல்ல, அவனும் கே ட்டு குபிதனாய், பகுதிக்கு இவர்பக்கல் தரவுவரக்காட்ட, இவரும் அந்தத்தரவுக்கு வந்த ராஜமதுஷ்யர்க்கு “டிஹிராவேதரிஸாசிவெடிந லைவேயிராஜாஸாயாஜியோ” - வஸூராஜமஜிதாவிவஸுரோசெ வாஜி” (ननुमन्सुखं नृपेण नृपे मन्सुखं नृपे नृपे नृपे नृपे नृपे नृपे नृपे नृपे नृपे नृपे) என்னுமாப்போலே சிலபர்யாயங்களைச்சொல்ல க்கேட்டுச்சலித்து, ராஜமதுஷ்யர் பகுதித்ரவ்யம் தரவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்க, இவரும் குபிதராய் அவர்களைத்தள்ளிவிட, அவர்களும் போய் இவ்விசேஷத்தைச் சோழராஜாவுக்கு அறிவிக்க, அவனும் குபிதனாய், இவர் ஆஜ்ஞாபங்கம் பண்ணினதுக்கு மிகவும்சீறி, தன் னேகாதிபதியையழைத்து, “பரகாலனை இங்கேபிடித்துக்கொண்டுவா” என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் கஜதுரகபதாதியோடே சென்று இவரைவளைத்துப்பிடிக்கத்தேட, இவரும் துரகாளுடராய் ஸ்வபலவ ஷ்திராய்வந்து, ஆஸித்துக்கொண்டு அவன்படைமேலேவிழுந்து,

கஜதரகபதாதிக்களைத்துண்டித்து, பராஜிதராக்கியோட்டிவிட; ஸேநா திபதியும் காந்திஸீகனும்ஒடி, வந்த பராஜயத்தை ராஜாவுக்கு அறிவிக்க, சோழபூபனும்கேட்டு, கோபஸம்மரக்கலோசனமும், அப்போதே தன் சதுரங்கபலத்தோடே புறப்பட்டுவர, அவனுடைய ஸேநாஸமுத்ரம் இவரைவளைய, இவரும் பூர்வம்போலே த்ருடகரவாளபயங்கரஹஸ்தராய் ஆஸித்துக்கொண்டிவந்து, இவன்ஸேநாஸமுத்ரத்தை மந்தராதிரிபோலே மதிக்க, ஸர்வரும் பராஜிதராய் ஒடிவந்து ராஜா வின்மேலேவிழ, ராஜாவும் அதிரெளதர்த்துடனே, ஒநிநிறபலத்தை நிறுத்தி, •ஜகதேகததூர்த்தரணை பெருமையோடே இவரைஸேநாஸமுத்ரமத்யஸ்தராம்படி வளைய, இவரும் அதிவிரராய், ஸ்வகரத்ருத ஸஸ்த்ரபலத்தாலே சேனையைமகியாமல் ஸம்ஹரிக்கும்நுகண்டு, அதிஸந்துஷ்டமும், இவரை, “நீர்ஒன்றுக்கும்பயப்படவேண்டா, உம்முடைய தைர்ய ஸந்தைய் ஸௌர்ய வீர்யங்களைக்கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிற்று, நீர்செய்த அபராதங்களை யெல்லாம் மறந்தோம், அஞ்சாதே நம்மை நம்பிவருவது” என்று தம் த்ருதைவங்களைத்தொட்டு ஸபதம்பண்ணிக் கொடுக்க; இவரும்நம்பி அவனண்டையிலே சென்றவளவிலே, இவருடைய பராக்ரமத்தை மிகவும் ஸலாகித்து, “நீர்செய்த த்ரோஹமெல்லாம் மறந்தோம், நம்பகுத்திரவ்யங்களை மாத்ரம் தரவேணும்” என்று இவரைத்தன்மந்திரிவசமாங்கி ஊரே மீண்டான். அந்த ஸசிவனும் படைவிட்டிலே சென்று, இவரைப்பிடித்துக்கொண்டு வந்து, ஒருதேவதாலயத்திலே சிறைவைக்க, இவரும் அந்தக்கோயிலிலே மூன்றுநாள் அமுதுசெய்யாமல் உபவஸித்தாயிருக்க, இப்படிஉபவஸித்து ஆர்த்தராயிருக்கிற இவர்ஸ்வபந்தத்திலே பேரருளாளர் எழுந்தருளி, “உமக்குப்பகுதிக்குவேண்டிய த்ரவ்யம் தருகிறோம், காஞ்சிபுரத்தேற வாரும்” என்றருளிச்செய்ய; இவரும் நிஸ்சிதார்த்தராயிருக்க, பொழுதுவிடிந்தவளவிலே, கரதநம் தரவேணுமென்று வந்த அமாத்யனுடனே, “காஞ்சிபுரத்தே, ஆபத்தநமாகச்சிலதநம் சேமித்துக்கிடக்கிறது, அங்கேவந்தால் உங்களுந்நம் தருகிறோம்” என்ன; அவனும் ராஜாவுக்கு அறிவிக்க; அவன் “அத்தையும்பார்ப்போம், ஜாக்ருகராய்க்காவலிட்டுக்கொண்டுபோங்கோள்” என்று ஆஜ்ஞாபிக்க; இவரும் காவலுடனே காஞ்சிநகரியேறச் சென்று, நிஷேஷபதநம் சோதித்துக் காணாமையாலே முசித்து மூடிக்கிடக்க; அவ்வளவிலே கருணாகரான வரதராஜரும், “அஞ்சாதே கொள்ளும்” என்று, வேகவதீதீரத்திலே தநமிருக்கிறவிடம் அடையாளத்துடனே ஸ்வபநமுகேர அருளிச்செய்ய; இவரும் அங்கே தநம் கண்டெடுத்து, ந்ருபதநம்கொடுத்து, ஸேஷித்த தநத்தை ததீயாரா தநார்த்தமாகவைத்துக்கொள்ள; அந்தஅமாத்யனும் அந்ததநத்தை ந்ருபதிமுன்னே வைக்க, ராஜாவும் வரதராஜர் ப்ரஸந்ரராய் த்ரவ்யம் தந்தபடிகேட்டு விஸமிதனும், இவர்ஸமாந்யரன்று, மஹாபாகவதிரிதே;

இது, த்ரௌபதிக்குப் புடவைசுரந்தாப்போலே யிருந்தது என்று, இந்த தந்தை நம் கோசத்திலே வைக்கவொண்ணுதென்று பார்த்து, ஆழ்வாரையழைத்து, அபராதகூறபணம் பண்ணிக்கொண்டு, பஹுமுகமாக பஹு-மாநம்பண்ணிப் போகவிட்டு, இவர் உபவாஸமிருந்த தோஷம்போம்படி அந்தத் தர்வயத்தை தேவப்ராஹ்மணஸந்தர்ப்பணம்பண்ணி தோஷம்தீர்த்துக்கொண்டான். பின்னே, இவரும் ஸேஷித்த தர்வயங்கொண்டு ததியாராதநம் நடத்தி, தநமெல்லாம் தீர்ந்து, கையி-
ஒன்று மில்லாமையாலே இவர் வழிபறித்தாகிலும் தநார்ஜனம் பண்
லிக் ததியாராதநம் அவிச்சிந்தமாக நடத்தவேனுமென்று, வழிபறி
த்துத் தங்கொண்டுவந்து, ததியாராதநம் பக்திபுரஸ்ஸரமாக நடத்தி
க்கொண்டு போராதிக்க, ஸர்வேஸ்வரனும் வழிபறித்தும் ஸ்ரீவைஷ்
ணவர்க்கு ஆகையாலே இவர் சரமபுருஷார்த்தத்திலே நிஷ்டரானது
கண்டு, அந்த ஸங்கருதமே பற்றாசாக இவரை விசேஷகடாகூதம்
பண்ணி அங்குகரிக்கவேனுமென்று திருவுள்ளமாய், இவர் வழிபறிக்
தைக்கு உசிதமான பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு, திருமணங்கொல்
லையில் திருவரசின்மேலே கொடிவைத்துப் பதுங்கியிருக்கிற வழி
யிலே, “ஸாக்ஷா நாராயணோஷெவக்ஷ்யகூபதி” (உய்யுத-9) - “உய்யுத-
9” (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9)
என்றும் “பிதவாடைபிராணா பிரமகுருவாகிவந்து” என்றும் சொல்
லுகிறபடியே - வயலாலிமணவாளன் திருமணம் புணர்ந்து வருகிற
மணவாளன்கோலமும் தாமுமாய், ப்ராஹ்மணவேஷத்தை பரிக்காணி
த்து, பதஸை உறுத்தும், ஸர்வாபரணபூஷிதனும், பஹுக்ரவ்யங்கொ
ண்டு, அநேகம் திரளோடு வந்து தோற்ற; இத்திரளைக்கண்டு ஆஸி
த்துக்கொண்டு, ஸாயுதராய், ஸபரிகராய், பெரிய ஆரவாரம் பண்ணி
க்கொண்டு, இவரைவளைந்து சூழ்ந்து, வஸ்தாபரணங்களையும் அப
ஹரித்துக்கொண்டு அலகாழியையும் திருமுத்தாலே கடித்துவாங்க;
எம்பெருமானும் இத்தைக்கண்டு, நமஸ்கரியனே என்றருளிச்செ
ய்தார். இன்பு இவைபித்தனையும் சுமைசுமையாகக்கட்டியெடுக்கப்பார்
க்க, அவை பேர்க்கவும் பேராதபடியாலே மணவாளனை ப்ராஹ்மண
னைப் பார்த்து, நீ மந்த்ரவாதம்பண்ணினாயென்று நெருக்க, அம்மந்
த்ரத்தை உமக்குச்சொல்லுகிறோம் வாருமென்று கழுத்தையணைக்க,
இவரும் ஒமென்று ஸம்மதித்து ஹடாக்கரித்து வாளவலியால் கேட்க,
“நீயென்செவியின்வழிபுகுந்து” என்கிறபடியே செவிக்கினியசெஞ்சொ
ல்லை செவிக்கின்பமாக ஆழ்வாருடைய வலத்திருச்செவியிலே, “ஃயொ
யஜ-9” (ஃயொயஜ-9) (ஃயொயஜ-9) (ஃயொயஜ-9) (ஃயொயஜ-9) (ஃயொயஜ-9)
உய்யுத-9” (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9)
உய்யுத-9” (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9) (உய்யுத-9)

கார்முகில் படிந்துலாவுமாப்போலே விளங்குகிற திவ்யமங்களவிக்ரஹ
 ஸேவையை இவ்வாழ்வார்க்கு * மயர்வறமதநிலமருளி ஸாக்ஷாத்கரிப்
 பித்தருள, இவ்வாழ்வாரும் தமக்கு நிர்ஹேதுகலப்பதமான திருமந்த்ரத்
 தையும், அதுக்குள்ளிடான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூப ரூப
 குண விபூதி சேஷ்டிதங்களையும், “திருமாமகளாலருள்மாரி” என்னு
 ம்படி பெரியபிராட்டியாரருளாலே இவற்றையெல்லாம் இவர் *தக்க
 ஞானக்கண்களாலே சுண்டதுபவித்து, அதுபவஜநித ப்ரீத்யதிரயத்
 தாலே, வாக்ப்ரவாஹரூபேணபெருவெள்ளமிட்டு, பெரியதிருமொழி,
 திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுசுற்றிருக்கை,
 சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல் என்கிற இவ்வாறு ப்ரபந்தங்களை
 யும் * ஸ்ரீசடகோபவாங்மயமான த்ராமிடவேதசதுஷ்டயத்துக்கு
 ஷ்டங்கமாக, ஆச, மதாரம், சித்ரம், விஸ்தாரம் என்கிற சதுர்வித
 கவிக்களாலே யருளிச்செய்து, லோகத்துக்கு “நாலுகவிப்பெருமாள்”
 என்று ப்ரஸித்தராம்படி உபகரித்தருளியும், முன்பு திருமொழியருளி
 ச்செய்துகொண்டு திவ்யதேசங்கள் தோறும் ஸேவித்துக்கொண் டெழு
 ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, சோழமண்டலத்திலே எழுந்தருளினவளவி
 லே, “ நாலுகவிப்பெருமாள்வந்தார், நம்கவியன்வந்தார், ஆலிநாடன்
 வந்தார், அருள்மாரிவந்தார், கொங்குமலர்க்குழலியர்வேள் வந்தார், மங்
 கைவேந்தன்வந்தார், பரகாலன் வந்தார், பரவாதிமத்தக்கஜகண்டரவர்
 வந்தார்” என்று விருதூதிச்செல்லாநிற்க ; அங்கே சம்பந்தன் ஸரிஷ்
 யர்கள் வந்து, ஆழ்வாரை, எங்கள் சம்பந்தப்பெருமானிருக்கிறவிட
 த்திலே நீர் நாலுகவிப்பெருமாள் வந்தார் என்று விருதூதிச்செ
 ல்லத் தகாதென்றுதரிக்க ; ஆழ்வாரும், உங்கள் சம்பந்தப்பெரு
 மாருடனே தர்க்கிக்கக்கடவோமென்றருளிச்செய்ய ; ஆகில் நம்மூரே
 வாருமென்றழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ்விசேஷத்தைச்சம்பந்தனு
 க்கு அறிவிக்க ; அவனும் இவருடனே தர்க்கிக்கக்கடவோமென்றுவர ;
 ஊரடையஸைவராய், ஊரில் ஒருதிருமுற்றமின்றியே, ஸ்ரீவைஷ்ண
 வர்களுமின்றியே, வீரபாஷண்டபூயிஷ்டமாயிருக்கக்கண்டு, இவ்வாழ்
 வார்க்கு பகவத்விக்ரஹமின்றியே வாக்குக் கிளம்பாதிருக்க, இதுக்கு
 என்செய்யக்கடவோமென்று சிந்தித்திருக்கச்செய்தே, வைஷ்ணவியா
 யிருப்பாளொரு அம்மையாரைக்கண்டு, இப்படியிருக்கிறது ஆகையால்
 உன் திருவாராதநமான எம்பெருமானே எனக்கு ஒருகூணம் தரவே
 னுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ; அவளும் ஆழ்வாருக்கு, தனக்காரா
 தநமான வெண்ணையுண்ட தாடாளனை எழுந்தருள்வித்துக்கொடுக்க ;
 ஆழ்வாரும், அவரையுங்கொண்டு சம்பந்தனிருந்தவிடத்தேறச்செ
 ன்றிருக்க ; அவனும், இவரைக்குறித்து, ஒரு குறள் சொல்லுமெ
 ன்ன ; ஆழ்வாரும் “ ஒருகுறளாயிருநிலம்” என்கிற திருமொழி
 யை அருளிச்செய்து, தம் பெருமையெல்லாந் தோற்ற, “ ஆலி
 நாடனருள்மாரி யரட்டருக்கியடையார்சீயம்-கொங்குமலர்க்குழலியர்
 வேள் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேற்பரகாலன் கலியன் சொன்ன -

சங்கமுகத்தமிழ்மலை” என்ன; அவனும் இத்தைக்கேட்டுப் பரத்யுத்தரம் சொல்லிக் கவிசொல்ல கூடினன்றியே, இப்படியுமொருவருண்டோ! என்று ஆச்சரியப்பட்டு, நாலுகவிப்பெருமாள் என்னும் விருது உமக்கே செல்லும், விருதுதிக்கொண்டு செல்லீரென்று கும்பிட்டுப் போனான்.

அநந்தரம், “விஜாந்ரபுணவாகாரம் வெடிஸ்துஜ்ஜீஹாஜ்ஜாதம் - ஸ்ரீஸ்துஜாயீஹவாநுபுணவாகாரம்” (வெடிஸ்துஜ்ஜீஹாஜ்ஜாதம் - ஸ்ரீஸ்துஜாயீஹவாநுபுணவாகாரம்) என்கிறபடியே, நமன் னுடைய விபிடணங்காய் மதிவிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்ணை த்த என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு, “விமானம் பரணவாகாரம்” என்று பரணவாகாரமத்யஸ்தரான பெரியபெருமாளுக்கு, திருவரங்கச் செவ்வரான அழகியமணவாளர்க்கும் விமானமண்டபகோபுரப்ராஸாதப் பராகாராதிருபமான கைங்கர்யங்கள்செய்தருளவேனுமென்று திருவுள்ளமாய், அதுக்குத் தம்முடைய பரிஜநங்கையாழைத்து, நம்பெருமாளுக்குத் திருமதிள்கள் முதலான கைங்கர்யம் பண்ணுவர்க்க தநார் ஜநம்பண்ணும் விரகென் என்று கேட்டருள; அவர்களுந், நாகபட்டணத்திலே புலையறமாயிருப்பதொரு புத்தப் பதிமைகிற என்மயன்ருபமாயிருக்கும், அத்தைக்கொண்டுவந்து கிந்நம்பிந்நமாக்கி, “அனுப்பதே கருமங்கண்டாய்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஆழ்வாரும் அவர்கள் சொன்னபடியே நாகபட்டணத்திலேபோய், “சுமத்தாலாகாதோ இரும்பினாலாகாதோ-பூயத்தால்மிக்கதொருபூத்தாலாகாதோ-தேயத் தேயத்துலங்கும்பித்தலோ செம்பாகாதோ-மாயப்பொன்வேனுமோ மதித்துன்னைப்பண்ணுகைக்கு” என்று தத்திப்பம்ஹையீடும்படி அபஹரித்துக்கொண்டுவந்துபங்கப்படுத்தி, திருமதிள் கைங்கர்யத்துக்கு அர்ஹமாம்படி ஈசுட்டுரைத்த நன்பொன்னுக்கிக்கொண்டு கற்படிக்கொக்கவொருதுலைபடுத்தி, தத்தரவ்யத்தையிட்டுத் திருமதிள் முதலாகச்சி கரபர்யந்தமாகப்பண்ணவேனுமென்று உபக்ரமித்து, திருமதிள்கட்டுவிக்கிறசெவ்வையிலே, ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரியபெருமாளுக்குத் திருமாலேசேர்க்கிற ஸ்தலம் நேர்பட, அவ்விடத்தைத் தப்பி யொதுங்கத் திருமதிள் கட்டுவித்தருள, இத்தை ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பார்த்தருளி, திருவுள்ளமுகந்து, தாம்திருமாலேகொய்கிற கையாய் வர்த்திக்கிறதுக்கு உபகரணமான ஆபுத்தத்துக்கு அருள்மாரி யென்று இவருடைய திருநாமம்சாத்தி, ப்ரீதராயருளினார். திருமங்கையாழ்வாரும், திருமதிள், திருமண்டபம், மந்துறண்டான கைங்கர்யங்களும் சிகரபர்யந்தமாகப் பண்ணுவித்து க்ருதார்த்தராயருளினார்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேஸரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸ்ரீமதேவகுளபூஷணபநம:.

ஸ்ரீமதேநிகமாந்தமஹாசேசியாயநமஃ.

(ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஜீயரருளிச்செய்ததனிபன்.)

రామానుజాయాపాత్రం జ్ఞానై రాగ్యభూషణమ్ |

శ్రీమద్వేంకటాచార్యం వశేవదానదేశికమ్॥

ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவராச்யபூஷணம்-
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தேவேதாந்ததேஸிகம்.

(எம்பெருமானாரருளிச்செய்தது.)

e. శ్రీనాథసమారంభ్యం నాథయాముసమధ్యమామ్ |

అస్తాదాచార్యపర్యంతాం వస్తేగురుపరమృరామ్॥

சென்னை நாதஸ்வரம் பாம்பு நாதயாழ்நமத்யமாம்பு-
ஆஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேகுருபரம்பராம்.

(கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது.)

గౌరవానిత్యమచ్యుతవదాన్మృజయగ్రరక్తవ్యామోహతస్తవతరాణిత్యణాయమే॥

శ్రీరాధాకృష్ణగవతోష్ఠకయైకశ్లోకామృతముజస్వచరణాశరణాప్రపద్యే॥

யோகியம்சயுத்தபதாம்புஜபுத்தமருகம்
வ்யாமோஹதஸத்திராணிதர்ணயமேநே-
அஸ்மத்திரோர்ப்பகவதோஸ்யதயைகவந்நோ
ராமாநுஜஸ்யசரணௌசரணம்ப்ரபத்யே.

(ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது.)

మాతాపితాయువశయ స్వయ్యాపహతి స్మరణయదేవనియమేనమదనరయానామ్।

ఆచార్యస్యనామకులపః పేర్వక్తాభిరావః క్రిమత్రజ్జి, గ్రియగళంప్రణమామిముర్ధ్న॥

மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிதுதிஸ்
ஸர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம்-
ஆத்யஸ்யநடிகுஸபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிஷுர்ந்தா.

(பராசரட்டாருளிச்செய்தது.)

భూతం సరశ్చ మహాదాహ్నియభట్టనాథ శ్రీభక్తిసారకులశేఖరయోగివాహన్.

భక్తాః శ్రీరేణుపరకాలయశీర్షమిక్రాన్త్రీమత్సరజుగళమునింప్రణతోస్త్రీత్యమ్॥

புத்தம்ஸரஸ்யம்ஹதா. ஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலஸேகரயோகிவாஹாந்-
பக்தாங்க்ரீஹணுபரகாலயதீந்த்ரமிஸ்ரார்
ஸ்ரீமத்பராங்குஸாழநிம் ப்ரணதோஸமிநித்யம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த

பெரியதிருமொழியின்

தனியன்கள்.

(திருக்கோணூர்நம்பிஅருளிச்செய்தது.)

மூலம்.—கலயாமிகலித்வம்ஸம் கவிமலோகதிவாகரம்|

யஸ்யகோபிப்ரகாஸாபி ராவித்யம்நிறதம்தமஃ||

மூலம்.—கலயாமிகலித்வம்ஸம் கவிமலோகதிவாகரம்—

யஸ்யகோபிப்ரகாஸாபி ராவித்யம்நிறதம்தமஃ.

பதவுரை.—(கலி) கலி-கலிதோஷத்தை, (த்யம்ஸம்) த்வம்ஸம் - நசிப்பிக்கு மவராய், (லீக்) லோக-நாட்டாருடைய, (திவாகரம்) திவாகரம்-அஜ்ஞாநாந்த காரத்தைப்போக்குமவராய், (யஸ்ய) யஸ்ய-யாதொருத்தருடைய, (ப்ரகாஸாபி) ப்ரகாஸாபி-விளங்காநின்றன, (கோபி) கோபி-உத்திகளினாலே, (ஆவித்யம்) ஆவித்யம்-அஜ்ஞாநப்ரயுத்தமான, (நிறதம்) தம்-அந்தகாரமானது, (நிஹதம்) நிஹதம் - போக்கப்பட்டது, அப்படிப்பட்ட, (கலயாமி) கலி - பரகாலகவியை, (கலயாமி) கலயாமி - ஸேவிக்கிறோம் என்கிறார். *

(பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.)

அவதாரிகை.—(கலயாமிகலித்வம்ஸம்-கலயாமிகலித்வம்ஸம்)திரு மொழிமுதலான திவ்யப்ரபந்தோபகாரத்துக்குத்திருமங்கையாழ்வாரைத் திருவடித்தொழும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யாக்யாநம்.—(கலயாமிகலித்வம்ஸம்-கலயாமிகலித்வம்ஸம்)கலி கன்றிஎன்று நிருபகத்தையுடையரான பரகாலகவியை, கலயாமி- (க) ப்ரணமேமஎன்கிறது. (லீக்திவாகரம் - லோகதிவாகரம்) ஆகித் வன், (உ)பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவர், நாட்டார்க்கு (ஈ) பாஹ்யாப்யந்தராரந்தகாரங்க ளிரண்டையும் போக்குவர். (யஸ்யகோபி)யாதொருத்தருடைய,“(ச)யஸ்யகோபி” “யத்தோஸஹஸ்ரம்”என்கிற மறையாயிரங்குகளினாலே;அவைதான் (ப்ரகாஸாபி)ப்ரகாஸாபி)என்று - * நடைவிளங்கு தமிழ்மாலையாய் *நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபமாயிருக்கும்; இப்படி ப்ரகாஸகங்களான ஸ்ரீஸூக்திகளினாலே, * அறிவிலாமனிசருடைய (ரு) ஆவித்யதம ஸ்ஸம் (சு) நிஹதமாய்த்து என்பது யாதொன்று, அத்தாலே அவரை (கலயாமி) என்கிறது. *

(க) ப்ரணமேம - ஸேவிக்கிறோம். (உ) பாஹ்யாந்தகாரம் - வெளியிருள். (ஈ) பாஹ்யாப்யந்தராரந்தகாரங்கள்-புறத்திலும் அகத்திலுமுள்ளிருள். (ச) யத்தோஸஹஸ்ரம் - யத்-யாதொரு ஆழ்வாருடைய, கோஸஹஸ்ரம் - ஆயிரம் ஸ்ரீஸூக்திகள். (ரு) ஆவித்யதமஸ்ஸம்- (அவித்யையினால்) அஜ்ஞாநத்தா லுண்டாகும் அந்தகாரம். (சு) நிஹதம் - அடித்தல்.

(எம்பெருமானாரருளிச்செய்தது.)

மூ.—வாழிபரகாலன்; வாழிகலிகன்றி;

வாழிகுறையலார் வாழ்வேந்தன்;- வாழியரோ

மாயோனைவாள்வலியால்மந்திரங் கொள் மங்கையர்கோன்

ப.ரை.—பர-எதிரிகளுக்கு, காலன் - மீர்தயுவானவர், வாழி - வாழ்ந்தருள வேணும்; கலி - கலியினால் வரும்தோஷத்தை, கன்றி - போக்குமவர், வாழி—; குறையலார் - திருக்குறையலாரினுள்ளார், வாழ் - வாழும்படி அவதரித்தருளின, வேந்தன் - ராஜாவானவர், வாழி—; மாயோனை - ஆச்சார்ய குணசேஷிதங்களை யுடைய ஸர்வேச்வரன் பக்கல், வாள்வலியால் - தன்வாளின்வலியைக்காட்டி, மந்திரம் - பெரியதிருமந்திரத்தை, கொள் - உபதேசிக்கப் பெற்றவராய், மங்கையர்-திருமங்கையினுள்ளார்களு, கோன் - கீர்வாஹகராய்,

அ.—(வாழிபரகாலன்) எம்பெருமானாகுத திருமதிள்போலே அரணியிருப்பதான ஆறுப்ரபத்தங்கள் செய்தருளின ஆழ்வாருடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையுஞ் சொல்லி அவரை வாழ்த்துகிறது-இதில். “ஸ்ரீராமரூபே” “க) பரதயக்ஷேராவஸ்துத்யா” என்னக்கூடவதிறே. ஆழ்வார்கள் (உ) அரச்சாவதாரமாய் ஸ்ரீராமபோதம் எல்லார்க்கும் பரதயக்ஷேராயிறே யிருப்பது.

வ்யா.—(வாழிபரகாலன்) (௩) பகவத் த்விடமிக்களான ப்ரதி கூலாக்குக காலனானவர் வாழி. (வாழிகலிகன்றி) (ச) கலிதோஷ நிவாரகா வாழி. (குறையலார் வாழ்வேந்தன் - வாழி) திருக்குறையலாரை அவதாரஸ்தலமாக வுடையராய், அதுவாழும்படிக்கு அதை நோக்குகிற ராஜாவென்றுதல்; அங்கேவாழுகிறவ ரென்னுதல். (மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன், நாயோன் சுடாமானவேல-வாழியரோ என்று - ஆழ்வாரையும், அவர்திருக்கையில் வேலையும் ஒருக்காலே (௩) ஆசாலித்தபடி (மாயோனை) அரங்கதரவணிகிற பள்ளிகொள்ளும் மாயோனையிறே வாள்வலியால் மந்திரங் கொண்டது. * தென்னாரங்கன்மனை வழிபறித்தவாளனிறே. * (சு) கைப்பொருள் கள்முன்னமேகைக்கொண்டவரிடத்திலேயிறே மந்திரப்பொருள் கைக்கொண்டது. எ) மந்திரத்தைப்பற்றியிறே மந்திரங்கொண்டது. (மங்கையர்கோன்) திருமங்கை மன்னனிறே.

(க) பரதயக்ஷேராவஸ்துத்யா-சூரவடி - ஆசார்யர்கள், பரதயக்ஷே - முன்னிலையிலே, ஸ்துத்யா - துதிக்கத்தக்கவர்கள். (உ) அரச்சாவதாரம் - அவதாரங்களுக்குப்பிற்பட்டாரும்காணலாம்படி எழுந்தருளியிருக்கு யிருப்பு. (௩) பகவத் த்விடமிக்கள்-பகவானிடத்தில் த்வேஷம்பண்ணு மவர்கள். (ச) கலிதோஷநிவாரகர் - கலியினால்வரும் தோஷத்தைப்போக்குமவர். (௩) ஆசாலிக்கை - வாழ்த்து கை. (சு) கைப்பொருள் - கையில்வளைமுதலியன. (எ) மந்திரத்தை-வேதங்களால் சொல்லப்படும் ஸர்வேச்வரனை. ஸ் “இப்போதம்” என்றும் சிலபுரிகோசங்கள்.

மூ.—தூயோன் சுடர்மானவேல்.

(ஆழ்வான்) நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபம்; அடங்கா நெடும் பிறவி

நஞ்சுக்கு நல்லவமுதம்; தமிழ்நன் னூல்துறைகள் அஞ்சக்

ப-ரை.—தூயோன் - உள்ளும் புறம்புமொக்க சுத்தமையுடையரான ஆழ்வாருடைய, சுடர் - ஒளியையுடைத்தாய், மானம் - பெரியதான, வேல் - வேலானது, வாழி - போற்றியென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். ... *

பரகாலன் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் காலனை ஆழ்வா ரருளிச்செய்த, பனுவல் தள் - பாட்டுக்களானவை; நெஞ்சுக்கு - மனஸ்ஸிலுண்டான, இருள் - அஜ்ஞாதத்தை, கடி - போக்கவல்ல, தீபம் - விளக்காயும்; அடங்கா-ஒன்றாலும் அடங்காதே, நெடி - நெடுகிப்போருகிற, பிறவி - பிறப்பாகிற, நஞ்சுக்கு - விஷத்தைமாற்றுகைக்கு, நல்ல—, அமுதம் - அமர்தமாயும்; நல் - விலக்ஷணமான, தமிழ்நூல்துறைகள் - த்ராவிடசாஸ்த்ர மார்க்கமான, அஞ்சுக்கு - எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அலங்காரம் என்கிற பஞ்சலக்ஷணங்களுக்கு,

வ்யா.—(தூயோன்) “தூய்மை” என்னும் பாவ்யாப்யந்தா சுத்தியையுடையவர். “அங்கமலத்தடவயல்கு மூலிநாட னருள் மாரி யரட்டமுக்கியடையார்சியம், கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன்” என்று தாமே தந்திருநாமங்களைக் கூறினாரிறே. (சுடர்மானவேல்) தேஜோரூபமான, மானவேல்-பெரியவேல். திருமங்கைமன்ன னெடுக்கும்படியான வேல். (வாழியரோ) இத்தால் - ஆழ்வாதோபாதி ஆயுதமும் ஆசாஸ்ய மென்றபடி. “நின்கையிலவேல் போற்றி” என்னக்கடவ திறே. இதுதான் * கொற்றவேலாயைலே வெற்றிவேலா யிருக்கும்; அத்தாலே - இதின் விஜயத்தை வேண்டுகிறது... *

அ.—(நெஞ்சுக்கிருள் கடிதீபம்) இதில், ஆழ்வார் திவ்யப்ரபந்த வைபவம் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(நெஞ்சுக்கிருள்கடிதீபம்) என்று. நெஞ்சுக்கிருளாவது (க)மனோமாலிந்யமான அஜ்ஞாநம். *மனனகமலமிதே. *ஞானக்கலையாகையாலே அத்தை நிராகரிக்கும் * ஞானச்சுடர் விளக்காயிருக்கும். (அடங்காநெடும் பிறவிறஞ்சுக்கு நல்லவமுதம்) ப்ரதிக்கிரையொன்றாலுமடங்காதே நெடுகிப் போருகிற ஜந்மமாகிற நஞ்சுக்கு நல்லவமுதம் - அந்தவிஷத்தை மாற்றுகைக்கு நிர்விஷமான அமுதம். ஸம்ஸாரவிஷத்துக்கு அமர்தமாயிறே * திருமால்திருநாமமிருப்பது. திருமங்கை யாழ்வார் திவ்யப்ரபந்தம், ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான திருமந்தார்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கும் தாயிறேயிருப்பது. (தமிழ்நன் னூல்துறைகள் அஞ்சுக்கிலக்கியம்) த்ராவிட சாஸ்த்ரம், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்கிற விலக்ஷணமாவ பஞ்சலக்ஷணத்தோடே கூடியிறேயிருப்பது. அன்றிக்கே, தமிழுக்கு எழுத்துமுதலான அஞ்சலக்ஷணத்தையும் அறுதி யிடுவதான நன்னூலென்று - ஒருசாஸ்த்ரமுண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றூதல் (உ)வவம்விதமான த்ராவிடசாஸ்த்ர மார்க்க பஞ்சகத்துக்கு.

(க) மனோமாலிந்யம் - நெஞ்சுமுக்கு. (உ) வவம்விதமான - இப்படிப்பட்ட

மூ.—கிலக்கியம்; ஆரணசாரம்; பரசமய

பஞ்சுக்கனலின்பொறி-பரகாலன் பனுவல்களே.

ப-ரை.—இலக்கியம் - லக்ஷ்யமாயும்; ஆரணம்—வேதத்தின், சாரம் - ஸாரமாயும்; பரசமயம் - இதரமதங்களாகிற, பஞ்சுக்கு—, அனலின்பொறி- நெருப்புப் பொறியாயும் இருக்குமென்கிறார். *

வ்யா.—(இலக்கியம்) “இலக்கண லக்கியம்” என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அதுக்கு லக்ஷ்யமாய் (க) படிமாவாயிருக்கும், இத்தைப்பார்த்து லக்ஷணம் கட்டலாயிருக்கை. கேவலம் தமிழுக்கு லக்ஷணமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆரணசாரமாயிருக்கும்;—வேதஸாரமாயிருக்கு மென்றபடி. திருமந்த்ரார்த்தமிறே இதில் ப்ரதிபாதிப்பது. “நாராயணவென்னும்நாமம்” என்று உபக்ரமித்து, “பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும்” என்றும், “நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும், “இமைபோர்தலைவருடைய திருநாமம்நங்கள் வினைகள் தவிரவுரையின் நமோநாராயணம்” என்றும், “நநாரணனுடிகத்தநூல் (உ) சிங்காமைவிரித்தவன்” என்றும், “நாட்டினாய்—என்னைக்காட்டினாய்” என்றும், “மந்திரத்தைமந்திரத்தால் மறவாது” என்றும், “பேராள் பேரோதும்” என்றும், “நாராயண! ஓ! மணிவண்ண!” என்றும், திருமந்த்ரார்த்த விசாரமேயிறே முடியநடந்துபோருகிறது, ஆகையால், (ஆரணசாரம்) என்கிறது. லகலவேதஸங்க்ரஹதயாத்ஸாரமாயிறே திருமந்த்ரந்தா னிருப்பது. (பரசமயபஞ்சுக்கனலின்பொறி) பரசமய மாகிற (ங) தூலராசிக்கு (ச) காலநலகணமாயிருக்கை. * வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளதூல்களை * செம்மைப்பனுவல் தூலாலேயிறே இவர்கழித்துத் தள்ளுவது. * பரசமயக்குறும்பறுத்தவரிறே. இதெல்லாமாவதெதுநானென்ன (பரகாலன் பனுவல்களே) * மருவலர்த முடல் துணிய வாள் வீசும் பரகாலன் பனுவல்களே இவற்றைச் செய்து முடிக்கும். அவரும் வேண்டா, அவர் ஸ்ரீஸூக்திகளே அமையும் இந்தக் கார்யங்களைச் செய்கைக்கென்கை. இவரகிரித்தகார்யத்துக்குக்கையும் வாயு மொத்திருக்கிறபடி யிதுவாய்த்து. *

அ.—இனி, இவ்வாழ்வாரைப்போலே (௫) பாஹ்யகுத்ரர்ஷ்டிகளை நிரஸித்து வைதிகமார்க்கத்தை நடத்தியும், உகந்தருளின நிலங்களை (ங) உத்தரித்தும், தத்ப்ரதிபாதகமான இவர் ஸ்ரீஸூக்தியை (எ) வர்த்திப்பித்தும் போருமவரிறே உடையவர்; அத்தைப்பற்ற, இவ்வாழ்வார்திவ்யஸூக்தியான திருமொழியாயிரமும் என்ஹர்தயத்திலே நிலைநிற்கும்படி உபகரித்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானரை அர்த்திக்கிறது—இதில்.

(க) படிமா - உபமாநம், (உ) சிங்காமை - சுருங்காமல். (ங) தூலராசி - பஞ்ச லக்ஷணம், (ச) காலநலகணம் - ச்ருமான நெருப்புப்பொறி, (௫) பாஹ்யகுத்ரர்ஷ்டிகள் - பாஹ்யர் - வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்கள்; குத்ரர்ஷ்டிகள் - வேதத்துக்கு மாறாகப்பொருள்குறமவர்கள். (ங) உத்தரிக்கை - சீர்மைபெறச் செய்கை, (எ) வர்த்திப்பிக்கை - வர்த்தியடையப்பண்ணுகை.

மு.—ஓமலைத்தனியே வழிபறிக்கவேணுமென்று
கோலிப்பதிவிருந்த கொற்றவனே! - வேலை
அணைத்தருளுங்கையாலடியேன்வினையைத்
துணித்தருளவேணும் துணிந்து.

ப-ரை.—மலை - ஸர்வேச்வரனை, தனிவழியே - தனிவழியிலே, பறிக்கவேணு
மென்று-கொள்ளுகொள்ள வேணுமென்று, கோல்-முயன்று, திருவரசினடியிலே,
பதிவிருந்த - பதுங்கிக்கொண்டிருந்த, கொற்றவனே - ராஜாவான திருமங்கை
மன்னனே!, வேலை - வேல் என்னும் ஆயுதத்தை, அணைத்தருளும் - அணைக்கும்
படியான,கயால் - திருந்தையாலே, அடியேன் - சேஷபூதனுவென்னுடைய,
வினையை- பரபங்களை, துணிந்து—, துணித்தருளவேணும் - வெட்டிக்களைந்தருள
வேணுமென்கிறார்.... *
... .. *

அ.—(மலைத்தனியே) இதில், ப்ரபந்தாந்வய ப்ரதிபந்தகங்
களை ப்ரபந்த கர்த்தாவே (க) சேதிக்கவேணு மென்கிறது.

வ்யா.—(மலைத்தனியே வழிபறிக்க வேணுமென்று கோலி)
ஸர்வாதிகளைத் தனிவழியிலே வழிபறிக்க வேணுமென்று (உ) உத்
யோகித்து. ததனுசுணமாகத் திருவரசினடியிலே (பதிவிருந்த)
மேலே கோடிவைத்துப் பார்ப்பித்த. (கொற்றவனே) ராஜாவே.
பறிகொடுக்குமவன் * தெய்வத்துக்கரசு, பறிக்குமவர் ஆலிநாட்ட
ரசு, பறிக்குமிடம் மரங்களுக்கரசிடம்; இப்படியாய்த்து பறிக்கப்
பதிவிருந்தபடி. வேலையணைத்தருளுங் கையால்) *வெட்டிப்பறிக்க
வெடுத்தணைத்த வேலாலே. (அடியேன் வினையை) “அடியேன்
நான்” என்று அவனுக்கு அடிமையான வுமக்கு அடியேனான அடி
யேன் வினையை. உமக்கடியோமாகைக்கும் வினைக்கும் என்ன
சேர்த்தியுண்டு; “என்பெய்வினையைக் கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னரு
ளென்னு மொள்வாளுருவி வெட்டிக்களைந்த விராமாதுசன்” என்
கிறபடியே. (அடியேன்வினையை-துணிந்து-துணித் தருளவேணும்)
வழிபறிக்கத் துணிந்தாப்போலே *வினையைத்துணிக்கத் துணிய
வேணும். என்வினையைப்போக்கவேணும் என்று நீர்துணிந்தாலா
ய்த்துப் போவது. “பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினான்” என்னும்
படி பண்ணவேணும். *

பிள்ளைலோகம்ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஓ இந்தத்தனியன், மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்ததென்று சிலர்சொல்
லுவர்கள்; க்ரந்தஸ்தமாக ஆகரம்கண்டுகொள்வது: இந்தப்ரார்த்தத்தில் அதுஸந்தி
க்கும் வழக்கமில்லாமையால்,

(க) சேதித்தல் - அறுத்தல். (உ) உத்யோகிக்கை - முயலுரை.

நீமதேராமாநுஜாயநம:.

*மாறன்பணித்ததமிழ்மறைக்கு ஆறங்கம்சுறவவதரித்த

திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த

பெரியதிருமொழிக்கு,

பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநத்தின்

அரும்பதத்திலவதாரிகை.

* அபாரகருணமீர்தலாகரான பெரியவாச்சான்பின்னை, தம்முடைய பரம கீர்ப்பையாலே; பெரியாழ்வார், தாமருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டில் *மல்லாண்ட நிண்டோளனைப் பல்லாண்டுபாடியும், அவனுடைய + திருவவதாரந்துடக்கமான திவ்யசேஷத்தங்களை யதுபவித்தும், அதுக்குமடியான ராமகருணதுபவம்பண்ணியும்; அவை காலாந்தரத்தி லதுபவங்களாகையாலே, “வடதிசைமதுரை” இது யாதிப்படியே - அர்ச்சாவதாரங்களை பஹுப்ரகாரேண அதுபவித்துக்கொண்டு வந்து, திருவேங்கடமுடையானிடத்தில் திருவுள்ளத்தைமூட்டி யதுபவித்து, பர பந்தசேஷத்தைத் தலைக்கட்டினபடியையும்; அவர் பெண்பின்னையான ஆண்டாள், *நந்தகோபன்குமரனையே யாசைப்பட்டு, ஆழ்வார்களை யுணர்த்திக்கொண்டு அவர்களை (க) அடியொத்திப்போய் *நப்பின்னையொக்கமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்வனையுணர்த்தி *தாம்வந்தகாரியத்தையராய்ச்சொல்லி, அவனைப்போற்றி, தம்முடையமனோரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துவிட, அது அதுகாரத்தால் பிறந்த தாகையாலே மனப்பாலமுதுசெய்தவோபாதியாய்க் கலங்கி, காமன்காலிலேவிழுந்து துவண்டு, *படாதனபட்டு, *கனாக்கண்டு, தரித்து, திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்தத் துதுவிட்டு; பெரியபெருமானை(உ)கிராய்த்து, பாவபந்தம்தலைநிரம்பி, தேற்றுவாரில்லாதபடி கலங்கினவளவிலே, தைவயோகத்தாலே தம்முடைய ஆசார்யபாதந்தீராதாருநம் தலையெடுத்துத் தரித்திருக்கச்செய்தேயும், அதுபூதவிஷய மஹிமாவினால்பிறந்ததெளிவும் அகிஞ்சித்தரமாய், கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாதே, “இங்கேபோதக்கண்டே” என்று தேடிச்சென்று, “வீதியாரவருவானே” விருந்தாவனத்தேகண்டோமே” என்று காட்சியோடே தலைக்கட்டினபடியையும்; சூலசேகரப்பெருமாள், இய்விருவரளவுமன்றியே, முந்துறமுன்னம் *வெண்ணையுண்ட வாயனான பெரியபெருமானிடத்தில் “என்கொலோ கண்குளிக்காணுநாளே” என்று (ங) பேரவாக்கரைபுரண்டு, அவ்வளவன்றியே, *அணியரங்கன்திருமுற்றத்தடியாரளவும் *மாலேறிய பெரும்பித்தராய், திருமலையில் திரியக்ஸ்தாவர ஐந்மங்களை யாசைப்பட்டு, அநந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்துக்கடியான ராமக்ஷணுவதாரங்களையும் ப்ராஸங்கிகமாக அதுபவித்து, அவ்வதுபவத்தைத் திருச்சித்திரகூடத்திலே யதுபவித்து, அடியிலேபிறந்த பரமபக்தியோடே தலைக்கட்டினமையை

+ “திருவவதாரந்துடக்கி பாலலீராரஸங்கனையதுபவித்தும்” என்றும் பாடம்.

(க) அடியொத்தல்-பின்செல்லல். (உ) கிராய்த்தல்-வெறுத்தல். (ங) பேரவா-ஒன்றாலும் தனிச்சுக்கடாத ஆசை.

பெரியதிருமொழி வ்யாக்யாந்தின் அரும்பதத்திலவதாரிகை. ௯

அ.—யும்; திருமழிசைப்பிரான், கீழ்ச்சொன்னவர்கள்போலே(௧)பாவநாமாத்ரத் திலேயதுபவித்தபடியேயன்றியே, அர்ச்சாவதாரங்கள்தான் “பைந்நாகம்பரங்குரு ட்டிக்கொள்” என்று (௨)நியமிக்கும்படி தமக்குக்கைப்புருந்தபடியாலே *தெளிந்த சிந்தையராய், அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரவைலக்ஷணயங்களை லோகோஜ்ஜீவநார்த்த மாகத்திருச்சந்தவிருத்தத்தாலே வெளியிட்டருளின க்ரமத்தையும்; இவர்தம்மைப் போலேபலஅர்ச்சாஸ்தலங்களிலே (௩)மண்டிவிருக்கையெனின்கே, “மற்றொன்றும் வேண்டா” என்று பெரியபெருமானையே (௪)ச்ரோதாவாக்கி தம்முடைய *இன் சொற்களைச்சொல்லி யுகப்பித்தும் அவரைப்பள்ளியுணர்ந்தியும்போந்த தொண்ட ரடிப்பொடி யாழ்வாருடைய (௫)பாவவர்த்தியிருந்தவகையையும்; திருப்பாணர் [ய தாம், இவர்களித்தனைபேரிலுங்காட்டில் வைலக்ஷணயம்தோற்றப் பெரியபெருமா ளாலே(௬)விஷயீக்தராய்;(௭)பரப்பறப் பத்துப்பாட்டாலே விஷ்ணுசித்தர்துடக்க மானுரோபாதி மறொருவரையதுகரித்தும், கலங்கி தேவதாரநரங்கள்காலில் விழுந்தும், தூதுவிட்டும், காணாமல்தடுமாறியும், கண்டுதெளிந்தும், (அ) பரோபதே சம் பண்ணப்போந்தவர்களை நிரந்தது தமக்கெம்பெருமா னிரங்காமையைச் [கரு சொல்லி “அம்ம! ஓ! கொடியவாறே” என்று(௧)கிராய்த்து, தாமேபோய்ப்பள்ளி யுணர்ந்தியும்செய்யாதே, * (௧௦) ஆபாதசூடம் ஸாக்ஷாதகரித் ததுபவியாநின்று கொண்டு, ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுரிகள திருத்தோளிலே யெழுந்தருளப்பண் ணிக்கொண்டிபோக, பெரியபெருமாள் (௧௧) ஸாயுஜ்யத்தை இவ்விபூதியிலேகொடு க்கையாலே அந்தவதுபவத்தைப்பெற்று, திருவேங்கடமுடையானையும் பெரிய[௨]ய பெருமானோடு ஒருசேர்த்தியாக அதுபவித்துக்கொண்டு, “மற்றொன்றினைக்காண வே” என்று தலைக்கட்டின தன்மையையும்; இவர்களித்தனைபேரும் (௧௨) ப்ரதமா வதியிலே(௩)மண்டி னராய், இவர்களித்தனைபேருக்கும் (௧௩)ப்ராப்யசரமாவதியாக * அடியார்க்காட்படுமது உத்தேச்யமாகையாலே, அவ்வர்த்தத்திலேநிஷ்டரான ஸ்ரீமதுரகவிகள் *வாய்த்ததிருமநிரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போலவான கண்ணி னுண்கிறுத்தாம்பாலே பரதிபாதித்த ஆழ்வாருடைய ப்ராப்யத்வப்ராபகத்வங்களை யருளிச்செய்து * தென்குருகூர்நகர்மயிக் கண்பரானமையையும் திருவுள்ளம் பற்றி, இரத திய்யப்ரபதங்களுக்கு உத்தரோத்தரமுண்டான அதிசயங்களுக்கு (௧௪)அதுகுணமானவொருசேர்த்தியாலே யி- வயித்தனைக்கும் அடைவே வ்யாக்யா நம் செய்தருளி; இவ்வளவன்றியே, இவைவித்தனையாலும்- திருமந்த்ரத்தில் [௩]ய ப்ரணவ நமஸஸ-க்களிலார்த்தங்கள் ப்ராதாரேயந ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே, (௧௫)தத்ஸ்தாரீயமான முதலாயிரத்தைத் திருவுள்ளத்திலவைத்துக்கொண்டு, (௧௬) த்ர்தியபதஸ்தாரேயான திருமொழிக்கு வ்யாக்யாநம்செய்தருளநினைத்தருளினார்.*

(௧) பாவநாமாத்ரத்திலே - நினைப்புமாத்ரத்தாலே. (௨) நியமித்தல் - கட்ட னையிடுதல். (௩) மண்டிதல் - விரும்புதல். (௪)ச்ரோதா - கேட்குமவன். (௫) பாவவர்த்தி - கருத்தின் ப்ரகாரம். (௬) விஷயீக்தர் - அங்கீகரிக்கப்பட்டவர். (௭) பரப்பற-சுருக்கமாக. (அ) பரோபதேசம் பண்ணுதல். பிறர்க்குச்சொல்லுதல். (௧) கிராய்த்தல் - ப்ரணயரோஷம். (௧௦) ஆபாதசூடம் - (பாதாதிசேசம்) திரு வடிமுதல் திருமுடியளவும். (௧௧) ஸாயுஜ்யம் - தன்திருமேனியிலே லயிக்கை. (௧௨) ப்ரதமாவதி - (தலைநீர்ப்பாடு) முதல்மடை. (௧௩)ப்ராப்யசரமாவதி-அடைய த்தக்க கடைசியெல்லை. (௧௪) அதுகுணமான - தகுதியான. (௧௫) தத்ஸ்தாரீயம் - அவ்விடத்தது. (௧௬) த்ர்தியபதம் - மூன்றும்பதமான நாராயணபதம்.

அ.—இத்திருமொழிக்கு வக்தாவான திருமங்கை மன்னன் *சுண்ணாண்டியி
த்தாம்பில் (ச) பாகவதரிஷ்டனடைய (ரு) சாய்செய்யந்தமாச வதுஷ்டித் த,*வார்
வலியால் மந்திரங்கொண்டு, “நீந்திருவெட்டெழுத்தும்சரிது நான் - உற்றுது
முன்னடியார்த்தக்கிமை” என்று வாய்விட்டுப்போந்தாரொருவரானசையாலே, சிப்த்
சொல்லப்பட்டவர்களில் விவக்ஷணிகிறேன் இவருடைய ஸ்வலக்ஷண்ய [உ] மி
த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, இதற்கு வ்யாக்யாஸம் செய்தருள்க்கோலி; ஸர்வேச்வர
ன், இவ்வாழ்வார்பக்கலுண்டான ஸ்வவிஷயாத்வேஷமும் இவரதுபலித் தல்வய
க்கனினுடைய (சு) அபீயஸ்த் யமுமே விவரமயிக்கைக்கும்பரிதாமரசையும், இவரு
டைய ரஸிதத்துவத்தைத் தன் வாசிநினைக்கும்படி (எ) பற்றுகாசுவடுமெண்ண, இவரை
நிர்ஹேதுக கடாசுவலிஷயமாக்கி, தன் ஸ்ரௌபாதிசனை யறிவிப்பித்தானென் [உரு]
ளும் வச்சீர்வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸ்வரூபாதிசனை யறிகைக்கு அவன்காட்டிச் செ
மித்த திருமந்த்ரத்தையதுஸ்ஸந்தித்தாரென்றும் ப்ரதிபாதி யஸ்வலக்ஷண்யத்தையும்,
(அ) சந்தித்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைய மருளிச் செய்வ
தாக, தாயிவருடைய புர்வவர்த்தத்தை யருளிச்செய்க்கிறார் (இவ்வாழ்வாராகிறார்
இத்யாதியாலே); “ஸ்ரீயபதியாம்” என்றுதடங்கி “விஜாதி யானாம் [சு] மி
மால்முடியாத, ஸஜாதியரைக்கொண்டே காரியங்கோள்வோம்” என்று ஆழ்வாசை
த்திருவுவதரிப்பித்தான்” என்றிவ்வளவும் உபர்யலித்த, பின்னை (இவ்வாழ்வா
ராகிறார்) என்றுதடங்கி அதுஸந்தியபய என்றும் சொல்லுவார்கள். “ஸர்வதரா
ஸென-வஸதி” என்கிற (சு) நிஞ்சத்தியபயுட்கொண்டருளிச்செய்க்கிறார் “ஸார்த்தவித்
யாதி.” “ஸமஸ்தஞ்ச - அத்ர-வஸத்” என்றத்தைப்பற்ற யருளிச்செய்க்கிறார் [ருரு]
(எங்குமொக்கவித்தயாதி); “புலீதே நிரணுஸ்தேநேந்நிரணுஸ்தே” “ஏதேவவந்ர
யாஸ்தாத ஸதாஸ்யப்ரமாத்மநி” என்றுபடியே—ஸாம்ஸாரிக லோகமெல்லாம்
நரகதுக்கமென்பது திருவுள்ளம்பற்றி, அதனாலும் சேதங்கள்மாதிரியாய் வரும
தாகையாலே அவ்வந்தத்தை யருளிச்செய்க்கிறார் (தானே யித்தயாதி.) கேவை நரக
மாகில் அதுக்கு ப்ராயச்சித்தத்தா கிரியை (ய) சாமசமாயிருக்குமே; *வாஸுதேஸ
தருச்சாயையயச் சொல்லவேண்டாவிதே.

(க) விவசாயப் பரவணர் - எம்பெருமானை யொழிந்தவற்றில் அன்புடையவர்கள், (உ) யாத்ரை - தொழில், (ஈ) அற - மிகவும், (ச) பாகவதநிஷ்டை - பசுவதஸ்ம் பந்தினை விரும்புதல், (ரு) காமிகம் - செயல், (஑) அல்பியஸ்த்வம் - இழிவான தன்மை, (எ) பற்றாசு - ஹேது, (அ) ததர்த்தபரதிபாதகதயா - அந்த அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாலே, (க) நிரூப்தி - வேதஸ்தூண்கூர்ந்தம், (ஐ) சாமசம் - தணிக்குமது.

வ்யா.—[ஸ்ரீஹ்ருஷீஸ்யே - ஸாகிமர்த்தம்நஸேவ்யதே] ப்ராப்த மன்றென்னவொண்ணுது, துக்கநிவர்த்தகமன்றென்ன வொண்ணுது; “வயிறுநோவாரின்றது, சவி” என்பாரைப்போலே, அரிச்சைசொல்லிக் கைவாங்குமித்தனையிதேயுள்ளது. அர்த்தத்தில் [நு மாறாட்டமில்லை, ப்ரதிபத்தியில்மாறாட்டமேயுள்ளது! இந்நிழுவிலே யிருந்துவைத்து “ஓதுங்குற்றிலேன்” என்பாரைச் செய்யலாவ தில்லையே! “இவர்கண்ணுலகாண்கிறவிஷயங்களுக்கு அவ்வருகறி யாதிருக்கிறாராகில், நம்மையும் அவ்விஷயங்களோபாதி யிவர்கண் ணுக் கிலக்காக்கினால் விரும்பாதொழியாரிதே!” என்று பார் நீகூ ர்த்து, (க) உகந்தருளினநிலங்கனிலேவந்து ஸந்நிதிபண்ணி யிவரை விஷயீகரிந்து, தன்படிகளே (உ) அடையக் காட்டிகுகொடுத்து, தன் னுல்லலது செல்லாதபடிபண்ணி யிவரையதுபவிப்பித்து, இங்கே யிருந்தே பரமபதத்திலுள்ளார்படி யாம்படிபண்ணி, அத்தேச ப்ராப்தியையு மிவர்க்குப் பண்ணிகொடுத்தானென்கிறது- [கரு இப்ப்ரபந்தங்க ளெல்லாவற்றாலும்.]

அ.—இனி ஸேவியாதிருக்கைக்கு நிமித்தநதானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வயிரிதயாதி); சிறப்பிள்ளைகள், வினையாட்டில்பராக்காலே, “உண்ணவா” என்றழைத்தால், “எனக்கு வயிறுநோகிறது, வேண்டா” என்று, பசியாநிற்கச்செய்தேயும் சொல்லுவார்கள்: அதுக்குமேலே மாதாபிதாக்கள் நிர்ப்பந்தித்தழைக்க [உய் ப்புக்கால், “நீங்களே சவியுக்கோள், அதாவது-வையுக்கோள், நான் (க) ஸர்வாத் மநா உண்ணவருகிறதில்லை” என்று அஸௌக்யம் (ச) வஹிக்குமாப்போலே, ஈச் வரன் (ரு) ஸர்வத்ர இருந்து ஹிதம்செய்யவந்தாலும் விஷயப்ராவண்யத்தாலே நிஷேதிப்பார்களென்று கருத்து. அரிச்சை சொல்லி - வேண்டாமையைச்சொல்லி யென்கை. இந்த ச்லோகத்துக்கு ரிஷியினுடைய ஈடுபாடு தோற்ற ஒருதாத் [உரு பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தத்திலித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே.) ஆக, இவ்வாழ்வாரும் பகவத் ப்ரவணரன்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருந்தா ரென்று பூர்வ வர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து - இப்படியிருக்குமிவரை ஈச்வரன் திருத்தின ப்ரகார மென்னென்ன; அத்தையருளிச் செய்யாநின்று கொண்டு, ப்ரமாணமும் காட்டுகிறார் (இவர்கண்ணுலித்யாதி.) இப்ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றாலுமென்றது- [கூய ஜுது ப்ரபந்தங்களாலுமென்றபடி. அர்ச்சாவதாரப்ராவண்யாதிகள் இப்ப்ரபந்தங்களிலே யுண்டாகையால் ஈச்வரன் இவற்றைக்காட்டித்திருத்தினது அர்த்தவிர்த்தம்.*

(க) உகந்தருளின நிலங்கள் - எம்பெருமான் விரும்பி வர்த்திக்குமிடங்கள்; அதாவது-திவ்யதேசங்கள். (உ) அடைய - எல்லாம். (க) ஸர்வாத்மநா- எல்லாப் படியாலும். (ச) வஹித்தல் - மேற்கொள்ளுதல். (ரு) ஸர்வத்ர - எங்கும்.

மூலம்.—வாடினேன்;

வ்யா.—“இவர் பக்கல் (க) அத்வேஷமும் விஷயங்களினுடைய (உ) லாகவமுமே இவரை மீட்கைக்குப் (ங) பரிகரமாகவும், இவருடைய ரஸிகத்வமே தன் வாசியுறிகைக்குப் (ச) பற்றாசாக [நுவும், அநாதிகாலம்பண்ணின பாபாம்சத்தை நம் கர்பைக்கு விஷயமாக்குவோம்” என்றுபார்த்து, இவர் விஷயங்களின் வாசியறிந்து, தன்னையறிகைக்கு, கிழிச்சீரையோடே தந்தைக் கொடுப்பாரைப் போலே, தனக்கு வாசகமான திருமந்தரம் முன்னாகத் தன்ஸ்வரூபரூபகுணவியூதிகளே (ரு) அடங்கக்காட்டிக்கொடுக்க, கண்ட [க0 நுபவித்து, அயோக்யனுன வென்னை அதுதானே வேறுதுவாக விஷயீகரித்தான்! என்று (சு) கர்தஜ்ஞராகையாலே, ஒருக்கால் சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறார். பகவத்விஷயத்தில் நேர்கொடுநேர் செய்யலாவ தொன்றில்லை, செய்யவேண்டுவது மொன்றில்லை; பண்ணின வபகாரத்துக்கு கர்தஜ்ஞராமித் [கரு தனையே வேண்டுவது (எ) அசித்வ்யாவர்த்திதோற்றம். ... *

அவதாரிகை.—முதற்பாட்டு. நம்மாழ்வார், ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவநந்தரம், தாம்பெற்ற பேறறியாதே “இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுருமை” என்று கீழ்நின்ற நிலையை அதுஸந்தித்தாப்போலே, இவரும், பகவத்விஷயீகாரம் பிறந்தபின்பு தாம் கீழ் [உ0 நின்றநிலையையெல்லாம் (அ) அதுஸந்தித்து “வாடினேன்” என்கிறார்.

வ்யா.—(வாடினேன்) கொம்பையிழந்த தளிர் போலே. (க) ஆச்ரயத்துக்கு அழிவில்லாமையாலே இன்னம் நோக்குவோம் என்னில்; நோக்குகைக்கு யோக்யதை யுண்டென்கை. “ಅನ್ಯಾಘ್ರಾಪಣೀ”

அ.—இவரைத் திருந்துகைக்கு நிமித்தத்தையும், முதல்திருமொழியின் [உரு தாத்பர்யத்தை யுருளிச்செய்கிறார் (இவர்பக்கல்த்யாதி.) லாகவமென்றது - அல்பாஸ்திரத்வாதிகள். கிழிச்சீரா - த்ரவ்யமிருந்தபுடவை. கர்தஜ்ஞரானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுதே கூப்பிடுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத்யாதி.) *

முதற்பாட்டு.—(வாடினேன்த்யாதி) தம்மை அவன்கடாஷித்தால் அவனையறுபவிக்கு மத்தனைபோக்கி, பூர்வவர்த்தத்தைத் தாம் சொல்லுவானென் [ங0 னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்த்யாதி.) வாடினேனென்கிறாரென்றது - பூர்வவர்த்தத்துக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

உலர்ந்தேனென்னுதே, “வாடினேன்” என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி

3.) ஆச்ரயத்துக்கு - ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கென்றபடி.

(க) அத்வேஷம் - த்வேஷமில்லாமை. (உ) லாகவம் - இலேசாயிருக்கை. (ங) பரிகாரம் - கருவி. (ச) பற்றாச - ஹேது. (ரு) அடங்க - எல்லாம். (சு) கர்தஜ்ஞர் - நன்நிமறவாதவர். (எ) அசித்வ்யாவர்த்தி - அசித்து. உயிரில்லாதது, அநினின்றும் வேறுபட்டிருக்கை. (அ) அதுஸந்திக்கை - நினைக்கை. (க) ஆச்ரயம் - பற்றுமிடம்.

வ்யா.—“அந்யாராகவேனாவும்” என்கிற பிராட்டியோடொத்தப்ராப்தி ஸகலாத்மாக்களுக்கு முண்டானபின்பு, இப்ப்ராப்தியையுணர்ந்தால், அநாதிகல மிழந்தவர்க்கு “வாடினேன்” என்னத்தட்டில்லையிறே. [யஸ்ய ராஹஸ்யஜீத் - யச்சராமம்நபச்யேத்து] [ஓ ஸுக்-ராமம்] என்றது-கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தை; காணாதிருக்கிறான் யாவனெருவன். [யஸ- ய:] எத்தனையேனு முயர்ந்தவனாகவுமாம். [கூ-து] இதுதப்பினாலும். தப்பாதது தப்பினால் வருமது இவ்வளவன்று என்கைக்காகவிசேஷிக்கிறது. [யஸ்ய ராஹஸ்யஜீத்-யஞ்ச ராமோநபச்யதி] எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர்கண்பார் [க0 வைக் கிலக்காகாதாரில்லை. [யஸ- யம்] எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரிறே இவர்கண்ணிற்பார், வைக்கிலக்காவார். [யாருமோநிலைமையனென வறிவரிய வெம்பெருமான்யாருமோநிலைமையனென வறிவெளியவெம்பெருமான்] ப்ராஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும்; (க) ஓரிடைச்சிக்கும் (உ)வேடனுக்கும் கைப்புருந்திருக்கும். எத்தனையேனு முயர்ந்தவனாகிலும் (ங) பெருமாளுடைய ஒருநாளைப் புறப்பாடுகாணாகில் அவன்பெரியனலன்; எத்தனையேனும் சிறியனானவன்பக்கலிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை; தப்புகிறான் யாவனெருவன், அவன் அவஸ்துககளோடு மெண்ணப்படான்; எண்ண [உ0 ப்படாமையிலே யெண்ணப்படும்; - எல்லாரும் நிந்தித்து “ஓ, ஓ” என்னப்படும். இவனைநிந்திப்பார் வஸிஷ்டாதிகள் துடக்கமானார் நால்வரிருவரோ வென்னில் [நிந்திதஸ் ஸவஸேல் லோகே] [ஸ- நிந்திதஸ், லோகே-நிந்திதஸ்] இவனைநிந்திக்கைக்குரிய ரல்லாதாரில்லை. [உ0]

அ.—“வாடிவாடுமில்வானுதல்” என்கிறபடியே பிராட்டிவிஷயத்தில் சொல்லத்தக்க வார்த்தையைத் தாயிப்போது சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்யேத்யாதி.) தாய்மார் “வாடிவாடும்” என்றுசொன்னார்களேயாகிலும், இவர்தாம் அவ்விஷயத்தி லிவ்வார்த்தையைச்சொல்லித் தம்மைத்தாமேநிந்தித்துக்கொள்ளக்கூடுமோவென்ன; தர்ஷ்டாந்தமுகேநவருளிச்செய்கிறார் (யச்ச [ங0 ராமமென்றுதுடங்கி, வாடினேனென்றல்லது வார்த்தையில்லையிறே யென்னுமளவும்.) “ய” என்று மேலெடுத்தப்ரதீகத்தை, (விஷயத்தை) என்றவநந்தரம் அது ஸந்தித்துக்கொள்வது. (ச) ப்ராதான்யே சகாரமென்றருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனு முயர்ந்தவனியாதி.) இதுவென்றது - தன்னுடைய ஸேவையென்கை. தப்பாதது - பெருமாளுடைய கடாக்கூடம். “ராமச்ச” என்றவயித்து அதி [ங0 நிதர்ஷ்டனையும் கடாக்கூதிக்குமவரென்கிற ப்ராதான்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் சிறியாருமியாதி.) “யஸ” “யம்” என்றது நிதர்ஷ்டவிஷயமாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனுமியாதி.) உதர்ஷ்டரைக் கடாக்கூதியாமல் நிதர்ஷ்டரைக்கடாக்கூதிப்பென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (யாருமியாதி.) பூர்வார்த்தத்தில் தாத்தாயத்தை வருளிச்செய்யாநின்ற கொண் [ச0 டி, “நிந்திதஸ்” இத்தயாதிக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனுமியாதி வாக்கியவுட்கத்தாலே.)

(க) இடைச்சி - யசோதைப்பிராட்டி. (உ) வேடன்-குஹப்பெருமான். (ங) பெருமான் - நம்பெருமான். (ச) ப்ராதான்யே சகாரம் - உயர்வுசிறப்பும்மை,

மூ.—வாடி

வ்யா.—விஷயப்ரவணானவன், இப்போது பழியாய் மேல் நாக
மாயிருக்கச்செய்தே, தான் “நல்லது செய்கிறேன்” என்றிருக்கு
மிதே; அப்படி, தான் “நல்லது செய்கிறேன்” என்றிருக்கு [டு
மோ வென்னில் [ஸ்வாஜநாமயேநம் விகர்ஹ
தே] தானும் தன்னைநிந்தித்துக் கொள்ளும். (க) திருக்கைத்தலமி
ழந்தவன், “(உ) இற்றைப்புறப்பாடு காணப்பெறாத நாம் கர்ப்பூர
மும்எலுமிச்சங்காயும் பெற்றோமாகில்முடிந்துபிழைக்கலாய்த்து!”
என்றிருக்குமிதே; ஒருநாளைப் புறப்பாடிழந்தார்வார்த்தையிது[க0
வானால், அநாதிகாலமிழ்ந்தவர்க்கு, வாடினேன்! என்றல்லது வார்
த்தையிலையிதே. (வாடினேன்) என்றவிதுதான் எவ்வவஸ்தை
யைப்பற்றச் சொல்லுகிறவார்த்தை?;-விஷயப்ரவணராய்ப் போந்த
போது அவற்றையதுபவித்துக் களித்துப்போருகையாலே வாட்ட
மில்லை, பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தபின்புதானே வாட்டமி[கரு
ல்லை; ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து பூர்வவர்த்தத்தையதுஸந்தித்தபோ
தைவார்த்தை. ப்ராப்திஸமயத்திலிதே பூர்வவர்த்தத்தை ஸ்மரியா
தொழிவது, “ஸ்வாஜநாமயேநம்” “நோபஜநம்ஸ்மரம்” என்னுமள
வும் வந்ததில்லையிதே; ஜ்ஞாநலாபவேலாயாகையாலே பூர்வவர்த்
தந்தா ணிவர்க்கு ப்ரத்யக்ஷம்போலேயிதே தோற்றுகிறது. [உ0
(வாடி) என்கிற (ங) இவ்வதுபாஷணம், இரண்டிடத்திலும்
பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது.

அ.—மேலுக்கவதாரிகை (விஷயேத்யாதி.) ஆழ்வார்தம்மை நிந்தித்தமைக்குப்
பின்னையுமொருதர்ஷ்டார்தம் (திருக்கைத்தலமித்யாதி.)கைவைத்த-இச்சரீரத்தோ
டே பகவததுபவம்பண்ணின. (வாட்டமில்லை) என்றவரந்தாம், எங்கேயென் [உ0
னில் என்று சேஷம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பூர்வவர்த்தஸ்மரணம் வருவா
னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.)வாடினே
ன் - விஷயபரஸூக் கெட்டேனென்னுமது இவ்வாழ்வார்க்குச் சேராது, விஷய
பரராயிருந்தபோது களிப்புண்டாகையாலே கெட்டேனென்னக் கூடாமையாலே;
இப்போது விஷயபரதை யில்லாமையால் (ச)ஸாதாரம் கெட்டேனென்னக் [ங0
கூடாது என்னும்சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி;) முன்புத்தை
விஷயஸங்கம் இப்போது ப்ரத்யக்ஷம்போலே விசதமாகத் தோற்றுகையாலே
இப்போது க்லேசம் பிறக்கையாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

“வாடினேன், வருந்தினேன்”என்னுமளவும்(ரு)பெளர்வாபர்யம்தோற்றியிரு
க்கவும், “வாடி”என்ற (சு)ல்யபந்தமானபுரருக்திக்குப்ரயோஜனம்காட்டிகிறார்[ங0
(வாடியித்யாதி.) இத்தால்லகீழ் “வாடினேன்” என்றதுக்கு-சிரகாலஸம்பந்தமும்,
மேலேவருகிறதுக்கு அத்யந்த ஸந்திவிதத்தவமும் தோற்றுவிக்கையாலே, அதுக்கு
ப்ரயோஜநமுண்டென்றதாய்த்து. பொருள் - ப்ரயோஜனம்.

(க) திருக்கைத்தலம் - திருக்கைத்தலஸேவை. (உ) இற்றை - இன்றைய.
(ங) அதுபாஷணம்-அதுவாதம். (ச) ஸாதாரம் - மிகவும், (ரு) பெளர்வாபர்யம்-
முன்பின்னாயிருக்கை. (சு) ல்யபந்தம் - வினையெச்சத்தொடர்.

மூ.—வருந்தினேன் மனத்தால்; பெருந்துயரிடம்பையில்

ப.ரை.—பெருந்துயர் - மிகுந்ததன்பத்துக்குக் கொள்கலமாய், இடம்பையில் - தன்பங்களுக்கெல்லாம் ஹேதுவான சரீரத்திலே,

வ்யா.—அநாதிகாலம் இவ்விழவு ப்ரவர்த்தமாய்ப் போந்த [ரு தென்றும், மேலே ஓரநர்த்தத்தை விளைத்ததென்றும் தோற்று கிறது. விஷயப்ராவண்யம் (க) காதாசித்தமாய் அதுதாபம்பிறந்து மீளுகையன்றிக்கே அநாதிகால மிதுவே யாத்நாயாய்ப்போந்ததெ ன்றும், இவ்வளவன்றிக்கே இதுக்குமேலே விளைந்ததோரநர்த்தத் தைச்சொல்ல வொருப்பட்டமையும் தோற்றுகிறது. மேல் [க0 விளைந்தஅநர்த்தந்தானேதென்னில் (வருந்தினேன்மனத்தால்) மாந ஸமான க்லேசத்தை அதுபவித்துப்போந்தேன், இந்த்ரியங்கள் விஷ யங்களிலே ப்ரவணமாய் அவற்றையதுபவிக்கக்கோலி அவற்றை ல பியாமையாலும், லபித்தாலும் அவற்றிலதுபவிக்கலாவ தொன்றில் லாமையாலும், மாநஸமான க்லேசத்தை யதுபவித்துப்போந் [கரு தேன்; ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் (உ) கந்தமானமநஸஸை (ஈ) ப்ரத் யகர்த்தப்ரவணமாக்க மாட்டாமையாலே, மாநஸமான க்லேசத்தை யதுபவித்தேன். இந்தால் சொல்லிற்றாய்த்து- சப்தாதிவிஷயங்களி லே ப்ரவணனாய் திருவடிகளை யொருநாளும் நினைக்கப்பெற்றிலே னென்றபடி. (பெருந்துயரிடம்பையிற்பிறந்து) விஷயங்க [உ0 ளிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, வாஸநையைபுண்டாக்கி, ராகத்வே ஷங்களைமிகுத்து, இதினுண்டானஅவித்யாகர்மங்களும் சரீராரம்ப ஹேதுவாகவந்து பிறந்தேன். துயரென்று - து:கம்; இடம்பை யென்றும்-து:கம். இந்தால் - சரீரந்தான் (ச) து:காயதநமுமாய், து:கஹேதுவுமாயிருக்குமென்கை. து:காயதநமுமாய் மேலே [உரு அநேக து:கங்களை விளைக்கவும்வற்றாயிருக்கை.

அ.—சிரகாலஸம்பந்தத்தையும் மேலே ஸங்க்ஷிதமாக வோரநர்த்தமுன் டெ ன்ன மத்தையு முப்பாதிக்கிறார் (அநாதியாதி.) சித்வாச்யவிவரணம் (விஷயேத் யாதி.)

சப்தார்த்தமருளிச்செய்து, மாநஸமான க்லேசத்துக்கு மூன்றுஹேதுக் [ஈ0 களைக்காட்டாரின்னுகொண்டு, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரியங்களித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ப்ரத்யகர்த்தமென்று - ஜிவேச்வர தத்த்வங்களை.

சரீரத்தை “பெரிதானதுயர்” என்றும் “இடம்பை” என்றும் இப்படி லக்ஷ ணயாவருளிச்செய்ததுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களிலேயித்யாதி.) இதில் - சரீரத்தில்.

[ஈரு

(க) காதாசித்தமாய் - ஒருக்காலுண்டாய். (உ) கந்தம்- மூலம். (ஈ) ப்ரத்ய கர்த்த ப்ரவணமாக்குகை - ஆத்மப்ரவணமாக்குகை. (ச) து:காயதநம் - து:க த்துக்கு, ஆயதநம் - கொள்கலம்.

மு.—பிறந்து | கூடினேன்;

பரை.—பிறந்து - உண்டாய், கூடினேன் - சரீரம் என்றும் ஆத்மா என்றும் பருத்தியக்கடாதபடி ஒன்றாய்ப் பொருந்தினேன்;

வ்யா.—“பெருந்துயரிடம்பையிற் பிறந்து-கூடி-வாடினேன்” [௭] என்னுதே, முதலிலே “வாடினேன்” என்பானென்னென்னில்; கர்மஸம்பந்தம் அநாதியாய் அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் ப்ரவாஹுரூபேண நித்யமாயிருக்கையாலே, நடுவேயொன்றைப்பிடித்துச் சொல்லுகிறார். (பிறந்து) ஜம்மரணங்களில்லாத ஆத்மா “செத்தான், பிறந்தான்” என்று, வ்யவஹாராஸ்பதமாகையாலே. (கூடினேன்) [௧௦] நித்யமாய் ஏகரூபமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் பகவச்சேஷமான ஆத்மாவை, (க) “தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம்” என்னலாம்படியானபடி. (கூடினேன்) (உ) அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தான் ஸத்தாப்ரயுக்த மென்னலாம்படி பொருந்தினபடி. (கூடினேன்) என்கையாலே - இதுதான் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்று, ஓளபாதிகம்-வந் [௧௭] தேறி, என்னுமிடம்தோற்றுகிறது. ராஜபுத்ரன் வழிபோகாநிற்க வேடர்கையிலே யகப்பட்டாப்போலேயிறே ஆத்மாவுக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தான் வந்தபடி. (௩) அய்யபிண்டத்தை அக்நியினருகே வைத்தால் அக்நிபரமானுக்கள் ஸஞ்ஞமரூபேண அதிலே ஸங்க்ரமித்தாதல் வாஸநையாலேயாதல் அதினுடைய ஓளஷண்யஸ்வபாவத்தையும் நிறத்தையும் பஜித்து அதுதானென்னலாமாப் போலே,

அ.—அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே, முந்தற “பெருந்துயரிடம்பையிற் பிறந்து கூடினேன், கூடி யினைவர்தம்மோடு அவர்தருங்கலவியேகருதியோடினேன், ஓடி-மந்தால்-வருந்தினேன், வருந்தி-வாடினேன், வாடி, உய்வதோர்பொருளால்-நாடினேன், நாடி நான்-நாராயணவென்னும் நாமம்- கண்டுக்கொண்டேன்” என்ற [௨௭] வயித்தர்த்தம் சொல்லாயிருக்க, இருந்தபடியே அந்வயித்து அர்த்தம் சொல்லுகை சேருமோவென்னும் சங்கையை யதுவதிக்கிறார் (பெருந்துயரித்யாதி.) “கூடி” என்றது-கீழ்ப்பதங்களையும் மேல்பதங்களையும் அர்த்தஸ்வபாவத்துக்கருகணமாக எடுக்க வேண்டும் பதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தைப்பரிஹரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி.) இப்போது ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்துகீழ்ப்பட்ட ப்ரமாதங்களை யதுஸந்திக்குமவர்க்கு சரீரஸம்பந்தாதிகள் ப்ரவாஹதோ நித்யங்களாகையாலே, ஒன்றை விட்டு க்ரமேண வருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. “கூடினேன்” என்றதுக்கு ஒரு காலாவதி சொல்லாமையாலே பலித்தவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தானித்யாதி.) சில நாள் பிரிந்தவற்றுக்கன்றோ கூடுகையென்னலாவது, (ச) ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்னுமாப் போலே யிருந்தால் இச்சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் போமோவென்ன வருளிச் [௩௭] செய்கிறார் (இதுதானித்யாதி.) பின்பொருநாள் வரையிலே கழியக்காண்கையாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தவிவர் “கூடினேன்” என்னலாமே யென்று கருத்து. “வந்தேறி” என்னுமத்தை தர்ஷ்டாந்த முகே விவரிக்கிறார் (ராஜபுத்ரனித்யாதி.) இப்படி ஓளபாதிக மாணு “தேவோஹம்” என்று தத்ஸ்வரூபமாக ப்ரமிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அய்யபிண்டேத்யாதி.) வாஸநையாலே யாதல் - சிரகால [சய] ஸம்பந்தத்தாலே யாதலென்றபடி.

(க) தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம் - நான்தேவன், நான்மதுஷ்யன். (உ) ஸம்ஸர்க்கம்-செயற்கை. (௩) அய்யபிண்டம் - இருப்புருளை. (ச) ஸத்தாப்ரயுக்தம்-உடன்பிறந்தது.

மூ.—கூடி யினையவர்தம்மோடவர்தரும்

ப-ரை.—கூடி- இப்படி நெடுங்காலம் பொருந்தி யிருந்த, இனையவர் - யுவதி களான ஸ்திரீகள், தரும் - கொடுக்கிற,

வ்யா.—இவ்வாத்மாவும் அசித்தஸம்ஸர்க்கத்தாலே அதுதா [நு] னென்னலாம்படி அசித்தல்பமானபடி. (க) பரமானுப்பற்று சிவ ப்புமாறினாலும் வாஸநையாலேசும்.

(கூடி) சரீரவிச்லேஷம் அஸஹ்யமாம்படி பொருந்தினபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் சரீரவிச்லேஷந்தான் ப்ரார்த்தித்துப் பெறவே ண்டும்படி யானபடி. கூடி என்கையாலே-அநாதிகாலம் இத் [க0] தோடே பொருந்திப் போந்தமையும், இதுக்குமேலே ஓரநர்த் தம் வினோந்ததென்றும் தோற்றுகிறது.

மேல்வினோந்த அநர்த்தந்தானென்னென்னில் (இனையவர்தம் மோ டவர்தரும் கலவியேகருதி யோடினேன்) (இனையவர்) “சப் தாதிவிஷயப்ராவண்யம் அநர்த்தம்” என்று ஆராயவுமொட் [கரு] டாதே, பகவத்விஷயத்தில் நன்மையை யறிந்து அதிலே மூளவு மொட்டாதே, பருவத்தையிட்டுப் பகட்டித் துவக்குவர்கள். (தம் மோடு) “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” “சாயாவாஸத்த்வமதுகச்சேத்” என்கிறதுவுமெல்லா மிங்கே. நல்லதொரு பூமலைகண்டால், தன் தலையிலே வைத்தல் தன்னையொருவனாக நினைத்திருத்தல் செ [உ0] ய்யாதே, அவர்கள்போன அடிவழியே போமித்தனை. “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” “யேநயேநதாதாகச்சதி தேநதேநஸவாகச் சதி” என்கிறதுவுமெல்லாமிங்கே.

(அவர்தரும்கலவி) கிட்டினபோது சிரித்து வார்த்தைசொல்வி யிருந்து, “இனியிவன் கைப்பட்டான்” என்றறிந்தால், தங் [உரு] களைக்கொண்டு எழுவாங்கியிருப்பர்கள்.

அ.—வாஸநையாலே அதுதான் என்னலாம்படி யெண்ணுமதெங்கே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமானுவித்யாதி.)

“கூடினேன்” என்றதுக்கு - தேவோஹம்என்று தாதாதம்யப்ரமம் வரும் படி கூடினேனென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, அதுக்கு சரீரவிச்லேஷமஸஹ்யமாம்படி கூடினேனென்று தாத்பர்யநர்தம் விவக்ஷித்து, அதுபாஷணத்துக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சரீரேத்யாதி.) சரீரவிச்லேஷமஸஹ்யமாவதெப்போ தென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநமித்யாதி.) முந்தின தாத்பர்யத்திலே அதுபா ஷணத்துக்கு ப்ரயோஜனத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கூடியென்கையாலேயித்யாதி.) இரண்டாம் தாத்பர்யத்திலே ப்ரயோஜனம் - சரீரவிச்லேஷமஸஹ்யமான [கரு] மாத்ரமன்றிக்கே ஸதிகிஹேதுவானவன் ஏகயத்ரம்பண்ணும்படி கூடி மேலுமநர்த் தம் வினோத்துக்கொண்டமையை ஸஞ்சிப்பிக்கை யென்று கண்டுகொள்வது.

பகட்டி - அஜ்ஞாநத்தை வினைத்து. “தம்” என்றத்தாலே தோற்றின ப்ராதார யத்தை விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சாயேத்யாதி.) விவரணம் (நல்லதித்யாதி.) ப்ரமானுந்தரகதரமுகேர பரிஹரிக்கிறார் (யேநேத்யாதி.) [சய]

கலவியேகருதி என்னலாயிருக்க, “அவர்தரும்” என்றுவிசேஷித்தவருடைய ஹார்த்தபாவம் (கிட்டினவித்யாதி) தெளர்ப்பல்யம் தோற்ற விசேஷித்தாரென்று கருத்து.

(க) பரமானுப்பற்று - (நெருப்பினுடைய) மிகவும் துண்ணிய கண்டத்தின் ஸம்பந்தம், + “பொருந்தவுமொட்டாதே” என்று சிலபுரீகோசங்கள்.

மூ.—கலவியேகருதி | ஒடினேன்;

ப-ரை.—கலவியே - ஸம்சலேஷத்தையே, கருதி - நினைத்து, அவர்தம்மோடு-அவர்கள்போன அடிவழியே, ஒடினேன்-பிந்துடர்ந்துஒடினேன்;

வ்யா.—(கலவியேகருதி) அதுபவித்து என்பது (க) அது [நு பாவ்யந்தா னுண்டாகிலிறே; இவனுடைய மனோரதமேயாகையாலே (கருதி) என்கிறது. மனோரதந்தான் மாறாதினே அதுக்கடியான பாபம்கிடக்கையாலே. அதுபவிக்கலாவ தொன்றில்லாவிட்டால் மீளவிறையடுப்பது, அவர்கள் இரயக்கவிறுய்க்க “நன்மைபுண்டு” என்று மேன்மேலான மனோரதம்செல்லாநிற்குமாய்த்து அதுக்க [க0 கடியான பாபம் கிடக்கையாலே. ஒருவிஷயத்தி லதுபவிக்கலாவ தொன்றில்லாவிட்டால் மீளலாமினே, அத்தைவிட்டு மற்ருென்றியப்போய் அதிலுமொன்றும் காணாவிட்டால் பின்னையு மவ் வருகே போகாநிற்குமத்தனையினே (ஒடினேன்) விஷயங்கள்தன்னில் அரைகூணம் காலதாழப்பண்ணவல்லதொரு விஷயந்தா [கரு னில்லையினே; (உ) போகோபகரணம்கொண்டுபுக்குஸ்நாநத்துக்கீடா கப்புறப்படும் விஷயமினே. இவற்றின் தோஷத்தைத் தானுமிந்து, அத்தைமறைக்கைக்கிடான போகோபகரணங்கள் கூட்டிக்கொடுத்தினே தானுமதுபவிக்கப்படுவது. ப்ரத்யகூஷம் அகிஞ்சித்தகரமாகிற விஷயமினே. இவற்றினுடைய தோஷந்தான், சாஸ்த்ரங்கொண் [உ0 டறியவேண்டாதே கண்ணலேகாணலாம்படி யிருக்கச்செய்தே, கண்டுமீளவொண்ணதபடி யிருக்கிறதினே!. விஷயப்ராவண்யமா வது - பாம்பு படத்தைவிரித்துக்கொண்டுநின்றால் அது அள்ளிக் கொள்ளப்படுகிறதறியாதே அதின்நிழலிலே யொதுங்கத் தேடுமா ப்போலேயிருப்பதொன்றினே. உயிர்க்கழுவினே யிருந்தவன் [உரு (ஈ) பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும்குடித்துப் பிறக்கும் ஸுகம்போலேயினே விஷயாதுபவத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. துக்கங்களிலே (ச) ஒன்றை ஸுகம் என்று நிர்வசித்துக்கொள்ளுகிறுனித்தனையினே; “ஸுகஹுந்ஸுகஹ” “ஸுகபாஸைகலகூண” என்கிறவதுவேயினே ஸுகம். [ஈ0

அ.—“கலவியே கருதி” என்ற ஏவகாரத்தாலே - வேறொன்றைக் கருதுகை தோற்றமையாலே யருளிச்செய்கிறார் (மனோரத மித்யாதி.) ஹேவந்தரம் (அது பவிக்கலித்யாதி.) இரயக்கைக்கு ஹேது (அதுக்கடியானலித்யாதி.) மேலுக்கவதாரி கை (ஒருவிஷயத்திலித்யாதி.) போனேன் என்னுதே, “ஒடினேன்” என்றதக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களித்யாதி வாக்க்யதவயத்தாலே.) ஒருவிஷயத்தை யதுபவித்து ஸ்நாந்தத்துக்குப் புறப்படும்படி கண்டால் ஓடக்கூடுமோ வென்ன வரு னிச்செய்கிறார் (இவற்றினித்யாதி.) வ்யாக்யாதாவீனிபாடு (இவற்றினுடைய வித் யாதி.) தர்ஷடதோஷயின்றிக்கே மேலுமநர்த்தகரமென்கிறார் (விஷயேத்யாதி.) இப்படி (ஐ) தோஷபூயிஷ்டமானத்திலே யிவன்ப்ரமிப்பாணென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உயிர்க்கழுவித்யாதி வாக்க்யதரயத்தாலே.) [ச0

(க) அதுபாவ்யம் - அதுபவிக்குமது. (உ) போகோபகரணம்-அதுபவிக்கைக் குக்கருவி. (ஈ) பிபாஸை - தாஹம். (ச) ஒன்றை - அஃருநத்தை. (ஐ) தோஷபூ யிஷ்டம் - குற்றங்கள்நிறைந்தது. ஐ “விஷயப்ராவண்யந்தான், ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலே யொதுங்கி விடாய்தீர நினைக்குமோபாதியினே” என்று சில ஸ்ரீகோசங் கள்.

மூ.—ஒடி யுய்வதோர் பொருளா

ப-ரை.—ஒடி இப்படி ஒரிடத்திலும்கால்தாழாதே விஷயங்கள்தோறும் விசேஷம் தேடிக்கொண்டோடி, மனத்தால் - விஷயங்களிலே சென்ற சிந்தையாலே, வருந்தினேன் - துக்கத்தை அதுபவித்தேன்; பின்பு, வாடினேன் - கொள் [நு] கொம்பில்லாக்கொடிபோலே வாடிப்போந்தேன்; வாடி - வாட்டத்தையுடையன யிருந்து, உய்வது - உஜ்ஜீவரத்துக்குடலான, ஓர்பொருளால் - ஒருநல்ல அர்த்தத்தாலே (ஸர்வேச்வரன்கர்பையாலே),

வ்யா.—(ஒடி) முன்பெல்லா மிப்படியேயாய்ப் போரச்செய்தே ஒருநன்மையுண்டாய்த்தென்று தோற்றுகிறது. ஸர்வசக்தி, [க0 “ரகதிப்போம்” என்று கைநீட்டி யெடுக்கப்பார்த்தாலும், எட்டாத படி கைகழியப்போனேன்.

(உய்வதோர் பொருளால்) விஷயங்களிலே கைகழியப்போ யோடி இளைத்துவிழுந்த விடத்திலே, “இனியிவன் தானாக மீளமா ட்டான்” என்றதுதானே வேறுதுவாக ரகதிக்கவொருப்பட்ட [கரு] ஸர்வேச்வரன் கர்பையாலே. உஜ்ஜீவநோபாயமா யிருப்பதொரு நல்ல அர்த்தத்தாலே. நல்ல அர்த்தமென்கிறது - பகவத்கர்பையை. கௌரவத்தாலே “உய்வதோர்பொருள்” என்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார்; நாலாம்பாட்டிலே, “ஆழியானருளே” என்று அது தன்னைத் தெரியவருளிச்செய்வர். நம்மாழ்வார், அவ்வளவு [உ0] போகப்பொருமை நடுவே “மயர்வறமதிநல மருளினன்” என்றா ரிறே. (“நானேநாநாவிதநரகம்புகும் பாவம்செய்தேன்” என்றும்)§ “பாவியேனைப் பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும் - நானே விநாசத்துக்கீடான பரிகரம் தேடிக்கொள்ள, எனக்கு உஜ்ஜீவிக்க லாவதொரு உபாயமுண்டாய்தது!. * அஸந்நேவவான வென்னை “ஸ்நஹி” “ஸந்தமேநம்” என்னப்பண்ணிற்றொரு நல்ல அர்த்த முண்டாய்தது.

அ.—“ஒடி” என்கிற அதுவாதத்தாலே - கீழே “ஒடினேன்” என்றவிடத்தில் யாதர்ச்சிக ஸுகர்தாதிகள் ப்ரஸங்கிக்க வொண்ணாதபடி யோடுகையை ஸஞ்சிபி க்கைக்கு ப்ரயோஜநமென்றும், லயப்பாலே - ஒரிடத்தில் இளைப்பாய் விழுந் [நய] தமை தோற்றுகையால் அதுவே மேல் அவன் கர்பைக்கு ஹேதுவாகிறதென்றும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (முன்பெல்லா மித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.)

“ஒடி” என்றது ஹேதுவானமையைக் காட்டாநின்றகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களிலே யித்யாதி.) சப்தார்த்தம் (உஜ்ஜீவநேத்யாதி.) நாலாம்பாட்டிலே * அருளைச்சொன்னால், முதற்பாட்டிலும் அதுவேயாகவேனுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நம்மாழ்வாரித்யாதி.) இத்தால் - ஏககண்டராகையாலே இதுவே விவக்ஷிதமென்று சுருத்தது. “பலநீகாட்டி” என்னும்தில் தர்ஷடி யிந் திகே, “பாவியேனை” என்றதிலே நோக்காக வருளிச்செய்கிறார் (பாவியேனையி த்யாதி.) இத்தால்-“உய்வது”என்னும்அம்சத்துக்குக் சுருத்துச் சொல்லிற்றாய்தது. “ஓர்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அஸந்நேவேத்யாதி.)

§ குண்டலத்தில் அடங்கிய க்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோசங்களில்பாடம்,

மு.—ஹுணர்வெனும்பெரும்பதந் தெரிந்து | நாடினேன்; நாடி

ப.ரை.—ஹுணர்வு எனும் - ஜ்ஞாநமாகிற, பெரும் - பெரிய, பதம்-ஸ்தாநத் தை, தெரிந்து - இருந்தபடியே அறிந்து, நாடினேன் - “பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது” என்று ஆராய்ந்தேன்; நாடி- ஆராய்ந்து, [டு]

வ்யா.—(ஹுணர்வெனும் பெரும்பதம்) [ஹ்ணாநம்யதிதம்ப்ராப்தம்] கிடக்கைப்பாயிலே வெள்ளங்கோத் தாப்போலே. (பெரும்பதம்) “அவன்றான் வேண்டா, தத்விஷய ஜ்ஞாநமே யமையும்” என்னும்படி இதினுடைய பெருமை. (திரிந்து) விஷயங்கள்தான் (க) ஸாவதியாகையாலே அவற்றில்அது [க0 பவிக்கலாவதொன்றில்லாமை முட்டிமிண்டேன். (தெரிந்து) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே எல்லாம் இருந்தபடியே தெரிந்தது. ஆகையாலே, முன்பெல்லா மிருட்சியாய்ப்போந்தமை தோற்றுகிறது. (நாடினேன்) ஜ்ஞாநம்பிறந்தவாறே, “நாம் கீழ்ப்பட்ட தென், மேல்படப்புகுகிறதென்.” என்னுமாராய்ச்சி பிறந்தது. [கடு]

(நாடி) இதரவிஷயங்களைப் பெறவேனும் என்று புத்தியூர்வமே ப்ரவர்த்தித்தாலும் (உ) அநர்த்தாவஹமாமத்தனை போக்கி பளிப்பதொன்றில்லை; பகவத்விஷயத்தில் ஆராய என்மிழ்ந்தமாத்ரத்தி லே (ஈ) பலவ்யாப்தியுண்டு.

அ.—ஹுணர்வாகிற பெரியபதம்-ஸ்தாநம் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை [உய * பதமாகச் சொன்னாருண்டோர்வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநமித்யாதி) “ஹ்ணாநம்” “ஸ்தாநமாந்ஜிதம்” என்றதிலேநோக்கு... ஹ்ணாநம்யதிதம்ப்ராப்தம்யதிதம் ஸ்தாநமாந்ஜிதம் | ஜ்ஞாநந்தரேபிமேதேவ மாப்யுத்தஸ்ய பரிக்ஷயஃ.” அஸ்யார்த்த-யத் வேதாந்தப்ரஸித்தம் விஜ்ஞாநம் ப்ராப்தம் அயத்நலப்தம், இதமேவார்ஜிதம் ஸம்பாதயிது மாசாலிதம் ஸ்தாநம் யத், தஸ்ய ஜ்ஞாநந்தரேபி பரிக்ஷயோமர் பூகிதி. ப்ராப்தம் - தானேவந்ததென்று அர்த்தம், திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்கிறார் (கிடக்கையித்யாதி.) “திரிந்து” என்றதாக்கு-மிண்டு என்று அர்த்தமாய், [ஈ0 ஹேதுபூர்வக மருளிச்செய்கிறார் (விஷயங்களித்யாதி;) இந்தபாடத்திலே “ஓடி-திரிந்து” என்று அவ்வயிப்பது, அவன்றான் மீளமாட்டா னென்று கீழேயருளிச் செய்தது- “தெரிந்து” என்ற பாடத்தைப்பற்ற வென்று கண்டுகொள்வது.

“நாடி” என்ற அதுபாஷணத்துக்கும்-கீழே “நாடினேன்” என்றதாக்குக்கீழ்ப்பட்டதிலே அபுத்தி பூர்வக ப்ரவர்த்தியான வளவன்க்கே புத்தியூர்வகமாக [ஈடு ப்ரவர்த்தித்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லாமையை நன்றாகவியாரித்தமை தோற்றவும், “கண்டுகொண்டேன்” என்னுமதாக்கு ஹேதுவாகவும் தாற்பரிய மருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே.)

(க) ஸாவதி - அளவுடையது. (உ) அநர்த்தாவஹம் - தீவ்ஸகவினைக்குமது.

(ஈ) பலவ்யாப்தி - பலத்தோடேசேருகை.

மூ.—நான் கண்டுகொண்டேன்

ப-ரை.—நான் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்கையல்லாத நான்,

வ்யா.—(நான்) “ஒடினேன்” என்ற நான். (க) ராவணபவந்திலே நெடுநாள் அவனெச்சில்தின்று வளர்ந்தவன் ஒருமுழுக் [டுகிடாதே ராமகோஷ்டிக்கு ஆளானப்போலே. வேல்வெட்டிநம்பியார், பிள்ளை கிழக்கே (உ) முக்காதமாற்றிலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ஒரு (ங) திருக்காத்திகையிலே, “புறம்பே சிலரைக்கேட்டால் எளியன் என்றிருப்பார்கள், இதுபரிஹரிக்க வல்லாருமில்லை, இத்தைச்சொல்லி (ச)வரக்காட்டவேணும்” என்று [க0 ஓரான் கொடுத்து வரக்காட்டினார்; அது (டு) என்னம்புதென்னில்; “பெருமாள் கடலைசரணம்புகுகிறவிடத்தில் (சு) ப்ராங்குதவாதி நியமோபேதராய்க்கொண்டு சரணம்புக்கார், இதரோபாயங்க ளோபாதி (எ) ப்ரபத்தியும் (அ) ஸஹாயாந்தர ஸாபேக்ஷமோ?” என்றுவரக்காட்ட; “அந்தவுபாயத்துக்கு (க) உடன்வந்தியா [கடு யிருப்பதொன்றன்று, உபாயபரிக்கரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்தது, ராக்ஷஸஜாதியராவார் தண்ணியராய் அநதிகாரிகளாயிருக்க, அவர்களிலே யொருவனான ஸ்ரீவிபீஷணமுவானிறே ‘ससुद्रोऽन्धोऽन्धोऽन्धोऽन्धोऽन्धो’ ‘ஸமுத்ரம்ராகவோராஜா சரணம்நந்துமர்ஹதி’ என்று இவர்க்கு உபதேசித்தான்,அவன்[உ0 பக்கல் நியதி கண்டிலோம்,இவர்பக்கவிலே கண்டோம்.” இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்தென்னென்றால்; அநதிகாரியானவனுக்கு அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அதிகாரியானவனுக்கு அநதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, நின்றநிலையிலே அதிகாரிகளாமித்தனை. ஸர்வாதிகாரமென்றபடி. (கண்டுகொண்டேன்) தநமிழந்தவனுக்கு [உடு தநலாபம்போலே யிருக்கையாலும், (க0) தாயப்ராப்தமாயிருக்கையாலும். (நான்கண்டுகொண்டேன்) கெடுத்தவன் தானே கண்டாப்போலே யிருக்கை.

அ.—“கண்டுகொண்டேன்”என்ற(கக)உத்தமனாலே தோற்றநித்சுவம்“நான்” என்றதுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (ஒடினேனியாதி.) இத்தால்- பகவத் [கய விஷயத்திலிழிவார்க்கு அதிகாரஸம்பத்தி தேடவேண்டா என்று பலிக்கையால், இதுக்கு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (வேல்வெட்டி யித்யாதி.) திருக்காத்திகை-ஸவாயி உத்ஸவகாலம். எளிடனென்றிருப்பார்கள் - லக்ஷரிப்பார்கள்.

(க) ராவணபவந்தம் - ராவணனுடைய அரண்மனை. (உ) முக்காதமாறு - முக்காதவழி. (ங) திருக்காத்திகை- திருக்கார்த்திகை. (ச) வரக்காட்டிகை-அனுப்புதல்.(டு)என்னம்புத-வார்த்தைப்பாடுஎன்ன!.(சு)ப்ராங்குதவாத்நியமோபேதராய் - கிழக்குமுகமாய்நிற்கை முதலிய நியமங்களோடே கூடினவராய். (எ) ப்ரபத்தி - சரண்புகல். (அ) ஸஹாயாந்தர ஸாபேக்ஷம் - வேறொருதனையை கிறும்புமது. (க) உடன்வந்தி-கூடவருமது; ஸஹஜம். (க0) தாயப்ராப்தம்-பாசத்தால் வருமது. (கக) உத்தமன்-தன்மையிடம், ஈ“அர்ஹனுப்போலே” என்றும்பாடம்.

மூ.—நாராயணுவென்னும் நாமம் ॥க॥ ஆவியே ! அமுதே !

ப.—நாராயணுவென்னும் - நாராயணன்கிற, நாமம் - திருநாமத்தை, கண்டுகொண்டேன் - காணப்பெற்றேன். (க)

எல்லாப்படியாலும் ஹேயரான் ஸ்த்ரீகளை, ஆவியே - ப்ராணபூதையான [நுவளே !, அமுதே-அமர்தம்போலே போக்யயானவளே !,

வ்யா.—(நாராயண) ப்ராணவமாதல் நமஸ்ஸாதல் சதுர்த்தியாதல் கூட்டாமையாலே, திருவிடையாட்டத்திலே யிழியவமையும், பலபர்யந்தமாகைக்கு ஸாங்கமாகவும் வேண்டாவென்கிறது. (என்னும் நாமம்) என்னும் என்கிறது-பலகால் ஆதரித்துச்சொல்லுகிற அந்நயபரமான நாராயணுவாகப் ப்ராஸித்தி. நாமம் என்கையாலே- இருந்தபடியே உத்தேசம், இச்சைபிறந்தபோதே காலம், சொல்லுவோமென்றவன் அதிகாரி என்கிறது. “திருமந்த்ரம் சொல்லும் போது (க) ப்ரயதராய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, வேண்டாவோ?” என்று (உ) ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “வேண்டா” [கரு என்றருளிச்செய்தார்; “கங்கையாடப்போமவனுக்கு நடுவேயொரு (ங) உவர்க்குழியிலே முழுக்கிப்போகவேணுமோ, இந்நன்மையெல்லா முண்டாக்கப்புகிறது நீ கீழ் அயோக்யதையித்தனையும் போக்கமாட்டாதோ” என்றருளிச்செய்தார். (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—அநாதிகாலம் “பகவத்தத்தவ [உ0 மென்றென்றுண்டு” என்றுமறியாதே விஷயப் ப்ரவணராய்ப் போருகையாலே, “வாடினேன்” என்றும் “இனையவர்-கலவியேகருதி யோடினேன்” என்றுமிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது; அதிலுதுபவித்த வகைகளையும், காலமடங்க வ்யர்த்தமே போய்த்தென்றும் சொல்லி, இப்படி போனகாலமும் வ்யர்த்தமாகாதபடியான திருநா [உ0 மத்தைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆவியேயமுதே) “ஆவியே யமுதே யலைகடற்கடைந்தவப்பனே” என்றும் “ஆவியேயாரமுதே யென்னையாருடைத் தூவியம் புள்ளுடையாய்” என்றும் பகவத் விஷயத்திலே சொல்லக்கடவ வார்த்தையை அப்ராப்த விஷயத்திலே சொன்னேன். [ங0

அ.—திருவிடையாட்டம்-ஐசுவர்யம்; நாராயணசப்தார்த்தமான உபயவிக்ஷிதயைசுவர்யத்திலே நானுமொருவனென்றறிய வமையு மென்றபடி. ... (க)

இரண்டாம்பாட்டு.—(ஆவியேயித்யாதி.) போனகாலமும் வ்யர்த்தமாகாதபடி யென்றதக்கு- “சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மாலெங்கண்மா ! லென்ற நாளென்றாளுமநாளாகும்” என்கிறபடியே போனகாலத்தையும் நல்லநா [ங0 ளாக்கும்பாட்டின் தூவியிலே தாத்பர்யத்தை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது.

விஷயாதுபவத்தின் வகைகளைச் சொல்லுகிறவர் “ஆவியே யமுதே” என்று இவ்வகைசொன்னதக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆவியேயித்யாதி.)

† “நாராயணுவாகத்தில் சென்று கேட்டுக்கொள்ளுகோளென்கை. (நாமம்)” என்ற சில ஸ்ரீகோசங்கள். (க) ப்ரயதர் - சுத்தியுடையவர். (உ) ஜீயர்-நஞ்சீயர். (ங) உவர்க்குழி - உப்புஹழைப்பள்ளம். டீ “கீழ் யோக்யதையித்தனையும் உண்டாக்கமாட்டாதோ” என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடம்.

(எனநினைந்துருகி)இங்ஙனே அதுஸந்தித்து, நீர்ப்பண்டம்போ
 லேமயங்கிக்கிடப்பர். எத்தனைவிஷயங்களிலே யிப்படி கால்தாழ்ந்து
 போந்ததென்னில் (அவரவர்) காலம்அநாதி, ஆத்மா நித்யன், பரி
 க்ரஹித்தசரீரங்களுக்கு எல்லையிலை, அவ்வோ சரீரங்கள்தோறும்
 விஷயங்களுக்கும் எண்ணிலை; அவ்விஷயங்கள்தோறும் கால்தா
 ழ்ந்திறேபோந்தது; ஆகையாலே, (அவரவர்) என்னுமித்தனை.
 (பணைமுலை) ஒருத்தன்கோவுப்பட்டான் என்றால், பிற்பாடமாதோ
 முதவப்பெற்றிலோம்; “ஸ்ரீக்ஷணஸ்ரீ” “ஹ்ரீரேஷாஹ்ரிமம்
 ௧0]துலா,” “ஸ்ரீஜேயக்” “நத்யஜேயம்” என்றமனனன்றே. “(௧)இனிம
 பனாயிருந்தான் அகப்பட்டான், இனி இவன்கையினுள்ளதடங்கநம்
 மது” என்று அதுவேயெருவாகப்பணைக்குமாய்ப்பது. நம்மைப்பெற
 வேணுமென்று உருகினான் என்றால் இரங்கி உடம்புகொடுக்கும்பத்
 தனை நீர்மையிலையே! (பணைமுலைதுணையா) நம்மநாமமாமெதோ
 ஸ்திமயமான (உ)த்தந்தியாப்பற்றி, “தயாதற்கு மகன்மன்னையன்
 மற்றிலெந்தஞ்சமாகவே” என்றிருக்குமாய்போலேயிறையிருப்பது.
 “இப்போது சாபலத்தாலே விரும்புகிறோம்” என்றிருக்கையன்றிக்
 கே அதர்ஷ்டத்தையும் இதுநானே தருவதுபோலேயாய்ப்பது ஆந்ரிப
 பது. அதர்ஷ்டத்தை மறந்தபடி. “துன்னமுதல் கருநிறந்தென்
 ௨0]துணையே” என்றிருக்குமத்தையிறே யிங்கேநினைப்பது.

(பாவியேன்) நித்யமாய் வகளுபமாய் துஞ்ஞாநாதந்தலஷணமாய்
 ஈச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌண்டபந்தோபாதிமாய் ருத்திர ஆத்மவந்து
 படும்(௩) எளிவரவேயிது! (உரைராது) இனிவிஷயத்துக்கு நம்மை
 வகுத்தது என்று உரைமாட்டாதே.

பணைக்குமாய்ப்பது - பெருக்குமாய்ப்பதென்றபடி. தங்கனிடத்தலே மொதுங்கி
 யிருந்தவனுக்கு ஹர்ஷந்தால் இதுவேதேவதாசப் பணைக்கைக்கு ஹேதுவருளிச்
 செய்கிறார் (நம்மையித்யாதி.) ஈச்வரனைப்போலே தர்ஷ்டாதர்ஷ்ட பலஸாதம்
 மென்னுமத்தை விவரிக்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) அதர்ஷ்டத்தையு மென்றது-
 அதர்ஷ்ட ஸைகத்தையு மென்றபடி. மம்பாஸமபோகாதிக்கும் இதுவேமென்று
 ௩0]எண்ணி, வேறே அதர்ஷ்டஸைகத்தையும் மறந்திருக்குமென்றுகருத்து. அவரவர்
 துணையா என்னுதே, “பணைமுலைதுணையா” என்றதுக்கு தாழ்ப்பரமருளிச்செய்கி
 ரார் (துன்னுமுழலித்யாதி.)

ஸ்வரூபஞ்ஞாநம்பிறந்துதுதுபிச்சுமத்தசையிலே “பாவியேன்” என்ன
 க்கூடாமையால், இது க்லேசஸஞ்சகமான பாசுரமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்
 கிறார் (நித்யமாயித்யாதி) இவ்விஷயத்துக்கு - பகவத்விஷயத்துக்கு.

(௧) இனிம்பன் - சதுரப்பாடிஸ்ஸாதவன்; ஸுலபன்.

(௨) க்ரந்தி - முடிப்பு. (௩) எளிவரவு - வசைநமை.

(எத்தனைபகலும் பழுதுபோயொழிந்தனநாள்கள்) எத்தனைகாலமுண்டு இப்படி வ்யர்த்தமேபோகிறது. காலமடங்க வ்யர்த்தமே போய்த்து. அணைக்கு அவ்வருகுபட்ட நீரோபாதிமிதே. “ஊஸ்ய ஸ்யோஸ்யாஹ்யதிவர்த்ததே.” (பழுதுபோயொழிந்தனநாள்கள்) இளையபெருமானைப்போலே கண்ணுறங்கவும் அவஸரமின்றிக்கே போகக்கடவகாலம், அநர்த்தத்தோடேபோய்த்தது. கைங்கர்யத்தோடே (க) அடிக்கழஞ்சுபெற்றுச் செல்லக்கடவகாலம், பழுதேபோய்த்தது.

(தூவிசேரித்த்யாதி) இப்படி கைகழிந்தது உகந்தருளினநிலங்க[௧0] விங்கையாகையாலே ஸ்வரூபம்பெற்றுமிண்டது. தூவி-சிறகு. சிறகால்வந்தஅழகையுடைத்தாயஅன்னம் (உ) ஸஹசரத்தோடேபுணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசம். ஸர்வபூதசரண்யமான தேசம். அன்னத்தோடு ஸர்வநாலாமயம்சொல்லலாயிருக்கையாலே, பெரியபிராட்டியாரோடே ஆராவமுதாழ்வார் ரமித்துவர்த்திக்கிற தேசம். சரண்யவஸ்து குறைவற வர்த்திக்கிற தேசம். பொறுப்பாரு முண்டாய்பொறுப்பிப்பாரு முண்டாகையாலே குறைவற்ற தேசம். (சூழ்புனல்) அசேதநமானஜலமும் அங்கேவந்தால் ஒடுக்கால் சூழவாய்த்துப்போவது. *நாபார்த்தர்க்கு ச்ரமஹரமானதேசம். (குடந்தையேதொழுது) “ஊஸ்யஸ்யோஸ்ய” “அவசாஹ்யதிபேதிதே” என்கிற[௨0] பாடியே - நம்பக்கல் ஒரு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, தொழுதுகொடுநிற்கக்கண்டார். (என்னாவினால்) “ஆவியேயமுதே” என்ற என்னாவினால். இப்ப்ரஜையைப்பெற்றுவாழ்ந்தேன் ! என்பாரைப்போலே. கரணம் இன்றுபெற்றபெற்றுக்குப் பாங்காயிருக்கையாலே, வேறொரு சரீரபரிக்காஹம்பண்ணினாலும், என்னா என்னலாமிதே. இதரரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணித்திரிந்த இவ்வுடம்போடே.

“எத்தனைபகலும்-நாள்களும்-பழுதுபோயொழிந்தன” என்றஅந்வயமாய், பலித்தஅர்த்தம் (காலமடங்கவிய்யாதி.) “போய்” என்றதுக்குபாவம் (அணைக்கியாதி.) போனகாலத்துக்கு க்லேசித்தாருண்டோவென்னஅருளிச்செய்கிறார்(வ்யோஸ்யாஇத்த்யாதி.) “பழுது” என்ற பதப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்[௩0] (ஆனையித்த்யாதி.) சிழ்வாக்கப்பவரணம் (கைங்கர்யேத்த்யாதி.)

“சேர்” என்றது - அதுருபமென்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (சிறகாலித்த்யாதி.) சரண்யமான தேசமானமையை உபபாதிக்கிறார் (அன்னத்தோடித்த்யாதி) “என்” என்றது- னைச்சயத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (ஆவியே இத்த்யாதி.) கொண்டாமாகத் தாத்தப்யாந்தாம் (இப்ப்ரஜையைவித்த்யாதி.) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு பூர்வவர்த்தமுடையனாகையைக் கொண்டாடலாமோவென்ன (கரணமித்த்யாதி.) நா சரீரைகதேசமாகையாலே, (இதரரைஸ்தோத்ரம்பண்ணித்திரிந்த விவ்வுடம்போடே) என்றது.

(உ) அடிக்கழஞ்சுபெறுகை-ஓரடி, கழஞ்சுபொன் பெறுகை; ச்லாக்யமென்றபடி, (கழஞ்சு-பண்ணிரண்டு பணவிடை கொண்டநிறை.) (உ)ஸஹசரம்-தன்னுடன் ஸஞ்சரிப்பது ; பேடை.

(உய்யநான்கண்டுகொண்டேன்) “மறந்தமதியின்மனத்தால்—இறந்தேனெத்தனையும்” என்றான், உஜ்ஜீவிக்கும்படி கண்டுகொண்டேன். (கண்டுகொண்டேன்) திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தந்தை அதுஸத்தித்தால் அதுஸ்வரூபமாயிருக்குமாப்போலே, சப்தத்தைச் சொல்லுகையும் ஸ்வரூபமாயிருக்குமிறே. இப்படிப் பார்த்தமாயிருந்ததைக் காணப்பெற்றே னென்கை. (காரணனுனென்னும் நாமம்) “நா வாயிலுண்டே” என்னுமத்தை. * நா வாயிலுண்டானால் * ஓவாதுரைக்குமுரையிறே. [நா வாயிலுண்டே] இது முதற்பிறுமொழி ௧0]ன்னம் தேடிப்போகவேண்டாவே. [கமோகாரணுவென் னேவாதுரைக்குமுரையுண்டே] ஓவாதுரைக்கும் உரையாகிறது - உச்சியிடுவிடாதே சொல்லுமென்கிறதன்று; எடதி அசுரமாயகையலே நடுவே யிளைக்க வேண்டாதே, சொல்லி யிடாப்பாறலா மென்கை. ஸஹஸ்ராக்ஷர்மாலாமந்திரமாய், “இதுதந்தில் காத்ததாய்க்கும் போகவமையும்” என்னும்படியிராதொழிகை (என்னுமநாமம்) முன்பு இழந்தகாலமும் வ்யர்த்தமாகாதபடியான திருமந்தைக்காணப்பெற்றேன். [சென்றநாள்செல்லாத செங்கண்மாலெங்கன்மா | சென்றநாளென்றநாளும்நாளாகும்] செங்கண்மாலெங்கன்மால் என்பது ஓதகாரணடாகில். [சென்றநாள்செல்லாத - எந்தாளும்நாளாகும்] திருமந்தை ௨0]ரத்தைச்சொல்லுகைக்குறுப்பாயையலே போனகாலமும் நல்லகாலமாய், செல்லுகிறகாலமுந்தானே நல்லகாலம். திருமந்தைச்சொல்லுமேல்தானே ஓரந்தைமவியையுதிறே. (௨)

மதிப்ரஷ்டனான நான் என்றித்தாந்தாம் (மறந்தியிட்டாதி.) ஸ்வரூபத்துனாலு அர்த்ததுஸந்தாநமொழிய சப்தாநுஸந்தாம் கூடமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருமந்தரத்தினுடைய வித்யாதி.) § என்னுமத்தைபென்றது - என்னை பாட்டையென்கை; அந்தரம், “கண்டுகொள்வது” என்றுபூரிப்பது. ¶ (க) கதகாலம் நல்லநாளாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருமந்தரத்தையிட்டியாதி.) (திருமந்தரத்தை) என்றவந்தரம், ஒருநாள் என்று சேஷம். ஆக, ஒருநாள் திருமந்தரத்தை யதுஸந்தித்தால் அநாதிகாலமுண்டான ப்ராதிசுலயங்களைல்லாம் ௩0]உருமாய்ந்தபோகையாலும்,மேல் ஆனகூலயங்களை யிளைக்கையாலும்,வர்த்தமாரகாலத்தில் ரஸ்யதாதிசயத்தால்வந்த ஏற்றத்தாலும், ஸர்வகாலமும் ஸார்த்தகமாய்த்தென்றுகருத்து. “செல்லாத” என்று-பவிஷ்யத்தகாலத்தைச்சொல்லுகிறது. (௨)

§ “திருநாமம் சொல்லுகை உஜ்ஜீவரவேது என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (நா வாயிலிட்டியாதி)” என்றஅரும்பதார்த்தத்தில் வாச்யத்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. ¶ “உரைக்கு முரையிறே - மந்தரமென்றபடி. ‘என்னும் நாமம்’ என்று பாவர்த்த ப்ரணித்தியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (முன்பிழந்தகாலமிய்யாதி.)” என்று அரும்பதார்த்தத்தின் வாச்யம்.

(க) கதகாலம் - போனகாலம்.

மூ.—சேமமேவேண்டித்திவினைபெருக்கித்தெரிவைமாருருவமேமருவி
ஊமனூர்கண்டநவனிலும்பழுதாயொழிந்தன சுழிந்தவந்தாள்கள்;
காமனூர்திதை, நம்முடையதிகள், தம்மடைந்தாமனத்திருப்பார்—
நாமம்நானுய்யநான்கணிதகொண்டேன்நாராயணுவென்னும்நாமம்.

ப-ரை.—சேமமே - யாவராலும் கேட்குமந்தையே, வேண்டி- விரும்பி, அதற்கு
வேண்டும் நற்காரியங்கள் செய்யாதே, தீவினைப்பாபங்களை, பெருக்கி-அதிகரிக்கச்
செய்து, தெரிவைமார் - ஸ்திரீகளுடைய, உருவமே - வடிவழகையே, மருவி - நற்
முனையாகக்கருகி, சுழிந்த-வினையொழிந்த, அந்நாள்கள் - பெறவொண்ணாத கால
மெல்லாம், ஊமனூர்-ஊமைகள், கண்ட- , கனவிலும்-கருவிலுங்காட்டில், பழு[௧0
தாய் - வ்யாத்தமாய், ஒழிந்தன - போயின; ஆதலால், காமனூர் - மந்தமனுக்கு,
தாதை-தமப்பனைய, நம்முடைய-நம்போல்வாரெல்லாகாகும், அதிகள்-ஸ்வாமியாய்,
தம்-தன்னையே, அடைந்தார்-சரணுகப்பற்றினவர்களுடைய, மனத்த - நெஞ்சில்,
இருப்பார் - நீங்காதிருப்பவரான ஸ்திரீவரனுடைய, நாராயணன்னும் - நாரா
யண என்கிற, நாமம்-திருநாமத்தை, நான்-விஷயசபலனுத்திரிந்த நான், உய்ய-
உஜ்ஜீவிக்கும்படி, கண்டுகொண்டேன் - சாண்பெற்றேன் என்கிறார். (௧)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(சேமமேவேண்டி) “சத்ருக்களால்
ராஜாச்சுருள்விட்டாரால் நமக்கொரு நரிவு வாராதொழியவேணும்,
எல்லாராலும் ரகசியபெற்றுச் செல்லவேணும்” என்றாயிற்று நெஞ்
சால்கினைத்திருப்பது. (நிவினைபெருக்கி) ரகசியமேட்டு நுச்செல்ல[௨0
வேணுமென்றிருந்தால், அதுபொருட்பாடியான ஸதநரியையைப் பண்
ணாதே பாபத்தையாய், நதுக (௧) கூடுபிடிப்பது. (தெரிவைமாருருவ
மே மருவி) நல்லத்தைவேண்டியிருக்காட்டில் அதுவாராதே, செ
ய்ததின்பலமிதே வருவது; பண்ணிவைத்த பாபங்கள் கொடுபோய் விஷ
யங்காரிலே மூடும். (உருவமே மருவி) அகவாயிழியில் தயஜிக்கலா
மிதே. அகவாய் நஞ்சாய், (௨) ஸ்வகார்ய பாராமிதே இருப்பது.
அகவாரிலேரிழியில் அநாத்மருணம் கண்டு பிள்ளாயிருக்குமிதே;
வடிவில் தோஷங்களை மறைத்தே வைப்பது. (மருவி) அத்தையே (௩)
சுபாச்சரயமாக மருமப்பண்ணியார் த்திருப்பது.

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—(சேமமேவித்யாதி) சீழ்ப்பாட்டிலே “பழுதுபோயொழி[௩0
ந்தன” என்னுமத்தை ஸதர்வ்ஷ்டாநசமாக உபபாதித்துக்கொண்டு, பின்னையும்
கிதிதுகளை அநுஸந்தித்து அநுபிச்சுக்குறென்று ஸங்கதியையுட்கொண்டு வாக்
யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்களிய்யாதி.) “சேமம்” என்றது - கேட்கமென்
றாய், அதுதானும்-ஸ்திதிபரிபாலனமாய், இத்தைச்சொன்னது-ஆபூர்வார்த்தப்பாரதி
நுபமான யோசனத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவ்விரண்டும்
பார்த்தயமாகையாலேசேமபதார்த்தம் கிழருளிச்செய்து, யோகபதார்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (எல்லாராலும்தீயாதி.) ரகசியபெற்றென்றது - இவ்வுத்தையடைந்
தென்றபடி. இப்படி சாரரக்ஷணம் சொன்னது ஆத்மரக்ஷணத்துக்கு முபலக்ஷ
ணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நல்லத்தையித்யாதி.) அகவாய்போலே வடிவ்
லும் தோஷமில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலித்யாதி.) [௪0

(௧) கூடுபூரிக்கை - உறையைநிறைக்கை. (௨) ஸ்வகார்யபதர் - தனக்கள்
பரயோஜநத்தில் ஊற்றமுடையவர்கள். (௩) சுபாச்சரயம் - த்யாநவிஷயம்.

(ஊமனார் கண்டகனவிலும் பழுதாய்) ஊமனார் - ஊமைகள்.
(ஊமைகண்ட கனவிலும் பழுதாய்) † ஊமை கண்டகன வாய்விட
மாட்டாணித்தனை, நினைத்திருக்கும்; அங்ஙனும்நியே, நெடுநாள்
அதுபவித்துப் போந்த விஷயங்கவரில் போயிருந்து, அநந்தரம் நினைத்
திருக்கைக்கு மொன்று மின்றிக்கே யிருக்கை. அங்ஙனன்றியே, ஊமை
கண்டகன வாய்விடமாட்டிற்றினனாகிலும் நினைத்திருக்கலாம், இவை நினைத்
தில் (க) பயாவறுமாகையாலே நினைக்கவுமொன்றாதென்கை. ஸ்மந்தி
விஷயமாவதொன்றில்லை, ஸ்மந்திவிஷயமாய்த்த துண்டாகில் பயாவறுமா
க0]யிருக்கும். (ஒழிந்தனகழித்த அந்நாள்கள்) [நக்ஷத்ரம் ப்ரியா
நக்ஷத்ரம் ப்ரியா | ப்ரியாநக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம் ப்ரியா
துளா நக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம்
வர்த்ததே] ப்ரியையானவள் தூரவிரும்பாநென்று வெறுத்திருக்கிறோம்
லோம், அது நாலுபயன மெடுத்துவிடத்தீரும்; வயிராகுந்நாலே (உ)
அபுத்தாயென்று வெறுத்திருக்கிறோம்லோம், அது அவன்றலையு
க்கத்தீரும்; நமக்கு சோகநிமித்தமிதுவே [நக்ஷத்ரம் ப்ரியா
நக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம் ப்ரியாநக்ஷத்ரம்
ஸ்வயத்திவர்த்ததே] போனகாலத்தை அம்பாலே மீட்கவொன்றதே!

நீர்பற்றிச்சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு இந்த தோஷங்களில்லையோவெ
ன்ன (காமனாத்தாதை) உருவமே மருகிலும் பணசுபோரும், உடம்பைப்
உட்பற்றிலும் ஊதியம்போரும். ஈதன்வடிவாலே நாட்டையடையப் பட்டித்
திரியுமவனுக்கும் உட்பத்தில்தாநம். தன்கையில் நாட்டார் படுவதங்க
அவன்றான் இவன்கையிலே படும்; “சுணுநுநு சுநுநு” “லாகுநாந்
மம்மதம்மம்மத” (நம்முடை யடிகள்) கீழில் விஷயங்களுக்குச் சொன்ன
குற்றமில்லாததுவேயன்று இதுக்கு வாதி; அவை அப்ராப்தவிஷயம்,
இது ப்ராப்தவிஷயம். (நம்முடை யடிகள்) ஸர்வஸ்வமி.

(தம்மபடைந்தார் மனத்திருப்பார்) வடிவைக்காட்டித் துவங்கிக்கையி
லுள்ள தடங்க அபவறித்து உடம்புகொடாதே ஏழவாங்கியிருக்கையன்
றிக்கே, அசாலேசமுடையாரெஞ்சு விட்டுப்போயிருக்கமாட்டாதவன்.

நிஸ்ஸாஜ்வுமும் பயாஹ்ஜ்வுமுமான * பழுதானையை நிகழிக்குறார்
 ௩௦) (ஸ்மர்த்தியாதி.)

மேல்க்கவதாரிகை (நீர்பற்றி யித்யாதி.) பசை - ஸாரம். ஊதியம்போரு
ம் - வர்த்தியுண்டாமென்றபடி. காமயதிதிகாமஃ என்ற வ்யுத்தத்தையுட்கொண்டு
அருளிச்செய்கிறார் (காட்டையித்யாதி.) காமனுக்குத்தானை என்றத்தாலே - கா
மன் அமுக்குத்தோற்றுப் பிள்ளையானுனென்று தோற்றுகைபாலே யருளிச்
செய்கிறார் (தன்னைவித்யாதி.)

‡ குண்டலிதகர்ந்தம் சிலஸ்ரீகோசங்களிலில்லை. (க) பயாவஹம் - அச்சத்தை வினைக்குமது. (உ) அபஹ்ந்தை - அபஹரிக்கப்பட்டவன். ¶ “நாட்டையடையத் தன்வடிவரலே பதட்டித்திரியுமவன்” என்றானால் அரும்பதத்தின் பரிகித்துக்குச் சேரும்.

(க) கலவிருக்கையான பரமபதத்தையும் விட்டு, நெஞ்சேகலவிருக்கையாகக் கொள்ளும். (தம்மடைந்தார்மனத்திருப்பார்நாமம்) இவ்வர்த்தமித்தனைக்கும் வாசகமான திருநாமம். தேஹகுணமும், ஸர்வஸ்வாமிதவமும், ஸௌல்பயமும், வாந்ஸல்யமுமிதே இதுக்கு அர்த்தமாய்த்தது. (நானுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்) “ஸநீத” “அஸநேவ” என்று முடியும்படியான நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படிகண்டுகொண்டேன். (நான் கண்டுகொண்டேன்) இனிகாட்சி யில்லையோ ! என்னும்படி கைகழிந்தநான், (உ) உத்தேச்யஸித்தி யுண்டாகப் பெற்றேன். “இனிஸத்தையுண்டாகமாட்டாது, காட்சியுண்டாகமாட்டாது” என்னும்படியான நான், உஜ்ஜீவிக்க[௧0] வும்பெற்று, காணவும் பெற்றேனென்கிறார். (நானுய்ய, நான்) என்று இருக்கால் சொல்லுகிறது - லாபத்தால் வந்த பரிநிக்குப் போக்குவிட்டுச்சொல்லுகிறார். (நாராயணுவென்னும்நாமம்) “सन्तानं कुरुते कुरुते” “सात्त्विकतां च उपासीते” “सात्त्विकतां च उपासीते” “சாத்தோதாதந்த உபாஸிதிதிசுதஸ்ஸமாஹிதோபூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம்பச்யேத்” என்று (ங) சமதமாந்யுபேதர் சொல்லக்கடவ திருநாமத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். “சேமமேவேண்டித் தீவினைபெருக்கித் தெரிவைமாருருவமேமருவி” என்று அநாத்மகுறோபேதனாய்ப் போந்தநான் ஆத்மகுறோபேதர் பெறும் பேற்றைப்பெற்றேன். (ங)

“மனத்தேயிருப்பார்” என்று ஸாவதாரணமாக்கி, பரமபதத்திலிருப்ப[௨0] இல்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (கலவிருக்கையானவிய்யாதி.) இவ்வர்த்தமித்தனைக்கு மென்றது - “காமனா” இத்யாதி பதத்யயார்த்த மித்தனைக்குமென்றபடி. இரண்டாம் * நானுக்கர்த்தம் இனியித்யாதி. இல்லையோவென்றது - இல்லையேயென்றபடி. சீதிரண்நிவாக்யத்திச்சொன்ன தாத்பர்யத்தையும் கூட்டி ஒரு * நானுக்கே கருத்தாக வருணிச்செய்கிறார் (இனிஸத்தை யித்யாதி.) ஆனால் இருக்கால் சொல்லுவானென்னென்றும் சங்கரதுவாதபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் (நானுய்யவித்யாதி.) “மனத்திருப்பார்நாமம் - நான்கண்டுகொண்டேன்” என்று அந்வயித்திருக்கவும், “நாராயணுவென்னும் நாமம்” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாந்தஇத்யாதி.) “நான்கண்டுகொண்டேன்” என்று (ச) அதுவுங்கித்து தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சேமமேயித்யாதி.) (ங)[௩0]

நாலாம்பாட்டு.—வென்றியே யித்யாதி சீதிர்பாட்டிலே * சேமமேவேண்டித் தீவினை பெருக்குகைக்கு ஹேது - அர்த்தேஷணையாதல் தேஹாத்மாபிமாநமாதலென்று காட்டாகின்றனவொன்று, திருமந்திரத்தைக் கண்டுகொண்டதீக்கு ஹேதுவையும் (ரு) முத்தகண்டமாக வருணிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதிக்கண்டு கொள்வது.

(க) கலவிருக்கை - நெஞ்சுபொருந்தியிருக்கை; ஒலக்கம்; கொலுச்சாவடி; சித்யவாஸம்பண்ணுமிடம்; “இறைப்பொருதில் பாதாளம் கலவிருக்கைகொடுத்துகந்தவம்மான்” என்னக்கடவதிறே. (உ) உத்தேச்யஸித்தி-தான்ஆசைப்பட்டது வககூடுகை. (ங) சமதமாந்யுபேதர் - சமம் தம்ம முதலிய குணங்களோடு கூடினவர்கள். (ச) அதுவுங்கித்து - சேர்த்து. (ரு) முத்தகண்டமாக-விடப்பட்டமிடற்றையுடையராய்; வெளிப்படையாகவென்றபடி.

௩௦ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்நிருமொழி,

மூ.—வென்றியேவேண்டிவீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணர்கலவியேகருகி, நின்றவாநிலலாநெஞ்சினையுடையே நென்செய்கேன்!; நெடுவிகம்பணவும்-பன்றியாய் என்று பாரகம்கிண்ட பாழியான், ஆழியானருளே, நன்றுநானாய் நான்கண்டிகொண்டேன் நாராயணுவென்னும்நாமம். (ச)

ப.ரை.—வென்றியே - எல்லார்பக்கலிலும் ஐயத்தையே, வேண்டி-அபேகநித்த, வீழ்-நசுக்குந்தன்மையுள்ள, பொருட்கு-தந்தத்துக்கு, இரங்கி-துக்கித்து, வேல்சுணர்-வேல்போன்ற கண்ணையுடைய ஸ்திரீகளது, கலவியே-ஸம்சுலேஷத்தையே, கருகி-நினைத்து, நின்றவாநிலலா-ஒன்றிலும் நிலைபெற்றிராத, நெஞ்சினே-நெஞ்சை, க0] உடையேன்-உடையநான், என்செய்கேன்-உண்ணப்பெறுகைக்குடான ஓர்உபாயமும் செய்யவல்லேனல்லேன்; அன்று-பூமியை பரளயங்கொண்ட அந்நாளிலே, நெடு-உயர்ந்த, விசம்பு-ஆகாசத்தை, அணவும்-தழுவும்படிவார்ந்த, பன்றியாய்-வராஹரூபங்கொண்டு, பாரகம்-பூமியை, கிண்ட-உத்தரித்த, பாழியான்-மிடிக்கையுடையனாய், ஆழியான்-விரோதிகளை கிரவிக்ஷைக்குத் திருவாழியைக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனது, அருளே-கீர்ப்பையாலே, நான் நன்றுஉய்ய நாராயணுன்னும் நாமம் நான் கண்டிகொண்டேன்.— (ச)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு.—(வென்றியேவேண்டி) பிதாவாகவுமாம், ஆசார்யனாகவுமாம், வென்றியேயாய்த்து இவன் வேண்டியிருப்பது. தன்னையொழிந்தாரைக் கீழ்ப்படுத்தி தான் மேலாகவாய்த்து வேண்டியிருப்பது. உ0]பது. தோல்வி குணமாம் விஷயத்திலேயாய்த்து வெல்ல நினைத்திருப்பது. (வீழ்பொருட்கிரங்கி) கையில் சிறிது அர்த்தமுண்டாய் அத்தாலேயிறே யிவனொருவனையும் மறியாதிருப்பது. அது அஸ்திரமானபடியாலே அபஹ்ரதமாயிருக்கும்மே; அத்தையிழந்து கூப்பிடாநிற்கும். கௌரவ்யராயிருப்பார்பக்கல் அபிமாநம் பண்ணக்கடவதன்வித்கே றிடுக்க, அபிமாநம்பண்ணி வர்த்தித்ததுக்குமேலே இரங்கக்கடவதல்லாததுக்கு இருந்து கண்ணநீர் பாயாநிற்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, தேஹாத்மாபிமாநத்தைப் பண்ணி தன்னையெல்லார்க்கும் மேலாகவினைத்துப்போர்த்துவே மன்றியே, அஸ்திரமானவுடம்பை “நித்யமாக வேணும்” என்று சோடியாநிற்குமென்னவுமாம்.

௩0] ஆ.—“अपुनरुपपन्नोऽस्य” “ஆததாதுமாரும்பருந்ரபந்த” என்கிறபடியே - இவனுடைய அர்த்தாபிமாநத்தால் வந்த மேணைப்பைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, வென்றி-ஜயமாய், ஸ்வோத்கர்ஷம்மேலுட் டென்று அர்த்தமாய், இது அதுதாபஹேதவாநபடியை யருளிச்செய்கிறார் (பிதேத்யாதி.) இவ்வர்த்தம், “வென்றியே” என்கிற ஸாமான்ய கிர்த்தேசத்தாலே ஸூகிதமாகிறதென்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (தன்னையித்யாதி.) இது அநிசுருதோஷமானமையை உபபாதிக்கிறார் (தோல்வியித்யாதி.)

வீழ்கையே-போகையே ஸ்வபாவமான, பொருட்கு-தந்தத்துக்காக, இரங்கி-க்லேஷித்தன்று சப்தார்த்தமாய், ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி) வாக்யதரயத்தாலே. இரண்டுபதங்களாலும் பலித்தஅர்த்தத்தைத் தொகுத்தருளிச்செய்கிறார். (கௌரவ்யராயித்யாதி.) அபிமாநம் - அர்த்தாபிமாநகார்பமென்றபடி, வெற்றிக்குஹேது-தேஹாத்மாபிமாநமென்றும் பொருள். தேஹாத்மாபிமாநம் என்னும் பதவ்யயத்துக்கு அர்த்தாநாதமருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி.)

(வேற்கணூர்கலவியேகருதி) கையில் (க) அர்த்தமுண்டானகாலம் (உ) பார்வையைச் செங்கற்சீரைகட்டிக் கூப்பிட்டுத் திரியவிரிமவன் (க) அர்த்தமிழந்து கூப்பிடாரின்றால், அல்லாதாரோடொக்க அவனும் வினவப்புருமே; இவனைக்கண்டவாறே, “அவ்வார்த்தத்தை பெல்லாம் இட்டு ஒருபணியாகப் பூட்டிக்காணப்பெற்றிலோம்” என்று மனோரதியா விற்கும். கெடுத்தபொன்னை யிப்போது பூட்டத்தேடும்.

(கின்றவாரில்லா நெஞ்சினையுடையேன் என்செய்கேன்) ஈ உர்வசி ஸாலோக்யத்துக்கு நாட்டங்க ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணாநிற்க, நேர்கொடு நேர் அவன்தான்வந்து உபஸ்தாநம்பண்ணி முன்னே நிற்க, அர்ஜுநன்[௧0] நமஸ்கரித்துக் கடக்கநின்றாநிறே விரக்தியாலே; இப்படிப்பட்டவன்,

கலவிசெய்தென்னுதே, “சருத்” என்கையாலே - அம்மனோரதமாத்ரந்தா ன் அர்த்தமிழந்தபோது மற்றவிஷயத்தில் நீஷ்பலமாகையாலே, பார்யாவியய மாக்கி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கையிலர்த்தமித்யாதி) இதுமுத்தினதாத்பர்யத் துக்குச்சேரும். பொருள் - சரீரமென்ற பஞ்சத்தில், “வேற்கணூர்” என்றத-ஸர்வ விஷயமாகக் கண்டுகொள்வது. செங்கற்சீரைகட்டி - காலிப்புடவை யடுத்து

(க) அர்த்தம் - தநம்- (உ) பார்வைய - மனோவி.

ஈ அவிவேகிகளுக்கன்றோ மாஸ்ஸ-கலவ்யம், விவேகிகளுக்குக் கலங்கு மோவென்ன (உர்வசிஸாலோக்யத்துக்கித்யாதி) அதாவது - புருஷா என்கிற ராஜா வேட்டைக்குப் புறப்பட்டவிடத்திலே, சாபோபஹதையாப் கொண்டு உர் வசிப்பூமிலேவந்த ஸஞ்சரியாநிற்க, இவனனைக்கண்டு “ஸ்த்ரீயாகவேனும்” என்று அபேகதிச்ச, “தான்சொன்னபடியே செப்தாயாமி லப்படியே செய்கிறேன்” என் னு அவன்சொல்ல, “அதாவதேத” என்ன, “அப்போதும் என்ஸமீபத்திலே இர ண்டி யூட்டிக்குட்டியைக் கட்டிவைக்கவேண்டும், வெளியிலே நக்ரணய் என்முன் னேயிருக்கவொண்ணாது, இருந்தாயானில் அப்போதேவிட்டுப்போகிறேன்” என்று சொல்ல, “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று பிரதாலம் அவளோடே ஸம்சலேஷி த்துக்கொண்டிருந்திருவனவிலே, இவளுக்கும் சாபமோஷம்பிறந்து, இந்த்ரணு டைய-ஆற்றையாலே யிகனைமழைந்துக்கொண்டு போவதாக கந்தர்வர்கள்வந்து, ஒருராதிரியிலே யினாளுமவனுமாகக் கூடி யிருக்கிறவனவிலே, அவனுடைய புட வையையும் அந்த ஆட்டுக்குட்டிகளையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோக, ஆட்டுக் குட்டிகள்போகையாலே மிகவும் துக்கமெதையாய் மீட்டுக்கொண்டிருவரச்சொல்ல, அவன்போகாதே வெறுமனேயிருக்க, “உன்னை புருஷனைன்றிருந்தேன், சூயமென் னைப்போலே ஸ்த்ரீயானாய்” என்று கேதபோக்தியைப்பண்ண, அவனும் அந்த நக்ர வேஷத்தோடே புறப்பட, அவ்வளவிலே ஒருயின்மின்ன, அந்தவெளியாலே அவ னைக்கண்டு “வெளியிலே யென்முன்னே நக்ரணயிருந்தாய்” என்றுசொல்லி அந்த ராஜாவை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திலேபோனான்; அநந்தரம், அந்தராஜா ப்ராந்த னாய்க்கொண்டு அந்தவேஷத்தோடே ஸஞ்சரியாநிற்க, இவனுடைய வ்யஸநத்தைக் கண்டு உர்வசியினவன்வந்து “துஷ்பபடவேண்டா, உன்னுலே யுண்டானகர்ப்பம் என்வயிற்றிலே யிருக்கிறது, ஒருவருஷம் சென்றவாறே ஒருபின்னைபிற்கும், அந்தப்பின்னையையு முனக்குக்கொடுத்து உன்னுடையொருநாள் ஸம்சலேஷிக்கி றேன்” என்றுசொல்லிப்போய், ஒருவருஷம்சென்றவாறே திரும்பவந்து பின்னையுங் கொடுத்து ஒருநாள்ஸம்சலேஷித்திருந்து மீளவும் ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போம்போது,

நிதிப்படி யிருந்திராகில் உமக்குப் பேற்றுக்கடி யெத்தாலே யென்றிருந்தி ரென்ன; ப்ரளயங்கொண்ட பூமி தன்னுடைய ரஷ்ட ணத்தில் அஸமர்த்தமாய் அத்தைரகதித்தான் யாவொருவன், அவன லே யென்கிறார் (நெடுவிசும்பணவும் பன்றியா யன்று பாரகங்கிண்ட பாழியான் ஆழியானருளே) ப்ரளயங்கொண்டபூமிக்கு ஸ்வரகூ ணத்தில் அங்வயமுண்டாமன்றிறே விஷயங்கொண்டநெஞ்சை யுடையேனானநான் எனக்கு ஊ்தகித்தை பன்னுவது. ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி விம்ம வளர்ந்தவன். ரஷ்யுத்தி னளவல்லாநபடி.

“நெருசைப்பிடிக்கவொண்ணா” என்ற ஆர்ஜுநனுடைய உட்கருத்தைய யருவிச்
 2.0] செய்க்குநர் (ஒரு விஷயங்களினால் யிப்பாதி.) தர்ஷ்டாந்தபூர்வமும் தார்ப்பர்யமநு
 னிச்செய்க்குநர் (ஆர்ஜுநனுக்கிறபாதி.) கூண்டதெல்லாம் - விஷயங்களெல்லா
 மென்றபடி.

(அடி) எந்தவாறானதும், எதுள்ளும் ரமச்சுப்பிரமணனும், சிவமாமூர்ப்பதம், இப்படி பரச்சுப்பிரமணம் கண்டு கொள்வது.

பூர்வார்த்தத்தை மெல்லாமுட்கொண்டு இப்பதிகம் குடங்குருந்தை யருளின்
செய்குருள் (புறளையங்கொண்டவித்யாசி).

அவளோடே கூடவந்த கந்தர்வர்கள் அந்தராஜாஸை வப்பார்த்து “உனக்கு வேண்டி நொருவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்” என்ன; “எனக்கு உர்வசிஸாலோக்யம் வேணும்” என்ன; அவர்கள் ஒருஅகங்கியைக்கொடுத்து “இத்தால் யாகம்பண்ணினதே யுண்டானால் ததஸாலோக்யம் பெறலாம்” என்றுசொல்லிப் போனார்கள். அந்தராஜாவும், அந்தஅகங்கியைக் கொண்டு வாராந்தச், பழைய ப்ராரத்தி தலையெடுத்து ஒருஅரசினைக்ழீழ் அந்தஅகங்கியைவைத்து மறந்துபோய், தன்பட்டணத்துக்குவந்து, மீளவும்கிண்து அரசடியிலேசெல்ல, அந்தஅகங்கியானது(சு) சமீபர்கூறுபமாய்க் கொண்டு அந்தஅரசோடேகூடியிருக்க, அதிலே யொருகொம்பை முறித்துக்கொண்டுவந்து கடைந்து அகங்கியையுண்டாக்கி அந்த அகங்கியாலே யாகத்தைப்பண்ணி உர்வசிஸாலோக்யத்தை யடைந்தாலும்; அத்ததைச்சொல்லுகிறது. (திருவாய்மொழி - கூ-பத்து, ௮ - திருவாய்மொழி * மாலேண்ணி ப்ரவேசத்தின் அடையவனைந்தானும்பதத்தில் வாக்யம்.)

(க) “ஞாவிவடித்திலே” என்னும்பாடம் கோசாந்தரங்குளிற் கண்டுகொள்வது. (உ) ஒத்த - வேதம்; இங்கு, பகவத்கிருதரின் ஆத்யாயத்தைச்சொல்லுகிறது. (ங) சோகம் - மன வருத்தம், (ச) சபிர்வாங்கம் - வண்ணிமரம்,

பாய்த்து ரக்ஷகனுனவன் வடிவைப் (க) பாரித்தபடி. பூமி ப்ரளய கதிலேபுக்கு முடிந்துபோகப்புக்வாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும்(உ) இறியாத மஹாவராஹமானான். ஜலஸம்ர்த்தி காணப் பணக்கும் வடிவைக் கொண்டான். [மாகடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம்]. “மஹிஷியுடமபு பேணுதே பாசிநூர்த்தது” என்றவாறே, (௩) காந்தனாதாஹம்உடம்புபேணுதே, மாசேமின வுடம்பை யுடையனானான். [மானமிலா] ஈச்வரத்வாபிமாநம் (சு) பின்னுட்டாதபடி யிருக்கை. மாயாம்பரத்தைக் கண்டபோது இனத்தில் மான்கள் வந்துமோந்துபார்த்து, “வி ஸஜாதியம்” என்றுகடக்கப்போய்த்தினவிறே; அங்ஙனன்றிகு0யே, “சுஜாந்ஸுஜாந்ஸுஜாந்” “ஆத்மாநம் மாதுஷம்மந்யே” என்கிறது இங்கும் அதுவர்த்தித்தபடி. (பாரகங்கெண்ட) பூமிப்பரப்படங்க அண்டய்த்தியோடே புக்குச் சேர்ந்தத்தை ஒட்டுவிவிவிந்து எடுத்த. (பாழியான்) மிடுக்கையுடையவன். (ஆழியான்) ரக்ஷிக்குமிடத்து ஒரு பரிகராபேசையிலலை; ஒரு பரிகரங்கொண்டு ரக்ஷிக்கப்பார்த்தானுதில் அதுக்கிடாள் பரிகரமுடையவன். (அருளே) அபிமாநம் பண்ணக் கடவதல்லாத விஷயங்களிலே அபிமாநம் பண்ணியும், சோதிக்கக்கடவதல்லாததுக்கு சோதித்தும், நரகாவஹமான விஷயங்களை அருபுவிக்க மனோரதித்தும், “நின்றவா சில்லா நெஞ்சினையுடையேன்” என்று இப்படி கைகழிந்தவென்னை, “இனி யிவன் தானாக[உ0 மீளமாட்டான்” என்றதுவேஹேதுவாக எடுக்கவொருப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் க்ரபையாலே. அருளே என்னவுமாம், அருளாலே என்னவுமாம். (நன்றுநானாய்) “வென்றியே வேண்டியிழ் பொருட்கிரங்கி வேற்குறார் கலவியே கருதி” என்று போர்த்தவன் சுத்தனானான் என்று தெரியாதபடி (ரு) அஸ்ப்ரஷ்டஸம்ஸாரகந்த தும்படி யானேன். (நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும்நாமம்) “வென்றியே வேண்டி யிழ்பொருட்கிரங்கி” என்று - அபிமாநமும்லோபமுமிறே சொல்லிற்று; இப்படிபோர்த்தான், (சு) அமாநித்வாத்யாத்மகுணோபேதர் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன். ச

இங்கு மதுவர்த்தித்தபடி என்றது - ஆத்மாநம் வராஹம்மந்யே என்றுஅது[௩0] வர்த்தித்தபடி. “பாழியான் ஆழியான்” என்றபதத்வயத்துக்கும் க்ரமேண பாவமருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷிக்குமியாதி வாக்யத்வயத்தாலே) அடியெது என்றபர்சரத்துக்குஉத்தரமானபடியை பருளிச்செய்கிறார் (அருளேயித்தாதி) சப்தநிர்வாஹபேதமொழிய அர்த்தபேதமில்லை, மூர்தினபக்ஷத்தில், மூலத்தில் “அருளே” என்றவநதரம், அடியாக என்றுஅத்யாஹரித்து, அந்வயம் கண்டுகொள்வது. ... ச

(க) பாரிக்கை - பரப்புகை. (உ) இறியாத-பின்வாங்காத. (௩) காந்தன் - கணவன். (சு) பின்னுட்டுகை - பிந்துடருகை; அதுவர்த்திக்கை. (ரு) அஸ்ப்ரஷ்டஸம்ஸாரகந்தன் - ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் சற்றயில்லாதவன். (சு) அமாநித்வாத்யாத்மகுணோபேதர் - பகவத்பாகவத விஷயங்களில் பெருமையில்லாமை. முதலிய ஆத்மகுணங்களை யுடையவர்கள்.

௩௪ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மு.—கள்வனேனுனேன்;படிதுசெய்திருப்பேன்; கண்டவாநிரிதந்தேனேலும், தெள்ளியேனுனேன்; செல்கதிக்கமைந்தேன்; சிக்கெனத்திருவருள்பெற்றேன்;உள்ளெலா முருகிக்குரல் தழுத்தொழிந்தேன்; உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர, நள்ளிருளளவும் பகலும் நானழைப்பன் - நாராயணுவென்னும்நாமம். (ரு)

ப-ரை.—அவன்கடாக்ஷம்பெறுவதற்குமுன்னே, கள்வனேன். ஆனேன் - ஆனுடைமையான ஆத்மாவைக் களவுகண்டேன்; படிது - பிச்சடிம்பை, செய்து இருப்பேன் - எப்போதும் செய்துகொண்டிருப்பேன்; கண்டது - கண்டவிஷயம். க.0]பங்கத்தோறும், திரித்தேனேலும் - காலதாந்திர போர்த்தேனிலும், திரு அருள் - அவன்கடாக்ஷத்தை, சிக்கென - தீர்டமாக, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; அத்தாலே, தெள்ளியேன் ஆனேன் - “அவன்சேஷி, நான்சேஷபுர” என்றும் விவேகமுடையேனுனேன்; செல் - அந்நிராதிமார்க்கத்தாலே செல்க்கடவுள், திருக்கு - பரமபதத்துக்கு, அமைந்தேன் - அளம்படிபூண்டேனுனேன்; பின்பு, உள்ளாம் - உள்ளுண்டான அலம்பும் நடம்பும், எஞ்சி - நீராய்வு, மூலம் - உயிர் தழுத்தொழிந்தேன் - தழுநூலுக்கும்படி ஆனேன்; அதுக்குமேலே, உடம்பு - எலாம் - சரீரமெங்கும், கண்ணநீர் - அகந்தக்கண்ணநீர், சோர - பெருமும்படி பாச, நள் - செறிந்த, இருளளவும் - மரத்திருமுதும், பகலளவும் - பகல்முறையும், நாராயணு என்னும்நாமம் - நாராயணுஎன்கிற திருநாமத்தை, நான் - அடியேன், உ.0]அழைப்பன் - அழைக்கி பெற்றேன்என்று உயிர்க்குரர், ஆத்மாவைக்களவுரான கையாவது - ஸ்வதந்தரனென்கிறகீழேவு, கண்டது என்பது - கண்டது எனவும், எல்லாம் என்பது - எலாம் எனவும் கிடக்கிறது.

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு.— (கள்வனேனுனேன்) விபத்தானவு கண்டவனிற்காட்டில் ரத்தாபஹாரம்பண்ணினவனுக்கு பாபம் பாக மாமிருக்கும்; சூத்தரநத்தை அபஹரித்தவனிற்காட்டில் ப்ராஹ்மண தநத்தை அபஹரித்தவனுக்கு - பாபம்விந்நமிருக்கும்; தீரவ்யங்க ளில்தலையான ஆகம் வஸ்துவையாய்த்து அபஹரித்தது. ஸர்வேசுவர னுடைமையை யாய்த்து என்னது என்றுபோந்தது.

(படிதுசெய்திருப்பேன்) மிடறு தின்றால் சொறியவொ ௩.0]ண்ணுதாப்போலே (சு) பச்சுதோஹரனுனேன்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கள்வனேன்த்யாதி.) கழிப்பாட்டிலே “வென்றிய வே ன்டி” இத்தாதிக்குச்செல்லாம் மூலம் - சேஷாத்மாபிமாநமேபென்று திருவு ள்ளம்பற்றி, அத்தை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்றும், நுதியானருளா லே தாமுஜீவித்தபகாரங்களை யருளிச்செய்கிறாரென்றும் ஸங்கதியையுட்கொ ண்டி, “கள்வனேனுனேன்” என்று பரிதபிக்கைக்கு களவு க்ரூரதமமாக வேண்டி கையாலே, அத்தையிருக்கிறார் (பிறந்த்யாதி.) (விஞ்சியிருக்கும்) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே என்று சேஷம்.

படிது - தீம்பாய், அத்தை, செய்வெனென்னுதே, “செய்திருப்பேன்” என் கையாலே - தடையறச்செய்துகொண்டிருப்பெனென்று, அதுக்கு ஸதர்ஷ்டாரந்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மிடறித்த்யாதி.) சொறிய வொண்ணுதாப்போலே யென்றது - சொறிந்தபோக்கவொண்ணுதாப்போலே யென்கை.

(சு) பச்சுதோஹரன் - பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் திருமெவன்.

௩௬ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்தி, முதற்றிருமொழி,

மு.—எம்பிரா னெந்தை யென்னுடைச்சுற்ற மெனக்கா சென்னு
டைவாணுள்ஓ, அம்பினு லரக்கர் வெருக்கொள நெருக்கி யவருயிர்
செகுத்த வெம்மண்ணல், வம்புலாஞ்சோலை மாமதிள் தஞ்சைமா
மணிக்கோயிலே வணங்கி, நம்பிகாள் ! உய்ய நான் கண்டுகொண்
டேன் நாராயணுவென்னும்நாமம். (க)

ப-ரை.—நம்பிகாள்! பகவத்குணாதுபவத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே,
எம்பிரான் - எனக்குஉபகாரகனாய், எந்தை - எனக்குத்தம்மப்பனாய், என்னுடைச்
சுற்றம் - எனக்கு எல்லாவுறவுமுறையுமாய், எனக்கு அரசு - என்னை ஆண்டவனாய்,
க0] என்னுடைவாணுள் - எனக்குப் ப்ராணபூதனாய், அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், வெரு
க்கொள - அஞ்சும்படியாக, அம்பினுல் - பாணங்களினாலே, நெருக்கி - நெருங்குப
பண்ணி, அவர்உயிர் - அவர்கள்ப்ராணனே, செகுத்த - முடித்த, எம்அண்ணல் -
என் ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்மன்னுமதாய், வம்பு - பரிமளம்,
உலாம்-வீசாநின்றான், சோலை - பொழிலையும், மா - நீண்ட, மதிள் - மதினே,
முடைய, தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே - தஞ்சைமாமணிக்கோயிலேயே, வணங்கி -
ஸேவித்த, நான்உய்ய - உங்களைப்போலே நானும்உஜ்ஜீவிக்கும்படி, நாராயண
என்னும் நாமம் கண்டுகொண்டேன்—.

அ.—ஆறும்பாட்டு.—இத்தை நீர் போர ஆதரியாகின்றீர், இது
தனக்கு அர்த்தமென்னென்ன; சொல்லுகிறார். இதுவாடையபாட
20] இத்தை ஜபித்து அத்தாலே பலம் பெறவிருந்தல், இத்தாலே பாட
த்தைப்போக்கி கர்மயோகத்துக்குடலாக்குதல் சொற்கையற்றித்தே,
அர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலேபேறு என்று தமக்கு பகஷ்மாதையாலே
அர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார். நம்மாழ்வாரும், திருமந்திரம் ஓரிடத்
திலே ப்ரஸ்துதமானால், முன்னேயாதல் பின்னேயாதல் அர்த்தத்
தைச்சொல்லிப்போருவர் அர்த்தப்ராதாந்யம் தோற்ற; ஐஞ்ஞாநாந்
மோக்ஷமாகவேண்டுகையாலே.

வ்யா.—(எம்பிரான்) எனக்குஉபகாரகன். (எந்தை) எனக்கு
ஜநகன். (என்னுடைச்சுற்றம்) என் (க) குடத்துடக்கான எல்லாவுற
வுமுறையுமானவன். (எனக்கரசு) என்னை வன்னியமறுத்து ஆண்ட
௩௬] வன். (என்னுடைவாணுள்ஓ) என்னுடைய ஆயுஸ்ஸு—.

ஆறும்பாட்டு.—(எம்பிரானித்யாதி.) “நம்பிகாள்” என்றபதம் விஷயாந்தர
பரகாச்சொல்லுமளவில், இதுக்கு - அர்த்தஜிஞ்ஞாலையாலே கேட்டார்களென்
றும், பகவத்பரரானபோது, இவருடைய அதிகார சோதநார்த்தம் ப்ரச்சாம்
பண்ணினார்களென்றும் கண்டுகொள்வது; இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கைக்கு
த்தா னுட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதினுடையவித்யாதி.)
வன்னியம் - குதம்பு.

(க) குடத்துடக்கு - சரீரசரீரிபாவஸம்பந்தம். ஓ வீரசோழியம் - சந்திப்ப-
லம் - உக - சூத்திரம்.—“ஐம்மூன்றதாமுடல்வன்மைபின்வந்திடி லாரொடைந்தா,
மெய்ம்மாண்பத ஸ்வரின்முன்புழிந்துபின்மிக்கணவ்வா - மம்மேல்வரினிருமூன்
ருமுடண்மற்றியல்புச்சந்தி, தம்மாசகலங்கிடப்பின்களாமென்பதாழ்குழலே.” (உ.ம்)
பாழ்குமி - பாண்குமி, வாழ்நாள் - வாணுள்.

[illegible]

அ.—எழாம்பாட்டு.—அல்லாதார், பாணிழகருள் (க) அவிசே
 ன்ஞராகையாலே, விசேஷஞ்ஞராய் என்னோடுவனஜாதியராய்க்
 கவிபாடித்திரிகுந் திங்குநிழகருநென்னொன்கிறார்.

(இத்தாலி - நாராயணன் என்கிறபடியே - சொல்லிற்றாய்தது) என்று
ரக்யத்தை ஆர்வியித்துக்கொள்வது. சதிபமானகோயிலையே வணங்கி யென்றும்
நாயிலேயிருக்கிறவனைபென்று லக்ஷணையாகியும் ஓரண்டாட்சிமருள்செய்
புரர் (தித்யேந்யாதிவாக்யந்தவயத்தாலே) (சு)

ஏழாமபாட்டு.—(இப்பிறப்பித்யாதி.) கீழிற்பாட்டிலே “நம்பிகான்.” என்று
 ரஷபூர்ணசாசனப்பகுத்துக்கு அறுகுணமாக, இப்பாட்டிலே வச்சேஷ்டு
 காவீட்டு, ‘சொற்பொருளாளீர்.’ என்று வச்சேஷித்தையாலே பலத்தஸங்கதியை
 நளிச்செய்கிறார் (அல்லாதாரித்யாதி.) ஸஜாதீயராயென்றது - ஸதர்சராயென்ற
 . கீழே “நம்பிகான்” என்று - பகவத்ப்ரவணரானபோது அவர்களைப்பார்த்
 வார்த்தைசொன்னவர், கற்பையாலே லோகத்திலே சுண்ணவத்து உபதேசிக்கப்
 ப்த்தாராய், அகிலே “சொற்பொருளாளீர்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய
 ஸளிச்செய்கிறார் (அல்லாதாரித்யாதி) என்றுகண்டுகொள்வது.

(க) அயிச்செஞ்ஞா - அழிவிலிகள்.

௩௮ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்தி, முதற்றிருமொழி,

மூ.—இற்பிறப்பறியீரிவரவரென்னீரின்தோர்தன்மையென்றுணரீர்;
கற்பகம்புலவர்களைகணென்றுலகில் கண்டவாதொண்டரைப்பாடும் --
சொற்பொருளாளீர்! சொல்லுகேன்வம்மின்; சூழ்புனற்குடந்தையே
தொழுவின்; நற்பொருள்காண்மின்; பாடிநீரும்மின் - நாராயண
வென்னும் நாமம். (எ)

ப-ரை.—உலகில் - இப்பூமியிலுள்ளார்க்கு, தொண்டரை - இழிதொழில்செ
ய்துதிரியுமவர்களை, இல் - (அவர்களுடைய) சர்ஹவைலகூண்யத்தையும், பிறப்பு-
ஜம்மவைலகூண்யத்தையும், அறியீர் - அறியாதவராய், இவர் - இவரிப்போது
க0]ஸம்பந்நரானவர்கள், அவர் - அவர்முன்புதரித்நராயிருந்தார், என்னீர் - என்று
சொல்லமாட்டாதவராய், தன்மை - இவர்கள் ஸ்வபாவம், இன்னதுஒன்று - இப்
படிப்பட்டதொன்று, என்று—, உணரீர் - அறியமாட்டாதவராய்க்கொண்டு, கற்ப
கம்! - வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கல்பகவர்க்கும்பொலே உதாராரானவர்களே!,
புலவர் - கற்றோர்க்கு, களைகண்! - ரகூகரே!, என்று - எடுத்துச் சொல்லி, கண்டவா-
றெஞ்சில்தோற்றினபடியே, பாடும் - * கவிபோற்றி செய்யுமவராய், சொல் - சப்
பத்துக்கும், பொருள் - அர்த்தத்துக்கும், ஆனீர் - நிலவாரானநீங்கள், வம்மின்-
வாருங்கள், சொல்லுகேன் - ப்ராப்தவிஷயத்தை நிச்சயத்திற் சொன்னபடி
சொல்லுகிறேன் என்ன; ஆகில் சொல்லலாகாதோன்ன; நீர் - என்னோடொட்டி
நீங்கள், புனல் - ஜலத்தாலே, ரும் - குழப்பட்ட, ருட்டினை - திருப்பட்டகை,
உ0]யிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஆராவமுதனை, தொழுவின் - வேலியுட்கம்; நாடாட
ணென்னும் - “எல்லாவதபுருஷையுமவனே” என்கிறஅர்த்தத்திக்கு வாய்மான்,
நாமம் - திருநாமத்தை, பாடி - வாயாரச்சொல்லி; உயர்வின் - உயர்வியுட்கம்;
கல்பொருள்காண்மின் - இது பரமார்த்தங்கிமிர் என்றார்.

வ்யா.—(இற்பிறப்பறியீர்) அவர்கள் பார்த்துநீட்டியுத்திற் பார்த்த
நிலை அறியிகோள், அவர்கள்ஜம்மறியிகோள். (இவரவ ரென்னீர்)
பண்டு தரித்நராய் கலேசப்பட்டுப் போந்தானொருந்தன் இப்போது
ஜீவிக்கப்புக்கால், “இதுஇவனானவதன்றிக்கோருந்தது, இது வேறே
யொருவனடியாகவேணும்” என்று அறியமாட்டாதே, ஸ்ரியப்பதி
யைப்போலே பிறப்பேபிடித்து ஸ்ரீமானாய்ப் போந்தானாக நினைத்
க0]திருப்புகுகோள். அன்றிக்கே, (இவரவரென்னீர்) என்று—ஒருசொல்
லாய், ஒருவர்வாறியுமறியீ ரென்னவுமாம். (இன்னதோர்தன்மை
யென்றுணரீர்) இவனுக்குள்ளவளவுஇது என்றறியமாட்டார்.

* “இல் - அறியீர், பிறப்புஅறியீர்” என்று சப்தார்த்தமாய், அத்தையருள்
செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே). இவர் இப்போது ஸம்பந்நா
னவர்கள், அவர் முன்பு தரித்நராயிருந்தார் என்னீரென்று சப்தார்த்தமாய்,
பலிதார்த்த மருனீச்செய்கிறார் (பண்டித்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே).

(கற்பகம்) “நினையாதேகொடுக்கும்” என்புதிகோள். (புலவர்நானக
னென்று) விசேஷஜ்ஞராயிருப்பார் சிலர் அர்த்தத்துவந்தால் ஒளி
த்துப்போமவனை, “எங்களுக்குநிர்வாஹகன்” என்பர்கள். (உலகிற்
கண்டவாதொண்டலாப்பாடும்) லோகத்தில் நீசவர்த்திகளாய்த்திரி
வானா, கண்டவாபாடும்-ப்ரதிபந்நங்களைச்சொல்லித்திரிகிற. (சொற்
பொருளாளீர்) சப்தத்துக்கும் அர்த்தத்துக்கும் (க) நிலவரான
நீங்கள். சொல்லுடைமைக்கு உங்கலிற்காட்டிலில்லை; ப்ரமேய
ஜ்ஞாந முடையார் உங்கலத்தனையிலே.

(சொல்லுகேன் வம்மின்) உங்கள் ப்ரமேய ஜ்ஞாநத்துக்கும்[௧0
சொல்லுடைமைக்கும் (உ) பாத்தம் போரும்படியான விஷயத்
தை நான் காட்டித் தர வாருங்கோள். (சூழ்புனல்குடந்தையே தொ
ழுமின்) ஓராறும்படைவீடும் வேணுமே! உங்களுக்குக் கவிபாடும்
போது. ஆறும் மலையும் படைவீடும் உள்ளிட்ட பரிகரங்களும் வே
ணுமே!. (நற்பொருள்காண்மின்) நன்றான அர்த்தத்தைக்கண்டுகொ
ள்ளுங்கோள். பேறும் தானேயாய் தன்னைத்தருவதும் தானேயாயிரு
க்கை. (பாடிந்ருய்மின் நாராயண வென்னும்நாமம்) வாச்யங்களில்
தலையானந்தைக்காட்டி, நந்தேன்; அதுக்கு வாசகமான திருநாமத்
தைப்பாடி. உஜ்ஜீவியுங்கொளென்கிறார். “यः सर्वज्ञः सर्वेश्वरः” “यः
புரஸ்ஸமஹேச்வரஃ” என்றநிறே யிதினுடைய ஸங்க்ரஹத்தை. வாச[௨0
ங்களில் தலை-அகாரம், வாச்யங்களில் தலை-கீழ்நான்சொன்னது. (எ)

அ.—எட்டாம்பாட்டு.—எங்கள் பூர்வவர்த்தத்தைப்பார்த்தால்
நீர்சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு நாங்கள் தேசிகராக வல்லோமோ
வென்ன; கெடுவிகார்! நானன்றோ இவ்விஷயத்துக்கு யோக்ய
றம் உங்களுக்கு உபதேசிக்கும்படியானேன், ஆனபின்பு இவ்விஷய
துக்கு ஆளாகாதாருண்டோ என்கிறார்.

நினையாதேயென்றது - † தேயவந்துவின் உத்கர்ஷத்தைநினையாதேயென்றபடி;
வப்ரயோஜநத்தை நினையாதேயென்றமாம்; டாசகனுடைய குறைகள் நினையா
தெயென்றமாம். உலகில் தொண்டலா - பர்த்தயகர்த்தம்பண்ணுமவரை, கண்டவா
நமெவொன்றர்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி.) தாற்பர்யார்த்தம்[௩0
சொல்லுடைமைக்கித்யாதி.)

நன்மையை விவரிக்கிறார் (பேறுமித்யாதி.) * நாராயணபதம் * நற்பொரு
ளுக்கு வாசகமென்னுதுக்கு ப்ரமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (யஇத்யாதி.)
தினுடையவென்றது - நாராயணபதத்தினுடையவென்றபடி. ஸங்க்ரஹத்தை -
நாரத்தை. கீழ்நான்சொன்னதென்றது - “நற்பொருள்” என்றதென்றபடி. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.— (கற்றிலேனிய்யாதி.) “வாடினேன்” என்று துடங்கி
வவர்த்தத்தை அதுஸந்தித்துச்சென்று, கீழிரண்டியாட்டிலே அத்தைவிடவவர்,
ரவும் பூர்வவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கைக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார்
ந்கனிய்யாதி; “பாழியானாழியானருளே” என்று ஆழ்வார் * மயர்வறமதிரஸ
புளப்பெற்றவசாகையாலே அவருடைய பூர்வவர்த்தமெல்லாம் அகிலஞ்சித்தர[௪0
ய்த்தென்றுகருதி, ப்ரச்நம்பண்ணினார்களென்று கருத்து. அதுதாபகுர்யனு
ருந்தஎன்னிடத்திலே யருளினவன், “நாங்கள் தேசிகராவெல்லோமோ” என்னும்
ந்கனிடத்தில்அருளாக்குறையில்கையென்று உத்தரத்துக்குக்கருத்த.

நிலவர்-ஜ்ஞாதாக்கள். (உ)பாத்தம்-தரம். கலவாதி. †தேயம்-கொடுக்கத்தக்கது.

மூ.—கற்றிலேன்கலைகள்; ஐம்புலன்கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை; பெற்றிலேனதனால் பேதையேன் நன்மை; பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம்—செற்றமேவேண்டித் திரிதருவேன்; தவிர்த்தேன்; செல்கதிக்குய்யுமாறெண்ணி, நற்றுணையாகப் பற்றினே னடியேன் நாராயணவென்னும் நாமம். (அ)

ப-ரை.—கலைகள் - சாஸ்தாங்களை, கற்றிலேன் - ஓராசார்யனிடத்தில் அப்புவலித்தேனல்லேன்; ஐம்புலன் - ஐந்துஇந்திரியங்கள், கருதும் - நினைக்கிற, கருத்துள் - விஷயங்களிலே, மனத்தை - மனஸ்தை, திருத்தினேன் - வலியுழட்டிக் ௧0]ப்போந்தேன்; அதனால் - இப்படிபோருகையாலே, பேதையேன் - அறிவிலியானான், நன்மை - நல்லநிலைவை, பெற்றிலேன் - பெருதவனானேன்; பெருபெரிய, நிலத்தை - பூமியில், ஆர் - நிரம்பியிருக்கிற, உயிர்க்குஎல்லாம் - எல்லாப் பராணிகளுக்கும், செற்றமே—ஹிம்ஸைபண்ணும் உபாயத்தையே, வேண்டி—நினைத்து, திரிதருவேன் - திரிந்துகொடுப்போந்தேன்; இப்படிநெடுங்காலம் திரிந்தேனாகிலும் அவன்கடாக்கத்தாலே, தவிர்த்தேன் - இவைபெல்லாம் போகப்பெற்றேன்; செல்கதிக்கு—அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே செல்லக்கடவ பரமபதத்துக்குப்போய், உய்யும் ஆறு—உஜ்ஜிவிக்கும்வகையை, எண்ணி—நினைத்து, அடியேன் - சேஷபூதனானான், நாராயணன்னும்நாமம் - நாராயண என்கிற திருநாமத்தை, நல்துணையாக—நல்ல ஸஹாயமாக, பற்றினேன் - கைக்கொண்டேன்; ஆனபின்பு, பகவத்விஷயத்துக்கு ௨0]ஆளாகாதாரில்லை என்கிறார். அ

வ்யா.—(கற்றிலேன்கலைகள்) ஓராசார்யனைப் பின்பிட்டுச் சென்று அவனுச்சரிக்க அநுச்சாரணம் பண்ணிப்போராமையாலே, சாஸ்தர்யஜ்ஞாநமுண்டாய்த்ததில்லை. (ஐம்புலன்கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை) மனஸ்தை பரவிஷயமாக்கி, விஷயங்களிலே ப்ரவணமாகிற பாஹ்யேந்திரியங்களை காதாசுத்தமாகிலும் விஷயங்களில் நின்றும் மாற்றிப் ப்ரத்யக்விஷயமாக்கினால் நல்வழி போகைக் குறுப்பாமிறே; ச்ரோத்ராதிந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே யிழிந்து தான் நினைத்தவழியே கொடுபோக, மனஸ்தையும் அதுக்கு உறுப்பாக்கிப்போந்தேன். (திருத்தினேன் மனத்தை) விஷயப்ரவண ௩0]ரானவர்கள், “விஷயப்ராவண்யம்போராது” என்று ஒளவுதஸேவை பண்ணி யிருப்பார்களிறே; அப்படியே, விஷயங்களிலே மனஸ்தை வலியுழட்டிப்போந்தேன் (பெற்றிலேனதனால் பேதையேன் நன்மை) சாஸ்தர்யஜ்ஞாநமு மின்றிக்கே விஷயப்ரவணனாய்ப் போருகையாலே அறிவுகேடனாய் ஹிதசிந்தைபண்ணப் பெற்றிலேன். (பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம் செற்றமேவேண்டித் திரிதருவேன்) எனக்கொரு நன்மை ஸம்பாதி யாமையே யன்றிக்கே, பரஹிம்ஸை பண்ணும் விரகே சிந்தித்துப்போந்தேன். எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்து நான் ஜீவிக்கும் விரகே பார்த்துப் போந்தேன். “ஒருவனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டு இல்லை என்று தனக்கே அறியலாம்” என்று ௪0]பலகாலு மருளிச்செய்வார் ஜீயார். ஒருவன்நோவுபடக்கண்டால்,

“அதனால் - பேதையேன் நன்மை - பெற்றிலேன்” என்று அந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (சாஸ்தர்யேத்யாதி.)

“செற்றமே” என்றவகாரத்தாலே ஸ்வஜீவகம் வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) பரஜீவகம் வ்யாவர்த்தயமென்று தூத்பர்யாத்ரம் (எல்லாநாயுதித்யாதி.) பரஹிம்ஸை அஹத்தகரமெனலுமத்தை ஐகிஷ்மயமுகேர உபபாதிக்கிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி.)

“ஐயோ!” என்று இரக்கம்பிறந்திருக்கில், “நமக்கு பகவதஸம்பந்தமுண்டு” என்றறியலாம்; “அத்தனையும்வேணும்” என்றிருந்தானால், “நமக்குபகவதஸம்பந்தமில்லை” என்றிருக்கலாம். பெருநிலத்து ஆருயிர்க் கெல்லாமென்னுதல்; பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லா மென்னுதல்.

(தவிர்ந்தேன்) ஹேதுவறிந்திலேன், தவிர்ந்துகொடு நிற்கக் கண்டேன். “ உய்வதோர் பொருள் ” என்றும் “ ஆழியானருள் ” என்றும், “ சுககெனத் திருவருள் பெற்றேன் ” என்றும் கீழ்ச் சொன்னாமிதே.

(செல்கதிக்கும்யுமாறெண்ணி) செல்லக்கடவ கதியுண்டு-பரம[^{க0}
ரதம், அங்கேபுகு உஜ்ஜீவிக்கும்படியைமனோரதித்து. (நந்துணை
பாகப்பற்றினே னடியேன்) அம்மிபைக்கட்டிககொண்டு ஆற்றிவிழிவா
நாபபோலேயன்றிக்கே, “ஶக்ஷிஸ்துரீகாஶ்ணஸ்சீரூந்யுதீ” “பா
தேயம்புண்டரீகாஶ்ணாமஸங்கீர்த்தநாமர்தம்” என்னுமத்தைப் பற்றி
னேன். அககளைப்படுத்திவ் மிமத்தைப் பற்றினேன். (நாராயணுவென்
லும்நாமம்) அக்கரைப்படுத்தும் வஸ்துவுக்கு வாசகமானதிருநாமம்;
“ஶயாமிபரமாமகதிம்” “நயாமிபரமாமகதிம்” என்னக்கடவதிறே. (அ)

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணனாய் பகவத் விஷயத்தில் விமுகனாய்ப்போந்த நான், விஷயங்கள்தான் ஸாவதிபாய் மீண்டவனவிலே, ஸாவேச்வரன் தன்கர்பையாலே கைக்கொண்டானென்கிற அர்த்தத்தை “உயவதோபொருளால்” என்கிறத் தாலே சொன்னார்—முதற்பாட்டில்; காலமடங்க வ்பர்த்தமே புறம்பே பீபாகினேன் என்றார்—இரண்டாம்பாட்டில்; ரகச்யேவேண்டி அதுகருவிருத்தமான துஷ்காமங்களைப்பண்ணி விஷயப்ரவணனாய் பாலத்தையடங்க நிஷ்ப்ரயோஜனமாகப் போக்கினான், போக்யனுநாய் ப்ராபதனுமான ஸாவேச்வரனையும் அவனுக்கு வாசகமான திருநாமத்தையும் காணப்பெற்றே னென்றார்—மூன்றாம்பாட்டில்;

பெருநிலத்து - மஹாபாதிமியில், ஆர் - நிரமயிருக்கிற வென்றும், பெருநிலத்தாரானவயிர்க்கெல்லாமென்றும் சப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் (பெருவியத்தியதிபாக்யதவயத்தாலே.)

ஹேதுவறிந்திலேனென்றது - என்னிடத்திலொருஹேதுவறிந்திலேனென்றபடி.

“செல்கதிக்கு” என்றவநதரம், போய்என்று சேஷபூரணம் திருவுள்ளம்
 த்தி யருளிச்செய்கிருர் (செல்லவித்யாதி.)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(குலநதருமீத்யாதி.) நிகமம் அணித்தானவாறே இந்திரு
வாழியில் பாட்டுத்தோறும்சொன்ன பரமேயங்களை புத்திலெளகர்யார்த்தம்
நுவதியாரின்முகொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (அநாதித்யாதி.) ஸாவதி
யென்றது - அல்பமாயென்றபடி; இது “விஷயங்கள்தன்னில் அரைநூணம்
ல்தாழ்ப்பண்ணவல்லதொரு விஷயந்தானில்லையிறே” என்றருளிச்செய்தத்தைப்
பற்றி. மீண்டவளவிலே யென்றது - ஒருவிஷயத்தில் நின்றும் மீண்டு விஷயாக்
ரத்தில் போகாதே ஒடியினாத்தவளவிலே யென்கை. (முதற்பாட்டில்) என்ற[சு0
கந்தரம், அருளப்பெற்றவராகையாலே என்று கூட்டுவது. இரண்டாம்பாட்டில்
நலம் வ்யர்த்தமேபோக்கினத்தை யெல்லாம், மூன்றாம்பாட்டில் அநுவதித்துக்
நாண்டு, தாம்பெற்றபேற்றை அருளிச்செய்தாரென்கிறார் (ரக்ஷையேயித்யாதி.) .

செ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, முதற்றிருமொழி,

மூ.—குலந்தரும்; செல்வம் தந்திடும்; அடியார் பீதியராயின வெல்லாம்-
நிலந்தரம் செய்யும்; நீள்விசும்பருளும்; அருளொடு பெருநிலமளிக்கும்;
வலந்தரும்; மற்றும் தந்திடும்; பெற்றதாயினுமாயின செய்யும்;
நலந்தரும் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன் நாராயணவெண்ணும் நாமம்.

ப-ரை.— நாராயண என்னும் நாமம் - நாராயண என்கிற திருநாமமானது, தன்னை அநுஸந்தித்தவர்களுக்கு, குலம் - உயர்குலத்தையும் அதக்கீடான வர்த்ததையும், தரும் - கொடுக்கும்; செல்வம் - பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் உபயோகிக்கத்தக்க ஐசுவரியத்தை, தந்திடும் - தரும்; அடியார்-சேஷபூதரானவர்கள், படு-
க0] அதுபவித்தேகழிக்கவேண்டிய, துயராயின எல்லாம்-தக்கம் என்று பேர் பெற்றவை வெல்லாவற்றையும், நிலந்தரம் செய்யும் - தராமட்டமாக்கிவிடும்; நீள்விசும்பு- பரமபதத்தை, அருளும் - கொடுக்கும்; அருளொடு - ஜ்ஞாநபத்திகளையும், அதக்குமேலே, பெருநிலம் - கைங்கர்யமாந்திர பெரியஸ்தாரத்தையும், அளிக்கும்-தரும்; வலம் + தன்னை அதுபவிக்கக்கீடான சக்தியையும், தரும்-கொடுக்கும்; மற்றம் - இவனறியாத எல்லா ஹிதங்களையும், தரத்தும் - செய்துகொடுக்கும்; பெற்றதாயினும் - சரீரத்தை உண்டாக்கின தூயானைக்காட்டிலும், துயின் - ஹிதமாயுள்ள ஸ்வரூபஜ்ஞாந விகாஸத்தை; செய்யும் - பிழப்பிக்கும்; நலந்தரும் - கைங்கர்யபுரியைத் தருவதான, சொல்லை-திருநாமத்தை, நான் - இப்படியிருப்பதொன்றுண்டு என்றறியாததான், கண்டுகொண்டேன் - காண்பெற்றேனென்று,
உ0] திருநாம பலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

தூர்மாரியாய் சோகிக்கக்கடவநல்லாத விஷயங்களுக்கு சோகித்து விஷயப் பரவணமும் அநாதம் குணங்களால் குழைவற்றான், அமாந்தித் வாத்தியாத்மகுணோபேதப் பெறுமபேற்றைப் பெறாதேனென்றார்-நாலாம்பாட்டில்; ஆத்மாபஹாரத்தைப்பண்ணி பசயதோஹாரமும் ஸாவேசவரனொருவனுள்ளன் என் றிருப்பாருண்டாகில் ஐ உத்தயாபாஸங்க ளாலே யில்லை செய்து போந்தான், ஆத்மஸம்பண்ணம்பண்ணி என்று மிதுவே யாத்தையாய்ப்போருவார் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேனென்றார் - அஞ்சாம்பாட்டில்; “இதுக்காத்தமென்? இதுவந்தபடியென்?” என்ன, அர்த்தத்தையும் சொல்லி, ஸம்ஸாரிகளெல்லாம்ங்
கூ0] நானே க்வேசப்படாநிற்க நானிப்பேற்றைப்பெற்றேனென்றா-ஆறும் பாட்டில்; அல்லாதா ரிழக்கிறார்கள் (அவிசேஷஜ்ஞராகையாலே)†, என்னோடு ஸஜாதியராய் விசேஷஜ்ஞராய்க் கவிபாடித்திரிகிற நீங்கள் இழுவாதே கொள்ளுங்கோளென்றார்-ஏழாம்பாட்டில்; “நீர் சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்கு நாங்கள் தேசிகராக வல்லோமோ” என்ன, கெடுவிகாள்! நானன்றோ இவ்விஷயத்துக்கு நிலவறும் உங்களுக்குங் கூட உபதேசிக்கிறேன், ஆனபின்பு பகவத்விஷயத்துக் காளாகாதா ரில்லை என்றார் - எட்டாம்பாட்டில்; “நீர் திருநாமத்தைப் போர ஆதரியாநின்றீர், இதென்ன பலத்தைத் தரவற்று” என்ன, திருநாம பலத்தைச் சொல்லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

சு0] (நானிப்பேற்றை) என்றவநந்தரம், தஞ்சைமாமணக்கோயிலே வணங்கி என்று கூட்டுவது.

† “வரந்தரும்” என்று பாடாந்தரம். ஐ “யுத்தயாபாஸங்களாலே” என்றும் பாடம். ‡ குண்டலிதச்சந்தம் சிவபுரீசோசங்களில்லை.

வ்யா.—(குலந்தரும்) ஜம்வர்த்தங்களால் குறையின்றி ஒரு குத்தனுக்கு பகவத்ப்ரஸாதமுண்டானால், இவற்றா லுயர்ந்தாடுகின்ற த்தன், இவையிரண்டிலுமிவனுக்குத்தாழ்வுண்டாகவும் தானுயர்ந்தா ளாகவும் நினைத்திருக்கவுங்கூடக் கூசவேண்டும்படியாய்த்து பகவத் ப்ரபாவமிருப்பது. ஆகிலும், பெண்கொடுத்தல் கொள்ளுதல்செய்கி றாரில்லை; அதுக்கடி—ஜாதிரிபந்தநமாகை. சலாகை, குணரிபந்தம்; “ஸ்வஸுஸ்வஸுஸ்வஸு” “ஸஸ்வஸு” “ஸஸ்வஸு” “ஸஸ்வஸு” என்னக்கடவதிறே. “கண்டதெல்லாம் தர்மஸந்தேஹம் பண்ணக் கடவ தர்மபுத்ரன், பகவத்ப்ரயாஸத்தியாலும் அசரீரிவாக்யத்தா[௧0] லும் விதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்காரம்பண்ணினானிறே; ரிஷிகள், தர்மவ்யாதன் மாம்ஸவிசயம்பண்ணிக் கையொழியுந்தனை யும்பார்த்துநின்று தர்மஸங்கடங்கள் கேட்டுப்போனாகளிறே; இங்ங னன்றாகில், (க) பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்திலே யெழுதக் கூடாதினே. கைசிகதையிலே வந்தவானே, விலகூணையிருப்பா னொரு ப்ராஹ்மணன் ஆசார வைகல்யத்துக்கு பகவத்ப்ரஸாதமுடை யானொரு பாடுவானாலே பரிஹாரமா யிருந்ததினே. ஸ்ரீவிபீஷணன் வான், ராவணனைப்பார்த்து “பெருமானே சரணம்புகு” என்று சொ ல்ல; “ஸ்வஸுஸ்வஸு” “ஸ்வஸு” “ஸ்வஸு” “ஸ்வஸு” என்று— நீரிக்குடிகு உடலல்ல என்றுனிறே. ராவணனுக்கு வார்த்தை[௨0] சொல்லுகிற விடந்தில, “ஸ்வஸு” “ஸ்வஸு” என்று அவனை ராகூஸ னாகவும், தான் அல்லனாகவும்சொன்னான்.

குலத்தையும் அதுகசீடான வாதத்தையம் தருமென்று சபதார்த்தம் விவ கசித்து தோதுவருளிச்செய்கிறார் (ஐரமேத்யாதி, நினைத்திருக்கவுங்கூடவென்றதா- காமத்தசொல்லும் தாழ்வுக்கு ஸுசுகமான செயலும் செய்யக்கூடாதென்றபடி.

இப்படி உபகரணானால் கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டாமென்று வரு ளிச்செய்கிறார் (ஆகிலுமித்யாதி.) ஜாதிரிபந்தநமென்றது - ப்ராஹ்மணஜாதியிலே ிறந்தவன் அதிலே கொடுத்துக் கொள்ளக்கடவென்று சரீரஸம்பந்தத்துக்குச் சொன்ன சாஸ்த்ரரிபந்தந மென்றபடி. தென்வளை கொடுப்பணியில்லாவிட்டால் ிலாகயதை யெங்கனையென்னவருளிச்செய்கிறார் (சலாகையித்யாதி.) குணரிப[௩0] ந்ர மென்றது-பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்த சேஷத்துக்குந்ரரிபந்தந மென்றபடி. ிரீரஸம்பந்தத்தில ச்ரீவிதகரணத்தாலும் பகவத்ப்ரயாஸந்தரை ஆதரிசைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (கண்டதெல்லாமித்யாதி வாக்க்யத்தாலே.) ப்ரமாணந்ரம் (கூசிக்கேத்யாதி.) (இருந்ததினே) யராஹ்புராணத்திலே என்னசேஷம், திஹாஸசரேஷத்தில ப்ரமாணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவிபீஷணன்வா ித்யாதி.)

(க) பஞ்சமவேதம் - அஞ்சாவதுவேதம். “ஸ்ரீயசநபூஷணம் - ௨ - வது ப்ர ணத்திலுள்ள “ தர்மபுத்ரர், அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதியத்தையும் காண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார் [வாக்யம் - ௨௩௩]” ரிஷிகள், தர்மவ்யாதன்வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமியப்பித்துக் காண்டார்கள் [௨௩௪]” “இவ்வார்த்தம், கைசிகவாத்ரந்தத்திலும்,.....காணாம் [௨௩௫]” “விபீஷணனை ராவணன் ‘குலபாமஸநம்’ என்றுன்;

இவனேயன்றிக்கே, “சூக்ஷ்மாஸாஸங்க” “ராக்ஷஸநாமப்லாபலம்” என்று பெருமாள்தாமுமருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, பகவத் ஸம்பந்தம் (க) ஸ்பர்சவேதியாயிருந்தது. (செல்வமதந்திடும்) ராவணஸம்பந்தமற்றவாதே, “அந்ரிக் க்ஷீ” “அந்தரிக்கதஸ்ரீ மாந்” என்று ராமஸம்பந்தத்தாலேவந்த்ரீகுடிபுகுந்தது. அன்றிக் கே, அதுதன்னையே சொல்லிற்குடிவுமாம். “ஃரிக் த்ரீ” “பரித்யக்தாமயாலங்கா” என்று இவன்றானே கைவிடச்செய்தே, ராவணஸம்பந்தமற்றவாதே, ராமஸம்பந்தத்தாலேலங்கைச்வர்யமும் கடுமுடியும் அவன்றிலையிலேவந்திருந்ததிதே. “நின்னையேதான்வேண்டி நீன்செல்வம் வேண்டாதான்றன்னையே தான்வேண்டும்செல்வம்” என்னக்கடவதிதே; உன்னையேயுகந்து நிலைநில்லாதஸம்பத்தை வேண்டேன் என்றிருப்பாரா அது கைவிடாதாப்போலே யென்கிரூர், தாம்விடச்செய்தே தம்மை அது கைவிடாதபடியாலே. அங்ஙனன்றியே, உன்னையுகந்து நிலைநின்றஜ்ச்வர்யத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு நீயேயமையு மென்றிருக்குமவனை மோக்ஷஸ்ரீ கைவிடாதாப்போலே யென்றுமாம்.

(அடியார்படு துயராயினவெல்லாம் நிலந்தரம்செய்யும்) அடியாருண்டு - தனக்கு அஸாதாரணரானவர்கள் ; படுதுயருண்டு - 2.0]“லக்ஷ்மீநாத்” “அவச்ய மதுபோக்தவ்யம்” என்று அதுபவ விநாச்யமான காமங்கள்; அவற்றை யெல்லாம், (நிலந்தரம்செய்யும்) நிலத்தோ டொக்கப்பண்ணும் - வெறுத்தறையாக்கும் - கேவலபூதல மாக்கும். அங்ஙனன்றியே, நிலமென்று - அவன்வர்த்திக்கிற இடமாய், தரமென்று - தரணமாய், இடைக்குறைத்தலாய், இவன்பக்கல் நின்றும் கர்மங்கள்தானே நமக்கிருப்பிடமன்றென்று போம்படிபண்ணுமென்றுமாய்; “यत्प्राज्ञैर्दृश्यं नृणां नृणां यत्प्राज्ञैर्दृश्यं नृणां यत्प्राज्ञैर्दृश्यं” “யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹ்யதே | நத்தரஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்ப்பிஷு தஸ்கரா;” “சும் மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே,” “கோலாடி ௩.0] குறுகப்பெறு.”

அதுதன்மையே பென்றது-லங்கைச் சுவர்யந்தன்மையே என்றபடி. தாமென்றது-
குலசேகராழ்வாரை. "நீன்செல்வம்" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாலே அஸ்திரை
ச் சுவர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கீழருளிச்செய்து, "நீன்" என்றத்தாலே - நி
த்யைச் சுவர்யமென்று யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அங்குணத்தினியேயித்யாதி).
கோலாடியென்றது - கோலநடமாடும்தேசுமாய், அத்தால் - ஆங்குணநடக்கு
மிடத்திலென்றபடி. குறுகப்பெறு - கிட்டப்பெறுது.

பெருமாள் இஷ்வாகுவம்சயராகினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்தார் [௨௨அ] 'என்றவாக்பங்கள் இவ்விடத்தில் அதுஸந்தேயம். (க) ஸ்பர்சவேதி - தன்மேலே படும் வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை வேதகப்பொன்போலே வேறுக்குமது. (வேதகப்பொன்னைவது - அநேகவித்தௌஷ்டங்கனையிடுபி பலகாலுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியானபொன். அதுஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே யாய்த்து,ஜந்மவித்தமான ஸைச்சாதினையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டைஸம்பந்தம் திகீர்ஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனுக்கிவிடும்படி.)

அங்ஙனன்றியே, நிலமென்று-பர்திவ்யாதி பூதங்களாலே ஆரப்தமரான சரீரமாய், இவன்பண்ணின கர்மங்களை சரீரத்தளவாக்கும். பக்திமாறுக்கு ப்ராரப்தகர்மாவதியா யிருக்கும்; இவ்வர்த்தாதுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி ப்ரபந்நனுனவனுக்கு இச்சரீராவதியா யிருக்கும்.

(நீர்விசும்பருளும்) விரோதிநிவர்த்தியாகிறது-சரீராவதியிறே; அவ்வளவன்றியே, பரமபதத்தையும்கொடுக்கும்.

(அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்) அருளோடேகூட, பெரியநிலமுண்டு - பெரிய ஸ்தானம்- கைங்கர்யமாகிற பெரியபதம்; அத்தைத் தரும். (வரந்தரும்) “ஒழிவில் காலம்” என்று இவனுக்கு ப்ரார்த்த[க0] தீயமான கைங்கர்யத்தைக்கொடுக்கும். (வலந்தரும்) என்றலும், அது தன்னையேகாட்டும். அங்ஙனன்றிக்கே, (வலந்தரும்) என்று- “यत्प्रवृत्तौ” “யஆத்மதாபலதா” என்று தன்னையும் கொடுத்து தன்னையுள் பவிக்கைக்கிடான சக்தியையும்கொடுக்கும். நித்யஸம்ஸாரியா யின்று சென்றவனுக்கும், நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸ-ஸூரிகளோடொங்க அதுபவிக்கைக்கிடான சக்தியையும்கொடுக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, அருளொடுபெருநிலமளிக்கும் வலந்தரும்) தன்னையுச்சரயித்தவர்த்தங்களவன்றிக்கே, தங்களோடு ஸம்பந்தித்தார்க்கும், தங்களருளோடேகூட, பெரியநிலமுண்டு - பரமபதம், அத்தைக் கொடுக்கவல்லவரம்படிபான ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணும்.

[20

(மற்றும்தந்திதும்) இவனுக்கு ஹிதமாய் இவனறியாதவற்றையும் அனேகொடுக்கும். “இவன்கார்யம் தானறிந்தானே, நாமன்றோ கடவாம்” என்று தானேகொடுக்கும். “ஶோவிந்தஸ்வாமி, தன்னைக்கண்ட நந்தரம், “நான்கூடப்போருவேன்” என்ன; அவனுடையமுன்புத்தை நைவைபறிந்து, “நீயிங்கேயிருந்து சிறிதுநாளதுபவித்துவா” என்று பாணுனிறே.

“பெருநிலம்” என்ற பத்துக்கர்த்தமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரார்த்ததீய த “வரம்” என்றத்தாலே சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார்(ஒழிவில்வ்யாதி.)

ஶோவிந்தஸ்வாமிவர்த்தர்தம்;—கோவிந்தஸ்வாமி என்பாடுரு ப்ராஹ்மரன், இதிலாஸ புராணச்சரவணத்தாலே, கர்ஷ்ணனுடைய பால்யசேஷிதங்கரயும் ராஸகீடாதிக்கையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தி, ஸகாமனாய், “முன்பு * காணராராயென் மென்றிருப்பார்க்கு “பரித்ராணயஸாதாராம்” என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்தப் போருமவனன்றோ, நமக்கும் “அவ்வாசையுண்டரனூல் ஸித்திமையில்லை, ததர்த்தமாக ஆர்த்திப்போம்” என்று சரீரத்தை ஒறுத்த தபஸ்ஸுன்ன; இவன்றினைவின்படியே கர்ஷ்ணவதாரத்திற்படியினையுடைய ஸர்ஷடித்தட்டி அதுபவிப்பித்த, “உனக்குவேண்டுவதென்” என்றுகேட்டருள; “கூடப் பார்த்த இப்படி தேவரீரை அதுபவிக்குமித்தனை” என்ன; “நீ தபஸ்ஸுப்பண்ணுரபோத, விஷயவிதானாய் அந்நபாநாதிக்கையும் கழித்த உடம்பையும் காரும்மபுமாக்கிக்கொண்டு போந்தாய், இங்கேயிருந்து வெகிந்தபோகக்களையும்கழிதவா” என்று அவன்கருத்தறிந்த அருளிச்செய்தார்.

ப-ரை.—மஞ்சு-மேகங்கள், உலரம் - சரிபாதித்துள்ள, சோலை - சோ

(பெற்றதாதினியைச் செய்யும்) மாதா வராவின் சீர்திருத்த

(நலந்தரும்சொலலை) வாத்தாநுஸந்தாந மொடியியவே பரடக்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(மஞ்சலாஞ் சோலை) மேகங்கள் உலா

அவனையேறியென்றது - மகிழ்ந்தபாடுகளை ஆசார்யனியேறியென்றது. இக்கால்

“அருளொழிபெருநிலமளிக்கும்வலந்தரும்” என்றதுக்கு - மோகூப்பரத்தவ

“அருளொகிபெருநிலமளிக்கும்வலந்தரும்” என்றதற்கு - மோஷுப்ரதத்வ
சுருபசத்திப்ரதாநம் அர்த்தமான பக்ஷத்திலே, “நலம்” என்றதற்கு அர்த்தமருளிச்
செய்கிறார் (நலமென்றிய்யாதி), ஆகையாலே பென்றது - ஸ்வரூபபூரூர ஜநக
மாகையாலே பென்றபடி. இவ்வாக்யநீவ்யமும் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்கு
விவரணமென்றகொள்வது, “என்னும்” என்கிற ப்ரஸித்தியை யிப்பாட்டு ப்ர
மேயத்துக்குச்சேர, வருளிச்செய்கிறார் (நமஇத்யாதி),

(வண்டறை) என்கிறது- * சோலைக்கு விசேஷணமாகவுமாய், * மாநீர்க்கு விசேஷணமாகவுமாய். ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே நன்கு வண்டோடு மொப்பப்பென்று ஆற்றுவரவுகளிலே சொல்லுவார்களாய்த்துத் தமிழர். (மங்கையார்வாஸ்கலிகன்றி) பகவதஸம்பந்தத்தை யுணர்ந்தவர்கள் பகவத்பலமே பலமாயிருக்குமாப்போலே, திருமங்கையிலுள்ளார் இவர்களில் வாளே தங்களுக்கு பலமாகவாய்தது நினைத்திருப்பது.

(செஞ்சொலாலெடுத்த) அதிகர்தாதிகாரமாய், ஸம்ஸ்கர்தமாய், தெரியாத சப்தங்களாலேசொன்ன அர்த்தங்களை, வ்யக்தமாக எல்லாரிக்கும் தெரியும்படி செவ்வியசொல்லாலே சொன்ன. (தெய்வநன்மலை) அப்ராகர்தமாய், “கேட்டாரா வானவர்கள்” என்று நியஸஸூரிகள் கேட்டு அதுபவிக்கலாம்படியிருக்கிற, மலை-தொடை. (இவைகொண்டு சிக்கெனத் தொண்டர் ! துஞ்சும்போ தழைமின்) சரீராவஸாநத்தில் யமவச்யதைக்கு அஞ்சாதே இத்திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள். (துயர்வரில்நினைமின்) இவ்வருகுண்டான வ்யஸநங்கள் வந்தபோதும், இத்தையேசொல்லுங்கோள். (துயரிலீர் சொல்லிவும் நன்றும்) “சரீரத்தோடே யிருந்தாவிலையெல்லாம் வருகைப் பார்ப்தமன்றோ” என்று இத்தைமதியாதே அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்பித்யோஜநம். (நஞ்சுதான்கண்டர் நம்முடைவினைக்கு) நம்முடைய பாபங்களுக்கும் ஈகாற்றவொண்ணாத நஞ்சு. (நாராயணவென்னும் நாமம்) “எனக்கென்றும் தேனும்பாலும்முதுமாய திருமால்திருநாமம்-நாணுமொன்றேன் நமருமுநாமின் நமோநாராயணம்” என்று - நமக்கு இனிய திருநாமமே பாபத்துக்கு நஞ்சு ; அல்லாதன வெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே வேர்பற்றுக்கைக்குறுப்பாயிருக்கும். இதினுடைய அர்த்தானுஸந்தானமே ஸம்ஸாரத்தை நேரறுப்பது என்னு மிவ்வர்த்தத்தையெல்லாரும் புத்திபண்ணி யிருக்கலாகாதோ ! ம.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய வாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வாடினேன் ஆவி சேமம் வென்றி கள்வன் எம்பிரான்[௩௦

இல்பிறப்பு கற்று குலம் மஞ்ச வாஸி.

பத்தாம்பாட்டு.— (மஞ்சலாயித்தயாதி.) “வண்டறை” என்றது - வண்டிகள் சப்தியாநிற்கி என்றும், இது சோலைக்குச் சொல்லுகை லோகவித்தமென்றும், நீருக்குச் சொல்லுகை கவிஸமயவித்த மென்றும் விவஸித்தருளிச்செய்கிறார் (வண்டறையித்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) (வாளே தங்களுக்கு பலமாக) என்றதுக்கு - * வாளவலியால் மந்திரங்கொண்டு உபதேசித்த ரஸிக்கையாலும் தீர்வாழகை யாது மென்று கருத்து.

ஆற்றவொண்ணாத - ஸிஹிச்சக்கூடாத. “என்னும்” என்றது- போக்யதாதி சயத்தாலே யென்றருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்தயாதி.) “கண்டர்” என்றதற்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதனவித்தயாதி.)... .. ம[௪௦

ஜியர்திருவடிகளேசரணம்.

ஈ காற்றவொண்ணாத - பரத்யௌஷதமிட்டுக்கக்கவொண்ணாத; பரிஹரிக்கப் போகாத. “ஆற்றவொண்ணாத” என்று அரும்பதத்தின் பாடம்.

வ்யா.—ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தையும் தம்முடைய இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தையும் அதுஸந்தித்தருளினவிவர், அந்நோவுபாடே வேறுவாக தன்னிர்வேறு துகர்பையாலே யென்னை விஷயிகரித்து, தன் ஸ்வாமித்வத்தையும் எனக்குக்காட்டித் தந்தானென்றார் — கீழில் திருமொழியில்; “அம்பினுலரக்கர் வெருக்கொளநெருக்கி” என்று— ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து. திருமந்த்ரமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்து. இத்திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்தமாகிற்றுதான்— ஸ்வாமித்வஸௌலப்ப மிதே. (க) கர்ஷகனுளவன் பயிர்த்தலையிலே குழல்கட்டி நோக்குமாப் ௧0] போலே, ரக்ஷயமிருந்த விடத்தேவந்து ரக்ஷிக்கையிதேஸௌலப்பம் ; உகந்தருளின நிலங்களிலேவந்து ஸந்திதிபண்ணி யித்தை நோக்குகையாலே உடையவனென்று ஸ்வாமித்வப்ரகாசகமுமாயிருக்கிறது.

எதிர்த்தலைபாராதேவந்து அவஸர்ப்பதிஷ்டனும் அந்தர்யாமி ரூபத்தாலே யிருக்கிறவிருப்பு, ஸ்வாமித்வ கார்யமிதே ; அவ்வள வன்றிக்கே, கண்ணுலே கண்டதுபவிக்கவேண்டும் என்று அபேகை பிறந்தவன்று அப்போதே அதுபவிக்கலாம்படி கோயில்களிலே வந்து நிற்கிறவிதுக்கு மேற்படவில்லையிதே ஸௌலப்பத்துக்கு. ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவந்தரம் அதுபவாபேகை பிறந்தால், அப்போதே யிவ்வுடம்போடே யடிமைசெய்யலாம்படி யிராதிதே ௨0] பரமபதத்தில்; “அதுபவிக்கவேண்டும்” என்று அபேகைபிறந்தபோ தே அவ்வுடம்போடே அதுபவிக்கலாம்படி யிருக்குமிதே உகந்த ருளின நிலங்களிலே. இப்படி ஸௌலப்பத்துக் கெல்லையான உகந்த ருளின நிலங்களெங்கும் புக்கதுபவிக்கக்கொலி; அதில் இப்பாஷை.

அ.—வாலிப்ரவேசம். கீழிற் திருமொழியிலே “சுடந்தையேதொழுது” என்றும் “தஞ்சைமாமணிக்கோயிலேவணங்க” என்றும் தமக்குத் திருமந்த்ரலாபம் உகந்தருளின நிலத்திலெம்பெருமானுலே வந்ததாக அதுஸந்தித்து, திருமந்த்ரம் பெற்றமையை யருளிச்செய்தவர், இனி, மேல் திருமொழிகளிலே அர்ச்சாவதாரமே தமக்குப் ப்ராப்யமாக அதுஸந்திக்கைக்குக் கருத்து - திருமந்த்ரார்த்தமான ஸ்வாமித்வஸௌலப்பங்களை உகந்தருளின நிலங்களிலே கண்டதுபவிக்கவேண்டு ௩0] மென்கையென்று விவக்ஷித்து, வர்த்தவர்த்திஷ்டயமாண கதநமுகேர ஸங்கதியரு ளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி.) (ஸ்வாமித்வத்தையும்) என்ற (உ) சகாரம்-ஸௌ லப்பத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. “எம்பிரானெந்தை” என்றிறபாட்டி திருமந்த்ரார்த்தப்ரதிபாதகமாகையாலே அது உயிர்ப்பாட்டாய், அதிலே “எம்பிரான்” இத்த்யாதி யால் - ஸௌலப்பமும், “அண்ணல்” என்றத்தாலே - அதுக்கு வேறுவான ஸ்வா மித்வமும் ப்ரஸ்துதமான வளவன்றிக்கே, ராமாவதாரமும் திருமந்த்ரார்த்தமு ம் ப்ரஸ்துதமாய்த்தென்று அவற்றையும் அதுவதிக்கிறார் (அம்பினு லீத்யாதி.) காட்டித்தந்த ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்பங்களை அர்ச்சாவதாரத்தில் கண்டதுபவிக்கிறாரெனமுமத்தை உபபாதிக்கிறார் (இத்திருமந்த்ரத்துக்கீத்யாதி.)

உடைமையைநோக்கும் ஸ்வாமித்வப்ரகாசகமெவ்வனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (எதிர்த்தலையித்யாதி.) மேல்திருமொழிகள் அநேகத்தோடும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்து, (௩) அவ்வவ்விதமானத்தோடி அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி.)

(க) கர்ஷகன் - உழுதொழில் செய்யுமவன்.

(உ) சகாரம் - உம்மை.

(௩) அவ்வவ்விதம் - பிரிக்கப்படாது.

மூ.—வாலிமாவலத்தொருவனதுடல்கெட வரிசிலைவளைவித்தன்று,
ஏலநாறுதண்டடம்பொழி லிடம்பெற விருந்தநலியயத்துள்;
ஆலிமாழுகிலநீர்தர வருவரை யகடுறமுகடேறிப்
பீலிமாமயில்நடஞ்செயும்தடம்சுணைப்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.

ப-ரை.—அன்று - ஸுசீவமஹாராஜர் சரணம்புக அவரை அதுக்கூறித்த
வன்று, வாலி-வாலியென்னும் பேரையுடையனும், மா-மிக்க, வலம்-பலம் பொரு
ந்திய, ஒருவனது - ஒப்பற்றவனுடைய, உடல்-சரீரம், கெட-சுதறும்படி, 'வரி-அழ
கிய, சிலை-லில்லை, வளைவித்து-சரண்கள்பாயும்படி வளைத்து, அவருடைய அரிஷ்ட
த்தைப்போக்கி, ஏலம்-பரிமளம், நாறு - வீசாநிற்பதாய், தண்-குளிர்ந்து, தடம்-[க0
பரந்த, பொழில்-உத்தராவரங்களிலே, ஸர்வேச்வரன், இடம்பெற-எல்லார்க்கும்
காட்சிகொடுக்கக்கூக, இருந்த - ஓலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற, நல்-
விலகூண்மான, இமயத்துள்-ஹிமவானில்; ஆலி-சிறுதுளியையுடைய, மாழுகில்-
மஹாமேகங்களானவை, அதிர்தர - நீர்க்கனத்தாலே முழங்காநிற்பதுமாய், பீலி-
தோகையையுடைய, மா-பெரிய, மயில்-மயில்களானவை, அரு-ஒருவராலும்தாவி
யேறவரிதான, வரை-மலைகளிலே, அகடு-சேழ்வயிறு, உற-தழுவும்படியாக, முகடு-
அவற்றின் சிகரங்களில், ஏறி-போய்ஏறி, அங்கே, நடம்செய்யும்-ஆடாநிற்பதுமாய்,
தடம் - பரந்த, சுணை - சுணைகளை யுடைத்தான, பிரிதி - திருப்பிரிதிஎன்கிற திவ்ய
ஸ்தலத்தை, சென்றுஅடை-சென்றுகிட்டப்பாராய், நெஞ்சே!- மரஸ்ஸே! என்று
தம் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்... .. (க[உ0

நடையாடுமிடத்துக்கெல்லையாயிருக்குமிதே திருமலை, அவ்வளவிலே
நில்லாதிதே இவருடைய ஆசையானது, ஆகையாலே உகந்தரு
ளின நிலங்களுக்கு எல்லையான ஹிமவானில் திருப்பிரிதியளவும் செ
ன்று அவ்விடத்தைஅதுபவிப்பதாகத் (க)திருவுள்ளத்தோடேகூட்டு
கிறார். கீழிற்றிருமொழியிலே, “அம்பினுலரக்கர்வெருக்கொள
நெருக்கி” என்று - ராமாவதாரமுகத்தாலே விரோதிரிஸநம் ப்ர
ஸ்துதமிதே; அவ்வழியாலே, மஹாராஜர் வெறுவியருமாய், தனி
யருமாய், ஜ்யேஷ்டனாலே நெருக்குண்டு நோவுபட்டிருக்க, அவர்
அபேக்ஷியாதிருக்கச்செய்தேயும், “ஸ்ரீராமோநந்தஸ்ய” “ஸராமோ
வாநரேந்த்ரஸ்ய” என்கிறபடியே-தாமேஅவரிருந்த விடத்தேசென்று[ந-0
அவர்விரோதியைப்போக்கியுபகரித்தாப்போலே, அவன்றானேநம்மு
டைய குறைகளையுமெல்லாம் தீர்த்து உபகரிக்கக்கூக இங்கே திரு
ப்பிரிதியிலேவந்து எழுந்தருளி யிருந்தான், நெஞ்சே! அங்கே
சென்று கிட்டப்பாராய் என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்.
முன்பெல்லாம் கண்ணுக்கிலக்கான விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்
போந்தார்; பகவத்யோகம் பிறந்தபின்பும்அவ்வாஸநை அதுவர்த்
தித்து, கண்ணுக்குவிஷயமான உகந்தருளினநிலங்களிலே புக்கதுப
யிக்கிறார்; “தானுகந்தவ்யுரெல்லாம்” என்னக்கடவதிதே. ...

“ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து” என்று வர்த்தகீர்த்தாத்துக்கு ஸங்கதி
என்ன முதற்பாட்டைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கீழிற்றிருமொழியிலே[சு0
5-வ்யாதி.) வெறுவியர் - தரித்ரர். “திருமந்த்ரமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்து” என்றத்
தாலே - திருமந்த்ரத்துக்கு பரத்வாதிகளெல்லாம் அர்த்தமாயிருக்க, ஏகதேசமான
அர்ச்சாவதாரங்களிலேதானே போவானென்னென்ன; ரஸோத்திமுகே வருளி
ச்செய்கிறார் (முன்பெல்லாமிய்யாதி.)

(க) திருவுள்ளத்தோடேகூட்டுகை-அத்திருப்பதியை நெஞ்சுக்கு விஷயமாக்குகை.

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(வாலியித்யாதி) வாலியென்று பேராய், மஹாபலத்திலவந்தால் தன்னையெண்ணினால் இரண்டாம்விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி அத்விதியனுருக்கிறவனுடையவுடலானது சிந்தும படியாக, தர்சநீயமான வில்லை வளைத்து. வாலியுமழிகையும்கிடக்கச் செய்தே, அக்கையும் வில்லும் சேர்ந்த சேர்த்தியும் தர்சநீயதையும் அதுபவிக்கிறாராய்த்துஇவர். “சத்ருநாசநே” என்கிறது கிடக்க, “சத்ருநாசநே” “சக்ரசாபநிபே” என்கிறத்தை அதுபவிக் கிறார். உகப்பாரோடு உகவாதாரோடு வாசியற இரண்டுதிற்றத்தா ௧0]ரையும் அழிக்குமாய்த்து !. [சத்ருநாசநே உத்யம், சக்ரசாபநிப இத் யாதி] இந்தரத்ததுஸஸ்போலே அதுகூலர்க்கு வைத்த கண் மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படி தர்சநீயமாயிருக்கும். [சத்ருநாசநே, கர்ஹீத்வா] விற்பிடித்த பிடியிலே ப்ரதிகூலர் முடிந்துபோம்படியு மாயிருக்கும். அதுகூலரைஅழகாலே யழியச்செய்யும், ப்ரதிகூலரை அம்பாலே யழியச்செய்யும்.

[எரிசிதறும் சரத்தால்] “நிஷ்நாசநே” “திப்தபாவகஸங் காசை” என்கிறபடியே—தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து அம்பென்று அறியலாவது; தைக்கும்போது உடம்பிலே நெருப்பைச் சேரித்து கொண்டாய்த்துத் தைப்பது. [இலங்கையினை] (௧) அந்தகனுங்குட ௨0]ப்ரவேசிக்க அஞ்சும்படியானவரை. [தன்னுடையவரிசில்வாயிற் பெய்து] ஸர்ப்பம்நாவாலேவிழுங்குமாப்போலேயாய்த்து அம்பாலே (௨) க்ரஹிக்கும்படி. வில்லுக்கு வாய் அம்பிறே. வாயான அம் பிலே புகும்படி ப்ரவேசிப்பித்து. [வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்து] வாயில், கோடுதலுண்டு—வில்ங்குதல், அத்தைத் தவிர்த்தாய்தது. “நிஷ்நாசநே” “நகமேயம்” என்றிருந்தவிருப்பைத் தவிர்த்தாய்தது. [கஸ்யசிக்] இவர் தம்மை மிதரஸஜாதியராக்கி வைக்கையாலே மதுஷ்யரென்றே யிருந்தான், இவரேயன்றிக்கே

முதற்பாட்டு.—(வாலியித்யாதி.) தம்முடைய வீரோதகளைப் போக்குகைக்கு உறுப்பாக வாலிவதம்சொல்லவேண்டினால், உடல்கெடுத்து என்னலாமே, “வரி ௩0]சிலைவித்து” என்னுமதுக்குக்கருத்தென்னென்ன விருளிச்செய்கிறார் (வாலியு மித்யாதி.) “சாபே - கர்ஹீத்வா” என்றது ஆயுதமாகையாலே வீரோதிநிரஸம் அர்த்தலப்யமாயிருக்கவும், “சத்ருநாசநே, சத்ருநாசநே” என்றுவிசேஷித்ததற்கும் “சத்ருநாசநே, சக்ரசாபநிபே” என்றுவரிணிக்கைக்கும்—ரிஷிகொண்டாடுகிறென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உகப்பாரோடித்யாதி.) சக்ரசாபநிபங்களான (௩) சாபங்களை சத்ருநாசகமரம்படி (௪) கர்ஹீத்வா என்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விற்பிடித்தவித்யாதி.) வில்லானது சத்ருநாசமானவழியை யுபபாதிக்கிறார் (அதுகூலரையித்யாதி.) இங்கு (அதுகூலரை) இத்யாதி - தர்ஷ்டாந்தார்த்தம்.

ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழித்தாரோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (எரிவித்யாதி.) ௪0] எடுத்தபாசரத்துக்கு ப்ரமானுபூர்வகம் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திப்தேத்யாதி.) “நகமேயம்” என்றது அதிக்ரமானபடியை யருளிச்செய்கிறார் (கஸ்யேத்யாதி.)

வரன் என்று சொல்லுகிற அவன்ருள் வந்தால்தான் வணங்
வனோ! ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால் “ஸ்வரூபவதிந்” “நம
க்யேவவாதிக” என்றாய்த் திருப்பது; “மம” என்றிருக்கை
ய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அதுகூலபாஷணம் பண்ணுகை ப்ரா
மாயிருக்க “எனக்கு” என்றபேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தா
ய்த்து. [உகந்தவரையன்] (க) ஈரரசு தவிர்த்தான்பு உகந்தபடி.
வன்ருள், “எனக்கு” என்றிருக்கும்த்தைத்தவிர்த்தோமாகில்இனி
மதேயன்றோ! என்றுஇனியனானான். இவன்“என்னது”என்றிருக்கு
து தவிர்த்தால், பின்புள்ளதையத் திருவிடையாட்டமாயிருக்கு[க0
கிறே. [அரையன்] இவன்பக்கல் அல்பாதுகூல்யமமைகிறது உடை
யவனுகையிறே;இவன் ப்ராதிசூல்யத்தில்தின்றும் நிவிர்த்தனுவளவு
கொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிகஸம்பந்த மிருப்பது.
(அன்று)அன்று அங்ஙனேசெய்தான், இன்றுஇங்கே வந்திருந்தான்.
(ஏலமித்யாதி) வினையுள்ளபோதாய்த்துத் தன்னைப்பேணுதே
யில்விழுந்து வ்யாபரிப்பது,அதுபோனவாறே ராஜபுத்ராய்ச்செல்
பைபிள்ளையாய் வளர்ந்த ஸௌகுமார்யம் வந்துமுகம்காட்டிமிறே;
அதுக்கீடாக விருக்கிறவிடமாய்த்து. அன்றிக்கே, “அம்புக்குச்செல்
வந்தவிடத்தை ஆஸந்தாலேதிருந்துவோம்” என்றுபார்த்து வந்திரு
ந்தபடி யாகவுமாம்; சத்ருக்களையழிக்க வொண்ணாவிட்டால் “அவர்க[உ0
ளோடே யெதிரிட்டிக் கொள்வோமல்லோம்” என்றுபார்த்து,
(உ) எடுத்துயிட்டு ஆஸந்தாலே பக்நாபிமாநராக்குமாப்போலே.
(ஏலம்நாறு) விட்டுப்போந்த விடத்தை விஸ்மரிக்கும்படிபண்ணும்
தேசமாய்த்து; “ஸ்வரூபவதிந்” “அதிகம் புரவாஸாச்சு,”
“ஸ்வரூபவதிந்” “ஜெஹஸதுகம் புரவிப்ரவாஸாத்.”
படைவீட்டில் விசேஷேண வுண்டான ப்ரகர்ஷ்டவாஸத்தால் வந்த
துகமடையப்போம்படி யாய்த்து இங்குத்தைவாஸம். பரிமளத்தை
புடைத்தாய் ச்ரமஹரமாய் பரப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ளபொழில்.
‘வாயில் கோடுதல்’ என்றவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதுகூலத்யாதி.)அந்
தேசமெய்தான் - வாலியைக்கொன்றுனென்றபடி.

வினை - யுத்தம். அத்யந்தப்ராதிசூல்யயில்லாதவர்களை வசிகரிக்கைக்கு போ
ன தேசத்திலே ஸ்தாயியாயிருப்போமென்று வந்தானாக தாத்பர்யார்த்ரா
திச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி) (உ) எடுத்துவிடும் ராஜாக்கள் நீரும்
ம பார்த்திருக்குமாப்போலே யிருந்தானென்றகருத்த. நீரும் கிழலும் பா
ருக்குமிடத்திலேபரிமளத்தைச்சொல்லுவானென்னென்ன வருணிச்செய்கிறார்
(த்யாதி.) விட்டுப்போந்தவிடம் - திருவயோத்யை. “அதிகம்புரவாஸாத்”
பெருமானுக்கு விப்ரவாஸமானது, புரத்தில்தின்றும் புறம்பேவந்த துக்
ம அதிகசயமாகச்சொல்ல வொண்ணாதென்று, அதுக்குஅர்த்தமருணிச்செய்கி
படைவீட்டில்த்யாதி.) இத்தால் - மிகவுமிகமாக புரத்திலே யிருக்கையா
தேஷ்டமாகபிராட்டியோடே ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதே மாதாபிதாக்களுக்கு[உ0
க்கிட தந்துக்ம் தீர்ந்தது திருச்சித்திரகூடத்திலே யானுப்போலே, திருப்
பிலே யிருந்தானென்றதாய்த்து. சப்தார்த்தம் (பரிமளத்தை யித்யாதி.)

க) ஈரரசு - த்வராஜ்யம். (உ) எடுத்துவிடிகை - படையெடுக்கை.

ருஉ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

(இடம்பெற) இடம்பெற விருக்கை யாவது - எல்லாருக்கும் காட்சி கொடுக்கைக் கீடாக ஓலக்கமிருக்கை. நிய்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்கையன்றிக்கே நிய்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஓலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கை. அவதாரகாலத்தில் காணப்பெறுதா ரெல்லார்க்கும் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற விடமாய்த்து. (நல் இமயத்துள்) ஒருகாரியப்பாடொழியவேயும் வர்த்திக்கவேண்டும்படியான தேசமாய்த்து. தன்னதுக்ரஹத்தாலே வர்த்தித்தானாக வேண்டாதே, தேசவாஸந்தானே உத்தேசம்மாகப்போரும்படியிருக்கை.

க0] (ஆவியித்யாதி) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாத்யகோஷங்களோடும் நிய்யஸூரிகள் “అహమన్మహమన్మ” “அஹமந்மஹமந்ம” என்று களிக்குமத்தோடும்போதுபோக்கியிருக்குமவன், அவ்விழவுதிர, அவை தன்னையுங்கூடமறக்கும்படி, மேகங்கள் கோஷிக்க, மயில்கள் ஆட, அங்கண்டு போதுபோக்கிக்கொண்டிருக்கிற விடமாய்த்து. வினையற்பு பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளி யிருக்கையாலே மேகத்வநிதான் அதுகூலமா யிருக்குமிதே.

(ஆவியித்யாதி) சிறுதுளியை யுடைத்தான மஹாமேகங்களானவை நீர்க்கந்தாலே முழங்க. ஆஸிமா முகிலதிர்ந்தா, பிஸிமாமயில் நடஞ்செய்யுமாய்த்து ; வாத்யங்கள்வாய்த்தால் கூத்தாடுவாள் உடம்பு உ0] பேசாதிராதிதே ; காலுக்கிடாக வாய்த்தவாதே ஆடுவதைப்போலே, அவைமுழங்க இவைஆடாநிற்குமாய்த்து. (அருவநாயித்யாதி) ஒருவரால் தாவிதேயவரிதான மலைகளிலே ப்ரிதியாலே யேறில் ஏறுமத்தனையாய்த்து ; அவற்றிலே கிழ்வயிருந்து தழுவும்படியாக சிகரத்திலேபோயேறி, சிகரத்திற்பரப்படங்கலும் தந்தேகையாலே பரப்பி மயிலானது ஆடாநிற்குமாய்த்து. ராமாவதாரத்தில் விஜயங்கண்டு வானரஜாதியாக ஆடினத்தை, இவ்விருப்பைக்கண்டு மயில்கள் ஆடாநிற்குமாய்த்து. (பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே) சைதந்யத்தில்குறையின்றிரும் அத்தேசத்தைப் ப்ராபித்து ப்ரிதிக்குப்போக்கு விட்டுச் சில வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகிற தேசமானபின்பு, சைதந்யங்ரு0] த்தில்குறையற்றிருந்தநீ அத்தேசத்தைச் சென்றுப் ப்ராபிக்கப்பாராயென்கிறார். சைதந்யத்தில்குறையின்றிரோடுகுறைவற்றரோடுவாசியற நிலவராய் அடிமை செய்யும்படியாய்த்து விஷயஸ்வபாவம். துரும் பெழுந்தாடுமாய்த்து.

சப்தார்த்தம் (தன்னதுக்ரஹத்தாலே யித்யாதி.)

வாலிவதம்பண்ணினவர் வந்துவர்த்திக்குறாகில் (சு) மால்யவானிப்போலே மேகத்வநி பாசகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வினையற்றித்யாதி.) வாலிவதம், ராவணவதத்துக்கு உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்.

சப்தார்த்தம் (சிறுதுளியித்யாதி.) மயில்நடம்செய்கைக்கு அதிர்ந்தருகைஹேதவானமையைக்காட்டுகிறார் (ஆஸிமா முகிலித்யாதி வாத்யத்தாலே.) அக0] ச0] தீழ்வியது. தோகையின்கணத்தாலேபறக்கக்கூடாமல் அகநேவென்றுகருத்து. (சு)

(சு) மால்யவான் - ஓர்மலை.

மு.—கலங்கமாக்கடல், அரிக்குலம்பணிசெய்ய, அருவரை யணைகட்டி,
இலங்கைமாநகர்பொடிசெய்தவடிகள் தாமிருந்தநலிமயத்து;
விலங்கல்போல்வனவிறலிரும் சினத்தன வேழங்கள் துயர்கூர,
பிலங்கொள்வாளெயிறிறியவைதிரிதருபிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.

ப-ரை.—மாக்கடல் - மஹாஸமுத்ரங்கள், கலங்க - கலங்கும்படி, அரி
தலம்-இடக்கைவலக்கை வாசியறியாத குரங்குக்கட்டம், பணி - நித்யஸூரிகள்
செய்யும் அடிமையை, செய்ய-பண்ணவும், அத்தாலே, அரு-ஒருவராலும் எல்லைகா
னவொண்ணாத, வரை - மலைகளைக்கொண்டு, அணைகட்டி - ஸேதுபந்தரம்பண்ணி,
இலங்கைமாநகர்-லங்கையையும் அதில்குடியேறின ராவணன் முதலான ராக்கூஸு
வர்க்கத்தையும், பொடிசெய்த - பாழ்படுத்தின, அடிகள் - ஸர்வஸ்வாமியானவன்,
ருந்த - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நல் இமயத்து - விலகூணமான ஹிமவானிலே,
விலங்கல்போல்வன-மலைபோன்ற, விறல் - மிடுக்கையுடையன வாய், இரும்-மிக்க,
னத்தன - கோபத்தையுடையவான, வேழங்கள் - யானைகளானவை, துயர்கூர-
கூவும்பயப்படும்படியாக, பிலம்-குகைகளை, கொள்-இருப்பிடமாக வுடையன
வாய், வாள்-வாள்போன்ற, எயிறு - பற்களையுடைய, அரிஅவை- விறிமஹங்களான
வடிகிர்தரு-ஸஞ்சரியாநிற்கிற, பிரிதி-திரும்பிரிதியை, நெஞ்சே!—, சென்றுஅடை-
சென்று கிட்டப்பாராய் என்று, ராவணவதம்பண்ணினபடியைப் பேசுகிறார். (உ)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—தம்மிழவைப்பரிஹரித்த ப்ரஸங்க
தாலே மஹாராஜரிழவைப்பரிஹரித்தபடியைப் பேசினார் முதற்
பாட்டில்; மஹாராஜரிழவைப்பரிஹரித்த பின்பிறே பெருமாள்
தம்மிழவைப்பரிஹரித்துக்கொண்டது, அந்த க்ரமத்திலே ராவண
தம்பண்ணினபடியைப் பேசுகிறார். [உ]

வ்யா.—(கலங்கவிய்யாதி) ஈச்வரன் தன்ஸங்கல்பத்தை நெகிழ
ன்றால் பதார்த்தஸ்வபாவங்கள் மாறாமாப்போலே யாய்த்து, சக்ர
ர்த்தித்திருமகன் முனிந்தாலிருக்கும்படியும். ஒருவரால் கலக்கவொ
ரணைகடல் கலங்கும்படியாகவும், நித்யஸூரிகள் செய்யும்அடிமை
யஇடக்கைவலக்கைவாசியறியாத குரங்குகள் செய்யும்படியாகவும்,
நிலாழக்கடவ மலைகள்மிதந்து அணையாயநிற்கும்படியாகவும் பண்ணி
னய்த்து. (மாக்கடல்-கலங்க) “ಅನುಷ்டுபா” “அப்ரமேயோ
ஹேததி” என்கிறகடல்கலங்கி கிழமண்கொண்டுமேல்மண்ணெறி
ம்படியாக. (அரிசுலம் பணிசெய்ய) அஸ்ப்ரஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான
ருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் துடக்கமானார்
ய்யக்கடவ கைங்கர்யத்தை, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பின்னே யெண்ண
வண்டும்படி இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத வானராஜாதி செய்யு
டியாக.

இரண்டாம்பாட்டு.—(கலங்கமாக்கடலிய்யாதி.) தம்மிழவைப்பரிஹரித்த
றது - “பன்றியாய்ந்து பாரகங்கீண்ட பாழியானுதியானருளே - நானாய்”
ஹமத்தைப்பற்ற.

கடல்முதலான பதார்த்தங்கள் ஸ்வபாவங்களைமாறாடிக்கலங்கவும் கைங்கர்
பண்ணவும் மிதக்கவும்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனிய்யாதி.) [சு0]
ரிவால்மாறாடினபடி யேதென்னவருளிச்செய்கிறார்(ஒருவராலிய்யாதி.) “பணி”
ற பதவாஸநையாலே பலித்தஅர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார்(அஸ்ப்ரஷ்டேத்யா
ஸம்ஸாரிகளுக்குமென்றது-தேஹபோஷணபரான மதுஷ்யர்க்குமென்றபடி.

இஃ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

சரீரஸம்பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யும் அடிமையை, தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே பிறந்து இந்த சரீரத்தோடே செய்யும்படியாக. (அருவரையணைகட்டி) ஒருவரால் எல்லே காணவொண்ணாதமலைகளோக்கொண்டு அணைகட்டி. (இலங்கை) பரஹ் மாதிகளும் (க)நெஞ்சுருக்கியிருக்கும் ஊரை, (உ) மனிச்சக்குலையாத படிநின்று துகளாம்படிபண்ணி எஸ்வாமிகள் ராவணன்பட்டுக்கிடக்க, அவன்பாரையை “ஆதித்யகிரணங்களிங்குப் புகுந்து ஸஞ்சரியாநிந் தனகிடாய்.” என்றாஸிறே அப்பரிபவம் பொருமை பிணமெழுந்திரு கலிக்கும் என்று.

[சுதூஷணன் சீ. அருண்மொழிநாதன், பார்ப்பதே பரிபலே
 நவே. அதுயவவநிர்ப்பயாவநகம்] இதுக்குமுன்பில்லாததொன்று இப்போது உண்டாய்த் துகிடாய். முன்புநெல்லுலர்த்தவேண்மெது ஸஞ்
 ரித்துப்போமித்தனையாய்த்து ராவணபயத்தாலே; இப்போது, நிர்ப்பய
 மாய்க்கொண்டு உலாவாநின்றன. (இலங்கைமாதகர்) [சுதூஷணன்
 சூன், லங்காமராவணபாஸிதம்] பெண்பெண்களுக்கும் மேகக் கலா
 படியாய்த்து ஊரான்; வெளிநிலத்திலும் சிலர்ப்புகுராதபடிபண்ணவல்ல
 னுய்த்து உணர்ந்து நோக்குகிறான். விரோதிரஸந் ஸவபாவனுதான்
 வந்திருக்கப்பெற்றபடியாலே ஸர்வஸ்வாமி யென்னுமிடம்தோற்றியிருக்க
 20] குமாய்த்து. (இருந்த) என்று-வேரோரிடத்திலேயிருப்பாய் இங்கேவா
 வதுபோவதாகையன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இப்படிக்கொள்கொம்பு
 மூடிற்றென்றால் ஆஸந்ததாலே வெல்வதாகப்பார்த்து இவ்வீடந்தன்ன
 யேயிருப்பாக்கினுய்த்து. விரோதிரஸநம்பண்ணின் சரமமானுடை
 க்கு இருந்தவிடந்தானே நங்காரியம் செய்கைக்குடலாய்விட்டது.

நித்யஸூத்ரிகளே யொழிய இவ்வுள்ளார் செய்யக்கூடாதோவென வநு
செய்கிறார் (சுரீரேத்யாதி). “ஆத்மாரம்மாநுவம்மந்யே” என்முகொண்டேயிருந்
குமவர், கட்டிப்பட்டு ஸங்காநகரத்தைப் பொடிசெய்தமையையப்பற்றி நமஸ்கா
டாகத்தப்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பரஹ்மாதிசுருமித்யாதி). “நெஞ்சுநுக்குழு”
என்னுமத்தை உபராஜிக்கிறார் (ராவணவித்யாத்). ஸூர்யனஞ்சினது-பரஹ்மாநு
கூ0] னுக்கும் உபலக்ஷணமென்று சுருத்தது.

உத்தாரத்தே ப்ரமாணம் (ப்ராப்தேத்யாதி.) “சுஜிஸ்தி ஜிஜ்ஞாஸித்”
 “சீனசீலமஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸித்” (சுஜிஸ்தி ஜிஜ்ஞாஸித்) “உத்திஷ்டோத்திஷ்ட-
 கிம்சேஷேப்ராப்தேயிபவேநவே - ஆத்யவைநிர்யப்பயாலங்காம் ப்ரவிஷ்டாஸித்”
 “யாசம்ய” என்றசீலோகம். இச்சீலோகத்துக்கீர்த்தம் (இதுகித்த்யாதி.) ராவண-
 பயத்தாலேயென்றதுக்கு - ராவணனென்று பேர்பெற்ற வுன்னுடையபயத்தா-
 னென்று மண்டோதரீவராக்யத்துக்கு பாவம்கண்டு கொள்வது. “ப்ரஹ்மாதிகள்கொ-
 ளுக்கும்படியாயிருக்குமா” என்னுமதுக்கு புரஃபரதிக்ரஹணபூர்வகம் ப்ர-
 மண்காட்டுகிறார் (ஸ்வகாமித்த்யாதி.) மனிச்சுக்குலோயாதபடி பொடிசெய்தால், “உ-
 டிகள்” என்று - ஸ்வாமித்தவம் சொல்லும்படி யெங்கனேயென்ன; தாத்தாய்ம-
 ளிச்செய்கிறார் (விரோதித்த்யாதி.) போவதுவருவதாகவன்றிக்கே, இருக்கைக்கு
 யோஜநந்தன்ன யருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்த்யாதி.) கொள்கொம்பானது
 க்கொண்டிருக்கும்பாபோலே வணக்காதிருக்கையாய், “நமோயம்” என்றிருக்-
 கையச்சொல்லுகிறது. * ஏலநாமதுண்டடம்பொழிலானஹிமவானிலே ச்ரமம்
 வென்று சொல்லிவைத்த, இங்கே திருத்தனைக்காக எண்கிறதெப்படியென்-
 வருளிச்செய்கிறார் (விரோதித்த்யாதி.)

(க) கொஞ்சலுக்குகை - ஈடுபடுகை. (ங) மணிச்சு - மணித்தன்மை, 'பெய்தல்' என்று சில பரிகேசகங்கள்.

(விலங்குத்யாதி) அங்குத்தை யானை ளிருக்கும்படி. மலை கால்கொண்டு நடந்தாப்போலே வடிவைக்காணவே பயாவஹமாயிருப்பனவாய். அப்பரப்பில் அச்சமொன்றுமில்லை யாய்த்து. ஒருவரால் தகையவொண்ணாத மிடுக்கையும் மிக்க சினத்தையுமுடைய ஆணைகளானவை. (துயர்கூர) நித்யதுக்கிகளாய்க்கொண்டு பயத்தை வ்யுத்தபத்தி பண்ணும்படியாக. கூர-மிக. பயமில்லாமை லோக விஸஜாதியமா யிருக்குமாப்போலே, பயமுண்டானாலும் இதரவிஸஜாதியமாயிருக்கும்படி. இவை துயர்கூர, இவற்றுக்கெதிரிகளானவை பண்ணும் வ்யாபார மென்னென்னில் (பிலங்கொளித்யாதி) பிலங் [பிலங்கு] ளிலே வர்த்திப்பனவாய், வரள்போலேயிருக்கிற எயிற்றையுடைய லிம்ஹங்களானவை ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. யஜஞ்சத்ரு, இந்த்ர சத்ரு, ப்ராஜ்மசத்ரு என்றூப்போலே சொல்லுகிற (க) பையல்களைப் போலே யிருந்துள்ள மிடுக்கையுடையவை, மிக்க பயத்தை யுடைய வாய்ப்படி அவை ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணாநிற்குமாய்த்து. பெருமாள் கடலை யணைசெய்து அவ்வணையின்மேலே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு தெற்குவடக்காக வுலாவ, லங்கை முழுக்காயாகச் செத்துக் கிடந்தாப்போலே யாய்த்து, லிம்ஹங்கள் ஸ்வைரஸஞ்சாரம்பண்ண ஆணைகள் முழுக்காயாக அவிஞ்சுவிடக்கும்படி.

“வேழங்கள்” என்னுமளவுக்கும்தொகுத்த பாவம் (அங்குத்தையித்யாதி.) [உய மதித்துக்கிடக்கிறவென்கை. “விலங்கல்போல்வன” என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் மலையித்யாதி.) (இருப்பனவாய்) என்று ஸமாப்தமாகநிறுத்தினது. *வேழங்களுக்கு விசேஷணமென்றுதோற்றுகைக்காக. ஆணைகள் மலைகள் போலேவளர்ந்து மதித்திருக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அப்பரப்பிலித்யாதி.) அச்சம் இல்லை - பயாவஹமானமர்கம் இல்லை. “லிங்” இத்யாதிக்கு சப்தார்த்தம் (ஒருவரால்த்யாதி.) இப்பாட்டில், யஜஞ்சத்ருமுதலானார் கிரப்பவராயிருக்க “गुणैः सार्वभौमैः” “குறையாம்பரமெவ்யோம்” என்ற பரமபதத்தில்கின்றும்வந்து சக்ரவர்த்தித்திருமுகன் நடையாடினபின்பு பயஸ்வருபத்தை அவர்களிர்தார்களென்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு தர்ஷ்டாந்ததயா ப்ராஸக்தமான வேழங்களும் முன்பு லிம்ஹஸஞ்சாரமற்று மதித்துத்திரிந்தன, பின்பு குறையில்நின்றும் [உய லிம்ஹங்கள் நடையாட, அந்தபயத்தால்வந்த துக்கத்தை ப்ராபித்தன என்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி.) வ்யுத்தபத்திபண்ணும்படியாக - முந்துற முன்னம் அறியும்படியாக. அடையஎன்னுதே “மிக” என்றதுக்கு, “ஆணைக்கும் தனக்குத்தக்க (உ)வாதம்” என்னுமாப்போலே ஆதிக்கே தாத்பர்யமென்றருளிச்செய்கிறார் (பயமித்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை (இவையித்யாதி.) “கலங்க” இத்யாதி யைக்கடாஷித்த தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (யஜஞ்சத்ருவித்யாதி.) கீழ்வாக்யவிவரணம் (பெருமாளித்யாதி.) முழுக்காயாக - முழுக்காக, அதாவது - எல்லாருமாகவென்றபடி.

(க) பையல்கள் - கூடாரர்கள், (உ) வாதம் - இதுக்குவாதம் : ஓர்ோய்.

மூ.—துடி கொள் துண்ணிடைச்சுரி குழல் துளங்கெயிற்றிளங்கொடித்திந்து,
ஆயர்! இடி கொள் வெங்குர ளினவிடையடர்த்தவனிருந்தநலமயத்து;
கடிகொள் வேங்கையின் நறுமலரமளியின் மணியறையிசை வேழம்,
பிடியினே வெண்டிசை சொலத்துயில்கொளும்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. ந.

ப - ரா.—துடி கொள் - உடுக்கைபோன்ற, துண் - ஸூக்ஷ்மமான, இடை - இ
டையையும், சுரி - சுருண்ட, குழல் - மயிர்முடிபையும், துளங்கு - விளங்காநின்ற
ள்ள, எயிறு - பற்களையுமுடைய, இளங்கொடித்திந்து - மங்கைப்பருவம்மைந்த
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, ஆயர் - இடையரதாய், இடி கொள் - இடிபோன்ற,
வெம் - க்ருமான, குரல் - த்வரியையுடைத்தாய், இனம்விடை - கூட்டமாய் [ய]
வந்த ஏழரிஷபங்களையும், அடர்த்தவன் - நிரலித்த ஸர்வேச்வரன், இருந்த - நப்
பின்னைப்பிராட்டியுந்தானுமாய்விற்றிருக்கிற, நல் - நன்றான, இமயத்து - ஹிமவா
னிலே; வண்டு - வண்டிகளானவை, இசைசூல - பாடவும், கடிகொள் - பரி
மளத்தையுடைய, வேங்கையின் - வேங்கைமரத்தினது, நறு - அழகிய, மலர் -
புஷ்பம்நிறைந்த, அமளியில் - படுக்கையில், மணி - இந்தரநீலங்களாகிற, அறை
யிசை - பாறைகளின்மேலே, வேழம் - மதயானையானது, பிடியினே - தன்பே
டையோடே, துயில்கொளும் - ஸம்சல்லேஷித்துஉறங்குகிற, பிரிதி - திருப்பிரிதி
க்கு, சென்றுபோய், நெஞ்சே!—, அடை - கிட்டப்பாராய் என்று, நப்பின்னைக்காக
நலவிடையேழடர்த்தபடியைச் சொல்லுகிறார். ... (ந)

ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் கொண்டு கார்யமில்லை, அங்கு வர்த்திக்கு [உய
மவையடைய வீரரஸோத்தரமாயாய்த்திருப்பது. ... ௨.

அ.—மூன்றும்பாட்டு—கீழ்ப்பாட்டில் - பிராட்டிக்காக லங்கை
யை அழியச் செய்தபடி சொல்லிற்று; நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக
ரிஷபங்களை யடர்த்தபடி சொல்லுகிறது - இதில்.

வ்யா.—(துடியித்யாதி) ரிஷபங்களினுடைய க்ரௌர்யம்பார்த்து
மீள வொண்ணாதபடியான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய அவயவ
சோபையையும் பருவத்தையும் சொல்லுகிறது. விஷயமிதுவானால் கரு
மாரிபாயவேண்டாவோ; இவற்றுக்கநந்தரமலபிக்கப்படுகிறது இவ்வா
யாகையாலே, இவற்றினுடைய வெம்மைபார்க்க வொண்ணாதாய்த்து.

குறையில்நின்றும் புறப்பட்ட ஸிம்ஹங்கள் ஆனைகளின்மேலேபாய்கை ஸ்வதர்பா
ப்தமாயிருக்க, அச்சமுறுத்தித்திறிபாநிற்கு மென்னக்கடுமோவென்ன; சக்ரவர்த்தி
த்திருமகன் வீரரஸம்தோற்ற ஸஞ்சரிக்குமது அவர்கள் பறப்பட்டு சரணமடைய
வேனுமென்னும் நினைவாலே யானாட்போலே இவையும் ஸஞ்சரிக்கிறவென்று
விவக்ஷித்து, திரியக்குக்களுக்கு இந்நினைவுகடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறா
(ஜ்ஞாநேத்யாதி); கர்மகர்த்த ஜ்ஞாநாதிகள் அப்ரயோஜகம், சக்ரவர்த்தித்திருமக
னோட்டைஸஹவாஸத்தாலே யிவையும் வீரரஸம்தோற்றஸஞ்சரிக்குமென்றுகருந்து.

மூன்றும்பாட்டு.—(துடிகொளித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில், “பெருமாள
தம்மிழைவப் பரிஹரித்துக்கொண்டது” என்றதுதான், பிராட்டியைப்பெறுகை
யாலே; இப்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பெற்றபடியை யருளிச்செய்திரு
ரென்று ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி.) [சுய]

நப்பின்னையை யிப்படி வர்ணித்து விடைகளை யடர்க்கையிலே ஹேதுவென்
றது தோற்ற தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ரிஷபங்களினுடைய வித்யாதி.)
உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (விஷயமித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) கருமாரிபாய்
கை - பச்சிமகாஞ்சேகரமத்யே குளத்திலே நட்கிருக்குமிரண்டு வயிரக்கூச்ச
நடுவே உயரவருந்த குதிக்கை. ஆக, வர்ஷபங்களினுடைய கொம்புகளின் நடுவே
விழுந்தா னென்றதாய்த்து.

துழபோலே யிருக்கிற (க) நேரிய இடையை யுடையளாவது. (வ) ளிடை யை யாசைப்பட்டாய்த்து * கோட்டிடையாடிற்று. ஒரு காம்புக்காக இரண்டு கொம்பின் நடுவே விழுந்தான். சுருண்ட முலை யுடையளாவது ; இருளிலே சந்த்ரனுதித்தாப்போலே விளகாரின் னுள்ள, எயிறுண்டு - தந்தபங்க்தி, அத்தையுடையளாவது. இளங்கொடித்தித்து) “ $\text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥}$ ” “பதிஸம்யோக ஸுலம்வயஃ” என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பு தேட்டமான பருவத்தையுடையளாவது ; இப்படியிருக்கிற நப்பின்னைப்பிராட்டியிடை ராட்டமாக-அவளுக்காக. (ஆயரித்யாதி) இடையருடைய, இடி [ய] யாடொத்திருப்பதாய், வெவ்விதான த்வரியையுடைய ரிஷபங்கள் ன்றிரண்டன்றிக்கே ஏழையும் நிரவீர்த்த. லங்கையில் விரோதியைப் பாக்கின க்ரமம்போராதாய்த்துஇங்கு, அவளோடணைகைக்குஅஸ்திராகையாலே (உ) ஊட்டியாக நெரித்தானுய்த்து. (இருந்தநலிமயது) ரிஷபங்களைநிரவீர்த்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை லபித்து அவநம்தானுமாக வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. பரமப்ரணயியானவன் ன்றுவர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாப்பாலேஆபீர்தர்க்கெல்லாமுதவுகைக்காகவந்திருக்கிற தேசமாய்த்து.

(கடியித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான வேங்கையினுடைய, றுமலரமளியுண்டு- செவ்வியிலே யுதிர்ந்த பூக்களாலுண்டான [உ] டிக்கை ; அதிலே, மணியறைமிசை - ஸம்போகத்துக்கு ஏகாந்தமான

ருடி - தீர்யனுமாய், அத்தை உபமாநமாகக் கொள்ளாநிற்பதாய், (ங) தவ, நுண் - ஸஞ்ஞமமான இடையை யுடையவளாய் என்று சப்தார்த்தந் தனை யருளிச்செய்கிறார் (துழபோலேயித்யாதி.) துடி - வாத்யவிசேஷமாகவுமாம். உடையளாவது என்று - உடைத்தாயிருக்கிறுளென்றபடி. (ச) சாடுமுகேந வ்விசேஷணத்துக்கு ப்ரகர்தோபயோகம் காட்டுகிறார் (இவளித்யாதி.) கோடுக றடைய - கொம்புகளுடைய, இடையிலே, ஆடுகை - வீழுகை. இங்கே தோற்றின ரகரத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகொம்புக்காக வித்யாதி) “ஆயர் ம் கொம்பினுக்கே” என்றதிலே ரோக்கு. கொம்புஸ்தீர்பென்று ஸ்வபாவார்த்தம். இனம்” என்று - கூட்டமாகச்சொன்னதுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் [ங] டு ன்றிரண்டித்யாதி.) “இனம்” என்றுவிசேஷிக்கையாலே ஒருக்காலே நிரவரி தமை தோற்றுகையாலே பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (லங்கையிலித்யாதி.) வதியாகையாலே - எல்லேதிலமராகையாலே என்கை. அத்தால் - காரணமாகையாலே யென்கை. ஊட்டியாகநெரித்தானென்றது - கழுத்தையெல்லாம்பிடித்த நெரித்தானென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் (நப்பின்னையித்யாதி.) ஆக, அவளோடே டி கரீடிக்க வந்த தேசமென்றதல், அவளுக்குஉதவினாப்போலே தமக்கு உதவ ன்ந்த தேசமென்றதல், இரண்டு தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து.

மணி - இத்தரவீலங்களாகிற, அறை - பாறை, மிசை - அதிலே என்று சப்தா ர்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்போகேத்யாதி.)

(க) நேரிய - ஸஞ்ஞமமான. (உ) ஊட்டியாக; - ஊட்டியென்று-கழுத்திப்பு, மு ரிஷபங்களினுடையகழுத்தை ஒன்றாகக்கூட்டி என்றபடி. (ங) அதவ்விதினால். (ச) சாடு - இரண்டார்த்தமுள்ள சொல்.

இ.அ. பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாங்கிருமொழி,

இருண்ட நீலப்பாறைகளை யுடைத்தான முழுஞ்சுகளிலே, களிற்றானை யானது, பிடியோடே கூட. மணியறை - மாணிக்கப்பாறை. அறை - பாறை. அறவிலகூணமான பாறை யென்றுமாம்.

(வண்டியாதி) சில ராஜபுத்தர், தொடைகுத்த விட்டு உறங்குமாப் போலே, விரோதியான ரிஷபங்களைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டி யோடே பரமரவிகள் வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே அங்குத்தைத் திரியக்குக்களும் சர்ங்காரஸப்ரதாநமாயிருக்கும். இவை போகத்திலே அந்வயித்து பலாதுபவம் பண்ணி வர்த்தியாநிற்குமாய்த்து. ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—அப்பருவத்தில்பாலனுக்கு உதவின படி சொல்லுகிறது. ப்ரணயிநிக்கு உதவினகரமம் பற்றாதாய்த்து ஆபீதவிரோதிகளைப் போக்குமிடத்தில்.

முழுஞ்சுகளிலே யென்றது - போகிசுருக்கு உள்ஞ்சொல்லேவனும் என்றதன் ப்பற்ற. புஷ்பங்கள் நிறையவுதிரவேண்டுமையாலே வேங்கைக கொண்டுக்கொ ண்டு கூடிக்கொண்டு க்ர்ஹம்போலே யிருக்குமென்று கருத்து. களிற்றனை-பருவ கஜம். “அறை” என்றவிடத்தில், ஐசாரம் - சாரியையாய், அற - மிக்க என் ற்த்தமாய், “அற - மணி - மிசு” என்று அந்வயித்து அர்த்தாநதரமருளிச்செய்க் றார் (அறவியாதி.) பாறையென்றது - அர்த்தாத்வித்தம்.

வண்டிசுபாடஎன்னுதே, “சொல்”என்று- கவிசொல்லுகைபச்சொல்லுள் யாலே, அப்படி கவிசொல்லுகைக்கிடானசர்ங்காரஸம் இவற்றுக்குண்டோ உத விவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதியான வியாதி.) பரமரவிகள் வர்த்திக்கையா லே யானைகளும் அவனைப்போலே போகத்திலே அந்வயித்து, காரபலாதுபவம்பண் ணிக்கொண்டு, கள்ளநித்திராகொள்ளாநிற்கு மென்று நாத்தர்பய மருளிச்செய்க் றார் (இவைவியாதி.) ந.

நாலாம்பாட்டு.—(மறங்கொளியாதி.) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினப போலே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லுகிறதென்றுஸங்குதி யருளிக்கெய்கிறார் (அப்பருவத்திலியாதி.) அப்பருவமென்று - சிழ் “இளங்கொடி” என்றத்தை பராமர்சிக்கிறது, “ஐஸ்கோஸ்ஸுஷக்” “பதியம் யோகஸூலபம்” என்னும்படியான பருவத்திலே விரோதிகளைப்போக்கி உதவினப போலே, தன்னைக்கானாயிதல் முடியும்படியான தகையிலே வந்துதோற்றி நய வி்ரோதியைப் போக்கி உதவினென்று கருத்து. சிலஸ்ரீகோசங்களிலே (ஆபத் திலே)என்று பாடமுண்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினபபோலே உதவினபடி யைச் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரண யிக்கியாதி.) சீழிற்பாட்டில் “இனவிடையடர்த்தவன்” என்று-காயிக வ்யாபா ரத்தைச்சொல்லி, இங்கே “உருவென வெருவா” என்று - போசொல்லவே பிணமாம்படி பயாவஹத்வம் சொல்லுகையாலே, ப்ரணயிநிமிடத்தில் ஸ்நேஹத்தி லும் ஆச்சிரிதரிடத்தில் ஸ்நேஹம்விஞ்சியிருக்குமென்றும் அதிசயநதோற்ற வருளிச் செய்தாரென்று கருத்து.

“ஆபத்திலே” என்று பாடாந்தரம்.

ம.—மறங்கொள்ளரியிருவெனவெருவரவொருவனதகல்மார்வம்—

திறந்து,வானவர் மணிமுடிபணிதரவிருந்த நவிமயத்துள் ;

இறங்கி யேனங்கள் வளைமருப்பிடந்திடக்கிடந்தருகெரிவீசும்—
பிறங்குமாமணியருவியொடிழிதருபிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.சு.

ப - னா.—மறம் - கோபத்தை, கொள் - ஏறிட்டுக்கொண்ட, ஆள்அரி - நர
லிம்ஹத்தினுடைய, உருவன - பேர்சொல்லவே, வெருவர - பயப்படும்படியாக,
ஒருவனது - ஒப்பற்றபலத்தையுடையன ஹிரண்யனுடைய, அகல் - அகன்ற,
மார்வம் - மார்பை, திறந்து - தன்திருவுகிராலேபிளந்துபொகட்டு, வானவர்-நித்ய
ஸூரிகள், தங்கள்விரோதிபோகப்பெறுகையாலே, மணி-மாணிக்கம்யமான, [ய
முடி - கிரீடங்கள், பணிதர - திருவுட்கனிலேதட்டும்படிவிழுந்து எழுதிக்கொடுக்
கும்படியாக, இருந்த - ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுநிற, நல் - நன்றான,
மயத்துள் - ஹிமவானில் ; ஏனங்கள் - பன்றிகளானவை, இறங்கி - தங்கள்
இறுமாப்பெல்லாம் தகிர்ந்து குனிந்து, வளை-வளைந்த, மருப்பு - கொம்புகளாலே,
தத்பர்வதங்களை, இடந்திட - பிளந்துபொகட, அவை, அருகு - ஸமீபத்திலே,
இடந்து - இருந்து, எரிவீசும் - ஒளிவீசாநிற்பனவாய், மா - பெருத்து, பிறங்கு-
சலாக்யமான, மணி - மாணிக்கங்களானவை, அருவ்யொடு-மலையினின்றும்விழும்
அருவ்வெள்ளத்திலே, இழிதரு - உருண்டிவிழுகிற, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, செ
ன்று - போய், நெஞ்சே!—, அடை - கிட்டப்பாராய்என்று, ப்ரஹ்மாதனுக்கு
உதவினபடியைச்சொல்லுகிறார். [உய]

வ்யா.—(மறங்கொள்ளரி) நீர்மையேயாயிருக்கக் கடவதான
மறமேயோ ப்ரகர்ந்தி என்னும்படி, நரலிம்ஹத்தினுடைய மறந்தா
னொருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கை. “பிஷணம்” என்றும்
“மர்த்யுமர்த்யும” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - வடிவுதானே பயா
வஹமாயிருக்கை. (உருவெனவெருவர) கைதொட்டுப்பிளக்க
வேண்டாதே நரலிம்ஹத்தினுடைய பேரைச்சொல்லவே ஆஸரவர்
க்கம் அஞ்சும்படியாய்ந்நிருப்பது. ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேண்டா
தே, (க) தோற்றரவிலே பிணமாம்படியாய்ந்நிருப்பது. (உருவென
வெருவர)வடிவென்றி வுத்தியிலே.அஞ்ச. [எங்கனேயுயர்வர்தானவர்
நினைந்தால்]ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானைப்போலேஅதுகூலராய்,“இது[நய
நமக்காகக்கொண்டவடிவு”என்றிருப்பார் பிழைக்குமத்தனைபோக்கி,
எதிரிகளாயிருப்பார் கிந்நிந்தால் முழுக்காயாய் அவிஞ்சபோமித்
தனை போக்கி, உஜ்ஜீவிக் விரகுண்டோ.

மறத்தை யேறிட்டுக்கொண்ட ஆளரியென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (நீர்மையேயித்யாதி.) மறந்தானே வடிவுகொண்ட ஆளரியெ
ந்நார்த்தந்தர மருளிச்செய்கிறார் (நரலிம்ஹத்தினுடைய வித்யாதி.) இதுக்கு நர
லிம்ஹாதவ்ஷிப்பிலே ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பிஷணமித்யாதி.) “உருவென”
என்று-முழுச்சொல்லாய், தோற்றரவிலே என்ற்த்தமாய்,இரண்டாமர்த்தமருளிச்
செய்கிறார்(ஒருவ்யாபாரமித்யாதி.)பேர்சொன்னமாத்ரத்திலேஅஞ்சக்கூடுமோவெ
ன்னவருளிச்செய்கிறார் (எங்கனேயித்யாதி.) பாசுரார்த்தம் (ஸ்ரீப்ரஹ்லா [சுய
தாழ்வானே யித்யாதி.)

¶“வெருவற” என்று சிலஸ்ரீகோசங்கள். (க)தோற்றரவிலே-தோன்றின்போதே.

“கொண்டசீற்றமொன்றுண்டு” என்கிறபடியே அச்சீற்றத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்க்கிறே பிழைத்துப்போகலாவது. (ஒருவனது) அம்மறத்தில்வந்தால் நரவிம்ஹத்தினளவன்மிக்கே, தன்னை யெண்ணினால் பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி அத்விதியனாவனுடைய. நரவிம்ஹத்தையெண்ணி அநந்தரம் தன்னையெண்ணலாம்படி யாய்த்திறே ; அப்படி தன்னையெண்ணினால் அநந்தரம் எண்ணலாவாரில்லாதபடி யிருக்கை. (அகல் மார்வம்திறந்து) “சர்வரனெருவனுள்ள” என்றவனுடைய ஸத்பாவத்தை யிசையாதொழிகைக்கு வேறு-உடம்புதடித்து ருதிரக்களிப்பாலேயாய்த்து. காவ [ர]ற்காட்டில் துஷ்டமர்கங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாப்போலே, திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி தேவதைகளுடைய வரங்களாலே அகலப்பண்ணின மார்வை. (திறந்து) களிப்பாலே போக்குக்கானுமை சுழிக்கிற ரக்தவெள்ளத்துக்கு ஒருவழிகண்டு திறந்துவிட்டாப்போலே, திருவுகிரையிட்டுத் திறந்து விட்டானாய்த்து. வரபலத்தாலே (க) மூலையடியே திரிகையாலே, ருதிரமானது, கடல் கிளரச்செய்தே கரையைஅதிக்ரமிக்கமாட்டாதாப்போலேயிருக்கிறவதுக்கு ஒரு வழிகண்டு விட்டானாய்த்து ; வெள்ளத்துக்கு ஒருபள்ளங்கண்டு விடுவாரைப்போலே. ஒருகிழங்கனுக்குத் தமப்பன் பகையாகஉதவின அவதாரமிறே. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து-விரோதி அணித்தாந்தலுதையும் தான் அண்ணியனா யுதவுமவனென்கை. தமப்பன் பகையாக வுதவுமவன் அவனிலண்ணியனான தான் தனக்குப்பகையானால் உதவச்சொல்ல வேண்டாவிறே.

(வானவரித்யாதி) முன்பு சத்ருவானஹிரண்யனுக்கு அஞ்சி முடியும்வாங்கிப்பொகட்டுமதுஷ்யராய்வேற்றுருக்கொண்டு திரிந்தவர்கள், இப்போது தந்தாம் ஸ்வரூபங்களும் பதங்களும் பெறுகையாலே, “எங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணித்தந்தது” என்று, அந்தஉபகார

அதுகூலர் நினைத்துப் பிழைக்கைக்கு ஸம்வாதம் (கொண்டசீற்ற மித்யாதி.) பூர்வ வாக்யவிவரணம் (நரவிம்ஹத்தையித்யாதி.) ருதிரக்களிப்பு வருகைக்கு ஹேது கதந பூர்வகம் “திறந்து” என்று-அநாயாஸகீர்த்தயம்தோற்றச்சொன்னதுக்குக் [கூல] கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காவற்காட்டிலித்யாதி.) ஊட்டி - திண்டி. மளிப்பாலே. ரகத்தின் மிகுதியாலே. நரவிம்ஹாபதாரத்தை யறுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கிழங்கனுக்கித்யாதி வாக்யதரயத்தாலே.) தான் தனக்குப்பகையானாலென்றது-“சுஷ்ணு” “சர்வரோஹம்” என்று ஸ்வரூப நாசத்தை வினைத்துக்கொண்டா லென்றபடி.

தீழ்ப்பதங்களைக் கடாஷித்து தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார். (முன்பித்யாதி.) மதுஷ்யராயென்றது - இப்போது “வானவர்” என்கையாலே பஸிதம்.

மர்தியாலே, “ஒருவர் காலில் வணங்கோம்” என்று இறுமாந்திருக்க கடவவர்கள், தங்கள் முடிகளானவை திருவடிகளிலே தட்டிட்டு விழுந்து எழுதிக்கொடுக்கும்படி யிருந்த. (நலிமயத்துள்) ஈரான ஹிமவானில். “பூமியில் கால்பாவோம்” என்றிருக்கக்கடவவஜாகி, அம்மேன்மையை யடையப்பொகட்டு பக்நாபிமாநமாய் து ஆச்ரயிக்கும்படி யிருக்கிற விலக்ஷணமான ஹிமவானில்.

(இறங்கி ஏனங்கள்) அங்குத்தை வராஹங்கள் நரலிம்ஹத்தின் ஈலியாயாய்த்துச் செருங்கியிருப்பது. மலைகுனிந்தாப்போலே தலை மக்கை யரிதாம்படியாய்த்து வராஹங்களினுடைய இறுமாப்பு யிருப்பது; அப்படியிருக்கிறவிலை பிறங்கி, விரைந்த கொம்புகளாலே செருக்குக்குப் போக்குவீடாக மாணிக்கப்பாறைகளை யிடந்து மாகட்டு தான் போகாநிற்குமே; அவை யங்கே கிடந்து ஜ்வலியா குமாய்த்து. (பிறங்குமாமணி) அவைதான் ஒருபாறை மாத்ரமா நக்கையன்றிக்கே, ஒருமலைபோலே யாய்த்துக் கிடப்பது. பெரு வச்லாக்யமாயிருந்துள்ள மாணிக்கங்களானவை. (அருவியித்யாதி) வ்கே வர்ஷித்து வெள்ளங் கோக்குமே, பின்னை அவ்வெள்ளத்தான் வகளைப்பேர்த்தாப்போலே அவற்றையு முருட்டிக்கொண்டிவந்து நியுமாய்த்து.

ஆக, இத்தால்-நரலிம்ஹமானது ஹிரண்யனுடைய மார்வை உயி ளளந்து குடல்மாலையை (க) ஒப்பித்தவநந்தரம் ருதிரவெள்ளமானது ஈழித்துக்கொடு புறப்பட்டாப்போலே யாய்த்து, நானாவான துக்களை யுடைத்தான ஸ்தலங்களிலே வர்ஷித்த வர்ஷஜலமானது வ்வவதானுவிசேஷங்களாலே கலங்கி ஒருவரால் சலிப்பிக்கப்போகாத நப்பாறைகளை யுருட்டிக்கொடுவந்திழிகிறபோ திருந்தபடி. (ச)

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—அவ்வவதாரங்களுக்கடியாகத்திருப்பாற் றிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியை யதுஷந்திக்கிறார்.

ணிமுடி” என்கையாலே பலிதம் (ஒருவரித்யாதி.) * நன்மையை உபபாதிக்கிறார் வியலித்யாதி.) நரலிம்ஹம் தன்னுடைய மறத்தாலே பர்வதம்போன்ற ஹிரண்ய டைய மார்வையிடந்து ரக்தவெள்ளம் ப்ரவஹிக்கப் பண்ணுமாப்போலே, [கய ஈஹங்கள் ரத்நபர்வதங்களைப் பிளந்து பொகட அத்தால் வந்த ரத்நங்கள் வியிலே கலக்கையாலே ரக்தவெள்ளம்போலே யாய்த்தென்று தாத்பர்யம் ஸ்மித்தருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை யித்யாதி.) “பிறங்கு” என்றதின்ர்த்தம் வலியாரிற்குமென்றது.) “மா” என்றது - பெருமையாதல், ச்லாக்யதையாத ன்று விவக்ஷித்து, ஏக ப்ரகாரேண வருளிச்செய்கிறார் (பெருத்தித்யாதி.) மணி ன்றைஸ்தாரம் - (உ) மாம்ஸகண்டங்கள். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கரைசெயித்யாதி.) கீழே - ராமச்சக்ஷணவதாரங்களை யது ித்த, இப்பாட்டில் - கூரோப்தி சாயியை யதுஸந்திக்கைக்கு ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (அவ்வவதாரங்களுக்கித்யாதி.)

(க) ஒப்பித்தல் - அலங்கரித்தல். (உ) மாம்ஸகண்டங்கள்-ஹிரண்யனுடைய ம்பில்சதைகள்.

௬௨ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—கரைசெய்மாக்கடல்கிடந்தவன் கனைகழலமரர்கள் தொழுதேத்த,
அரைசெய்மேகலை யலர்மகளவனொடு மமர்ந்த நலிமயத்து ;
வரைசெய்மாக்களிநிளவெதிர்வளர்முனையனை மிகுதேன்தோய்த்துப்
பிரசவாரிதன்னிளம்பிடிக்கருள்செயும்பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே. (ரு)

ப - ரை.—கனை - ஆபரணங்கள் சப்திபாநின்றுள்ள, கழல் - திருவடிகளை, அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதிகள், தொழுது - ஸேவித்து, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆசிரியிக்கும்படியாக, கரைசெய்-தானே தனக்குக் கரைசெய்துகொண்டிருக்கிற, மா-பெரிய, கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்தவன் - ஆசிரிதாராகவிக்கைக்காகச் சாய்ந்தருளின் ஸர்வேச்வரன், அரை-திருவரையிலே, செய்-சாத்தப்பட்ட, [யு] மேகலை - மேகலாபரணத்தையுடையளாய், அலர்மகள் அவனொடும் - தாமரைப் பூவிற்பிறந்த பெரியபிராட்டியாரோடே, அமர்ந்த - பொருந்திவர்த்திக்கிற, நல்-விலகலுணமான, இமயத்து - ஹிமவாழில்; வரைசெய் - மலைபோலேயிருக்கிற, மா-பெரியவடிவையுடைய, களிநு - யானைகளானவை, இளம்-இளையதான, வெதிர்-மூங்கிலின், வளர்-ஒங்கிவளராகின்றன, முனை - முனைகளைப்பிழங்கி, அனை - முதுஞ்சுகளில், மிகு - நிறைந்திருக்கிற, தேன் - தேனிலே, தோய்த்து - தோய்த்து, பிரசம் - தேன்குண்டோடே, வாரி - தேனை, தன்னிளம்பிடிச்சு- தன்னுடைய சிறு குட்டிகளுக்கு, அருள்செய்யும் - கொடுக்கிற, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, சென்று-போய், நெஞ்சே!—, அடை - கிட்டப்பாராய் என்று, கதிராப்தியில்கண்வளர்ந்த ருளினபடியை அதுஸந்திக்கிறார். [உய]

வ்யா.—(கரைசெய்யாதி) ஆபரணங்களாலே அலங்கரித்தமான திருவடிகளை, “இவ்வழகைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருதேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று தங்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாமையாலே காணப்பெறாதுகிறே ; அமரர்கள் அவ்விழவுதீர்க்க கண்டறப்பவிக்கும்படியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தானாய்த்து தானே தனக்குக் கரையைச் செய்து கொடுத்திருக்கிற கடலென்னுதல் ; அதாகிறது-கரையை அநிக்ரமிக்கமாட்டாதிடு ஈசுவராஜனுயாலே : அன்றிக்கே, ஒருகாலத்திலே (க) கரைகட்டப்பட்ட கடலென்னுதல் ; ஸாம்யத்தைப்பற்றச் சொல்லலாமிதே. கரைசெய்கைக்காக - கரையேற்றுகைக்காக, மாக்கடல் கிடந்தவன்- [ரு] பெரிய கடலிலே கிடந்தவன். (கனைகழல்) ஆபரணநவநியையுடைய தான வென்னுதல் ; செறியப்பட்டவென்னுதல்.

“கனைகழலமரர்கள் தொழுதேத்த - கரைசெய்மாக்கடல் கிடந்தவன்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஹேதுபூர்வகம் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணங்களாலே வித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) ஒருகாலத்திலே - ராமாவதாரத்திலே, கதிராப்தியிலே ஸேதுபந்தரம் செய்ததிலேயேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாம்யேத்யாதி.) இவ்விரண்டியோஜனையிலும் - தனக்கு விதேயமான கடலென்று பலிதார்த்தம் கண்டுகொள்வது, ப்ரஹ்மாதிகளை ஸம்ஸாரத்தில் கரையேற்றுகைக்காக வென்று மூன்றும் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (கரைசெய்கை வித்யாதி.) செறியப்பட்ட வென்றது - ஆபரணங்களாலே நெருங்கப்பட்ட [சய] வென்றபடி.

(௬) கரைகட்டிகை - திருவனைசெய்கை.

(அரைசெய்த்யாதி) ஓரிடத்திலே படுக்கையாயிருக்க வேறே ன்தை போகத்துக்கு ஏகாந்தஸ்தலமாகக் கொண்டு விரும்பியிரு ாரைப்போலே, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் இங் வந்திருந்தானாய்த்து. மாதாபிதாக்கள் கூடவிருந்து ப்ரஜையினு ய ஹிதசிந்தை பண்ணுமாப்போலே, பிராட்டியுந்தானுமாய்வந்தி ிதானாய்த்து. திருவரையிலே செய்யப்பட்ட மேகலை யுண்டு- ப்பரியட்டம், அத்தை யுடையளாய் போக்யதைகவேஷையானபெ ராட்டியாரோடே பொருந்திவர்த்திக்கிற விலகூணமான ஹிம னில். பரியட்டவாய்ப்பையதுபவிக்குமிதுக்குமேற்படமற்றென் [௨] ில் போகவொட்டாதாய்த்து இகிலமுகு. கணைகழலமர்கள் தொழு தேத்த-கரைசெய்மாக்கடல் கிடந்தவன் - அரைசெய் மேகலை யலர்மக னவளொடுமமர்ந்த நலிமயத்து.

(வரைசெய்மாக்களிறு) மலையை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற பெரியவடிவையுடைய ஆனையானவை ; இளவெதிருண்டு-இளைதான மூங்கில் ; அது, தன்னுடைய பருவத்தி னளவன்றிக்கே முளைத்த போதே அண்டபித்தியிலேசென்று தட்டும்படி வளர்ந்திருக்குமா ய்த்து ; அத்தை தன் செருக்காலே அநாயாஸேந வாங்கி. (அளையிசு தேன்தோய்த்து)வங்குகளிலேநிறைந்திருந்துள்ள தேனிலேதோய்த்து. ராஜாக்களுக்கு போகயத்ரவ்யங்கள் குறைவற்றிருக்குமாப்போலே, [௨] தேன் குறைவற்றிருக்குமாய்த்து. பிரசமென்று - தேன்கூட்டுக்கும், மதுகரங்களுக்கும் பேர் ; வாரியென்று - அவற்றினுடைய தேன் ; அதி லே, வளர்ந்த மூங்கில்முளைகளைக் கொடுப்புக்குத் தோய்த்து, அதில் ப ருக்கைதட்டாதபடி அதின்வாயிலேபிழியுமாய்த்து.பருக்கைதட்டுமாகில் மீடற்றுக்குக் கிழிசிச்சமாட்டாதாய்த்து ; அதுக்கடி-இளம்பிடியாகை.

இமயத்தில் வருகைக்கு ஹேத்வந்தரமருளிச்செய்கிறார் (மாதேத்த்யாதி.) திருப்பரியட்டத்தை வர்ணிப்பானென்னென்ன (பரியட்டேத்த்யாதி.)

வகுத்தாப்போலே - ஆனையாகப் பண்ணிஞாப்போலே. “இளைதானமூங்கில்”

ஹபோதே - வளர்முளையாகை அர்த்தவரித்தமாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குக்கரு னளிச்செய்கிறார்(அதித்த்யாதி.)அண்டபித்தியிலே தட்டும்படியானத்தைப் [௨] ிங்கி தேனிலேதோய்க்கும்படி யெங்கனேயென்ன ; “வரைசெய் மா” என்கிற ிங்களை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்த்யாதி.) அலை - முழஞ்சுகளி மிகுத்த தேனென்று சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (வங்கித்த்யாதி.) வங்கு - ன்சு. பிரசங்களினுடைய - வண்டுகளினுடைய, வாரி - உண்ணத்தக்க தேனை, செய்யுமென்றதல் ; பிரசத்தோடே - தேன்கூண்டோடே, வாரியை யருள் வாராப்போலே அருள் செய்யுமென்றதல் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து, சப்த ராஹம் காட்டுகிறார் (பிரசமித்த்யாதி.) தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன பக்ஷத் , (அதின்வாயிலே) என்றவந்தரம், பிரசத்தோடே பிழியுமாப்போலே ளு கூட்டுவது. தேனோடே இளமுளையைக் கொடுத்தால் அதில்பருக்கையா ி அதிலுருமாறமான பிடி யென்று கருத்து.

மூ.—பணங்களாயிரமுடையநல்லரவணைப்பள்ளிகொள்பரமா! என்று—
இணங்கிவானவர் மணிமுடிபணிதர விருந்த நலிமயத்து ;
மணங்கொள்மாதவிநெடுங்கொடி விசும்புநிமிர்ந் தவைமுகில்பற்றிப்-
பிணங்குழும்பொழில் துழைந்துவண்டிசைசொலும் பிரித்சென்றடைநெஞ்சே! சு.

ப - ரை.—வானவர் - நித்யஸூரிகள், இணங்கி - திரளவிருந்த, “ஆயிரம்
பணங்களடைய - ஆயிரம்படங்களை யுடையனாய், நல் - சேஷிக்கேஉரித்தாயிருக்
கையாகிறநன்மையையுடைய, அரவு - திருவந்நாமவானுத, அணை - திருப்
பள்ளியிலே, பள்ளிகொள் - கண்வளர்த்தருளுகிற, பரமா! - ஸர்வாதிகளே!”, எ
ன்று - என்முன்ஸ்தோத்தரம்பண்ணி, மணி - நவரத்தங்களுமுத்தினகீர்மத்தரித்த, [யு
முடி - தங்கன்தலைகளாலே, பணிதர - ஸேவிக்கும்படியாக, இருந்த - எழுந்தருளி
யிருக்கிற, நல் - நன்றான, இமயத்து - ஹிமவாளிலே ; மணங்கொள் - பரிமளத்
தை யுடைத்தான, மாதவி - குருக்கத்தியினுடைய, நெடு - நீண்ட, கொடிஅவை -
கொடிகளானவை, விசும்புற - அகாசத்தைஅளவும்படி, நிமிர்ந்து - வளர்ந்து,
முகில் - மேகங்களை, பற்றி - கொள்கொம்பாகப்பற்றி, பிணங்கு - சுற்றிவலிக்கை
யினாலே, பூ - பூக்கள்அலராதின்முள்ள, பொழில் - சோலைகளிலே, வண்டு -
வண்டுகளானவை, துழைந்து - ப்ரவேசித்து, இசைசொலும் - ஜலாபித்துப்பாடா
ரின்றுள்ள, பிரிதி - திருப்பிரிதியில், சென்றுபோய், நெஞ்சே!—அடை-கிட்டப்
பாராய்என்று, திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்த்தருளுமவன் இங்கேவந்து நித்ய
வாஸம்பண்ணுகிறபடியை அதுபவிக்கிறார். (சு)

தேனில் ரஸம் பெறுகைக்காக அதிலேதோய்த்து, பின்னை
அதில் கந்தலுண்டு—கோது, அதுதட்டாதபடி மிழியும்; அநிலுண்டான
பருக்கையுங்கூடப் பொறுதபடி யாய்த்து இநிலுடைய ப்ரஹ்மி
மார்த்தவமிருக்கும்படி திரியக்குக்களுக்கும் தன்னுடைய ரக்ஷயத்தினு
டைய ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்குமாய்த்து. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய
ரக்ஷணத்துக்காகத்திருப்பாற்கடலிலேசாய்ந்து அவர்களை ரக்ஷிக்குமாப்
போலேயாய்த்து, திரியக்குக்களுக்கும் ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடையரக்ஷ
ணமே யாத்ரையாயிருக்கும்படி; பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய்
ஸம்ச்சேஷித்து வர்த்தியாநிங்குமவன், அந்தஸம்ச்சேஷாநந்தாமாக,
மதுபானகோஷடியாய்ச்செல்லாநிற்குமிதே; அதுக்குஉபலக்ஷணம். ௫.

அ.—ஆரும்பாட்டு.—அப்படி திருப்பாற்கடலிலேசாய்ந்தருளி
னவன் இங்கேவந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை யதுஸந்திக்கிறார்.

ஆனால் வெறுமனே தேனைக்கொடுப்பித்தா லாகாதோ, முனையத்தோய்ப்பா
னென்னென்ன வருளிச்செய்திறர் (தேனிவித்தாதி.) இப்படி வர்ணித்ததுக்கு
உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திரியக்குக்களுக்குமித்தாதி.) பாட்டுக்கெ
ல்லாம் தொகுத்து பாவ மிரண்டு விதமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிக
ளுடையவித்தாதி.) இதில், முந்தினபாவத்துக்கு கரைசெய்மாக்கடல் முதலடி
யிலே நோக்கு ; இரண்டாவதுக்கு, “அரைசெய் மேகலை” இத்தாதி யிரண்டா
மடியிலே நோக்கு. ௫.

ஆரும்பாட்டு.—(பணங்களித்தாதி.) இமயத்திலிருக்கிறவனை ப்ரஹ்மாதிகள்
அகந்தசாயித்வேந ஸ்துதித்தத்தாலே பலித்தவர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றகொ
ண்டு, ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (அப்படி யித்தாதி.)

ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையா யிருக்க அங்குரின்றும் எங்க ளுடைய கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளின தேவர் எல்லார்க்கு மொக்க அதுபவிக்கலாம்படி யிங் னனே யெழுந்தருளி யிருப்பதே ! என்பர்களாய்த்து.

வ்யா.—(பணங்களையிரமுடைய நல்லரவணைப் பள்ளிகொள்
பரமாவென்று) ஆறுகள் குளங்கள் நிரம்பினால் அதிகஜலத்துக்குப்
போக்குவிடுகைக்குப் பல வாய்த்தலைகளுண்டாமாப் போலே, பகவ
ததுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல தலைகளையு
முடையவையிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தா [ம]
லே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனே ! என்பர்களாய்த்து. பிரா
ட்டியை எனக்கென்னுதல், திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகப்
பெறுதல் செய்யும் தத்தவமாய்த்து - ஸர்வாதிகத்வமாவது. உச்
வாஸநிச்வாஸங்களுலே ஸர்வேச்வரனுக்குத் தூங்குமெத்தைபோ
லேஅசைந்து வாராநிற்குமாய்த்து. யசோதைப்பிராட்டி கர்ஷணனைத்
தன் மடியிலே கொண்டிருந்து தாலாட்டுமாப்போலே, ஸர்வேச்
வரனைத் தன் மடியிலே சாயவிட்டுக் கொண்டிருந்து ஏத்தாநிற்கு
மாய்த்து !. “ திரு வனந்தாழ்வான் மடியிலும், திருவடிசிறகின்
கீழும், ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பினுள்ளருங்காண் இத்தத்த்வம் வள
ருவது” என்று பட்டரருளிச்செய்யும் வார்த்தை. வர்த்த [உ.ய]
மந்த்ரிகள் ராஜபுத்ரர்களை வைத்து நடத்துமாப்போலே யாய்த்து
அவர்கள் நடத்தும்படி. அவர்களாலே நியாம்யனா யாய்த்திருப்பது;
* வானிளவரகிறே.

இமயத்திலிருந்து மர்ச்சாவதாரத்தை க்ஷீராப்தி சாயித்வேநர் அனுஸந்தித்தால் ஏற்றம் சொல்லிற்றாயித்தோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ரீவைகுண்டமிய்யாகி). இத்தூல்- தேவ தீர்யம்மதுஷ்யர்களுல்லார்க்கும் முகம் கொடுக்கையாலே ஸௌ லப்பாதிசயம் சொல்லிற்றென்றபடி.

“நல்லரவணை” இந்நாயாதியைச் சொல்லவே, அநந்தசாயித்வத்தால்வந்த ஏற்றம் தோற்றுமே, “பணங்களுயிரமுடைய” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன; அதுக்குப் பரியோஜனம். மருளிச்செய்யாநின்றனகொண்டு சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் [நய (ஆறுகளித்தயாதி) தாங்கள் ஸ்துதிக்க விழிந்தவர்களாகையாலே தங்களைப்போலே சதாரமுத பஞ்சமுகராகையனிலிக்கே, ஸஹஸ்ரமுகனாகப் பெற்றதே! என்றீபடுகிறார்களென்று கருத்து. நல்லதான் அரவணை பெற்று விக்ஷித்தது, * நன்மையையருளிச்செய்கிறார் (உச்சவாஸேத்யாதி.) எம்பெருமானை யேத்துகைக்கு ஸஹஸ்ரமுக முண்டாகப்பெற்றாரென் னீபிட்டத்தை ஸநிதர்சனமாக வுபபாதிக்கிறார் (யசோதைவிய்யாதி;) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலும் ஸபர்சமுதத்தாலும் திருவநந்தாமுவானுக்கு யசோதைப்பிராட்டியோடு ஸம்பந்தம் கண்டுகொள்வது. சேஷசாயித்வம் பரத்வஸூசகமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (திருவனந்தாமுவானிய்யாதி.) சிறகின் கீழுமென்றது - “यस्यैवैवात्मनो वसुधैवकुलम्” “யஸ்தேவிதானம் வ்யஜநம்த்ராயீமயம்” என்றத்தைப்பற்ற, பிரம்பின் [சுய கீழே வர்த்தித்தால் நியந்தர்த்வம்போகாதோவென்ன (வர்த்தமந்த்ரிகினிய்யாதி.)

[**சுஷ்ருஷ்ணோநலக்ஷணம் - ப்ரகர்ஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமரி**]
ஸர்வேசுவரனும் பிராட்டியுமாய்ச் சாய்ந்தால் அவர்கள் நினைவுக்குப்
பாங்காகக் குழைந்து கொடுக்கைக் கிடான ஜ்ஞாநாதிக்கயத்தையும்,
இருவருமாய்த் துகையாநின்றால் “ஒருசேதநன்” என்று கூசாதே
படுக்கையென்று துகைக்கலாம்படியான தாரண ஸாமர்த்யத்தையு
முடையது யிருக்கை. சேஷியானவன் ஸர்வாதிகுது யிருக்கச்செய்
தே தன்னை ஆபிரீதபரதந்த்ரானுகி வைக்குமாப்போலே, சேஷபூத
னும் தன்னுடைய ஸர்வவ்யாபாரங்களையும் சேஷிக்கு உறுப்பாக்கி
வைக்கக்கடவனிறே இனையபெருமானைப்போலே. [ம]

(**நல்லரவணை**) அத்தலைக்கே உறுப்பாயிருக்கை. சேஷபூதனுக்கு
நன்மையாவது - எனக்கென்னுமதன்றிக்கே சேஷிக்கேயுறுப்பாயிரு
க்கையிறே.

“**ஈவஜ்ஜீந சூஜ்ஜீந ட்ருஜ்ஜீந உஜ்ஜ | ஸ்யாஷுத்ரீநஹுஸ்ய ஸ்ஸ்யுஜ்
ஜீநாஸு**” “பாவஜ்ஞேந க்ர்தஜ்ஞேந தர்மஜ்ஞேநசலக்ஷமண ! த்வ
யாபுத்ரேணதர்மாத்மாநஸம்வர்த்திபிதாமம” ([**ஈவஜ்ஜீந-பாவஜ்ஞேந**]
“**ஸ்ரீயசாஹ**” “**கரியதாம்**”) ॥ என்று சொல்லுகிறவனிறே இனைய
பெருமான். இப்படியெய்வல்ல நீர் நம்மைக் கேட்டதென்னென்
கிறார். பர்ணசாலையைச்சமைத்த வநந்தரம் சொல்லுகிறவார்த்
தையிறே [**ஈவஜ்ஜீந-பாவஜ்ஞேந**] அல்லாதவை சொன்னாலும், தா [உரி
மும் பிராட்டியுமாய் ஏகாந்தமாயிருக்குமிடங்கள் சமைக்குர்ப்படி
இனையபெருமானுக்கு பெருமானருளிச்செய்யாநிறே ; நெஞ்சாலே
நினைக்கு மித்தனையிறே ; இந்நினைவறிந்து செய்தார். [**சூஜ்ஜீந -
க்ர்தஜ்ஞேந**] அதுவேயன்றிக்கே, செய்துபோரும்படியறிந்து செய்
தார். அறுபதியிர மாண்டு ஜீவித்த சக்ரவர்த்தி நெடுநாள் மலடு
நின்று பிள்ளை பெற்றவனாகையாலே “இவரென்னினைந்திருக்கிறாரோ”

இவன் படுக்கையாயிருக்கைக்கு அவர்கள் நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்
கிடான ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகர்ஷ்டேத்யாதி.)
ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்க, அசேதநமான படுக்கையாகக் கூடுமோவென்ன
(சேஷியானவனியாதி.) [ந]

நன்றான அரவு என்றித்தாந்தரம் (அத்தலைக்கே யித்யாதி.)

இனையபெருமான்தான் சேஷிக்கே யுறுப்பாயிருந்தாரோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (பாவஜ்ஞேநேத்யாதி.) சொல்லுகிறவனிறே யென்றது - சொல்லப்
படுகிறவனிறே யென்றபடி. இப்படி பாவஜ்ஞேரென்று கொண்டாடினது எந்த
கார்யத்தைக்கொண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பர்ணசாலையையித்யாதி.) ஆனால்
“**கரியதாம்**” என்றுகிடமிக்கவன்றே செய்தார். “**பாவஜ்ஞேந**” என்பானென்
னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவை யித்யாதி.) க்ரதம் - க்ர்தியை, ஜா
நாதி - ஸாங்கமாக அறிவெனன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமரு
ளிச்செய்கிறார் (அதுவேயித்யாதி.) தர்ஷ்டார்த பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (அறு
பதியிர மித்யாதி.) [ச]

என்று நினைவை ஆராய்ந்தும், “இவர்க்கு எத்தாலே யென்ன குறை வருகிறதோ” என்று பொருந்து மிடங்கள் பார்த்தும் அவன் செய்து போருமடைவு அறிவராய்த்து. [ஔஹீ - தர்மஜ்ஞே] நினைவறிந்தாலும், செய்து போருமடைவு அறிந்தாலும், தானும் ராஜபுத்ர னுனபின்பு “எனக்கும் ஓரிருப்பிடம் வேண்டா வோ” என்றிருக்குமவனுக்கு இதுசெய்யவொண்ணாதிதே. அங்ங னன்றிக்கே, “அத்தலையில் தாதர்த்யமே நமக்கு ஸ்வரூபமான பின்பு பின்னை அத்தலைக்குறுப்பாகச் செய்துபோருமதே நமக்கு வருத்தது” என்று, அத்தலைக்காகச் செய்யுமத்தையே தமக்கு [மி கர்த்தவ்யமென்றிருப்பர்.] [ஔஹீ - த்வயேத்யாதி] தாமுள்ளவன்று தாமுளராய், தாம் பேர்னவன்றைக்கும் உம்மைவைத்துப்போன ரே யென்கிறார். [ஔஹீ - புத்ரேண] புத்தென்று - ஒருநரகவிசே ஷமாய், அதில் புகாதபடி நோக்கும் என்றாய்த்து புத்ரனென்று பேராகிறது; (க) ஐயர்க்கு, நம்முடைய அபிமதலித்தி யின் றிக்கே யொழிகைதனக்கு மேற்பட நிரயமில்லையிதே; அவர்க்கு அது வாராதபடி நோக்குகிறீர் நீரிதே. [ஔஹீ - தர்மாத்மா] சக்ர வர்த்தி ப்ரஸ்துதனைவாதே, “நம்ஐயரை யொப்பாருண்டோ, அவ ருமொருவரே, தாமிருந்தநாள் தாம் வேண்டுவன எனக்குச் செய்து தாம்போனவன்று நமக்கு வேண்டுவன செய்கைக்கு உம்மைப்பெ [உய ற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே!.” [சுசு-மம] இருவர்க் கும்பிதாவானமை ஒத்திருக்கச்செய்தே, “மம” என்கிறாராய்த்து. அவர்நமக்குச்செய்யுமவைநீரிருந்துசெய்கையாலே நாமவரையிழந்தி லோம், நீரிழந்திராகிலித்தனையிதே. “ஔஹீ - த்வயேத்யாதி” “அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றவிடத்திலே, சேஷியுடைய வ்யாபாரமும் புகா தாகில் “ஔஹீ” “ஸர்வம்” என்னவொண்ணாதிதே.

(அரவணை) நாற்றம் குளிர்ந்திதுடக்கமானவை ஜாதிப்ரபுத்தமாகவே யுண்டாயிருக்குமிதே. (பரமா) இப்படுக்கையிலே சாய்ந்தவனாய்த்து தனக்கு அவ்வருகொருவரையுடையனல்லாதவனாகிறான். (இணங்கி) க்ராமணிகளைப்போலே யாய்த்து தேவர்களும். ப்ரஹ்மஹத்தைய [நய சொல்பிப் பழியிடுவாரும், தலையை யறுப்பாரும், தலையறுப்புண்பா ருமாயிதே யிருப்பது; இப்படியிருக்கிறவர்கள், (உ) கிண்ணகத்தி லிழிவாரைப்போலே ஒருமிடறு யாச்சரியிப்பார்க ளாய்த்து. தேவர்களடங்கலும் திரண்டு இறுமாப்பாலே “வணங்கோம்” என்றி ருக்குமது தவிர்ந்து பக்நாபிமாநராயத் திருவடிகளிலே தலைகள் பட வணங்கும்படியாய்த்து அங்கெழுந்தருளி யிருக்கிறது.

சேஷியான பிதா செய்யுமத்தை சேஷபூதர் செய்யக்கூடுமோவென அரு ளிச்செய்கிறார் (அஹம்ஸர்வயித்யாதி.)

வர்த்ராஸாரணை இந்த்ரன் கொல்லுகையாலே ப்ரஹ்மஹத்தைய பண்ணினு னென்று சொல்லுவரென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஹ்மஹத்தையயித்யாதி.) கீழ்சூய வாக்ய விவரணம் (தேவர்களித்யாதி.)

(க) ஐயர் - தசரதசக்ரவர்த்தி, (உ) கிண்கமம் - ப்ரவாஹம்.

பரத்வத்தில்வணங்காதாரு மெல்லாம் சீலம்கண்டு வணங்கும்படியாக விருக்கிற தேசமாய்த்து.

(மணங்கொளியாதி) பரிமளப்ரசரமாய் அதுக்கேரார்சரயம் வேணுமென்று கல்பிக்க வேண்டும்படியாய்த்துத்தானிருப்பது. மணத்தை யுடைத்தான, மாதவியுண்டு - குருக்கத்தி, அதி னுடைய, நெடுங்கொடியானது - சரத்தையாலே வளர்ந்தகொடியானது ; (விசும்புநிமிர்ந்து) ஆகாசாவகாசத்தை வெளியடைத்துக் கொண்டு மேசபத்தளவும் சென்று அத்தைமுடப்படருமாய்த்து. (அவையித்யாதி) ஆகாசத்திலேமுகடுருவவளர்ந்தால் ஒரு கொள் [10] கொம்பு அபேக்தமா யிருக்குமே, அப்போதாகக் கொள்கொம்பு கொடுப்பாரில்லையே, அவ்வளவிலே மேகங்கள் வந்துகிட்டுமே, அவற்றைச் சென்று பற்றும், அவை வாயுப்பேரிதமாய்ப் போகத்துடங்கும், கொடியானது இங்கே யிசிக்கும், இவ்வாயாஸத்தால்வந்த அலகதலிலே பூக்களவராரிற்கும், அப்பூவிலே மதுபாநம் பண்ணினைத்த வண்டுகளானவை அம்மேகத்துக்கும் கொடிக்கும் நடுவே துழைந்துபுக்கு மதுபாநத்தைப்பண்ணிக்களித்து அச்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு ஆளத்திவைத்து இசை சொல்லாநிற்கும் ; அச்சோலையுடைய மதுபாநம்பண்ணிக்களித்துப்பாடுகிற வண்டுகளினுடைய இசை ஆரவாரமாயிருக்கும். பெரியபிராட்டியாரா [20] "கிறகொடி "ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று இரக்க, "செய்கிறேயிதே" என்று அவனிசிக்க, உள்ளடைய தேவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ஆரவாரமாயிருக்கும். ௬.

அ.—ஏழாம்பாட்டு.—புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி தேவர்கள் தொழாநித்பர்களாய்த்து.

"நல்லிமயத்து" என்ற * நன்மைக்குத்தாத்தபர்யம் (பரத்வத்திலித்யாதி.)

மணந்தானே மாதவியை வ்யாபித்துக்கொண்டதென்று ஒரு தாத்தபர்யமருளிச்செய்து, மணத்தைக்கொண்டிருக்கிற என்றர்த்தார்தாமருளிச்செய்கிறார் (மணத்தையித்யாதி.) முகடுருவ - ஸார்த்ரமாகவென்றபடி. * பிணங்குதலுக்கு - அங்கேயிசிக்க இங்கேயிசிக்க என்றுபொருளாய், அலர்மகளைக்கொடியாகவும் [10] எம்பெருமானே முகிலாகவும் புஷ்பங்கள் ப்ரஸாத விசேஷங்களாகவும் வண்டுகள் தேவகணங்களாகவும் ஒருருபகம் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படிவரணித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரியவியித்யாதி.) ௬

ஏழாம்பாட்டு.— (கார்கொளியாதி.) சீத்ராலாம்பாட்டிலே - தேவர்கள் விபவத்திலே பணிந்தார்களென்றும், அஞ்சாம்பாட்டிலே - அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்திராதனைஸ்துதித்தார்களென்றும், ஆறும்பாட்டிலே - அந்தக்ஷீராப்திராதனை ஹிமவானிலே அர்ச்சாவதாரமாக இருக்கிறென்று அங்கேப்ரணமப்பண்ணினார்களென்றும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டிலே - அர்ச்சயனாகையாலே அர்ச்சநம் பண்ணுகிறார்களென்ற ஸங்கதியையுட்கொண்டு, "இனமலரெட்டுமிட்டு" என்ற பதத்தைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பாஞ்ஜலியித்யாதி.) (ஆய்த்து) [சுய] என்றவந்தரம், அத்தையருளிச்செய்கிறார் என்றுசேஷம்.

மூ.—கார்கொள்வேங்கைகள்கனவரைதழுவியகறிவளர்கொடிதுன்னி
போர்கொள்வேங்கைகள் புனவரை தழுவிய பூம்பொழிலிமயத்துள்;
ஏர்கொள்பூஞ்சுனைத்தடம் படிந் தினமலரொட்டிமிட் டிமையோர்கள்;
பேர்களாயிரம்பரவிரிந்தடிதொழும்பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. எ.

ப-ரை.—கார்கொள்-மேகபதத்தளவும்செல்லவளர்ந்த, வேங்கைகள்-வேங்கை
மரங்களிலே,தழுவிய - தழுவியிருப்பதாய், கனம் - சுற்றடைத்தான, வரை-தா
ழ்வரைகளிலேயுண்டான, கறி - மிளகினுடைய, வளர் - வளர்ந்த, கொடி -
கொடிகளானவை, துன்னி - நெருங்கப்படர்ந்துகிடப்பதமாய், புனம்-கொல்லை
நிலங்களிலுள்ள, வரை - சிறியமலைகளிலே, தழுவிய-வர்த்திப்பதாய், போர்[ய]
கொள் - யுத்தோர்முகமான,வேங்கைகள் - வேங்கைப்புலிகளையுடைத்தாய், பூ-
எப்போதும் அவராகின்றுள்ள, பொழில் - சோலையையுடைய, இமயத்துள் -
இமயமலையிலே; இமையோர்கள் - ப்ரஹ்மாதிகளானவர்கள்,ஏர்கொள் - அழகை
யுடைத்தாய், பூ - பூத்திருந்துள்ள, சுனை - தடாகங்களின், தடம் - துறை
களிலே, படிந்து-தீர்த்தமாடி, இனம் - ஓரினமான, மலரெட்டிம் - செங்கழு
நீர்முதலியஎட்டிமலர்களையும், இட்டு - திருவடிகளிலேபணிமாறி, பேர்களாயிரம்-
அவனுடைய ஆயிரத்திருநாமங்களையும், பரவிரிந்து - வாயில் வந்தபடி சொல்லி,
அடிதொழும் - ஸேவியாகின்றுள்ள, பிரிதி - திருப்பிரிதியில், சென்றுஅடை
நெஞ்சே! - சென்றுகிட்டப்பாராய் நெஞ்சே! என்கிறார். (எ)

வ்யா.—(கார்கொள்வேங்கைகள்)காரென்று-மேகமாய், கார் [உய]
கொள் வேங்கைகளென்று - மேகபதத்தளவும் செல்ல வளர்ந்த வே
ங்கைகளென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாநாவர்ணமர்யாய்த்து வேங்கை
கள்தானிருப்பது, அத்தாலே நீலவேங்கை யென்னுதல். (கனவரை
தழுவிய) சுற்றிலுண்டான தாழ்வரைகளிலே யுண்டான, கறியி
னுடைய வளர்ந்த கொடியானது - மிளகினுடைய வளர்ந்தகொடியா
னது, நெருங்கப்படர்ந்து கிடக்குமாய்த்து.

(போரித்யாதி) வெளிநிலங்களில் சிறுமலைகளடைய, பெரிய
சீற்றத்தையுடைய யுத்தோர்முகமான வேங்கைப்புலிகள் நெருங்கிக்
கிடக்குமாய்த்து. (பூம்பொழிலிமயத்துள்) இதுவாய்த்துச்சோலையிரு
க்கும்படி. [கூய]

(ஏரித்யாதி) தர்சநீயமாம்படி பூத்திருந்துள்ள தடாகங்களின்
கரைகளிலே படிந்து.

காரை- மேகத்தைக் கொள்ளுகின்றதுள்ள வேங்கைகளை யுடைத்தான கன
வரையைத்தழுவின், கறியுண்டு - மிளகு, அதினுடைய வளர் கொடியாலே துன்னி
யிருக்கிறதாயென்றும்; கார் - கருமையுடைத்தான, வேங்கைகளென்று மருளி
ச்செய்கிறார் (காரென்றித்யாதி.)

புனமென்று - கொல்லையாய், அவ்விடத்திய வரைகளைத் தழுவின் வேங்கைப்
புலிகளை யுடைத்தான இமயமென்று வவ்வித்தருளிச்செய்கிறார் (வெளிநிலங்
களித்யாதி.) இதுவாய்த்து - நித்யவஸந்தமாய் பூத்தேயிருக்கும்படி யாய்த்
தென்றபடி. [சூய]

ஏர் - அழகை, கொள்ளுகிறார், பூஞ்சுனை என்றருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீ
யேத்யாதி.)

எல பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

(இனமலரெட்டுமிட்டு) (* அஹிம்ஸாதிகளான புஷ்பங்கள் எட்டுமிட்டு.)¶ செங்கழுநீர், செண்பகம், இருவாட்சி, பாதிநி, புன்னை, குருக்கத்தி, கருமுகை, தாமரை என்றூப்போலே ப்ரதாநமாயிருப்பன எட்டுமாதல்; அஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைச் சொல்லிற்றாதல். அத்தை மலரென்னும்படியென்னென்னில்; பூவோபாதி அவனுக்கு ஸ்பர்ஹாவிஷயமாயிருக்குமாகிலாமிதே, “சொன்மலை” என்னுமாப்போலே; அன்றிக்கே, கீழிற்றிருமொழியிலே திருமந்தரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலேதிருவஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லிற்றாதல். (இமையோர்களித்யாதி)ப்ரஹ்மாதிகளானவர்கள் திருநாமங்களை அடைவு [10] கெடச்சொல்லி ஆச்ரயியாநின்றுள்ள பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. கீழ்திருமந்தரமானபோது, (பெயர்களாயிரம்) என்னும்படியெங்ஙனையென்னில்; “பேராயிரங்கொண்டதோர் பிடுடையன்” என்று, “நாராயணன்” என்றதிதே. இத்தாலே நிருபிதவஸ்துவுக்கு விசேஷணங்களாயிதே அல்லாதவை யிருப்பது. தர்மிக்கு நிருபகமிதிதே. மலேத்தாழ்வரைகளடங்க மிளகுகொடிகளாலே நெருங்கிக்கிடக்கும்; வெளிரிலத்தில் சிதும்லைகளடங்கலும் பாதகவர்க்கங்கள் நெருங்கிக்கிடக்கும்; உள்ளெல்லாம்நாட்டுக்கு ஆச்ரயணியராயிருக்கிறவவர்களுடைய ஸ்தோத்ர கோஷத்தாலே நெருங்கிக்கிடக்கும். ... எ.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(இரவித்யாதி)சோலைச்செழிவாலே[உ]பகம்போது காணவொண்ணாமையாலே ராத்ரியே விஞ்சியிருக்கும். பகல் விரவாத ராத்ரியாயிருக்கும். வேறுதுமாறாமையாலே கார்யமும் மாறாதிதே.

இனமலர்போலே போக்யமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் கொண்டென்றுமுன்றும்தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார்(அன்றிக்கேயித்யாதி.) திருமந்தரம்நிருபகமாயிருக்குமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (தர்மிக்கித்யாதி.) ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமமாகவும் திருவஷ்டாக்ஷரமாகவும் சொன்ன விரண்மியோஜனைகளிலும் - கீழ்ப்பாட்டிலே தூளிதர்சனம்போலே ப்ராதமிகப்ரணாமமாய், இப்பாட்டிலே மைந்த்ரகமாகவும் ஸ்பர்காரமாகவு மாச்ரயித்தார்களென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது. இப்பாட்டிலிப்படிவர்ணித்தவர்க்குத்தாத்தப்ரயத்தையருளிச்செய்கிறார்(மலையி [11] த்யாதி.)இத்தால் - பாரதந்தர்யத்தாலே ஸ்தீர்ப்ராயரணப்ரபந்ஜநங்க ளெங்கும் வ்யாபித்தார்களென்றும் விரோதிஜநங்களடங்கலின்றார்களென்றும், தூர்மாகிகள் வந்துஆச்ரயிப்பர்களென்றும் கருத்ததுஸந்தித்ததாய்த்து. ... எ

எட்டாம்பாட்டு.—(இரவித்யாதி.)கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே- “வானவர்” என்றும் “ஆமரர்கள்” என்றும் “இமையோர்கள்” என்றும் ஸாமான்யேநவருளிச்செய்தத்தை, இப்பாட்டிலே “பிரமனோடி” என்று விசேஷிக்கிறாரென்று ஸங்கதியுட்கொண்டு வாக்யதாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (சோலையித்யாதி.) ராத்ரியே விஞ்சியிருக்கையை உபபாதிக்கிறார் (பகலித்யாதி.) விரவாத - கூடாத, வேறுவென்றது-சோலைச்செறிவென்கை.

மூ.—இரவு கூர் திருள் பெருகிய வரைமுழை யிரும்பசியதுகூர், அரவ மாவிக்கு மகன்பொழில் தழுவி ய வருவரை யிமயத்து ; பரமனாதி யெம்பனி முகில் வண்ணனென்றெண்ணி நின்றிமையோர்கண், பிரமனோடு சென்றடி தொழும்பெருந்தகைப் பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே.

ப-ரை.—சோலைச்செறிவாலே பகல்போது காணப்பெறாமையாலே, இரவு - ராதிரியே, கூர்ந்து - விஞ்சியிருப்பதாய், இருள்பெருகிய - இருளேயாயிருக்கிற, வரைமுழை - மலைமுழுஞ்சுகளிலே, இரும் பசியது - பெரிப்பசியானது, கூர் - மிக, அரவம் - மலைப்பாம்புகளானவை, ஆவிக்கும் - இரைபெருமையாலே கொட்டாவிவிடாநின்றன, அகம்பொழில் தழுவி ய - உட்சோலையோடுகூடிய [உ]தாய், அரு - தாழ்வேறவரிதான, வரை - தாழ்வரையையுடைய, இமயத்து - ஹிமவானிலே; பரமன்! - ஸர்வாதிகனே!, ஆதி! - ஐசக்காரணபூதனே!, எம் - ஆசிரிதரான வெங்கள் தாபம் தீரும்படி, பனி - குளிர்த்திருந்துள்ள, முகில்-மேகம் போன்ற, வண்ணன்! என்று - வடிவையுடையவனே! என்று, எண்ணிநின்ற-இப்படி சொல்லாநின்றதுகொண்டு, இமையோர்கள்-தேவர்களானவர்களுடைய பிரம [யு]ருனோடு - ப்ரஹ்மாவோடே, சென்று - போய், அடிதொழும் - ஆசிரயிக்கத்தக்க, பெருந்தகை - மிகுந்தபெருமையையுடைய, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, சென்று-போய், நெஞ்சே!—, ஈடை - கிட்டப்பாராய் என்கிறார். (அ)

ஆதித்யகிரணங்கள் புருந்து பரம்பாது பகலாயே யிருக்கிற வதுவும். (இருள் பெருகிய வரைமுழை) இருளேயா யிருக்கிற [உ]ய் மலைமுழுஞ்சுகளிலே. வயிரம் பற்றின விருளேயா யிருக்கை. நெடுநாள் ராஜ்யம் பண்ணினாரைப்போலே அடிப்பட்டிருக்கு மாய்த்து இருளும். ஆக, ராதிரியாய் அத்தாலே இருள் மிக்கிருந்துள்ள மலை முழுஞ்சுகளிலே. (இரும் பசியதுகூர்) வெளிகண்டு புறப்பட்டு வ்யாபரிக்கப்பெறாமையாலே பெரியபசியானதுமிக, நித்யஸூரிகள் அந்ந [உ]ருபாநாதிகளொழிய தரிக்குமதுவு முத்தேச்யமாய் அவர்கள்தாங்களு முத்தேச்யராயிருக்குமாப்போலே, அந்த ஸர்ப்பங்களினுடைய பசியும் திர்யக் ஜாதிக்கு மவ்வுருகாயிருக்கிற ஸர்ப்பங்கள்தானு முத்தேச்யமாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. ஏதேனுமாக அந்நிலத்திலுள்ளதா மித்தனையே வேண்டுவது இவர்க்கு ஆதரிக்க. [கூ]

(அரவமாவிற்கும்) ஆவிகையாவது - பசியாலே கொட்டாவி கொள்ளுகையாகவுமாம். அன்றிக்கே, ப்ராணிக்கையாய்-மூச்சவிடுகையாய், அதாவது - சோலையின் பரிமளத்தோடே கூடின காற்றை ஆச்வஸித்து திரியாநிற்கும். வாயுவையிறே அவை பகழிப்பது..

ஆனால், பகல்தானிலையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதி.) [கூரு] (பகலாயேயிருக்கிற வதிலேயும் - ஆதித்யகிரணங்கள் புருந்து பரம்பாது) என்று அந்நிப்பது. அதுவுமென்றது - அத்தையுமென்றபடி. "பெருகிய" என்ற பதவாஸகையாலே யருளிச்செய்கிறார் (வயிரயித்யாதி.); இத்தை தர்ஷ்டார்த்தபூர்வம் விவரிக்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி.) அடிப்பட்டிருக்கை - வேர்பரப்பிருக்கை, ணர்ஜிதமாயிருக்கையென்றபடி, பகவத்ப்ரவணரானவிவர் கூடாந்ரஜத்தக்க [கூரு] விருக்கும்படியை வர்ணிக்கை சேருமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளித்யாதி வாக்யத்தையத்தாலே.)

(காற்றை) என்றவந்தரம், பகழித்து என்று சேஷம்.

முத்தர் ஸத்யகாமாதிக்களை யுடையாயிருக்குமாப்போலே, அங்குத்தை ஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சாரயோக்யதை யில்லாமையாலே கிடந்தவிடத்தே கிடந்து மணத்தை ஆக்ரமிப்பண்ணி தரியாநிற்கும். (க) அகன்பொழிலுண்டு-அகவாயில் பொழில்-உட்சோலை, அது அனை [திந்திருந்துள்ள அருவரை யிமயத்து.

(பரமனித்யாதி) ஸர்வஸமாச்சரயணீயன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே நமக்கு ஆச்சரணீயஸ்தலமானபின்பு, நெஞ்சே! அங்கேசென்று கிட்டப்பாராயென்கிறார். ஸர்ப்பங்களோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஆச்சரணீயமான தேசமாய்த்து. [ப (பரமனித்யாதி) ஆச்சரயிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசாரமிருக்கிற படி. ஸர்வாதிகளும், தனக்கு அவ்வருகொருவரில்லாதபடியிருக்கிற, ஸர்வேச்வரன்; ஸர்வாதிகளுகிலும் பெற்ற தாயால் விடவொண்ணாதப்போலே விடவொண்ணாதபடியான ப்ராப்தியையுடையவன்; விஷயங்களைவிரும்புகிறது ஒரு ப்ராப்திகொண்டன்றிறே, கீழ் [யிருச்சொன்னவை யிரண்டுமில்லையானாலும் விடவொண்ணாதபடி ச்ரம ஹரமான வடிவையுடையவன். ஆக, ஸர்வாதிகன், ஜகத்காரண பூதன், தர்சனீயமான வடிவையுடையவன். (என்றெண்ணி யித்யாதி) இப்படி சொல்லாநின்றுகொண்டு, தேவர்கள் தங்களுக்குக் கண்காட்டியான ப்ரஹ்மாவோடே சென்றுச்சரயிக்கும்படிமஹாப்ரபாவ[உயமான பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. சிறியார் பெரியாரென்று வாசியின் திக்கே எல்லார்க்கும் உத்தேச்யமானதேசம். சிறியார்க்குவாசியுண்டு;- ஸர்ப்பங்கள் கிடந்தவிடத்தேகிடந்து அபிமதம் பெற்று புஜியாநிற்கும்; ப்ரஹ்மாதிகள் தங்களதிகாரார்த்தமாக ஆச்சரயித்துத்தட்டித்திரிவர்கள். புறம்படையசோலைச்செறிவாலேவந்தவிருட்சி மிக்கிருக்கு[உருமாப்போலே, உள்ளடைய ஆச்சரயிக்கிற தேவதைகளுடைய நெருக்குமிக்கிருக்கும்; ஆனபின்பு, நீயும் அத்தேசத்தை ஆச்சரயிக்கப் பாராயென்கிறார். இத்தால் - அங்குண்டான ஸர்ப்பங்கள் அச்சோலை யில் பரிமளத்தைக் காற்றுவழியாலே பருகி தரியாநிற்கும்; ப்ரஹ்மாதிகளானவர்கள் “ஸ்ரீ” “ஸர்வகந்த” என்கிறவஸ்துவை அதுபவித்து தரிப்பார்கள். அ.

(முத்தர்) என்றவந்தரம், இருந்தவிடத்தேயிருந்தனன் னுசேஷம், (ஸத்யகாமாதிக்களை) என்றவந்தரம், அதுபாவ்யங்களாக ன் னுசேஷம்.

பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து உத்தரார்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதிவாக்யவயத்தாலே, “நச்வரோஹம்” என்றிருக்கிறவர்கள் இப்படிசொன்னார்களென்றுநிபாதிதோற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஆச்சரயிக்கிறவியாதி.) “பரமன்” என்றினர்த்தம் (ஸர்வாதிகளுயென்றது); பரோமாயஸமாதிதியோகார்த்தம் (தனக்கித்யாதி.) இவ்விரண்டாலும் பஸ்த்தத (ஸர்வேச்வரனென்றது.) (ஸர்வாதிகளுகிலும்) என்றவந்தரம், அல்லனாகிலும் என்றுகூட்டுவது. பெற்றதாயாலென்றது - பெற்றதாயாகையாலே பென்றபடி, கண்காட்டி-நிர்[சயவாஹகன். நெருத்தகையினர்த்தம் (மஹாப்ரபாவமானவென்றது.) “சென்றடை” என்று தாம் கியமிக்கைக்கு கீழ்ச்சொன்னதெல்லாம் ஹேதுவென்னுமதுதோற்ற உட்சருத்துக்களை யருளிச்செய்கிறார் (சிறியாரித்யாதி.) அ.

(க) “மனக்கருழிவிரும்” என்கிறத்தைப்பற்றி, அகனென்றது- அகமென்றபடி.

மூ.—ஓதியாயிரநாமங்களுணர்ந்தவர்க்கு து துயரடையாமல்—
வதமின்றி நின்றருளு நம் பெருந்தகை யிருந்த நலியமத்து,
தாதுமல்கியபிண்டிவிண்டலர்கின்ற தழல்புரையெழில்நோக்கிப்—
பேதைவண்டிக ளெரியெனவெருவரு பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே. கூ.

ப.—ர.—ஆயிரநாமங்கள்—ஸர்வேச்வரனுடைய ஆயிரம்திருநாமங்களையும், ஓதி—
வாயாலேசொல்லி, அத்தாலே, உணர்ந்தவர்க்கு—அவனேரக்ஷகனென்னும் க்ஞாநம்
பிறந்தவர்களுக்கு, உறு - வரக்கடவதான, துயர் - பாபங்கள், அடையாமல் - அவர்
களைக்கிட்டாதபடியாகவும், ஏதமின்றி - தன்னை ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஒருவருத்த
மும்வாராதபடியாகவும், நின்றருளும் - எழுந்தருளியிருக்கிற, நம்-நம்முடைய, [யி
பெரும்தகை - மஹாப்பரபாவன், இருந்த - வந்துவர்த்திக்கிற, நல்-விலக்ஷணமான,
இமயத்து - ஹிமவானிலே; தாது - தாதுகள், மல்கிய - மிக்கிருந்துள்ள, பிண்டி-
அசோகபூஷ்பங்கள், விண்டு - விரிந்து, அலர்கின்ற - அலருகிற, தழல்புரை - நெ
ருப்புப்போன்ற, எழில் - அழகை, பேதை - அறிவில்லாத, வண்டிகள் - வண்டிக
ளானவை, நோக்கி - பார்த்து, அவற்றை, எரிஎன - நெருப்புஎன்றுநனைத்து, [யிரு
வெருவரு-பயப்படுகிற, பிரிதி - திருப்பிரிதியிலே, சென்று - போய், நெஞ்சே!—,
அடை - கிட்டப்பாராய்என்கிறார். (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம் பாட்டு.— (ஓதி யாயிரநாமங்களுணர்ந்தவர்
க்கு) ஆயிரம் திருநாமங்களையும் வாயாலே சொல்லி, அவற்றினு
டைய அர்த்தாதுஸந்தாநம் பண்ணுநின்றுள்ளவர்களுக்கு. ஒரு [உயி
திருநாமத்தைச்சொல்லி, அவ்வளவில்பார்வவலிக்கமாட்டாதேஆயிரம்
திருநாமங்களையு மடைவுபடச்சொல்லி, அந்நாம த்வாரா நாமியா
னவனை மநநம் பண்ணுநின்றுள்ளவர்களுக்கு. (உறு துயரடையா
மல்) உறக்கடவதாய்நிற்கிற பாபங்கள், பலாதுபவத்துக்கு இவனைத்
துடராதபடியாக “అవశ్యసుఖోత్పత్తి” “அவச்யமதுபோக்தவ்யம்” [உரு
என்றும் “నాశతోక్షయతే” “நாபுக்தம் க்ஷயதே” என்றும் சொ
ல்லுகிறபடியே - அதுபவித்தாலல்லது நசியாத பாபங்கள் பலா
துபவத்துக்கு வந்து கிட்டாதபடியாக. ஒரு பிசாசும் சுவங்களை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(ஓதியித்யாதி.)

கீழிற்பாட்டிலே - ஸர்வஸமாச்ரயணியஸ்தலமாகையாலே சென்றடைஎன்ன
நின்றீர், நமக்குக்கிட்டவொட்டாத பாபங்களிருக்க எங்ஙனே சென்றடைகிற
தென்றும், ஸர்வாதிகளை நம்அயோக்யதை பாராதே கிட்டத்தான் கூடுமோ
வென்றும் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக இப்பாட்டருளிச்செய்கிறாரென்று ஸ
ங்கதியை யுள்ளேவைத்துக்கொண்டு, வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆயிர
மீத்யாதி.) திருமந்தரம்போராதே, ஆயிரநாமம்சொல்லவேணுமோவென்னவருளிச்
செய்கிறார் (ஒருதிருநாமத்தை யித்யாதி.)

“உறுதுயர்” என்றத்தால் - அதுபவவிநாச்யமான பாபங்களென்றருளிச்
செய்கிறார் (உறக்கடவதாயித்யாதி.) திருநாமம் சொன்னவர்களுக்கு உறுதுய
ரடையாமல் போனவிடத்துக்கு ஐதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருபிசாசுமித்யாதி.)
பிசாசும்-கண்டாகர்ணன். இவன் ருத்ரரண்பக்கலில்நின்றும்போய் ருபேரன் [சு
பக்கலிலே திருநாமங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டானென்று ப்ரவீர்த்தி.

ஊர்பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

பதவியாநிற்க நடுவு வாயொழிந்தவளவிலே, “நரகாஜகந்தநாத நாராயணபராயண” என்று சொல்ல ; “சுபாஷாநந்தாஷாஸ்தி” “ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயத்” என்று ஸ்வாதுபவம் பண்ணி அந்யபரதை யற்றிருக்கிற [திவளவிலே, இத்தைக்கேட்டு, “சுபாஷாஸ்தி” “கஸ்யமுத்திகரேஸ்திதா” என்று - நம்பேரைச்சொல்லி நம்மை யெழுதிக்கொண்டவனார்தான் ? என்றானிறே. ஏதமென்று - துக்கமாய், வருத்தத்தைநினைக்கிறது. இத்திருநாமத்தைச்சொன்னா வித்தைபுடையவன் செவிப்படுப்படி அண்ணியனும் நிற்கை ஆசிரயிப்பார்க்கு வருத்தமின்றிக்கே யொழிகைக் குடலாயிருக்குமிதே ; இவர்களுக்கு வருத்தமில்லாதபடி யிருக்கும். (உறுதுயரித்யாதி) “வாக்குத்துய்மையிலாமை” இலே மாதவா வுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்” என்று - அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை யதுஸந்தித்து நாமங்குத்தைக்கு யோக்யராய்ப்பரிமாறுகையாவதென் ! என்று, தன் அயோக்யதையை யதுஸந்திக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி ஆசிரயணியனை தான் ஸந்திவித னாகையாலே ஆசிரயிப்பார்க்கு ஒருவருத்தமும் வாராதபடி யிருக்கிற மஹாப்பரவன் வந்துவர்த்திக்கிற விலக்ஷணமான ஹிமவானில்.

(தாதித்யாதி) தாது மிக்கிருந்துள்ள அசோகபுஷ்பமானது விட்டலருகிற போதை அக்கிலப்பமான எழிலைப் பார்த்து. (பே [உதை வண்டுகள்) (அசோகபுஷ்பங்களை) || நித்யாதுபவம் பண்ணுநிற்கச் செய்தேயும் நித்யமாக ப்ரமிக்கவல்ல மௌக்த்யத்தை புடைய வண்டுகளாய்த்து. தானும் நித்யவாஸம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே, அதுவும் நாள்தோறு மலராநிற்கச்செய்தே, எப்போது மொக்க “இது நெருப்பு, நெருப்பு” என்று ப்ரமிக்கும்படியா யிருக்கும். [உருமுன்னாள் “இதுஅக்ரி” என்று சங்கித்து விசாரித்து “அன்று” என்று நிர்ணயித்து, பிறற்றாள் “அதன்று” என்றிருக்கமாட்டாதே “நெருப்பு” என்றஞ்சியிராநிற்கும் ; அதுக்கடி - பயநிவர்த்தியும் நித்யமாய், பயமும் நித்யமாயிருக்கையாலே.

ஏதம்-துக்கமானால், அத்தையிட்டிவருத்தத்தைச்சொன்னதுக்குப்பரையோஜனமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இத்திருநாமத்தை யித்யாதி.) உறுதுயர்-அயோக்யதாதுஸந்தாநமென்று தாந்ப்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (வாக்குத்துய்மையித்யாதி.) “வெருவரு” - வெருவாநிற்கும் என்ற வர்த்தமார பலிதார்த்தம் (தானுமித்யாதி.) தீவ்ரக்யவிவரணம் (முன்னுமித்யாதி.) பயநிவர்த்தியும் நித்யமாயென்பது-முதலையாகப் பண்ணுகையாலேயுடையவன்நினைவுண்டாகாநிற்கச்செய் [உருதேயுமென்பபடி.

|| குண்டவிதார்த்தம் சிலபிரிகேசக்கனிகிலிய.

இதுக்கு தர்ஷ்டாந்தமாக, திருவெள்ளறைத் திருமொழியிலே ஒருபாட்டருளிச்செய்வர் [ஆங்கு மாவலிவேள்வியில் - சென்று இரந்து] மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே தன்னை அர்த்திவாக்கிச் சென்று. [அகலித்யாதி] பூமிப்பரப்படையவாங்குகிறவன், அவனை யெதிரிட்டிக்கொண்டு வாங்குகையன்றிக்கே அவனேறிட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஒளதார்யத்துக்கு அநுரூபமாக வாங்கினான் ; ராவணாதிக்களேப்போலே தலையறுக்க வேண்டிற்றில்லை ஒளதார்யமென்றொரு குணலேசம் கிடக்கையாலே ; இவன் கொடுக்க வகத்திருந்தானென்று தன்னை யிரப்பாளனாக்கி அவனோடிசையக் கொண்டான். தன்னதான பூமியையிறே அவன் தந்தானாகக்கொண்டது. ஆக, நம்முடைய ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே யிருப்பதொன்றிறே அவனுடைய தாரமும் ; [அநஸிஷ்டுஸ்க்யம் - அதவாகிந்துஸமர்ப்பயாமி] அநந்தரம் அநுசயிக்கவேண்டுமபடியிறே யிதானிருப்பது ; விழுக்காட்டில் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தோடு ஆத்மாபஹாரத்தோடு வாசியற்றிறே [யிருப்பது ; ஆகையிறே உபாயநரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. [பரம! நிர்ப்பணிந்தெழுவேனெனக்கருள்புரியே] ஸர்வாதிகளே!, உன்னை வணங்கி யுஜ்ஜீவிக்கிற வெனக்குப் ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருள வேணும். ஆச்ரயணத்துக்கு பலவ்யாப்தியுண்டிறே. [ஒங்கித்யாதி] ஆகாசமிடமதும்படி வளர்ந்து பரப்பு மாறப் பூத்த அசோகத்தினுடைய சிவந்த பூக்களிலே மதுபாநார்த்தமாக வண்டிகள் ஸஞ்சரிக்க, தர்சனயமான குயில்களானவை, “இவை நெருப்பிலேபுக்கள்” என்றே நிச்சயித்து, அதுதன்னைத் தட்டாதபடி மாவிலேபோயேறிக் கூப்பிடாநிற்குமாய்த்து. சிவந்தபூப் பூவாத மாத் தேடி யேறிநின்று ; [யிழ்ந்தும்] எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி [உரு

“பாங்கினுல்கொண்ட” என்றதுக்குத் தாப்பாயமருளிச்செய்கிறார் (அவனியித்யாதிவாக்யத்தாலே.) அவனோடிசையக்கொண்டானென்றது - அவன் கொடுக்கிறவனும் தான் வாங்குகிறவனுமாயிருந்து கொண்டானென்றபடி. இதற்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தன்னதானவித்யாதி.) ப்ரஸங்காத்வருபசிக்ஷ பண்ணுகிறார் (ஆகவென்று தடங்கி, நரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறதென்னுமளவும்.) அநுசயிக்கும்படி யிதகுற்றமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விழுக்காட்டில்த்யாதி) அவனதான வஸ்தவைத் தன்னதென்று அபிமானித்தது ஸ்வரூபவிரூத்தமானப்போலே, அவன்வஸ்துவையவனுக்குக்கொடுத்தே நென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராதென்றபடி. ஆகையிறே என்றது - ஆத்மாபஹாரதல்ய மாகையாலேயிறே பென்றபடி. தல்யமன்றுகில் அதுவுமொருநாதமாகக்கூடு [உருகையாலே, வைஷ்ணவ நரகர்ண்ய பரிஹாரார்த்தமாக அபேஷித்திருக்கு பிச்சவாறுக்கு * ஏகசபத்திற் சொல்லுகிற ஸாதநார்தநரபேக்ஷயம் ஜீவியாதென்கருத்த. வணங்கினாலுளவேணுமென்ற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆச்ரயணத்துக்கித்யாதி.)

† “வேள்வியிலிரந்துசென்று” என்றகேரேயிருந்தால், வ்யாக்யாஸத்துக்குச்செல்லும்.

கூப்பிடாநிற்கும். இவற்றினுடைய தயநீயதசையைக் கண்டு இன்னதென்று பாகரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே, கடக்கநின்று, “தர்ம ஹாநிகிழுகோள் !” என்பாரைப்போலே ஆவ்யக்தமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். [படப்பை] இதாய்த்து ஊரில் † கொடித் தோட்டங்கனிநு [நு]க்ஞம்படி.

இத்தால் - அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தையும் அவனையுடைய விப்பதாகச் சொல்லுகிற தங்களுடைய ஸம்ஸாரித்வத்தையு மதுஸந்தித்து, “நாம்சென்றுகிட்டிகையாவதென்:” என்று (க) துணுக்குத் துணுக்கென்றாறிப்பர்கள் ப்ரஹ்மாதிகள்; இவ்வண்டுகளானவை, புஷ்ப ஸாமான்யத்தைக்கொண்டு மதுபாநார்த்தமாகமேல்விழாரிப்பது, அக்ரியென்று கிட்டமாட்டாதே யிராய்த்து வெருவுவதாகாநிற்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, ஆச்ரயிப்பார்க்கு “உத்யோகம்” “அதனோ உபயங்கதோபவதி” என்னுமிதுவுமுண்டாய், போக்யதையால் வந்த பயம் என்றுமுண்டாயிருக்கு மென்னுதல். ஆச்ரயணியவஸ்து ஸுலபமாகையாலே ஆச்ரயிப்பார்க்குத் தந்தாமுடைய அதுபவவிநாச்யமான பாபங்களை யதுஸந்தித்து பயப்படவும் வேண்டா ; அசோக புஷ்பத்தை அக்ரியாகக்கொண்டு வண்டுகளஞ்சுகிற அச்சம்நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(கரியவியாதி) (உ) கழுத்தேகட்டளை யாக நீரைப்பருகுகையாலே கறுத்தநிறத்தையுடைத்தான மஹா மேகங்களுடைய ஸமூஹங்களானவ, முகந்த நீர்க்கனத்தாலே பேர்ந்து போகமாட்டாதே கிடந்தவிடத்தே கிடந்து முழங்க. நீர் குறையும்படி வர்வித்து வெளுத்ததுமன்றிக்கே கறுத்து, அதுதான்

“ஒங்குபிண்டியின்செம்மலரேறி வண்டுழிதரமாவேறித் தீங்குபின்பிழற்றும்” என்ற ஸுமபிவ்யாஹாரத்தாலேபலித்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவற்றி ண்டுடைய வித்யாகி.)

ப்ராஸங்கிகமான பாட்டுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளி, இப்பாட்டிலே “உறுதுயர்” என்றதற்கு - அயோக்யதாநஸந்தாநமரக தாத்பர்யம் சொன்ன பஷுத்துக்கதருணமாக, இப்பாட்டுக்கு ஹார்த்தபாவ மருளிச்செய்கிறார் (இத்தா லித்யாநிவாக்யத்தவ்யத்தாலே.) ப்ரஹ்மார்த்திகனென்றது-“பிரமனோ” என்று கீழிற் பாட்டில் ப்ரஸுததரை; இப்பாட்டில் “ஒதியாயிரகாமங்களுணர்ந்தவர்” என்ற து என்று திருவுள்ளம். “உறுதுயர்” என்றது - பாபங்களான பஷுத்திலே, பாட்டுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாநி.) பேரஃயதையால் வந்தபயமென்றது-அநுபவிக்க மாட்டாமையால் வந்த பயமென்றபடி. பாட்டுக்குத் தேஸல்லாம் தொகுத்தபாவத்தை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டிகிறார் (ஆச்யரணிய வஸ்துவித்யாநி) அவனைக்கண்டால் தங்கள்வினைக்கஞ்சவேண்டா, அங்குத்தை ஸுமஸஸுக்கருடைய ராகவிசேஷத்தைக்கண்டால் தங்களுக்கதில்லாமையாலே சென்றனாகவஞ்சும்படியாயிருக்குமென்றதாய்த்து. க.

பத்தாம்பாட்டு.—(கரியவித்யாதி.)

வ்யாவர்த்தகங்களைக்காட்டாநின்றகொண்டு விவரிக்கிறார் (நீர்குறையும்படி
பித்தாதி.)

† “உன்கில்” என்றசிலபிரிசோசங்கள். (க) தனுக்குத்தனுக்கென்கை-
பிடுக்கிடுகை; - பயப்படுகை; கலங்குகையென்றபடி. (உ) கழுத்தேகட்டினபாக-
கழுத்தனாக. பூர்ணமாகவென்றபடி.

மூ.—கரியமா முகிற்படலங்கள் கிடந்தவைமுழங்கிடக், களிநென்று—
பெரியமாகணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதியெம்பெருமானை,
வரிகொள்வண்டறை பைம்பொழில் மங்கையர் கலியனதொலிமாலை—
அரியவின்னிசைபாடி நல்லடியவர்க் கருவினை யடையாவே...ய). [௫

ப - ரை.— கரிய - கறுத்திறத்தையுடைய, மாமுதில் - மஹாமேகங்களின்,
படலங்கள்அவை - கூட்டங்களானவை, கிடந்து - இருந்தவிடத்திலேயிருந்து, முழ
ங்கிட - த்வரிக்க, அந்தத்வரியைக்கேட்டு, பெரிய - பெருத்த, மாசணம் - மலைப்
பாம்புகள், களிறு என்று - தங்களுக்கு இரையானயானைகள் வருகிறன என்று நினை
த்து, வரையென - மலைபோலே, பெயர்தரு - அசைத்துவரும்படியான, பிரிதி - [ய
திருப்பிரிதியில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம்பெருமானை - ஸர்வேச்வரன்வியூப
மாக; வரிகொள் - வரியையுடைய, வண்டு - வண்டிகளானவை, அதை - த்வரியா
நின்றுள்ள, பை - பரந்த, பொழில் - சோலையையுடைத்தான, மங்கையர் - திரு
மங்கையிலுள்ளார்க்கு நியாமகரான, கலியனது - ஆழ்வாருடைய, ஒலி - ஒலியு
டைத்தாம்படி அருளிச்செய்த, மாலை-தொடையாய், அரிய-ஒருவர்க்குமறியவொ[டு
ண்ணாதபெருமையையும், இன் - சுவைப்பாட்டையுமுடைத்தாய், இசை - இசை
யையுமுடையபாட்டுக்களை, பாடும் - அப்பயலிக்கிறவர்களாய், நல் - ஸர்வேச்வரனு
க்கு அந்தாங்கமான, அடியவர்க்கு - அடிமைசெய்யுமவர்களை, அருவினை - மஹா
பாபங்கள், அடையா - “சும்மெனாதேகைவிட்டோடி” என்கிறபடியேவிட்டோடிப்
போம். (ய)

மேகசகலமுமாயிருக்கையன்றிக்கே மாமுதிலாய், அவைதான் ஒன்றி
ரண்டன்றிக்கே ஸமூஹங்களுமானவை, முகந்த நீர்க்கனத்தாலே கால்
வாங்கிப்போகமாட்டாதே வாயுவாலும் ப்ரேரிக்க வொண்ணாதபடி
கனத்து அவைகிடந்தவிடத்தேகிடந்து, கர்ப்பகேதத்தாலே முக்குவா
ரைப்போலே முழங்குமாய்த்து. [௨௫

(களிநென்று) நிறத்தினுடையவும் அதிருகிற த்வரியினு
டையவும் ஸர்வதாஸாய்த்தாலே யானையென்று. (பெரியமாகணம்)
பெரியவடிவையுடைத்தாயிருக்கிற மலைப்பாம்புகளானவை. ஆனை
யை விழுங்கும்படியாய்த்துப் பெருமையிருப்பது. (வரையெனப்பெ
யர்தரு) அம்மலைப்பாம்புகளானவை அவற்றுக்கஞ்சி மலைபோலேபேர்
ந்துபோய், புற்றிலேபுகாநிற்குமென்று. “காருடையமின்னென்றுபுற்ற
டையும்” என்றும் “பரந்ததலையுடையநாகம்வாரணத்தையஞ்சியொளிக்
கும்” என்கிற ப்ரஸித்தியாலும், இப்படி “புற்றிலேயடையும்” என்றரு
ளிச்செய்வார்ஜீயர். “இதுவோஇதுக்கருளிச்செய்யும்படி ? ” என்று
பிள்ளைகேட்டருள; “நீரிப்படி கேட்கும்போது ஒன்றைநினைத்தல்லதுகே
ளீர், அத்தைச்சொல்லும்” என்ன; “பெயருகையாகிறதுதான்—யோக்கு
வரத்துஇரண்டுக்கும்ஸாதாரணமாய்த்திருப்பது, இனித்தான்மனைக்
குச் சிறப்புச்சொல்லுமவர்கள் மலைப்பாம்புகள் ஆனையவிழுங்கும்

(புகாநிற்குமென்று) என்றவநந்தம், கூட்டுவது என்று சேஷம். சிறப்பு -
உத்தரவு.

எ.அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி.

என்னக்கடவர்கள், ஆகையாலே, கரியமா முகிற்படலங்கள் கிடந்து முழங்குகிறவற்றைப் பெரிய மாசுணமானது ஆனையாக புத்திபண்ணி ஆயிஷார்த்தமாக மலை போர்த்தாப்போலே கால்வாங்கிவந்துகிட்டா நிற்குமாய்த்து என்றமே' என்ன; 'அதுவேயிறே பொருள்!' என்று போரக் கொண்டாடியருளினார்" என்றருளிச்செய்வார். ஆகையிறே பெரியமாசுணமென்றது-ஆனையைவிழுங்கும்படியாய்த்து இதினுடைய பெருமையிருப்பது.

(வரிகொளியாதி) வரியையுடைத்தாய்-தர்சநியமாயிருந்துள்ள வண்டுகளானவை மதுபாநம்பண்ணிக்கவித்து த்வரியாநின்றள்ள[ய] பார்த்தபொழிலையுடைத்தான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நியாமகரான ஆழ்வார் ஒளியுடைத்தாம்படி சொன்ன தொடையாய்த்து. (அரிய இன்னிசை)"திருமங்கையாழ்வார், தம்திருவாயாலே 'அரியவின்னிசை' என்பதே!" என்றருளிச்செய்வார். ஆழ்வார்திருவரங்கப்பெருமா ளரையர், சிலரோடேயிணங்கி, கையில் தாளத்தைப்பொகட்டு, "ஃவாலி மாவலத்தை யென்னோடே யிசைசொல்லிப்போ" என்றாராம். வாது பாட்டாகப்பாடுமது என்று ப்ரஸித்தமிறே. இயலிலுமிழியலாம், பொருளிலுமிழியலாம்; இசையிலொருவர்க்கு மிழியவொண்ணது. * அருமையால் நினைக்கிறது - பெருமையை; * இனிமையால் நினைக்கிறது - சுவைப்பாட்டை. (அரிய) அருமை பெருமைகளையும் [உ] சுவைப்பாட்டையு முடைத்தாயிருக்கை. (நல்லடியவர்க்கு) இத்தைப்பாடுமவர்களாய்த்து ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்தரங்கராகிறார். (அருவினை) அவர்களை, பாபங்கள் வந்துகிட்டாது. ஸர்ப்பங்களானவை மேகங்களை ஆயிஷமாக புத்திபண்ணி மேல்விழுமாப்போலே, இத்தை அப்பவரித்தவர்கள் பக்கவிலே ஸர்வேச்வரன் போக்யதாபுத்தி [உ] பண்ணி அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி விஷயீகரிக்க அவனாலே விஷயீகர்தராகப் பெறுவார்கள். இப்பாசுரத்தைச் சொன்னவர்களை அச்சொல்லழியே ஸர்வேச்வரன் அவர்களையே யெல்லா போக்யமுமாக வந்துகிட்டும்; நடுவுபாபங்களுக்கு ஒதுங்க நிறுவில்லாமையாலே யோடிப்போம். டி.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—வாஸி கலங்க துடி மறம் கரைசெய் பணம் கார் இரவு ஒதி கரிய முற்ற.

*இசையினுடைய அருமைக்கு ஒரு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித் [உருயாதி.) இயல் - சப்தம். இசை - ராகம். அர்த்தார்த்தம் (அருமையாலித்யாதி.) பெருமை - அபிசயம். சுவைப்பாட்டை - ரஸ்யதையை. இரண்டர்த்தத்தையும் தத்தனே கூட்டி சப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அருமையித்யாதி.) பாட்டுக் கெற்றனம் தொகுத்தபாவம் (ஸர்ப்பங்களித்யாதி.) ஸர்வேச்வரனபோக்குவானுதல், "வினயடையாவே" என்று இவற்றுக்கு கர்த்தவம் சொல்லுதலுக்கு [ச]யிப்போஜனமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்பாசுரத்தையித்யாதி.) டி. ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து “திருப்பிரிதியை ஆரவாரி” என்று உபதேசித்தார் ; அது தம் த்வரைக் கீடாக த்வரித்ததில்லை ; கெடுவாய் ! நாமிருக்கிற விருப்பில்பொல்லாங்கு கண்டாயே, கெடு[தி ஒருகூணம் முற்பட்டதுடலாக ஆசரயிக்கப் பாரா யென்கிறார். கீழே திருமந்தரத்தை அதுஸந்தித்தார் ; அநந்தரம், மந்தரப்ரதிபா த்யமான அர்த்தத்தை அதுஸந்தித்தார் ; மந்தரத்ராஷ்டாவாணவீரு ந்த தேசத்தை ஆசரயிப்போ மென்கிறார். திருமந்தரத்தன்னை அதுஸந்திப்பாக்குப் ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவோபாதி, ரிஷி [டு சந்தோ தேவதைக ளென்ன, பீஜசக்திக ளென்ன, சோ ஷண தாஹநாதிக ளென்ன, இவை யெல்லாம் அதுஸந்தேய மாகக்கடவது. அது வேண்டிவானென்னென்னில் ; “நமோநாராய ணையவென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்று - இம் மந்த்ராதுஸந்தாநம்பண்ணுவார் நித்யஸூரிகளாய், அவர்களுடை[டுரு ய யாத்ரையாய்த்துஇது ; அத்தையிறே குணத்ரயாத்மிகையானப்ர கீர்திவச்யனானவின் அதுஸந்திக்கப்பாக்கிறது ; ஆகையாலே, ஒரு பாவநையாலே அவர்களோபாதிதாகத் தன்னுடைய சரீரத்தையு ம் பாவித்து அதுஸந்திக்கக்காக சோஷணதிகள் வேண்டுகிறது. இனி, ரிஷிசந்தோதேவதைகளை யதுஸந்திக்கிறது-இம்மந்தரத்தி [உய லுண்டான ஆக்ராதிசயத்தாலே, பீஜசக்திகளை யதுஸந்திக்கிறது - மோக்ஷப்ரதமென் றவ்வழியாலே யிவனுக்கிதில் விசுவாஸம் பிறக்கைக் காக. கீழே “பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே” என்றார் ; “காமத்திலே செய்கிறோம்” என்றறியிருந்தது நெஞ்சு ; “கெடுவாய் ! ப்ரகீர்திஸம் ஸர்ஷ்டராயிருப்பார்க்கு அப்படி ‘செய்கிறோம்’ என்றறியிருக்கப்போ மோ, அப்ராகீர்த சரீரபரிசுரஹம் பண்ணினார்க்கன்றோ ‘பின்னைச் செ ய்கிறோம்’ என்றறியிருக்கலாவது” என்று - இங்ஙனே ப்ரகீர்தியினு டைய அஸ்திரதையையும், விஷயங்களினுடைய தண்ணிமையையும், பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய வைலகூண்யத்தையும் சொல்லி,

அ.—முற்றமுத்துப்ரவேசம்.—கீழ்ந்திருமொழியோடேயொருணங்கதியரு [டய னிச்செய்து, “வதரிவணங்குதமே” என்றத்தைக்கடாக்கித்து கீழிரண்டிதிருமொ ழிகளோடு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறா (கீழே யித்யாதி). திருமந்தரம் ப்ரஸுதத மாணல் மந்த்ராஷ்டாவை யதுஸந்திக்க வேணுமோவென்ன வருணிச்செய்கி ரார் (திருமந்தரத்தன்னை யென்றுதுடங்கி, விசுவாஸம் பிறக்கைக்காக என்னு மளவும்) உபாஸகனுக்குத்திருமந்த்ராதுஸந்தாநம்பண்ணியுடத்திஸ்ரிஷிசந்தோதே[டு தேவதைகள் வேண்மோப்போலே, ஆழ்வாருக்கு மந்தரத்தினுடைய ஷுத்தேச யதையாலே மந்த்ரப்ரதிபாநந்த தேச முத்தேச்யமென்று கண்டொருவது என்றருளிச்செய்வர். கீழ்ச்சொன்ன முத்தின ஸங்கதியை, பாட்டிஸ் ஸங்கதி கதபூர்வகம் விஸ்தரிக்கிறார் (கீழே யித்யாதி.)

அஃ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

இருந்தபடி யிதுவானபின்பு ஒரு கைகால் முறியவாகிலும் ஒரு
கூணம் முற்பட்டதடலாக ஆச்சரிக்கப் பாராய் ! என்று திருவுள்ள
த்தைக் கீழறித்தருளிச்செய்கிறார்.

(முற்றமூத்து) ஹிமவாரில் திருப்பிரிதியை யாச்சரயி என்று [நி
திருவுள்ளத்தைக்குறித்து உபதேசித்தார் ; அது தம் த்வரைக்குஅது
ரூபமாக மேல்விழாதே திமிர்த்திருந்தது ; “*सर्वज्ञः सर्वशक्तिः*” “மந
ஏவமதுஷ்யாணம்” என்று-பந்தமோகூடங்க ளிரண்டுக்கும் ஹேது
மநஸ்ஸிறே, இது பகவதவிஷயத்தில் மேல்விமுகிதில்லை, இனி
பழையதுவேயிறே நமக்குநிலை, இனி அவன்றான் விரோதியான [நி
இவ்வுடம்போடே தன்னை யாச்சரயித்துப் பெறலாம்படிக் கீடாக
இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதஞானம், இனி இந்தவிரோதியான ப்ரகர்
திதான் தேஹமாயும் இந்த்ரியங்களாயும் சப்தாதி விஷயங்களா
யுமிறே விரோதியாவது, அதுபாவ்ய விஷயங்களில் ப்ரதானபோக்ய
ங்களாவன-ஸத்ரீகனிறே, அவர்கள் தாங்களாகிறார்-தங்களைக்கொ[நி
ண்டு அருமைப்படுத்தி இவன் ஸர்வஸ்வத்தைபு மபஹரிக்குமத்தனை
போக்கி இவனுக்குத் தங்களுடைய வுடம்புகொடுக்கக் கடவர்க
ளன்றிக்கே, கொடுத்தார்க ளாகில் அதுதன்னில் அதுபாவ்ய மொ
ன்றில்லாதபடி அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அநர்த்தாவஹமாய் துராரா
தமாயிறே யிருப்பது : இனி, தேஹமாகிறதுதான்-ஏகரூபமாயிரு[உ
ப்பதொன்றல்லாமையாலே, அவைதன்னுடைய அதுபவ யோக்ய
முள்ளது சிறிதுநாளாய், பின்பு அதுவுங்கூட இல்லாதபடியிறே
யிருப்பது ; இந்த்ரியங்களாகிறவிவை, “*अनन्तम्*” “ஆநந்தயாதி”
என்கிறபடியே - இவனுக்கு நிரதிசயாநந்தத்தைப் பண்ணிக்கொடு
க்கும் ; பகவதவிஷயத்துக் குடலாகையன்றிக்கே ஸந்நிஹிதமான[உ
ஷ்டாத்ரவிஷயங்களிலே மூட்டி துக்கத்தை விளைக்கக்கடவதாய், பின்பு
நானுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இக்காரியந்தன்னையும் செய்யமாட்
டாதபடியாயிறே யிருப்பது ; இப்படி யிருக்கையாலே, இவ்வசித்து
த்தனக்கே பாங்காயிருக்கிற நாளிலே அவனை யாச்சரயித்துத் தன்னை
க்கழித்துக்கொள்கைக்குடலாயிருப்பதுமோராகாரமுண்டு ; அவன்
முனும் இது பாங்கானபோதே தன்னை யாச்சரயிக்கலாம்படி யிங்
கே ஸ்ரீபதரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதஞானம், ஆனபின்பு இது அது
கூலமானபோதே அவனை யாச்சரயித்து இத்தைக்கழிப்பித்துக் கொ
ள்வோமென்றுபார்த்து, அதிலே ஒருப்படுகிறார்.

(ஒருகைகால் முறியவாகிலும்) என்றதக்கு-முறியும்படியாகிலும் ஓடி ஆச்சரிய[நி
யென்ற சீரைஷ்ட்யத்திலே தாத்பர்யமாதல், கேவல காரணசைதில்யம் பிறப்ப
தற்று முன்னே யென்ற தாத்பர்யமாதல் கொள்வது.

இதிற்திருமொழியிலே “பிரிதிசென்றடைநெஞ்சே” என்றவது அதிநாசேச
மென்றஞ்சித் திமிர்த்திருக்க ; ஸந்நிஹிதமாக வதரியிலே வந்தான், அங்கே கடுக
ஆச்சரியி என்ற ஸந்தேபந்தம்சொல்லுவதைக்குப்பாதிக்காஹணம்பண்ணுகிறார் [சுய
(முற்றமூத்தென்றது.)

மூ.—முற்றமூத்துக் கோல் துணையா முன்னடிநோக்கி வளைந்து -
இற்ற கால்போல் தள்ளி மெள்ள விருந்தங்கிளையாமுன் ;
பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையு டியிரை -
வற்றவாங்கியுண்ட வாயான் வதரி வணங்குதுமே. ... க.

ப-ரை.—முற்றமூத்து - ஒன்றும் செய்யமாட்டாதபடி மிகவும் சிழத்தனத்
தை யடைந்து, கோல் - ஊன்றுகோலை, துணையா - ஸஹாயமாகக் கொண்டு,
முன்அடி - முன்னே இடவேண்டும் அடியை, வளைந்து - தலைகவிழ்த்து, கோக்கி-
பார்த்து, இற்றகால்போல் - முறிந்த கால்போலே, தள்ளி - தடுமாறி, அங்கு -
ஒரிடத்தில், மெள்ள - மிகுதவாக, இருந்து - உட்கார்ந்து, அதவும் செய்யப் [ய]
பொருமையாலே, இளையாமுன் - இளைப்புவந்து மேலியிவந்தருமுன்னே ; பெற்ற
தாய்போல் வந்த - பெற்ற தாயின் வடிவுகொண்டு வந்த, பேய்ச்சி - பூதநா
யுடைய, பெருமுலையு - பெரிய முலைவழியே, உயிரை - அவள்ப் பராணை, வற்ற-
பாலோடேகூட வற்றும்படியாக, வாங்கி-உறிஞ்சி, உண்ட-அமுதுசெய்த, வாயான் -
கிருப்பவளத்தையுடைய ஸர்வேச்சுவரனெழுந்தருளியிருக்கிற, வதரி - ஸ்ரீபதியை,
வணங்குதும்-வணங்குவோம் என்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

பட்டரை ஒரு வ்யாபாரி, “‘இது அல்பம், அஸ்திரம்’
என்று இத்தை த்யாஜ்யமாக நினைத்திராநின்றார்கள் சிலர், ‘காண்
கிற வுடம்புக்கவ்வுருகில்லை’ என்று இதுதன்னிலே போக்யதாபுத்தி
பண்ணியிராநின்றார்கள் சிலர், ஒன்றைப்பற்றி யிவையிரண்டும் [உயி
நடக்கிறபடி யெங்ஙனே ?” என்றுகேட்க ; “பாக்யாதிகர்க்கு இதி
னுடைய தோஷதர்சனத்தைக் கொண்டு கை விடுகைக்கு முடலாய்,
பாக்ய ஹீநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகை
க்கு முடலாம்படி அவ்வவருடைய புண்யபாபங்களை யிட்டு அதுக்
கதூரூபமாகக்காணுமித்தைப்பண்ணிற்று” என்றருளிச்செய்தார்.[உரு
[ஸர்வீகீர்த்தனம் - பால்யேகீர்த்தனகாஸக்தாஃ] பால்யத்தில் லீலோப
கரணங்கொண்டு போதுபோக்கித் திரியும், அல்பம் (க) வெளி
ச்செறிப்புப் பிறந்தவாறே விஷயங்கள் வந்து கைக்கொள்ளும், பின்னை
அவைதன்னையு மதுபவிக்கவொண்ணாதபடி மூப்பு வரும், ஆனபின்
பு இது பாங்கான நாளிலே ஒருகூணம் முற்பட்டதுடலாக [கூய
பகவத்ஸமாச்சரணம் பண்ணவடுக்கும் என்னாநின்றதிறே. ... க

முதற்பாட்டு.—(முற்றமூத்து) பரிணமி த்ரவ்யத்துக்கு
பரிணாமபரம்பரைகள் வரத் தவிராதிதே ; இனி ஒரு அவஸ்தை
க்கு அவகாச மில்லாதபடி கழியமூத்து.

சரீரத்தனக்கே ஆதகூல்யமும் ப்ராதிசூல்யமும் கூடுமோவென்ன ; கூடுமென்று
மதக்கு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (பட்டரையித்யாதி.) ஒருதேஹத்திலிருந்து
ஆகாரம்கூடுமென்னுமதக்கு ப்ரமாணமும் காட்டுகிறார் (பால்யேத்யாதி.) ... க

முதற்பாட்டு.—(முற்றவியாதி.)

(க) வெளிச்செறிப்பு - ஜ்ஞாநவசத்தம்.

அக. பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி,

(கோல்துணையா)மூன்பு தன்னை யெல்லார்க்கும் அபாச்சயமாகவிதே
வினைத்திருப்பது, ஒருபரமசேதநனைப்பற்றுகிறுனுமன்றேஜீயர், ஸந்
யவீத்தருளுகிறவன்று, “தண்டதாசனம் பண்ணுகிறமந்தரம் - “நீயெ
ன்க்குமித்ரமாய்எல்லாரசுணங்குகளும் பண்ணவேணும்” என்றயத்தி
ருப்பது, அதனைக்கேட்டு, “ஒருஸர்வஜ்ஞன் ஸர்வசக்தி பரமசேதநனை
ஓராசார்யன் முன்னக இவ்வார்த்தை சொல்லிவைத்து, இத்தையும்
இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான இவ்வாச்சரம்பராப்திதானென்.”
என்றிருந்தேன் காண்” என்றருளிச்செய்வர். (முன்னடிநோக்கி
வளைந்து) மூன்பு இதுமாப்பாலே தறைபாராதேயிறே திரிவது. [வ
சோழர்கள், வெற்றிலை சிலரிடவன்றிக்கே தாங்களே யெடுத்திறே
தின்பது, “தலைகவிழ்ந்துணங்கில் சிலரைவணங்கிற்று”என்னும் துர்
மாகத்தாலே. “दुष्काण्डेयम्” “தவிதாபஜ்யேயம்” என்பது (க)
இயற்றியுண்டான நாளிறே ‡; செயலற்றால் செய்வலாவதில்லையிறே.
(இற்றகால்போல்தள்ளி)முறிந்தகால்போலேதடுமாறி. (மெள்ள [வரு
வீருந்து) ஸ்திதியிலுண்டான அருமையாலே இருக்கவொருப்பிடம்;
ஒருமஹாபாரதத்துக்கு வேண்டும்(உ)நேர்த்தி போருமாய்த்து ஒருக்
காலிருந்தானாய்த் தலைக்கட்ட. (அங்கியாயாமுன்) இருந்த ஆயாஸ
ந்தான் பொருமை யினைக்குமாய்த்து ; அக்கலேசம் வருவதுக்கு
முன்னே. [உவ

(பெற்ற தாயித்யாதி) தாய்வடிவுகொண்ட பூதநையுடைய
பெரியமுலைவழியே ப்ராணனும்பாலோடொக்கவற்றும்படியாகபுஜித்
குமவனுடைய.அன்றிக்கே,பேய் வற்றும்படி முலையூடு உயிரையுண்ட
வாயானென்னவுமாம். பால் நேரானவாறே ப்ராணனும் நேராய்த்து.

இத்தால்-அதுகூலம்போலே தோற்றி ப்ரதிகூலமான ப்ரகீர்தியை
க்கழித்துக்கொள்ளப் பார்க்கில், தாய்வடிவைக்கொண்டு அதுகூல
ரைப்போலே வந்து ப்ரதிகூலமான பூதநையை நிரவிர்த்தவன் திரு
வடிகளைப் பற்றவடுக்குமென்கிறார். ... க.

மிகவும் மூத்தவனுக்குக் கோல் பிடிக்கை ஸ்வதஸ்ஸித்தமா யிருக்கவு மருளிச்
செய்ததுக்குக்கருத்து-துணையாகாதத்தைத் துணையாக்கினுனென்று தோற்ற[கய
கைக்காக வென்று பலித்த தாப்பர்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி.)
பரமசேதநன் தவிர வேறென்று ரக்ஷகமன்றென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ஜீய
நித்யாதி.) மந்தரம் - “दुष्काण्डेयम्” “ஸகாமேகோபாய” என்றது. ஸ்திதியி
லென்றது - நிந்தகயிலென்றபடி.

பேய் வற்றும்படி யென்றது-பேயின் சரீரம் வற்றும்படி யென்றபடி. [கரு
முலையூடு பாலையுண்ணக்கூடு யித்தனைபோக்கி, ப்ராணனையுண்ணக்கூடுமோவென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (பாலித்யாதி) பால் நேர்பட்டவளவிலே யிலனுடைய
அக்கைதடந்ரணமார்த்யத்தாலே ப்ராணனும் நேர்பட்டது, ஆகையாலே உண்ணக்
கூடுமென்ற கருத்து. ... க.

(க) இயற்றி - சக்தி. ‡ “நாளிலிறே” என்றானால் ஸ்வாஸம். (உ) நேர்த்தி -
நேர்தல்; ப்ரயாஸமென்றபடி.

மு.—முதுகுபற்றிக் கைத்தலத்தால், முன்னொருகோலூன்றி, விதிர்விதிர்ந்துக் கண்சுழன்று மேற்கினைக்கொண்டிருமி, இதுவென்னப்பர்மூத்தவாமென் றியையவரேசாமுன், மதுவுண் வண்டு பண்கள் பாடும் வதரி வணங்குதுமே. ௨.

ப.—முதுகு - முதுகை, கைத்தலத்தால் - கையாலே, பற்றி - பிடித்தும், முன் - முன்னே, ஒருகோல் - ஒருகொம்பை, ஊன்றி - ஊன்றிக்கொண்டும், விதிர்விதிர்ந்து - உடம்பெல்லாம் நடுங்கியும், கண்சுழன்று - கண்கள் சுழலமிட் டும், மேல் கினைக்கொண்டு - மேலான தவந்யோடே, இருமி - இருமல் மேலிட் டும், இப்படிவிரும்பதைக்கண்டு, இனையவர் - சிறுவர்கள், “அப்பர் ! - பெரிய [வ வரே!, மூத்தவரே - கிழத்தனத்தை யடைந்தபடி, இது என்! - இவ்வளவோ!,” என்று - என்றுசொல்லி, ஏசாமுன் - ஏசுவதற்குமுன்னே ; மது - பூவில்தேனை, உண் - பானம்பண்ணின்றுள்ள, வண்டு - வண்டிகள், பண்கள் பாடும் - எல்லாப் பண்களையும்பாடுகிற, வதரி-ஸ்ரீபதியை, வணங்குதும்-வணங்குவோம்என்கிறார். ௨.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(முதுகுபற்றிக்கைத்தலத்தால்) [வடு தெளர்பல்யத்தாலே முதுகு நோமே, ஒரு கையாலே அதனைப் பற்றும். (முன்னொருகோலூன்றி) முன்பு விழாமைக்காக ஒருகோலை ஊன்றுமாய்த்து. இரண்டருகும் கப்புக்கால் கொடுக்கவேண்டும்படி யிறே யிருப்பது. (விதிர்விதிர்ந்து) சரீர மெங்குமொக்க நடுங்கு மாய்த்து. (கண்சுழன்று) ஒரோ அவயவங்களுக்குப் பிறக்கும் [உயி விகாரங்கள் சொல்லுகிறது. (மேற்கிளோ) மேற்கென்று - மேலாய், மேலினைப்புக் கொண்டென்னுதல் ; அன்றிக்கே, மேலான கிளையை- உச்சமான த்வரியைக் கொண்டிருமி. (இதுவென்னப்பர் மூத்தவாறு!) இதுதான் ! எல்லாரும் மூக்கக்கடவதிறே, இத்தனை கழியமூக்க லா காது என்பர்களாய்த்து. அப்பர் என்று - ப்ரகீர்தி, அதின்மேலே [உடு மூப்பு. (இனையவர்) அவர்களுக்கும் அது வ்யவஸ்திதமாய் தங்களுக் கும் இவை வ்யவஸ்திதமானாப்போலே யிருக்க, ஏசாநிற்பார்கள்.

(மதுவுணித்யாதி) ஒருபண்ணைப்பாடுகையன்றிக்கே, வண்டிகள் மதுபானமத்தமாய் எல்லாப்பண்களையும் பாடாநிற்கும். (வதரி) ஆக, இக்கலேசத்தைத் தவிர்க்குமளவே யன்றிக்கே, நிரதிசயானந்தத்தைப் பெற்றுக் களிக்கலாம்படியான தேசமாய்த்து. ... ௨.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(முதுகித்யாதி.) மூற்றமூத்த ப்ரகாரவிசேஷத்தை விவரிக்கிறுரென்று ஸங்கதி ஸ்பஷ்டமென்று வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார் (தெளர்பல்யத்தாதி.) * கண்சுழலுதை - உபலக்ஷணமாய், ஸர்வாவயவவிகாரங்க ளும் சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஒரோவித்யாதி.) மேலினைப்புக்கொண்டென்றது - [நடு மேல் ச்வாஸம் பிறக்கும்படி க்லேசம் கொண்டென்றபடி. “அப்பர்மூத்தவாறு. என்” என்னலாயிருக்க, “இது” என்றத்தால் பஸ்த்தவர்த்தம் (இதுதாவித்யாதி.) கழியமூக்கை - கேவலம் சிதிலாவயவனாகை. ப்ரகீர்தி பென்றது - ஸ்வபாவதீ மூத்தமையைச்சொல்லுகிறதென்றபடி. மூப்பென்றது - மூப்பையும் சொல்லுகிற தென்றபடி. இத்தால்-கழியமூத்தமையைச்சொல்லிற்றாய்த்து. இவையென்றது- [சுயி இளமையும், ஏசுகையுமென்றபடி.

வண்டிகளைப்போலே நமக்கு மவனை வணங்கினால் சூரத்திக்கொடுமென்று முட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்யாதி.) ... ௨.

அசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி,

மூ.—உறிகள்போல் மெய்நரம்பெழுந் தூன்தளர்த்துள்ளமெளகி,
நெறியைநோக்கிக் கண்கழன்று நின்றுநடுங்காமுன்;
அறிதியாகில் நெஞ்சம்! அன்பா யாயிரநாமம்சொல்லி,
வெறிகொள் வண்டு பண்கள் பாடும் வதரி வணங்குதுமே. ௩.

ப-ரை.—மெய் - சரீரத்திலுள்ள, நரம்பு - நரம்புகளானவை, உறிகள் போல் - உறிபோலே, எழுந்த - மேலேகிளம்பி, அதக்குறுப்பாக, ஊன்-மாம்ஸம், தளர்ந்த - கட்டுக்குலைந்த, அத்தாலே, உள்ளம் - ஹ்ரதயம், எள்கி - ஈடுபட்டு, தூரப்போவதற்காக, நெறியைநோக்கி - வழியைப்பார்த்து, நெடுகப்பார்த்த ஆயாஸத்தாலே, கண்கழன்று - கண்ணாஞ்சுழலியிட்டு, நின்று - போகமாட்டாதேநின்று, [ய நடுங்காமுன் - நடுங்கும்காலம் வருவதற்கு முன்னமே; நெஞ்சம்! - மஸல்லே!, அறிதியாகில் - ஜ்ஞாநமுண்டானால், அன்பாய் - ஸர்வேச்வரணபக்கல் பக்தியை யுடையயாய், ஆயிரம்நாமம் - அவனுடைய ஆயிரத்திருநாமங்களையும், சொல்லி-வாயாரச்சொல்லி, வெறிகொள்-பரிமளந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிற, வண்டு-வண்டிகள், பண்கள்-இசைப்பாட்டுக்களை, பாடும் - பாடாநின்று [நடு] ள்ள, வதரி - ஸ்ரீபதியை, வணங்குதும் - வணங்குவோமென்கிறார். ... ௩.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(உறிகளினியாதி) மெய்யில் - சரீரத்தில், நரம்புகளானவை; பால்யத்தில் மறைந்து கிடந்தவை, சரீரம் பசையற வுலர்ந்தபடியாலே உறிபோலே மேலே (சு) புடைக்குமாய்த்து. அதுக்குறுப்பாக, (ஊன்தளர்த்து) மாம்ஸம் கூடியிற்று. [உறி (உள்ளமெளகி) அத்தாலே ஹ்ரதயமீடுபட்டு. (நெறியையித்யாதி) போக்கை நினைக்குமே, தூரப்போகநினைக்கிறானாகையாலே வழியைப் பார்க்குமே, நெடுகப்பார்த்த ஆயாஸம்பொருமை கண்கழலும், பின்பு அடிபேர்ந்திடமாட்டாதே நின்று நடுங்குமாய்த்து.

(அறிதியாகில் நெஞ்சம்) ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில்; அவன் [உரு பக்கவிலே அன்பையுடையயாய், சிலவற்றைச்சொல்லி மீளவேண்டாதபடி பாங்கான வளவிலே ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி. (வெறியித்யாதி) பரிமளத்தை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற வண்டிகள், முக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாப்போலே அதுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுகிறனவாய்த்து. ... ௩.

மூன்றும்பாட்டு.—(உறிகளினியாதி) * விதிர் விதிர்ந்துக் கண்கழலுகைக்கு ஹேதகநமுடேக * மூப்பை வர்ணிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை யுட்கொண்டு, பதவ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (மெய்யிலித்யாதி.) “எழுந்த” என்ற பதவாஸகை (பால்யத்தி லித்யாதி.) புடைக்கும் - (சு) புறம்பும்.

“நெஞ்சம்” என்றது-அண்ணுமைவிளியாய், அதாவது-ஸமீபத்தேயழைக்கை [௩௫] வாய், ஸம்போதநமென்று கண்டுகொள்வது. பாங்கான வளவிலே யென்றது-வர்த்தனான திருநாமங்களை முடியச்சொல்ல மாட்டாதே சிலசொல்லி நடுவே மீளவேண்டாத பால்யத்திலே யென்றபடி. ... ௩.

(சு) புடைத்தல் - வீங்குதல்.

மூ.—பிளேசோரக்கண்ணிடுங்கிப் பித்தெழமுத்திருமித்,
தாள்கள்நோவத்தம்மில்முட்டித் தள்ளிநடவாமுன் ;
காளையாகிக் கன்றுமேய்த்துக் குன்றெடுத்தன் றுநின்றான்—
வாளையாயும் தண்டடம் சூழ் வதரி வணங்குதுமே. ... ச.

ப-ரை.—கண் - கண்கள், இடுங்கி - நெருங்கி, பீல - கண்ணழுக்கு, சோர - புறப்படும்படியாகவும், பித்து - பித்தம், எழ - மேலிடும்படியாகவும், மூத்து - கிழத்தனத்தையடைந்து, இருமி - ஆயாஸத்தாலே இருமி, தாள்கள் - கால்கள், தம்மில் முட்டி - தம்மில்ஒன்றோடொன்று தாக்கி, நோவ - நோம்படியாக, தள்ளி-தடுமாறி, நடவாமுன்-நடப்பதற்குமுன்னமே ; காளையாகி-பாலனாய்க் [யி] கொண்டு, கன்றுமேய்த்து - கன்றுகளை மேய்த்து, அன்று - இந்த்ரன் கல் வர்ஷத்தை வர்ஷித்த அக்காலத்திலே, குன்று - கோவர்த்தநமலையை, எடுத்த-குடையாகஎடுத்து, நின்றான் - ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட தரித்து நின்றவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய், வாளே - மத்ஸ்யங்கள், பாயும் - குதித்துப்பாயாநின்றான், தண் - குளிர்ந்த, தடம்-தடாகங்கள், சூழ் - சூழ்ந்திருப்பதான, வதரி-[யி]நு ஸ்ரீபதியை, வணங்குதும் - வணங்குவோமென்கிறார். ச.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(பிளேசோரக் கண்ணிடுங்கி) கண்ணு னது ஸங்கோசத்தை (க)பஜித்து, பசையற்றபடியாலே பிளையாய்ந்து. (பித்தெழ) கழிய, மூத்து. (உ) ஸ்காலித்யம் பிறக்கும்படி மூத்து. (தாள்களிய்யாதி) ஒரு சஸ்த்ராதிகளாலாதல், மற்றொன்றிலேயிடறியாதலன்றிக்கே, காலோடி காலறைஞ்சுநோவ. தாள்கள் - தம்மில் முட்டி - நோவவென்றபடி. பின்னையும் சாபலத்தாலே போகத்துடங்குமே ; தடுமாறி நடப்பதுக்குமுன்னே.

(காளையாகி) தன்னை யாச்சரியித்தார்க்குத் தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக்கொடுக்குமவன். நித்யயுவாவாகலாம். (கன்றுமேய்த்து) ரக்ஷய வர்க்கத்தில் வரையாதே ரக்ஷக்குமவன். (குன்றெடுத்தன் றுநின்றான்) அரியனசெய்து நோக்குமவனுய்த்து. (வாளையித்யாதி) தனக்குகண்ணவொரு யோக்யதை யில்லாத பதார்த்தங்களும் களித்து வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து. ச.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—(பிளையித்யாதி)போக்கிலேயொருப்பட்டுநெறியை[நய] நோக்கிநின்று நடுங்கா நின்றாலும் “ஆசைகாதருணயதே” என்கிறபடியே போகநினைத்த விஷயத்திலே ஆசாதிசயத்தாலே போமவனுடையபடியை வர்ணித்தருளுகிறாரென்று ஸங்கதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, “கண்ணிடுங்கி - பிளேசோர” என்றறவயமுகேர தாத்பர்ய மருணிச்செய்கிறார் (கண்ணுநித்யாதி.) பித்த-பைத்யமாய், அதுஎழும்படியாக மூத்தென்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தம் [நடு] (கழியமூத்தென்று.) விவரணம் (ஸ்காலித்யமித்யாதி.) “தம்மில்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தய மருணிச்செய்கிறார் (ஒருவிய்யாதி.) மேலுக்கவதாரிகை (பின்னயுமித்யாதி.) சப்தார்த்தம் (தடுமாறி யித்யாதி.)

மூப்பை நிந்தித்துக்கொண்டு வருகிற ப்ரகரணத்திலே, “காளையாகி” என்று - அவனுடைய யௌவனத்தை யருளிச்செய்தவருக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி.) “கன்று” என்றதற்கு தாத்பர்யம் (ரக்ஷயேத்யாதி.) வரையாதே - தரதமபாவம் பாராதே. யோக்யதையில்லாத வென்றது-பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு ஜ்ஞாநாதி யோக்யதை யில்லாத வென்றபடி. ... ச.

(க)பஜித்தல் - அடைதல். (உ) ஸ்காலித்யம் - தடுமாறுகை : வ்யத்யவஹிக்கை.

ஆக பெரியதிருமொழி. அமுதம்பத்து, முன்றுகிருமொழி,

மு—பண்டுகாமரான வாறும், பாவையர் வாயமுதம்—

உண்டவாறும், வாழ்ந்தவாறு மொக்கவுரைத்திருமி ;

தண்டிகாலாநூனியுன்றித் தள்ளிநடவாழுள்,

வண்டிபாடும் தண்டுழாயான் வதரி வணங்குதுமே.

ப.ரை.—இவன் கடைபப்பார்த்த “நீ யிங்கன தடுமாறி நடப்பானென்?”, என்று இவனைச் சிலர் கேட்க, பண்டு - தன்னுடைய இளமைப்பருவத்தில், காமரான ஆதம் - ஸ்த்ரீகள் தன்னை விரும்பி யிருந்த படியையும், பாவையர் - அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய, வாய் - வாயிலுள்ள, அமுதம்-அமிர்தத்தை, உண்டஆதம் - தான் புஜித்தபடியையும், வாழ்ந்த ஆதம் - சிற்றின்பத்தை விரும்பி இப்படி யுடைய படியையும், ஒக்க - ஒருபடிப்பட, உரைத்து - அவர்களோடே சொல்லி, அந்தாறுண்டான ஆயாஸத்தாலே, இருமி - நடுநடுவே இருமி, தண்டி - தடியை, காலா - காலாகக்கொண்டு, கையில் பலமில்லாமையாலே, உன்னிநூன்றி - ஓரிடத்திலேயே பலதரமும் ஊன்றி, தள்ளி - இளைத்து, நடவாழுள் - நடப்பதற்குமுன்னே; வண்டு-வண்டிகள், பாடும்-பாடுகிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாயுறியான் - திருத்தழாய்மாலையை யுடைய ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற, வதரி. ஸ்ரீபதியை, வணங்குதம் - வணங்குவோம் என்கிறார். ௩.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பண்டுகாமரித்யாதி) தனக்கெள்ள யோக்யதை புள்ளநான் நிஷித்தங்கனையே முன்னடிதோற்றுதேயதுஷ்டித்துப்போரும்; பின்பு பகவதஸ்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுமாகிலும் [உல] “வணக்கொடு மாள்வது வலம்” என்கிறபடியே-நன்மைக்குடலாய்க் தலைக்கட்டுமிறே; அதுவும் செய்யாதே, சேஷித்தநான் வர்த்தகரித்த நத்தைப்பண்ணிச் செத்துப்போமாய்த்து. (பண்டித்யாதி) முன்பு தான் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்பர்ஷாவிஷயமாய்ப் போந்த படியையும், அவர்களுடைய வாகமர்த்தத்தை புஜித்தபடியையும். அன்றிக்கே, அவர்கன்தாங்கள் ஆதரித்துமேல்விழ தானிருந்தபடியாகவுமாம். (வாழ்ந்த வாறும்) “இன்னம் கெடுப்பாயோ” என்கிறபடியே - இப்போது கேடாகவிறே தாம் நினைத்திருக்கிறது.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பண்டுகாமரித்யாதி.)தாள்கள்தம்மில்முட்டினோவத் தள்ளிநடக்குமவனைப்பார்த்த, “நீ இங்கனே இளைத்துநடக்கப்புகாரின்றாய்” என்று சிலர் வினவ; அவர்களைக்குறித்து இவன் சொல்லுமத்தையும் நடக்கும் ப்ரகாரத்தை யு மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதியையுட்கொண்டு, “அவன் சொல்லும் போது காலம் குறுகிறது, ஹிதம்சொல்லுவாருண்டோ” என்னவேண்டியிருக்க, தர்வர்த்த கீர்த்தம் பண்ணுவதே! என்று ஈடுபாட்டிலே தாற்பர்யமாகவருளிச் செய்கிறார் (தனக்கென்ன வித்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே), “பாவையருடைய [கரு] லாபமுத முண்டவாதம்” என்று கீழருளிச்செய்து, பாவையர்தாங்கள் தன் வாயமுதமுண்டவாறு மென்றர்த்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிச்சேயித்யாதி.) “வாழ்ந்த வாறும்” என்றத - விபரீதவிஷையாய், கெட்டவாறுமென்றகியருளிச்செய்கிறார் (இன்னயித்யாதி.)

† “ஸ்த்ரீகன்கிஷ்யமாய் ஸ்பர்ஷாபண்ணிப் போந்தபடியையும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

மூ.—எய்த்தசொல்லோ டீனையேங்கி யிருமியினோத்துடலம்,
பித்தர்போலச் சித்தம் வேறாய்ப் பேசி யயராமுன்;
அத்த நெந்தை யாதிமூர்த்தி யாழ்கடலைக்கடைந்த -
மைத்தசோதி யெம்பெருமான் வதரி வணங்குதுமே. ... கூ.

ப - ரா.—எய்த்த - பலஹீநமான, சொல்லோடு - பேச்சையுடையனாய், அத் தாலுண்டாகும், ஈனை - கோழையாலே, ஏங்கி - இளைத்து, பின்பு, இருமி - இரு மலாலேவருந்தி, அதினாலே, உடலம் - சரீரம், இளைத்து - மிகவும்மெலிந்து, பித்தர் போல - பைத்தியம்பிடித்தவர்களைப்போலே, சித்தம்பேறாய்ப்பேசி-நினைவுஒன்றும் பேச்சுஒன்றுமாய், அயராமுன்-தளருவதற்குமுன்பே; அத்தன் - ஸ்வாமியாய், [ய] எந்தை - எனக்குப்பிதாவாய், ஆதிமூர்த்தி - ஜகத்காரணபூதனாய், ஆழ் - அகாத மான, கடலை - ஸமுத்தரத்தை, கடைந்த - மந்தரபர்வதம் மத்தாகவும் வாஸுகின் னும்பாம்பு கடைகயிருகவும்கொண்டு கடைந்தவனாய், மைத்த - கறுத்த, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடையனாய், எம்பெருமான் - என்னை அடிமைகொண்ட ஸர்வேச்வரனு டைய, வதரி - ஸ்ரீபதியை, வணங்குதம் - ஆசிரயிப்போமென்கிறார். ... (கூ)

(ஒக்கவுரைத்திருமி) இவற்றைச்சொல்லத்துடங்குமே, அநந்தரம் இருமல் வருமே, பின்னையும் சாபலத்தாலே விட்டகுறையிலே சொ ல்லத்துடங்குமே, ஆக இருமுதுவது சொல்லுவதாகாநிற்கும். (தண்டு காலா) காலால் கொள்ளும் காரியத்தை ஒரு தண்டத்தாலேயாய்த் துக் கொள்வது.(ஊன்றியூன்றி)பிள்ளையழநியமணவாளவரையர்[உ] இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்தாராகச் சொன்னபடி - “ ஒருக்கால் சரீரம் ஸ்திதிக்க வேண்டுமென ஆன்றமாட்டானே, தன் கையில் மிகக் கில்லாமையாலே, பலகாலித்தை யெடுத்தெடுத்துஇடாநிற்கும் ” என் னு. (தள்ளியித்யாதி) தடுமாறி நடப்பதுக்கு முன்னே.

(வண்டித்யாதி) “அன்று,இன்று”என்னவேண்டாதே,என் [உரு] று மொக்க அதுபவமே யாற்றையாகச் செல்லும் தேசம். சிலநாள் அதுபவித்துப் பின்பிருந்து வர்த்தகீர்த்தநம் பண்ணவேண்டா. ... டு.

ஆறும்பாட்டு.—(எய்த்தசொல்லோடு) துடங்கி யெய்க்கை யன்றிக்கே முந்துறவே யெய்த்தாய்த்துச் சொல்லுவது; அதுதான்

“உரைத்திருமி” என்னுதே, “ஒக்க” என்கையாலே பலித்தவர்த்தமருளிச் [கூ] செய்கிறார் (இவற்றையித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.)

தாள்கள் தம்மில்முட்டி நொந்தபடியாலே தண்டைக் காலாக்கிக்கொ ண்டி நடக்கத்துடங்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (காலாலித்யாதி.) “ ஊன்றியூன்றி த்தள்ளிநடக்கும்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹமாய், ஒருகால்தாஹமுன்ற சக்தி யில்லாமையால் அங்கேதான் பலகாலுன்றுமென்று பட்டர் நிர்வாஹத்தை [கூ] யருளிச்செய்கிறார் (ஊன்றி யித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) ... டு.

ஆறும்பாட்டு.—(எய்த்தவித்யாதி.) இருமியிருமியுரைக்கத்துடங்கினவனவிலே கண்டு வினவினவன் விட்டுநடக்குமே,இவன் துடங்கினவார்த்தையை விடமாட்டா தே தன்னில் தான் சொல்லுமே, அத்தை வர்ணித்தருளுகிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. [சு]

இருமியிருமியுரைத்ததால் இளைப்பு வருகையாலேயுத்த சொல்லப்படுவது விவசித்தருளிச்செய்கிறார். (துடங்கியெய்க்கைவித்யாதி) எய்த்த-இளைப்பு.

அ.அ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—பப்ப! அப்பர் மூத்தவாறு! பாழ்ப்பது, சேத்திரனை -

யொப்ப வைக்கள் போதவுந்த வுந்தமர் காண்மினென்று,
செப்புநேர் மென் கொங்கை நல்லார் தாம் சிரியாதமுன்னம்;
வைப்பும் நங்கள் வாழ்வுமானான் வதரி வணங்குதுமே. ... எ.

ப - ரை.—சேத்திரனைஒப்ப - சேய்ந்திரட்சிபோலே, ஐக்கள் - கோழையானது, போதஉத்த - மிகவும்தள்ளுவதைக்கண்டு, செப்புநேர் - செப்புப்போன்ற, மெல் - மீர்தவாண, கொங்கை - ஸ்தநங்கனையுடையராய், நல்லார் - இவனுக்குஹிதம் செய்யுமவர்கள் என்று நினைத்திருந்தவர்கள், “பப்ப! - பப்ப!, அப்பர்! - கிழவரே!, மூத்தவாறு - நீர் கிழத்தனத்தை அடைந்தபடி, பாழ்ப்பது - சாஸ்ப்பொல்லாத” [ய என்று சொல்லி, தாம் - வயஸ்ஸம் காகம் உள்ளநாளில் “என்னுடையவன்” என்று ஆதரித்துப்போந்த தாங்களே, இப்போது அருகிருந்த பெண்களைப்பார்த்து, “உந்தமர் - உன்னோடு உறவுள்ளவர், காண்மின் - இவர்படியைப்பாருங்கள்” என்று - என்று சொல்லி, சிரியாதமுன்னம் - ஹாஸ்யம் பண்ணுவதற்குமுன்னே; நங்கள் - நம்போல்வாரான ஆசிரிதரெல்லார்க்கும், வைப்பும் - நிஷேபம் போ [யிரு வே ஸாத்யமும், வாழ்வும்கூறான் - ஸாதநமுமானவனுடைய, வதரி-ஸ்ரீபதியை, வணங்குதம் - ஆசிரயிப்போம் என்கிறார். (எ)

அநந்தரம் ஈனையோடே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும். (ஏங்கி) அதி னநந்தரமாக இளைப்புவந்து கைக்கொள்ளுமாய்த்து. (இருமியினைத்து உடலம்) அதுதான் இருமலுக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாயிருக்கும்மே. இருமி, அத்தாலே சரீரம் போரஇளைக்குமாய்த்து. (பித்தர்போலச் சித்தம்வேறாய்ப்பேசி) நினைவொன்றும் சொலவொன்று மாயிருக்கு மாய்த்து. பித்தேறினாரைப்போலே நெஞ்சால் நினைப்பதொன்றாய் வாயால் சொல்லுமதொன்றாய் இருக்கு மாய்த்து. (சித்தம்வேறாய்ப் பேசியயராமுன்) இப்படி பேசுகையுங்கூட வரிதாம்படி அயர் [உரு வோடே தலைக்கட்டும்; இப்படி மோஹிப்பதற்கு முன்பே.

(அத்தனியாதி) வருத்த ஸ்வாமியானவன், எனக்கு ஹிதகாம னானவன், ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன். (ஆழ்கடலைக் கடை ந்த) அநியன செய்தும் அபேக்ஷிதம் செய்துகொடுக்கும்வன். (மை த்தசோதி) அபேக்ஷிதம் செய்யாவிடிலும் விடவொண்ணாதவடிவழகை யுடையவன். வெளுத்தல் சிவத்தல் செய்கையன்றிக்கே, கண்ணுக்குக் குவிர்ந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவன். (எம்பெருமான்) அவ்வடிவழகைக் காட்டியெண்ணையடிமைகொண்டவனுடையவதரியையாசிரயிப்போம். சு.

ஈனை-கோழை ஏங்குதல்-பொருமுதலாய், அத்தாலவந்தஇளைப்பைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (அதினியாதி.) இப்படிப்பட்ட இளைப்பும் இருமலுக்கு ஹேத [கரு வாய்விடுமென்கிறார் (அதுதானியாதி.) போர இளைத்தவாறே நினைத்தபடி சொல்ல வும் வல்லவல்லென்று தாத்தப்ரியமருளிச்செய்கிறார் (நினைவியாதி.) சந்தர்த்த தம் (பித்தேறினார வித்யாதி.) இப்படி பேசுகையும் கூடவென்றது - அபுத்த்யா சொல்லுமதவும்கூட வென்றபடி.

உருத்திரசப்தம் - ஸ்ரீரூபவாசாமாய், (ஸர்வேச்வரன்) என்கிறது. ... க.

¶ “பேஷவதொன்றாயிருக்குமாய்த்த” என்று கிழிசொல்கள்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(பப்ப!) சேஷபோக்தியில் இவருடைய அநுகாரமிருக்கிறபடி-ஸவ்ஸஎன்றபடி. (அப்பர்மூத்தவாறு) எல்லார்க்கும்மூப்புவருகைதவிராதிதே;இத்தனை(க)கழியமூக்கலாமாகாதே! என்பர்களாய்த்து.மூப்பை ப்ரகீர்தியாக்கிஅதிலேமூத்தபடியாகவாய்த்துச் சொல்லுவது. (பாழ்ப்பது)இது(க)சாலப்பொல்லாது. (க)அறப்பொல்லாதாயிருந்ததீ!யிவ்வசித்ஸம்ஸர்க்கம்என்றுவெறுப்புக்குடலாய்த்து.(சீயித்யாதி)பூயபிண்டம்போலேசல்லேஷ்மாவானது(உ)போரத்தள்ள.சீத்திரையொப்பஐக்கள்(உ)போதவுந்த,பப்ப! அப்பர்மூத்தவாறு!பாழ்ப்பது!என்பர்கள். (உன்தமர்காண்மினென்று) இவன்பக்கல் யௌவநமும் கையில் வீசமுமுள்ளவன்று, எல்லாருமொக்க “என்தமர், என்தமர்” என்பர்கள்; கையில் வீசமும்போய், இவனோட்டை ஸம்பந்தம் நமக்குஅவத்யாவஹம் என்று தோற்றும்படி யௌவநமும் போனவாதே, “உன்னுடையவன்” என்றும், மற்றையவனும் “உன்னோடே யன்றோ அவனுக்குறவு” என்றும் தக்களோடே [௮௫ (௩)தொற்றற்சொல்லிப்பிணங்காரிற்பர்கள்.(செப்பித்யாதி)இவனைக்கொண்டு போதுபோக்குகைக்காக முலைக்கச்சை நெகிழ்த்தி முலையினுடைய ஸந்நிவேசத்தைக் காட்டுவர்கள்; இவன் கண்ணையிடுத்து எழப்பார்க்கும்; அத்தைக்கண்டு, “பிள்ளாய்! இவன் இவற்றோடு என்னவுறவுண்டாய்ப் பார்க்கிறான்” என்று சிரிப்பர்களாய்த்து. [௨௮ செப்புநேர் மென் கொங்கைநல்லார் - அப்பரென்று சிரியாத முன்னமென்னுதல். பண்டு தன் ஸர்வஸ்வத்தை நேர்ந்திறே ஒரு ஸ்மிதம் பெறுவது; இப்போது இவரிருப்புக்கண்டு விட்டுச்சிரிப்பர்களாய்த்து.

(வைப்பும் நங்கள் வாழ்வுமானான்) பரிக்காஹித்தவன்றே ஸாதநமுமாய்,பின்னை ப்ராப்யனுமானவன் வர்த்திக்கிற வதிரிவணங்குதும். ஒருநாள்ஆதரித்துஒருநாள் சிரியாதவனுய்த்து;“ಅಸೃಃಂಽಧೃಃಂಽಧೃಃ” “அமீர்தம்ஸாதநம் ஸாத்யம்” என்னக்கடவதிதே. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(பப்பவியாதி.) இப்படியெய்துத்தக்கிடந்தவன் ஆயுச்சேஷத்தாலே மெள்ளத்தெளிந்து (ச)கந்தவ்யஸ்தலத்திலேசெல்ல,அங்கே இவனுக்குஉத்தேசயர் இவனை சேஷிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

இவருடையவென்றது - இப்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதரான ஸ்நீகளுடைய வென்றபடி. ப்ரகீர்தியாக்கி - ஸ்வபாவதர்மமாக்கி. போதவுந்த- போரத்தள்ள. வீசம்-மாகாணிப்பணம். தங்கள் பருவத்தைக்காட்டிச் சிரிக்கும் ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (அத்தையித்யாதி.) பின்னாயென்றது - பெண்பிள்ளா யென்றபடி. இவன்மூப்பைக்கண்டு சிரிப்பார்களென்றருளிச்செய்கிறார் (செப்புநேரித்யாதி.) எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(சசியித்யாதி.) செப்புநேர்மென் கொங்கைநல்லார் முலைக்கச்சைநெகிழ்த்தவது சிரிப்பதான வாதே, இவன் தன் ப்ராப்யம் கையுருந்தது என்று அக்கேயிருக்கத்தடங்குமே, அநந்தம் அவர்களபண்ணும். பரிபவப்ரகாரங்களை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) கழிய, சாஸ, அற - மிஷம்,(உ) போர, போத-அதிசமாக. (௩) தொத்த-ஸம்பந்தம். (ச) கந்தவ்யஸ்தலம் - போகத்தக்க இடம்,

கூடி பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—ஈசி போமி னீங்கிரேன்மி னிருமி யினோத்தீர், உள்ளம்-
கூசியிட்டிரென்று பேசும் குவளை யங்கண்ணியர்பால்,
நாசமானபாசம்விட்டு நன்னெறிநோக்கலுறில்,
வாசம்மல்கு தண்டுழாயான் வதரி வணங்குதுமே. ... அ.

ப-ரை.—அவர்கள் இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் இவர்போகாமையாலே, போ-
மின் - போங்கோள் என்பார்கள்; இருக்கச் சொன்னார்களாக நினைத்து இவர் போ-
காதிருக்க, ஈசி - சீ! சீ!, ஈக்கு - இங்கு, இரேன்மின் - இராஜேதொள்ளுங்கோள்
என்ன; “என்தான்?, நான் போகவேண்டுகிறதென்?” என்ன; “இருமி - இருமலா-
லே, இனோத்தீர் - சரீரம் கட்டுக்குலைந்தீர், இவர்கள் முன்னே இப்படி படுவதே! [ய]
என்று, உள்ளம் கூசியிட்டீர் - ஹர்தயம் கூசினீர்,” என்று பேசும் - என்ருசொல்லு-
கிற, குவளை - குவளைமலர்போலே, அம் - அழகிய, கண்ணியர்பால் - கண்ணை
யுடைய ஸ்திரீகள் பக்கலுண்டான, நாசமான பாசம் - விநாசத்தை வினைக்கும் ஸங்கத்-
தை, விட்டு - தவிர்ந்து, நல்லெறிநோக்கல்உறில் - நல்வழிபோகப்பார்க்கில்; வா-
சம் - பரிமளம், மல்கு - நிறைந்த, தண் - குளிர்ந்த, துழாயான் - திருத்தாழா [ய]டு
யையுடைய ஸர்வேசுவரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, வதரி - ஸ்ரீபதரியை, வணங்-
குதம் - வணங்குவோமென்கிறார், (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(ஈசிபோமின்) நடவும்; சீச்சீ என்ற
படி. (போமின்) போகீர் என்பார்கள். என்றவாறே, இருக்கச் சொ-
ல்லிற்றாகக்கொண்டு இருக்குமிதே பழையவாஸநையாலே (ஈங்கிரேல்
மின்) நீரிருக்கிறவிடந்தன்னை யறிந்திலீரோ, உமக்கு இங்குத்தையிரு-
ப்பில் ஓர்நவய மில்லையானும், போம் என்பார்கள். “என்தான்? என-
க்குப்போகவேண்டுகிற வேறுதுவென்?” என்னுமே (இருமியினோத்-
தீர், உள்ளம் கூசியிட்டீர்) என்பார்கள். இருமலாலே போக இனோத்தீர்,
உம்மை யறிவீரே, “இவர்கள் முன்னே பிப்படி படுவோமே!” [உடு]
என்று எங்கள் ஸந்திதியை யதுஸந்தித்து ஹர்தயம் கூசினீர்
என்று சொல்லுகிற. (குவளை யங் கண்ணியர்பால் (இவனு-
டைய எளிவரவு காண்கைக்காக ஸாதரமாகப் பார்ப்பார்களாய்த்து,
அருநஞ்சாகிலுமாகிறது, ஆரமுதாகிலு மாகிறது, இவர்கள்தான்
பார்க்கப்பெற்றோமிதே! என்று இவனுடைய பாலபந்தத்துக்குடலா-
யிருக்குமாய்த்து. (நாசமானபாசம்விட்டு) ஏதேனும் தசையிலு மிவ-
னேவிடாதே விநாசத்தை பவிப்பிக்கும்படியான ஸங்கமாய்த்து. வேறய
விஷயத்தில் ஸங்கம் விநாசத்தை பவிப்பிக்குமிதே; அத்தைத் தவிர்-
ந்து, நல்வழிபோகப்பார்க்கில்; தன்னை ஆசரயித்தார்க்குக்கொடுத்து ஆத-
ரிக்கைக்காக மாலையிட்டிருக்கிறவனான வதரியை வணங்குதுமே. அ.

முந்தறமுன்னம் “ஈசி” என்னவொண்ணாமையாலே “போமின்” என்ன, போகாமை
யாலே “ஈசி” என்கிறார்களென்று வக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (நடவுமென்று) பழைய
வாஸநையாலேயென்றது - ப்ரணயரஸத்தாலுமடிக் கொண்டு போகச்சொல்லுவது
இருக்கைக்காகவே சொல்லுவார்களே, அந்தவாஸநையாலேயென்றபடி, “ஈங்கிரேன்-
மின்” என்றபின்பும் பாசம் வருகைக்கு ஹேதுத்தேவர “குவளையங்கண்ணியர்” [சய]
என்ற தென்னுமிடத்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இவனுடையவிய்யாதி.) பேச்சாலே
ஆசையுத்திருக்கவும். கண்ணாலே வளைத்துவைத்தால் ஸங்கம் வரும்படியை உபபா-
திக்கிறார் (அருநஞ்சாகிலுமிய்யாதி.) அ.

மூ.—புலன்களையெய்யில் மூத்துப் போந்திருந்துள்ளமென்கி,
கலங்க வைக்கன்போதவுந்திக் கண்டபிதற்றமுன்;
அலங்கலாயதண்டிழாய்கொண் டாயிரநாமம்சொல்லி,
வலங்கொள்தொண்டர் பாடியாடும் வதரி வணங்குதுமே....கூ

ப - ரை.—மெய்யில் - சரீரத்தில், புலன்கள் - இந்திரியங்களானவை, நைய-
சிதிலமாம்படி, மூத்து - கிழத்தனமடைந்து, அவர்கள் “நங்கிரேன்மின்” என்
றதுவேஷேதுவாக, இவன், போந்து - ஏகாந்தமானவிடந்தேடிப்போய், இருந்து-
அங்கேயிருந்து, உள்ளம்என்கி - நாம்பட்டதோ ! என்று நெஞ்சுகலங்கியும், கல
ங்க - வாத பித்த ச்லேஷமங்கள் வேறுபட, அத்தாலே, ஜக்கள் - கபமானது, [யி
போதஉந்தி - போரத்தள்ளியும், கண்ட - கண்டத்தையெல்லாம், பிதற்றமுன்-
வாயில்வந்தபடி சொல்லுவதற்குமுன்னே; வலம்கொள் - ப்ரதக்ஷிணம்துடக்க
மான அதுகூலவர்த்திகன்பண்ணுகிற, தொண்டர் - சேஷபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள், தண் துழாய் - குளிர்த்த திருத்தழாயால், ஆய - தொடுக்கப்பட்ட, அல
ங்கல் - மாலையை, கொண்டு - கையில்ஏந்திக்கொண்டு, ஆயிரநாமம்- அவனு [யிரு
டையஆயிரம்திருநாமங்களையும், சொல்லி - அடைவுபடச்சொல்லி, பாடி - வா
யாரப்பாடி, ஆடும் - ஆடுகிற, வதரி - ஸ்ரீபதரியிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்
வரனை, வணங்குதும் - ஸேவிப்போமென்கிறார். ... (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(புலனித்யாதி) சரீரத்தில் இந்திரி
யங்களானவை, ஸந்திவேசமும் கிடக்கச்செய்தே தந்தாமுடைய [உயி
விஷயங்களை பரிக்கரணிக்கவும்மாட்டாதே சிதிலமாம்படி மூத்து. (போ
ந்திருந்து) அல்லாதாரோபாதி காண்பன காணவும் கேட்பன கேட்க
வும் பெருமையாலே, ஆள்நடையாடாத விடந்தேடிப் போந்திருந்து.
(உள்ளமென்கி) “நாம்பட்டதோ!” என்று ஹந்தயமானது ஈடுபட்டு.
(கலங்கவியாதி) தோஷத்யயமும் தலையெடுத்தவாறே ச்லே [உரு
ஷ்மாவானது போரத்தள்ளுமாய்த்து. (கண்ட பிதற்றமுன்) பின்னை
ப்ரதிபந்நங்களைப் பிதற்றுவுதுக்குமுன்னே.

(அலங்கலாய) அங்குத்தைக்குச் சாத்தி யருளுகைக்கிடான
மாலையான திருத்துழாயைக்கொண்டு. (ஆயிரநாமம்சொல்லி) கண்ட
பிதற்றமே அவ்வழியே இந்திரியத்துக்கு அடைத்த திருநாமம் [நய
சொல்லி; “நா வாயிலுண்டே” இத்யாதிப்படியே.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(புலனித்யாதி.) “நங்கிரேன்மின்” என்றுசொன்ன
தே பலித்து விடுகையாலே அவஸாதம் விஞ்சி, விஜயப்ரதேசத்திலே பிதற்றம்படி
யை யருளிக்கொடுப்பாரென்று ஸங்கதி.

குவணையங்கண்ணியர் “நங்கிரேன்மின்” என்றபின்பு, ஸ்வஜநத்தோடு பரஜநத்
தோடு பொருந்தாதே தனியேயிடந்தேடிப்பிதற்றுக்கை ப்ராப்தமாகையாலே (ஆள்
நடையாடாதவிடந்தேடியென்றது) தோஷத்யயம் - வாத பித்த ச்லேஷம் விகா
ரங்கள். “கண்ட” என்றது - கண்டத்தையென்றும், (ப்ரதிபந்நங்களைப்பென்றது.)

அவ்வழியேயென்றது - ப்ரதிபந்நங்களைச்சொன்னநாலாலேயென்றபடியே. இக்
திரியத்துக்கடைத்தது திருநாமம் என்னுமதுக்குஸம்வாதம் (நாவாயிவித்யாதி) கடி

மு.—வண்டுதண்டேனுண்டுவாமும்வதரிநெடுமலை,
கண்டல் வேலி மங்கைவேந்தன்கலியனொலிமலை—
கொண்டு தொண்டர் பாடியாடக்கூடிடில், நீள்விகம்பி -
லண்டமல்லால் மற்றவர்க்கோராட்சியறியோமே. ... டி.

ப - வர.—வண்டு - வண்டிகள், தண் - சூளிரந்த, தேன் - தேனை, உண்டு-
பாரம்பண்ணி, வாழும் - களித்தவர்த்திக்குறி, வதரி - ஸ்ரீபதியில்எழுந்தருளி
யிருக்கும், நெடுமலை - ஸர்வாதிகன்வியமமாக; கண்டல்- தாழைகளை, வேலி-வே
லியாகவுடைய, மங்கை - திருமங்கைக்கு, வேந்தன் - ராஜாவான, கலியன் - ஆழ்
வார் ரருளிச்செய்த, ஒலி - மாலையொண்டு - சப்தஸந்தர்ப்பங்கையுடைய [யெ
லிப்பத்துப்பாட்டையுங்கொண்டு, தொண்டர் - சேஷபூதரானவர்கள், பாடி-அவன்
குணங்களைவாயார அனுஸந்தித்து, ஆடக் கூடிடில் - பீர்த்திருப்போக்குவீடாகஆட
ப்பெறில், நீள்விகம்பில் - பரமபதத்தில், அல்லால் - ஒழிய, மற்ற - வேறு, ஒர்-
ஒரு, அண்டம் - லோகத்தில், அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, ஆட்சியறியோம் - ஆளு
கை யில்லை யென்கிறார். (ய)

(வலங்கொளியாதி)அதுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணாநின்றன ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள்,சாத்துகைக்கிடானமாலையொழிமெந்தி, திருநாமங்களையும்
சொல்லி, பாடுவதாடுவதாகாநிற்பார்கள் ; அத்திரளிலே புக்கு அவர்
களிலே யொருவரா யாச்சரியப்போம். சு.

பத்தாம்பாட்டு.—(வண்டு தண்டே னித்யாதி) ஸர்வபதா [உய
ர்த்தங்களு முத்தேச்ய லாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கும் தேசமாய்
த்து; இப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபதியிலே வந்திருக்கிற ஸர்வாதிகளைக்
கவிபாடிற்று. (கண்டல்வேலி) கண்டலென்று-தாழை. கடல் அணித்
தாசையாலே தாழைக ஞண்டா யிருக்கும்மே. பூத்த தாழைகளை
வேலியாகவுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளி
ச்செய்த மலை. (கொண்டு தொண்டர் பாடியாடக் கூடிடில்) இவற்
றைக்கொண்டு, “வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றிருக்கிற
வர்கள் பாடுவ தாடுவதாகக் கூடிடில். நீள் விகம்பு என்கிறது - உபரி
தந லோகங்களினுடைய ஸமுதாயத்தை; அதில், (அண்டமல்லால்)
பரமபதமல்லது, மற்றவர்க்காட்சியறியோ மென்னுதல்; அன் [கய
றிக்கே, நீள்விகம்பென்கிறது - பரமபதமாய், அதிலல்லால் மற்றோ
ரண்டம் அவர்க்குஆட்சியாக அறியோமென்னுதல்.

மெய்யில் - புலன்களைய - மூத்தித்யாதி, வலங்கொள் தொண்டர் - அலங்க
லாயதன்மொழிக்கொண்டாயிர நாமம் சொல்லி - பாடியாடும் வதரி வணங்குதம்
என்றுஅர்வயம். சு.

பத்தாம்பாட்டு.—(வண்டுதண்டேனித்யாதி.)

கண்டு, வான, தொண்டர்களைக் கீழேயருளிச்செய்கையாலே, இதிலே
கவண்டச் சென்னது உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வபதார்த்தம்
சமூகியாதி)

ப்ரகர்தி ப்ராகர்தங்களில் இவர் அருளிச்செய்த தோஷம் ப்ரத்யக்ஷித்து அது பவியாநின்றோம்; அவ்வோபாதி பகவத்விஷயமாக விவரருளிச் செய்ததும் மெய்யா யிருக்குமிதே; ஆனபின்பு, இவர் விடச்சொன்னவற்றை விட்டு இவர் பற்றச்சொன்னவற்றைப் பற்றுகிற கையிதே சேதராயிருப்பார்க்குச் செய்யவடுப்பது. டி.

அடிவரவு.—முற்ற முதுகு உறி பிளை பண்டு எய்த்த

பப்ப ஈசி புலம் வண்டு ஏனம்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளேசரணம்.

[10]

இத்தை அப்யஸித்தமாத்ரத்திலே பரமபதமுண்டாகக் கூடுமோவென்ன; இது அர்த்தவாதமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகர்தித்தயாதி) ... டி.
ஐயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதம்பத்து-நாலாந்திருமொழி-ஏனம். ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்ரீபதரியென்றும் பதரிகாசரமமென்றும் இரண்டு [10] இருப்பதியாய், அதில் இங்குத்தை யிருப்பாகிறது-ப்ரஜையினுடைய கூணத்துக்கு அப்பாகத் தாய் குடிநீர் குடிக்கு மோபாதி யிவை ந்நனை வழிப்படுத்துகைக்கு அப்பாகத் தான் (க) தபஸ்ஸு-பண்ணி மிகாமனா யிருக்கிற விடமாய், சென்று ஆசிரயிக்கும் நங்குறையே நுறையாக ஆசரயணியானவன் தன்குறை யறுத்துக்கொண்டிருக்கிற விடமாயிருந்தது; ஆனபின்பு, நாமங்கே போய் ஆசிரயிப்போமென்று இருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்.

இங்கு திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிற விடமுண்டோ வென்னில்; கிழே “வதரிவணங்குதும்” என்றும் “அறிதியாகில் நெ ற்சம்” என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து, இதிலும் “துணிவினி [2] டு னக்குச் சொல்லுவன் மனமே” என்று - முடியத் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லிற்றாயிதே யிருக்கிறது. கீழ்தாம் பெற்றதாகச் சொல்லி அர்த்தாதுஸந்தாம் பண்ணிப்போந்த மந்த்ரப்ரதான நா ராயணன் வந்திருக்கிற தேசமாயிருக்குமிதே. *

அ.—ஏனமுனுகிப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே-மந்த்ரப்ரதான நாராயணன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை யாசிரயிப்போமென்று இருவுள்ளத்துக்குச் சொ ல், நமக்கு ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணங்களிந்தன்றோ ஆசிரயிக்க வடுப்பது என் றறியிருக்க; அக்குறைதீர்த்தான யெழுந்தருளி யிருக்கும் தேசமான பதரிகாசர தத்தை யாசிரயிப்போமென்றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதிதன்னை யருளிச்செ ய்கிறார் (ஸ்ரீபதரியித்தயாதி) குடிநீர்-கஷாயம். இத்தால்-“சிஷ்யரூபிணந்தி [10] ஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரதியாமையாலே அத்தையறியிக்கைக்காக” என் றபடியே சேதரரை வழிப்படுத்துமென்றதாய்த்து. கீழ் மூன்று திருமொழியின் ப்ரமேயத்தையு மதுவுதித்த ஸங்கதியை ஸுபரிப்பிக்கிறார் (கீழித்தயாதி.) (இரு குமிதே) ஏற்றவரந்தாம், இங்கு நான் வர்த்திக்கிறதேசத்தைச் சொல்லுகிறா ன்றதேஷம். *

(க) தபஸ்ஸு-பண்ணுகை - நாலாநாயனாய் திருமந்த்ரோபதேசமயன்னுகை.

வானவரவனங்கும்கங்கைபுன்கரைமேல்வதரிபாச்சிரா மத்தள்ளானே

செய்கிறார். (க)

கடை:" என்னக்கடவதிதே.

பலித்தவர்த்தம் (அத்தை யித்யாதி.) [நுய]

சந்தை பெய்திருந்தது.

¶ "வதரியசச்சிரமம்" என்றால் இசைக்குச்சேரும்.

மூ. — கானிடையுருவைச்சுசிரந்தரந்துகண்டு, முன்கொடுத்தொழிவரவோன்-
ஊனுடை யகலத்தகிகளைகுளிப்ப வுயிர்கவர்ந்துகந்தவெம்மொருவன்;
தேனுடைக்கமலத்தயனொடு தேவர் சென்று சென்றிறைஞ்சிடப்; பெருகு-
வானிடைமுதுநீர்க் கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே...உ.

ப - ரை. — கானிடை - காட்டில் மறைவது தோற்றுவதாய்த் திகிற,
உருவை - மாயாமிர்கமான மாணை, கண்டு - பார்த்து, சுசிரம் - பொறுக்க
வொண்ணுதஅம்பை, துரந்து - அதின்மேலேவிட்டு; முன் - ஸ்கீர்வமஹாராஜர்
சரணம்புகுந்தவன்று, கொடும்தொழில் - க்ரூரமானசெயலையும், உரவோன்-
மிடுக்கையுமுடைய வாலியினது, ஊன்உடை - மாம்ஸநிறைந்த, அகலத்து- [ய்]
மார்விலே, அகிகளை - கொலைஅம்பானது, குளிப்ப - அழுந்தும்படிபண்ணி,
உயிர் - அவன்ப்ராணனை, கவர்ந்து - அபஹித்து, உகந்த - “மஹாராஜர்
விரோதிபோசப்பெற்றோம்.” என்றுஉகந்த, எம்ஒருவன் - ஒப்பற்றபலமுடைய
னானென்ஸ்வாமி; தேன் - தேனை, உடை - உடைத்தான, கமலத்து - திருநாடீ
சமலத்திற்பிறந்த, அயனொடு-ப்ரஹ்மாவோடுகூட, தேவர்-தேவர்கள், சென்று [ய்]
சென்றுநான்நான்என்றுஇழிந்து, இறைஞ்சிட - ஆசரயணத்துக்குமுப்பாக ஸநா
நம்பண்ண, அத்தாலே, வானிடை - ஆகாசத்திலேயாய், முத - பழைதான,
நீர் - ஜலம், பெருகு- மிக்குவருகிற, கங்கையின்கரைமேல் - கங்கைக்கரையிலே,
வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, நெஞ்சே! அங்கேபோய் ஆசரயிப்போம்என்கிறார்.

(தானவனித்யாதி) இப்போது, தானவனென்கிறது—ராவ [உய]
ணனை. “தையலாளமேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன்”
என்னக்கடவதிறே. உதுவினுடைய வம்சஜனென்று உராவனென்
கிறதாதல், ஆஸுரமான வ்யாபாரங்களை யுடையவனென்றதல்.
ராவணனுடைய, வராடிகளாலே பூண்கட்டி யிருக்கிற சரீரமானது,
அம்பு தைச்ச பூமியிலே புரளும்படியாக. (தடஞ்சிலையித்யாதி) [உரு]
“सूक्ष्मः” “மஹத்தது” என்கிறபடியே அளவுடைத்தான வில்லை
வளைத்த. (என்தலைவன்) வீரரஸத்தில் ப்ரதாநனை என்னாயன்.

(தேனமரித்யாதி) ராவணனுடைய மிடுக்காலே கல்பகவர்கூத்
தினுடைய பூவைப் பணிப்பூவிட்டுத் திரிவர்களாய்த்து தேவர்கள்
முன்பு; அவன் தலை யறுப்புண்டவாறே, அத்தை ப்ராப்தவிஷ [நய]
யத்திலேயாக்கினார்களாய்த்து. தேன்மிக்குச் சோலைசெய்திருந்துள்ள
கல்பகமானது உண்டாக்கின, திவ்யமாய் விலகூணமாய் செவ்வியை
யுடைத்தான பூக்களைக்கொண்டு, தேவர்கள் ஆசரயிக்கும்படியாக,
கங்காதிரத்திலே ஸ்ரீபதரி காசமத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனான. க.

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. — (கானித்யாதி) தன்னிலமான காட்
டிலே ஸஞ்சரிக்கிற, உருஉண்டு—மான்—மாயாமிர்கம், அத்தைக்கண்டு.

“சிலைகுனித்த” என்கையாலே ஹிரண்யாக்ஷனைச் சொல்லவொண்ணாதென்
றருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) ததுவம்சம் - ராவணனுக்கு மாநர்வம்ச
மாகையாலே, ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (ராவணனுடையவித்யாதி.)

“வணங்கும்படி - நிலயிடந்து” என்றவ்யம். க.

இரண்டாம்பாட்டு. — (கானிடையித்யாதி.) கோரமான ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில்
நின்றும் தம்மையெடுத்தபடியாலே, ப்ரஸ்துதமான வராஹாவதாராபநாத்தில்
பூமிப்பிராட்டிக் குபகரித்தவளவன்றிக்கே பெரியபிராட்டியார்க்காக ராவணவதம்
பண்ணினமையையுஸந்தித்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; அதுக்கடியான மாயாமிர்க நிரஸ
நாதிகளை யருளிச்செய்கிற ரிப்பாட்டில் என்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.
“பன்றியாய்” என்று முதல்திருமொழியிலே ப்ரஸ்துதமானத்தை, “ஏனமுனுகி”
என்று ஸமரித்தாரென்று திருவுள்ளம்.

மூ.—இலங்கையும் கடலு மடலரும் துப்பி னிருநிதிக்கிறைவனும், அரக்கர் குலங்களும் கெடமுன் கொடுந்தொழில் புரிந்த கொற்றவன்; கொழுஞ்சுடர் சுழன்ற-விலங்கலிலுரிஞ் சிமேல்நின்ற விசும்பில் வெண்துகில்கொடியென விரிந்து வலந்தருமணி நீர்க்கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (க.)

ப - ரை.—இலங்கையும் - ஒருவராலுமிழ்க்கப்போகாத லங்கையும், கடலும்-அதக்கும் கீழான ஸமுத்ரமும், அடல் அரும் - ஒருவராலும் வெல்ல வொண்ணாத, துப்பில் - பலத்தையுடையனாய், இருநிதிக்கு இறைவனும் - சங்கநிதி பத்மநிதிகளையுடையனாயிருக்கிற ராவணனும், அரக்கர் குலங்களும் - ராக்ஷஸஜாதியும், கெட-நசிக்கும்படியாக, முன்-ராவணன் கைலாசினவன், கொடுகொடிய, [யு] தொழில் - வ்யாபாரங்களை, புரிந்த - பண்ணின, கொற்றவன்-ராஜாவான ஸர்வேச்வரன்; கொழு - விளங்காநின்றான், சுடர் - ஸூர்யன், சுழன்ற - சுழலவருகிற, விலங்கலில் - மேருபர்வதத்திலே, உரிஞ்சி - தாக்கி, மேல்நின்ற - அதுக்குமேலேயிருக்கிற, விசும்பில்-ஆகாசத்திலே, வெள்-வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய், கொடித்துகில் என-தவஜத்தில் கட்டப்பட்ட துணிபோலே, விரிந்து - பரந்து, வலம் [யு] தரும்-வேகத்தாலே பலத்தையுடைத்தாய், மணி-தெளிந்திருக்கிற, நீர்-ஜலம் நிறைந்த, கங்கையின் கரைமேல் - கங்காநீரத்திலுள்ள, வதரியாச்சிராமத்து-ஸ்ரீபதரி காச்சரமத்திலே, உள்ளான்-நித்யவாஸம் பண்ணுகிறான், டொஞ்சே! அங்கே சென்று கிட்டப்பாராய் என்கிறார். (க.)

(சுகிசரம்துரந்து) ஒருவார்க்கும் தோற்றாதபடி மறைவது தோற் [உ] யுவதாய்த் திரிகிற அத்தைக்கண்டு, பொறுக்கவொண்ணாதபடியான அம்பைவிட்டு; முன்பு. († கொடுந்தொழிலித்யாதி) க்ருரமான செயலையுடையனான வாலியுடைய தசைந்து அகன்றிருந்துள்ள மார்விலே (க) கொலையம்பானது அழுந்தும்படிபண்ணி, அவ்வழியாலே அவனுடைய ப்ராணனை யபஹரித்து, “மஹாராஜர்விரோதி போ [உரு] கப்பெற்றோம்.” என்று உகந்த அத்விதியமான பலத்தை யுடையவன்.

(தேனியாதி) திருநாடிகமலத்தை உத்பத்திஸ்தாநமாக வுடைய ப்ரஹ்மாவோடே தேவர்களானவர்கள் அஹமஹமிசயா இழிந்து, ஆச்ரயணத்துக் குறுப்பாக ஸநாநம்பண்ணப்படுக்கவாதே, ஒன்றால் குறைதல் நிறைதல் செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கக்கடவ ஜலம் [ந] யு பெருகுமாய்த்து; திருவடிகள் ஸ்ந்யமாகையாலே. (வானிடைமுது நீர்) ஆகாசத்திலேயாய்ப் பழைதான நீரென்றபடி. ... 2.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(இலங்கையுமித்யாதி) ஒருவராலுமிழ்க்கவொண்ணாதபடியான லங்கையும், அதுக்கும் கீழாம்படியிருக்கிற கடலும், ஒருவராலடற்க வரிய ஸாமர்த்யத்தை யுடையனாய் ஜ்யே [ந] யு ஷ்டனான வைச்ரவணனை வென்று வாங்கின சங்கநிதி பத்மநிதிகளை

“வாலிமாவலத்தொருவன்” என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறோன்று வ்யக்தித்து உரவோன்-யிடுக்கையுடைய வாலியென்றருளிச்செய்கிறார் (க்ருரேத்யாதி.) தசைந்து - மாம்ஸமாய். “அடு” - கொல்லுகிற.

ஸ்ந்யமாகையாலே - திருக்காவேரிக்கு ஸ்ந்யபர்வதம் உத்பத்திஸ்தாந [ச] யு மானுப்போலையாகையாலே. 2.

மூன்றும்பாட்டு.—(இலங்கையித்யாதி.) வாலிவதாரந்தரபாலியாய் முதற்பாட்டில் ப்ரஸுத்தமான ராவணவதத்தை ஸப்ரகாரமறுஸ்த்துக்கிறோன்று ஸங்கதி.

கூஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மு.—பேயிடைக்கிருந்துவந்த மற்றவந்தன் பெருமுலைசுவைத்திடப்;பெற்ற தாயிடைக்கிருத்தலஞ்சுவனென்று தளர்ந்திடவளர்ந்தவென்தலைவன்; சேய்முகட்டுச்சியண்டமும்சுமந்த செம்பொன்செய்விலங்கலிலங்கு-வாய்முகட்டிழிந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானேரு,

ப - ரை.—வந்த - தாயின்வடிவுகொண்டு வந்த, பேய் - பூதநையுடைய, இடைக்கு இருந்து - மடியிலே இருந்து, அவள்தன் - அவளுடைய, பெரு - பெரிய, முலை - முலையை, சுவைத்திட - உண்ண; அத்தைக்கண்ட, பெற்ற தாய் - பெற்ற தாயாரான யசோதைப்பிராட்டியானவள், இடைக்கு - தீங்கு செய்யவந்தவர்கள் மடியிலே, இருத்தல் - பொருந்தியிருக்கும் இருப்பைக் [ய கண்டு, அஞ்சுவன் - என்விளைகிறதோ ! என்று பயப்படாநின்றேன், என்ற - என்று சொல்லி, தளர்ந்திட - கூசிப்பிரிந்து வளர்க்க, வளர்ந்த - வளர்ந்தருளின, என்தலைவன் - என்ஸ்வாமியானவன்; சேய் - உயர்ந்த, முகடு-சிகரத்தின், உச்சி- உச்சியிலே, அண்டம் - அண்டத்தை, சுமந்த - தரிக்கிற, செம்பொன்செய் வில் க்கலில்-சிவந்தபொன்னால் செய்யப்பட்ட மேருபர்வதத்திலே, இலங்கு-விள [யரு ங்காநின்றுள்ள, வாய் - இடமுடைத்தான, முகடு - சிகரத்தினின்றும், இழிந்த- வந்துவிழுகிற, கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, நெஞ்சே! அவனைத்தொழுதெழு என்கிறார். (ரு)

நீருறுதியாகச் சொல்லுங்காட்டில் அவன் நமவிரோதியைப்போக்கி நன்மையைத் தருமோவென்ன (பிணியித்யாதி) நம் விரோதியை [உய யும் போக்கி பரமபதத்தையும் நமக்குத்தரும். ஒருக்காலாச்சரியித்த மாத்ரத்திலே நம்விரோதியைப்போக்கி நித்யஸூரிகளிருப்பை நமக் குப் பண்ணித்தரும் பெரியகர்பாவானை ஸர்வேசுவரன்.

(அணியித்யாதி) கர்ஷணன்படியாய்த் தானுலத்தினுடையசெருக்கு மிருப்பது. மலராலே யணியப்பட்ட குழலையுடையரான அப் [உரு ஸரஸ்ஸுக்களுடைய பரியட்டத்தையும் ஹாரத்தையும் வாரியணிதிற நிரென்னுதல்; அழகியநிரென்னுதல். இவற்றைத் திரட்டிக்கொண்டு லர்சநீயமான நீரானது ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு வந்தழியா நின்றனவதரியாச்சிராமத்துள்ளானே - தொழுதெழு என்கிறவிது இத்திருமொழி க்கெல்லாம் க்ரியை. ச.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பேயித்யாதி)(வந்த - பேயிடைக்கு இருந்து) யசோதைப் பிராட்டி யுடைய வடிவைக் கொண்டு வந்த

“தொண்டர்கள்தமக்கு - பெருவிசும்பருளும், மனமோதொழுதெழு” என்றவர்க்கு விவக்ஷிதமான வுட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (நம்விரோதியையித்யாதி.) வாக் பார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஒருக்காலித்யாதி.) [ருரு

வஸ்த்ராபஹரணத்துக்கு ப்ரஸித்தி கர்ஷணனிடத்திலேயாகையாலே அத் தை தர்ஷ்டார்திகரித்துக்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கர்ஷணனித்யா தி.) “அணிதிறீ” என்று - கரையையலங்கரிக்கிற நிரென்றபடி. ... ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பேயிடைக்கித்யாதி.) துதில்வாரிவந்ததென்னும் ப்ரஸை சுத்திலே கர்ஷணனுடைய வஸ்த்ராபஹரணபதார்த்தத்தில் செருக்கும் ஸமீர்த [சய மாய் அதுக்குஹேதுவாக யசோதைப்பிராட்டி வளர்த்தபடியை யறுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“வந்த” என்று விசேஷிக்கைக்குத் தாத்பர்யம் (யசோதையித்யாதி.)

மூ.—தேரணங்கல்குல்செழுங்கயற்கண்ணிதிறத்தொருமறத்தொழிப்புரிந்து, பாரணங்கிமிலேறேழும்முன்னடர்த்தபனி முகிலவண்ணெம்பெருமான்; காரணந்தன்னால் கடும்புனற்கயத்த கருவரை பிளவெழுக்குத்தி வாரணங்கொணர்ந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.

ப - ரை.—முன் - ஏழு நிஷபங்களை நேரேநிமித்தினவன்று, தேர்-தேர்த்தட் டானது, அணங்கு - வருந்தி ஒப்பாகாநின்றன, அல்குல் - நிதம்பத்தையுடையளாய், செழு - அழகிய, கயல் - கயல்மத்தப்பம்போன்ற, கண்ணிதிறத்து - கண் களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியைத்திருமணம்புணருகைக்காக, மறம்-கோப த்தையுடைத்தா யிருப்பதான, ஒரு தொழில்-ஒருசெயலை, புரிந்து-செய்து, பார்- [பு பூயிலுள்ளார், அணங்கு - நோவுபடுமபடியான, இயில் - கருத்துக்களையுடைய, ஏறு - நிஷபங்கள், ஏழும் - ஏழையும், அடர்த்த-பிரலித்தவனாய், அத்தாலே, பனி- குவிரந்த, முகில்- மேகம்போன்ற, வண்ணன்-திருநிறத்தையுடையனாய், எம்பெரு மான்-எனக்கு ஸ்வாயியானவன் ; காரணந் தன்னால் - பரீதன்செய்த தபஸ்ஸே ஹேதுவாக, கடு - அதிகவேகத்தையுடைய, புனல் - ஜலத்தை, கயத்த - [யடு தகைந்த, கரு - பெரிய, வரை - மலையானது, பிளவுஎழ - பிளக்கும்படி, குத்தி - அடித்தி, வாரணம் - அங்குண்டானயான்களை, கொணர்ந்த - தன்னிக் கொண்டு வந்திழிந்த, கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, அவனை, நெஞ்சே ! தொழுதெழு என்கிறார். (௬)

பூதநையுடைய மடியிலேயிருந்து, அதுக்குமேலே அவளுடைய [உயி பெரியமுலையையுண்டிட. (பெற்றதாயித்யாதி) இத்தகைக்கண்ட யசோ தைப்பிராட்டியானவள், நாம் மடியிலேவைத்து முலையொடுத்துப்போ ந்த வாஸகைகொண்டு இவன் கண்டவாயகராய்நம்மை அதுகரித்து வந்தார் மடியிலே பொருந்தி யவள்முலையுண்டிறதென்று கூசி, அவள் பரிந்து வளர்க்க வளர்ந்த வென்தலைவன். [உரு

(சேயித்யாதி) ஓங்கியிருந்துள்ள சிகரத்தினுடைய வுச்சியாலே அண்டத்தை தரிக்கிற சிவந்தபொன்னுலே செய்யப்பட்ட மேருவிலே விளங்காநின்றன இடமுடைத்தான சிகரத்திலுநின்றுமிழந்தகங்கை யின்கரைமேலே வதரியாச்சிராமத்திலேவந்து ஸந்திஹந்தனானே. (ரு.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.— (தேரித்யாதி) தேரானது வருந்தி [கய யொப்பாகாநின்றன, அல்குலையுடையளாய் - நிதம்பப்பரதேசத்தை யுடையளாய். அணங்கென்று-நோவுபடுகைக்குப்பேர். தேர்த்தட்டை நிதம்பத்துக்குஒப்பாகச் சொல்லக்கடவர்கள். அழகிய கயலோடொ த்த கண்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, மறத்தையுடைத்தா யிருப்பதொரு செயலைச்செய்து, பூயியாக நோவுபடுமபடியான [கரு

“மற்று” என்றதினர்த்தம் (அதுக்குமேலேயென்றது.) பெற்ற தாய் மடியிலேவைக்க அஞ்சினுளென்றால், மேலே “வளர்ந்த” என்னக்கூடாமையாலே, அதுக்கீடாகத் தாத்தாய்மருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி.) மிகவும் பரிவோடேவளர்த்தானெ ன்று கருத்து. “வாய்” என்றதினர்த்தம் (இடமுடைத்தானவென்றது.) ... ரு.

ஆறும்பாட்டு.—(தேரணங்கித்யாதி.) வளர்ந்தபின்பு நப்பின்னையைத் [சய திருமணம் புணர்ந்தமையையினைத்தபலிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

(வருந்தியொப்பாகாநின்றன) என்றதுக்கு, அணங்கென்று - நோவாய், அத்தாலே - மிகவும் ஸந்தர்சமன்றென்று பலித்ததென்கருத்தி. மறத்தை - வீர ஷபங்களி னிடத்தில் கோபத்தை.

மு.—வெந்திறங்களிறும்வேலவாயமுதும்விண்ணெடுவிண்ணவர்க்கரசும், இந்திரற்கருளியெமக்குமீந்தருளு மெந்தையெம்மடிகளெம்பெருமான்; அந்தரத்தமர ரடியிலைவணங்க வாயிரமுகத்தினு லருளி, மந்தரத்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.எ

ப.—ரை.—வெந்திறல் - மிகுந்த மிகுக்கையுடைய, சளிதும் - ஐராவதமென் கியானையையும்,வேலவாய்-திருப்பாற்கடலிலுண்டான,அமுதம்-அமர்த்தத்தையும், விண்ணெடு- ஸ்வர்க்கத்தையும், விண்ணவர்க்கு அரசும்-தேவர்களுக்கு ராஜாவா யிருக்கு மிருப்பையும், இந்திரற்கு - ப்ரயோஜநாந்தரபரனுன இத்தரனுக்கு, அருளிகொடுத்து, எமக்கும் - அந்நம்பர்யோஜநரான என்போல்வார்க்கும், [யி ஈந்தருளும்-தன்னைக்கொடுத்தருளமவனாய், எந்தை-எனக்குபிதாவாய்,எமடிகள்- எனக்கு ஸ்வாமியாய், எம்பெருமான் - எனக்கு சேஷியானவன்; அந்தரத்து - ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள, அமரர் - தேவர்கள், அடியிலை - திருவடிகளை, வணங்க - ஆசிரியிக்கும்படி; ஆயிரம்முகத்தினுல் அருளி-ஆயிரம் முகங்களாலே புகவேணும் என்று ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளமாயருள, மந்தரத்து-மந்தரபர்வதத்திலே, [யிரு இழிந்த - வந்திழிந்த, கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்—, அவ னை நெஞ்சே! தொழுதெழு என்கருர். (எ)

ககுத்துக்களையுடைய ரிஷபங்களேழையும் நிராதித்து, அந்தரம், விரோதிபோகப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, குளிரந்த மேகம்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையனாய், அன்வடிவாலே யென்னை [உய அநநயார்ஹனாகினவன்.

(காரணமிய்யாதி) ஹரீரயன் கங்கையை யவதரிப்பிக்கிற போது நடுவழியிலே ஒருமலை தகைந்துகொடுகின்றதாய், அத்தை யிர ண்டி பிளவாம்படி குத்தி யானைகளையு முருட்டிக்கொண்டு இவ்வருகே போந்து இழிந்ததாகச் சொல்லக்கடவது. அதுக்கடி யென்னென்றால் (காரணந்தன்னால்) தன்னுடைய தபோவலத்தாலே, ஹஸ்மமாய்க் கிடந்த தன்னுடைய பாட்டன்மாருடைய சுதயர்த்தமாக கங்கையைப் பெறவேணுமென்று, தபஸ்ஸுபண்ணினுனிதே; அந்தகாரணத்தா லே. பழமையாலேவந்த மிகுக்கையுடைய ஜலத்தையுடைத்தான, கருவரையானது இரண்டிபிளப்பாம்படி குத்தி அங்குண்டான [ஈய ஆனைகளைத்தள்ளிக்கொண்டுவந்திழிகிற. அன்றிக்கே,அம்மலையெகைந்த வளவிலே இந்தரீனேநோக்கி தபஸ்ஸுபண்ணினாலாய், பின்னை அவன் தன்சுதார்த்தந்தியையிடுவித்து அம்மலையிருபிளவாம்படி குத்துவித்து பின்னை அவ்வானைகொண்டுவந்ததாக வொரு ப்ரமாணப்ரஸித்தியு ண்டி; அத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். கூ.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(வெந்திறலிய்யாதி)ஐராவதத்தையும், கடலி லமர்த்தத்தையும், ஸ்வர்க்கத்தையும், அத்தோடேகூட தேவர்க ளுக்கு ராஜாவாயிருக்கு மிருப்பையும், இந்தரனுக்குக் கொடுத்தருளி,

“இயில்” என்றதின்ர்த்தம் (ககுத்துக்களையெனரது.)

பழமை - ஸ்வபாவம்; அத்தாலே வந்த மிடுக்கு - அதிவேகம். ஜலத்தை [சுய யுடைத்தானவென்றத - க கங்கைக்கு விசேஷணம். கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(வெந்திறலிய்யாதி.) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குத் தன்னைக் கொடுத்த வளவனத்திகே ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்கும் அபேஷித ஸம்விதாரம் பண்ணினுனென்று அதுகந்திக்கொண்டு ஸங்கதியுட்கொண்டு வாய்மார்த்த மரு ளிச்செய்கொர் (ஐராவதத்தையுமிய்யாதி.)

மு.—மான்முனிந்தொருகால்வரிசிலைவளைத்தமன்னவன்; பொன்னிறத்தரவேண்-
ஊன்முனிந்தவனதுட லிருபிளவா வுகிர்நுதி மடுத்த, அயனரனைத் -
தான்முனிந்திட்ட வெந்திறற்சாபம்தவிர்த்தவன்; தவம்புரிந்துயர்ந்த-
மாமுனிகொணர்ந்தகங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்தள்ளானே.

ப - ரை.—ஒருகால் - பிராட்டி “ இம்மாணப்பிடித்தத்தரவேணும் ” என்று
அபேஷித்தபோது, மான் - மான்வடிவுகொண்டுவந்தமாரீசனை, முனிந்த - பின்
துடர்ந்துசென்றும் அது கைக்குஎட்டாமையாலே கோபித்து, வரி - அழகியா
சிலை - வில்லை, வளைத்த - அதின்மேலேஎய்த, மன்னவன் - ராஜாவாய்; பொன்நி
றம் - பொன்போலும்நிறத்தையும், உரவேண்-மிடுக்கையுமுடைய ஹிரண்யனை, [யி
முனிந்த - ஆச்சரிதவிரோதின்முதிரி, அவனது - அவனுடைய, ஊன் - மாம்ஸம்
நிறைந்த, உடல் - சரீரமானது, இருபிளவா - இரண்டுகூறும்படி, உகிர் - நகந்த
ளின், நுதி - நுணியை, மடுத்த - புழுத்தவனாய்; அயன்தான் - முன்பு “என்
தலையையறு ” என்றுஅநாமகிப்பண்ணினபரஹ்மாதானே, அரனை - ருத்ரனை, முனி
ந்து-கோபித்து,இட்ட-“கபாலியாகக்கடவராய் ” என்றுசபித்த, வெம்நிறம் -[யி
மிகவும்க்ருரமான,சாபம் - சாபத்தை, தவிர்த்தவன் - போக்கின ஸர்வேச்வரன்;
தவம்புரிந்து - தபஸ்ஸ-பண்ணி, உயர்ந்த - அத்தாலேபரஹ்மர்ஷியான, மாமுனி -
விச்வாமித்ரன், கொணர்ந்த - பெருமானையும் இனையபெருமானையும் எழுந்தருள்
பண்ணிக்கொண்டுசென்ற, கங்கையின்கரைமேல் வதரியாச்சிராமத்தள்ளான்—,
நெஞ்சே ! தொழுதெழுன்கிறார். (அ)

எனக்குத் தன்னைத் தந்தருளின. (எந்தை) எனக்கு ஜநகன்,
எனக்குஸ்வாமி, இவற்றாலே யென்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவன்.

(அந்தரத்தமரரித்யாதி) ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்கள் திருவடிகளை
யாசர்யிக்க,ஒருமுகஞ்செய்துவந்து புகில் கடல் பொறுதென்று பார்
த்து, “ஆயிரம்முகத்தினுலே போய்ப்புகு” என்று, ஸர்வேச்வரன்
திருவுள்ளமாயருள; அப்படி மந்தரபர்வதத்தில் நின்றும் வந்திழிந்த
தாய்த்து. அன்றிக்கே, கங்கைதன்னை யாசர்யிக்க அதுதா னருளுகை
யாகவுமாம். (ஆயிரமுகத்தினுல்) மேருவிலேயிழிந்து, மந்தரத்திலே
யிழிந்து, ஹிமவாளிலேயிழிந்து, இங்ஙனே பலவகைகளாலே வரும்
படியைச் சொல்லக்கடவதிதே. எ.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(மான்முனிந்தித்யாதி) பெருமானே

“எமக்கும்” என்றத்தால் - சுளிறுமுதலானவற்றைத் தமக்குத் தந்தானென்று
தோற்றினாலும், அதுஇவர் ப்ரகர்க்குச் சேராதென்றுவ்வகித்து, (தன்னை)என்று
அத்யாஹரித்தருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.)

“நாளுநத்திருவுடை யடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி” என்கிற விடத்தில்
“வணங்கி” என்கிறவித-வினையெச்சமாய்; வணங்கவென்றுஅர்த்தமா யிருக்கிறதெ
ன்று வ்யாக்யாநம் செய்தாப்போலே, இங்கே “அருளி” என்றத்தை - அருள
என்றுக்கி, இம்முகத்தினுல் புக என்றுஅத்யாஹாரமும் திருவுள்ளம் பற்றி, ஒரு
யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கத்தி லீத்யாதி.) இந்த யோஜனையில்,
“அடியினை” என்றதக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டென்று திருவுள்ளம், “அருளி” என்ற.
பதஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற யோஜநாதரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி) இந்தயோஜ
னையில், “மந்தரம்” என்று - பஞ்சமியன்றிக்கே, பைத்தியாய், அது உப
லக்ஷணமென்று கருத்து. எ.

“இம்மாணப் பிடித்துத்தரவேணும்” என்று பிராட்டியருளிச்செய்ய, அவரும் அதின்பின்னே துடர்ந்து போனவிடத்து மாயாமிர்க மாகையாலே அதுபிடிதாராதேயொழிய, அத்தைச்சீறி, அதின்மேலே தர்சநீயமான வில்லைவிளத்த செருக்கன். (பொன்னிறத்துரலோனித்யாதி) பொன்போலேயிருந்துள்ள நிறத்தையும் மிடுக்கையுமுடையனாவன். ஹிரண்யனென்றபடி; அவனுடைய துர்மாந்தாலேவளர்ந்த மாம்ஸத்தைச்சீறி, அதுக்கு ஆசிரயமான வுடலானது இருபிளவாம்படி திருவுகிரினுடைய துணியை மாட்டி.

(அயனித்யாதி) பிராட்டி திறத்திற்செய்யுமத்தை ஒருசிறுக் [டு] கன் விஷயத்திலே செய்தான்; அவன் விஷயத்திற்செய்தத்தை துர்மாரியான நுத்ரன்விஷயத்திலே செய்தானாயிற்று. முற்பட இவன் செருக்கித்திரிகிறது பொறுக்கமாட்டாமை, (க) செய்திடுவானுக்கு என்று “எந்தலையையு” என்று அநுமதிப்பண்ணி, பின்னையும் தானே இவனை “இப்படிசெய்தான்” என்று “கஹீக்ஷ்யேஷ்ய” “கபாலீத்வம் ஹவிஷ்யஸி” என்று பழியிட்டானாயிற்று. பெற்ற தம்பப்பன் பகையாக, அவனி லண்ணியவுறவா யுதவுமவனுய்தது.

(தவமித்யாதி) தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனிகொணர்ந்த வென்கிறது - விசுவாமித்ரனை. அவன் க்ஷத்ரியனாயிருக்கச்செய்தேயும் தபோவலத்தாலேப் பரஹ்மர்ஷியானுனிதே. அவன்பெருமானாயும் இளையபெருமானாயும் நடத்திக்கொண்டுவந்தது அக்கரையேயாகையாலே, அத்தைச்சொல்லிற்றுகவுமாம். தபஸ்ஸைச்செய்து உயர்ந்தவென்றபடி. இதுக்கு, ஸ்ரீபராங்குசபாஸர், “ஜீயா! ‘மாமுனிபுகன்ற’ என்று பாஹேஷத்தைப்பண்ணி அநினுடைய ப்ரபாவத்தைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுபோந்தானிதே! அத்தைச்சொல்லிற்றுகவுமா [உடுமே!” என்ன; “அதுக்கு நமக்கு வலம்போராது” என்றருளிச்செய்வார். அன்றிக்கே, ஹிரண்யனென்றையே சொல்லுகிறதாய், அவன் கொடுவந்த கங்கையென்னுதல். அ.

எட்டாம்பாட்டு.—(மானித்யாதி.) இந்திரற்கருளின வளவன்றிக்கே அந்நைய யானவனாக்கும் அர்ப்பகனுக்கும் பிச்சையாண்டிக்கும் கூடக் கையாளாய் அபேக்ஷிதங்கள் செய்யுமவனென்று சிலகுணாதுஸந்தாரம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஒருகால் - மாணமுனிந்த - வரிசிலைவிளத்த மன்னவன்” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்த ஸஹேதகமாக தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெருமானையித்யாதி.) “ஒருகால்-” ஒரு கால் விசேஷத்திலே.

(பிராட்டி) இத்யாதிவாக்யத்துக்கு - அபிமதையாய் நித்யாநபாயிதிக்குக் கையாளானமையைக்காட்டிலும் ஆசாலேசமுடைய ப்ரஹ்மாதன் சொலவுக்குக் காரியம் செய்ததேற்றம்; அதிலும், அரன்சாபம் தீர்த்த தேற்றமென்று ஈடுபாட்டிலே தாத்பர்யம். “அயன்-தான்முனிந்திட்ட” என்கையாலே-முனிகைக்கு யோச்யதை யில்லாமை தோற்றுகையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முற்படவித்யாதி.)

சப்தார்த்தம் (தபஸ்ஸையித்யாதி.) ஜீயாவென்றத-நம்பின்னையை பூஜ்யோக்தியாலே ஸம்போதித்தபடி. (அதுக்கு நமக்கு வலம்போராது) என்றதற்கு - ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியைத் திருத்தி பாட்பேதம்பண்ணுகைக்கு வலம் போராநென்று நம்பின்னை யருளிச்செய்தாரென்று கருத்து. அ.

(ச) செய்திடுவானுக்கு - செய்யக்கடவன்: “பட்டிடுவானுக்கு” என்றப்போலே

மூ.—கொண்டல் மாருதங்கள் குலவரை தொகுநீர்க்குரை கடலுலகுடனானீர்த்தும் - உண்டமாவயிற்றேரு னெண்குடரேய்ந்த வும்பருமூழியுமானன்; அண்டமூடறுத்தன்றந்தரத்திழிந்தங்கவனியாளமரப் பெருகும் - மண்டுமாமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே, க.

ப - ரை.—கொண்டல் - மேகங்களையும், மாருதங்கள் - வாயுஸமூஹத்தையும், குலவரை - குலபர்வதங்களையும், தொகுநீர் - ஜலஸமீர்த்தியையுடைத்தாய், குரை - சப்தியாதின்குள்ளுள்ள, கடல் - ஸமுத்ரங்களையும், உலகுடன்-பூமியையும், அனைத்தும் - மற்றுமுள்ளபதார்த்தங்களையும், உண்ட - அமுதசெய்தருளின, மா - பெரிய, வயிற்றேருன்-திருவயிற்றையுடையனாய்; ஒன் - ப்ரகாசிக்கிற, சுடர் - சந் [யு]த்ரஸூர்யர்களை, ஏய்ந்த-உடைய, உம்பரும்-மேலுலகங்களை, ஊழியும்-கல்பங்களை யும், ஆனான்-ப்ரகாரமாகவுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்; அன்று-பகீரதங்கங்கையையவதரிப்பிக்கிறபோது, அண்டம் - ப்ரஹ்மலோகத்தை, ஊடுஅறுத்து - இடைவெளியாக்கிக்கொண்டு, அந்தரத்து - ஆகாசத்திலின்றும், இழிந்து - கீழிழிந்து, அவனியான்-ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள், அலமர-பொறுக்கமாட்டாதே வருந் [யு]ரு தும்படி, பெருகும் - ப்ரவஹிக்குமதாய், மண்டு - நெருங்கி, மா - நிறைந்து, மணி - தெளிந்த, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கங்கையின்கரைமேல்வதரியாச்சிராமத்துள்ளான் —. (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கொண்டல் மாருதங்கள்)மேகங்கள், வாயுஸ்கந்தம், குலபர்வதங்கள், ஜலராசியையுடைத்தாய் [உ]யேவோஷியாதின்குள்ளுள்ள கடல், லோகங்களோடே ஸர்வபடார்த்தங்களையும் வைக்கப்பட்ட. (மாவயிற்றேருன்) இவற்றை வயிற்றிலே வைத்தவிடத்திலும் இவைதான் எனவுபட்டுவயிதே பெருத்திருக்கை. “வல்வயிற்றுப்பெருமான்” என்னக்கடவதிதே. (ஒண்குடரித்யாதி) சந்த்ரஸூர்யர்களை யுடைத்தான உபரித்ரலோகத்தையும், காலவிசேஷமான காலத்தையும், தான் என்று சொல்லலாம்படியானான். இவை ப்ரகாரமாக, தான் ப்ரகாரியாய்நின்றான்.

(அண்டமித்யாதி) அண்டமுண்டு - ப்ரஹ்மலோகம், அதிந்நடுவே வழிகண்டுபோந்து, அதுக்கு இவ்வருகில் அந்தரிக்ஷத்திலே போந்திழிந்து, எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவ, அவனியாருண்டு-பூ [உ]யி, அவள் பொறுக்கமாட்டாதே தடுமாறும்படி பெருகுமாய்த்து. (மண்டுமாமணிநீர்) எங்குமொக்கப்பரந்து பெருநீராய், அதடையத் தெளிந்திருப்பதான கங்கையின்கரையிலே. கூ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(சொண்டலித்யாதி.) அரணை வெந்திறற்சாபம் தவித்த வளவேயோ, ஸர்வவிஷயமாக ஆபத்ஸகனன்றோ என்றதுஸந்திக்கிருரென்று [உ]ருஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

வாயுஸ்கந்தமென்றது - வாயுஸமூஹமென்றபடி. “மா” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவற்றை யித்யாதி.) பெருத்திருக்கை-மாஹாத்மயத்தை யுடைத்தாயிருக்கை; “అణ్ణా నాం క్షయః కాలః సైన్యః” “அண்டாரம்த்வதுதாஹ மந்நிஸந்தி” என்ற ச்லோகமதுஸந்தேயம். கூ.

கூசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மூ.—வருந்திராமணிரீர்க்கண்கையின் கரைமேல் வதிரியாச்சிராமத்துள்ளானை, கருங்கடல்முந்நீர் வண்ணையெண்ணிக் கரியன்வாயொலிசெய்தபனுவல் வாஞ்செய்தவைந்துமைந்துமவல்லார்கள், வானவருலகுடன்மருவி, இருங்கடலுலகமாண்டு வெண்குடைக்கீழிமையவராகுவர்தாமே. (ய)

ப - ரை.—வரும் - பெரியவேகத்தோடேவருகிற, திரை-அலைகளையுடைத்தாய், மணி - தெளிந்த, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கண்கையின்கரைமேல் - கண்கைக் கரையிலுள்ள, வதிரியாச்சிராமத்து - ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே, உள்ளானை - நித்ய வாஸம்பண்ணுமவனாய், கரு - கறுத்த, முந்நீர் - மூன்றுவகைப்பட்டநீரையுடைத்தான, கடல்வண்ணை-கடல்போன்றதிருநிறத்தையுடையவனை, எண்ணி - அறு [ய] ஸந்தித்து, கலியன் - ஆழ்வாரருளிச்செய்ததாய், ஒலிசெய்த - சப்தஸுத்தர்ப்பமான, பனுவல்வாய் - பாட்டுக்களில், வரம்செய்த - ச்ரேஷ்டமாகப்பண்ணின, ஐந்தும்ஐந்தும் - இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்கள் - அர்த்தத்தோடுசொல்ல வல்லவர்கள்; இரு - பெரிய, கடல் - கடலாலேகுழப்பட்ட, உலகம் - இப்பூமியை, வெள் - வெளுத்த, குடைக்கீழ் - குடைநிழலின்கீழேயிருந்து, ஆண்டு - செக [ய] ரு கோல்செலுத்தி, பின்பு, வானவர் - இந்த்ராகுதேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனைப் பரஹ்மாவனுடைய, உலகுடன் - ஸத்யலோகத்தையும், மருவி - கிட்டிஅறுபவ் து, இமையவர்களுவர் - நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாகப்பெறுவர். (ய)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(வருமித்யாதி) பெரியவேகத்தோடே வருகிற, திரைகளையுடைத்தாய்க் தெளிந்தஜலத்தையுடைத்தான [உ] மங்மையின்கரைமேலே ஸ்ரீஸுடரிகாச்சரமத்திலேயிருக்கிற ஸர்வோச்சு ரானைக் கவிபாடிற்று. (கருங்கடல்முந்நீர்) முந்நீரான கருங்கடல். ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமான மூன்றுவகை நீரையுடைத்தாய்க் கறுத்தநிறத்தையுடைய கடல்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய வனை அறுஸந்தித்து ஆழ்வாரருளிச்செய்தபாட்டுக்களிவைதான்! [உரு (வரம்செய்த) ஸுவத் பரஸாடிஸ்ப்பமான பத்துப்பாட்டையும் வல்லவர்கள். அன்றியே, வரிஷ்மமான பத்துப்பாட்டையுமென்னுதல். (வானவரித்யாதி) பெரியகடல்குழந்தவூமியை (க) ஏகாதபத்ரமாக நடத்தி, பின்பு பரஹ்மபுத்தநிர்வஹித்து, அநந்தரம் நித்யஸூரிக ணோடொருகோவையாகப்பெறுவர். இத்தால்சொல்லிற்றாய்த்து-[ந] ய இவனலிஸந்யிபண்ணினவற்றை யெல்லாம் தருமென்றபடி.

“அறிவுடையார் அபுருஷார்த்தமென்று காற்கடைக்கொண்ட ஐச்வர்யத்தை ‘வேண்டேனமனைவாழ்க்கை’ என்றும் ‘போந்தேன்’ என்றும் (உ) வீதராசராய்ப்போந்தவிவர், இப்போது ஐச்வர்யத்தை ஸலமாகச்சொல்லுவானென்?” என்று ஜீயர் ஊட்டரைக்கேட்க; [நரு

பத்தாம்பாட்டு.—(வருந்திரையித்யாதி) இவைதானென்று - வ்யாக்யாதர்வாச்ச்யமா தல், “பனுவல்” என்றஆழ்வார்கருத்தாதல். அர்த்தக்ரமத்தைப்பற்ற “இருங்கட லுலகம்-வெண்குடைக்கீழ்-ஆண்டு - வானவருலகுடன் மருவி - இமையவராகுவர் தாமே” என்று அவ்யயித்தருளிச்செய்திருர் (பெரியவித்யாதி.)

(போந்தேனென்றம்) என்ற வந்தரம், தஹ்த என்று சேஷம். [சய]

(க) ஏகாதபத்ரமாக - ஈரதசன்ரிக்சே. (உ) வீதராகர் - விரத்தர்.

“திருமங்கையாழ்வாரவதரித்தபின்பு, த்யாஜ்யமானஐச்வர்யமும் பரம புருஷார்த்தத்துக்குள்ளே புக்குப்போய்த்துக்காணும்-“ஈச்வரனேயாகவுமாம் நித்யஸூரிகளேயாகவுமாம் ராஜாவாகவுமாம் பறித்தலாமவதசேஷமாக்கலாமாகில்” என்றாயிவிரூப்பது” என்றருளிச்செய்தாராம்.

அடிவரவு.— ஏனம் கான் இலங்கை துணிவு பேய் தேர் வெந்திறல்
மாண் கொண்டல் வருந்திரை கலை.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

“வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை” என்னுமவர்தாமே ஐச்வர்யத்தைபலமாகச் [ய] சொல்லுகையாலே, ஓராகாரத்தாலே த்யாஜ்யமானது ஆகாரந்தரணஉபாதேயமாய்த்தென்று விவக்ஷித்து, பட்டர் பரிஹரித்தமையை யருளிச்செய்கிறார் (திருமங்கையாழ்வாரித்யாதி.) உள்ளே புக்கபடி யெவ்வனையென்ன (ஈச்வரனேயித்யாதி;) ஈச்வரபதார்த்தமாகவுமாம், பாகவதபதார்த்தமாகவுமாம், ராஜத்ரவ்யமாகவுமாம், ததீயர்க்கு வ்நியோகமானுலதவே புருஷார்த்தமென்றிருப்ப ரென்றபடி. [ய]ஐ ஈச்வரபதார்த்தத்தை பாகவதசேஷமாக்கினால் அது அவனுக்குகப்பாகையாலும் ராஜத்ரவ்யத்தைப் பறித்து பாகவதசேஷமாக்கினால் ப்ரத்யவாயமின்றிக்கே ஸ்வரூபாநுபமாய்கையாலும் அவைகூடிற்றே யாகிலும், பாகவத பதார்த்தத்தைப் பறித்து பாகவதர்க்குக்கொடுக்கக்கூடுமோ வென்னில்; அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்றறியாதே பறித்தாளுகிலும் தோஷமுண்டாகையாலே அதுவே பாக [உ]ய வதவிஷயத்திலே வ்நியோகமானால் அந்ததோஷம் வாராதென்றுகருத்தாகவுமாம். ஸம்பந்நராயச் சிலரிருந்தால் நிரவகாசராயிருப்பார்க்கு அவர்களையில் நீன்றும் பறித்துக்கொடுத்தால் அவர்கள் பாகவதசேஷமாய்த்தே! என்று உகப்பராகையாலே, தோஷமில்லை யென்று கருத்தாகவுமாம். இங்ஙனன்றாகில், பாகவதஸ்வத்தையெடுத்து பாகவதர்க்குக்கொடுக்கக்கூட சாஸ்த்ரம் இசையாதிதே; ப்ர [உ]ஐ ஹம்பதத்தளவும் சொன்னது - ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகையாலே. ய.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி - கலையும். ப்ரவேசம்.

வ்யா.— ஸௌஹரி ஹோமத்துக்குறுப்பாக அநேகம் வடிவுகொண்டாப்போலே ஆச்ரிதரையதுவிறப்பிக்கைக் குறுப்பாக உகந் [ந]ய தருளின நிலங்களெங்கும் புருந்து ஸந்தியிப்பண்ணினாய்த்து அவன்; இனி, இவர்தாமும் * தானுகந்த ஓரெல்லாம் தன்தாள்பாடி எங்கும் புக்கதுவிறக்கையிலே யாய்த்து அபேகை பண்ணியிருப்பது.

அ.—கலையும் கரியும் ப்ரவேசம். கீழ் நாலு திருமொழிகளாலும் - தமக்குண்டான மந்த்ரலாபத்தையும், மந்த்ரார்த்தத்தையும், ந்ரநாராயணரூபேண அவத [உ]ஐ ரித்துத் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டதேசத்தில் தமக்குண்டான ப்ராவண்யத்தையு மருளிச்செய்தாரே யாகிலும், ஸாளக்ராமம் துடக்கமான திவ்யதேசங்களை விரு ம்புவரென்னென்றெசங்கையிலே, இவர் விரும்புகைக்குஹேதுவை யருளிச்செய்யக் கோலி, அதுக்குறுப்பாக அவன் பலபடி யிருக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி.) அவன் பலபடியிருந்தால் இவர்தாம் பலபடி [உ]ஐ அதுபவிக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி.)

கலக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மு.—கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும் கானம் கடந்துபோய்ச் -
சிலையும் கணையும் துணையாகச் சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து;
மலைகொண்டலைநீரணைகட்டி, மதிள்நீரிலங்கைவாளரக்கர் -
தலைவன் தலைபத்தறுத்துகந்தான் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே!..க.

ப - ரை.—சக்ரவர்த்தித்திருமகன், சிலையும் - வில்லையும், கணையும் - அம்பு
களையும், துணையாக - ஸஹாயமாகக்கொண்டு, கலையும் - மாள்களும், கரியும் -
யானைகளும், பரிமாவும் - குதிரைகளும், திரியும் - ஸஞ்சரிக்கிற, கானம் - காட்
டை, கடந்து - தாண்டி, போய் - நெடுந்தூரம்போய், வென்றி - ஐயத்தையுடை
த்தானபோரைவினைக்கக்கடவ, செருக்களத்து-யுத்தபூமியிலே, சென்றான் - பு [ய]
குந்து, அலை - அலைபயுடைய, நீர் - ஸமுத்தரத்தை, மலைகொண்டு - மலையால்,
அணைகட்டி - ஸேதுபந்தரம்பண்ணி, மதிள் - மதினையும், நீர் - கடலாகிறஅக
மையுமுடைய, இலங்கை - லங்கையைத்தனக்குநகரமாகவுடையனாய், வான் -
ருத்ரனாகொடுக்கப்பெற்றவானையுடையனாய், அரக்கர்தலைவன் - ராக்ஷஸர்க்குத்
தலைவனுரைவானனுடைய, தலைபத்து-பத்துத்தலைகளையும், அறுத்த-சேதித்து, [யடு]
உகந்தான் - ஐசுரிநர்விரோதிபோகப்பெற்றோம்! என்ற உகந்துநிதவாஸம்பண்ணு
கிற, சாளக்கிராமம் - ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை, நெஞ்சே!—அடை - கிட்டப்பாராய்
என்கிறார். (க)

ஒருவிஷயத்தை அதுவிலக்கப்படுக்கால் அவ்விஷயத்தில் அவ
யவங்கள்தோறும்ஸ்பர்ஷைபண்ணுமாப்போலேயாய்த்துஇவரெ [உய]
ங்கும் புக்கதுவவிப்பதாகப் பாரிக்கிறதுவும். ஆக, விரோயிநிரஸநசிஸ
னுமாய், ஆஸ்ரீதஸம்ச்சலேஷைகஸ்வலாவனுமாய், ப்ரஹ்மாடிகளாபந்
ராமன்று அவ்வாபத்துக்களைப்போக்கி அவர்களுக்குஉபநிவர்த்தகனா
யிருக்கிறவன் ச நித்யஸூரிகளோடு தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடு
கேவலப்ராஹ்மணரோடுவாசியற ஸர்வஸமாச்சரயணியனாய்க் கொண்டு
ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலேவந்து ஸந்நிவிதனான, அங்கே போயவனை
யாச்சரியிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். கோஸல
ஐநபடிமாகப் பெருமானதா யிருக்குமாப்போலே, ஒருமண்டலமாக
த்தனக்கு விஷயமாகக்கொண்டு ஸந்நிவிதனாய்க் குறைவற வர்த்திக்
கிற டேசமாய்த்து. *

விஷயமொன்றாயிருக்க, எங்கும் தனித்தனியே புக்கதுபல்க்க வேண்
டுவானென்னென்ன வரூளிச்செய்கிறார் (ஒருவிஷயத்தை யித்யாதி.) ஆகவேன்
றது - ஆகையாலே பென்றபடி. “ஊரான் குடந்தையுத்தமன்” என்றதைப்
பற்ற (ஆஸ்ரீதஸம்ச்சலேஷைக ஸ்வபாவனுமாய்) என்றது. “வெந்தாரென்பும்”
என்கிறபாட்டைக்கடாக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளியத்யாதி.) கபாலநுரு
விமோசகம் வேதாபஹாணதிகளுக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். “தொ
ண்டாயினமும்” என்கிறபாட்டைப்பற்ற (நித்யஸூரிகளோடியத்யாதி.) கீழ்ச்சொ
ன்னவரெல்லாரும்பாச்சரியிக்கும்படி யிடமுடைத்தா யிருக்குமோவென்ன(கோஸலே
யத்யாதி.) மலையாகையாலே ஒருமண்டலப்பரப்புப்பெருத்திருக்கு மென்தகருத்த.
விஷயமாக - வாலஸ்தாநமாக. *

(க) ஏக்கர்வர் - ஒருமிடறியிருப்பவர்.

கௌ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

முதலிகளடங்கலும்பெருமாளுக்குக்குழைச்சரக்கானுர்களாயித்தனையி
றே; “ராமலக்ஷ்மணமூப்தாஸா.” (வென்றிச்செருக்களத்து) நலியவே
னுமென்னு மவிஸ்நயி யுண்டாய் நலியாத மஃமங்களைத் தப்பிப்போ
னால் பின்னையும்போய்ப்புகுமிடம்புத்தலுமியாய்த்து. வென்றியை[ரு
யுடைத்தான போரை விளைக்கக்கடவ யுத்தலுமியிலே.

அங்குப்போய்ப்புக்கபின்பு செய்த சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகி
றதுமேல் (மலையித்யாதி) பெரியசேஷா஽பத்தை யுடைத்தான கடலை,
நீரிலே ஆழர்கடவ மலைகளைக் கொண்டு அணையாகக்கட்டி, மதினையும்
அதுக்ககழான கடலையு முடைய லங்கையைக்கலவிருக்கையாகவுடை
யனுமாய், ஒருதேவதையை யாச்ரயித்து அதின்பக்கவிலே ஒரு
வானிப்பெற்று அது தனக்கானை நினைத்திருப்பானாய், டீர்வார்மத்துக்
கெல்லாம் நியாமகனா யிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும்
அறுத்து, “தேவர்களும்தந்தாமுடைய குடியிருப்புப்பெற்றார்கள்! பிஷி
களும்தந்தாமுடைய ஆச்சரமங்களிலேயிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணப் [யுடு
பெற்றார்கள்!” என்றுஉகந்தவன்; அப்படி ஆச்சரிதவிரோயியைப்
போக்கிப் பிற்பட்டார்க்கு முதவுகைக்காக வந்துவந்திக்கிற ஸ்ரீஸா
ளக்ராமத்தை யாச்ரயிக்கப் பாராய் நெஞ்சே! என்கிறார். ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—ராவணனை நிரவலித்தபடியைச் சொ
ல்லிற்று—முதற்பாட்டில்; அதுக்குறுப்பாக அவனுடைய முதல்நாளை
ப்படையெழுச்சி சொல்லுகிறது - இதினில்.

முதலிகளடங்கலுமென்றது - மற்றமுள்ள வாரமுதலிகளெல்லாரு மென்றபடி.
(குழைச்சரக்கு) குழையென்று - பையாய், பையில் சரக்குப்போலே ரக்ஷயமெ
ன்றபடி.

“வென்றி” என்று விசேஷிக்கையாலும் - காட்டைப்பற்றவும் பாதகத்தவத்தி
லாதிக்கம் ஸூசிதமாகிறதென்கிறார். நலியவேனுமென்னுமவிஸ்நயில்லாதமார்க்க
களுள்ள காட்டைத்தப்பிப்போசப் பெற்றால் நலிகைக்குஇப்போது வரப்புகுகிற
ரென்று (க) விஜிஷேஷுக்க விருக்குமிடத்தில் புகவேண்டிற்றே என்று கருத்து.
சப்தார்த்தம் (வென்றியையித்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை(அங்கித்யாதி.) “செருக்களத்து-சென்றான்” என்றது- [ஈய
ஸமுத்ரதீரத்திலே படையெடுத்து விட்டபோதே போய்ப்புக்கது ஷித்தவத்கரி
த்தருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸமுத்ரத்தில் ஸேதுபந்தந்தையையும்
அங்குப்புக்குச்செய்த செயலாக வருளிச்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. ஒரு
தேவதை - ருத்ரன். அரணை - ரக்ஷகமாக. “ஸ்ரீமஹிதேவ ருத்ரிணஸ்ய ராவணஸ்ய
வதார்த்தபி: | அர்த்திதோ மாதுஷேலோகே ஜக்ஞேவ்ஷ்ணுஸஸநாதந:” என்றும்
“தேவயந்பவதாரக்ஷ்யா பவத்விஷ
யவாஸிந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - இவர்களுக்காக ராவணன் தலையை
யறுத்தானாகையாலே வந்தவுகப்பை யருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுயித்யாதி.) க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(கடஞ்சுழித்யாதி.) அரக்கர்களைவந்தலைத்ததுத்தசய
பின்பு இலங்கை பொடியாம்படி சரத்தூர்த்தா னென்னுமது கூடாமையாலே,
தாற்பய மருளிச்செய்கிறார் (ரவணனையித்யாதி.) அதுக்குறுப்பாக - நிரஸநத்த
க்குறுப்பாக. இத்தால் - படையெடுத்த வந்திருந்த அம்பு கோத்தானாகையாலே
தலைபறத்த விட்டாரென்று கருத்து.

(க) விஜிஷேஷுக்கள் - ஜயிக்கவேனுமென்னும்இச்சையுடையவர்கள்.

மூ.—கடஞ்சூழ்கரியும் பரிமாவு மொலிமான்தேரும் காலாளும்—
உடன்கூழ்ந்தெழுந்தகடியிலங்கைபொடியாவடிவாய்ச்சாரத் துரந்தான் ;
இடஞ்சூழ்ந்தெங்குமிருவிசும்பிலிமையோர்வணங்கமணங்கமழும் -
தடஞ்சூழ்ந்தெங்குமழகாய சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே! ... உ.

ப - ரை.—கடம்கூழ் - மும்மதங்களையுடைய, கரியும் - யானையும், பரி
மாவும் - குதிரைகளும், ஒலி - சப்தியாகின்றன, மாத்தேரும் - மஹாரதங்
களும், காலாளும் - பதாதிகளும், உடன்கூழ்ந்து - ஒன்றாகத்திரண்டு, எழுந்த -
கிளர்ந்துதோற்றின, கடி-அரணையுடைத்தான, இலங்கை-லங்கையிலுள்ள தூவர்க்
கமானது, பொடியா-நீரும்படிக்கீடாக, வடி - கூரிய, வாய் - வாயையுடைத் [யி
தான, சரம் - பாணங்களை, துரந்தான் - ப்ரயோகித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன்,
இரு - பரப்பையுடைத்தான, விசும்பில் - ஸ்வர்க்கத்தில் வலிக்கிற, இமையோர் -
தேவர்கள், இடம்எங்கும் - பூமிப்பரப்பெல்லாம், சூழ்ந்து - பரவி, வணங்க -
ஆசிரயிக்கத்தக்கதாய், மணம் - செங்கழுநீர்முதலியபூஷ்பங்களின்வாஸநையை,
கமழும் - வீசாகின்றன, தடம் - தடாகங்களாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டிரு[யரு
ப்பதாய், எங்கும் - எல்லப்பக்கங்களிலும், அழகாய - அழகையுடைத்தாயிருக்கிற,
சாளக்கிராமம்அடைநெஞ்சே!—.

(2.)

வ்யா.—(கடஞ்சூழித்யாடி) ஃஷிதான் படை யெழுச்சியைச்
சொன்ன க்ரமத்திலே சொன்னொரிவரும். மஹாலத்தை யுடைத்தாய்
மலை வடிவுகொண்டு நடந்தாப்போலே யிருக்கிற ஆனந்திரனும், [உய
அதுக்கநந்தரம் குதிரைத்திரனும், வோஷத்தையுடைத்தா யிருந்து
ள்ள பெரிய தேர்களும், காலாளும், இவை யடைய ஒன்றாகத்திர
ண்டு பெரியகிளர்த்தியோடே தோற்றின அரணுடைத்தான லங்கை,
“सुसुसुसुसुसु” “சமசாந ஸத்ரஸீஹவேத்” என்கிறபடியாய்ப் போ
ம்படிக்கீடாக, வடித்தவாயையுடைத்தான சரத்தைநடத்தினாய் [உரு
த்து. (இடமித்யாடி) ஹூமியி லவகாசமுள்ள விடமெங்கும் பரந்து
கொண்டு பரப்புடைத்தான ஸ்வரமத்தில் டேவர்க ளாசிரயிக்க, பரி
மளப்ரசுரமான தடாகங்களை யுடைத்தாய் எங்குமொக்க உர்சரியமா
யிருக்கிற ஸ்ரீஸாளக்ரமத்தை யாசிரயிக்கப்பார்... ... உ.

க்ரமத்திலேயென்றது-ரத் கஜ தூரக பதாதிகளாகிற சதுரங்கஸேநையை[நய
ச்சொல்லும் க்ரமத்திலே யென்றபடி. “கடம்” என்றதன்ர்த்தம் (மதஜலத்தை
யென்றது.) ஆனகளை வர்ணிக்கிற விடத்திலே, “விலங்கல்போல்வன” என்று
வர்ணிக்கையாலே அது இங்கு விவக்ஷித மென்றருளிச்செய்கிறார் (மலையித்யாதி)
மதஜலமுண்டாவது ஒரு வயோவீசேஷத்திலே யாகையாலே அப்போதையில்
மஹத்வம் த்யோதிதமென்று கருத்து. மாத்தேர் என்னும் வல்லொற்று மெல் [நரு
லொற்றாய், மாத்தேர் என்றாய், அதுதானும், சூர்தம் என்னுமது சூன்றம்என்று
கிடக்கிறப்போலே “மான்றேர்” என்றுகிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரிய
தேர்களுமென்றது.) “மால்” என்று - பெருமையாய், “வன்னுளினினைவணங்கி”
என்கிறவிடத்தில், வலிமையை யுடைய தாளென்ற வோபாதி, “மான்றேர்”
என்று - மாலானதேரென்கிறதென்றாகவுமாம். கடி-கட்டுடைமையாய், அரணை [சய
யுடைத்தாயென்றபடி. வடித்த - கூரிடப்பட்ட. (ஆசிரயிக்க) என்ற வரந்தரம்,
தக்கதாய் என்றுசேஷம். சரத்தூர்தான், அவனுக்கிடமாயிருக்கிற சாளக்கிராமம்
என்றவயம். உ.

மூ.—உலவுதிரையும் குலவரையு முழிமுதலாவென்முக்கும்,
நிலவும் சுடரு மிருளுமாய் நின்றான் ; வென்றிவிறலாழி -

வலவன்;வானோர்தம்பெருமான்;மருவாவாக்கர்க்கெஞ்ஞான்றும்-
சலவன்;சலஞ்சூழந்தழகாய சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே! ... ஈ.

பு - கா.—உலவு - ஸஞ்சரியாநின்றான், திரையும்-அலையையுடையதலும்,
குலம் - ச்லாயமான,வரையும் - பர்வதங்கலும், ஊழிமுதலா - காலம்முதலாக,
என்திக்கும் - எட்டுதிக்கிலுள்ள பதார்த்தங்கலும், நிலவும் - சந்த்ரனும், சுட-
ரும் - ஸூர்யனும், இருளும் - அந்தகாரமுமாகியஇவற்றுக்கு, ஆய் - ப்ரகாரி
யாய், நின்றான் - நின்றவனாய், வென்றி - ஜயத்தையும், விறல் - மிகிக்கையு மு
முடைய, ஆழி - திருவாழியை, வலவன்-வலத்திருக்கையிலுடையனாய், வானோர்
தம் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமியாய், மருவா - தன்னைக்கீட்டி-
ஆசிரியபாத, அரக்கர்க்கு - ராக்ஷஸர்கள்விஷயத்தில், எஞ்ஞான்றும் - நித்ராஸ
மயத்திலுங்கூட, சலவன் - பகைமைபாராட்டுமவன் நித்யவாஸம்பண்ணுமதாய்,
சலம்-ஜலத்தாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, அழகாய - அழகாயிருந்துள்ள, [மிரு
சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே!— (உ)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(உலவித்யாதி) ஸஞ்சரியாநின்றான்
திரையையுடைத்தாய் - பெரியயோஷத்தை யுடைத்தான கடலும்,
மலையும்துடைக்கமாக. (ஊழிமுதலா என்முக்கும்) காலோபலக்ஷித
மான ஸகலபுஷார்யங்களுமான எட்டுடிக்கும், சிலநான் வர்த்திக்க [உய்
க்கடவராயிருக்கிற சந்த்ரஸூர்யர்களும், அதுக்கெதிரான இருளுமா
ய், அதைய “தான்” என்கிற சொல்லாலே சொல்லலாம்படி தன
க்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய் நின்றான். இத்தால் - ஜமுகாரானாய்
நிற்கும்நிலை சொல்லிற்று ; மேல் - அஸாயாரண டிவ்யவிக்கரஹபுக்க
னை நிலையைச்சொல்லுகிறது(வென்றியித்யாதி) ஆபீர்தரக்ஷணத்[உரு
துக்குப் பரிசுமான திருவாழியை வலவருடையுடையவன். (வா
னோர்தம் பெருமான்) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆசிரயனியனவன். (மரு
வா) கண்வளர்ந்தருளும்போதும், தன்னோடு பொருந்தாதஅஸுரவர்
மத்துக்கு,“அவுணர்க்கென்றும்சலம்புரிந்து” என்கிறபடியே - சாத்ர
வத்தையுடையனாயிருக்கும்வன் ; ஏவம்விபனவன் வந்து ஸந்தியி
பண்ணுகிற ஜலஸம்ர்த்தியை யுடைத்தாய் டார்சநீயமாயிருக்கிற. ஈ.

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—(உலவுதிரையு மித்யாதி.) இப்படி படையெழுச்சி
யோடே வந்த ராவணனை நிரவித்த வந்தாரம், “उन्मूल्यं वा नृपस्य
धृति” “தமஸுபரமோதாதா சங்கச்சக்ரதாதா” என்றும் “उन्मूल्यं वा नृपस्य
धृति” “பவாந்நாராயணேதேவ” என்றும் பெருமானுடையபரத்வம் ஸ்புட [ஈரு
தரமாகச் சொல்லப்படுகையாலே, இவரும் அந்த பரத்வத்தை யருளிச்செய்
கிற ரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

பலிதம் (பெரியவித்யாதி.) (துடைக்கமாக) என்றவந்தாரம், பெருப்பெருத்த
பதார்த்தங்கலும் என்று சேஷம். எட்டுதிக்கும் - எட்டுதிக்கிலுள்ள பதார்
த்தங்கலும். நிலவு - சந்த்ரன். வென்றி - ஜயத்தையும், விறல் - அதுக்குறு [சய
ப்பான மிக்கையு முடைய, “ஆழி” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கி
றார் (ஆபீர்தேத்யாதி.) “எஞ்ஞான்றும் - மருவாவாக்கர்க்கு - சலவன்” என்றவ
யம் விஷ்ணுத் தருளிச்செய்கிறார் (கண்வளர்ந்தித்யாதி.) இத்தால் - நித்ராஸமய
த்திலும் ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே கீற்றமுடையவரென்று, “उन्मूल्यं वा नृपस्य
धृति” “காலாக்கிண்தர்ச்சக்ரோதே” என்னும் குணதித்யம் சொல்லிற்று. ... ஈ.

மூ.—ஊரான்; குடந்தையுத்தமன்; ஒருகா விருகால் சிலைவனையுத்.
தேராவரக்கீதேர்வெள்ளம்செற்றான்; வற்றுவருபுனல்கூழ்—
பேரான்; பேராயிரமுடையான், பிறங்குசிறைவண்டறைகின்ற-
தாரான்; தாராவயல் சூழ்ந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. ச.

ப.—ஊரான் - திருவூரகத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய்,
“கிடந்தவாறெழுந்திருந்த பேசு” என்று ஆச்சிரிதாரியமிக்கும்படிக்கீடாக, குட-
ந்தை - திருக்குடந்தையில்க ண்வளர்ந்தருளுகிற, உத்தமன் - புருஷோத்தமனாய்;
ஒருகால் - கரன் முதலானோர் எதிர்த்தபோது, சிலை - வில்லினுடைய, இருகால்-
இரண்டிகோடியையும், வளைய-வளைத்துத் தம்முடையவல்லமையைக்காட்ட, [யி
தேரா - இவனை நம்மால் வெல்லமுடியாது என்று ஆராய்ந்தறிய மாட்டாத,
அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, தேர்வெள்ளம் - ரதஸமுழைக்களை, செற்றான் - சிந்ந-
ம் பிந்நமாம்படி பண்ணினவனாய்; வற்று - வற்றுதலின்றிக்கே, வரு - மேல்
மேலும் வெள்ளமிடாரின்றி உள்ள, புனல் - ஜலத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட,
பேரான்-திருப்பேர்நகரில் நித்யவாஸம்பண்ணுவனாய்; ஆயிரம்பேர்உடையான் -
தன்குணசேஷபுத்தங்களுக்கு வாசகமான அநேகம்திருநாமங்களை யுடையனாய்,
பிறங்கு - நெருங்கி யிருந்துள்ள, சிறை - சிறகுகளையுடைய, வண்டு - வண்டிக-
ளானவை, அறைகின்ற - ஆளத்திவைத்துப்பாடாரின்றி உள்ள, தாரான் - திருத்-
தூழாய்மாலையையுடையனான ஸர்வேச்வன் எழுந்தருளியிருக்கும்மதாய், தாரா -
தாராளனும்ஜலபக்ஷிகள் நிறைந்தவயல் - வயல்களாலே, சூழ்ந்த-சூழப்பட்ட,
சாளக்கிராமம் - ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை, நெஞ்சே ! அடை— ... (ச)

அ.—நாலாம்பாட்டு.—அதுக்கும் முன்னே யுண்டான வரவய
வீர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(ஊரான்) திருவூரகத்தைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடை-
யவன். (குடந்தை யுத்தமன்) அவர்கள் அபேகையின்றிக்கேயிரு[உரு-
க்க ஆபிரிதரகூணத்துக்காகத் தானே திருக்குடந்தையிலே வந்து
சாய்ந்தருளின நீர்மையி லேற்றத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (திரு-
க்குடந்தை - ஊரான் - உத்தமன்) என்றும் சொல்லவுமாம். (ஒருகா-
ல்) ஒருக்கால். (இருகால்சிலை வளைய) வில்லிரண்டிகோடியும் வளை-
யும்படியாக. ராவணன் வளையாமையாலே வில்லே வளைத்தான். (தே-
ராவரக்க ரித்யாடி) “சக்ரவர்த்தித்திருமகனிறே நமக்கெகிரியாய் வரு-
கிறான் !” என்று மதிக்கவறியாத ராக்ஷஸருடைய தேர்வெள்ளத்தை

நாலாம்பாட்டு.—(ஊரானியாதி.) கீழ்ச்சொன்ன ராவணவதந்தான் வாரா-
வீரர்களும் தாங்களையாய் செய்ததாகையாலே அதிலு மத்ததமமாகத் தனியே
நின்று வென்ற வீர ரஸந்தன்னை யதுஸந்திக்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, “தேர்[ரு-
வெள்ளம்” என்றபதத்திலே நோக்காக அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அத்க்கு
யித்யாதி.)

அவர்கள் - திருக்குடந்தையிலுள்ளார். அபேகை-ரகூகாபேகை. “தால்”
என்று - வில்லின் துணியாய், அருளிச்செய்கிறார் (வில்லித்யாதி.) (ராவணன்)
என்றது-உபலக்ஷணமாய், “நாமேயம்” என்னத்தக்க கராதனைச்சொல்லுகிற[சு-
து, “தேரா” என்று - விசாரியாதவென்றும், தாத்தாய்மருளிச்செய்கிறார் (சக்ர-
வர்த்தித் திருமகனிறே யித்யாதி.)

மூ.—அபித்தார்த்தெழுந்தாள்பிலவாய்விட்டலறவவன் மூக்கயில்வாளால்
விடுத்தான்; விளங்குசுடராழிவிண்ணோர்பெருமான்; நண்ணாமுன்
கடுத்தார்த்தெழுந்தபெருமழையைக்கல்லொன்றேந்தியினநிரைக்காத்
தடுத்தான்; தடஞ்சூழ்ந்தழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே.ரு.

ப-ரை.—அபித்து - மேல்விழுந்துகிட்டி, ஆர்த்து - ஆரவாரித்ததுக்கொண்டு,
எழுந்தாள் - கிளர்ந்துதோற்றின சூர்ப்பநகியானவள், பிலம் - குகைபோன்ற,
வாய்விட்டு - வாயைத்திறந்து, அலற - கூப்பிடும்படி, அவள் - அவளுடைய, மூக்
கு - மூக்கை, அயில் - கூர்மைபொருந்திய, வாளால் - வாளாலே, இனையபெரு
மானைக்கொண்டு, விடுத்தான்-அறுத்தவனாய்; விளங்கு - மிகவும் பரகாசியாரின் [ய
முள்ள, சுடர் - ஒளியை யுடைத்தான், ஆழி - திருவாழியையுடையனாய், அத்தாலே,
விண்ணோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெருமான் - நிர்வாஹகனாய்; இத்தான் - எவ்வளா
லே, கடுத்த - பெரியவேகத்தோடே, ஆர்த்து - சப்தித்துக்கொண்டு, எழுந்த -
தோற்றின, பெருமழையை - மஹாவர்ஷத்தை, நண்ணாமுன் - அவனுக்குப்பகை
வரான இடையர் முன்னே, இனம் - கூட்டமாயுள்ள, நிரைக்கா - பாக்கிய [யு
ரஸிக்கைக்காக, கல்லன்று - கோவர்த்தனம்என்னும்ஒருமலையை, எதி - தரித்து,
தடுத்தான் - அம்மழையை மறுத்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய், தடஞ்சூ
ந்து - தடாகங்களாலே சூழப்பட்டு, அழகாய - அழகாயிருந்துள்ள, சாளக்கிர
மமடைநெஞ்சே!— (ரு)

அழியச்செய்தானாய்த்து. (வற்றாவித்யாதி) நின்ற நிர் வற்றங்கடவ [உரு
தன்றிக்கே மேன்மேலே வாராநின்றள்ள புனையுடைத்தா யிருத்தெ
திருப்பேரைத் தனக்கு வாஸஸ்யநமாக வுடையவன். (பேராயிர
முடையான்) தன்முண்சேஷத்தங்களுக்கு வாஸகமான அநேகம்
திருநாமங்கையுடையவன்.

அந்நாமத்வாரா அநுபவிக்கும் வடிவைச்சொல்லுகிறது [உரு
(பிறங்கித்யாதி) நெருங்கியிருந்துள்ள சிறகையுடைத்தான் வண்டுகளா
னவை மஃபாநம் பண்ணிஅறையாநின்றள்ள மாலையை யுடையவன்.
(தாராவித்யாதி) ஊரடங்கலும் மறுஷயர் குடியிருப்பு நெருங்கி
யிருக்குமாப்போலே, தாராவாகிற பகைகளாலே நெருங்கியிருந்துள்ள
வயலாலேசூழப்பட்டிருந்துள்ள சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. ... ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—அதுக்கு முன்னுன சூர்ப்பநவி நிரஸநத்
தையருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(அபித்து)மேல்விழுந்துவந்துகிட்டி—(ஆர்த்தெழுந்தாள்)
ஆரவாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு கிளர்ந்து வந்து தோற்றினவன்,

மேலுக்கவதாரிகை(அந்நாமத்வாரேத்யாதி)அறையாநின்றள்ள-சப்தியா[ரு
கின்றன. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(அபித்தார்த்தித்யாதி.) தேராவரக்கர், தேர்வெள்ளத்தை
நிரஸிக்கைக்குக் காரணமென்னென்ற சங்கைக்குப் புரிஹாரத்தோன்ற வவதாரி
கையருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி)

(கிளர்ந்துவந்துதோற்றினவன்)என்கையாலே - பிராட்டிபக்கல்அபசாரப்[சய
படபக கொற்றகிறது.

மூ.—தாயாய்வந்த பேயுயிரும் தயிரும் விழுதுமுடனுண்ட -
வாயான் ; தூயவரியுருவிற்குறளாய்ச் சென்று மாவலியை -
யேயானிரப்ப மூவுடிமண் ணின்றே தாவென்றுலகேழும் -
தாயான் ; காயாமலர்வண்ணன்; சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே. கூ.

ப-ரை.—தாயாய் வந்த - தாயவடிவு கொண்டுவந்த, பேய் - பூதநை யுடைய, உயிரும்-ப்ராணனையும், தயிரும்-யசோதைப்பிராட்டி தோய்த்து வைத்த தயிரையும், விழுதும் - கடைந்துதிட்டின வெண்ணெயையும், உடன்உண்ட - ஒக்க அமுதுசெய்த, வாயான் - திருப்பவளத்தையுடையனும், ஏயான்-இரத்தற்குத்தகாத தான், தூய - பரிசுத்தமாய், வரி - அழகாயிருந்துள்ள, உருவின்-ரூபத்தையுடைய [ய]ய, குறளாய் - வாமநனும், மாவலியை - மஹாபலிபக்கல்லே, சென்று - போய், இன்றே - இப்போது, மூவுடிமண்தா என்று - மூன்று அடி நிலம் தரவேணும் என்று, இரப்ப - யாசிக்க, அவன் நீர்வார்த்துத் தந்தவுடனே, உலகு ஏழும் - ஏழுலோகங்களையும், தாயான் - தாவி அளந்துகொண்டவனும், காயாமலர் - காயாமல்பூப் போன்ற, வண்ணன் - திருநிறத்தையுடைய ஸர்வேசுவரன் நிய [ய]ரு வாஸம்பண்ணுகிற, சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!—.... ... (சு)

ஸிலம்போலேயிருக்கிற வாயைத்திறந்து கூப்பிட, அவருடைய மூக்கை. (அயில்) கூர்மை. கூரிய (க) திருக்குற்றடைவாளேவாங்கிப்போக்கிலான். (விளங்கித்யாதி) கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக்காட்டி நியஸ-ஸூரிகள்காரியத்தை நிரவஹ்த்துக்கொண்டு[உயி]போருகிறவன். (நண்ணுரித்யாதி) சத்ருக்கள் முன்பே இந்த்ரனுடைய அஹிஸந்யிபூர்வகமாக வருகிறதாயைபாலே பெரியவேமத்தோடே யோஷித்துக்கொண்டு தோற்றின மஹாவர்ஷத்தை மோவர்பந மிரியையறிந்து, பண்ணின வுபகாரத்தையு மறியாதே ஸ்வரகூணத் துக்குப் பரிகாருமில்லாத பசுக்களை நோக்குகைக்காகத் தடுத்தா[உரு]னாய்த்து. தடாகங்களாலே குழப்பட்டு ஷர்சந்யமான. ரு.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(தாயாயித்யாதி) தாய்வடிவைக்கொண்டுவந்த பூதநையுடைய அயிரையும், யசோதைப்பிராட்டியுடைய

அவன்மூக்கைப்போக்கினவர்இனையபெருமாளையானிலும், “रासृष्टयैः नृणां” “ராமஸ்ய தக்ஷிணோபாஹு:” என்கிறபடியே அவயவபூதராகையைப் பற்றப் பெருமான் போக்கிறாரென்னத்தட்டிலை.

இப்படி மஹர்ஷிசுருக்கு உபகாரசனான வளவனறிக்கே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸூரிகளுக்கும் அஞ்ஞங்களான பசுக்களுக்கு முபகரிக்குமவென்று திருவுள்ளத்தில் தோற்றி யருளிச்செய்கிறாரென்று “விளங்குசுடர்” இத்த்யாதி பாட்டுசேஷத்துக் கவதாரிகை கண்டுகொள்வது. சத்ருக்கள்முன்பே யென்றது - எதிரிட்டு வந்த இந்த்ராதிகள் முன்பே யென்றபடி. யதவா, நந்தவ்ரஜத்திலுள்ளாரென்றாய், இந்த்ரனுக்கு க்ரோதநீயத்வம் சொல்லவுமாம். “உடுத்த” என்றதினர்த்தம் (வேகத் தோடே யென்றது) “கடுகவா” என்னக்கடவதிதே. ரு.

ஆறும்பாட்டு.—(தாயாயித்யாதி.) பசுமேய்க்கும் பருவத்திற்செய்த கோவர்த்தநோத்தரணத்திலு மாச்சர்யாவஹ மாகையாலே சைசவத்தில் சரித்ததை யறுஸந்தித்துக்கொண்டு, கர்ஷணவதாரத்தோடு (உ) தோள்திண்டியான வாமந வர்த்தார்த்தத்தை யறுஸந்திக்கிற ரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

(க) திருக் குற்றடை வாள் - குறு - சிறிய, உடைவான்- அரையில்நிற்கும் கத்தி
(உ) தோள்திண்டி - புஜஸ்பர்சி, ஸமமென்றபடி.

மு.—ஏனோஞ்ச வெஞ்சமத்து னரியாய்ப் பரியவிரணியனை -
ஊராகலம்பிளவெடுத்த வொருவன் ; தானே யிருசுடராய்,
வானாய்த், தீயாய், மாருதமாய், மலையா யலேந்ருலகனைத்தும்-
தானாய்த் ; தானுமானுன்றன் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. எ.

ப.-ரை.—ஏனோர் - சத்ருக்களான அஸுரர்கள், அஞ்ச - படப்படும் படியாக, வெம் - ச்ஞரமான, சமத்துள் - யுத்தத்திலே, அரியாய் - நாவலிம்ஹருபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, பரிய - தடித்த சரீரத்தை யுடையனான, இரணியனை - ஹிரண்யனுடைய, ஊன்ஆர்-மாம்ஸம் நிறைந்த, அகலம்-மார்பை, பிளவு எடுத்த-கிழித்துப்பொகட்ட, ஒருவன் - ஒப்பற்ற பலத்தை யுடையனாய் ; தானே - [யி இப்படிப்பட்டவன் தானே, இருசுடராய் - சந்த்ரஸூர்யர்களாயும், வானாய்-ஆகா சமாயும், தீயாய் - அக்னியாயும், மாருதமாய் - காற்றாயும், மலையாய் - மலைகளாயும், அலேநீர் - அலையையுடைய ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட, உலகுஅனைத்தும் - எல்லாலோகங்களும், தானாய் - தான்என்னலாம்படி நின்றவனாயும், தானுமானுன்றன் - இப்படி ஸர்வாத்நர்யாமியான ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற, [யிடு சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!— (எ)

தயிரையும், வெண்ணெயையுமொக்க அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவன். அதுகூலஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யமும் ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனு மொக்க யாரகமாக வளர்ந்தவன். (தூயவித்யாதி) கண்ணழிவற்ற வாமநவேஷத்தை யுடையனாய். அம்புக்குச் செல்லாத [உயி விடத்தை அழகாலே வஸீகரிக்கும்படியான வாமநவேஷத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு சென்று. (ஏயானிரப்ப) “மோஸஹஸ்ர ப்ரஜாதாரம்” “ यस्यैवास्मिन् ” “உத்யாந்நப்ரதிக்ஷி ஹ்ணீயாத்” என்று - இரப்புத் தகாத தான் சென்றிருக்க. (மாவலியையேயானிரப்ப) “கொடேன்” என்றே அவிஸந்தி பண்ணி [உரு யிருந்தஅவன்பக்கலிலே இரப்ப என்னவுமாம். மூவடிமண் இப்போ தேதரவேணு மென்று வேண்டிக்கொண்டு, அவனதுமதி பண்ணின வந்தரம் மறுமநஸ்ஸப் படுவதுக்கு முன்னே வளர்ந்து லோகங்க ளேழையு மளந்துகொண்டவன். (தாயான்) தாவினவன். (காயா மலர்வண்ணன்) அவ்வடிவைக்கொண்டாய்த்து ஹூமியையளந்தது. சு.

“தயிருமவ்முதம்” என்றது தர்ஷ்டாந்ததயா என்னுமததோற்ற, உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலேத்யாதி); அதுகூலஸ்பர்சமுள்ளது தாரகமானுப்போலே, ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனும் தாரகமாவதெயென்றுகருத்த. இத்தால் - ப்ரதிகூலந்ரஸநயிவனுக்கு ஐம்மலித்த மென்றதாய்த்து. (கண்ணழிவற்ற) என்றதற்கு விவரணம் (அம்புக்கித்யாதி.) தூய - பரிசுத்தமான, வரி - அழகையுடைத்தான, உருவின் - ரூபத்தை யுடைய, குறளாயென்றுசுப்தார்த்தம். (ஏயான்) ஏய்கை - பொருந்தகையாய், இரப்புப்பொருந்தாதவனென் றருளிச்செய்கிறார் (கோஸஹஸ்தேத்யாதி.) இப்பக்ஷத்தில், “மாவலியை யேயானுதானிரப்ப, தூய வரியுருவிற்குறளாய்ச் சென்று - மூவடிமண்ணின்றே தாவென்றலகேமும்தாயான்” என்றவ்யம். அகடவேஅவ்யமாய், “இரப்ப” என்றத்தை இரப்பனென்று உத்தமனாக்கி, ஏகாரம் அவதாரனூர்த்தமாக யோஜாந்நரமருளிச்செய்கிறார் (கொடே னித்யாதி.) சு.

மு.—வெந்தாரென்பும் சுடுநீறும் மெய்யிற்பூசிக் கையகத்தோர் - சந்தார்தலெகொண்டிலகேழும் திரியும்பெரியோன், தான்சென்று என்-எந்தாய்! சாபம் திரென்ன ; இலங்கமுதுநீர் † திருமார்வில் - தந்தான் ; சந்தார்பொழில்சூழ்ந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே. அ.

ப-ரை.—வெந்தார் - தஹநம் பண்ணப்பட்டவர்களுடைய, என்பும் - எலும்பை மாலையாக தரித்தும், சுடுநீறு - அந்தசரீரங்களைக் கொளுத்தின சாம் பலை, மெய்யில் - தன்னுடம்பில், பூசியும் - பூசிக்கொண்டும், சந்தையர் - துணிகளை யுடைத்தாய், ஓர் - ஒருவராலும் நிறைக்கவொண்ணாத, தலை - பரஹ்மகபாலத்தை, கையகத்து-கையிலே, கொண்டு- ஏந்திக்கொண்டும், இச்சாபத்தை நீக்கவல்லா [ய] ருண்டோ என்று, உலகேழும் - ஸகலலோகங்களிலும், திரியும் - திரியுமவனாய், பெரியோன்றான் - அழித்தல் தொழிலுக்கு நாம் கடவோம் என்று பெருமை பாவித்திருக்கும்வனான ருத்ரன், சென்று - ஸர்வேச்வரன்பக்கல் போய், “என் எந்தாய்! - எனக்குவிதபரணாவனே !, சாபம்-இந்தசாபத்தை, தீர்போக்கியரு ளவேனும்,” என்ன - என்று ப்ரார்த்திக்க ; இலங்கு- விளங்காநின்றான், [ய]து திருமார்வில் - தன்திருமார்வினுண்டான, அமுதுநீர் - அமர்தஜலத்தை, தந்தான்- தெளித்தப்போக்கினவன் நித்யவாஸம்பண்ணுமதாய், சந்து - சந்தரவர்க்குக் கள், ஆர் - நிறைந்த, பொழில்-சோலைகளாலே, சூழ்ந்த-சூழப்பட்டிருப்பதான, சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே!— (அ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(ஏனோரித்யாதி) சத்ருக்களான ஆஸூர ப்ரக்ஷீதிகளுக்குமப்படியாக, புத்தத்திலே நரவீம்ஹமாய். (பரியவிர ணியனை) ஷர்மாநந்தாலே தடித்த ஹிரண்யனை. “உடம்பையொழிய ஆத்மாவு மொன்றுண்டு, அத்தை யுடையா நெருவனுண்டு, அவனைப் பெறவேணும்” என்னும் மென்மையும் கலந்துவளர்ந்த வுடலன்றே!. மாம்ஸப்ரகரமாயிருக்கிற மார்வைப் பிளவுசெய்த அஷ்வித்ய [உடு] ன்; அப்படிப்பட்டவன்தானே, சந்த்ரஸ்ஸூர்யர்களுக்கு அந்தராத்தமதயா புக்கு இவர்கள் தானென்னலாம்படியாய், ஆகாசமாய், தேஜஃ பராக்ரமாய், வாயுத்தத்வமாய், கார்யகோழியில் மலையாய், கடல் சூழ்ந்த ஊமியடைய தான் என்னலாம்படி ஜகத்காரனாய் நின்றநிலை யைச்சொல்லுகிறது. (தானுமானன்) அஸாயாரண டிவ்ய [கூய] ஷிக்ரஹயுக்தனாயிருக்கிறவன். எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(வெந்தாரென்பும்) வெந்தவர்களுடைய எலும்பும் அது கட்ட சாம்பலும் உடம்பிலே பூசி, கையிலே,

ஏழாம்பாட்டு.—(ஏனோரித்யாதி.) கீழிப்பாட்டில் த்ரிவிக்ரமபதாநம் ப்ர ஸ்துதமாகையாலே, அதுதானும் வ்யாப்திக்குப்ரத்யயிஜ்ஞாபகமாகையாலே [உரு] ஸ்மர்தமான வ்யாப்திக்கும் “எங்குமுள்ள” என்ற சிறுக்கன் வார்த்தையை மெ ய்யாக்கின நரவீம்ஹாவதாரம் ப்ரயோஜகதயா ஸ்மர்தமாய், அத்தை யருளிச்செ ய்கிறாரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

“பரிய” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உடம்பைவி த்யாதி.) மென்மையும் கலந்தென்றது-பகவத்பரனுடம்புபோலே நினைந்ததைக் [சுல] த கர்சமாயிருக்கு மதுவும் கலந்தென்படி. இங்ஙனன்றானில், “ஊராகலம்” என்றபோதே புருத்திருக்கை அர்த்தவித்தமிதே ; இப்படி விசேஷிக்க வேண்டா விறே யென்று திருவுள்ளம். எ.

† “இலங்கு மதுநீர்” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

மூ.—தொண்டாமினமு மிமையோரும் துணைநூல் மார்விஸந்தணரும்,
அண்டா! எமக்கேயருளாயென்றணையும் கோயிலருகெல்லாம்,
வண்டார்பொழிலின் பழனத்து வயலினயலே கயல் பாயத்
தண்டாமரைகள் முகமலர்த்தும் சாளுக்கிராமமடைநெஞ்சே. கூ.

ப.—தொண்டாம் இனமும்—அவனுக்கே எல்லாகைக்காய்களும் செய்து
போரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளும், இமையோரும் - நித்யஸூரிக
ளும், துணைநூல்—இரண்டுபூணுல்தரித்த, மார்வின் - மார்பினையுடைய, அந்தணரு
ம் - ப்ராஹ்மணரும், “அண்டா - அண்டங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுனவனே,
எமக்கு - ஆச்ரயணியான எங்கள் விஷயத்திலே, அருளாய் - கர்ப்பசெய் [யி
தருளவேணும்,” என்று - என்று தனித்தனியே சொல்லிக்கொண்டு, அணையும்—
வந்து ஆச்ரயிக்கிற, கோயில் - கோயிலினுடைய, அருகுஎல்லாம்—ஸமீபஸ்தலங்க
ளெங்கும், வண்டு - வண்டுகளாலே, ஆர் - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள, பொழி
லின் - சோலையினுண்டான, பழனத்து அயல் - நீர்நிலங்களின் சுற்றுப்புறத்தி
லுள்ள, வயலின்—வயலில்நின்றும், கயல் - கயல்மதஸ்யங்களானவை, பாய- [யிடு
அந்த நீர்நிலங்களிலேபாய, தன் - குளிர்ந்திமாருத, தாமரைகள் - தாமரைமொ
ட்டுக்களானவை, முகம் அலர்த்தும் - முகவிகாஸத்தை யடையாநின்றாள்,
சாளுக்கிராமமடை நெஞ்சே!— கூ.

சந்துகளார்ந்திருந்துள்ள தலையைக்கொண்டு. எல்லா நரம்புகளும்
வந்துகூடினவிடத்திலேயிறே மேலித்தது. (உலகித்யாதி) கூறு [உயி
செய்தவூரிலே கையும் கைத்தலையுமாய்த் திரிவாரைப்போலே, ஈச்
வராஹ்மாரியாய்த் தன்னாளு ஒரு நடத்திப்போந்தவிடத்திலே கையு
மோடுமாய்த் திரிந்த ஈர்மாரியானவன் சென்று, “என் ஸ்வாமி!
என்னுடைய சாபத்தைப்போக்கவேணும்” என்ன. (திருமார்வில்—
இலங்கமுதுநீர் - தந்தான்) விளங்காநின்றாள் திருமார்வில் [உரு
அம்மீத ரூபமான ஜலத்தைக் கொடுத்து அவனுடைய சாபமோக்ஷ
த்தைப் பண்ணினவன். (சந்தார்பொழில்) சந்தநத்தாலே நிறைந்த
பொழிலாலே சூழப்பட்ட. அ.

வ்யர.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தொண்டாமினமும்) “வருவிலா
வடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுடைய

எட்டாம்பாட்டு.—(வெந்தாரித்யாதி.) சீழிற்றிருமொழியிலே, “ஊன்முனிந்
தவனதுடலிருபிளவா வகிர் துதிமடுத்தி” என்று—அர்ப்பகளை ரக்ஷித்த நர்ஸிம்ஹா
பதாநாதநரம் அரன் சாபம் தவிர்த்தது ப்ரஸ்துதமானபடியாலே, இங்கும்
கீழ்ப்பாட்டில் நரஸிம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே * வெந்திறற்சாபம்
தவிர்த்தபடியை ஸயிஸ்தரமதுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. [௩௫

சந்துகள் - நரம்புகள். “தலை” என்னவமைந்திருக்க, “சந்தார்” என்று விசே
ஷித்ததுக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (எல்லாநரம்புகளு மித்யாதி.) இத்தா
ல் - ப்ராணவியோகம் பிறக்கும்படி மர்மத்திலே சேதித்தானாகையாலே தோ
ஷாதிக்யம் விவக்ஷிதமென்று கருத்த. கூறுசெய்த - பங்காண்ட, கைத்தலை -
கைவிலங்கு, அ.

¶ “இலங்கு - திருமார்வில் - அமுதுநீர் - தந்தான்” என்றானல் ஸ்வரஸம்.

திரளும், நித்யஸூரிகளும், கேவலப் பராஹ்மணரும். “விஷ்ணுச்சக்ரு
நீலாஞ்சு” “விஷ்ணுவந்யஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே” என்று பிரித்தா
ரிதே ஊஷ்யகாரர். (அண்டா) ஷேவனே. எங்களுக்காசர்யணீயனான
வனே! எங்களுக்கருளவேணும் என்று தனித்தனியே சொல்லாநி [ரு
ன்றுகொண்டு சேருகிற கோயிலரு கெல்லாம். (வண்டாரித்தாடி)
வண்டுகளாலே மிடையப்பட்டுள்ள பொழிலிலுண்டான, பழனமுண்
டி - நீர்நிலங்கள், அநினுடைய பர்யந்தங்களிலுண்டான வயவிலே
நின்று கயலானது இந்த நீர்நிலங்களிலே வந்து பாய. (தண்டாம
ரைகள் முகமலர்த்தும்) கூத்தாடுமவர்கள் வாய்க்க அடியிட்டால் [யி
ஸஷ்ய்யராயிருப்பார் தம் முவவிகாஸத்தாலே கொண்டாடுமாப்போ
லே, தாமரைகள் முகமலர்த்துமாய்த்து. கூ.

ஆ—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தொண்டாமிய்யாதி.)கீழ்ப்பாட்டுக்களெல்லாவற்றும் - ராமக்ஷ்ணாகுரோபண அவதரித்துச் செய்தவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீஸாஸக ராமத்திலே தர்மையக்கயத்தாலே யதுபவித்தாராய், இனி ஸ்ரீஸாஸகராமத்தை[யு]டையே ஸர்வருமாச்சரியிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கத்திகண்டுமொளவது.

“புதுவிட் புதுணை” “புரஹ்மவித் புராஹ்மணை” என்கிற நியாயத்தாலே.

“தொண்டாயினமும்” என்ற ஸாமான்யோக்திக்குள்ளே அந்தணரு மந்தப்ரவிஷ்டராயிருக்க தனித்தருளிச்செய்ததுக்கு தர்ஷ்டாந்த கதரமுதே தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்யேத்யாதி) “வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணேகவிஹஸ்தி | சநிசைவச்வபாகேச பண்டிதாஸ்ஸமதர்சின:” என்றவசந்தில், “வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணேகவிஹஸ்தி ப்ராஹ்மணேகவிஹஸ்தி” என்று வித்யாவிநய ஸம்பந்நே தொண்டிபடுகைக்குறேது-ஜ்ஞாநாதிகனென்றும், துலையேதுணையாகவுடைய [உருத்விஜ்ணே கேவலப்ராஹ்மணனென்றும் பிரித்தருளிச்செய்தாரென்றும் உட்கருத்து; கவாதிபதங்களிலே விசேஷண பிடாமையாலும், “வித்யாவிநயஸம்பந்நே” என்றதுக்குப் ப்ரதிகோடி சொல்லவேண்டுகையாலும் பிரித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. அண்டத்தை - ஆகாசத்தை, உடையவன், அண்டனென்றாய், பலதார்த்தம் (தேவனெயென்று, “எமக்கு” என்றபதத்தை “அண்டா” என்றவிடத்தில்) உய அதுவென்கித்து, அந்தால் பலிதமருளிச்செய்கிறார் (எவ்களுக்கித்யாதி.) மிடைய-நெருங்க, “அயலேயான - வயல்” என்றவயித்து (பர்யந்தங்களினுண்டானவென்றது.) வண்டுகள் காயகராகவும், கயல்கள் நர்த்தகராகவும், கமலங்கள் கண்டுகுமவர்களாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (சுத்தாமெவர்களித்யாதி.)

பத்தரம்பாட்டு.—(தாராவித்யாதி.)

「 師範

தொண்டாயினம் முதலானார் வர்த்திக்கை ஆச்சர்யமல்லாமையாலே, பணி
வீசேஷங்கள் கிவ்யதேசத்தைப்பற்றிக்கிடப்பதே! என்றுசொலப்பட்டு விசேஷிக்கிற

ககடி பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி.

மு.—தாராவாரும் வயல்கூழ்ந்த சாளக்கிராமத்தடிகளைக் -

காரார் புறவின் மங்கைவேந்தன் கலியனெலிசெய் தமிழ்மலை,

ஆராருலகத்தறிவுடையா ரமரர் நன்னாட்டரசாளப் -

பேராயிரமுமோதுமின்க ளன்றி யிவையே பிதற்றுமினே.... டி.

ப.ரை.—உலகத்து - இந்தலோகத்திலே, அறிவுடையார் ஆரார் - அறிவுடையவர்கள் எல்லாரும், அமரர் - நித்யஸூரிகளுடையதாய், நல்நாடு - விலக்ஷணமான பரமபதத்தை, அரசாள - அரசாளும்படி, பேர்ஆயிரமும் - அவனுடைய ஆயிரம் திருநாமங்களையும், ஒதுமின்கள் - சொல்லப்பாருங்கள் ; அன்றி - அப்படி சொல்லமாட்டீராகில் ; தாரா - தாராளன்னும் பணிகள், ஆரும் - [ய நிறைந்த, வயல் - வயல்களாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, சாளக்கிராமத்த - ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்திலே வந்து கிட்டிநிற்கிற, அடிகளை - ஸர்வஸ்வாயி விஷயமாக ; காரார் - மேகங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள, புறவின் - சூழலையுடைய, மங்கை - திருமங்கைநாட்டுக்கு, வேந்தன் - அரசனான, கலியன் - ஆழ்வார், ஒலி - ஒலியையுடைத்தாம்படி, செய் - அருளிச்செய்த, தமிழ்மலை - தமிழ்நாடு மாலையான, இவையே - இப்பத்தப்பாட்டையே, பிதற்றின் - அடைவுகெடச் சொல்லப் பாருங்கோள், டி

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(தாராவித்யாடி)தாராக்களாலே நிறைந்திருந்துள்ள வயல் சூழ்ந்த ஸ்ரீஸாளக்கிராமத்திலே வந்து ஸந்நிஷிதனான ஸர்வஸ்வாமியைக் கவிபாடிற்று. (காராரித்யாடி) மேவங்க ளினுடைய நிரந்தர ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தை யுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படியாகச் சொன்ன தொடை. (ஆராருலகத்தறிவுடையார்) லோகத்தில் அறிவுடையராயிருப்பாரார் ; நித்யஸூரிகளுடைய, நன்னாட்டுண்டு-பரமபதம், அத்தை, “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிறபடியே-தாங்க[உரு] ளிட்ட வழக்காம்படி நடத்த, ஆயிரந்திருநாமங்களையும் வாயாலே சொல்லப்பாருங்கோள் ; அங்ஙனன்றிக்கே, (இவையே பிதற்றுமினே) இவற்றையே அடைவுகெடச் சொல்லப்பாருங்கோள். “ஸங்கீர்த்தயேஜ்ஜமந்நாயு0 வேஷம்வாபிஸமீரயேத்.” டி.

அடிவரவு.—கலை கடம் உலவு ஊர் அடுத்து தாய்

ஏனோர் வெந்தார் தொண்டு தாரா வாணிலா.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ரைந்த திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தாராக்களாலே வித்யாதி.) ஸமுத்திரமாயையாலே (நிரந்தரஸஞ்சாரத்தை யென்றது.) இத்தால் - பசுமோதாரான ஸ்ரீமஹாபாகவதர் வர்த்திக்கும் தேசத்திலிருக்குமவரென்றுகூப்பதமத்வம்ஸூசிதமாய்த்து.(என்கிறபடியே)என்றவந்தரம், அவர்கள்தான் என்றசேஷம்;அங்ஙனன்றுகில்,கீழ்(அத்தை)என்றதுக்குஅந்வயமில்லை.ஆயிரந்திருநாமங்களைச்சொல்லுங்கோள், கூடாவிட்டால் இப்பத்தப்பாட்டையும்சொல்லுங்கோனென்றப்போலேசொன்னவிடமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார்(ஸங்கீர்த்தயேதித்யாதி.) டி.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆளுந்திருமொழி-முதற்பாட்டு - வாணிலா - வ்யாக்யாநங்கள். ௧௧௯

மூ.—வாணிலாமுதுவல்கிதுதுதற்பெருந்தோள்மாதரார்வனமுலைப்பயனே
பேணினே னதனைப்பிழையெனக்கருதிப் பேதையேன் பிறவிரோயற்பாள்
எணிலேனிருந்தேனெண்ணினேனெண்ணி யிரையவர் கலவியின் திறத்தை
நாணினேன்வந்துநிருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்தளெந்தாய். ௧

ப.—ரை. — நைமிசாரணியத்துள் - நைமிசாரணயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற,
எந்தாய் - என்ஸ்வாமி!, வாள்நிலாம் - ஒளிபொருந்தி யிருக்கிற, முதுவல் - பற்
களையும், சிறு - சிறிய, துதல் - நெற்றியையும், பெரு-பெருத்த, தோள் - தோள்
களையுமுடையரான, மாதரார் - ஸ்திரீகளுடைய, வனம் - அழகிய, முலையே -
ஸ்தநங்கனையே, பயன் - பரமப்ரயோஜனமாக, பேணினேன் - ஆதரித்துக்கொ [டு
ண்டு போந்தேன்; பேதையேன் - அநியுகேடனானான், அதனை - அதை, பி
ழையென - தப்பென்று, கருதி - நினைத்து, பிறவிரோய் - ஸம்ஸாரமாகிற வ்யா
தியை, அதுப்பாள் - போக்கிக்கொள்ளும் உபாயத்தை, ஏணிலேன்இருந்தேன் -
எண்ணுதிருந்தேன்; எண்ணினேன்-இதற்குமுன்புநின்றநிலையை ஆராய்ந்தேன்; என்
னி-இப்படி அதுஸந்தித்துஇளையவர்-இளம் பெண்களுடைய, கலவியின்திறத்தை -
ஸம்சுலேஷ விஷயத்தை, நாணினேன் - லஜ்ஜித்தவழை, உன் - சேஷியான
உன்னுடைய, திருவடி - திருவடிகளிலே, வந்து - கிட்டி, அடைந்தேன்-சரணம்
புகுந்தேன் என்கிறார். (௧)

முதற்பத்து - ஆளுந்திருமொழி - வாணிலா - ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “உகந்தருளின நிலங்களை
ஆராய்” என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் - கீழ்;
அதுவும் அப்படியே செய்வதாக வொருப்பட்டது; அநந்தரம்,
நாம் தம்முடைய நிகர்ஷத்தை யதுஸந்யித்து, தம்முடைய பூர்வவீ
த்தத்தையும், விஷயப்ராவண்யத்தையும், ஆர்த்தவிஷயத்தில் ஐயோ!
என்னாதே போந்தபடியையும், பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாய்ப்போ
ந்தபடியையும், இவற்றையுடைய முன்னிட்டு, “ராவணோநாமஹர்
வஜித்த” என்று ஸ்ரீவீஷ்ணுமூவான் ஆகாசத்திலே நின்று ஸ்வ
நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிசரணம்புக்காப்போலே, இவரும் தம்முடைய
அநந்யமித்தவத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, திருநைமிசாரணயத்திலே
நிற்கிற ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளிலே பெரியபிராட்டியார்முன்னிலை
யாக சரணம் புகுகிறார்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு.— (வாணிலாமுதுவல் சிறுதுதற் பெருந்
தோள் மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணினேன்) இதுஎன்னுடைய

அ.—வாணிலாமுதுவல் ப்ரவேசம். கீழ்க்குதிருமொழிகளாலும் - மந்த்ரமந்
தார்த்தங்களை லபித்த ஆழ்வார், தன்நெஞ்சம் தம்மோடொருமிடமுனவாரே
மந்த்ர விவரணமான த்வயத்தில் பூர்வகண்டார்த்தாதுஷ்டாநம் பண்ணுகிறார்
என்று ஸங்கதிதோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை யித்யாதி). “தேனு
டைக்கமலத்திருவினுக்கரசே” என்றத்தைப்பற்ற (பெரியபிராட்டியார் முன்னிலை
யாக) என்றது.

முதற்பாட்டு.—(வாணிலாவியத்யாதி.) ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமன்றோ, பூர்வ
வர்த்தத்தை யதுஸந்தித்த அதுதப்தஹ்ரதயராய் அவற்றையெல்லாம் விட்டுவந்து

பூர்வவீர்த்தமிருந்தபடி யென்றுரை. விஹிதங்களை யதுஷ்ரித்து சமஷமாஷ்யாதம் ஸுணோபேதரா யிருப்பாரிறே யிதுக்கயிகாரிகள்; அதில் நான் செய்து நின்றநிலை யிதுவென்கிறார்.

(வாணிஸாமுவல்) ஒளியானது, நிலாவாநின்றதுள்ள - [நிவர்த்தியாநின்றதுள்ள, முறுவலென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஒளியானது இதுக்கிலக்கானுருடைய நெஞ்சு விட்டுப்போகாதே வர்த்தியாநின்றதுள்ள முறுவலென்னுதல். துதல் - நெற்றி; அதுவும் கிழத்திருக்கை. இல்லையாகில், பும்ஸ்த்வமந்யியா யிருக்குமிறே. (பெருந்தோள்) ஹோக்தாவி னளவல்லாதபடி ஹோக்யதை ககரபூண்ட தோள். (மாதரா [நிரித்யாடி] ஒளி நிலாவாநின்றதுள்ள முறுவலையும் அளவுபட்ட துதலையும் ஹோக்யதா ப்ரகர்ஷத்தை யுடைத்தான தோள்களையு முடைய ரான ஸ்த்ரிகளுடைய ஸந்ரிவேசத்தழகை யுடைத்தாயிருக்கிற மாம்ஸக்ரந்யியையே ப்ரயோஜநமாக ஆடிநித்துக் கொடு போகத்தேன். (பயனேபேணினைன்) அவ்வருகில் அந்ரிஷ்டமாகவும் கிளைத்திருப்பது இதுதன்னையே யாய்த்து. தங்களுடைய அவயவசோதையாலே மீனனை யகப்படுத்தி இவன்கையிலுள்ள ஸர்வஸ்வத்தை யு மபற்றித்த, இவனகப்பட்டான் என்றறிந்தவாதே, மீனனை யிவன் நினைத்தபடி தங்களைக் கொடுக்கக்கடவரல்லாத ஸ்த்ரிகளுடைய மாம்ஸக்ரந்யியையே ப்ரயோஜநமென்றுப்ரமித்து ஆடிநித்துப் போரப்பேணினைன். [நி அதுதன்னில் அதுவாவ்ய மொன்றில்லையே; அநிலே குவா, தன்னைய நினைத்து ஆடிக் கிற விவன் ப்ரமமேயிறே யுள்ளது. (அதனைப் பிழையெனக் கருதி) இப்படி நெடுநா ளாடிவந்துக்கு விஷயமாய்ப்போக்தது இன்றாகப் பிழையென்று நெஞ்சிலேபட்டது. விஷய ப்ரவண னானவன், “நி அவந்தையிதி” என்றால் விடானிறே; இவர்க்கப்போது இவைதன்னை விடுகைக்கு உவாத்து இவைதானே யாய்த்து.

ஆசிரயிக்கேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்குரர் (வழிதங்களை யித்தாதி வாக்யத்தவயத்தாலே) பூர்வவீர்த்தம் ப்ரபத்திக்கு விரோதமென் தறுஸந்ரித்தா ரல்லர், ஸாதநாரந்தரங்களுக்கு விருத்தங்களைச் செய்து போந்தேனாகையாலே உபாயாரந்தராரூபமென்று தம்முடைய ஆர்ய கதித்வத்தை முன்னிச்சிருவென்றுக்ருத்தது. இதுக்கென்றது - இந்த பகவதவிய்யத்தில் முமுக்ஷுவாயிழிற்றதுக்கென்கை. அதாவது - பத்தியென்றபடி.

மீழ்சிலபதங்களுக்கார்த்தமருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்குரர் (ஒளியித்யாதி). “வனம்” என்றதன்ார்த்தம் (ஸந்ரிவேசத்தழகென்றது. “பயனே” என்றவிடத்தில், ஏகாரத்தை “முலை” யென்றவிடத்திலேக்மேயருளிச்செய்து, [நி “பயனே” என்றவிடத்திலேதானே யாக்வி அதர்ஷ்டம் வ்யாவர்த்த்யமாக அர்த்தாரந்தர மருளிச்செய்குரர் (அவ்வருகிலித்யாதி.) முதல்யோஜனைக்கு விவரணம் (தங்களுடைய வித்யாதி.) அதுபோக்யமாயன்றோவிரூப்பது, ப்ரமித்தேனென்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்குரர் (அதுதன்னிலித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே.) குவால் - ஆகியம். இன்று பிழையென்று கருதுகிறவர், அப்போது ஆதரிப்பாரென்னென்ன வருளிச்செய்குரர் (விஷயப்ரவணனானவனிட்யாதி.) அன்று சொன்னாலும் விடாதவர் இப்போது பிழையென்று கருதுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்குரர் (இவர்க்கிட்யாதி.) உவாத்து - உபாத்தியாயன்.

அதாநிறது-அவர்களுடைய அநாத்மமூணங்களை அதுஸந்யித்தவாறே கடுக விட்டுக்கொடு நிற்கலாம்மே. இன்று தப்பென்று விட்டுக்கொடு நிற்கவேண்டுமிறதையாய்த்து நெடுநாள் ப்ரயோஜநமாக ஸூஃயி பண்ணிப்போந்தது. (பேதையேன்) இன்று பிழையென்று கைவிட [நு வேண்டுமபடியான வித்தை அநாடிகால மாடிநித்துப் போரவேண்டின வேறுவென்னென்ன (பேதையேன்) அறிவுகேடு எத்தைப் பண்ணு துதான்!. (பிறவியித்யாதி) இப்படி அறிவுகேடனாகையாலே “ஸம் ஸாரமாநிறது அல்பம், அஸூபிரம், ஊஸ்வாவஹம், ஆனபின்பு இத்தை த்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணும்” என்னும் மநோராயத்தை யுடையேனன் றிக்கே யிருந்தேன். (ஏணிலேன்) இத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுகைக் கிடான வ்யர்த்தியை யுடையேனல்லே நென்னுதல். (இருந்தேன்) நன்று என்றதுஸந்யித்துப் போந்தவித்தைத் தண்ணிது என்று விட் டாரே, அநந்தரம் உஷ்டேச்ய ஹூமியிலே போய்ப் புகப்பெற்றிலரே, நயிவில்நிலையை யாய்த்து இருந்தேன் என்றிறது. “ஓடினேன்” என்ற விவர இருக்கைக்கவநாசமில்லை. “ஐஸ்யௌவயதிஷ்டே” என்னுமா ப்போலே. (எண்ணினேன்) “நாம் முன்பு செய்து போந்ததென், நாந்தாமார், இனிச்செய்து வர்த்திக்க வடுப்பதென்” என்று ஆராயத் துடங்கினேன். (எண்ணி) இப்படி அதுஸந்யித்து. (இலாயவர் கலவி யின் திறத்தை நாணினேன்) தங்கள் பருவத்தாலே இதினுடைய [உய தன்மை நெஞ்சிற்படாதபடியாக மறைத்துக்கொடுபோருகிறவர்களு டைய கலவியிடையாட்டத்தை இப்போது லஜ்ஜித்தேன். ஆண்பிள்ளைச் சோரூள்வியை ஸ்த்ரீயென்று பின்றுடருமாப்போலேயிருப்பதொன் றிறே சப்பாதி விஷயங்களிலே ஹோக்யநாஸூஃயிபண்ணிப் பின்றுட ருகையாநிறிது. வெளிச்செறிப்புப் பிறந்தவநந்தரம் லஜ்ஜித்துக் [உரு கைவாங்க வேண்டுமத்தையிறே நெடுநாள் ஆடிநித்துப்போந்தது.

(வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்) நெடுநாள் ப்ரயோஜநம் என்றா டிநிந்து ஒருநாளாக லஜ்ஜித்துக்கைவாங்க வேண்டுமபடி யன்றிக்கே, “பேதையேன்” என்றது - கீழ்க்கும் ஹேதவான வளவன்றிக்கே, மேலுக்கும் ஹேதுவென்னாநின்றுகொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி.) [நய “சேன்” என்றுப்போலே “ஏன்” என்று - உயர்த்தியாய், அதுகலவர்த்தியால் வந்த வ்யர்த்தியைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (இத்தையித்யாதி.) (இருந்தேன்) என் றதுக்கு - அங்குமன்றிக்கே யிங்குமன்றிக்கே யிருந்தேனென்று விஷாடித்திலே யாத்திக் கீழருளிச்செய்து, பிழையெனக்கருதி யிருந்தேன் - கிர்ப்பரணயிருந்தே னென்னும் தாத்பர்யாந்தரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஓடினே னித்யாதி.) முந் [நு தின அர்த்தத்துக்கு தர்ஷடார்த்தம் (கஸ்தஇத்யாதி.) (இடையாட்டத்தை) என்றவநந் தரம், கண்டு என்றுசேஷம். * நாணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ஆண்பிள்ளையித்யாதி.) சோரூள்வி - சேர்ந்துக்கு நிர்வாஹகை. சோரூக் குகிறவனென்றபடி. ஆண்பிள்ளைச் சோரூள்வியென்றது - ஸ்த்ரீவெஷங்கொண்ட புருஷனென்றபடி.

மூ.—சிலம்படிபுருவிற்கருநெடுங்கண்ணூர் திறத்தனாயறத்தையேமறந்து
புலன்படிந்துண்ணும்போகமேபெருக்கிப்போக்கினேன்பொழுதினைவாளா;
அலம்புரி தடக்கை யாயனே! மாயா! வானவர்க்கரசனே! வானோர்
நலம்புரிந்திறைஞ்சும்திருவடிபடைந்தேன்நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.உ

ப-ரை.—நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்!—, சிலம்பு - சிலம்பையணிந்து, உரு
வின் - அழகாயிருந்துள்ள, அடி - பாதங்களையும், கரு - கறுத்து, நெடு - நீண்ட,
கண்ணூர் திறத்தனாய் - கண்களையு முடைய ஸ்திரீகளிட்டவழக்காய், அறத்தை-
நிலைபின்ற தர்மமானவுன்னை, மறந்தே - சந்தேகமும் நினைபாமல், புலன் -
இந்த்ரியங்கள், படிந்து - பொருந்தி, உண்ணும் - அதுபவிக்கிற, போகமே- [ய]
போகத்தையே, பெருக்கி - மேலேமேலே பெருக்கச்செய்து, பொழுதினை - பசுவற்
குணதுபவத்தில் போக்கத்தக்க அருமந்த காலத்தை, வாளா - வ்யர்த்தமாக,
போக்கினேன் - போக்கிவிட்டேன்; அலம்புரி - கலப்பையாகிற ஆயுதம் தரித்த,
தடம் - பரந்த, கை - திருக்கைகளை யுடையனாய், ஆயனே! - இடைச்சாதியில்
திருவவதரித்தவனுப், மாயா! - ஆச்சரியஞ்செய்யவை யுடையனாய், வானவர்க்கு - [யிற்]
ப்ரஹ்மாமூர்தலானவர்களுக்கு, அரசனே! - தலைவனுவனே!, வானோர் - நித்யவாஸி
யிகள், நலம்புரிந்து - அன்பையுடையராய்க் கொண்டு, இறைஞ்சும் - ஆச்சரியமா
யின்றள்ள, திருவடி - தேவர் திருவடிகளை, அடைந்தேன்-அடைக்கலமாகவந்து
கிட்டினேன் என்கிறார். (உ)

என்றுமொக்க ப்ரயோஜன ரூபமான திருவடிகளிலே வந்து [உ]ற்
சரணம் புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்) அவன்பக்கல்
ப்ரயோஜனமுள்ளன வாங்கிப் பின்னைக் கைவிடுமாமில் இவனுக்கல்லா
தாரில் வாசியில்லையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நிருபாய்க் வந்த- வாய
ஸமஸ்தகல்யாண-ஊதமகனாய் வகுத்தஸ்வாமியாய் இவனருள் நெடு
நாளையிழவை யறுஸந்தித்து வெறுத்தால் “பிழைபுகுந்ததாகில் [உ]ற்
அதுக்குப் பரிஹரிக்கைக்கு நானிருந்தேன், செய்யலாவதுண்டோ”
என்றெடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் குவிர்பு கந்தருமவனுமிருந்தான்.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.— திருவடிகளிலே விழுந்துசரணம்புகு
வாரே முன்பு தாம் செய்துபோந்த பழக நடங்களும் தோன்றிற்று;
அத்தாலே, போக்கினேன் பொழுதினை வாளா என்கிறார். [க]

வ்யா.—(சிலம்படி) சிலம்பையுடைய அடியாய்த்து. (உருவில்)
அதுதன்னிலே செம்பஞ்சையு மிட்டுவைப்பார்களாய்த்து இவனைத்
துவக்குகைக்காக. (கருநெடுங்கண்ணூர்) கறுத்துப்பரப்பையுடைத்தா
யிருந்துள்ள கண்களாலே நோக்குவார்களென;

பயனேபேனினேன், பேதையேன் பிறவிரோ யுதப்பாணினிலேன் - [ந]
அதனைப்பிழையெனக்கருதி - இருந்தேன், எண்ணினேன், எண்ணி, எந்தாய்!
என்றவ்யம்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(சிலம்படியித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே அவன்றிருவடிக
ளிலே விழுந்தபடியை அதுஸந்தித்தவாரே, முன்பு விஷயார்த்தங்களிலே யீரும
படிகள் தோற்றி அதை யறுஸந்தித்துஅதுதபிக்கிறொன்று ஸங்கதியருளிச் [சா]
செய்கிறார் (திருவடிகளிலேயித்யாதி.) வாளா - வ்யர்த்தமாக.

“உரு” என்று-அழகாய், (க) லாக்ஷாரஸந்தால் வந்தவழகைச் சொல்லுகிறதெ
ன்கிறார் (அதித்யாதி.)

இவன்இதிலேதுவக்குண்டு காவிலேவிழுந்து பின்னை அவர்கள் தங்களை விட்டுஅவர்களுடையகயாமற்பமுள்ளதேசத்திலே(க)அனுவாய்த்துத்திரியுமாய்த்து. (அறத்தையே மறந்து) ஸ்த்ரீகளுக்கு வழிபறித்திடுமது மறக்கவொண்ணாதே; தன்னுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்குஉபாய [நு]மானத்தையே யாய்த்து வருந்தி மறப்பது. (புலனித்யாதி) கொண்டிதிரியும் பசுப்போலே இந்நீரியங்கள்தான் விஷயங்களிலே மண்டியாய்த்திருப்பது முதல்தன்னிலே; அதுக்குமேலே, விஷயஸந்தியியுள்ள விடத்திலே வர்த்தித்து, இந்நீரியங்களுக்கு விஷயங்களிலே ஹோக்யதா ஸூஃயியைப் பிறப்பித்து, அவைஅவற்றிலே மேல்[டு]விழுந்து ஊஜிக்குப்படி அத்தால் வந்த ஹோமத்தையே பெருக்கி. (போக்தினேன்) ஹமவஷ்விஷயத்திலே அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லக்கடவ சாலத்தை வ்யர்யமே போக்தினேன்.

(அலம்புரி தடக்கை யாயனே) இவன் கையிலுள்ளத்தை அபஹரிக்கை யன்றிக்கே, இவனுக்கு அமையும் என்னும்படி ஸர்வ [டு]ஸ்வத்தையும் கொடுக்குமவ னாய்த்து. அலமென்னக் கொடுக்கும் தடக்கையை யுடையவனென்னுதல்; அலமென்றது - ஹலமென்ற படியாய், கலப்பையை யறித்த திருக்கையை யுடையவனென்னுதல். (மாயா) இவன் ஒருநாள் திருவடிகளிலே விழுந்தால் பின்னை மிவனுடைய நெடுநாளை யிழவு மறக்கும்படி முகங்கொடுக்கும் [உய]படிக்கடியான ஆச்வர்யமூணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (வானவர்க்கரசனே) ப்ரஹ்மாடிகளுக்காச்ரயணியனாயுள்ளவனே.

(வானோரித்யாதி) நித்யாநுஹம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் இதுக்கு முன்பொருநாளும் கண்டறியாதாப்போலேயிருக்க ஸ்நேஹத்தைச் செய்து ஆச்வரியாநின்றுள்ள திருவடிகளிலே வந்து [உரு]சரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துனெந்தாய்) பரமபடித்திலே நித்யஸூரிகளுக்கதுஹாவ்யனாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ஒலக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கடவரீ எனக்கு உன்திருவடிகளிலேவந்து சரணம் புகலாம்படி ஸந்திஹிதனாகையாலே சரணம்புகுந்தேன். உ. சிலம்படியில் விழுகைக்கு ஹேது - கண்ணழகென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கும்[ரு]ய “திருத்தனாய்” என்றதுக்கும் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி.) (க)அனுவாய்க்கை-அதுவே போதுபோக்காகை, அதுவேகாலஷேபமாயென்றபடி, “அறத்தையே” என்ற ஏவகார தாத்பர்யகதமுகேந தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுக்கித்யாதி.) “போகமே பெருக்கி” என்னவமைந்திருக்க, “புலன்படிந்துன்னும்” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(கொண்டி[ரு]திரியுமித்யாதி.) கொண்டிதிரிகை - பட்டி மேய்வுக. “போகமே” என்ற ஏவகார தாத்பர்யம் (பகவத்விஷயத்திலே யித்யாதி.) உ.

(க)அனுவாய்த்து - விரோடும்பண்ணிக்கொண்டு; ஸம்சயித்துள்ள துமாம்.

மூ.—சூதினைப்பெருக்கிக்களவினைத்துணிந்துசரிசுமூல்மடந்தையர் திறந்துக் காதலேமிருத்துக்கண்டவாதிரிந்ததொண்டனென், நமன்றமர்செய்யும் வேதனைக்கொடுங்கி நடுங்கினென்; வேலைவெண்டிரையலமரக்கடைந்த நாநனே! வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். ந.

ப.—ரை.—வெள் - வெளுத்த, திரை - அலைகளையுடைய, வேலை - திருப்பாற்கடலை, அலமர - கலங்கும்படி, உடைந்த - கடைந்து தேவர்களுக்கு அமர்தம் தந்து ரகித்த, நாநனே! - ஸ்வாமியாய், நைமிசாரணியத்துள் - நைமிசாரண்யத்தில் வந்து ஸங்கீதிபண்ணி, எந்தாய்! - எனக்கு உபகாரகனாவனே!; பொருள்தேடுகைக்காக, சூதினைப்பெருக்கி-பகலெல்லாம் சூதாடியும், களவினைத்துணிந்து-[ரி இரவிலே களவுகண்டும்; சரி - சுருண்ட, சூமூல் - மயிர்முடியையுடைய, மடந்தையர் திறத்து - ஸ்திரீகள் பக்கவிலே, காதலித்து - மிகுந்ததூசையையுடையனாய், கண்டது-கண்ணுக்குத்தோற்றின விஷயங்களிலே, திரித்த - மதேசம்மாசு நடந்து, தொண்டனென்-அவர்களுக்கு பரிசர்யைபண்ணிப்பார்த்தான்; நமன்றமர் - யமபடரானவர்கள், செய்யும் - பண்ணுகிற, வேதனைக்கு-நறிமஸைய [மி] வினைத்து அஞ்சி, ஒடுங்கி - அவயவங்களெல்லாம் தம் தம் நீல்கூலிந்து, நடுங்கினென் - நடுங்கினவனாய், உன்றிருவடி - தேவரீர் திருவடிகளிலே, வந்து அடைந்தேன் - வந்து சரணம் புருந்தேன் என்கிறார். ... (க)

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—“போக்கினென் பொழுதினை வானா” என்றார்; சிலவற்றைச்செய்திறேபோதுபோக்குவது, செய்தபடி[உய] தானெங்குவனெ யென்ன; அதுதன்னைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(சூதினைப்பெருக்கிக்களவினைத்துணிந்து) பகலெல்லாம் ருதுபொருதுதோற்றவன், குறைவறக்கொடுக்கக்கண்டவானே, “இவன்பக்கவிலே கணக்கவுண்டாகையிறே யிவந்தருநிறது” என்று ராத்திரியில் களவுகாண அத்வவலிபபது இவன் கீழ்முத்திலே யாய்த்து. [உ.டு] ஆக, காணவும் கொண்டு காணாதபடியும் கொள்ளுமாய்த்து. இவைதான் நிவித்யாதுஷ்டாந மாகையாலே இவைதன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, ஆஸ்திக்யமுடையனாய் ரூப்ப நொருவன், “கெடுவாய்! ஈசுவரனென்பா நொருவ னுண்டிகான்” என்றால், நாஸ்திக்யத்தாலே பச்யதோஷரஹம், “ஈசுவரனுகிறவரிடமினார்?” என்றும் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியுமாய்த்துப் போந்தது.

மூன்றும்பாட்டு.—(சூதினையித்யாதி.) சூழிதப்பட்டிலே - கண்ணிக்குக்குத் தோற்றுக் காலிலேயிருந்து அவர்கள் நெஞ்சருகாவிட்டாலும் அவர்கள் சதா ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தை விரும்பி ததுபாய்சிந்தைபண்ணி தரவ்யார்ஜு முகேர அவர்களைக்கிட்டி போகத்தைப் பெருக்கின்படியைச் சொல்லி, “வானா” என்றருளிச்செய்தார்; இதில் - தரவ்யார்ஜும் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (போக்கினெனியத்யாதி.) சிலவற்றை - தரவ்யார்ஜுப்ரகாரங்களை.

சூதையும் களவையும் தரவ்யார்ஜுத்துக்கு சேஷமாக வருளிச்செய்து, யோஜகந்தரமுருளிச்செய்கிறார் (இவைதானியத்யாதி.) ஈசுவரனை வாதமுக்கத்தா [உ.ய] லிங்கிசெய்கை - சூதென்றும், ஸ்வாதுபவத்தாலில்லைசெய்கை - களவென்றும் மூன்றும் தரப்பய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) இவ்விரண்டு யோஜகையிலும் வானா போது போக்கினப்ரகாரங்களேதென்ன; பின்னையும் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

மு.—வம்புலாம் கூந்தல் மனைவியைத்தறந்து பிற்பொருள் தாரமென்றிவற்றை - நம்பினுநிறந்தால் நமன்றமர்பற்றியெற்றிவைத்து, எரியெழுநின்ற செம்பினுலியன்றபாவையைப் பாவி! தழுவுவனமொழிவதற்கஞ்சி நம்பனேவந்துன்றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.ச

ப - நை.—நம்பனே! - விச்வஸீயனாய், நைமிசாரணியத்துள்ளந்தாய்!—, வம்புலாம் - பரிமளம் மீசாபின்முள்ள, கூந்தல் - சூழலையுடையளான, மனைவி யை-தன்பார்வையை, அறந்து - விட்டு, பிற்பொருள் - பிறத்தரவயமும், பிறர் தாரம் - பிறர்மனையாட்டிகளும், என்றுஇவற்றை - ஆகியஇவைகளை, நம்பினார்- விரும்பினவர்கள், இறந்தால் - இறந்துபோனால், நமன்றமர்-யமபடர்கள், பற்றி-ய ஒருகைக்கு ஆயிரம்போகவந்து பிடித்துக்கொண்டு, எற்றி - மிகவும்ஹிம்மித்து, தங்கள்வைசலித்தவாறே, வைத்து - அவர்களைஒரிடத்திலேபொகட்டு, செம்பினால்- செம்பாலே, இப்பற - செய்யப்பட்டதாய், எரிஎழுநின்ற - நெருப்புப்பொறி பிசாபின்முள்ள, பாவையை - ஒருஸ்தீப்ரதிமையைக் கொடுவந்து முன்னே லிறுத்த, பாவி! - பாபியானநீ, தழுவுவன - இத்தைத்தழுவக்கடவாய் என்றுமிரு சொல்லுகிற, மொழிவதற்கு - கட்டுசொற்களுக்கு, அஞ்சி - பயந்து, உன்கிருவடி வந்து அடைந்தேன்—, (ச)

(சுரிசூழலித்யாடி) இப்படி ஷ்ரவ்யாரஜநம் பண்ணினால் அதுகொண்டு கொள்ளும்காரியத்தைச் சொல்லுகிறது. “விரிசூழலாரிப்பட்டு” என்று நபடியே - மயிர் பேணுதே மிருங்கில் அதிலேசெடுபடுவர், மயிர்குழன்று முடித்திருங்கில் அதிலேயே நெடுவர், ஏதேனுமாக அவர்களிருந்தபடியமையுமாய்த்து இவர்க்குபடுகைக்கு; “என்னை யுன்செய்கை நைவி க்கும்” என்னுமாப்போலே. (கண்டவா திரிந்த) “நம்பக” என்னுமா ப்போலே கண்ணுக்குத் தோற்றின விஷயங்களில், இவைசாஸ்த் ரங்காமிதேயித்தபிடம்என்று மீண்டறிவதில்லை; தோற்றினபடி மூலையடியே திரிந்த வித்தனை. (தொண்டனேன்) தொண்டனாகிறான் - பர தந்தான். அது அப்பாப்த விஷயங்களிலே யானபோது, † அபகர்ஷ ஹேதுவாகக்கடவது; ப்ராப்தவிஷயங்களிலே யானபோது, உத் கர்ஷஹேதுவாகச் சொல்லக்கடவது. (நமன்றமரித்யாடி) இப்படிய முறைகட வர்த்திக்கையாலேயமஹாபண்ணும்வேடினையையதுநுல ஸம்பித்து அஞ்சி, ஸர்வாவயவங்களு மொடுங்கி சரீரந்தான் எடுத் தெடுத்து அறையத்துடங்கும்.

(வேலைவித்யாடி) ப்ரயோஜநார்த்தர பரர்க்காகக் கடலை நெருங்கக் கடைந்து அபேகதிதஸம்விபாநம் பண்ணும்படியன்றோ இவ்வாத் மாவோடுதேவர்க்குண்டானஸம்வந்தம். (வந்தித்யாடி) ப்ரஹ்மாடி[கரு களுக்கு ஆச்ரயணியனாய்க் கொண்டு அவர்களுடைய கூக்குரல் கேட் கைக்காக அங்கே திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தாப்போலே, எனக்கு வந்துசரணம்புகலாம்படி இங்கேவந்து ஸந்தியிப்பண்ணியருளிறிற்றே. ந “வேலைவெண்டிரை-நாதனே” என்றதவங்கித்து, அதை ஸதர்ஷ்டார்த்தமாக விவகித்து, “நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்” என்றதாக்குத் தாத்தாயார்த்தமு மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத்தியாதி.)

† “சிறுமைக்குடலாகச்சொல்லக்கடவது” என்று சிலஸீகோசங்கள்.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—அத்தனையோ, இன்ன மேதேனும் செய்து
துண்டோவென்ன ; இன்னமும் செய்தது குவாலென்கிறார்.

வ்யா.—(வம்பித்யாதி) நித்யாபூர்வமான குழலையுடைய மனைவி
யை யென்னுதல், பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலென்னுதல். [௫
அக்நிஸாக்நியாகக் கைப்பிடித்த ஸ்திரீயையாய்த்து த்யஜிப்பது. விஷ-
யார்த்தரங்கனிலே ஸ்பீஷைஹையப்பண்ணுமே ; அவற்றில் வந்தால்
வம்புலாங்குந்தலாகவும் வேண்டாவாய்த்து, பிறரதாமித்தனையே
யாய்த்து ஆஹிக்கைக்கு வேண்டுவது. பரஹார பரஹ்வயங்களை
விரும்பினவர்கள்இறந்தால். (நமனித்யாதி) ஸர்வேசுவரன் தன்னோ [௫
டொக்க ஸமமாக ஆராய்ந்து கேட்பானொருவனாக விட்டவனாய்த்
து - யமனாகிறான் ; அவன்றான், தன்னோடொப்பார் சிலரை யாய்
த்து வரவிட்டது ; அவர்கள்தாங்கள் ஒரு நைக்கு ஆயிரம்பேராய்
வந்து பற்றுவர்களாய்த்து ; பின்னை, இவனுடம்புதன்னோடேயெற்று
வர்கள் ; அநந்தரம், தங்கள் கை சலித்தவாறே பொகட்டு [௫௬
இட்டுவைப்பார்கள். “இவரித்தனையோதுஸ்நீர்கனையொழிய இருக்கவல்
லரோ ! அவனே யழைப்பியும்” என்பார்கள் ; இவனும், “நம்மை
நவிவதெல்லாம் நலிந்தார்களாயில் இனி அவனே யழைக்கிறார்களெ
த்தனையிறே” என்று குறுவீழிகொண்டு கிடக்கும் ; (எரியித்யாதி)
எரிஎழாநிற்பதாய், செம்பாலே செய்யப்பட்ட பாவையை,பாவீ! [௨௭
தழுவு என்பார்களாய்த்து.

நாலாம்பாட்டு.—(வம்புலாமித்யாதி.) “கூர்முல் மடகதயர் திறத்துக்
காதல் மிகுதியாலே கண்டவாநிர்தேன்” என்றர் ; அப்படி அபிமதைகளா
ன ஸ்திரீகளை சாஸ்திரீயமாகக் கைப்பிடித்துக்கொண்டாய் *மனம்நமர்வேதனைக்
கொடுங்கவும் வேண்டாதே காதல் தீர்த்துக்கொள்ளலாமே, இதுக்கஞ்சவானென்,
அஞ்சம்படி பின்னையும் செய்தனைவுண்டே யென்னு மீசுவராபிராயத்தை யருளி
ச்செய்கிறார் (அத்தனையோ வித்யாதி.)

வம்பு - புதுமை, உலாவாநின்றதுள்ள - வர்த்தியாநின்றதுள்ள, கூந்தலென்றொ
ரு யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி.) இத்தால் - வாரிமுடித்து வள
ர்க்கும் பருவமென்று கௌமாரம் தோற்றுகிறது. மனைவி - கர்ஹினீ என்று, [௩௮
அந்தபதவாஸகை (அக்நீத்யாதி.) இத்தால் - விஹிதபரித்யாகம் பண்ணினமையைச்
சொல்லிற்று. பரதாரத்துக்கு விசேஷணமிடாதே யருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்
பர்யம் (விஷயார்த்தரங்கனிலே யித்யாதி வாக்யத்யாயும்.) ஸமமாகவென்றது-
சேதநரிடத்தில் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யென்கை. யமனையிட்டு படரை நிரூபிக்கை
யாலே, “யச்ஹீலஸ்ஸவாமீத்சஹீலோஷாஸு” என்கிற வசநத்தை யுட்கொ [௩௯
ண்டருளிச்செய்கிறார் (அவன்றானித்யாதி.) பஹு-வசநபர்யோக தாத்பர்யம் (அவர்
கந்தாங்கனித்யாதி.) கைசலிக்க நலிந்தபின் இவனைக்குறித்து “பாவையைத்
தழுவு” என்றசொல்லுப் ப்ராஸத்தியுண்டோ, இவனயர்த்துக்கிடவானோவென்ன வரு
விச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி.)

கெடுவாய் ! அவர்களொழிச்சினவன்றுகிலும் அதுதாபம் பிறந்து உகந்தருளிற்றொரு திருவாசலிலே யொதுங்கினாயாகில் இன்றெங்களுக்குக் கைசலியாதொழியலாய்த்து என்பர்களாய்த்து. (மொழிவதற்கஞ்சி) அவர்கள் பண்ணும் நலிவைப்பொறுக்கலாமாகாதே ! : கருடிரமான பேச்சாய்த்துப் பொறுக்கப்போகாதது. (நம்பனே வந்துன் திருவடியடைந்தேன்) ஏதேனும் தோற்றிற்றுச் செய்து திரிந்தார்க்கும் வந்து பற்றலாம்படி சரண்யனானீவந்து ஸந்நிவிதனுகையாலே திருவடிகளிலேசரணம்புகுந்தேன். (நாமசாரணியத்துளெந்தாய்) இவன் விஷயங்களில்பாவனாகிறதுகண்ணுக்கிலக்காகையிறே; அவ்வோபாதி நம்மையும்கண்ணுக்கிலக்காகவேஇவன்நம்பக்களிலே ப்ரவணனமென்று உன்னைக்கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொடுவந்துநின்றாய். நிஷேயவியியும் கிடக்கச்செய்தே அப்ராப்தவிஷயங்களில் ப்ரவணனாகிறது அவைகண்ணுக்கிலக்காகை(க) சுட்டியிறே; வியிவிஷயமுமாய்உச்சேசயமானவதுஸந்நிவிதமானால்இவன்விரும்பானேன்றுஉன்னைக் [யடுகண்ணுக்கிலக்காக்கி வைத்தாய். ஸ.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.— அத்தனையோ, இன்னம்ஏதேனுமுண்டோவென்ன ; திருவுள்ளத்துக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதவையுமெல்லாம் செய்துபோந்தே நென்கிறார்.

“பாவி!” என்றுஸம்வோயித்தவர்களுடையவுட்கருத்தை“நரகேபச்சயமாஸ்து[உயயமேந பரிஹாவித: | கிம்த்வயாநார்ச்சிதோடேவ: கேசவ: க்லேசநாசந:” என்ன: வசநத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (கெடுவாயித்தயாடி) யமன் சொன்னவாறானது இவர்களும் சொல்லுவார்களென்று கருத்து. ஒழிச்சினவன்றுகிலுமென்றது “ஈசிபோயி னீங்கிரேன்மின்” என்றுதள்ளிவிட்ட வன்றுகிலுமென்றபடி. தழுவுஎன தழுவுவதற்கஞ்சியென்ன வேண்டியிருக்க, “மொழிவதற்கு” என்றதக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்தயாடி) “தழுவு” என்கிற சப்ச்ரவணத்தின் கொடுமை, தழுவி யினைப்பாறலாம்படி யிருக்குமதென்கை. இவர்தாம் “அஞ்சிவந்தடைந்தேன்” என்கையாலே - இப்படிசெய்து போந்தேனென்னுமதுஅர்யஸித்யம்; ஆகையாலே, (செய்ததுருவாலென்கிறார்) என்று அவதாரிகையருளிச்செய்தார். கண்ணுக்கிலக்காக்கினால் பற்றுக்கைக்குடலாமோவெ[நயன்ன வருளிச்செய்கிறார் (நிஷேயவியியுமித்தயாடி). (ஈ)

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.— (இடும்பையித்தயாடி.) பரஹ பரத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ணினென்னுநிந்தீர் ; “ச்லோகார்டேந ப்ரவக்ஷயாயி யஹுக்ஷம் க்ரஹகோடிஹ: | பரோபகார: புண்யாய பாபாயபரிபீலநம்” என்கிறபடி யறிந்தசிலர்க்கு ஸத்கரித்திருந்தீராகில், “பர்மேணபாபமபஹுகி” என்கிறபடியே கீழ்ச்நுருசொன்ன பாபம் கழிந்தகொடுநிற்கும்; அதுகிடக்கிடர், வேறேதேனு முண்டாகில் சொல்லிக்காணுமென்னு மீச்வராஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அத்தனையோவித்தயாடி.)

(க) சுட்டியிறே-ஹேதுவாகவன்றோ. குறித்தென்றமாம். † “தப்பமாநஸ்து” என்றும் பாஹம்.

மு.—இடும்பையாலடர்ப்புண்டிமினோதற்றென்றிரந்தவர்க்கிலையேயென்று
நெடுஞ்சொல்லால்மறுத்தநீசனேனந்தோ! நினைக்கிலென்வினைப்பயன்றனை;
கடுஞ்சொலார்கடியார்காலனாந்தமரால்படுவதோர்கொடுமிறைக்கஞ்சி,
நடுங்கினான்வந்துன்றிருவடியடைந்தேன்நைமிசாரணியத்தளெந்தாய்.

ப.—ரை.—நைமிசாரணியத்தளெந்தாய்—, இடும்பையால் - தாரிதர்யத்தாலே,
அடர்ப்பு உண்டு - நெருக்குப்பட்டு, தற்று - ஒருகவளம் சோருகிலும், இடுமின்-
இடுங்கோள், “ஓ! என்று - என்று தங்கள் வறுமை தோற்றக்கூப்பிட்டு, இரந்த
வர்க்கு - யாசித்தவர்களுக்கு, இல்லையே என்று - உங்களுக்குக்கொடுக்கைக்கு ஒரு
பொருளுயிலையே என்று, நெடுஞ்சொல்லால்-கடுஞ்சொல்லாலே, மறுத்த - தடுத்துச்
சொன்ன, நீசனேன்-மிகத்தண்ணியான, நான்-அடியேன், அந்தோ!-ஐயோ!, வினைப்
பயன் தன்னை - கீழ்ச்செய்த பாபத்தின் பலத்தை, நினைக்கிலென்-நினைக்கமாட்டா
தவனாய்க்கொண்டு, கடும் - க்ருமான, சொலார்-சொல்லையுடையராய், கடியார் -
க்ருமான செயலையுமுடையரான, காலனாந்தமரால் - யமபடராலே, படுவது -
படக்கடவதாய், ஓர்கொடு-மிகக்கொடிதாயிருந்துள்ள, மறைக்கு - மறிமறைப்பிடு
கையினைத்து, அஞ்சி - பயந்து, நடுங்கி—, உன்றிருவடி வந்துஅடைந்தேன்—, (௮)

வ்யா.—(இடும்பையாலடர்ப்புண்டு) ஓரிதர்யத்தாலே நெருக்
குண்டு. (இடுமினோதற்றென்றிரந்தவர்க்கு). ஆரேனுமாகியுமெல்லா
ருங்கூட எனக்கொருக்கால் வாயிலேயிடுகைக்கு வேண்டுவது தா
வேணும் என்று, “முனியே!” என்பாரைப்போலே கூப்பிடுமாய்[2] நி
த்து. துற்றுகிறது - ஒருக்கால் வாயிலே யன்றியிடுமதாய்த்து.
(துற்றென்றிரந்தவர்க்கு) இப்படியே ஐயநீயமாம்படிசொல்லிக் காலைக்
கட்டினவர்களுக்கு. (இல்லையே யித்யாடி) அவர்களுக்கு இல்லையே!
என்னும்போது சொல்லும்வார்த்தையிற் கொடுமையை யாதுணர்வித்து.

“இடுமின்” என்கிறவனுடையசந்தையும், “ஓ!” என்கிற ஆர்தயதசயனஞ்சக[௨]டு
சப்தத்தையும், “தற்று” என்கிற - ஒருவசந்தையும் கூடாகுதித்துத் தாற்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமித்யாடி) நிரதிசய புருஷார்ப்பத்துக்காக ஆத்வார்
“முனியே! நான்முகனே!” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமாப்போலே,
இவனும் ஓரிதர்யத்தாலே நெருக்குண்டு கூடார்த்தனாய்ப், பலரைக் குறித்து
ஒருகவளத்தையிடச்சொல்லிப் பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுமென்று கருத்து.[௩]ய
“இடுமின்” என்றதே இரப்பாயிருக்கவும், “இரந்தவர்க்கு” என்கையாலேஹித்த
அர்யம் (இப்படியே யித்யாடி.) பாத்ரவ்யபஹாரத்தாலே ஸம்பந்ராயிரு
க்கிற வனவிலே, பசித்தவன்வந்து சோறிடு என்ன; இவன் இல்லையென்ன;
ஒருதற்றிடுமின் என்ன; எல்லார்க்குமாகத் தான் இல்லையென்ன; “ஓ!” என்று
ஆர்த்தனாக; தான்நெடுஞ்சொல்லாலேஇல்லைஎன்ன; அவன் காலிலேயிழ; இவன்[௩]டு
பால் மறுத்த பசுவுடைத்துக் கொள்ளுமாப்போலே உடைத்துக்கொண்டு போன
கொடுமைமையத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு தாற்பர்ய மருளிச்செய்
கிறார் (அவர்களுக்குக்கிலையே யித்யாடி.) (அதுஸந்வித்து) என்றவநந்தரம், நீச
னேனென்கிறார் என்று கூட்டுவது.

மு.-கோடியமணத்தால்சினத்தொழில்புரிந்துதிரிந்து நாயினத்தொடும் தினைத்திட்டி
ஒடியமுழுந்து முயிர்களே கொன்றே னுணர்விலே னைதலால், நமனார் -
பாடியைப்பெரிதும்பரிசுழித்திட்டேன்; பரமனே! பாற்கடற்கிடந்தாய்!
நாடிநான்வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைநிசாரணியத்தனெந்தாய். சு.

ப-ரை.—பரமனே! - எல்லாரிலும் உயர்ந்தவனாய், ஆச்சிரீதர்கார்யம் செய்
கைக்காக, பாற்கடல் - கூதிராப்தியில், கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்,
நைநிசாரணியத்து நெந்தாய்—, கோடிய - நல்விஷயங்களில் புகாத, மணத்
தால் - மலஸ்யபுடையனாய், சினம் - பிறர்க்குக் கோபமுண்டாகத்தக்க, தொ
ழில்-செயல்களை, புரிந்து-செய்தவனாய், நாயினத்தொடும் - நாய் முதலான [யி
வற்றோடுகூட, திரிந்து - வேட்டையாடி, தினைத்திட்டி - களித்தவனாய், பிறரை
வருத்துகைக்காக, ஒடியும் - நெடுந்தாரம் ஒடிச்சென்றும், உழன்றும் - வருந்தி
யும், உயிர்கள் - ப்ராணிகளை, கொன்றேன் - கொன்றவனாய், உணர்விலேன் -
ஸர்வேச்வரனெருவனுள்ளு என்று அநியாமற்போர்த்தேனான், நான் - அடியேன்,
நாடி - ஆராய்ந்து, உன் திருவடி வந்து அடைந்தேன்—; ஆதலால் - அத்தாலே, [யிடு
நமனார்பாடியை - யமபுரமான நரகத்தின், பரிசு - நிலைமையை, பெரிதும் - மி
றவும், அழித்து இட்டேன் - அழித்துவிட்டேனென்கிறார். (சு)

நாமிவனையொன்றபேகூறித்துவர இவன் இல்லையென்ற பாசுரத்தைக்
கேட்டு இன்னமும் ஜீவிக்க விருக்குமதில் இத்தனை நஞ்சு பெற்றோ
மாகில் முடிந்து போகலாய்த்தே! என்று காலதத்தவ முள்ள[உயி
தனையும் அவன் நெஞ்சு புண்பட்டுக்கிடக்கும்படி சொன்ன கொடு
மையைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. (அந்தோ!) என்கிறாராய்த்து -
மேல்வருகிற நலிவை அதுஸஸ்யித்து. (நினைக்கிலேன் வினைப்பயன்
றன்னை) சீழ்ச்செய்த செயல்தானே யதுஸஸ்யிக்க வரிதாயிருந்த
பின்பு, அதின் ஸலமாய் வருமதுதானே யதுஸஸ்யிக்கப் போகா[உரு
திறே. (கடுஞ்சொலாரித்யாதி) வெட்டியசொல்லை யுடையராய், க்ரு
ரமான செயலை யுடையராயிருந்த யமஹாராலே படக்கடவதான
கோடிய மிறுக்கை யதுஸஸ்யித்து. (நடுங்கி நான் வந்துன் திருவடி
யடைந்தேன்) டேவர்திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன். (நை
நிசாரணியத்துநெந்தாய்) இரந்தாரர்க்கு இல்லையென்று மறுத்துப்[நயி
போந்த வெனக்கு நானிரவாதிருக்க நீவந்து ஸந்நிஹிதனய்த்தது
எனக்கு உபகரிக்கைக்காகவன்றே. இவற்றால் சொல்லிற்றாய்த்து—முன்
பெல்லாம் தோற்றினபடி செய்து திரிந்து அவற்றுக்கு வரும் ஸல
த்தைக்கேட்டு ஹயப்பட்டுப் போக்கடிதேடி, புறம்பொரு புகல் கா
ணுமையாலே டேவர்திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேனென்கிறார். மு

அந்தக்கொடுமையின் சரமாவயிதன்னைக் காட்டுகிறார் (நாமிவனையித்யாதி.) பயன்
என்னுதே, “பயன்றன்னை” என்ற ப்ராஹ்ம மெத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்தா
ரென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சீழ்ச்செய்தவித்யாதி.) நெடுஞ்சொல்லாமறுத்ததக்குத்
தக்கஹலமாக, “கடுஞ்சொலாராடியார்” என்றுவிசேஷிக்கிறார் என்று கண்டுகொ
ள்வது. மேலேஹயகார்யமான நடுக்கத்தைச்சொல்லுகையாலே, “அஞ்சி” என்று
தத்காரணமான அதுஸஸ்யாரத்தைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (அதுஸஸ்யித்து) என்று.

அ.—ஆரூம்பாட்டு.—அத்தனையோ, இன்னம் செய்ததுண்டோ வென்ன; (க) கைதொடனாய்க் கொன்றேபோந்தே நென்கிறார்.

வ்யா.—(கோடியமனத்தால்) அதுகூல விஷயத்திலும் நெஞ்சு விலங்கியாய்த் திருப்பது. (சினத்தொழில் புரிந்து) மறச்செயல்நு செய்து. (திரிந்து நாயினத்தொடும் திளைத்திட்டு) ஹிம்ஸை வடார்புகளோடே வேட்டையாடித் திரிந்தபடியைச் சொல்லுதல், தண்ணியவர்களோடே கூடி விளையாடிக் களித்துத் திரிந்தபடியாதல். (ஒடியும்) “ஒருவனை ஹிம்ஸிக்கலாம், பதின்காதமாறு போகலாமோ” என்றால், தட்டுப்பாராதே அவ்வளவும் ஒடியும். (உழன்றும்) ஹிம்ஸித்ததாம்போது சால வருந்த வேணும் என்றால் அப்படி வருந்தி வ்யாபரித்தும். (உயிர்களே கொன்றேன்) ப்ராணவிச் லேஷ பர்யந்தமாக்கிப்போந்தேன்; புடவையுரிந்து விட்டிலேன். (உணர்விலேன்) ஸர்வேச்வரனொருவனுள்ளு என்னும் இச்சாண்சந்தையும் நெஞ்சிற்படாதபோது செய்யாததுண்டோ. (ஆதலால் நமனார்) பாடியைப்பெரிதும் பரிசுழித்திட்டேன் என்று - வக்ஷ்யமானத்தை, உஷ்டேசித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே, கிழோடே சேரவு மருளிச்செய்வார். யமனுடைய ஆற்றைநடவாதபடி அத்தை வென்றேன். யமபுரத்தை வென்றேனென்றபடி. அன்றிக்கே, கிழோடேயானபோது, “இவனை நலியவிவன்மாடடான், வேறேயொரு[உய] படைவீடும் ஒரு புதுக்கோழுற்றவனு மிடவேணும்” என்னும்படி பாபங்களையே பண்ணிப்போந்தே நென்னுதல்.

ஆரூம்பாட்டு.—(கோடியவிய்த்யாடி.) தரவ்யலோ ஊத்தாலே சிலரை ஸத்தகரிக்க மாட்டிற்றிலிராகிலும், “அஹிஸாப்ரியமா புஷ்பம்” என்றும் “அஹிஸாப்ரியமோயர்ம” என்றும் சாஸ்த்ரம் சொல்லிவைத்ததிதே; அதுண்டாகிலவந்துசுக்கெ ல்லாம் வந்ததென்னென்னு முட்கருத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (அத்தனையோவென்று.)

கோடுதல் - விலங்குதலாய், ஸர்வவிஷயத்திலும் விலங்கின மநஸ்ஸா லென்று சப்டார்ப்யமாய், மலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலேத்த்யாடி.) இத்தால் - ஒருக்காலும் நெஞ்சரமில்லையென்றதாய்த்து. “திளைத்துட்டு” என்றது ன் மலிதார்ப்யம் (வேட்டையாடி யென்றது.) ஆடி-வழி, வருந்தவேணும் - ப்ராக்ய யாஸப்படவேணும். இச்சாண் சந்தையென்றது - இந்த ஸ்வல்பமான வாக்யமென் றபடி. நமனாரானவர், பாடியை - தன்னுரை - நரகத்தை, பெரிதும் - பெரிய தாக்கும், அதாவது - பாபிகளைக்கூட்டி நியமிக்கும், பரிசு - ப்ரகாரத்தை, அழி த்திட்டே நென்று வாக்யார்ப்யம் விவக்ஷித்து, “ஆதலால்” என்றதுக்கர்யத்வய மருளிச்செய்கிறார் (ஆதலால்த்யாடி வாக்யத்வயத்தாலே.) வக்ஷ்யமானத்தை [நடு யென்றது] “திருவடியடைந்தேன்” என்னுமது; இப்போது, உணர்விலேன் - பரம னே! பாற்கடந்திடந்தாய்! நாடிநான் வந்தன்றிருவடி யடைந்தேன் - ஆத லால், நமனார்பாடியை - பரிசுழித்திட்டேன் என்றவயம். கோழுற்றவனும் - ராஜாவையும்.

மூ.—நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் நீதியல்லாதன செய்தும் துஞ்சினால் செல்லும் தொன்னெறிக்கேட்டே துளங்கினேன்; விளங்கின முனிந்தாய்! வஞ்சனையேன் நெஞ்சினிற் பிரியா வானவா! தானவர்க்கென்றும்— நஞ்சனே! வந்துன்றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்தெனந்தாய். எ.

ப.—விளங்கினி - பழங்கள் நிறைந்த விளாவின் வடிவு கொண்டு வந்த கபித்தாஸாரணை, முனிந்தாய்—கோபித்த நிரலித்தவனாய், வஞ்சனேன் அடியேன் - நினைவொன்றும் சொல்வொன்றுமான என்னுடைய, நெஞ்சினில் - மீர்த்தயத்தில் புதுந்து, பிரியா - விடாதே யிருக்கிற, வானவா - நீதியல்லாநீ கிரீவாஹனாய், என்றும் - எப்போதும், தானவர்க்கு—அஸாரர்களுக்கு, நஞ்சனே - மீர்த்தியானவாய் நாய், நைமிசாரணியத்துள்ளந்தாய்—, நீ, அல்லாதன—சாஸ்திரங்கள் “ஆகாத” என்ற வற்றை, நெஞ்சினால் - மலஸ்ஸாலே, நினைந்தும் - நினைத்தும், வாயினால் - வாயாலே, மொழிந்தும் - சொல்லியும், செய்தும் - சரீரம் நோம்படிவருந்தியாகிலும் செய்தும் போந்து, துஞ்சினார் - முடிந்தவர்கள், செல்லும் - போகத்தக்க, தொல்-பழையதான, நெறி-நரகமார்க்கத்தை, கேட்டே - கேட்டமார்க்கத்திலேயிரு துளங்கினேன் - நடுங்கினவனுக்கொண்டு, உன்திருவடிவந்து அடைந்தேன்—.

(பரமனே) ஒருவேறு துவின்றிக் கே யிருக்கச் செய்தே, ஒளடார்யம் பண்ணுமிடத்தில் உனக்கவ்வருகொருவரில்லாதபடி யிருக்கிறவனே. (பாற்கடற்கிடந்தாய்) அதுக்குறுப்பாக அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்துசாய்ந்தருளினவனே. (நாமநான்வந்துள்ளு) திருவடியடைந்தேன்) பரவிற்பலையே பண்ணித் தோற்றினபடி திரிந்து அதுந்ருவரும் வலத்தைக் கேட்டஞ்சி அநந்தரம் நமக்குப்புக லேதோ! என்று ஆராய்ந்து திருவடிகளிலேவந்து சரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்) நான் நாடிக்கிட்டினேனாக நினைத்திருந்தேன், நியெனக்கு முன்பே நாடிபூர்வஜனாய் திருநைமிசாரண்யுடருத்திலேவந்து ஸந்திவித்தனாய். சு.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(நெஞ்சினால் நினைத்தாய்) (நீதியல்லாதன - நெஞ்சினால் நினைந்தும், வாயினால் மொழிந்தும் - செய்தும்) கீழெல்லாம் - தாம்செய்த தப்புக்களைச் சொல்லிக்கொடுப்போந்தார்; அவற்றையெல்லாந்திரளச்சொல்லுகிற ராய்த்து—(நீதியல்லாதன) என்னுடைய. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் நிஷிடியங்களையே அதுஷ்டித்துப்போந்தவர்கள் மூடிந்தால் போம்வழியுண்டு - நரகத்துக்குப்போம்வழி, அத்தைக்கேட்டித் துளங்கினேன். (தொன்னெறி) “ஜமதச்சாச்வதேமதே” என்று - பரமபடித்துக்குப்போம்வழியோபாதி யிதாவும் பழையதிதே; இனி, அதிவிதாக்குவாசி—ஆனொழுக்கருமையிதே—[கரு (கேட்டே துளங்கினேன்) அதுவவித்தனறிக் கே, சரவணவேளையிலே நடுங்கினேன்.

அடுத்த - அருபமாய். (பூர்வஜனாய்) என்றதுக்கு - “மஹாபுருஷபூர்வஜ” என்ற வசந்தத்திலே நோக்கு. சு.

ஏழாம்பாட்டு.—(நெஞ்சினால் நினைத்தாய்) ஸந்திப் பரஃசரம் பண்ணுகிறார் (கீழெல்லாமிய்யாடி) திரள - ஸங்க்ரஹமாக. வாக்யார்யம் (மனோவாக்காயங்களினிய்யாடி) “செல்லும்” என்ற விசேஷண லப்யார்யம் (இனி அதிவித்தாய்) “கேட்டே” என்ற ஏவகார வ்யாவர்த்தம் (அதுவவித்திய்யாடி)

மூ.—ஏவினார்களியார் கலிகவென்றென்மேலெவ்வனேவா முமாறு; ஐவர் கோவினார்களையும் கொடுமையை மடித்தேன்; குதங்குடி செங்கடல்வண்ண! பாவினாரின் சொல்பன்மலர் கொண்டுன்பாதமே பரவிநான் பணிந்து, என் நாவிலவந்துன்றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய், அ.

ப.—ர.—குதங்குடி - திருக்குறங்குடியி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், ரெயி-
பரந்த ஆழந்த, கடல் - ஸுமத்ரத்தின், வண்ண - நிறம்போன்றவடிவழகையுடைய
வனே!; நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்—, கலியார் - கலிகாலமானது, நல்க
என்று - இவனைவருத்துக்கோள் என்று, என்மேல் - வீரோதி நிரலநல்பாவன்
படிகளை அதுஸந்தித்திருக்கும் என்பக்கல், ஐவர்-அஞ்சு இந்திரியங்களையும், ஏவியு
னார் - ஏவியது; 'அந்த இந்திரியங்கள், வாழும் ஆறு எவ்வனே - ஜீவீச்சும
விரகு ஏதோ? கோவினார் - பரபலமான அவ்வைந்தம், செய்யும் - பண்ணத்தக்க,
கொடுமையை-க்ருரமான செயல்களை, மடித்தேன் - திருப்பிவிட்டவனாப்க்கொ
ண்டு, என்னாவினால் - அநர்த்தங்களை யுண்டாக்கக்கடவ பேச்சுக்கள் சொல்லிப்
பேர்த்து என்நரக்காலே, பா-நல்லசந்தஸஸுக்கள், ஆர்-நிறைந்த, இன்சொல்- [மரு
இனிய சொற்களாகிற, பல்மலர் - பலபூஷணங்களையும், கொண்டு—, பரவி - வாய்
வந்தபடி வாழ்த்தி, உன்பாதமேபணிந்து - தேவர் திருவடிகளிலே விழுந்து,
உன்திருவடிவந்து நான் அடைந்தேன்—, (அ)

அதிர்வலத்தையும் ஹுஜிக்கு மத்தனையன்றோ வென்ன (விளங்க
ணிவிய்யாடி) வலத்தையுதிர்ந்தது, பக்வல்லாதுவவம்பண்ணவேண்டா
வென்றுகருத்து. (விளங்கனிமுனிந்தாய்) கனியாகிற அஸுரனை நிரவியி
த்தவனே. விரோயி நிரலநல்வவாவனானீ என்விரோயியையும் பொ
க்கவேணுமென்கிறார். (வஞ்சனெனடியேன் செஞ்சினிற் பிரியா வான
வா) அடியேன் என்று அஹ்ஜீடியமாக நானொரு உத்திமாத்ரத்தைச்
சொல்ல, அத்தை ஸஹ்ஜீடியமாகி, நித்யஸூரிகளுக்கே உன்னை [உரு
யதுவவிக்கக் கொடுத்திருக்கொண்டிருக்கக்கடவநீ என்னுடைய ஹ்ஜீ
யத்திலேபுகுந்து விடாதே யிருந்தாய். (தானவர்க்கித்தயாடி) அஸுர
வர்மத்துக்கு என்று மொக்கநஞ்சானவனே! உன்திருவடிகளிலேவந்து
சரணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்) நன்னெறிகாட்டு
கைக்கணித்தாகநீவந்திருந்தாய். நொன்னெறிக்கெதிர்த்தட்டானத்தை
யாய்த்து நினைக்கிறது. எ.

நீதியல்லாதவற்றை சுரண்தரயத்தாலும் செய்தால் ஹவாதுவவம்பண்ணுதே
திருமோவென்னும் ஹவடிவியராயத்தை யறுவடித்த, அதுக்கு உத்தரமாக விரோ
யியான வலங்களை யுதிர்ந்த நீ என் விரோயியான வலங்களை யுமுதிர்க்க வேறு
மென்னும் கருத்தாலே அந்த ஆபாநத்தை யருளிச்செய்கிற ரென்கிறார் (அதிநுரு
வித்தயாடி.) (கருத்து) என்றவந்தரம், எனக்கத்தைக் காட்டினாய் என்று பூரி
த்ததுகொள்வது, கனியாகிற வஸுரனையென்றது - அஸுராவிஷ்டமான வர்களைக்
கடுசமாகையாலே. இங்கு “எந்தாய்” என்றது - அபயேப்ரவீஜித்தனே
யும் ஸஹ்ஜீயத்திலே பரவர்த்திப்பிக்கும் பித்திக்ஜீயத்தைப் பற்றவென்று விஷ
கவித்தருவிச்செய்கிறார் (நன்னெறியித்தயாடி.) எ.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(ஏவினார்கலியார்) கலியாரென்கிருராய்த்து
கலிகாலத்துக்கஞ்சினபடியாலே. கலியாரானவர், நலியுங்கோள் என்று
என்னேலே அஞ்சுகின்றியங்கனையும் ஏவினார். (எங்கனே வாழமா
று) அவரெங்கனே யினி ஜீவிக்கும்படி. எந்தான்? ஏவிறாசில் வந்த
தென்னென்னில் (ஐவரித்யாடி) மநஸ்ஸுக்கு சேஷமாய், இர்ட்டரி
பங்கள், அதுபோனவழியே யிவை போகக்கடவதாயிருக்க அது
கவிரந்து, இவைதா நிப்போது மநஸ்ஸைச் சுமையெடுக்கத்துடங்
கிறாய்த்து ; இவைதான் நினைத்தபடி செய்யும் க்ருரமான செயல்
களைத் திரிய விடுவித்தேன். [வ]

ஆரைப்பற்றித்தான் நீரிவற்றைத்திரியவிடுவித்ததென்ன (குறுங்
குடி நெடுங்கடல் வண்ண) திருக்குறுங்குடியிலே ச்ரமஹரமான
வடிவைக்கொடுவந்து நீ ஸந்நிஹிதனாகையாலே. (பாவினு ரித்யாடி)
நல்லமந்தஸ்சுக்கள் ஆர்ந்திருந்துள்ள இனியசொற்களாகிற பஸ்தமர்
களையுங்கொண்டு அடைவுகெட ஸ்தோத்ரம்பண்ணித் திருவடிகளிடமிரு
லே விழுந்து. (என்றாவினால்) அந்நங்களை விளைக்கைக் குறுப்
பானவற்றையே சொல்லிப்போந்த என்றாவாலே. (நைமிசாரணி
யத்துளெந்தாய்) ஸ்துத்யனான நீ என்னுடைய ஸ்துதிக்கு விஷயமாக
யுயர்கொண்டு திருநைமிசாரணயத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய். அ.

எட்டாம்பாட்டு.—(ஏவினாரித்யாடி.) “தொன்னெறிகேட்டே துளங்கினேன்”
என்று பூர்வத்தித்தத்துக்கஞ்சின ஆழ்வார் அவனுடைய விரோபிரதஸந ஸ்வ
ஹவாநுஸ்தாநத்தைப் பண்ணினபடியாலே அச்சங்கெட்டித் தாமப்போதிருந்த
படியைப் பேசுகிறொன்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

கலி யேவீற்று என்னதே, பூஜ்யோக்தி தோன்ற வருளிச் செய்ததுக்குத்
தாத்தர்யம் (கலியாரித்யாடி.) “எங்கனேநான்வாழுமாறு.” என்று க்லேசிக்கி[உரு
றதாக அர்ட்டம் விவக்ஷித்தால், மேலே “கொடுமையை மடித்தேன்” என்னுமா
சேராமையாலே, அதுக்கறகுணமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவரித்யாடி.)

“என்றாவினால் - பரவினா நின் சொல் பன்மலர்கொண்டு - பரவி - உன்பாத
மேபணிந்து - வந்துன் திருவடியடைந்தேன்” என்றவயம் விவக்ஷித்தருளிச்செ
ய்கிறார்(நல்லவித்யாடி.) ஸ்துதிப் பரணமபூர்வகமாச் சரியத்தேனாகையாலே கொடி [உரு
மையை மடித்தேனென்று கருத்து. அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(ஊனிடையித்யாடி.) வடிவைகூர்ச்சரமாய்க்கொ
ண்டு நீர் ஸ்துதி பரணமபூர்வக மாச் சரியத்து இர்த்தியங்களை வென்றே நென்றீர்,
ஆகில் அந்திமஸ்மீதியும் பண்ணினீராகில் அபேக்ஷிதம் தானே கைக்கூடுகிறதெ
ன்ன ; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாது, “உன்நன்சரணமேசரணமென்றிருந்தே[உரு
ன்” என்கிறொன்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. இத்தால் - எப்போதைக்கு மு
ன்றிருவடிகளே யுபாயம், உபாய மலமாய் வந்த பேறுகளைச் சொன்னேனித்தனை
யென்று கருத்து.

மூ.—ஊனிடைச்சுவர்வைத்தென்புனாண்டியுரோமமேய்ந்தொன்பதவாசல்
தானுடைக்குரம்பையிரியும்போதுன்றன்சரணமேசரணமென்றிருந்தேன்;
தேனுடைக்கமலத்திருவினுக்கரசே! திரைகொள்மாநெடுங்கடற்கிடந்தாய்!
நானுடைத்தவத்தால் திருவடிபடைந்தேன்நைமிசாரணியத்தனெந்தாய்க.

ப.ரை.—தேன் - மதுவை, உடை - உடைத்தான, கமலம் - தாமரைப்பூவை
யிருப்பிடமாகவுடைய, திருவினுக்கு - பெரியபிராட்டியார்க்கு, அரசே - வல்லப
னாய், திரைகொள் - அலையையுடைத்தாய், மா - பரந்த, நெடு - ஆழந்த, கடல் -
திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்தாய் - சண்வளார்த்தருளினவனாய், நைமிசாரணியத்
துள்-திருநைமிசாரணியத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, எந்தாய்! - பரமோபகார [ய]
களே!, ஊன் - மாம்ஸத்தை, இடை - நடுநடுவே, சுவர்வைத்து - சுனராக வை
த்து, என்பு - எலும்பை, துண் - துணை, நாட்டி - நட்பு, உரோமம் - மயிரா
லே, மேய்ந்த - மூடப்பட்டதாய், ஒன்பதவாசல் - நவத்தவாசல்களை, உடை -
உடைய, குரம்பை - குடிவாகிற இச்சரீரத்தை விட்டு, பிரியும்போது - பிரியுங்
காலத்தில், உன்றன்-தேவரீருடைய, சரணமே - திருவடிகளே, சரணம் என்று -
ரக்ஷகமாக வேணும் என்று, இருந்தேன் - நினைத்திருந்தேன்; இப்போது, நா
னுடை - என்னுடைய, தவத்தால் - தபஸ்ஸாலே, திருவடி - தேவர் திருவடி
களை, அடைந்தேன் - கிட்டப்பெற்றே நென்று களிக்கிறார். ... (க)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(ஊனிடைச்சுவர்வைத்து) மாம்ஸ
த்தைஇடையிடையேசுவராகவைத்து; அன்றிக்கே, மாம்ஸப்ரகரமான
சரீரத்தைச் சுவராக வைத்து; எலும்பைத்தூணாகநாட்டி; ரோம
த்தாலே மேய்ந்து. (ஒன்பது வாசல்தானுடைக் குரம்பை) “நவ
டிவாரே புரே” என்று - எங்கேனும் புக்கு எங்கேனும் புறப்பட
லாம்படி யிறே யிச்சரீரந்தா னிருப்பது. ராஜபுத்ரன் ஒருகுடிவிலே
யொதுங்கினுப்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாந்ஷ லக்ஷணமாய் [உடு
ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து, கர்மத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோய
த்தைப் பிறப்பிப்பதான சரீரத்திலே யகப்பட்டதாய்த்து. (பிரியும்
போது) அதிலே புகுகைக்கொரு கர்மம் பண்ணிவைத்த வோபாதி
அத்தை விடுகைக்கு மொருகர்மம் பண்ணிவைக்குமே; அப்போ
தைக்கு, உன் திருவடிகளே புகல் என்று அப்பவஸித்தேன். [கய]

நீரிப்படி நினைத்திருந்ததென்ன பற்றுக கொண்டொனென்னில்
(தேனுடைக்கமலத்திருவினுக்கரசே) புருஷகாரலுகையான பி
ராட்டியோடணைந்தவனுகையாலே மறமான செயல் செய்யமாட்டா
யென்னுமத்தாலே. புருஷகாரவஸத்தாலே.

ஊனிலே - மாம்ஸத்தாலே, இடையை - நிறையையுடைய சரீரத்தை யென்
றார்யாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாடி.) சரீரத்தை யென்றது - சரீரைக் கேசத்
தையென்றபடி. இங்ஙனன்றுகில், மாம்ஸாஸ்த்யாடி மயமான சரீரத்தைச்சொ
ன்னால் எலும்பைத்தூணைச்சொல்லாதிதே. “ஊனிடை” என்றுமுழுச்சொல்
நென்றும் சொல்லுவர்கள். (துணை) என்றது - சுவரில் கூச்சுக்கால்களாக வென்
றபடி-“மேய்ந்த” என்றது-செத்தையாலே மூடுகை. “குரம்பை” என்ற படி [சய]
வாணை (ராஜபுத்ரவித்யாடி) குரம்பை - குகரம்.

மறமான செயல் செய்யமாட்டாயென்றது - கோபத்தால் வந்த டிஷ்பரை
பண்ணமாட்டாயென்றபடி. ஸலிதம் (புருஷகார வஸத்தாலே யென்றது.) இத்
தால் - ஸூர்வவஸத்தில் ஸ்ரீமத்புராயமதுஸந்யித்கப் பட்டது.

மூ—ஏதம்வந்தணுகாவண்ணநாமெண்ணியெழுமினோதொழுதமென் நிமையேர்
நாதன்வந்திறைஞ்சும்நைமிசாரணியத்தெந்தையைச்சிந்தையுன்வைத்து
காதலேயிருத்தகலியன் வாயொலிசெய் மாலைதான் கற்றுவல்லார்கள்,
ஒதநீர் வையகமாண்டு வெண்குடைக்கீ மும்பருமாகுவர்தாமே. டி.

ப-ரை.—ஏதம் - துக்கங்கள், வந்து அணுகாவண்ணம் - வந்து கிட்டாத
படி, நாம்—, எண்ணி - மனோரதித்து, தொழுதம் - அவனைத்தொழுது உஜ்ஜீ
விப்போம், எழுமின் என்று - ஒருப்படுங்கோள் என்று, இமையேர் - தேவர்
களும், நாதன் - அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், வந்த இறைஞ்சும் -
வந்து ஆசிரயிக்கிற, நைமிசாரணியத்து எந்தையை - திருநைமிசாரணயத்திலு
லெழுந்தருளியிருக்கும்என்ஸ்வாமியை, சிந்தையுன்வைத்து - ஹந்தயத்திலுவைத்து
க்கொண்டு, காதல் - பகவத்வஷயத்திலாசை, மிருத்த - மிருத்த வருகிற, கலி
யன் - ஆழ்வார், வாய் - அருளிச்செய்த, ஒலிசெய்மாலை - சப்தஸந்தர்ப்பங்களை,
கற்று வல்லார்கள் - அர்த்தத்துடன் கற்கவல்லவர்கள் ; நீர் - ஜலஸமர்த்தியை
யுடைய, ஒதம்-கடலாலே சூழப்பட்ட, வையகம்-இப்பூமியை, வென்-வெளு [மிரு
த்த, குடைக்கீழ் - குடைநீழலின் கீழே, ஆண்டு - செங்கோல் செலுத்தி, உம்ப
ரும் ஆகுவர் - நித்யஸஹிகளோடும் ஒரு கோவையாகப் பெறுவரென்கிறார். டி.

(திரையித்யாடி) சரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்
வளர்ந்தருளினவனே. (மாநெடுங்கடல்) பரப்பிலுமாமுத்திலுமாய்த்து.
(நானுடையித்யாடி) தம்முடைய வீரத்தியிருந்தபடியுடைய கீர்த் [உல
தித்தாரிதே முன்பே ; இனி, நானுடைத்தவமென்கிறது - அவன்ற
ன்னை. நான் பண்ணின தபஸ்ஸாலே திருவடிகளிலே வந்து சர
ணம்புகுந்தேன். (நைமிசாரணியத்துளியாடி) ஜமதஸ்யிஷ்டி பண்
ணியும் அவதரித்தும் உகந்தருளினலிங்கங்களிலே வந்து ஸந்ரிஷிதனா
யுமிதே ஸுக்ஷிதத்தைஉத்பாடிப்பது. கூ.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(ஏதமித்யாடி) டி—வங்கள் வந்து
கிட்டாதபடியை மனோரயித்து, அவனைத் தொழுதுஜ்ஜீவிப்போம், ஒரு
ப்படுங்கோள் என்று, தேவர்களோடேகூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹ
கனான இந்த்ரன் வந்தாச்சிரயிக்கிற திருநைமிசாரணயத்திலே வந்து
ஸந்ரிஷிதனான ஸ்வாமியை ஹந்தியத்திலே வைத்து. அன்றிக்கே [கூடு
“தினர” இத்யாடியாலே - “ஏதநாராயணச்சுரீமான்” என்கிற வசந்ததின்படியே
நாராயண பூர்வமதுஸந்ரிஷிதப் பட்டது. “உன்றன் சரணமே” என்று லாவ
யாரணமாக அதுஸந்ரிஷிதவர், “நானுடைத்தவம்” என்கைக்குக் கருத்தென்ன
ன்னு மத்தை ஸநியாமமாக வருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய வித்யாடி) சபு
ர்வம் (நானித்யாடி) அவனே தம்முடைய தபஸ்ஸென்னும்படி அவன்பண்ணின [கூடு
வ்யாபாரமென்னென்ன ; “எந்தாய்” என்றத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்
(ஜமதித்யாடி)

பத்தாம்பாட்டு.—(ஏதமித்யாடி)

“ஏதம்வந்தணுகாவண்ண நாமெண்ணி - தொழுதம் - எழுமினோ” இத்யாத்
யவ்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (டி—வங்களித்யாடி.) [சுடு

௧௩௯ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

நித்ய ஸூரிகளோடே ஸ்ரீ ஸேநாபதியாழ்வார் வந்து ஆசாயிக்கிற வென்னுதல். (காதலே மிகுத்த) ஊமவடிவியைத்தொழை மிகுந்து வருகிற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்சனத்தை அர்டஸவந்த நாகக் கற்கவல்லவர்கள். இருந்தவனுக்கு ஒதுங்க நிழல் பண்ணிக்கு கொடுத்தபடி யாய்த்து. (ஓதநீர் வையகமாண்டு) நித்யஸூரிகளோ டொரு கோவையாமதுதானே லிடியமிறே. அபேகையுண்டா கில் ஐச்வரியத்தையும் நிர்வஹித்துப் பின்னே நித்யஸூரிகள் படித் தைப் பெறுவர். ய.

அடிவரவு.—வாள் சிலம்பு சூது வம்பு இடம்பை கோடிய நெஞ்சு ஏவினார் ஊன் ஏதம் அங்கண்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சாரன்பின்னே திருவடிகளேசரணம்.

இமையோர்ந்தான் - ஸ்ரீ ஸேநாபதியாழ்வார் என்னும் பகைத்தில், நாமுங்க ளுக்கு ஏதம் வந்தனாகவண்ண மெண்ணிவந்தோம், தொழுதம். எழுமினோன்று சொல்லும்படி யிருக்கிற நைமிசாரணியத்தெந்தை என்றயாஹித்தயோஜித்துக் கொள்வது. அன்றிக்கே, ஸீலாதுஹவாலாஹ ப்ரபுத்த ஏதமென்று வியக்கித்த, மு ன்புத்தைப்போலே அந்வயித்துக்கொள்ளவுமாம். (இருந்தவன்) இத்யாதிவாக்ய த்துக்கு, “சிந்தையுள் வைத்து” என்று தன்னெஞ்சிலிருந்தவனுக்குக் காதலா திறநிழல் பண்ணிக்கொடுத்தாரென்றுகருத்து. ஐச்வரியத்தையும்ஹமாகவீவ [உய் ரருளிச்செய்கைக்கு - “இருங்கடலுலகமாண்டு” என்கிற பாட்டிலே ஒரு பரி ஹாரமருளிச்செய்தாராய், இங்கே பரிஹாரந்தர மருளிச்செய்குநர் (நித்யஸூரி களோடித்தயாதி.) அன்றிக்கே, ஏகபரிஹாரமேயாய், ஊமவத கைக்கர்த்திலபே கையுண்டாகிலென்று சொல்லவுமாம். ய.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி—அங்கண். ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“ஒன்பது வாசலதானுடைக் குரம்பை பிரியும்போ துன்றன்சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்” என்றாரே; நீரிப்படி ஒரு தலையிலத்யவஸாயமாகச் சொல்லுகிறதென்தான்? இத்தலையில் செய லற்ற வளவிலே ப்ரஹ்லாஹுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸம காலத்திலே

அ.—அங்கண் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே—ஆழ்வார் தம்முடைய பூர்வ வ்ஜித்தகமக முவேச அந்யோபாயத்ததை முன்னிட்டு ஒருக்காலைப்போ லே ஒன்பதின்னாலும் “திருவடியடைந்தேன்” என்ற பெரியபிராட்டியார் புரு ஷகாரமாக ஆச்யித்தபடியை யறுஸையித்தநசுவான், “மோவிக்கேதியபுரந்தர[உரு ஷத் த்ஜிஷ்ணுமாஹிவாஹிம்] கிண்ப்ரவ்ஜித்ய பிவமேந்தேடியாந்ரபஸர்ப்பத்” என்னும்படி யிருப்பானாகையாலே, இவரத்யவஸாயத்தானவு ஸஹிக்கமாட்டாதே, “உபமாநமசேஷானுமஸாயநாம” என்கிறபடி இவர்க்குப்போலியான தெக்கைக் குதவி அவ்வகவை யெல்லார்த்ருமாக்கிக் கொண்டிருந்த சித்தவேழஞ்ஞந்தி விருப்பைக்காட்ட, கண்டதுஹிக்கிருந்தான் ஸந்திதன்னை யருளிச்செய்கி[செய் குர் (ஒன்பதிப்படி.)]

மு.—அங்கன் ஞாலமஞ்ச வங்கோ ராளரியாய், அவுணன்
பொங்க வாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம்;
பைங்கண்ணைக்கொம்பு கொண்டு பத்திமையாலடிக்கீழ்
செங்கணளி யிட்டிறைஞ்சும் சிங்கவேழ்குன்றமே. ... க.

ப.—“ஸ்ரவேச்வரன் எங்குமுளன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின ப்ரஹ்
லாதனைப்பார்த்த அவன் தமப்பனான ஹிரண்யன் “இங்கில்லை” என்று ஒரு
துணைத்தட்ட, அங்கு - அவன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அவ்விடத்திலேயே; அம் -
அழகியதாய், கண் - இடமுடைத்தான, ஞாண் - ஸூமியெல்லாம், அஞ்ச-பயப்பயிம்
படி, ஓர் - இதைக்குமுன்பு ஒருவரும் கண்டறியாத, ஆள் அரியாய் - நரணம்ஹி
ருபியாய்த்தோற்ற; அத்தைக்கண்டு, அவுணன் - ஆஸூரப்ரகீர்தியான ஹிரண்
யன், பொங்க - கிரை; ஆகம் - அவனுடைய சரீரத்தை, வள்உகிரால் - கூர்மை
யுள்ள திருவுகிரால், போழ்ந்த - பிளந்து பொகட்ட, புனிதன் - ஹாவசத்தியை
யுடைய ஸ்ரவேச்வரன், பின்புள்ளாருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக வர்
த்திக்கிற, இடம்-ஸ்தாநமாவது; செம்கண்-சோபத்தால்சிவந்தகண்களையுடைய, [யிடு
ஆளி - வம்ஹங்களானவை, பை - பசுமையையுடைய, கண் - கண்களையுடைத்
தான, ஆனை - யானைகளின், கொம்பு-கொம்புகளை, கொண்டு - பறித்துக்கொண்டு,
பத்திமையால் - பகவத்பத்தியாலே, அடிக்கீழ் - திருவடிகளிலே, இட்டி - ஸம
ர்ப்பித்து, இறைஞ்சும் - ஆச்ரயிக்கிற, சிங்கவேழ்குன்றம் - சிங்கவேழ்குன்ற,
அங்குப்போய் நெஞ்சே! நாம்தொழுதம் என்கிறார். க.

ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவிடத்திலே வந்து ஸந்நியிபண்ணி அவனு
டைய விரோடியைப்போக்கி உபகரித்திலோமோ, அதுதான்அக்கா
லமொன்றலுமேயாய் பிற்பட்டகாலத்தி லுள்ளார்க்கு மிழக்கவேண்
டாதபடி “உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்கிறபடியே
ஆசரிதராநுரெல்லார்க்குமாகச்செய்த செயலன்றோ, ஆனபின்பு[௨௫
உம்முடையபோல்வார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி சிங்கவேழ்குன்
றிலே வந்து நீர்கிட்டி யதுவவிக்குமதுவே குறையாக நாம் வந்தி
ருந்தோமே, இப்படியிருக்க ஒருதலை யத்யவஸாயமேயாக நீர்
சொல்லுவானென்? என்று, தான் சிங்கவேழ்குன்றிலேவந்து ஸந்நியி
பண்ணினபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அங்கே புருஷகாரஹத்தை [௩௮
யான பிராட்டியாரோடேகூட வெழுந்தருளி யிருக்கிற விருப்பை
யதுஸந்யித்து ஹிஷ்டராய், உஷ்டேச்யனா யிருக்கிறவன் வந்திருக்கி
ற ஷேசமாகையாலே அங்குள்ளதைய உஷ்டேச்யமாய், சிலரால்
வந்தனுக் கொண்டதைபடி ஸ்ரக்ஷிதமாக வெழுந்தருளி யிருக்கப்
பெற்றது! என்றுதிருவுள்ளத்தோடேகூடிப்போ யதுவவிக்கையி[௩௯
லே யொருப்படுகிறார். *

“பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்றதுக்குத்தாற்பர்யம்-அன்று இத்தரனுக்குக்கா
ரியம் செய்தகீ இன்றுஎனக்கும் செய்யவேனுமென்றவழக்குச்சொல்லிக் காரியங்
கொள்ளலா யிருக்கையாலே, அன்றுஓராசரிதனுக்குச்செய்தது இன்றெல்லார்க்கு
மாகச் செய்ததாமென்று. பிராட்டியாரோடே யென்றது“அல்லிமாதர்”என் [சுய
ரத்தைப்பற்ற. “நக்ஷெநெஞ்சே” என்றத்தைப்பற்ற (திருவுள்ளத்தோடே யென்
றது.) இத்திருமொழியாலே உத்தரவண்ணார்யமானப்ராப்யாதுவம் பண்ணுகி
ருரென்று கருத்து. *

வ்யா.—முதற்பாட்டு.— (அங்கண்ணாலமஞ்ச) அழகிதான இடத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஊமியாக அஞ்ச. நரலிம்ஹமாய்த் துத்தா ஊமடி ரகூணத்துக்காகவிதே; அங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும் இதனுடைய விளைவதரியாமையாலே ஜமத்தாக நடுங்கிற்றாய்த் [ரு து. இதெவ்வளவாய்த்தலைக்கட்டுகிறதோ என்றிருந்ததாய்த்து. (அங் கு) அவன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின அவ்விடந்தன்னிலே. (ஓராளரி யாய்) இதுக்கு முன்போரிடத்திலும் கண்டறியாத நரலிம்ஹமாய். (அவுணன்பொங்க) ஆஸுபரக்கீதியான ஹிரண்யன், கிளர்ந்தானாய் த்து, நரலிம்ஹத்தைக்கண்டகாட்சியிலே. இதுக்குமுன்பொருவன்யு “நான்எதிரி” என்றுதோற்றக்கண்டறியானே, இவனுடைய தோற்றரவி லே கிளர்ந்தானாய்த்து; அவனுடைய சரீரத்தைக் கூறியதிருவுகிராலே யிரு பிளவாம்படிபண்ணின. சில அசித்படிார்யங்களை வகிர்செய்யுமாப் போலே யாய்த்துப் போழ்ந்தபடி. (போழ்ந்த புனிதனிடம்) ஜமத்ஸீ ஷ்ட்யாடிகளில்வந்தால்ப்ரஹ்மாடிகளையேவித்தான்கடக்கவிருக்கு [மரு ம்; அங்ஙனன்றியே, தானே கைதொட்டு வ்யாபிக்கையாலே பிறந்த சுத்யியைச் சொல்லுகிறது. அவனப்படி பின்புள்ளார்க்கு உதவுகைக் காக வர்த்திக்கிற ஸ்யாநம்.

(பைங்கணித்யாடி) ஹிரண்யனைக்கண்ட நரலிம்ஹத்துக்குச் சிற்றம் மாறாதாப்போலே, ஆனைகளைக்கண்ட லிம்ஹங்களுக்கும் சிற் றம் மாறாதே யிருக்கும்படி. (பைங்கண்) ஜாத்புசிதமான பசுமை யை யுடைத்தாயிருக்குமாய்த்து. (கொம்புகொண்டு) ஆனையி டைய மஸ்தகத்தைக் கிழித்து அதினுடைய கொம்பைப்பறித்து, ஹவடிஹத்தியாலே திருவடிகளிலே யிட்டுஆசரயியாநிற்கு மாய்த்து லிம்ஹங்களானவை. ஈயடிந்ந:புருஷோஹதயிதே. செங்கணுளி—[உரு பைங்கணுனைக்கொம்புகொண்டு பத்திமையா லடிக்கீழ் - இட்டிறை ஞ்சம். (செங்கணுளி) இவற்றுக்கானைகளின்மேலே சிற்றம்மாறாதே யிருக்கச்செய்தேயும், ஹவடிஹத்தி ஒருபடிப்பட்டுச் செல்லு மாய்த்து. சிற்றம் விகீதியாய், ஹவடிஹத்தி ப்ரக்கீதியா யிருக்கு மாய்த்து. க.

அ.—முதற்பாட்டு.— (அங்கண்த்யாடி.)

விளைவதரியாமையாலே யென்றது - ஆபீதவிரோயிமைப் போக்குகைக்கா கக் கொண்டேற்றம்என்றறியாமையாலே யென்கை. ஊமியாகஅஞ்சஹிரண்யன் கிளர்ந்ததுக்குஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நரலிம்ஹத்தையித்யாடி.) ப்ரோழ்ந்தபடி - பிளந்தபடி. சுத்யியை - ஹவசுத்யியை. [கரு

“செங்கணுளி” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஹிரண்யனை யித் த்யாடி) & வலிமிக்கையமான விராமாதசகோடொப்பார், பரவாடிமத்தமஜங்கள் மேல் கொண்டேற்றத்தோடே யிருக்கச்செய்தேயும், ஹவடிஹத்தி குறைவற்ற ருப்பரென்ற ஸ்வரபடிசேம். க.

மு.—அலைத்தபேழ் வாய் வாளெயிறேரூர் கோளரியாய், அவுணன்-
கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளனிடம்;
மலைத்தசெல்சாத்தெறிந்த பூசல் வந்துடி வாய் கடுப்பச்
சிலைக்கைவேடர் தெழிப்பருத சிங்கவேழ்குன்றமே. ... ௨.

ப-ரை.—அலைத்த - சிற்றத்தாலே நாவானது நின்றவிடத்தில்தில்லாதபடி சலி
யாநின்றனள், பேழ் - பெரிய, வாய் - வாயையும், வான் - ஒளிதங்கின, எயிறு-
பற்களையும், ஓர் - ஒப்பற்ற, கோள் - மிடுக்கையுமுடைய, அரியாய் - லிம்
ஹமாய்க்கொண்டு; கொலை-கொல்லுகையே ஸ்வபாவமான, கையாளன்-கையை
யுடையனா, அவுணன் - ஹிரண்யனுடைய, நெஞ்சு - மார்வை, இடந்த - [ய]
கிழித்துப்பொகட்ட, கூர் உகிராளன் - கூரிய திருவுகிரையுடைய ஸர்வேச்வரன்
நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, இடம்-ஸ்தாரமாகிறது; மலைத்த-வேடரால் தகையப்பட்ட
வர்களாய், செல் - தீர்த்தயாத்ரை போகாநிற்கிற, சாத்து - ஸமுஹமானது, எறி
ந்த - இட்ட, பூசல்-யுத்தத்திலே, வல் - மிகவும் த்வநியாநின்றனள், வாய்-வாயை
யுடைத்தான, து - உடுக்கைமுதலிய வாத்யங்கள், கடுப்ப-சப்திக்கவும், சிலை[ய]டு
வீல்லு, கை - கையிலேயுடையரான, வேடர் - வேடருடைய, தெழிப்பு - ஆர
வாரமானது, அருத - எப்போதும் மாறாத, சிங்கவேழ்குன்றம்— ... ௨.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(அலைத்த) சிற்றத்தாலே கடை
வாய்களோடே நாக்கை யெற்றிக்கொள்ளாநின்றனள் பெரியவரைய
யும், ஒளியையுடைத்தான எயிறற்றையுமுடையஅடிவிதியமான மிடு[உய]
க்கை யுடைத்தான லிம்ஹமாய். (அவுணன் கொலைக்கையாளன்)
நாட்டார் பரஹிம்ஸை பண்ணுவது தந்தாமுடைய ப்ரஜைகளுடை
ய ரகூணத்துக்காகவிதே; இவனுக்கது போய், ப்ரஜையை லிம்
ஸிக்குமது வலித்ததாய்த்து. பரஹிம்ஸைபண்ணுகைக்கு டேவதை
கள்பக்கவிலே வரம்பெற்று அதுதானே யாத்ரையாய்த் திரிகிற [உரு]
அஸ்ரனுடைய நெஞ்சை யிடந்த கூரிய திருவுகிரை யுடையவன்
வர்த்திக்கிற ஸ்யாநம்.

(மலைத்தவித்யாடி) திரள் திரளாக தீர்யயாத்ரை போகாநி
ற்பர்களே; அவர்களைப்பறிக்கைக்காக அங்குண்டான வேடர் வந்து
மலைத்து மேல்விழுவார்கள்; இவர்களுமவர்களோடே யெதிர்ப்பார்குய
கள். (எறிந்தபூசல்) எறிதல் - இடுதல்; இட்டபூசல். அவர்களிவர்
களைச்சுறைகொள்ளுகிற பூசலிலே. (வந்துடி வாய் கடுப்ப) கேட்ட
போதே முடியும்படியான த்வநியை யுடைத்தா யிருக்கிற துடி
யானது கடுப்ப.

இரண்டாம்பாட்டு.—(அலைத்தவித்யாடி.)ஞாலமஞ்சஆளரியானப்ரகாரத் [உரு]
தை வர்ணிக்கிறென்று ஸஹதி கண்டுகொள்வது.

“கோள்” என்றதின்ரயம் (மிடுக்கையென்றது) கொலைக்கையாளனா -
அவுணன் - நெஞ்சிடந்த என்றவயம், கொலையே ஸ்வஹாவமாக வுடைய கையை
யுடையவனென்று சப்ஹாரயம்; அத்தை யுபபாடிக்கிரூர் (நாட்டாரித்யாடி.) வாக்
யாரயம் (பரஹிம்ஸையித்யாடி.) [சுய]

மலைத்த-தகையப்பட்ட, செல்சாத்து-செல்லாநிற்கிறஸமுஹமென்றசப்ஹாரய
மாய், அத்தை வர்ணிக்கிரூர் (திரளித்யாடி.) ரூதை - புடவை. கடுப்பு-சப்திக்க.

கூடு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மு.—ஏய்ந்தபெருவாய் வாளெயிற்றோர் கோளரியாய், அவுணன்-
வாய்ந்த வாகம் ஊன்றுகொல் வகிர்த வம்மானிடம்;
ஒய்ந்த மாவு முடைந்த ருன்று மன்றியு நின்றமலால்
தேய்ந்தவெயுமல்லதில்லாச் சிக்கவேற்குன்றமே. ... ஈ.

ப-ரை.—ஏய்ந்த - வடிவுக்குத்தக்க, பேழ் - பெருந்த, வாய் - வாயையும்,
வான் - வான்போன்ற, எயித - பண்ணையும், ஓர் - ஒப்பற்ற, கோள் - மிகக்
கையுமுடைய, அரியாய்-நரலிம்ஹருபியாய்க்கொண்டு, அவுணன்-ஆஸூர்ப்ரகர்தி
பான ஹிரண்யனுடைய, வாய்ந்த-நரலிம்ஹத்துக்குத். தகுப்படிவளர்ந்த, ஆகம் -
சரீரத்தை, வன்உகொல் - கூரிய திருவுகொலே, வகிர்த - அநாயாஸே [யு
கிழித்துப் பொகட்ட, அம்மானது - ஸர்வேச்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தாஸமாவது;
ஒய்ந்த - ஸாரியில்லாத நிலத்தில் ஸஞ்சரிகையாலே ஒய்ந்த மடக்கிற, மாவும-
மீரகங்களும், உடைந்த - தீக்கதவி உடைந்த, ருன்றம் - சிறமனங்களும், அன்
றியும் - அதுக்குமேலே, நின்ற - தன்னிலையுண்டான, அமலால் - கெடுப்பாலே,
தேய்ந்த - குறைக்கொள்ளியாய்க் கிடக்கிற, வெயும் - மூங்கிலும், அல்லை - [யுடு
ஒழிய, இல்லா - வேறில்லாத, சிக்கவேற்குன்றம்— ஈ.

(சிலைக்கை) கையில் வில்லை யுடையராயிருந்துள்ள வேடருடைய
ஆர்ப்பாறம் மாறாத டேசமாய்த்து; அவர்கள் கையில் ஹயாவஹமான
துடியோசையும் பறிக்கிற ஆர்ப்பாறமுமேயாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்
த்து. உகந்தருளின நிலங்களிலே யுள்ளதாகையாலே, அவர்கள் கையில்
துடியோசையோடு அவர்களைப் பறிக்கிற த்வநியோடுவாசியற உஷ்டேச்
யமாயிருக்கிறதாய்த்து. நரலிம்ஹத்தினுடைய சிற்றத்தோடு அங்குள்
ளானுடைய சிற்றத்தோடு அவர்கள் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்
கிறதாய்த் திவர்க்கு. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(ஏய்ந்தவித்யாடி) வடிவிற்பெருமை [உடு
க்குத் தகுதியானபெரியவாயையும்; வாள்போலேயிருந்துள்ள எயிறெ
ன்னுதல், ஒளியை யுடைத்தான எயிறென்னுதல். (ஓர்கோளரி
யாய்) மிகக்கையுடைய அடிவிதீய நரலிம்ஹமாய். அவுணனுடை
ய - ஆஸூர ப்ரகர்தியானவனுடைய, வாய்ந்தவாகமுண்டு - நரலிம்
ஹத்துக்குத் தகுதியாம்படி வளர்ந்த சரீரம், அத்தைக்கூரிய[கூய்
வுகொலே வகிர்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்யாகம்.

“தெழிப்பு” என்றதன்மையும் (ஆர்ப்பாறவென்றது.) தீர்யபாத்தர போ
கிறவர்களுடைய குறைகொள்ளுகிற வேடரை யிவர் வர்ணிப்பானென்னென்ன
வருகிச்செய்கிறார் (உகந்தருளினவித்யாடி.) இத்தால் - “யவ்யாறுக்ரஹயிச்சாமி
நஸ்யவித்தஹாம்பஹம்” என்கிற ஈச்வரனோபாதி அவர்களும் கைமுதல் [கூடு
வாங்கி அந்நயந்திகளாக்கி விட்டு இவர்களுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் ஆளியைப்
போலே அந்நரலிம்ஹத்துக்கு சேஷமாக்குமவர்களாகையாலே உஷ்டேச்சமாய்
வர்ணித்தா றென்றதாய்த்து. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(ஏய்ந்தவித்யாடி.) இவரவன்வாயைப்பார்த்துத் கொண்
டிருக்கும்வாகையாலேயேயுமவன்வாயை வர்ணிக்கிறாரென்றுகூறிக்கொண்டிருக்கிறார்.

மூ.—எவ்வும் வெவ்வேல் பொன்பெயரோ னேதலினின்னுபிரை-
வவ்வி ஆகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த னம்மானதிடம்;
கவ்வுநாயும் கமுகு முச்சிப்போதொடு தால் சுழன்று
தெய்வமல்லாற் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. ச.

ப.— எவ்வும் - துக்கத்தைப் பண்ணுநிற்பதாய், வெம் - க்ருமான, வேல்-
வேலையுடைய, ஏதலன் - சத்ருவான், பொன்பெயரோன் - ஹிரண்யனுடைய,
இன் உயிரை - நற்சுவனை, வவ்வி - பரிக்கூறித்து, ஆகம் - அவன் சரீரத்
தை, வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த அம்மானதிடம்—; கவ்வும் - கண்டாரை மெல்லாம்
கவரும்தான், நாயும்-நாய்களும், கமுகும் - அப்படிப்பட்ட கமுகுகளும், உச் [யி
சிப்போதொடு - ஆதித்யனும், கால்சுழன்று - கால்தொழாமதாய், தெய்வம் அல்
லால் - தன்னை விரும்பித்தொழும் ஆபீதர்க்கொழிய, செல்ல ஒண்ணு - சென்று
கிட்டவொண்ணாத, சிங்கவேழ் குன்றம்—, ச.

(ஓய்ந்தமாவும்) தளர்ந்து பசையற்ற நிலத்தில் ஸஞ்சாரத்
தாலே அந்நிலத்துக்கடைத்த திர்யக்குக்களும் ஓய்ந்திருக்கு மாய்த் [யிடு
து. (உடைந்த குன்றும்) தொட்டாரோடே லோஷமாம் படி தீக்
கதுவி யுடைந்த குன்றும், அதுக்குமேலே, தன்னிலே யுண்டான
அழலாலே தேய்ந்த மூங்கிலுமல்ல தில்லாத சிங்கவேழ்குன்ற
மே. தன்னிலேயுண்டான நெருப்பாலே தேய்ந்த வேய்களும்,
*வண்டினமுரலுஞ்சோலை யோபாதியாகத்தோற்று கிறதாய்த் திவ [உயி
ர்க்கு. “அதுவிதுவுதுவென்னலாவனவல்ல” என்னக்கடவதிறே. பிறர்க்
குக்குற்றமாய்த்தோற்றுமவையும் உபாடேயமாய்த் தோற்று கையிறே
ஒருவிஷயத்தை உகக்கையாகிறது. ந.

நாலாம்பாட்டு.— (எவ்வும் வெவ்வேல் பொன்பெயரோ
ன்) கையும் வேலுமா யிருக்கிற விருப்பைக்கண்டகாட்சியிலே, [உடு

“மாடி” என்று - நாலுகாலுடைய ஜந்துக்களாய், மீழ்மக்களைச் சொல்லு
கிறது. தேய்ந்த - குறைக்கொள்ளியான. குறைக்கொள்ளியைக் கொண்டாடுவா
ன்னென்ன வருணிச்செய்கிறார் (தன்னிலையித்யாடி.) அவன் ஸம்ஸ்யமுள்ள
தெல்லா முத்தேச்யமாய்த் தோற்று கைக்கு ஹேதவை யருணிச்செய்கிறார் (பிறர்
க்கித்யாடி.) ஆக, நரஸிம்ஹம் தன்னிலுண்டான கோபாக்கியாலே குன்றபோன்ற
ஹிரண்யன் நெஞ்சடைந்த ததர்த்யான ராக்ஷஸராகி தஷ்டம்ஸீதங்கள் ஓய்
ந்த கிடக்கிறபடிக்கு ஸ்மாரகமாய் இவர்க்கு உத்தேச்யமாய்த் தோற்று கிறதென்ற
தாய்த்து. ந.

நாலாம்பாட்டு.— (எவ்வுயித்யாடி.) கீழ் “கோளசியாய்” என்று - மிகக்கைச்
சொன்னது உபபந்தமென்று தோற்ற, சத்ருவான் ஹிரண்யனை வர்ணிக்கிற [உடு
ரென்று கைத்தி கண்டுகொள்வது.

† “மாவே கருணையும் பெருணையும் நிலனும், மேய்பநாற்காலுடையவும் வண்
டும், பூவுறைதிருவெனவாரையும் பொருந்தும்” என்று நிகண்டும்.

அது உடம்பிலே தைத்தால் பிறக்கும் ஁வமெல்லாம் பிறக்கும்படியிருக்கை. எவ்வத்தைப் பண்ணினின்றுள்ள வெவ்விய வேலையுடைய, பொன்பெயரோனுண்டு-ஹிரண்யன். எவ்வம் - ஁வம். ஏதலன்-சத்ரு. சிறுக்கனுக்கு சத்ருவானபோதே தனக்கும் சத்ருவாயிருக்கிறாய்த்து. “சத்ருக்஁ஹத்தில் ஁ஹிக்கவுமாகாது” என்றானிறே. பாண்டவர்களுக்கு சத்ருவானபோதே தனக்கும் சத்ருவானபடி; அவனுடைய இன்னுயிரை - அவன்விரும்பின வுயிரை. (வவ்வி) பரிசுறவித்து; “பபௌஜநா஁ந஁க்ரு஁யஃ” என்கிறபடியே.

(கவ்வுநாயும்) ஆரேனுமாகக்கண்டபோதே கவ்வியல்லது நி [ய]ல்லாதநாயும், அப்படி கவ்வும் கழுகும். (உச்சிப்போதொடு கால்சுழன்று) ஆடித்யனும் அந்நிலத்திலே வந்தவாறே, கால்தடுமாறிச்சுழன்று வாராநிற்குமாய்த்து. உச்சிப்போதுண்டு - ஆடித்யன், அவனோடே கூட, கவ்வுநாயும் கழுகுமாகக் கால் சுழன்று வாராநிற்கு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, உச்சிப்போதோடே, காலுண்டு-காற்று, அது [ய]டு சுழன்றுவாராநிற்கும். நிலவெம்மையைச்சொன்னபடி. அ஁஁சத்தைச் சென்று ப்ராபிக்க ஆசைப்படுகிறவர், “தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணு” என்கிறாராய்த்து, நரவம்஁ஹத்தினுடைய அழகைக்கண்டு கண்ணெச்சில்படுவாரில்லையென்னுமத்தைப்பற்ற. “அந்தியம் போதி லரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப்பல்லாண்டு” என்னு [உ]மவர்களிறே. அநா஁நிதர்க்குச் சென்று கிட்ட வொண்ணுதாய்த்து. ஹிரண்யன்போல்வார்க்குச்சென்று ப்ரவேசிக்கப்போகாதாய்த்து.ச.

“த்விஷ஁நம் நஹோக்தவ்யம் த்விஷ஁நம் நைவஹோ஁யேத் | பாண்டவா஁ த்விஷ஁நோ஁ஜம் மமப்ராணஹிபாண்டவாஃ” என்ற வசநத்தை யுட்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அர்யத்தை ஸாயிக்கிரர் (சத்ருக்஁ஹத்தில்த்யா஁.) [உரு]

உஷ்ணகிரணான ஆடித்யனுக்கும் கால் தடுமாறும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிரர் (நிலவெம்மையித்யா஁.) தாம் கிட்டவாசைப்படுகிறவர் “தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணு” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரர் (அ஁஁சத்தை யித்யா஁வாக்யத்தாய்த்நாலே.) இங்கு, “தெய்வம்” என்றதுக்கு - “விஷ்ணு஁க்சிபரோ஁ஹை” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநபரன்விரா஁ஸுபாப்ரக்஁திகளுக்குக்கிட்ட வொண்ணுதென்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிரர் (அநா஁நிதர்க்கித்யா஁.) “ஸீதோ஁வஹநாமதஃ” என்கிறபடியே அந்நிலவெம்மைதானே குளிர்த்தியைக் கொடுக்குமென்று கருத்து. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—மென்றவியா஁.) சக்ரவர்த்தித்திருமகன்விற்பிடித்தபிடியிலே அணுவர்மண்ணுணுமாப்போலே, நரவம்஁ஹத்தின் வாயில்பிறக்கும் விக்[உரு] ஁திகளிலேயும் நசிப்பார்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஁ஏதலன்னினுயிரை வவ்வினத்க்கு ஁ஹைவாண * மென்றபேழ்வாயை யதுஸந்திக்கிரொன்று ஁஁஁஁ கண்டு கொள்வது.

மு.—மென்றபேழ்வாய் வாளெயிறோர் கோளரியாய், அவுணன்-
பொன்றவாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம்;
நின்றசெந்தி மொண்டிருறை நீள் விசம்பூடியிடி
சென்றுகாண்டற்கரிய கோயில் சிங்கவேழ்குன்றமே. ௫.

ப-ரை.—மென்ற - சேற்றத்தாலே அசையாநின்றன, பேழ் - பெரிய, வாய்-
வாயையும், வான் - வான்போன்ற, எயிறு - பற்களையும், கோள் - மிடுக்கையுமு
டைய, ஓர் அரியாய் - அத்தீயநரவழிமஹமாய், அவ்வழவைக் கண்டபோதே,
பொன்ற - நசித்த, அவுணன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, ஆகம் - சரீரத்
தை, வள்ளுகிரால் - கூரியகிருவுகிராலே, போழ்ந்த - இருபிளவாம்படி பண் [டு
ணின், புனிதன் - லாவசுத்தியையுடைய ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளி யிருக்கிற,
இடம் - ஸ்தானமாவது; நின்ற - குறைவற்றுக்கிடக்கிற, செந்தி - சிவந்த அக்ரி
யை, குறை - சுழல்காற்றானது, மொண்டு - முகந்துகொண்டு, நீள்வீசம்புணடி -
பரந்த ஆகாசத்தினிடையிலே, இரிய - சிதறவோடுகையாலே, சென்று - அருகே
போய், காண்டற்கு-காண்கைக்கு, அரிய - எல்லார்க்கும் அரிதாயிருக்கிற, கோ [டு
யில் - திருப்பதியான, சிங்கவேழ்குன்றமே— (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(மென்றவித்யாடி) சேற்றத்தாலே மடி
த்த பெரியவாயையும், வான்போலே யிருந்துள்ள எயிறுறையும்,
மிடுக்கையுமுடைய அடிவீதிய நரவழிமஹமாய். (அவுணன் பொ
ன்ற) நரவழிவற்றத்தினுடைய தோற்றவிலே பிணமானாய்த்து. [உயி
(ஆகமியத்யாடி) பின்னையும் சேற்றம் மாறாமையாலே பிணத்திலே
வ்யாபரித்தானித்தனை யாய்த்து. (புனிதனிடம்) பிறர்க்கு உபகரித்தா
னாயிருக்கையன்றிக்கே தன்விரோதியைப் போக்கின சுடியியோமத்
தை நினைக்கிறதாய்த்து.

(நின்றவித்யாடி) குறைவற்றுக்கிடக்குமாய்த்து அக்ரி, அத் [உரு
தை முகந்துகொண்டு, சுழல்காற்று, பாப்பை யுடைத்தான ஆகா
சத்திலே இரிய - அங்கே சிதறவோட, ஆர்ப்பரவத்தைப் பண்ண
வென்னுதல்; (எரிய) என்று பாடமாகில், ஆகாசந்தானே (க) இந்த
நமாக எரியவென்றபடி. (சென்று) இப்படி யிருக்கையாலே ஒரு
வர்க்கும் சென்று காண்கைக்கரிதா யிருக்குமாய்த்து. பாம்படித் [உயி
தோபாதி யிந்நிலத்துக்கும் நமக்கு ஹயப்படவேண்டா என்று
ஹிஷ்டராடுறார். ௫.

பொன்ற - நசித்த. மென்றவாயைக்காணவே பொன்ற வாகமாய்த்தென்ன
சுருத்தி.

“குறை” என்றதினாய் (சுழல்காற்றென்றது.) (எரிய) என்ற பாட [உரு
திலே, குறைவீச அது நீள்வீசம்பூடி (எரிய) என்றத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ௫.

ஆரூம்பாட்டு.—(எரிந்தவித்யாடி.) * அங்கண்ணூல மஞ்சின வனவந்திக்கே,
“நவாயு: பஸ்பர்டேயயதரயவாஸ்தம் சரிரவிஹிசோநச்யந்விச்வரப்யசலேசகாரா
சலகுலாநவச்சபர்சயோதிக்கவயிதமபிபாயோநரஹரோள தவயிஸ்தம்மேகம்மதன்
புவிஸதிஹேஸ-ஹ்ரஹ” என்கிறபடியே-ஹேவர்களு மஞ்சும்படியானபடி [உயி
யை அதுணையிக்கொண்டு உலர்ந்த கண்டுகொள்வது.

† “எரிய” என்று பாடாந்தரம். (க) இந்தநம் - விறகு.

மு.—எரிந்தபைங்கணில்கு பேழ்வாயெயிற்றொடிதெவ்வுருவென்று
இரிந்து வானோர் கலங்கியோட விருந்த வம்மானதிடம்;
நெரிந்தவேயின் முழையுள்ளின்று நீணெழிவா யுழுவை
திரிந்தவானைச்சுவடு பார்க்கும் சிங்கவேழ்குன்றமே. சு.

ப.—எரிந்த - சேற்றத்தாலே எரியாநிற்பதாய், பை-பசுமையான, கண் -
கண்களையும், இலங்கு - ஒளிவிடாநின்றதுள்ள, பேழ்வாய் - பெரியவாயையும்,
எயிற்றொடி - பற்களையுமுடைத்தாயிருக்கிற, வடிவைக்கண்டு, இது எவ்வுரு! - இது
என்னவடிவு!, என்று - என்றுஅஞ்சி, வானோர் - தேவர்கள், இரிந்து - அங்கே
யிங்கே சிதறி, கலங்கி-கால்தடுமாறி, ஓட - ஒருவர் புக்கவிடத்தில் ஒருவர் புராதேய
இடம்படியாக, இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, அம்மானது - ஸர்வேச்வரனுடைய,
இடம் - ஸ்தானமாவது; நெரிந்த - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கின்றன,
வேயின் - மூங்கிலின், முழையுள்ளின்று - துளைவழியாக, உழுவை - புலிகளான
வை, நீள் நெழிவாய் - பெரியவழியிலே, திரிந்த - ஸஞ்சரியாநின்றதுள்ள, ஆனை -
யானைகள் போன, சுவடு - அடையாளத்தை, பார்க்கும்- ஸ்ரீராமகிருஷ்ணத்தாலேயே இ
பாராநின்றதுள்ள, சிங்கவேழ்குன்றம்— (சு.)

வ்யா.—ஆளும்பாட்டு.—(எரிந்தயித்யாடி) சேற்றத்தாலே யெயி
யாநிற்பதாய் ஜாதிப்படியுத்தமான பசுமையை யுடைத்தான கண்ணை
யும், உஜ்ஜ்வலமாகாநின்றதுள்ள பெரிய வாயையும், எயிற்றையுரு
டைய வடிவைக்கண்டு.(இதெவ்வுருவென்று)“இற்றைக்குமுன்பு உயி
கண்டறியாத தொன்றா யிராநின்றது! இதென்ன வடிவு!” என்
றஞ்சி, தேவர்களானவர்கள் (ஆர்ப்பரவத்தைப்பண்ணி) † அங்கேயிங்கே
சிதறிக் கால் தடுமாறி, ஒருவர் புக்கவிடத்திலே யொருவர் பு
காதே யோடும்படியா யிருந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம்.

(நெரிந்தயித்யாடி)நெருக்கத்தாலேஒன்றோடொன்றுஇணைந்து
ந்து நெரிந்திருந்துள்ள மூங்கில்துளைவழியே - அந்த டிவாரத்தாலே,
உழுவையுண்டு - புலி, அது, நீணெழிவாயிலே - பெருவழியிலே,
வணுரியாநின்றதுள்ள. (ஆனைச்சுவடு பார்க்கும்) ஆனையினு
டைய மஸ்தகத்தைப்பிளந்துஅத்தைப்பாரம்பண்ணுகைக்காகஅவைய
போகிற பெருவழியிலே அவற்றைச்சுவடுதாதி நிற்குமாய்த்து, உயி
ஆஸ்ராயப்பாக்கிகளாயிருப்பாரை யழியச்செய்கைக்கு நரஸிம்மமும்
அடிச்சுவடுதாதுமாப்போலே. சு.

மூலத்திலே (எயிற்றொடி) என்ற வரந்தரம், இருக்கிறவடிவைக்கண்டு என்றத்
தரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிற (சேற்றத்தாலே யித்யாடி) “இரி
ந்து” என்றதினையும் (அங்கேயிங்கேசிதறி) என்றது. [கரு

(தவாரத்தாலே) என்றவரந்தரம், புறப்பட்டு என்று சேஷம். இத்தால் -
ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்தன மூங்கில்களைத் தன் ஸுவத்தாலே நீக்கி வெளி
கண்டி புலி வெளிகிலத்திலே புறப்பட்டதென்று வம்சாவழியினைச் சொல்லிற்
குய்த்து. (அவடேரத்தித்தும்) என்றதக்கு - இங்குமஃயக்ரணம் பண்ணிநிற்கு
மென்று கருத்து. சு.

மு.—முனைத்த சேற்றம் விண்குடப்போய் மூவுலகும் பிறவும்
அனைத்தும்ஞ்சவாளரியா யிருந்த வம்மானதிடம்;
கனைத்த தீயும் கல்லுமல்லா வில்லுடைவேடருமாய்த்
தினைத்தனையும் செல்லவொண்ணாச் சிங்கவேழ்குன்றமே. எ.

ப.—முனைத்தசேற்றம் - மிக்க கோபமானது, போய் - இங்குநின்றும்
போய், விண்குட - ஆகாசத்தைச் சுடும்படியாகவும், மூவுலகும் - மூன்றுலோகங்
களிலுள்ளவர்களும், பிறவும் - மற்றும், அனைத்தும் - ப்ரஹ்மாதிடலோகங்க்களி
லுள்ளவர்களும், அஞ்ச - பயப்படும்படியாகவும், ஆளரியாய் - நரவசிம்ஹரூபியாய்,
இருந்த - எழுந்தருளி யிருக்கிற, அம்மானது - ஸர்வஸ்வாமியுடைய, இடம் - [யி
ஸ்தாநபாவது ; கனைத்த-எரியும்போதுத்வரியாரின் துள்ள, தீயும்-அக்கியையும்,கல்
லும் - அத்தாலே வேகிற கற்களையும், அல்லா-இவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரராய்,
வில் - வில்லை, உடை - கையிலே யுடையரான, வேடருமாய் - வேடர்களையு
முடைத்தாய், அநாநிதர்களுக்கு, தினைத்தனையும் - கூணகாலமாகிலும், செல்ல
ஒண்ண - கிட்டவொண்ணாது, சிங்கவேழ்குன்றம்—.

[கசுடு முனைத்தலென்றம், சேற்றமென்றம் - கோபமாய், மிக்ககோபமென்றபடி.] (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(முனைத்தவியாடி) மிக்கசேற்றமானது
போய் அகநிசுத்தத்தைச்சுட. (மூவுலகு மித்யாடி) த்ராலோக்ய
மும் ப்ரஹ்மாகிகளுடைய குடியிருப்பும் எங்குமொக்க அஞ்சும்படி
யாக ; ஆண்மையை யுடைய வென்னுதல், மதுஷ்யத்வமும் [உயி
லிம்வதத்வமும் கலந்திருக்கையைச் சொல்லிற்றதல்.

(கனைத்த) த்வரியாரின் துள்ள அக்கியும் - எரிநிறபோதை வெடு
வெடென்றித த்வரியை யுடைத்தான அக்கியும், அதிலே வைக்கோ
ல் போர்போலே வேகிற கல்லும்.

(அல்லாவித்யாடி) இங்குநெரிநிற நெருப்பிலும் கல்விலும் [உடு
அடியிடலாம், அங்குத்தை வேடர்முகத்தில் விழிக்க வொண்ணாதா
ய்த்து அவர்களுடைய க்ரௌர்ய மிருந்தபடி. (தினைத்தனையும்)உக
வாதார்க்குக் கண்ணாலே காலாலாம்படி சென்றுகிட்டிக் கண்ணெச்சிற
படவொண்ணாதபடி யிருந்த டேச மாய்த்து. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(முனைத்தவியாடி.) “எரிந்தபைங்கண்” என்றத்தால் [கய
தோற்றின சேற்றத்தின் எல்லையிலத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டு
கொள்வது.

“ஆள்” என்றதின்ரயம் (ஆண்மையைபென்றது.) அதாவது - சேவகத்தனம்.
“ஆள்” என்றதுக்கர்யாகரம் (மதுஷ்யத்வமுமித்யாடி.) “அல்லா” என்றுவிசேஷிக்
கையாலேவேடர்க்குஆயிக்கயம்தோற்றுக்கிறதென்கிறார் (இங்குமித்யாடி.) தினைத் [கசுடு
தனையும்.” தினைபென்று - ஸுக்ஷ்மமானபார்யமாய், எள்ளத்தனை பென்னுமாப்
போலே யாய், பரிமிதகாலத்தைச்சொல்லுகிறதென்று விவகித்தது, வாக்யத்துக்கு
உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உகவாதார்க்கித்யாடி.) எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(நாத்தமும்ப வியாடி.) ஓர்ஹகநிர்ஹஜந்தாலே விக்கிதி
யை யடைந்து ஹிரண்யனைக்கொன்றபடியை யதுஸந்யித்தாராய், பின்பு [சுய
ப்ரஹ்மாகிகளாலே ஸதுஷ்யனாயிருக்கும்படியை யதுஸந்யித்தாரென்று ஸங்கதி
கண்டுகொள்வது.

|| “அக்கியாலே தர்ணம்போலே வேகிறகல்லும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

மு.—நாத்தமும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையா

லேத்த அங்கோராளரியா யிருந்த வம்மானதிடம்;

காய்த்த வாகை நெற்றொலிப்பக் கல்லதர் வேயங்கழைபோய்,

*தேய்த்ததியால் விண்சிவக்கும் சிங்கவேழஞ்ஞறமே. அ.

ப.—ரை.—நா - நாவானது, தமும்ப - தமும்பேறும்படியாக, நான்முகனும் - நான்கு முகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், ஈசனும் - ருத்ரனும், ஆய் - தந்தாமுடைய தாம் குலையாதபடியாக, முறையால் - “அவன்சேஷி, நாம்சேஷபூதர்” என்னும் முறையாலே, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ண; அவர்களுக்கு ஸ்துத்யனயக்கொண்டு, அங்கு - அவ்விடத்திலே, ஓர்ஆளரியாய் இருந்த அம்மானதுஇடம்—; [யகாய்த்த - காய்கள் நிறைந்த, வாகை - வாகைகளின், நெற்று-நெற்றுகள், ஒலிப்ப-சபிக்கும்படியாக, கல்அதர்-கல்வழியிலே யுண்டான, வேயங்கழை - குழல் மூங்கிலானது, போய் - ஆகாசத்தை யளாவும்படி ஒங்கி, தேய்த்த - தன்னிலே உராய்கையாலுண்டான, தியால் - நெருப்பாலே, விண் - ஆகாசம், சிவக்கும் - சிவந்துகிடக்கிற, சிங்கவேழஞ்ஞறம்—]. (அ.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(நாவித்யாடி) நாவானது தமும்பேறும்படியாக, உதூர்முலனும், ஷேவர்களில் தலையான ருத்ரனும், முன்பு ஹிரண்யனுக்கஞ்சி மதுஷ்யவேஷங்கொண்டிதிரிந்தவர்கள், அவன்பட்டபின்பு தந்தாமுடைய தாம் குலையாதபடி முறையாலே வந்து சேஷித்வ ப்ராப்தியாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண; அவர்களுக்கு [உலிஸ்துத்யனயக்கொண்டு, அவ்விடத்திலே இதுக்கு முன்பதுஅயித்தியாத நரலிஹமாய்க்கொண்டிருக்கிற ஸர்வேசுவரனுடைய ஸ்யாநம்.

(காய்த்தவித்யாடி) காய்த்த வாகைகளிலேநெற்றானதுத்வரிப்ப. பாலே நிலத்துக் கடைத்த வ்ஃகூங்களினையும் சொல்லக்கடவ திறே. (கல்லதர் வேயங்கழைபோய்) கழையென்று- மூங்கில் [உருய், அதரென்று-வழிக்குப்பேர். கல்வழியிலேயெழுந்த, வேயங்கழையுண்டு - குழல் மூங்கில், அது அகரிகூத்தளவும் வளர்ந்து தன்னிலே யிழைந்து அத்தாலே யுண்டான அக்ரியானது, மேவததாலே ஆகாசம் கறுத்திருக்குமாப்போலே இந்தநெருப்பாலே சுவந்து கிடக்குமாய்த்து. இத்தால் - அகவாயடங்க ப்ரஹ்மாடிக [கருளுடைய ஸ்தோத்ரமாய்க் கிடக்கும்; புறவாயடங்கலும் வாகை நெற்றினுடைய த்வரியாய்க்கிடக்கும். அ.]

“ஈசனுமாய்” என்கையாலே - முன்பு மதுஷ்யராயிருந்தமை ஸஞ்சிதமாய்த் தென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாவானதித்யாடி.)

பாலிலித்தத்துக்கு - நிர்ஜலஹேத்துக்கு. முனித்த சேற்றம் போய் விண் [கருசுமேம்படி யிருந்த நரலிஹத்தின் சேற்றம் மாறுகைக்கு மெள்ள ப்ரஹ்மாடிகள் வந்த ஸ்துதிக்குமாப்போலே, விண்சிவக்கும்படியானமூங்கிலினுண்டான அக்ரிக்கு அஞ்சி காட்டுவாகைகள் ஸ்துதிக்கிறன வென்று விவக்ஷித்தக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாடி.) (அகவாய்) என்கிறத - உன்னிருக்கிற நரலிஹவிஷயத்திலே பென்கை. (புறவாய்) என்றது - அந்த லிஹயஹேத்தைச் [சயிசுதரிது முண்டான மூங்கில் விஷயத்திலென்கை. அ.]

மூ.—நல்லை நெஞ்சே ! நார்தொழுதும் ; நம்முடை நம்பெருமான்
அல்லிமாதர் புலக நின்ற வாயிரந்தோளனிடம் ;
நெல்லிமல்கிக் கல்லுடைப்பப் புல்லிலையார்த்ததர்வாய்
சில்லிசில்லென்றெல்லறாத சிங்கவேழ்குன்றமே. * கூ.

ப-ரை.—நம்முடை - நமக்கு ஆசிரயணியனும், நம்பெருமான்-நமக்குஸ்வாமியாய், அதுகூலர் பக்கலிலும் அச்சிற்றம் புகுகிறதோ ! என்று அத்தைஆற்றுகைக்காக, அல்லிமாதர் - தாமரைப்பூவையிருப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியார், புலக - “அகலசில்லென்றையும்” என்று கட்டிக்கொள்ளும்படி, நின்ற - எழுந்தருளியிருக்கிற, ஆயிரம்தோளன் - ஆயிரம் திருத்தோள்களையுடைய ஸர் [ய] வேச்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தானமாகவது ; நெல்லி - நெல்லிமரங்கள், மல்கி - நிறைந்து, கல் - சுந்தனை, உடைப்ப - உடையப்பண்ணும்படியாகவும், புல்லிலை - பனையோலையானது, ஆர்த்து - ஓசைப்படும்படியாகவும், அதர்வாய் - வழியிலே, சில்லி - சில்லிவி என்றும் பகலிகள், சில்லென்று ஒலிஅருத - சில்லென்னும் ஓசை மாறாதபடியுமான, சிங்கவேழ்குன்றம்—; நல்லைநெஞ்சே! - எனக்குப்பாங்கான [ய] நு நெஞ்சே!, நார்தொழுதும் - நாம்அங்கேசென்று அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவிப்போமென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். (க)

வயா. - ஒன்பதாம்பாட்டு.— நல்லைநெஞ்சே) எனக்குப் பாங்கானநெஞ்சே. ஸம்ஸாரயித்து, நெஞ்சே நியெனக்குப்பாங்காயிறே யிப்பேறுபெற்றது. (நார்தொழுதும்) நார்தொழுதுஉஜ்ஜீவிப்போம். இது,இத்திருமொழியிற்பாட்டுக்கெல்லாம் க்ரியாபடி. (நம்முடைநம் பெருமான்) நித்யஸுகிரகருங்கருவாவ்யனயிருக்குமாப்போலே நமக்கும் ஆசிரயணியனாய்க்கொண்டுவந்துஸந்தியிப்பண்ணினஸர்வேச்வரன். (அல்லியித்யாடி) ப்ரஹ்மாடிக ளாசிரயிக்க டேவர்கள் கலங்கியோடப் புக்கவாரே, ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்காக இவ்வடிவுகொ[உரு]ண்டதுபோய் அதுகூலர்பக்கலிலேயும் வந்துவருக்குமளவாய்த்தோ ! என்று அந்தச்சிற்றத்தை ஆற்றுகைக்காகப் பெரியபிராட்டியார் வந்து கட்டிக்கொள்ளுமாய்த்து. (ஆயிரந்தோளன்) இவளனைத்தால் இவளைக்கட்டிக்கொள்ள ஆயிரம்தோளுண்டாமாய்த்து.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(நல்லைநெஞ்சேயித்யாடி.) நான்முகனு மீசனுமேத்தச்சுய செய்தேயும் சேற்றம்மாறாதேயிருக்க பிராட்டி போய் ஸம்ஸலேவித்துச் சேற்றத்தை மாற்றினபடியை யதுவலிக்கிரொன்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

நல்லையான நெஞ்சே என்று விசேஷணமாக பொருளோஜன யருளிச் செய்து, நெஞ்சே நிரல்லை யென்று அந்வயித்து யோஜநாஜரம்(ஸம்ஸாரயித்தித்யாடி).(பெற்றது) என்றவநாரம், என்கிரொன்றுமாம் என்றுகூட்டுவது. இங்கு[கரு]ன்னருகில்,(ஸம்ஸாரயித்து)என்றுசொல்லவேண்டாவிறே. நம்பெருமான் என்னவமைந்திருக்க, “நம்முடை” என்று விசேஷித்தத்தாலே-தாம் நிரூபகரணமை தோற்றுகையாலே, அத்தை ஸத்திஷ்டாஹ முப்பாடிக்கிரார் (நித்யேத்யாடி)“அயர்வதம்மரர்கள்” என்னக்கடவதிறே.

ஹிரண்யனுடையநெஞ்சிடந்தபோது,அவனெனும்புடையும்படியும்,அவனு[சுல]டைய ஆர்த்துக்கொள்ளுகையும், அவன் ரக்தம் சில்லென்று புறப்படும்படியும், அத்தேசத்தைக் கண்டவுடனே ஸம்ஸிதி விஷயமாகிறதென்னும் கருத்தாலே வர்ணிக்கிரொன்று கொள்வது.

கசஅ பெரிவதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

மு.—செங்கணினியிட்டிறைஞ்கம் சிங்கவேழஞ்ஞுடைய

எங்களிசெனம்பிராணை யிருந்தமிழ் நூற்புலவன்

மங்கையாளன் மன்னுதொல்சீர் வண்டறைதார்க்கலியன்

செங்கையாளன்செஞ்சொல்மலைவல்லவர் தீதிலரே.

ii

பரை.—செம் - சிவந்த, கண் - கண்களையுடைய, ஆனி - ஸிம்ஹங்கள், தங்
களுக்குப் ப்ரதிகுலமான மர்க்கங்களைக் கொண்டு அவற்றை, இட்டி - திருவடிக
னிலே ஸமாராதநோபகரணமாக ஸமர்ப்பித்து, இறைஞ்சும் - ஆசிரியரினின்றுள்
ள, சிங்கவேழஞ்ஞு - சிங்கவேழ் குன்றத்தை, உடைய - வரஸஸ்தாநமாக வுடைய
யனாய், எங்கள் - ஸம்ஸாரிகளான நம்போல்வார்க்கும், ஈசன் - ஸ்வாமியாய், மு
எம்பிராணை - எனக்கு உபகாரகளு ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக; இரு - ஒருவர
னும் கரைகாண வொண்ணாத, தமிழ்நூல் - தமிழ்சாஸ்த்ரத்தில், புலவன் - வல்லவ
ராய், மங்கையுளன் - திருமங்கைக்கு ராஜாவாய், தொல் - அநாதியான, மன்னு -
பாரதந்த்ரயத்திலே நிலிநின்ற, சீர் - ஸ்ரீயையுடையராய், வண்டி - வண்டிகள்,
அறை-சப்தியரினின்றுள்ள, தார் - மாலையையுடையராய், செங்கையாளன்-மிக முடி
வும் ஓளதார்யத்தை யுடையரான, கலியன் - ஆழ்வாரருளிச்செய்த, செம்சொல்
மலை-செவ்விய சொல் தொடையை, வல்லவர் - அர்த்தத்துடன் கற்கவல்லவர்கள்,
தீதிலர் - பொல்லாங்கு இல்லாதவராவர் என்கிறார். (ii)

(நெல்லியித்யாடி) நெல்லிகளானவை மிக்கு கற்களை உடையப்பண்
ணுமாய்த்து. நெல்லிமாங்கள் வேரோடிக் கற்களை உடையப்பண்ணும்.
(புல்லிலையார்த்து) மூங்கிலிலைகளானவை த்வங்க வெண்ணுதல், பனை
யோலைஒசைப்பட வெண்ணுதல். அதர்வாயிலே - வழிபிடத்தலே;
சில்லியுண்டு-சில்லீடு, அது, சில்லென்னுநிற்குமாய்த்து- ஒரு சப்பாரா
காரத்தைப் பண்ணுநிற்குமாய்த்து. ஒல்லருத-தவநி மாருத. ... க.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கணியித்யாடி) வீரஸ்ரீயாலே [உரு
சிவந்த கண்களையுடைய ஆனிகளானவை தங்களுக்குப் ப்ரதிகுலமான
மர்க்கங்களை யழியச்செய்து அவற்றைத் திருவடிகனிலே ஸமாராயநோ
பகரணமாகக் கொண்டுவந்து பொகட்டு ஆசிரியரினிற்குமாய்த்து.
ஸ்ரீவண்டாகர்ணாழ்வான் “இது ப்ராஹ்மணசுவம், உத்தமம்” என்று
“இதுபுதிசு” என்றானிறே. சிங்கவேழஞ்ஞுந்மதனக்குவாஸஸ்யாந்நாநி
மாக வுடையவன். ஸம்ஸாரிகளான நம்போல்வார்க்கும் சென்றாசிர
யிக்கலாம்படி யிருக்கிற உபகாரகனை. (இருந்தமிழ் நூற்புலவன்) ஒருவ
ரால் கரைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற தமிழ் சாஸ்த்ரோக்தமான
படியைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாயிக்யத்தை யுடையவர். (மங்கையா
ளன்) திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர். (மன்னுதொல்சீர்) நிலிநின்ற

சில் வீடென்றது - பக்ஷிவிசேஷம். இப்படி நவசிம்ஹாவதாரரபடிநத்தல்
தவசிக்கு ஸூசகமான ஷேசமாகையாலே “நாம் தொழுதம்” என்கிறோன்று
கருத்தது.

பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கணியித்யாடி.)

“நவம்சவமிஷம்புண்யம் வேடிபாரமச்யுதபஜ்ஞஸிம் மஹாப்ராஜ்ஞம்[சயி
ப்ராஹ்மணம் சிவமுத்தமம்” என்கிற வசத்தையுட்கொண்டு உத்தராயத்தை ஸ
மர்யுக்கிறார் (ஸ்ரீவண்டாகர்ணாழ்வா னித்யாடி.)

பாரதந்தர்ய ஸ்ரீயை யுடையவ ராய்த்து ; “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்தஃ.” வண்டிகளானவை மயுபாநம்பண்ணி அறையாநின்ற உள்ள மாலையை யுடையஆழ்வார். (செங்கையாளன்) மஹோதாரன். இப்பர வையத்தைப் பிறர்க்கதுலாவ்யமாம்படி பண்ணித்தந்தவரிதே. [௫ (செஞ்சொல்மலைவல்லவர்) அரியஅர்யத்தை உள்ளபடி காட்டவற்றான செவ்விய சொல்தொடைவல்லவர். (திதிலரே) நரவலி0ஹம் விரோயி யைப்போக்குகையாலே அவர்களுக்குப் பொல்லாங்கு வாராகிதே. ௨.

அடிவரவு—அங்கண் அலை ஏய்ந்த எவ்வும் மென்ற எரி

முனைத்த நா நல்லை செங்கண் கொங்கு.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அறையாநின்றான் - சப்தியாநின்றான். செம் - அழகான, கையை யாளுமவ னென்று சப்தாரம் (மஹோதாரணென்று) ௨.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - கொங்கு. ப்ரவேசம்.

விரோயிநிரஸநரீலைய், ஆஸ்ரீதஸம்ச்லேஷ ஸ்வாவனய், ஸர் வாஹாராத்மாவா யிருக்கிற ஹரியானவன், வாயாலே திருநாமஞ் சொன்னானென்று ஒருசிறுமகனுக்குத் தமப்பன் பகையாக உதவிற் றொருவடிவைக்கொண்டுவந்துதோற்றி, அவனுடைய விரோயி [௨௨] யைப்போக்கு உபகரித்தவன், அவனொருவனளவிலேயும் பர்யவலி க்கையன்றிக்கே திருநாமஞ்சொன்னாரெல்லாருடைய ஸஸாரஹித த்தைத் போக்குகைக்காகத் திருமலையிலே வந்து ஸந்நிவிதனைன், நாமங்கேபோயதுவிப்போமென்றுதிருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். தமிழ்லாஷைநடையாடுகிற துக்கும் எல்லையானநிலமாயிருக்கும்மே. ௧

அ.—கொங்கலர்ந்த ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே, “நின்ற செந்தி மெந ன்நி குறை நீள்விசம்பூடியிய” என்றும் “களைத்த தீயும்கல்லும்” என்றும் “தே ப்த்த தீயால் விண் சிவக்கும்” என்றும் - விரோயிகளுக்கு ஁ஷ்ப்ரவேசமர யிருக்கும்படியை யறுஸர்யித்து, “நெஞ்சே நார் தொழுதம்” என்றும் அறுஸர் யித்தார் ; இப்படி நிலவெம்மையை யறுஸர்யித்ததே ஹேதுவாக, பரம [௩௮] காருணிகனு ஸர்வேச்வரன் இவரிடத்தில் தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி ச்஁கொடுக்க, கண்டதுவலிக்கிருரென்று ஸ்மற்றி யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (விரோயீத்யாடி). “பொங்குநீர் செங்கயல் தினைக்கும்சுனை” என்றிறே அதுஸர்யி க்கிறது. குருந்தம், புள், பேய், மாமருதுகளை நிரவிர்த்தபடியைச் சொல்லுகை யைப்பற்ற (விரோயிநிரஸநரீலையென்றது.) “கோத்தந்தகாயர்தம் பாடியில் [௩௫] குரவை” இத்த்யாடியைப்பற்ற (ஆஸ்ரீதஸம்ச்லேஷ ஸ்வாவனையென்றது.) “பாரு நீரேரிகாற்றினோ” இத்த்யாடியைப்பற்ற (ஸர்வாஹாராத்மாவாயென்றது.) “திரு ஁தலரியாயவன்” என்றத்தைப்பற்ற (ஹரியானவனித்த்யாடி.) “பேசுமின் திரு நாமம்” என்கிறபாட்டைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனொருவனித்த்யாடி.) திருமலையை யறுவலிக்கைக்கு நியாமகாஹம் (தமிழித்த்யாடி.) இத்தால் - [௪௮] ஁க்கவேழ்குன்றத்திலே தாமெழுந்தருளினால் அங்குள்ளார் வகிராய் தாம் தமிழ் பராகையாலே ௧ ஸோடிய஁ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்குச் சேரவிழா஁மயாலே, இத்திருமலையிலேயிரண்டும் கலசியிருக்குமென்று அறுவலிக்கிருரென்றுகருத்து. ௧

மூ.—கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவல னெம்பிரான், சங்குதங்குதடங்கடல் துயில்கொண்ட தாமரைக்கண்ணின், பொங்குபுள்ளினைவாய்பிளந்த புராணர்தம்மிடம்; பொங்குநீர் செங்கயல் திளைக்குஞ்சினத் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. க.

ப.ரை.—சங்கு - சங்குகள், தங்கு - பொருந்தி, தடம் - பரந்திருந்துள்ள, கடல் - திருப்பாற்கடலில், துயில்கொண்ட - யோகசித்திரை செய்யுமவனாய், தாமரைக்கண்ணின் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையனானவன், கோவலன் - அங்குமின்றும் கர்ஷணனாய் வந்து திருவவதரித்து, கொங்கு - பரிமளம், அலர்ந்த - வீசாவின்றுள்ள, மலர்-புஷ்பங்கள் நிறைந்த, குருந்தம்-குரு [ய]ந்த வடிவுகொண்டு வந்த அஸுரனை, ஒசித்த - நிரவரித்து, பொங்கு - பெரியகிளர்த்தியோடே வந்த, புள்ளினை - பகாஸுரனுடைய, வாய் - வாயை, பிளந்த - கிழித்துப்பொருட்டவனாய், எம்பிரான் - இப்படி விரோதிகளைப் போக்குகையாலே எனக்கு உபகாரனாய், புராணர்தம் - புராணப்பரவித்தானை ஸர்வேச்வரனுடைய, இடம்-ஸ்தானமாவது; பொங்குநீர்-மிக்க ஜலத்தையுடைத்தாய், செம்- [ய]டு இளமையாலே சிவந்த, கயல் - கயல்மதஸ்யங்கனானவ, திளைக்கும் - களித்து வந்தியாகின்றுள்ள, சனை-சனைகளையுடைய, திருவேங்கடம்-திருமலையாம்; நெஞ்சமே! - மனஸே!, அங்கே சென்று, “தாழ்சடையும் நீன்முடியும்” இத்தயாதிப்படியே எழுந்தருளியிருக்குமவனை, அடை - கிட்டப்பாராய் என்கிறார். ... (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(கொங்கலர்ந்த)பரிமளத்தைப் பாவணி [உய]யாகிற்பதான மலரை யுடைத்தான. (குருந்தமொசித்த) அடியே பிடித்துத்தலைபளவும் பூத்து டர்ச்சநியமாய் அஸுராவேசத்தாலேநலியதாகத்தேடிநிற்க; “இதழித்தாயிருந்தது, முறித்துக்காரியங்கொள்ளுவோம்” என்றுஒசித்தானாய்த்து.(கோவலனெம்பிரான்) கர்ஷணனாய்வந்தவதரித்துக் குருந்தை முறித்தாப்போலே, என்விரோபியைப் போக்கி யெனக்கு உபகரித்தவன். அதின்நினைவென்படி காரியஞ்செய்ய்வய்நிக்கே என்னுடைய காரியஞ்செய்த உபகாரகன். (சங்குத்தயாடி) இவ்வவதாரத்துக்கடியாகத்திருப்பாற்கடலிலேவந்து ஸந்நியப்பண்ணிபடியைச் சொல்லுகிறது.சங்குகென்றுபேர்பெற்றவையுடைய சேராரிற்பதாய்,கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடைத்தான [நய]திருப்பாற் கடலிலே, கண் வளர்ந்தருளினவன். (பொங்குத்தயாடி) பெரியகிளர்த்தியோடே மிகைத்துவந்துதோற்றின ஸகாஸுரனை வாயைக்கிழித்து, இப்படிவிரோதிகளைப் போக்குகை பழையதாகச்செய்துபோருகிறவர் வந்து வர்த்திக்கிறஸ்யானம். (பொங்குத்தயாடி) ஜலத்தினுடையஸம்ஸீடியி கயலினுடையகனிப்புக்கீடாயிருக்குமிதே.[நடு]

முதற்பாட்டு.—(கொங்குத்தயாடி) ஹிரண்யன் தான் * கொலைக் கையாளனாய் தன்னுடைய விரோயித்தவந்தோற்ற விருந்தான், குருந்தம் முதலானவை ஆதகல்யந்தோற்ற வந்து வஞ்சகங்களாயிருக்கையாலே அவனிலும் ச்ஞாங்களைன்று திருவுள்ளத்திலே தோற்றி அவற்றை யருளிச்செய்கிறாரென்று அவதாரிகை மிட்டுக்கொள்வது. [சய]

அழித்தஎன்னுதே, “ஒசித்த” என்றதக்கு வாலரை (அடியேபிடித்தியாடி) இந்தாஸ்-மாயம்மதத்தைம்மென்றுபிடிக்கத்தேடினாப்போலேபூத்தமரமென்றே பூவுதிராதபடிபேர்த்தானென்றதாய்த்து.குருந்தொசித்ததேதமக்குபகாரமாகிஅந்தாஸ்ஸாஸாமருளிச்செய்கிறார் (அதின்வினைத்தயாடி). கீர்ப்பகையற்றவிலமாகையாலேஜயந்தமாவாயிருந்தது,அதக்குப் பரிநிரீஷமான விலமென்றுதோற்ற [சடு]“பொங்குநீர்” என்கிறாரென்று விவநித்தருளிச்செய்கிறார் (ஜலத்தினித்தயாடி.)

மு.—பள்ளியாவதுபாற்கடலரங்கம்; இரங்க வன் பேய்முலை
பிள்ளையா யுயிருண்ட வெந்தை பிரானவன் பெருகுமிடம் ; -
வெள்ளியான் கரியான் மணிநிறவண்ண நென்மெண்ணி நாடொறும்
தெள்ளியார்வணங்கும்மலைத் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. ௨.

ப-ரை.—வல் - வலியநெஞ்சுடையளான, பேய் - பூதநையுடைய, முலை -
முலைகளானவை, இரங்க - தானேசுரக்கும்படியாக, பிள்ளையாய் - சிறியகுழவி
வடிவுகொண்டு, உயிர் - அவளுடைய ப்ராணனையுங்கூட, உண்ட - அமுதசெய்த
ருளிவனனாய், எந்தை - எனக்கு குலநாதனாய், பிரான் அவன் - உபகாரகனான
ஸ்ரவேச்வரானவன், பள்ளிபாவது-ஆச்சிந்தரகூணூர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தரு [யி
ளும் படுக்கையாவது, பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலும், அரங்கம் - திருவரங்கம்
பெரியகோயிலுமாம் ; பெருகும் - வளருகிற, இடம் - ஸ்தானமாவது; தெள்ளி
யார் - அந்நயப்ரயோஜனரான திருமழிசைப்பிரான் போல்வார், “பாலின்நீர்மை
செம்பொன் நீர்மை” இத்தயாதிப்படியே, கீர்த்தயுகத்தில், வெள்ளியான் - வெளுத்த
நிறத்தையுடையவன், சுலியுகத்தில், கரியான் - கறுத்தநிறத்தையுடையவன், [யிடு
த்வாபாயுகத்தில், மணிநிறவண்ணன் - நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன்,
என்று எண்ணி - என்று பலகாலும் இவ்வடிவுகளை அதுஸந்தித்து, “ஒழிவில்லா
மெல்லாமுடனாய் மன்னி” என்கிறபடியே, நாடொறும் - நாள்நோறும், வணங்
கும் - திருவடிகளிலேவிழுந்து ஆசிரயிக்குற, மலை - மலையான, திருவேங்கடம் -
திருமலையாம்; நெஞ்சமே!—அகடை-அங்கேசென்று கிட்டப்பாராய் என்கிறார். (௨)

இளமையாலே சிவந்தநிறத்தையுடைய கயல்களானவை களித்து வர்த்
திக்கிற சுணைகொடியுடைய திருமலையை அடைநெஞ்சே யென்கிறார். க.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியாவது பாற்கட லரங்கம்)
ப்ரஹ்மாடிகளுக்க காச்ரயணியனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறதது
திருப்பாற்கடல் படுக்கை; அவ்வளவும் சென்று கிட்டமாட்டாத [௨௫
ஸௌரிகளுக்காக, கோயில். (இரங்கவித்யாடி) முலையை ஸ்பர்சித்த
வளவிலே நெகிழ்ந்து முலைசுரக்கும்படியாக வென்னுதல் ; அன்
றிக்கே, அவள் கதற வென்னுதல். வன்மையையுடைத்தான நெஞ்
சையுடைய பூதநையுடைய முலையைப் பிள்ளையாயே யுண்டானாய்த்
து. மெளத்தயத்தாலே உயிருக்கும்முலைக்கும்வாசியறியாதே அமு [நயி
து செய்தானாய்த்து. (எந்தைபிரானவன் பெருகுமிடம்) எனக்கு
குலநாயனான வுபகாரகன் வர்பிக்கிற ஷேசம். பெருகுகை - வளரு
கை. அத்தால் - வர்பிக்கையைச் சொன்னபடி.

“சங்குதங்குதடங்கடல்துயில்கொண்டதாமரைக் கண்ணின்” என்றத்தைமுந்தற
அதுஸர்யித்து, பாட்டுஅதுஸர்யிக்கைஅந்வயம். ஆக, இப்பாட்டால்-திருமலை [௩௫
சென்றுகிட்டலாம் ஷேசமாகையாலே விரோயிக ளதுகூலவேஷத்தாலே வந்தா
லும் திருவேங்கடமுடையான் அவர்களை நிரஸிப்பனென்றுசொல்லிற்றாய்த்து. க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - கதிராப்பிசாயிதவம்
பின்னாட்டி, ஸ்ரீரங்கசாயிதவத்தையும் யசோதைதொட்டிநிடைமையையும் ஸம
ரிப்பிக்கஅதுஸர்யிக்கிறோரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. [சய

பிள்ளையா யுயிருண்ணக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மெளத்தயத்
தாலேயித்யாடி.) (வர்பிக்கையைச் சொன்னபடி) என்றதக்கு - தொட்டிப்பிள்ளை
பேயுயிருண்டபின்பு நிற்கக்கற்றது திருமலையிலே என்று கருத்து.

மூ.—நின்றமாமருதிற்றுவிழ நடந்த நின்மலன் ; நேமியான் ;
என்றும்வானவர்கைதொழுமினைத்தாமரையடியெம்பிரான் ;
கன்றிமாரிபொழிந்திடக் கடிதாரிரைக்கிடர்நீக்குவான்
சென்றுகுன்றமெடுத்தவன் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே. ௧.

ப.—ரை.—நின்ற - அஸ்ராவேசத்தாலே பேராதேநின்ற, மாமருது - பெரிய
மருதமாமானது, இற்றுவிழ - முறிந்து விழும்படியாக, நடந்த - நடுவே தவழ்
ந்துபோன, நின்மலன் - நிர்மலமான மகஸ்ஸையுடையனும் ; விரோதிகளை நிரவ
ிக்கைக்காக, நேமியான் - கருதுமிடம் பொருதுவரும் திருவாழியைத் திருக்கையி
லே யுடையனும் ; வானவர் - நித்யஸூரிகள், என்றும் - எப்போதும், கைதொழு
மும் - ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பதாய், தாமரை - தாமரை மலர்போன்ற, இனை
அடி - இரண்டிருவடிக்கையுடைய, எம்பிரான் - உபகாரசனும் ; திருவாய்ப்பாடி
யிலுள்ளார் இந்தரனுக்கு வர்ஷார்த்தமாக இடம்விருந்தைப் பெருமையாலே,
கன்றி - கோபித்து, அவன், மாரி - மஹாவர்ஷமாக, பொழிந்திட - வர்ஷிப்பிக்க,
ஆடசுக்களுடைய, நிரைக்கு-கிரள்களுக்குண்டான, இடர்-துக்கத்தை, நீக்கு [மிரு
வான்-போக்கி அவற்றையும் இடையரையும் ரகுவிக்கைக்காக, கடிது-சடக்கென, செ
ன்று - போய், குன்றம் - கோவர்த்தமலை, எடுத்தவன் - குடையாகதரித்த
ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருக்கிற, திருவேங்கடம் - திருப்பதியை. நெஞ்ச
மே—, அடை - ஆசிரயி என்கிறார். ௧௫

(வெள்ளியானித்யாடி) கொண்டகொண்டவடிவெல்லா மிவர்த்த
உஜ்ஜேச்யமாபிருக்கிறதாய்த்து அவன்கொண்ட வடிவாகையாலே.
கீதையுமத்தில் வெளுத்தநிறத்தை யுடையனும், கலியுடித்தில் கறுத்த
நிறத்தை யுடையனும், உவாபடியுத்தில் வந்தவாதே ச்யாமமான நிறத்
தையுடையனாயிருக்குமென்று இவ்வடிவுகளை அறுஸர்பித்து, தெள்
ளியாருண்டு-அந்நயப்ரயோஜரானவர்கள், நாடோறும் வணங்கு[உரு
வர்களாய்த்து. நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யாதுலவம் பணியும்
மலையான. ௨.

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு.—(நின்ற) அஸ்ராவேசத்தாலே பே
ராதேநின்ற, மாமருதுண்டு - பெரியமருது ; அவ்வருகே விழுந்த
விது இவ்வருகேயாய்த்ததாகில்செய்வதென் ! என்று ஊயப்பட [கல
வேண்டும்படியா யிருக்கிறதாய்த்து ; அது முறிந்து விழும்படியாக.

(அந்நயப்ரயோஜரானவர்கள்) என்றது—“பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மை”இத்யாடி
யாலேஅதுஹவிக்கையேப்ரயோஜமாயிருந்த திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்களை
ன்கை. (மலையான) என்ற வர்ஷரம், திருவேங்கடமீத்யாடியைப் பூரிப்பது என்று
திருவுள்ளம். ௨.

மூன்றும்பாட்டு.—(நின்றமாமருதித்யாடி) “பெருகுமிடம்” என்றத்தாலே -
நிற்கக்கற்றவன் என்று தோற்றினவளவன்றிக்கே நடைகற்றுச் செய்தவற்றை
அதுஹவிக்கிறாரென்று ஸம்மதி.

மருதரூபாதே நின்றிராதோ, “நின்ற” என்பானென்னென்ன வருளிச்
செய்கிறார்(அஸ்ரேத்யாடி).(நின்றமாமரம்)என்றும்பாட்டுமென்று சொல்[சய
லவர்கள், “மா” என்றதக்கு உட்கருந்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவ்வருகையித்
யாடி). (இவ்வருகே) என்கையாலே - தாமும் கீழ்ஷண்ணு மொருப்ரடிசத்திலே
யிருந்தமை தோற்றுகிறது.

மு.—பார்த்தற்காயன்று பாரதம்கைசெய்திட்டு வென்றபரஞ்சுடர் ;
கோத்தங்காயர்தம்பாடியில் குரவைபிணைந்த வெங்கோவலன் ;
ஏத்துவார்தம்மநத்துள்ளான்; இடவெந்தைமேவியவெம்பிரான்;
தீர்த்தநீர்த்தடஞ்சோலேரும் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே.ச.

ப.ரை.—அன்று - பாண்டவர்ணதனுச்சென்று துர்யோதநாதிகளை ஒருப்படுத்தப்பார்த்தவன்று, அவர்கள் ஒருகோற்குத்து நிலமும் கொடோம்என்ன, பாரதம் - மஹாபாரதயுத்தத்திலே, பார்த்தற்கு ஆய் - அர்ஜுனனுக்குக் கையாளாய் நின்று, கைசெய்திட்டி-கையுமணியும் வகுத்து, வென்ற - அவர்களை ஜயித்து, தர்மபுத்ரனை முடிசூடுவித்து த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, அத்தாலே, பரஞ் [ய] சுடர் - திருமேனியில்மிக்க ஒளியையுடையனாய் ; ஆயர்தம்பாடியில் - திருவாய்ப்பாடியிலே, எங்கோவலன் - ஆச்ரிதர்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே மோபகுலத்திலவதரித்து, குரவை - குரவைக்கூத்தில், கோத்துப்பிணைந்த - தானுமொருவனுய்க் கைகோத்து ஆடினவனுய் ; ஏத்துவார்தம் - அக்கூத்திலே ஈடுபட்டு அவனை வாயாரவாழ்த்துமவர்களுடைய, மந்தம்-மஸ்ஸவிலுள்ளான். விடாதே யிருக் [ய]ருகுமவனுய் ; இடவெந்தை - திருவிடவெந்தையிலே, மேவிய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, எம்பிரான் - ஸாவல்வாயியானவன் எழுந்தருளியிருப்பதாய், தீர்த்தம் - பாவநமான, நீர் - ஜலத்தையுடைய, தடம் - தடாகங்களாலும், சோலை - பொழில்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்டிருக்கிற, திருவேங்கடம் அடை நெஞ்சமே—.

“குரவைபென்ப கைகோத்தாடல்” என்று நிகண்டு. கோத்தற்கு என்றத்தை[உய] கோ தற்கு என்று பிரித்து - மோஸம்ர்த்தியையுடைய என்றும் சொல்லுவர். (ச) நெஞ்சில் நினைவின்றிக்கே அது முறியும்படி நடந்த சுடியியையுடையவன். (நேமியான்) தான் கைதொட்டு வ்யாபரிக்கவேண்டா, தன்னையொழிய விரோபியைப் போக்குகைக்கிடான பரிகரமுண்டா யிருக்கச் செய்தேகிடர் தான் வந்தகப்பட்டது!-(என்றுமித்யாடி)[உரு] நித்யஸூரிகள் ஒருநாடாகப்பரிய விருக்குமவன்கிடர் தனியே புகுந்தகப்பட்டான்!-(என்றியித்யாடி)பெரியசிறந்ததையுடையனய்க்கொண்டு இந்ந்ரணவன்மேவங்கோவலன், அவையும் அவன்கருத்தை யதுவர்த்தித்துமாரிபொழிந்திட. (ஆநிரைக்கிடர்நீக்குவான்-கடிது-சென்று குன்றமெடுத்தவன்) வரகூணத்துக்குப்பரிகரமில்லாதவற்றின்மேலே[உய] ஒருதுளி விழுவதற்கு முன்பே, அவற்றுக்கிடர் வாராதபடியாகக் கடுகடையிட்டுச் சென்று மோவரயநத்தை யெடுத்தவன். (திரு வேங்கட மடை நெஞ்சமே) ஒருமலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தவன் ஒருமலையிலே நின்று ரகூதிக்கப்பார்த்தான், அவனை ஆச்ரயிக்கப்பார் நெஞ்சே யென்கிறார். ந.

“நின்மலன்” என்ற படிவாஸரை (நெஞ்சிலித்யாடி, நினைவு - அஸுராவிஷ்டமென்கிற நினைவு. அன்று சென்று குன்றென்றை ஏந்தினதும், இன்று குன்றில் நின்றதும் என்றும் ஆபீதர்க்காகவென்றருளிச் செய்கிறார் (ஒருமலையையித்யாடி) ஒருமலை ஆயேமாய் ரகூணைபகரணமாய், திருமலை ஆயாரமாய் ரகூணைபகரணமாய்த்து, என்றும் திருமலைபோலேகாணும் ரகூதித்தென்று திருவுள்ளம். ந.

கவி. பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

வ்வா.—நாலாம்பாட்டு.—(பார்த்தற்காய்)பார்யனுக்காக.(அன்று பாரதம் கைசெய்திட்டு)வாரதஸமரத்திலே கையுமணியுமாகவகுத்துப் படைபொருத்தி. (வென்றபாஞ்சுடர்) தோல்வி ஊர்போயநாடிகள் தலையிலேயாய் வெற்றிதன் தலையிலேயாம்படியாகவாய்த்து அவர்கள்[ரு விஷயத்தில் பண்ணினஓரம். (பாஞ்சுடர்)யர்மபுத்ரன்றலையிலே அவி ஷேகத்தை வைத்து ஃரௌபடி குழல்முடித்தபின்பு திருமேனியிற் பிறந்தஜனஜ்வலயம்; “ராக்ஷஸேந்த்ர0 விஜ்ஜணம் | க்ஜீதக்ஜீத்யஃ.” (கோத்தியாடி) திருவாய்ப்பாடியிலே அங்கே குரவைக்கூத்திலே தன்னையுமொருவனாக இடையிலே தொடுத்து. (குரவைபிணைந்த [ரு வெங்கோவலன்) குரவைக்கூத்தை மன்றிலேயாடி ஆச்ரிதர்க்கத்தைப் பின்னிக்கொடுத்தவன். (ஏத்துவார்தம் மனத்துள்ளான்) குரவைக் கூத்தை அதுஸம்பித்து அதிலே யிடுபட்டு ஏத்துமவர்களுடைய ஃஜீ உயத்தை விடாதே வர்த்திக்குமவன். (இடவெந்தை) பெரியபிரா ட்டியார்க்காகத் திருவிடவெந்தையிலே வந்து ஸந்திவிதனானுப் [ருடு போலே யாய்த்து ஏத்துமவர்கள்நெஞ்சு விட்டுப்போக மாட்டா தபடி. (தீர்த்தநீரித்யாடி) எல்லாஸம்ஜீஜ்யையையும் பண்ணிக்கொடுக்க வற்றான ஜலஸம்ஜீஜ்யை யுடைத்தாய் ச்ரமஹரமா யிருந்துள்ள சோலையாலே சூழப்பட்ட. ச

நாலாம்பாட்டு.—(பார்த்தற்கத்த்யாடி) ஒரு விஜ்ஜணத்தையும் ஒரு பக்ஷியை [உய யும் பேயையும் மருதையும் வென்றவளவேயோ, அதிரயமஹாரயான ஹீஷ்ம த்ரோணடிகளை யெல்லாம் தீரட்டிக்கொண்டு கிடந்த ஃர்வர்த்தத்தையும் வென் ருன், அப்படிப்பட்டவன், அவனைகள் கைகளிலே யசப்பட்டிக் கூத்தாங்கிருனெ ன்று அவனுடைய * வீரஜீவ்ரார ரஸத்தை யதுஸந்திக்ருரென்று ஸந்தி கண்டுக்கொள்வது. [உடு

தன் தலையிலே யென்றது - தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயான யர்மபுத் ராடிகள் விஷயத்திலே யென்றபடி. ஓரம் - பக்ஷபாதம். கீழ்ச்சொன்ன அர்யத் துக்கு தீஜீஷ்டாஹம் (ராக்ஷஸேந்த்ரமித்யாடி) “அவிஷிச்சயசலங்கரயாம் ராக்ஷ ஸேந்த்ரம் விஹீஷணம் | க்ஜீதக்ஜீத்யஸ்தஃராராமோ விஜ்வாப்ரமுமோஹம்.” “எம்” என்றதுக்குத்தாப்ரியம் (குரவையித்யாடி.) பின்னி - பூர்ணமாகவென்றபடி.[ருய “தீர்த்தம்” என்றபடி - பாவரதவத்தைச் சொல்லுகையாலே அது உபலக்ஷண மாய், தீஜீஷ்டாதீஜீஷ்ட ஸகலஹப்ரஹதவத்தையும் சொல்லுகிறதென்று விவஸி த்தருணிச்செய்கிறார் (எல்லாவித்யாடி.) ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(வன்கையானித்யாடி) கீழே - ஆபுரிதர்க்காக லௌத்ய லாரத்யங்களைப்பண்ணிப்படியாலேகையாளாக்ஷிணபடி சொல்லிற்று; அவ்வள[ரு வன்றிக், ஆபுரிதர்க்காகத்தன்னை யிரப்பாளனுக்கியும் மழுவேற்றக்கொடுத்தும் பலவிடங்களிலேயும் அவரைப்பாதிஷ்டனாய் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்ததவ்ண படியை யதுஹவிக்ருரென்று ஸந்தி கண்டுக்கொள்வது.

மூ.—வண்கையான வுணர்க்கு நாயகன் வேள்வியுற்சென்று மாணியாய்
மண்கையாவிரந்தான்; மராமரமேழு மெய்த வலத்தினுன்;
எண்கையானிமயத்துள்ளானிருஞ்சோலைமேவியவெம்பிரான்;
திண்கைமாதுயர்தீர்த்தவன் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. (நு.)

ப-ரை.—வண்கையான் - உதாரமான கையையுடையனாய், அவுணர்க்கு -
அஸூரர்களுக்கு, நாயகன் - தலைவனான மஹாபலியினுடைய, வேள்வியில் - யா
கசாலையிலே, மாணியாய் - பரஹ்மசாரியாய், சென்று - போய், மண் - பூமி
யை, கையால் - தண்கையாலே, இரந்தான் - யாசித்தவனாய்; கர்ஷணனை நலிவ
தாக அஸூராவேசத்தாலேநின்ற, மராமரமேழும் - ஏழுலாலவர்க்குந்நீயும், [நு]
யெய்த - ஒருபடிப்படப்போக்கின, வலத்தினுன் - மிகுக்கையுடையனாய்; ஆச்ரித
வ்ரோதி நிரஸநபரிசுரமான திவ்யாயுதங்களை தரிக்கைக்கு, எண்கையான் - அநே
கம் திருக்கைகளையுடையனாய்; இமயத்து உள்ளான் - ஹிமவானில் திருப்பிரிதியி
லெழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்; இருஞ்சோலை - தெற்குத்திருமலையான திருமா
லிருஞ்சோலையிலே, மேவிய-தீத்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம்பிரான்-ஸர்வஸ்வாமி [நு]
யாய்; முதலையிண்கையிலே யசப்பட்ட, தின் - பல்விடமான, கை - அதுக்
கையையுடைய, மா - ஸ்ரீகஜேந்திராந்வானுடைய, துயர் - துக்கத்தை, தீர்த்த
வன் - போக்கின ஸர்வேச்வரன் ஸர்க்கிதபண்ணியிருக்கிற, திருவேங்கடம் அடை
நெஞ்சமே!—.

கைம்மா என்று ஒருசொல்லாகவுமாம்: கைம்மா - யானே. ... (நு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(வண்கையானித்யாடி) உதாரனாயிரு
ந்தானாய்த்து. அஸூரப்ரகீர்த்திகளுக்குத்தலைவனாயிருந்தானேயாகிலும்,
ஒளடார்ய மென்றொரு மூணம் கிடக்கையாலே அம்பாலே அ
ழிக்கலா யிருந்ததில்லை. இவன்றான் கொடுக்க வுகந்திருந்தான்;
அவன் உகந்தவழியேவாங்குவோமென்று தன்னையிரப்பாளனாக்கி [உரு]
வாங்கினாய்த்து. (மாணியாய் மண் கையாவிரந்தான்) அவனுடைய
யஜ்ஞவாடத்திலே இரப்பிலே தகனேறின வடிவைக் கொண்டு செ
ன்று, தன் கையிலே பருத்திபட்டி பன்னிரண்டும்பட்ட ஊழியை
யிரந்தானாய்த்து. (மராமரம்) ஆஸ்ரிதரை விச்வஹிப்பித்தும் கார்யம்
செய்துகொடுக்குமவன். (வலத்தினுன்) மிகுக்கையுடையவன். [நு]

மஹாபலி வண்கையானு யிருந்தது ஸ்ரீயுபதி மாணியாகைக்கு ஹேதுவென்
னு மிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (உதாரனாயித்யாடி.) பருத்திபட்ட பட்
ண்டு படுகையாவது-கொட்டைவாங்கிப் பன்னிச்சுருட்டி ஞாலாக்கியும் பாவோடி
நெய்து மடித்து விற்றப் பொகடும்படியும், தோய்த்து உலர்த்தி உடுத்துக் கீழி
த்துவிடும்படியும் சேதர்க்கு வச்யமாகை, தார்ஷ்டானிகத்தில், ஈச்வரன் தன் [நு]
னில் விஹத்தமாக்கி, பனீக்ஷிதமாக்கி, அண்மமாக்கி, ஷோஷிசரீரங்களாக்கி,
லோகவ்யவஸ்திதியுண்டாக்கி, அவாஹ ஸ்விஷ்டியைப்பண்ணி, ரகித்த ப்ர
ஹ்மாடிகளுக்காக்கி, ப்ரளயத்திலே யெடுத்தவயிற்றிலேவைத்து, வயிற்றிலேவை
த்து, உயிற்றது, பின்பு ஸம்ஹிதமாக்கியும் செய்தபடிகளை யெண்ணிக் கண்டு
கொள்வது. ஆக, இத்தால் - கேவலம் ஸ்வாயீரமான தென்றதாய்த்து. "தவம் [சுய]
நிர்யதாஜாரமாச தவ த்ரிலோகீகம் லீக்ஷணாடியம்ஸிதே ஊதாஹாரபா [மத்யே]
தயாதுகவிச்சரமிஷேஜம்சேதத்தவத்விக்ரமைகருயிவச்சுதிரஞ்விதாஸ்யாத்" என
கிறததுஸந்யேயம்.

கடுக பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூ.—என்டிசைகளுமேமூலகமும்வாங்கிப்பொன்வயிற்றிற்பெய்து
பண்டொராவிலைப்பள்ளிகொண்டவன் ; பான்மதிக்கிடர்தீர்த்தவன் ;
ஒண்டிறலவுணனுரத்துகிர்வைத்தவன் ; ஒள்ளெயிற்றொடு
திண்டிறலரியாயவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. சு.

பரை.—என்திசைகளும் - எட்டுதிக்குக்களோடேகூடின, ஏழுஉலகமும் -
ஏழுலோகங்களையும், பண்டி - மஹாப்ரளயகாலத்தில், வாங்கி - அமுதுசெய்து,
தன்னுடைய, பொன் - ச்லாச்யமான, வயிற்றில் - திருவயிற்றிலே, பெய்து -
வைத்த, ஓர் - ஒரு, ஆலை - ஆலந்தனிலே, பள்ளிகொண்டவன் - கண்வளர்
தருளினவனாய் ; பால் - ப்ரகாசகனான, மதிக்கு - சந்த்ரனுக்குவந்த, இடர் - [ம]
ஷயத்தை, தீர்த்தவன் - போக்கினவனாய் ; ஒன்றிறல் - மிக்கமிச்சைகையுடைய,
அவுணன் - அவுரண ஹிரண்யனுடைய, உரத்து - மார்விலே, உகிர்வைத்தவன் -
திருவுகிரைவைத்துக் கிழித்துப்பொகட்டவனாய் ; அதுக்காக, ஒன் - ஒளிதற்கின்,
எயிற்றொடு - பற்களையும், தின் - சலியாத, திறல் - மிக்கையுமுடைய, அரியாய
வன்-நரவிம்ஹருபியானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருவேங்கடமடை நெ[ய்]
ஞ்சமே—, (சு)

(என்கையான்) ஆசரிதவிரோய்நிரஸநத்துக்குறுப்பான லிங்கயாயுகக்
களையரிக்கைக்கும்பலதிருக்கைகளையுடையவனென்னுதல். அன்றிகே,
திருவட்டபுகரத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (இமயத்துள்ளான்)
ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனுனவன். (திருஞ்[உ]
சோலையித்யாடி) ம்லேச்சம்ஹகுமியான தெற்கில்திருமலையிலே வந்து
ஸந்நிஹிதனுனவன். (தின்கைமா துயர் தீர்த்தவன்) ஸ்ரீமஜேந்ஜ்ராமு
வான் முதலையாலே யீடுபட்டு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாத வள
விலேவந்து அவனுடைய உபைத்தைப் போக்கி ரகூதித்தவன். (தின்கை)
தன்னையொழிந்தவற்றையடையஇடர்படுத்துமவன்முனிடர்[உ]
பட அத்தைப் பரிஹரித்தானென்கை. (திருவேங்கடம்) ஸ்ரீமஜேந்
ஜ்ராமுவான் வ்யாபாரம் ஒவுந்தனையும் பார்த்திருந்து, பிற்பாடனான
குறைதிரஆசரிதர்க்கு முற்பாடனாயுதவுகைக்காக வந்திருக்கிற டேச
மாய்த்து. ரு.

(பலதிருக்கைகளையுடையவன்)என்றது-“என்கையான்”-எண்ணப்பட்டகையா
னென்றசப்தாரயத்தைப்பற்ற.இத்தால்-“தோள்களாயிரத்தாய்”என்றத்தை நினைக்
கிறது. “மா” என்று - ஆனையாய், இப்போதுஇந்த அபகாரத்தை யருளிச்செய்த
தின் கருத்தைக்காட்டுகொர் (ஸ்ரீமஜேந்ஜ்ரேத்யாடி) ரு.

ஆரூம்பாட்டு.—(என்டிசைகளுமியத்யாடி) மாணியாயிரந்து கொண்டத்தை
யொரு கிறப்பிள்ளையாயுண்ட சமத்தம்,மதிக்கெட்டுப்போகாதபடி நோக்கின[கரு]
சமத்தம், அரைகுலையத் தலைகுலைய வரவேண்டாதே * ஸமஸமய ஸமுத்ஹம்
திருவுள்ளத்திலேதோற்றி யருளிச்செய்கொரென்றுஅவதாரிகையிட்டுக்கொள்வது.

மு.—பாருநீரெரிகாற்றினோடாகாசமு மிவையாயினுள் ;

பேருமாயிரம் பேசநின்ற பிறப்பிலி பெருகுமிடம்;—

காரும் வார்பனி நீள் விசும்பிடைச் சோருமாழுகில் தோய்தர
சேருவார்பொழில்குழெழில் திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. எ.

ப-ரை.—பாரும் - பூமியும், நீர் - ஜலமும், எரி - அக்ஷியும், காற்றினோடி -
வாயும், ஆகாசமும் - ஆகாசமும், இவை - ஆகிய பூதபஞ்சகமும், ஆயினுள் -
தானேயாயிருக்கும்வனும்; ஆயிரம்பேரும் - ஆயிரத்திருநாமங்களையும், பேச -
சொல்லி ஆசிரயிக்கலாம்படி, நின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும், பிறப்பிலி -
பிறப்பின்றிக்கே தான்தோன்றியான ஸர்வேச்வரன், பெருகும் - வளருகிற, [ய
இடம் - ஸ்தாந்மாவது; காரும் - மேகங்களும், வார்பனி - மிக்கபனியும், நீள்
விசும்புஇடை- பெரிய ஆகாசத்தின் இடையிலே, சோரும் - சொரியும்படி யிருப்ப
தாய், மாழுகில் - பெரியமேகங்கள், தோய்தர - படியும்படி, சேரு - தகுதியாக,
வார - நீண்ட, பொழில் - சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, எழில் - அழகை
யுடைத்தான, திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே— (எ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(எண்ணுசையித்யாடி) எட்டு ஷிக்குக்க
ளோடே கூடியிருந்துள்ள லோகங்களேழையும் வாங்கி, ச்லாக்ய
மான திருவயிற்றிலே வைத்து, பண்டு பவனயிருப்பதொரு ஆலந்
தலிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அவுடிதவடநா ஸாமர்த்த்யத்தை
யுடையவன்.(பால்மதிக்கிடர் தீர்த்தவன்)பால்மதியுண்டு - உந்தர்[உய
ன், அவனுக்கு யர்மிலோப பர்யஞமாக வோரிடர் வர, அதுஅவ்
வளவாகாதபடி பரிஹரித்து அவனிடரைப் போக்கினவன். (ஒண்
டறலித்யாடி) மிக்க மிடுக்கை யுடையன யிருந்துள்ள ஹிரண்யனு
டைய வுரஸ்ஸிலே திருவுகிரை வைத்தவன்; அதுக்குறுப்பாக, அ
ழகியதிருவெயிற்றோடேகூடவஸிபாதமிடுக்கையுடையநரஸிரஹ [உரு
மானவன். திருமந்தரம் சொன்ன சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், திரு
நாமம் சொன்னரெல்லாருடையவும் ஸஸாராஹரிதத்தைப் போக்கு
கைக்காக வர்த்திக்கிற திருமலையை அடையப்பாராய். ... கூ.

“பேசுமின்திருநாமம்” இத்யாடிபாட்டை யுட்கொண்டு, சிங்கவேழ்குன்றத்
திலரியானவனோ டொருஸாயர்மயத்தை வெளியிடாநின்றகொண்டு, “அரி” என்ற
துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திருமந்தரமித்யாடி) ஹரிதிஹரி: என்கிற
யோமார்யத்திலே நோக்கு. இத்தால் - சிங்கவேழ்குன்றத்தில் ரூட்யா ஹரிபடிவா
ச்யன், யோமசக்த்யா திருவேங்கடத்திலே வாச்யன யிருக்கிறானென்று ஸம்மதி
ஸூகிதமாய்த்து. கூ.

† “சேருமாழுகில்” என்று பாடாந்தரம்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(பாரித்யாடி) ஊதபணுகத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஜமடாகாரனாய் நிற்கும்படியைச் சொல்லிற்று. தான் கொடுத்த வுடம்பைக்கொண்டு தன்னுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆச்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிறவன். (பிறப்பிவி பெருகுமிடம்) அகர்ம[ரு வச்யனாய் இதரவிஸஜாதியனாய் ஜமத்தின்படி யன்றிக்கேயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற விடம்.(காரித்யாடி) மேவங்கனும், மிக்கபனியும், பெரிய ஆகாசத்தினிடையிலே சொரிவதாய், பெரியமேவங்கள் படியும்படி நீண்டசோலை சூழப்பட்ட திருவேங்கடம்; பெருகின மிக்கஜலத்தை யுடைத்தாய், ஆகாசத்திலே வர்ஷிக்கிற மேவங்களானவை. (சேரும்)[ய என்றுபா஠மானபோது, சேருகிற-ஸ்பர்சிக்கும்படி சேருகிற - கிட்டுகிற.பரந்தபொழிலாலே சூழப்பட்டு எழிலையுடைத்தான திருமலையை. காரும்-பெருகுகை. வார் - மிகுகை. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(பாருநீரித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - * எங்குமுள்ள கண்ணென்றமகனைக்காய்ந்தஹிரண்யநிரஸநார்யமாகதத்ஸமகாலத்திலேதோற்றின[ரு ஸ்ரீர்ஷிமஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஸ்மீதமான ஜமடாகாரதையை யுதஸஸ்யித்து, திருநாமஞ்சொல்ல ஸஹிபாத ஹிரண்யனைக்கொன்றவன் நின்ற விடமாகையாலே திருநாமங்கள் சொல்லலாம்படியு மிருக்கிறுனென்றதுஸஸ்யிக்கிருரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

“பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்று-பிறப்புச்சொல்லி யிருக்க, “பிறப்புடயிலி” என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்குரர் (அகர்மேத்யாடி.)

“நீள் விசும்பிடை, காரும் - மேவமும், வார்பனியும் சோருமதாய், மா முகில் தோய்தரும்படி சேருவார் பொழிலாலே சூழப்பட்டதமாய், எழிலையுடைத்தான திருவேங்கடம்” என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யொருயோஜனை யருளிச் செய்குரர்(மேவங்களுமிய்யாடி.)பெரியவாகாசத்தினிடையிலேயிருக்கிறமேவ[ருங்கனும் மிக்கபனியும் சோருவதாய் என்று வாக்யத்தை அந்வயித்துக்கொண்டு, திருவேங்கடத்துக்கு விசேஷணமாக்கிக்கொள்வது. இங்ஙனன்றுகில், மேவங்கள் சோருவதான பெரிய மேவங்களைன்ன வொண்ணுதிதே. சோருவதாய் - சொரியும்படி யிருப்பதாய். “தோய்தர” என்றதின்ரயம் (படியும்படியென்றது.) நீண்டவென்றது-“சேருவார்” என்றதின்ரயம். “சேருவார்” - தகுதியாகநீண்ட[ருவென்றபடி. அன்றிக்கே, “காரும்வார்பனி” என்று - ஸமஸ்தபடமாய், காராகிற்ற - பெருகாகிற்ற, வார்பனியானது - மிக்கஜலமானது, நீள்விசும்பிடைச் சொரியும்படி யிருப்பதான மாமுகிலானவை, தோய்தர - ஸ்பர்சிக்கைக்கு, சேரு-அதருபமான, வார் - நீண்ட, பொழில் குழெழில் திருவேங்கடமென்று க்ரமேண வொருயோஜனையைவிவக்ஷித்தத்தாத்பர்யத்தையருளிச்செய்குரர்(பெரு[ருகினவிய்யாடி.) (சேருமா முகில்) என்ற பா஠ாஜாத்திலே, நீள் விசும்பிடைச் சேராகிற்ற - ஈடந்த வாராகிற்ற, மாமுகிலென்று சப்டாரயம். இப்போது, காராகிற்ற வார் பனியையுடைத்தாயென்ற விசேஷணமாக்கிக்கொள்வது. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(அம்பரயித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஜமடாகாரத்வமாத்ரமன்றிக்கே உபயவிஹுதியோமத்தையுதஸஸ்யித்துக்கொண்டு[சய “ஸ்ரீயானார்யம் ஜமத்பதி” என்கிறபடியே அங்கிருக்கு மிருப்பை யுதஸஸ்யிக்கிருரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

மூ.—அம்பர மனஸ் கால் நிலம் சலமாகிநின்ற வமரர்கோன் ;
வம்புலா மலர்மேல் மலி மடமங்கைதன் கொழுநனவன் ;
கொம்பினன்னவிடைமடக்குமாதர் நீளிதணந்தொறும்
செம்புனமவை காவல்கொள் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே. அ

ப-ரை.—அம்பரம் - ஆகாசம், அனல் - அக்ஷி, கால் - காற்று, நிலம் - பூமி, சலம் - ஜலம், ஆசிய பஞ்சபூதங்களும், ஆகிநின்ற - தானேயா யிருக்குமவனாய், அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோன் - தலைவனாய், வம்பு - பரிமளம், உலாம்-விசு கிற, மலர்மேல் - தாமரைமலரின்மேலே, மலி - எப்போதுயிருக்குமவளாய், மடம்-மடமைக்குணம் நிறைந்த, மங்கைதன்-பெரியபிராட்டியார்க்கு, கொழு [டு நனவன் - நாயகனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், கொம்பு அன்ன - வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற, இடை - இடம்ப்பையும், மடம் - மடப்பத்தை யுமுடைய, குமாதர் - குறப்பெண்கள், நீர் - உயர்ந்த, இதணந்தொறும் - பரண் கள்தொறும் இருந்து, செம் - திணைமுதலிய பயிர்களாலே சிவந்த, புனமவை - கொல்லிலங்களை, காவல்கொள்-காத்துக்கொண்டிருப்பதான, திருவேங்கடம். ஸ்ரீவேங்கடாத்ரியை, நெஞ்சமே !—, அடை - கிட்டப்பாராய் என்கிறார்.

நான் மடம் அச்சம் பயிப்பு என்று பெண்களின்குணங்கள் நான்கு; இங்கு, மடமையைச் சொல்லுகிறது : மடம் - ஒடுக்கம். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.— (அம்பரமிய்யாடி) ஜமடாகாரனாய். நிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (அமரர்கோன்) இத்தால் - [உய அஸாபாரணமான டிவ்யவிக்ரஹயுக்தனாய், * அயர்வது மமரர்க ளதிபதியாயிருக்கும்படியைச்சொல்லுகிறது.(வம்புலா)நித்யஸூரிகள் ஒலக்கங் கொடுக்கப் பிராட்டியும் தானுமாய் பரமபடித்திலே யிரு க்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. செவ்விமாறாத மலரை வாஸஸ்யார மாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லஹுனவன். (கொம்பித்யா டி) வஞ்சிக்கொம்போடொத்த இடையையும் ஆத்மமூணங்களை யு முடைய, குமாதருண்டு - குறப்பெண்கள்; ஒக்கத்தை யுடைத்தான பரண்கள்தொறும். (செம்புனம்) பாலைநிலமாகையாலே நிலப்ர யுக்தமான சிவப்பைச்சொல்லுதல். திணைமுற்றி துணிபழுத்த வள விலே கிளிகள் புறக்கள் கடியாதபடி நோக்குகிற திருமலையை. அ.

“அமரர்கோன்” என்ற படிச்சேர்த்தியால் ஹலித்தஅர்யத்தை மருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாடி). வம்புலா - பரிமளமுலாவாநின்றுள்ள, மலர்மேல் மலி - ஸம்ஸீத்யையாயிருந்துள்ள, மடமங்கை - ஹவ்யதையை யுடைய பிராட்டியென்று சப்டார்யமாய், வாக்யத்துக்கு ஹலிதார்ய மருளிச்செய்கிறார் (செவ்வியித்யாடி). வம்பு-புதுமையாய், அத்தாலே - செவ்வியென்ற தென்னவுமாம். “கொழுநன்” [நடு என்றதினார்யம் (வல்லஹென்றது) இன் - சாரியைச்சொல்லாய், கொம்பன்ன வென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சியித்யாடி). “இதணம்” என்றதினார்யம் (பரணென்றது) “செம்புனம்” என்றதுக்கு - கதிர்நுணிபழுக்கையாலே வந்த சிவப்பென்று யோஜனாஹ மருளிச்செய்கிறார் (திணையித்யாடி) புறக்கன் - கபோதங்கள். அ.

மு.—பேசுமின்திருநாமமெட்டெழுத்தும்சொல்லிநின்று, பின்னரும்
பேசுவார்தம்மை யுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் ;
வாசமாமலர் நாவுவார்பொழில் சூழ்தருமுலகுக்கெல்லாம்
தேசமாய்த் திகழும்மலைத்திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. சு

ப-ரை.—பேசும் - எல்லாராலும் உச்சரிக்கப்படுமதாய், இன் - நாவுக்கு
இனிய, திருநாமம் - திருநாமமான, எட்டுஎழுத்தும் - எட்டுத்திருவகூரத்தை
யும், சொல்லி நின்று - ஒருதரம் அதுஸந்தித்து, அத்தோடே கைவாங்குகை யன்
றிக்கே, பின்னரும் - பின்னையும், பேசுவார்தம்மை - அதுஸந்திக்கு மவர்களை,
உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படி, வாங்கி - அங்கீகரித்து, பிறப்பு - அவர்களுடைய ஸம் யு
ஸார ஸம்பந்தத்தை, அறுக்கும் - போக்கித்தந்தருளுகிற, பிரான் - மஹோபகார
கன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, இடம் - ஸ்தானமாவது ; வாசம் - பரிமளத்தை
யுடைத்தாய், மா - சலாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்கள், நாறு - கமழாரின்றுள்ள,
வார் - பரந்த, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ்தரும் - சூழப்பட்டிருப்பதாய், உல
குக்கு எல்லாம்-எல்லாலோகங்களுக்கும், தேசமாய்-ஒளியை விளைக்கத்தக்க[யு]டு
தாய், திகழும் - பரமபதம்போலே விளங்குகிற, மலை - மலையான, திருவேங்க
டம் - திருமலையை, நெஞ்சமே அடை—, (சு)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமினித்யாடி)(பேசுவார்தம்மை
யுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும்பிரானிடம் - பேசுமின் திருநாமமெட்
டெழுத்தும்சொல்லிநின்று) என்று - இத்தனையும்பரோபதேசமாய்,
(வாசமாமலர்)என்று - மேலித்தனையும்ஸ்வமதமாகவருளிச்செய்கிற
ரென்றுமாம். அன்றிக்கே, திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கி
ற ராகவுமாம். (பேசுமினித்யாடி) ஓரூபிகாரி ஸம்பத்தி வேண்டா
விறே பெற்ற தாய் பேர் சொல்லுவார்க்கு ; அப்படியே, இடர் வந்த
போது எல்லாருமொக்கச் சொல்லிக்கொடுப்போர்க்கடவதான இவிய
திருநாமமான எட்டெழுத்தையும் சொல்லி நின்று.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமினித்யாடி.) “வைகுண்டே பரோலோகே ஸ்ரீ
யாலார்யம் ஜயத்பதி:” ஆஸ்தேவிஷ்ணுர்விர்த்யாத்மா ஹந்தைர்ஹமவைதஸ்ஸஹ”
என்கிறபடியே யிருக்குமிருப்பைக் கீழ்ப்பாட்டிலே “அமரர்கோன்” இத்த்யாடியா
லே அதுஸந்தித்தவர், “த்யக்த்வாவைகுண்டத்தம்”ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரே[நய
ரமயாஸஹமோததே” என்று வந்தபடியை யதுஸந்தித்து, அவன் வந்ததுக்கு
ப்ரயோஜனத்தை யருளிச்செய்கிறார் என்றுஅவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

“பேசுமின்” என்னுமது க்ரியாபடித்தவோ ப்ரவித்யமாகையைப்பற்ற வொரு
யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (பேசுவாரித்யாடி.) (திருநாம மெட்டெழுத்தும்
சொல்லிநின்று,பின்னரும்-பேசுவார்தம்மையுய்யவாங்கிப்பிறப்பறுக்கும் பிரானிட
மிடம்-பேசுமின் என்றுஇத்தனையும் பரோபதேசமாய்) என்று வாக்யத்தை அந்ஸ
யித்துக் கொள்வது.ப்ரகரணஸ்வரால்ஸயத்துக்குஅதுகுணமாக, பேசுமதாய் இனிய
திருநாமமென்று ஸமஸ்தபடிமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.)
பரோபதேசமென்னும் பகூத்திலே ஸஹுவசர்ப்ரயோஜத்தாலே எல்லாரையும்
சொன்னதுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார்(ஓரூபிகாரீத்யாடிவாக்யய்வயத்தா
லே) பாட்டெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறாரென்றும்
பகூத்திலே அர்யமருளிச்செய்கிறார் (அப்படியேயிடரித்யாடி.) அன்றிக்கே, இரண்
டாம் யோஜனைதன்னிலே, பேசும் என்ற ஸாமான்யோத்திக்குத் தாத்பர்யம்
(ஓரூபிகாரீத்யாடிவாக்யம்) என்று கொள்ளவுமாம்.

மு.—செங்கயல்தினைக்குஞ்சுனைத் திருவேங்கடத்துறைசெல்வனை
மங்கையர்தலைவன் கவிதனறி வண்டமிழ்ச்செஞ்சொல்மாலைகள்
சங்கையின்றித் தரித்துரைக்க வல்லார்கள், தஞ்சமதாகவே
வங்கமாகடல் வையம் காவலராகி வானுலகாள்வரே. ௮.

ப-ரை.—செம் - இளமையாலே சிவந்த, கயல் - கயல்மதல்யங்கள், தினைக்
கும் - கனித்துவர்த்திக்கிற, சுனை - சுனைகளையுடைய, திருவேங்கடத்து - திருமலை
யில், உறை - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, செல்வனை - ஸ்ரீயப்பதிவிஷயமாக, மங்கை
யர் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, தலைவன் - ராஜாவாய், கலிகன்றி - கலிதோஷத்
தைப் போக்கின ஆழ்வார், வண்-அழகிய, தமிழ் - தமிழ்ப்பாஷையால், சொல் - [௮]
அருளிச்செய்த, செம் - செவ்விய, மாலைகள் - சப்தஸுந்தர்ப்பங்களை, தரித்து -
நெஞ்சிலே தரித்து, உரைக்க வல்லார்கள் - சொல்லவல்லவர்கள் ; தஞ்சமதாக -
நிச்சயமாக, வங்கம் - மரக்கலங்கள் நிறைந்த, மா-பெரிய, கடல் - ஸமுத்தரத்தால்
சூழப்பட்ட, வையம் - பூமிக்கு, காவலராகி - ரக்ஷகராய்க்கொண்டு, வானுலகு -
பரமபதத்தை, ஆள்வர்-ஆளப்பெறுவர்; இவ்வர்த்தத்தில், சங்கை இன்றி - ஸந் [௮]
நேஹியின்றிக்கே யிருங்கோ ளென்கிறார். (௮)

ஒருக்காலசொன்னொயிதே என்றுகைவாங்கியிருக்கையன்றிக்கே, (பின்
னரும்) பின்னையுமென்றபடி. வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்
கருக்குஸத்தாஹாநிவாராமே அவர்களுஜீவிக்கும்படி அங்முகரித்து,
பின்னையும் அவர்களுக்கு விரோயியான ஸஸாரஸஸவந்தத்தை [௮]
யறுத்துக்கொடுக்கு முபகாரகன் வர்த்திக்கிற ஸ்யாநம். “ஆக்கைபுகாம
லுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்” என்னக்கடவதிதே. (வாசமித்
யாடி) பரிமளத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள மலராலே கமழாரின்
துள்ள பரந்த பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதுமாய். (உலகுக்கெல்
லாம் தேசமாய்த்திகழும்மலை) “நீணிலத்துள்ளது” என்கிறபடியே-
பரமபதத்துக்குண்டான ஏற்றம்போலே திருமலை யிங்கே யாகை
யாலே ஸஸாரமுடிசேச்யமாம்படி யிருக்கிறதாய்த்து. “திலதமுலகுக்
காய்” என்னக்கடவதிதே. “நிலமகள் தன் நெற்றிக்குத் திலதமாய்
நின்ற” என்று இட்டுவைத்தான். ௯.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கயலித்யாடி) முகத்தர் என்று [௮]
மொக்க பஞ்சவிசதி வார்ஷிகராய் அமவதுவவமே யாத்ரையாய்க்

“உய்யவாங்கி” என்ற வர்ணம்; “பின்னரும்” என்றபடித்தையுடையதுகொ
ண்டருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும்வர்களுக்கித்யாடி.) ஸஸாரவமோசரமே
வேங்கடத்தானாகைக்கு ப்ரயோஜந மென்னுமதுக்கு ஸம்வாடிம் (ஆக்கையித்யா
டி.) உலகுக்கெல்லாம் தேஜஸ்கரமாய்ப் ப்ரகாஸிக்கும் மலை யென்று சப்ஷார்யம். [௮]
“சென்று கைதொழுவார்கள்- தேவர்கள்” என்ற பாசரசேஷத்திலும் நோக்கா
கத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீணிலத்தித்யாடி.) திலதமாகப் பின்னையும்
சொன்னுருண்டோவென்ன ; தமிழனும் சொன்னுனென்கிறார் (நிலமகளித்யாடி.) ௧௦.

பத்தாம்பாட்டு.—(செங்கயலித்யாடி.) “பொங்குநீர் செங்கயல் தினைக்கும்
சுனை” என்று முதற்பாட்டிலே சொன்னவிசேஷணத்தை யிங்கே நிறமத்திலேயு[சயி
மருளிச்செய்தவருடைய வுட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (முகத்தரித்யாடி.) இத்தால்-

ககை பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, எட்டாந்திருமொழி.

கனிக்குமாப் போலே, யெளவநப்புகராலே சிவந்த நிறத்தை யுடைய கயல்களானவை ஒன்றோடொன்று கனித்து வர்த்தியாநின் றுள்ள சுனைகளையுடைத்தான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரியபதியை. (மங்கையர்தலைவன்) திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான[டு ஆழ்வார், அழகிய தமிழில் செவ்விய சொல்லாலே செய்த தொடையை யரித்துச் சொல்லவல்லவர்கள் ; நிச்சிதமாகவே, கடல்கூழ்ந்த ஊமி க்கு ரக்ஷகராய், பின்பு நித்யவிஹிதியும் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி ஆகப் பெறுவார்கள். இதுகூடுவதொன்றோ வென்னில் (சங்கை யின்றி) இதில் சங்கைபண்ணவேண்டா. ம.

அடிவரவு.—கொங்கு பள்ளி நின்ற பார்த்தன் வண்கை
எண்டிசை பார் அம்பரம் பேசு செங்கயல் தாய்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

தாமும் “மீனாப்பிறக்கும் வித்யுடையேனாவேனே” என்று மனோரயிக்குற்றியு
வன்றதாய்த்து, “வண்” என்றதின்மீயும் (அழகியவென்றது.) “தஞ்சமதாகவே”
என்றதற்கு ஸ்லிதாரியும் (நிச்சிதமாகவேயென்றது.) (வானுலகான்வர்; சங்கை
யின்றி) இருங்கோன் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ம.

ஜீயந்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து-ஒன்பதாந்திருமொழி-தாயேதந்தை. ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருமலையை யாச்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து
உபதேசித்தார் கீழ் ; அப்படியே அதுவும் பாங்காய் தாமும் அது
விப்பாராய் திருமலையிலே வந்து புகுந்தார். ஸர்வஸ்வாமியாய் நிரு
பாபிக வந்தவனுமானவ னிங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனாகையாலே தம்மு
டைய அபேகதிதங்களெல்லாம் பெறலாமென்று; அக்ரூரன் “மாமந்
ரூரேதிவக்ஷயதி” என்று மனோரயித்துக்கொண்டு வந்தாப்போலேயும்,

அ.—தாயேதந்தைப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியிலே - “திருவேங்கடமடை
தெஞ்சமே” என்று பலகால் சொல்லிக்கொண்ட துணவிக்க விழிந்தவர், இத்திரு
மொழியிலே - பூர்வவஸித்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டி சரணம் புகுருகைக்கு
ப்ரஸம்மமென்னென்ற சங்கையிலே யருளிச்செய்குநர் (ஸ்ரீவஸ்வாமியித்யாடி)
“யோகதத; பிழிவீம்ஷத்தே சேவாஸ்திதி ஸம்ஸ்திதாம் ! ஸோவநீர்னோஹத்யரவே
மாமந்ரூரேதிவக்ஷயதி” என்று ப்ரமாணசேஷம்.

ஸ்ரீபுண்பரீகன் மனோராயம் போலேயும், இவரும் மனோராயித்துக் கொண்டி. வந்தவிடத்தில், அப்படி யெதிரே வருதல் அனைத்தல் ஓர்இன்சொல் சொல்லுதல் “க்ரியதாம்” என்று கைங்கர்யத்திலே யேவுதல் செய்தருளக் காணுமையாலே மிகவும் நெந்து, [நித்யஸந்தியியு முண்டாய் நினைத்தது செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான சக்தியுமுண்டாய் ப்ராப்தியு முண்டாயிருக்க, அபேகதிதம் செய்யா தொழுகிறது - செய்தருள நினையாமைக் கிடாயிருப்பதொருவேறு இத்தலையிலே யுண்டாகையிறே என்று கைவாங்கினவர் ; பின்னையு ம்கைங்கர்யத்திலுண்டான வாபலாதிசயத்தாலே தவிரமாட்டாமை[மி மீண்டு, என்னுடையபாபங்களைப்பார்த்தால், அவந்யுக்களை வந்யுக்களாக நினைத்தும், ஹோக்யமில்லாதவிடத்திலே ஹோக்யவ்யூஷ்யியை ப்பண்ணியும், பரவம்ஸையைப் பண்ணியும், ஆர்த்தவிஷயங்களிலே ஐயோ ! என்னுதேயும், உன்னை யொழியப் புறம்பே காலத்தைப் போக்கியும் போந்தேன், இங்ஙனே போந்தேனையாகிலும், இப்போது டேவரை யொழியச்செல்லாமையுண்டாய் வந்தேன், இத்தலை சேஷமாய், டேவர் சேஷியாய், விடவொண்ணாதபடியான ஸம்வந்யமு முண்டாய், என்ருற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கைக்குப்பிராட்டிஸந்தியியுமுண்டானபின்பு, என் அபராயங்களைப் பொறுத்தருளி என்னுடைய ஸ்வருபாதுருபமான வ்ஜீத்தியைக் கொண்டருளவேணுமென்று, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாகத் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார். இதுதான் * வாணிலாமுதுவலிலே செய்ததன்றோ வென்னில் ; ஸுகுமாராயிருக்குமவர்கள் விடாய்த்தால் பலகாலும் முகத்திலே நீரை யள்ளி யிறட்டுக்கொள்ளுமாப்போலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணும்படியாய்த்து இவருடையமார்ஷவ மிருப் [உருபது. ஒருக்கால், பெற்றிலோம் என்று கைவாங்குமளவன்றிக்கே பெற்ற வளவும் ப்ரபத்திபண்ணுவராய்த்து ; “நிபபாதவிஜீஷணம்” என்று அவன்றிருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்காப்போலே யாய்த்து. *

ஸ்ரீபுண்பரீகன் மனோராயமென்றது - திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்ரீபுண்பரீகனென்கி[டய த ஐகி கடலை வற்றிஇறைத்து கார்ப்யிசாய்க்குகைங்கர்யம் பண்ணினைத்தநினை வென்றபடி. கைவாங்கினவரென்றது - “நோயேபட்டொழிந்தேன்” என்றத்தைப் பற்றுகிறே “திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே” என்றவர் “நோயேபட்டொழிந்தேன்” என்றத்தாலே கைவாங்கினது அர்யஸித்யமென்று கருத்து. (மீண்டு) என்றதற்கு, (சரணம்புகுகிறார்) என்றத்தோடந்வயம். (பார்த்தால்) என்றதற்கு, (போந்தேன்) என்றத்தோடந்வயம். “எங்கள் மாதவனே” என்றத்தைப்பற்ற (பெரியபிராட்டியாரித்யாடி) சீழ்த்திருமொழிகளில் தோற்றின பெளருத்த்யத்தைப்பரிஹரித்து, இதில் பாட்டுத்தோறும் “வந்தடைந்தேன்” என்கைக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செ ய்கிறார் (ஒருக்காலித்யாடி). ப்பாத என்னுதே “நிபபாத” என்றத்தாலே - பலகால் சரணம்புக்கானென்று கருத்து. *

மு.—தாயே தந்தையென்றும் தாயமே கிளை மக்களென்றும்
நோயேபட்டொழிந்தே ணுண்ணக்காண்பதோரரசையினுல்;
வேயேய்பூம்பொழில்கூழ் விரையார் திருவேங்கடவா!
நாயேன்வந்தடைந்தேன்; நல்கியாளெண்ணக்கொண்டருளே. க.

ப. ரை.—வேய் - மூங்கில்கள், ஏய் - செருங்கி யிருப்பதாய், பூ - புஷ்பித்த,
விரையார் - பரிமளம் மிக்கிருப்பதான, பொழில்கூழ் - சோலையாலே சூழப்பட்டிரு
க்கிற, திருவேங்கடவா - ஸ்ரீவேங்கடா தீரிகையிருபகமாக வுடையவனே, ஸர்வவித
பந்துவான தேவரீ ரிருக்க, தாயே யென்றும் - தாயல்லாதானைத் தாயா ரென்றும்,
தந்தையே என்றும்-தந்தையல்லாதவனைத் ததப்பென்றும், தாயமே என்றும்-யி
மனையாளல்லாதவனை மனையாட்டி யென்றும், கிளையே என்றும் - பந்துக்களால்
லாதவர்களை பந்துக்களென்றும், மக்களே என்றும் - மக்களல்லாதாரைப் பிள்
ளைகளென்றும் நினைத்து, நோய்ப்பட்டு ஒழிந்தேன் - அகர்த்தப்பட்டுப் போர்த்தவ
னாய், நாயேன் - நாய்போலே மிகத்தண்ணியான நான், உன்னை - நிருபாநிக
பந்துவான தேவரீரை, காண்பது-காணவேணுமென்கிற, ஓர் ஆசையினுல்-ஒருயிடு
ஆசையாலே, வந்து - தேவரீர்திருவடிகளிலே வந்து, அடைந்தேன் - சரணம்
புகுந்தேன்; என்னை - தாஸுதானு வென்னை, நல்கி - கர்ப்பசெய்து, ஆள்
கொண்டருள் - அடிமைகொண்டருளவேணு மென்கிறார். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(தாயேயித்யாடி) “மாதாபிதாஹ்ராதா”
“ஹ்ராதா ஹர்த்தாஹ” “ஏகைகவல்லாஹாய” என்கிறபடியே-பேவுடைய
ரோ ஸர்வவியஸம்யாவுமாயிருக்க, ஸோபாயிக வஸம்யாக்களாய் இந்த
லையில் ப்ரயோஜந முள்ளநாள் கொண்டு இவனுக்கு உதவவேண்டு ம
ன்று தங்களைக்கொண்டு அகலநின்று அபகாரத்தையே பண்ணுமவர்
களையே வஸம்யாக்களென்று நினைத்து அநாயப்பபட்டே நென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—(தாயேயித்யாடி.)

[உரு]

“தாயே” என்கிறவிடத்தில், ஏகாரம்-பிரிநிலையேகாரமாய், தாயாகாதவனை
த்தாயே யென்றிருந்தேனென்ற தாத்பர்யமாய், இததானும் எல்லாபடங்களி
லும்அதுவர்த்திக்கையால் ஒருவர்க்கு மொருஸம்ஸம்யமும் வாஸ்தவமாகஇல்லையெ
ன்று ஸலிக்கையாலே, வேங்கடவனே யிவைபெல்லாமாயிருப்பனென்று விவக்ஷி
த்த ப்ரமாணங்களையும் காட்டாநின்றதொழிந்து தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்[ருய]
(மாதேத்யாடி.) “மாதாபிதாஹ்ராதாநிவாஸச்சரணம்ஸஹ்ஜிதநாராயண” என்
றவிடத்திலும், “அஹ்ணாவம்ஹாராஜே பிதஜித்வம்நோபஸ்க்ஷயே | ப்ராதாஹர்த்
தாசவஸம்யச்ச பிதாச மமராவஃ” “பிதஜிமாஜ்ஜிஸாதப்ராஜ்ஜி லாரயித்ராடியோ
பிவா || ஏகைகவல்லாஹாய ஸர்வலாஹாயகேசவ:” “நாராயண” என்றவிடத்தி
லும், “ஸர்வம்வாச்சம்ஸாவயாரணம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே-நாராயணவா[ருடு]
என்று கொள்வது. “மித்ராடியோபிவா” என்கிற விடத்திலே, “வா” என்கையா
லே-பிதஜித்வாடிகாநிலை, உண்டானாலும் என்னும் (க) அப்புபதம்யவாஹம் ஸூசி
தமாகிறது. ஆக, இந்த ப்ரமாணங்களாலே - மாதஜித்வாடிகள் மற்றொருவர்க்கு
யில்லை, எம்பெருமானுக்கே யுள்ளதென்று சொல்லிற்றாய்த்து. ஸோபாயிகவஸம்யாக்க
ளென்றது-தன்னிச்சையாலே ஆரோபிதஸர்த்தவ்வான்க ளென்றபடி. கர்மோபா
யிகவஸம்யாக்க ளென்னவுமாம்.

“ஸம்யாமித்ராடியோபிவா” என்றம்காண்கிறது. (க) அப்புபதம்யவாஹம்-ஒத்தக்
கொண்டிவாதிக்கை.

தாயேயென்றும் தந்தையேயென்றும் தாரமேயென்றும் கிளையேயென்றும் மக்களேயென்றும் புத்ரமித்ராஹிகளே யாசைப்பட்டு. (நோயேபட்டு) இவன்பக்க லுபகாரங்கொள்ளலாமன்றுகொண்டு இவனுக்கு உதவவேண்டுமன்று அபகாரத்தைப்பண்ணித் தங்களைக் கொண்டு அகலநினைக்குமவர்களை வந்துக்கொண்டு நினைத்தால், அவர்கள் வந்துக்கீத்யம் பண்ணக்காணமையாலே க்லேசமேயிறே லிஹிப்பது. இவன் வந்துக்கொண்டு நினைத்திருக்கு மத்தனையிறே, அவர்கள்பக்கல் அதிலையே. வேறொரு வீதித்தாஹிகளால் வேண்டாதே அவர்கள்தாங்களை க்லேசத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது. (பட்டு டொழிந்தேன்) பட்டேனென்றபடி யாகவுமாம். அன்றிக்கே, நோயே பட்டுஒழிந்தேன்-விட்டேனென்னவுமாம். ஹவஷ்யாணங்கள் உஹேச்யமென்றறியும்போது ஸஹாஹார்யோபஹேசமும் சாஸ்தரமும்வேணும்; ஸரிஸாரத்தில் த்யாஜ்யதையில் ப்ரத்யக்ஷமே அமையுமிறே. இவை தானே உபாத்யாயர்களாக வாய்த்து விட்டது. (உன்னைக்காண்ப்டிரு தோராசையினால்) ஸோபாபிக வந்துக்கொண்டு வந்துக்கொண்டு ப்ரமித்து அவர்கள் உதவவேண்டுமன்று உதவக் காணமையாலேநிருபாயிக வந்துவானவுன்னைக் காணவொண்ணாதோ என்னும்படியாய் உன்பக்கவிலே அவைதானே ஆசையைப் பிறப்பித்தன.

“கிளையேயென்றும்” என்றது-ஸம்வந்திகளேயென்றுமென்றபடி. “தாயேதந்தை” இத்யாஹிக்கு - ஸ்தநந்யயாவஸ்யா ப்ரபீஜியான விவனுடைய * ஸாந்யவா ஹாஸலோலத்வத்தை அடைவே யருளிச்செய்கையிலே தாத்தர்யமென்று திருவுள்ளம், இவன் “தாய்” என்று ஆஹித்தானாகில் அவர்களாலே நோயேபடவேண்டி வா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்பக்கலித்த்யாஹி). ‘கொண்டு - வாங்கிக்கொண்டு. இத்தால் - இவனுஹிக்கைக் குறுப்பாகத் தாங்களும் தாய்நினைவுகொண்டு வருமத்தனை போக்கி இவனுக்கு உதவுகைக்குறுப்பான தாய் தந்தையன்றிக்கே, வலியிடக்கொடுத்தும்தாங்கள் விற்றஜீவிச்சுமவர்களுண்டுன்றதாய்த்து. “தாயே” இத்யாஹிகளில் ஏவகாரங்களுக்குத் தாத்தர்யாகார மருளிச்செய்கிறார் (வேறொருவித்த்யாஹி). இத்தால் - அவர்களுடைய அபகாரத்தாலே நோவுபடுகையன்றிக்கே அவர்கள்ஸ்வரூபமேநோய்க்கு நிஹாநமென்றுயாவார்த்தகங்களென்றருதாய்த்து. இப்பக்ஷத்தில், அவர்கள் நிமிதஸ்வஹாவராகையாலே நினைத்து நினைத்து துஷ்கைக்குறுப்பா யிருப்பர்களென்று திருவுள்ளம், முழுச்சொல்லாக ஓர்ய மருளிச்செய்து, பஹேஷவிக்ஷயா அர்யாகாரம் (அன்றிக்கேயித்த்யாஹி). அநாஹியாக ஆஹித்தே போந்தவனுக்கு இப்போது விடுகைக்கு நிமித்தமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹவஷித்த்யாஹி). விசேஷஹர்சநத்தால் அநாஹிப்ரமநிவீதிந்ருதமாய்த்தென்று கருத்து. (அமையுமிறே) என்றவந்நாம், ஆகையாலே என்றுசேஷம். விடுகைக்கு நேமதவான வளவன்றிக்கே, ஈச்வர விஷயாமஹேமதவமாய்த்தின வென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸோபாயிகேத்த்யாஹி).

(வேயித்யாடி) பாயோஜன மூன்ன நான் கொண்டு உதனவே
ன்மென்றாக அகலநிற்கையன்றிக்கே, முன்பெல்லா மகலநின்று கார்ய
வேளையிலே னந்து முகங்காட்டி உபகரிக்கு மனையிருந்தாய் நீ. வே
ங்கள் ஏய்ந்திருப்பதாய். (பூம்பொழிவித்யாடி) “ஸர்ணமந்ய” என்று
கிறணத்துள்ளேநிற்கிறதென்றுதோற்றம்படியாய்த்திருக்கிறது; அப்
பரிமளம்வழிகாட்டவந்தேன். (வேங்கடவா) அவனுடையவாய்வழு
ம்வாபலமும்ப் பரதயகூழ்கலாயாய்த்திருக்கிறது. அகர்மவச்யனாய்ப் பரமப
டித்திலேநித்யஸூரிகளுக்குலக்கம்கொடுத்திருக்குமவன், இவைநோவு
படுகிற ஸுஸாரத்திலே, ப்ராஜை விழுந்த கிணற்றிலே ஒக்கவிழுந்து
எடுக்கும் தாயைப்போலே இங்குவந்திருக்கிறது ரகூழ்கைக்காக
விதே. (நாயேன்) நான் செய்து கொண்டபடியைப் பார்த்தால்,
புறம்புத்தைக்கும் ஆகேன், ஜேவர்க்கு மாகேன். புறம்பே போகில்
கல்லைப் பட்டெறிவர்கள், உள்ளேபுகுநிலை தொட்டனவும் திண்டினவும்
பொகடவேண்டினரும். (ஊந்தடைந்தேன்) அநர்மயதித்தவத்தாலேயு
திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தேன். நிரே பிப்படிசெய்து
கொண்டராகில் இப்போது நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிற தென்
னென்ன (நல்கி) அந்த கூடாரபடியத்தையே ராஜபுத்ரன் செ
ருக்காலே மேல்விழுமிதே. (ஆனென்னைக்கொண்டருளே) நீயே,
ஸர்வவியவந்யுவு மென்று நினைத்து “அஹஸர்வகரிஷ்யாமி” [உல
என்று நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளுமடிமை யென்னைக் கொண்டருள
வேணும். க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—வந்யுக்களல்லாதாரை வந்யுக்க
ளென்று நினைத்திருந்தேன், அக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணு
மென்று சரணம் புகுந்தார்—முதற்பாட்டில்; ஹோக்யமல்லாதவற்றிலே
ஹோக்யதாஸூப்பிபண்ணிப்போந்தேன், அக்குற்றத்தைப் பொறுத்
தருளவேணுமென்று சரணம் புகுகிறாநிலில்.

“உணை” என்று முன்னிலைதோற்றச் சொன்னபோதே ஸம்ஸூத்யிதோற்றி
யிருக்கவும், “வேங்கடவா” என்று ஸம்ஸூத்யித்தவர்க்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்
கிறார் (ப்ரயோஜயித்யாடி) பூத்தபொழிநானபோதே, விரையானது-பரிமள [நய
மானது, ஆர்ந்திருக்குமே, “விரையார்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமந்யுதித்யாடி) இத்தால் - “விரையார்” என்று - ஸர்வேச்வ
ரனுடைய பரிமளம் பூர்ணமாய்த்தென்று கருத்து. இப்படி வர்ணித்ததற்குப் ப்ரா
கீதாறுஞ்சயம் காட்டுகிறார் (அப்பரிமளமித்யாடி) “முகங்காட்டி யுபகரிக்கு
மனையிருந்தாய் நீ” என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்யம் படிருமாரபடியையுபபா [நடு
ழிக்கிறார் (அவனுடையவித்யாடி) திண்டினவுமென்றது பரம்பராஸ்பர்மூன்னனவு
மென்றபடியிலுமிருமிதே. வேங்கடக்குடையடித்தமென்று அநிலிவிஷ்டனாயிதே. க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(மரணமித்யாடி)

மு.—மானேய்கண்மடனார் மயக்கிற் பட்டு மாநிலத்து
நானே நாநாவிதநரகம் புகும் பாவம்செய்தேன் ;
தேனேய்பூம்பொழில்சூழ் திருவேங்கடமாமலை யென்
ஆனாய்! வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. ௨.

ப-ரை.—தேன் - வண்டிகள், ஏய் - நிறைந்த, பூ - பூக்களையுடைய, பொழில்-
சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவேங்கடமாமலை - திருமலையை வாஸஸ்தா
நமாகவுடையனாய், என் - என்னுடைய குற்றங்களை, ஆனாய் - ஆண்போலேபொ
றுக்குமவனே!, மான்ஏய் - மான்போன்ற, கண் - கண்களையும், மடவார் - மட
ப்பத்தையுமுடைய ஸ்த்ரீகளது, மயக்கில் - கண்மயக்கிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, [ய
மாநிலத்து - மஹாபர்திலியிலே, நாநாவிதநரகம் - பலவிதமான நரகங்களிலும்,
புகும் - ப்ரவேசிக்கும்படியான, பாவம் - பாபத்தை, நானே - அடியேன் ஒருவ
னுமே, செய்தேன் - பண்ணினவனுக்கொண்டு, வந்து—, அடைந்தேன் - தேவ
ரீர் திருவடிகளைச் சரணமாசுப்பற்றினேன் ; அடியேனை-சேஷபூதனான வென்னை,
ஆள்கொண்டருள் - அடிமைகொண்டருளவேணு மென்கிறார். (௨)

வ்யா.—(மாயேயித்யாடி) மானேயந்திருக்கிற நோக்கையுடைய.
அகவாய் நஞ்சாயிருக்கச்செய்தேயும் இவனை யொழியச் செல்லாதா
ரைப்போலே யிருக்க நோக்குமவர்களாய்த்து. அகவாயாராய்கைக்
கிடான வளவிலையே யிவனுக்கு ; கார்யஹ்யாயா ஆராயாநிற்கச்
செய்தேயும் அநய்யப்ரயோஜனங்களாகநோக்குகிறார்களாகக்கொ [உய
ண்டு அதிலே துவக்குண்ணு மாய்த்து. (மடவார்) நான், மடம்,
அச்சம் என்கிற விவற்றில் மடப்பத்தையுடையராயிருப்பார்களிறே.
அத்தாலே சொல்லுகிறது - ஸமஸ்தகல்யாண ஸூனாதமகமான வி
ஷயத்துக்குள்ளதெல்லாம் தங்களுக்குண்டாக நினைத்திருப்பது. (மா
நிலத்தில்-நாநாவித நரகம்-நானே - புகும் பாவம் செய்தேன்) [௨௫
யேதநஹேததுக் கெல்லையிலையிறே ; அவர்களை கர்மாது-ஸூனமா
க அதுஹவிப்பிக்கைக்கு லோகங்கள்தோறும் பண்ணிவைக்கும் நர
கங்களுக்கும் ஓரவயியிலையிறே ; அவையெல்லாவற்றுக்கும் நானொ
ருவனுமே தேவையறுக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.
ஈசுவரனுக்குஜமநிர்வாஹம் நடக்கவேண்டில் வேறேசில நரகங்[உய
கள்ஸிஷ்டிக்கவேணும். ஸ்ரீராமாயணத்திலே கைகேயியை “நியென்ன
நரகத்திலே புகக்கடவை” என்றுண்டு, அவ்விடத்தை வாசியாநிற்க,
நம்பிள்ளை, “முன்பே ஸிஷ்டமான நரகங்கள் போராதென்கிற
தோ” என்ன ; “அழகிதாசுச் சொல்லிற்று” என்று ஜீயரருளிச்
செய்தார். [௩௫

அழகில் மண்டியென்னுதே, “மயக்கிற் பட்டு” என்னைக்குக் கருத்தருளிச்
செய்கிறார் (அகவாயித்யாடி) அவர்கள் கண்ணாலே மயக்கினால் இவன் கண்ணை
க்காணாதே மயங்குவா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அகவாயித்யாடி
வாக்யத்தவ்யத்தாலே.) நெஞ்சநஞ்சாம்படி யிருக்குமவர்களை “மடவார்” என்று
ஹவ்யதையே நிரூபகமாகச் சொல்லப்போமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அ [௩௫
த்தாலே யித்யாடி.) (தேவையறுக்கும்படி) அதாவது-இன்னார்க்கின்ன நரகம்
என்று எல்லார்க்குமாகவிட்ட நரகத்தை எல்லாருடைய பாபங்களை யுடையனாய்
ஒருவர்க்கு மில்லாதபடி பண்ணுக. எல்லாநரகத்துக்கு மொருவனே விஷயமாக
க்கூடுமோவென்ன ; கூடுமென்னுமதுக்கு ஸம்வாஹமாக ஐதிஹ்ய மருளிச்செய்
கிறார் (ஸ்ரீராமாயணத்திலே யித்யாடி.)

மூ.—கொன்றேன் பல்லுயிரைக் குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்;
என்றேனுமிரந்தார்க்கினிதாகவுரைத்தறியேன்;
குன்றேய் மேகமதிர் குளிர்மாமலை வேங்கடவா!
அன்றே வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. ௩.

ப-ரை.—குன்று - மலைகளிலே, ஏய் - தங்கியிருந்துள்ள, மேகம் - மேகந்
ளானவை, அதிர்-நீர்க்கனத்தாலே முழங்காநிற்பதாய், குளிர்-குளிர்த்தமாறுததாய்,
மா-பெருமையிக்குறிப்பதான, மலைவேங்கடவா-ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தைநிறுபகமாக
வுடையவனே! குறிக்கோள் ஒன்று-“தேஹத் தக்குவேரய்யூத்மா என்றுஒன்றுண்டு”
என்னும்அறிவு, இலாமையினால் - அடியேனுக்குப்பிறவாமையாலே, பல்உயிரை-எல்
லாப்ராணிகளையும், கொன்றேன்-ஹிம்ஸித்துக்கொண்டுபோந்தவனாய், இரந்தார்க்கு-
யாசித்தவர்களுக்கு, “தன்கையில் காசில்லாமையாலே யன்றோ இவனின்மன்
சொல்லுகிறது” என்று அவர்கள் நினைக்கும்படி, இனிதாக - நல்வார்த்தைகளா
லே, என்றேனும்-ஒருகாலத்திலும், உரைத்தறியேன்-சொல்லியறியாதவனானஅடி
யேன், அன்றே-அப்போதே, வந்துஅடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்—.

(தேனித்யாபி) தேனென்று-வண்டென்னவுமாம். (என்னொருய)
அவ்வாளை வர்த்திக்கிற மலையிலுள்ளதுதன்னையே காட்டியாகக்
கொடுக்கவமையும். ஆனை - பெரிய குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணி
ட்டு, பொறுக்க வரியன செய்யவற்றா யிருக்கையும், ஸடாஜர்ஸநிய
மாபிருக்கையும். (வந்தித்யாபி) “நாநாவித நகரம்புகும்பாவம்செய்யுமெ
தேன்” என்ற நானே வந்தடைந்தேன்; அந்நகராஹவம் பண்ணும்
போதை க்லேஸத்துக்கெதிர்த்தட்டான ஸுஸைகதார மாயிருக்கும்
கைங்கர்யத்தை யென்னைக் கொண்டருளவேணும். காமுகனுக்கு
அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போலே ரவிக்குமிதே ஸேஷஹுதனுக்கு கை
ங்கர்யம்; “ரமமானு:” 2.

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—வெய்யுக்களல்லாதாரை வெய்யுக்களெ
ன்றும்வோழயமல்லாதார்பக்கவிலே வோழயதாஸுஷ்யி பண்ணியும்
போந்தவளவேயோ, டேவர்திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமாம்படி
பரஹிஸையே பண்ணிப்போந்தே னென்கிறார்.

“மாமலையென்னாய்” என்றஸமவ்யாஹாரஸ்யாரபுத்தையருளிச்செய்யு
கிறார் (அவ்வாணையித்யாபி) (ஆனை) என்றவநகரம், என்கிறது என்றுசேஷம்.
(கண்ணிட்டு) என்றவநகரம், இருக்கையும் என்றுசேஷம். (உர்சநியமாயிருக்
கையும்) என்றவநகரம், உண்டாகையாலே என்று பூரிப்பது. “ஆட்கொண்
டருளே” என்றதற்கு “அடியேனை” என்றது ஹேதமர்ஸமென்னுமிடந்தோற்ற
தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (காமுகனுக்கித்யாபி) “ரவிக்கும்” என்கைக்குரு
ப்ரமாணம் (ரமமானுஇத்யாபி) “ரம்யமாவஸயம் கஜீதவா ரமமானுவநேத்
ரய: | டேவநர்யவ ஸங்காஸாஸ்தத்ரதேந்வஸந் ஸாவம்.” 2.

மூன்றும்பாட்டு.—(கொன்றேனித்யாபி.) கீழிரண்டு பாட்டோடும் ஸத்
யதிதனை யருளிச்செய்கிறார் (வெய்யுக்கனித்யாபி.)

வ்யா.—(கொன்றேன்) மடிதடவி விட்டிலேன். அர்யம் கொடு வந்தானாகில், பிந்துடர்த்தியறக் கொன்று பறிக்கும்; வெறுங்கைய னாகில், நான் அவள்பக்கல் என்கொடுபோகக்கடவேனாக நீ வெறுங் கையேவந்ததுஎன்றுகொல்லுவன்.(பல்லுயிரை)அதுதாபம்பிறந்த[ரு தில்லை, ப்ராயஸ்சித்தாயிகாரமுமில்லை. அதுதாபமுண்டாகில் ஒன் றிரண்டளவிலே மீருமிதே;அப்போதிதேப்ராயஸ்சித்தாயிகாரமு மு ள்ளது.இப்போதுஇத்தைக் குற்றமாகச் சொல்லுகிறநீர் அன்று அது செய்வானென்னென்ன (குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்) டேஹா திரித்தமாயிருப்பதோ ராத்மவஸ்துவண்டு, இது செய்யில் நரகா [யி துஹவம் தப்பா தென்றாதல்; அன்றிக்கே, இத்தை யுடையானொரு வனுளன், அவன் ஸர்வஹத ஸஹஸீத்தாயிருப்பானொருத்தன், அவனுக்கிது அஸஹ்மாயிருக்கும் என்று ஸஹ்யயிற் படாமையாலே செய்தேன்; அவனைப் பார்த்தல், நாம் நின்றநிலையிது என்றாராய் தல்செய்யாமையாலே,ஒருதலையையறியிலும் பரஹிஸையில் ப்ர[யிரு வர்த்தியானிதே. விஷயார்யமாக உர்வ்யார்ஜநம் பண்ணுகிறநாளில் முன்னடி தோற்றாமையாலே பரஹிஸையைப்பண்ணிப்போந்திராகி ல், பின்பு உர்வ்யங்களும் பெற்று அஹிமதவிஷயங்களும் கைபுகுந்து நீருமவருமாய் ரஹித்திருக்கிற வளவில்தான் ஆர்த்தவிஷயத்தில் ஐயோ! என்றிரோவென்ன(என்றேனுமித்யாடி காத்திகைப்புதிய[உயி துக்கும் நாமிடவேனு மென்னுதல், இவன் ஜீவிக்க வேனுமென் னுதல், செருக்காலே யாதல். இட்டறியே னென்பது அதுக்கு ப்ரஸங்கமுண்டாகியிதே. (இனிதாக) ஒருவனார்யித்து வந்தால், இர ப்பாளனாய் வந்தவனுக்கு “குறைவறத்தரப்பெற்றிலேன்” என்றாறி வார்த்தைசொன்னாகில், “இவன்றான் செய்வதென், தன் வெறு[உரு மையாலே யன்றோ தாராவிட்டது” என்று அவனும் ஆறிப்போமி தே; அங்ஙனன்றிக்கே, “நாமும் நம்ஞாரிபீர்யமுமாய்ப் பட்டது படாதே பிவன் வாயில் வார்த்தைகேட்கைக் கென் செய்யஅபேக்ஷித் தோம்” என்று உள்ளதனையும் நெஞ்சு புண்படும்படியாய்த்து இல்லை என்பது. [நய]

பிந்துடர்த்தியற - தன்பின்னே துடர்ந்தவாராதபடி. அவன் பக்கல் - * மாணெய்கண் மடவான் பக்கல். கீழ் வாக்யத்துக்கு விவரணம் (அதுதாப முண்டாகிலித்யாடி.) மேலுக்கவதாரிகை (இப்போதித்யாடி.) குறிக்கோள் - ஐநா நம். “ஒன்று” என்றது - ஒன்றும் என்றாய், அநேகமுண்டாகிலன்றோ ஒன்று என்னவேண்டிவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹேஹத்யாடி.) (இருக்குமெ[கரு ன்று) என்றவந்நாம், ஆதல் என்று சேஷம். கீழ்ப்பண்ணின் ப்ரச்ரத்துக்கு உத்தரமாம்படி தாத்தர்ய மருளிச்செய்து, ஸப்ஞாரியத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவனையித்யாடி.) இவற்றிலொன்றறிந்தாலமையுமோவென்ன(ஒருதலை யித்யாடி.) மேலுக்கவதாரிகை (விஷயேத்யாடி.) “என்றேனும்-ஒருநாளாகிலும், இரந்தரர்க் கினிதாகவுரைத்தறியேன்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார்(காத்திகை[சயி யித்யாடி.) இத்தால்-புண்பத்துக்காகவாதல், ஐயோ! என்றிரக்கத்தாலேயாதல் க்யாதிக்காக வாதல், ஒருநாளும் சோறிட்டதில்லையே, நல்வார்த்தையும் சொல்லி யறியே னென்றதாய்த்து.

மூ.—குலந்தானெத்தனையும் பிறந்தேயிறந்தெய்த்தெழிந்தேன் ;

நலந்தானென்றுமில்லேன் ; நல்லதோரறஞ்செய்துமில்லேன் ;

நிலந்தோய் + நீர்முகில்சேர் நெறியார் திருவேங்கடவா !

அலந்தேன் வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. ச.

ப-ரை.—நிலம் - பூமியிலே, தோய் - படிந்த, நீர்முகில் - மஹாமேகங்கள், சேர் - ஸஞ்சரிக்கிற, நெறி - வழியை, ஆர் - உடைத்தான, திருவேங்கடவா - ஸ்ரீ வேங்கடாத்ரி கிர்வாஹகனே!, எத்தனைகுலமும் - எல்லாக்குலங்களிலும், பிறந்து இறந்து-பிறப்பது இறப்பதாய்க்கொண்டு, எய்த்தொழிந்தேன்-இளைத்தப்போனவனாய், ஒருநலமும் இல்லை - ஒன்றிலும் ஒருநன்மையும் இல்லாதவனாய், நல்லது-வலத்தோடேசூழியிருப்பதாய்நன்மையையுடைத்தான, ஓர்அறமும்-ஒருஸாத்நாதுஷ்டாந்தத்தையும், செய்திலேன் - பண்ணப்பெருதவனாய்க் கொண்டி, அலந்தேன் - ஆர்மங்கள்தோறும்நிறிந்து க்லேசீத்த அடியேன, வந்து அடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்சொண்டருள்—.

(குன்றைய்மேகமதிர்) குன்றிலேயென்னுதல், குன்றுபோலிருந்தலே யென்னுதல். கனக்கநீரைமுகந்தால் ஓரிடத்திலே தங்குகிறேன் வர்ஷிப்பது. (அதிர்) இரவாதிருக்கச்செய்தேயும் இனிதாகச் சொல்லுவாரைப்போலேயாய்த்து முழுக்கமிருப்பது. (அன்றேவந்தடைந்தேன்) அதுதாபம் பிறந்தாதல் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணியாதலன்றிக்கே, கொன்றகை கழுவாதே உதிரக்கைகழுவாதேவந்து சரணமுடைய புகுந்தேன் ; என்செயலைப்பாராதே ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தடிமை கொண்டருளவேணும். பூர்வ வீர்த்தத்தைப்பார்த்தால் பாஷ்யஸ்யாகில் பண்ணிற்று, இப்போதொரு ஸாட்வநாதுஷ்டாநம் பண்ணி வந்தாப்போலேயிருக்கச் சொல்லுகிற தென்னென்ன ; அவனையே பார்த்துத்தம்மைப் பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறார். அவனைப்பற்றி பார்த்தால், “அரிஃப்ராணந் பரித்யஜ்ய” என்றிறையிருப்பது; “ப்ராணநமி” என்னாவிட்டது அவற்றைக் குவாலாகநினைத்திராமை. காலிலேவந்து விழுந்தவனை முன்புத்தை ஸாத்வரம் பாராதே ரகீதத் விதோரேற்றமோ என்றிருக்கும்வராய்த்து.

குன்றிலேயென்றது-குன்றின் கொம்புடியிலே யென்றபடி. அன்றிக்கே, நடுகுன்றுகளிலே வர்த்திக்கக்கடவமேவமென்று கொள்ளவுமாம். இப்படி வீசேஷித்ததற்கு ப்ரயோஜநம் (கனக்கவிய்யாடி.) பல்லுயிரைக்கொன்ற வெனக்கு ப்ரதி கோடியாக பல்லுயிருக்கும் ஜீவாப்ராஹ்மஸீலமாய் இனிதாக வரைத்தநியாத வெனக்கெதிராக பரமோஹாரர் வர்த்திக்கிற ஷேசத்திலிருக்கும் * ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி ஸிவராலய காளமேவத்தை ஸம்ஸோயிக்கிருரென்று உட்கருத்தைபுட் நடுகொண்டு, * அதிர்ப் படித்துக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இரவாதித்த்யாடி.) “அடியேனை” என்றதற்கு ஹவம் (என்செயலை யித்த்யாடி.) “கொண்டருளே” என்றதற்கு சங்காபரிஹாரரூபண ஹவமருளிச்செய்கிறார் (பூர்வேத்த்யாடி.) “ஆர்ஃதோவாயடிவாத்ஃபதஃ பரேஷந்ம் ஸாணாதஃ | அரிஃப்ராணந் பரித்யஜ்ய ரகிதவ்யஃ க்ஷிதாந்மநா.” அவற்றை - ப்ராணன்களை. ஆத்மநி ஸஹ-வசஸ்ய நம். குவாலாக நினையாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காலிலேயித்த்யாடி.)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(குலந்தானித்யாடி) குலங்களெங்கும் பிறந்திறந்துதிரிந்தேன். அதுலோமப் ப்ரதிலோம ரூபத்தாலே பிறந்த பிறவிக்கு ஒரெல்லையிலையாய்த்து. எல்லா ஜந்மங்களிலும் புக்குப் பிறப்பதிறப்பதாய் இனிப்பிறக்கைக்கீடான கர்மவிசேஷ முண்டாகிநூ லும் பிறக்கைக்கு கூழ்மனல்லாதபடி யினைத்தேன். (நலந்தானென் றுமிலேன்) இப்படி அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து மரித்துப் போ ருகிற விடத்திலும் நடுவேயொரு ஸுக்ஸீதமாதல் அதுக்கு வலமா ன ஜ்ஞாநமாதல் உடையேனுய்த்திலேன். (நல்லதோரறம் செய்து மிலேன்) இப்போது நன்மை பிறக்கைக்கடியாக முன்புசெய்த தொன் றில்லையே யாகிலும், மேலொரு நன்மைபிறக்கைக் கீடாக இப் போது ஏதேனு மொரு ஸாயநாதுஷ்டாநம் பண்ணுகிறதுண்டோ வென்னில் ; வலந்தோடே வ்யாப்தமா யிருப்பதொரு ஸாயநாது ஷ்டாநம் பண்ணப்பெற்றிலேன்.

(நிலமித்யாடி) திலத்திலேதோய்த்தமஹாமேவங்களானவை [மிரு போன அடிப்பாதி ஆர்ந்திருக்காமாய்த்து. கழுத்தேகட்டளையாக நீரை ப்பருகி முகந்த நீர்க்கனத்தாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நகர்ந்து நகர்ந்து துளித்துத்துளித்துக்கொண்டு ஸனுரிக்கிற மேவ ங்கள் போன அடிப்பாதி தெரியும்படியா யிருக்குமாய்த்து. (அலந் தேன்வந்தடைந்தேன்) ஜந்மபரம்பரைகளிலே அலந்து முசித்தேன். [உல (அடியேனை) தினியொரு ஜந்மம்வரு மென்றஞ்சி ஏங்கவேண்டாதபடி யான டிரஸ்யத்திலே யென்னைமுட்டவேணும். ச.

நாலாம்பாட்டு.—(குலமித்யாடி) “பல்லுயிரை - கொன்றேன்” என்கைக்கு நீர்தாம் ஓசந்த்ராரக்க ஸ்யாயியா யிருந்திரோவென்ன ; அதொன்றுமில்லை, நான் பட்ட பாட்டைக் கேளிரென்கிறார் என்று ஸம்மதி சண்டுகொள்வது.

“பிறந்தே” என்கிற ஏவகாரம் பிறவாமலிதப்பில்லாமையால் வ்யாவர்த்தக மன்றென்று பிறப்பினுடைய கைரஜர்ய ஸூசகமென்று விவக்ஷித்து, ஸலிதர்ய மருளிச்செய்கிறார் (குலங்களித்யாடி) பிறப்பும் இறப்பும் விரா வேறு திரிகையிலலை யென்றுகருத்து. “எத்தனையும்” என்றபடித்துக்குத் தாத்பர்யம் (அதுலோமேத் யாடி) அதுலோமமென்றது - உத்க்ஸிஷ்ட வர்ணன் அபக்ஸிஷ்ட வர்ணத்தில் விவாஹம் பண்ணின பெண்பிள்ளைவயிற்றில்பிறக்கை. ப்ரதிலோமமென்றது - அபக்ஸிஷ்ட வர்ண ன் உத்க்ஸிஷ்ட வர்ணத்தில்பிரக்ரஹித்தபெண்பிள்ளைவயிற்றில்பிறக்கை. வாக்யார்யக யநமுவே “எய்ததொழிந்தேன்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (எல்லா வித்யாடி) “ஒன்றும்” என்றபடிவாஸநை (இப்படியித்யாடி) “நலந்தானென்றுமி லேன்” என்று சொல்லிவைத்து, “நல்லதோரறஞ்செய்து மிலேன்” என்ன ப்ரஸாந்ரு க்தி யுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாடி)

விவரணம் (கழுத்தேயித்யாடி) முசித்தேன் - க்லேஸித்தேன். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(ஏப்பாவயித்யாடி) இப்படியெல்லாக்குலங்களிலும்புக்குப் பிறக்கைக்கடியான பாபப்ரகாரயத்தை யதுஸந்யிக்கிறாரென்று ஸம்மதி கண்டு கொள்வது. [சுய

௧௪௨ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—எப்பாவம் பலவு மிவையே செய்தினைத்தொழிந்தேன் ;
துப்பா! நின்னடியே துடர்க்கதேத்தவும் கிற்கின்றிலேன் ;
செப்பார்தின்வரைகூழ் திருவேங்கட மாமலை யென்
அப்பா! வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. ௫.

ப-ரை.—செப்புஜர் - செப்புப்போலே ரக்ஷகமாய், தின் - தீர்டமான, வரை-
மலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருவேங்கடமாமலை - திருமலையை வாஸஸ்தா
நமாக வுடையனாய், என் - ஆச்சரிதனான நான் போல்வார்க்கு, அப்பா - உபகாரக
னானவனாய், துப்பா - ஆச்சரிதர்பாபங்களைப்போக்கி ரக்ஷிக்கக்கூடான சக்தியை
யுடையவனே!, எப்பாவம் பலவும் இவையே - பலவகைப்பட்ட பாபங்களையே, [யு
செய்து - பண்ணி, இவற்றுக்கு வரக்கடவ பலங்களைக் கேட்டு, இளைத்தொழிந்
தேன் - துக்கித்தவனாய், நின்அடி - தேவரீர் திருவடிகளை, துடர்ந்த - பின்செ
ன்று, ஏத்தவும் - பக்தியூர்வகமாக ஆச்ரயிக்கவும், கிற்கின்றிலேன் - சக்தியற்றவ
னாய், வந்துஅடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்— ... ௫.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(எப்பாவமிய்யாடி)அதிபாதகம், [யுரு
உபபாதகம், மஹாபாதகம் என்றாப்போலே சொல்லுகிற பஞ்சு
வியமான பாபங்களை அதுஷ்ரித்து, பின்னை இவற்றுக்கு வரக்கடவ
வலங்களைக்கேட்டு க்லேஸப்பட்டேன். இப்படி மஹாபாபங்களையே
அதுஷ்ரித்துக்கொடுப்போரானின்றால் நடுவே, யொரு ஸுக்ஸீதம்பிறந்
து அத்தாலே யென்பக்கவிலே ருசியு முண்டாகப் பெற்றதாகில், [உய்
“நமேஹத்தப்ரணய்யதி” என்கிற வார்த்தையை விஸ்வஸித்திருக்க
லாமிறே. மஹாபாபங்களைப் பண்ணினானாகிலும் புருஷோத்தம வி
ஃயையுண்டாக அவனுக்கு பாபவிமோஹ முண்டாகச் சொல்லாநின்
றதிறே. (துப்பா) இப்பாபங்களைப்போக்கி உன்னைப்பற்றினாரை ரக்ஷி
க்கைக் கிடானஸக்தியோமத்தையுடையவனே. (நின்னடியே) ஹத்தி[உரு
பூர்வகமாக உன்றிருவடிகளை வடிம்பிட்டாஸ்ரயிக்கக் கூழமானய்த்திலேன்.

(செப்பாரிய்யாடி) அரணுகப்போரும்படியான தின்னிய வரை
களாலே சூழப்பட்ட திருமலையை வாஸஸ்யாநமாக வுடைய நிரு
பாயிக வந்யவானவனே. (அடியேனை) என்னுடைய பாபாதுகூல
மாகவன்றிக்கே உன்றோடுண்டான நிருபாயிக வந்யவாதுரூபமான
கைங்கர்யத்தில் என்னைமூட்டவேணும். ... ௫.

“இவையே” என்கிற அவயாரணத்துக்குத் தாத்பர்ய கார முவேந
மேஹக்கவாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாடி.) அல்பம் ஹவத்ருசி
யுண்டானால் பாபங்கள் போமோ, இவ்வசநத்தைவிஸ்வஸிக்கும்படி யென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாபங்களை யித்யாடி) வசநவஸத்தாலேவிஸ்வஸிக்கத்[நடு
தட்டென்னென்று கருத்து.

“செப்பு” என்று - ஆஹணத்துக்கு ரக்ஷகமான பரத்ரமாய், அத்தாலே
(அரணுக) என்றது. திருமலைக்குப் புறமலை ரக்ஷகமாயிருக்கையாலே தம்முடைய
ரக்ஷகவஸ்து ஸ்வரக்ஷிதமாயிருக்கப் பெற்றதென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து. ௫.

ஆரூம்பாட்டு.—(மன்னுயித்யாடி.) இப்படிஅதிபாதகரூபங்களைப்பண்ணுகைச்சுயி
கடி - க்ருகாநதிரோயாநகரமான ப்ராக்கீதேஹஸம்வந்யமென்று, அதுதன்னை
அதுஸர்யித்து க்லேஸித்து சரணம் புருகியுரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது

மு.—மண்ணுய் நீரெரிகால் மஞ்சலாவுமாகாசமுமாம்

புண்ணுராக்கைதன்னுள் புலம்பித்தளர்ந்தெய்த்தொழிந்தேன் ;

விண்ணார் நீள் சிகர விரையார் திருவேங்கடவா !

அண்ணா ! வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. கூ.

ப-ரை.—விண் - ஆகாசத்தை, ஆர் - அனாவும்படி, நீள் - உயர்ந்த, சிகரம் - கொடுமுடிகளையும், விரை-யரிமளத்தையும், ஆர்-உடைத்தான, திருவேங்கடவா-திருமலையவாஸஸ்தாரமாகவுடையவனும், அண்ணா - எல்லாவறவுமுறையுமானவனே!, மண்ணுய்-பூமியாயும், நீராய்-ஜலமாயும், எரியாய்-அக்நியாயும், காலாய்-வாயுவாயும், மஞ்ச-மேகங்கள், உலாவும்-ஸஞ்சரியாநின்றனள், ஆகாசமுமாம்-ஆகாசமுமாகிய[ப] பஞ்சபூதமயமானதாய், புண்ணார் ஆக்கைதன்னுள் - வ்ரணத்தோடொத்த தேஹத்திலே யகப்பட்டு, புலம்பி - அங்கே கிடந்து கூப்பிட்டு, தளர்ந்து - அதவும் செய்யமாட்டாதே மெலிந்து, எய்த்தொழிந்தேன் - மிகவும் இளைத்தவனான அடியேன், வந்தடைந்தேன்—; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்— ... (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு.—(மண்ணுயித்யாடி) ராஜபுத்ரன் வேடன் கையிலே யகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாக ஸ்ரமிக்குமாப்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் ஏகரூபமாய் ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்து கர்மாநுபண்ணமாக அசித்தோடே ஸர்வீஷ்டமாய்த்து. ஏகரூபமான வஸ்து உபயயாத்மகமான ஷேஹத்திலே யகப்பட்டது. (புண்ணுராக்கை) * புண்ணைமறைய வரிந்திறே உடம்[உய] பிலே வைத்தது. அறிவுடையார், “ஸ்ரீரம் வ்ரணவத்ப்ஸ்யேத்” என்று இதுதன்னையே வ்ரணமாகச் சொல்லாநின்றார்களிறே. ஷேஹத்திலே புக்ககப்பட்டு, பின்னை அங்கே கிடந்து கூப்பிட்டு, அது தானும் மாட்டாதே தளர்ந்து, பின்னை யிளைத்தேன்.

(விண்ணரித்யாடி) நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்போலே வந்தேத்தும்படியாக ஆகாஸாவகாஸத்தளவும்வளர்ந்தபெரிய கொடுமுடிகளையுமுடைத்தாய் பரிமளப்ரஹ்மான திருமலையை வாஸஸ்தாரமாகக்கொண்டு நிற்கிற. (அண்ணா) கீழே, “அப்பா” என்றார் ; இங்கே, அண்ணா என்னுநின்றார் * தாயேதந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும்விட்டவறவுமுறைக்கெதிர்த்தட்டானஎல்லா [கூ] வறவுமுறையு மெம்பெருமானே யென்றாய்த்திவிரிப்பது. (அடியேனை) வெளிது கழிந்தால் ஸர்வஸ்யம் நித்யஸூரிகளோடொத்திருக்குமிதே யெனக்கும் ; ஆனபின்பு, அவர்களைக் கொண்டருளுமடியமையை யென்னைக்கொண்டருளவேணும். ... கூ.

“அப்பா வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே” என்றத்தாலே-[கூ] பிதாபுத்ரஸம்ஸந்தமும் தம்முடைய ஸ்வாஹாவிக்காரமு மதுஸந்தித்தவர்பன ஹதாத்மகமான * புண்ணுராக்கையிலகப்பட்டமைக்கு ஸர்வீஷ்டாகமாகஹேது வருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரனித்யாடி.) ஷேஹம் புண்ணுரைக்கு ப்ரமானங்களை ஸூசிப்பிக்கிறார் (புண்ணியித்யாடி) “ஸ்ரீரம் வ்ரணவத்ப்ஸ்யேதந்ஞம் வ்ரணஸேபம்! † வ்ரணஸேசந வத்ப்ரம் வஸ்த்ரஹம் வ்ரணபட்டவத்” என்று ப்ரஸயமானசேஷம். வெளிது - அஸாரம். ... கூ.

† “வ்ரணஸேசநவத் ஸ்ராரம்” என்றும் ஸ்ரீகோசங்கள்.

௧௪௪ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மு.—தெரியேன்பாலகனாய் பலதீமைகள் செய்துமிட்டேன்;

பெரியேனாயினபின் பிறர்க்கேயுழைத்தேழையானேன் ;

கரிசேர் பூம்பொழில்கூழ் கனமாமலை வேங்கடவா!

அரியே! வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. ௭.

ப.—ரை.—கரி - யானைகள், சேர் - மிக்கிருப்பதாய், பூ - பூக்கள் நிறைந்த, பொழில் - சோலையாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, கனம் - தர்ட்மாயிருக்கிற, மாமலை - பெரியமலையான, வேங்கடவா - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையயாய், அரியே - சத்ருக்களை நிரவிக்ைக்கு வம்ஹம்போலே செருக்கியிருக்குமவனே!, பாலகனாய் - சிறப்பிள்ளையானபோது, தெரியேன் - “இதான்னு, இததீது” என்று பகுத்தறியமாட்டாதவனாய், சிறிதுஐஞாநம் பிறந்தபின்பு, பலதீமைகள் - அநேகமான சொடிய செயல்சளை, செய்து மிட்டேன் - பண்ணிப்போந்தவனாயும், பெரியேன் ஆயினபின் - யௌவநத்தை அடைந்தபின்பு, பிறர்க்கே - ஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டிமவற்றையே, உழைத்த - தேடி, அத்தாலே துக்கித்து, ஏழையானேன் - சதிர்கெட்டுப்போன அடியேன்; ஸர்வேச்வர நெருவனுள்ள என்னும் அறிவு பிறந்த பின்பு, வந்தடைந்தேன்—; அடியேனே ஆள்கொண்டருள்—... (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(தெரியேனித்யாடி) (பாலகனாய் - தெரியேன்) சிலநாள் அதிஸைஸவமாய் யுக்தாயுக்தங்களறியாதே கிடந்தேன். அல்பம்அறிவுபிறந்தபின்பு, தோன்றினபடி பலதீமைகள் செய்துதிரிந்தேன்.(பெரியேனித்யாடி)அநஞரம் யௌவநம்வந்து[உய் முகங்காட்டினவாறே, நல்லதொரு பூக்கண்டால் என்தலையிலே வை யாதே ஸ்த்ரீபரதந்த்ராய் அவர்களுக்கேஆவனதேடி ஁஁வப்பட்டுச் சதிர்கேடனாய் இளிம்பனுனேன்.

(கரியித்யாடி) லீலார஁மாக ஆனேகள் வந்து சேரப்பட்டு, பூத்த பொழிலாலே சூழ்ந்து திண்ணிதாயிருக்கிற திருமலையை வாஸ[உரு ஸ்யாநமாக வுடையவனே. (அரியே) என்னுடைய ப்ரதிபைபகத் தைப்போக்குகைக்கிடான பராலி஁வநஸாமர்யத்தை யுடையவனே. (ஆட்கொண்டருளே) பிறர்க்கேயுழையாமே ப்ராப்தவிஷயத்திலே கைங்கர்யத்தைக்கொண்டருளவேணும். ... ௭.

ஏழாம்பாட்டு.—(தெரியேனித்யாடி.) “வ்சித்தரா஁஁ஸம்பத்திரீச்வராயநிவே டிதம்” என்றும் “ஸரீரமாத்யம்வ஁யர்மஸாயநம்” என்றும் சொல்஁கிறபடியே ஆவச்யகமானத்தை, “புண்ணுரர்க்கே” என்று நீர்நர்஁஁த்துக்கொண்டு வருவா னென்னென்ன; அப்படியே யாயிநே *உன்பூவார்கழல்களிலே ஒருபூவிடப்பெ ற்நேனுகில்; அ஁ந்நன்னதிக்கே போனபடியைக்கேளா யென்கிறாரென்று ஸ஁஁தி கண்டுகொள்வது. [கரு

ஸ்ரீப்ர஁஁லா஁ழ்வான், இனையபெருமாள், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்யாந ரம் மாழ்வார், இவர்களுக்கெல்லாம் ஁ஜந்ம் வித்யமான ஁஁வத்ப்ராவண்யம் தலை யெடுக்கக் காண்கையாலே தாம்அதிசைசவந்துடங்கிவ்யர்யமேபோக்கினபடியை யதுஸர்யிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (சிலநாளித்யாடி.) ய்ருவன் அஞ்சுவயஸ்விலே஁஁வத஁஁ஜந்ம்பண்ணினபடியையுட்கொண்டருளிச்ச[ய செய்கிறார் (அல்பமித்யாடி.) “பிறர்க்கே” என்கிற வகாரவ்யாவர்த்யம் (என் தலையிலே யென்றது.)

“அரி” என்று - வம்ஹமாய், அத்தாலே (பராலி஁வந ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே யென்றது.) ... ௭.

மூ.—நோற்றேன் பல்பிறவி யுன்னைக்காண்பதோராசையினால்;

ஏற்றேன்; இப்பிறப்பே யிடருற்றன னென்பெருமான்!

கோற்றேன்பாய்ந்தொழுகும் குளிர்சோலையும் வேங்கடவா!

ஆற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. அ.

ப-ரை.—தேனீக்களானவை, கோல் - கோல்களிலே சேர்த்தவைத்த, தேன்-
மதுவானது, பாய்ந்து - நிறைந்து வழிந்து, ஒழுகும் - வெள்ளமிடாநிற்பதாய்,
குளிர் - குளிர்ந்தியையுடைத்தான, சோலையும் - பொழில்களாலே சூழப்பட்ட,
வேங்கடவா - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய், எம் - ஆச்சுரிதரான
வெங்களுக்கு, பெருமான்-மஹோபகாரகனாயிருக்குமவனே!, உன்னை-தேவரீனா, [ய்
காண்பது - காணவேணுமென்கிற, ஓர் - ஒரு, ஆசையினால் - ஆசையாலே, பல்
பிறவி - அநேகஜந்மங்க ளுண்டாம்படி, நோற்றேன் - ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்
ணிப்போந்த அடியேன், இப்பிறப்பே - இந்தஜந்மத்திலேயே, இடருற்றனன் - ஜந்
மம்தயாஜ்யம் என்று அறிந்தவனாய், ஏற்றேன் - தேவரீர் கடாக்ஷித்தத்துக்கு யோ
க்யானுனேன் ; அத்தாலே, ஆற்றேன்-மாறிமாறிவரும் பலபிறவிகளை ஸஹிக்கமா[யிரு
ட்டாதவனாய், வந்தடைந்தேன் -; அடியேனை ஆள்கொண்டருள்—, ... (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.—(நோற்றேன்பல்பிறவி) (பல்பிறவி-
நோற்றேன்) எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாக வாய்த்து
நான்ஸாடநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்று. இப்படி பிறந்துபோராநிற்க
ச்செய்தே நடுவே யாழ்ச்சிவிகமாகவொருஸு-க்ஷிதம்பிறந்தது, அத் [உயி
தாலே உன்னைக்காணவேணுமென்றாசை பிறந்து, டேவர்க்காம்படி
யோக்யானுனேன். நீர் யோக்யரென்னுமிட மயிர்த்தபடி யெங்கனே யெ
ன்ன(இப்பிறப்பேயிடருற்றனன்) இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே, நாம்நின்றநிலை
சாலப்பொல்லாதென்று என்றெஞ்சிலேபட்டது.

(கோல்தேனித்யாடி) கோல்களிலே வைத்த தேனானது [உரு
பாய்ந்து வெள்ளமிட்டுக் குளிர்ந்த சோலையாலே சூழப்பட்ட திரு
மலையை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனே. (ஆற்றேன்) ஜந்மபரம்பரை
களுக்கு ஆற்றமாட்டாதே திருவடிகளிலேவந்துசரணம்புகுந்தேன்.

எட்டாம்பாட்டு.—(நோற்றேனித்யாடி.) “பிறர்க்கேயுழைத்தேழையானேன்”
என்றிருக்கிற நீர் திருமலையளவும் வந்து சரணம் புகருகைக்கு நிகராம்சொ[ருய
ல்லிக்காரனீரென்ன ; நான் ஸடுஸாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளச்செய்தே நீ சில
ஸு-க்ஷிதவிசேஷங்ளைக் கதிர்வெறுக்கிக் கடாக்ஷித்தாயாகவேணுமென்கிறுரென்று
ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

“உன்னைக்காண்பதோ ராசையினால் - பல்பிறவி - நோற்றேன்” என்று யயா
ச்சுருத்திலே தாம் ஸாடநாநுஷ்டாநம் பண்ணினமை தோற்றுகையால், அவ் [நடு
கனையானால், “இடருற்றனன்” “ஆற்றேன் வந்தடைந்தேன்” என்கிற மேலிற்படி
ங்கள் சேராமையால், (பல்பிறவி) என்றவநகரம், உண்டாம்படி என்று அப்யாஹ
ரித்து அர்யமருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாடி.) “ஏற்றேன்” என்றதினர்யம் (யோ
க்யானுனேனென்றது.) “ஏல்” என்று - தகுதியாய், அத்தாலே ஹஸித்ததுவ்வர்யம்
நான்யாதிச்சிவிகாடிகளைத்திரட்டிக்கொண்டதுநீரறிந்ததெத்தாலே யென்னும்[சுய
ஹவடிவியிராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நீரித்யாடி.)

ககசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ.—பற்றேலொன்றுமிலேன்; பாவமேசெய்து பாவியானேன்;
மற்றேலொன்றறியேன்; மாயனே! யெங்கள் மாதவனே!
கற்றேன் பாய்ந்தொழுகும் கமலச்சுனைவேங்கடவா!
அற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. கூ.

ப-ரை.—மாயனே - ஆச்சரிய குணசேஷத்தங்களை யுடையனாய், எங்கள் - ஆச்சரிதரான எங்களுடைய குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கும், மாதவனே - பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமாள்விலையுடையனாய், கல் - மலைக்குகையிலே யிட்ட, தேன் - தேனாக, பாய்ந்து - மிக்கு, ஒழுகும் - வெள்ளமிடாநிற்பதாய், கமலம் - தாமரைகள் நிறைந்த, சுனை - அருவிகளையுடைய, வேங்கடவா - திருமலையில் நித்தியவாஸம் பண்ணுமவனே!, உன்னையொழியப் புறம்பொருவிஷயத்திலும், ஒன்றும் - ஏகதேசமும், பற்று - ஸங்கம், இலேன் - இல்லாதவனாய், பாவமேசெய்து - பாபத்தையேபண்ணி, அத்தாலே, பாவியானேன் - பாபிஷ்டனாய், மற்று - உபாயாகாரத்தை, ஒன்றும் - ஏகதேசமும், அறியேன் - அறியாதவனான அடியேன்; அற்றேன் - தேவரிருக்கே அற்றுத்தீர்ந்தவனாய், வந்து அடைந்தேன்—; அடியேனை யிரு ஆள்கொண்டருள்—.

(அடியேனை யித்யாடி) எனக்காற்றாமையுண்டானால் பிறப்பே யாற்றாமையுடைய வுன்னை, என் ஸ்வரூபாதுரூபமான கைங்கர்யத்தைத் தரவேனுமென்று ப்ராப்டிக்க வேண்டுகிறதென்? நான் ஆற்றாமையுடையேனாயிருந்தேன்; ஆற்றாமையுடைய பிறப்ப தெப்போ [உயதோ! என்று பார்த்துநிற்குமவனாயிருந்தாய் நீ. ... அ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பற்றேலொன்றுமிலேன்) ஹவத் ஸம்வந்தத்தை யறுத்துக்கொண்டு கைகழியப்போன வஸ்துவுக்கு ஹவத் ப்ராப்திக் கீடாகச் சொல்லலாவ தொருஸங்கீத மில்லை; அதில்லாமையாலே, பாபங்களையேபண்ணி, பின்னை நிரூபிக்குமிடத்தில் ஐஞாநாநந்தாடிகளை யொழிய பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியானேன். (மற்றேலொன்றறியேன்) ப்ராப்திக்கீடான வுபாய

நான்ப்ராப்டிக்கையிகை யென்னுமத்தை யறிந்தே, என்செல்லாமை யாலே ப்ராப்டிக்கிறே நென்னுமக்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாடி.) விவரணம் (நான்றாமையித்யாடி.) (இருந்தாய்நீ) என்ற வரணம் [உய இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் ப்ராப்டிக்கிறே நென்கிறார் என்று பூரிப்பது. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பற்றேலித்யாடி.) யாத்ஸீகம் ஸங்கீத மடியாக நாமே யுமக்கு ஸுஸாரத்தில்பொருந்தாமையைப் பிறப்பித்தோமாகில் இனி அபேக்ஷித லித்யிக்குடலான ஸுயந்திலே நீரிழிகிறீர், அதுக்கு நம்மைச் சரணம்புகருவா நென்னென்ன; கார்யவஸத்தாலேயொருநன்மை ஸம்ஹாவிதமாகச் சொன்னே [உரு ணித்தனைபோக்கி என்னைப்பார்த்தா லொரு நன்மையுண்டாக ஸம்ஹாவிதமோ என்ன நின்றுகொண்டு, திருவையோத்யைக்குப் போகச்சொன்னபெருமானே “ஸஹ் ராதஸூக்யபண்ணமாம் நீதிவ ரவூநந்தாடி” விதாமுலவாரதியஸாராவணமஹா வ்ரதம்” என்று பிராட்டியை முன்னிட்டு சரணம்புகருந்த இனையபெருமானைப்போலே, க் அலர்மேல்மங்கை யுறை மார்வனைச் சரணம் புகுகிறோன்று ஸகந்தி [சுய கண்டுகொள்வது.

“பற்றேல்” என்றது-பற்றுகிலென்றாய், அதுக்குத்தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஹவதித்யாடி.)

மூ. — கண்ணையேழுலகுக்குவிராய வெங்கார்வண்ணை
விண்ணோர்தாம் பரவும் பொழில் வேங்கடவேதியனை,
திண்ணார்மாடங்கள்கூழ் திருமங்கையர்கோன் கலியன் -
பண்ணர் பாடல் பத்தும் பாயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே. ௧௦.

ப-ரை.— ஏழுலகுக்கு - ஏழுலோகங்களுக்கு, கண்ணாய் - கண்போலேயும், உயிராய - ப்ராணன்போலேயு மிருக்குமவனும், எம் - ஆழ்ந்தரான எங்களை அதுபவிப்பிக்கைக்கு, கார் - மேகம்போலே கறுத்த, வண்ணன் - திருநிறத்தையுடையனும், ஸம்ஸாரிகளையன்றியே, விண்ணோர்தாம் - நித்யஸூரிகளுங்கூட, பரவும் - ஸ்துதிப்பதாய், பொழில் - சோலைகளையுடைய, வேங்கடம் - திருமலையை மிருப்பிட [யு]மாக வுடையனும், வேதியனை - வேதத்தாலே சொல்லப்படு மவனான ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக, திண்ணர் - திண்மையை உடைத்தாய், மாடங்கள் சூழ் - மாடங்களாலே சூழப்பட்ட, திருமங்கையர் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, கோன் - ராஜாவான, கலியன் - ஆழ்வார், பண்ணர் - ஒவியுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த, பத்தப்பாடலும் - பத்தப்பாட்டுக்களையும், பயில்வார்க்கு - அப்யஸிக்குமவர்களுக்கு, பாவங்கள் - எம்பெருமானைக் கிட்டுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமாயுள்ள எல்லா பாபங்களும், இல்லை - “தீயினில் துசாகும்” என்கிறபடியே விட்டோடிப்போம் என்று நிகழ்கிறது. (ய)

விஷயஞ்ஞாநமில்லை; “அஹமஸ்யபராயாநா மாலய:” (மாயனே) இங்ஙனையிருந்துள்ளவர்களையும் ரகதிக்கைக்கிடான ஆஸ்வரயஸக்தியுத்தனே. (எங்கள்மாதவனே) இப்படியிருப்பாருடைய குற்றங்களையும் பொறுப்பித்து ரகதிக்கைக்கடியான பிராட்டியை யுடையையாய் அத்தாலே ஸர்வாபாஸ்ரயஹதனானவனே.

(கல்தேனித்யாடி) முழஞ்சுகளிலே வைத்த தேன்களானவை நிறைந்து வழிந்து வெள்ளமிட்டு ஒழுகிவந்து சுனைகளிலே புகுர, [உரு] அங்கே தாமரைகள் அலருமாய்த்து. (அற்றேன்) டேவர்திருவடிகளிலே வ்யவஸிதனானேன். (அடியேனை யாட்கொண்டருளே) எனக்குப் புறம்பு பற்றில்லை என்றேனே, எனக்குப்பற்றான நீ லக்ஷ்மியையிருந்தாயே, ஆனபின்பு, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளவேணும். கூ

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. — (கண்ணயித்யாடி) ஸகலலோகங்களுக்கும் ஃஜிஷ்டிஹதனாய், ஸத்தாஹேதுவான ப்ராணனாய், அதுக்கு மேலே என்னையதுவிப்பிக்கைக்காக மேவம்போலேஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையனும், ஏழுலகத்துள்ளாரோபாதி நித்யஸூரிகளுமொருமூலமில்லே புகுந்தேத்துநிற திருமலையை வாஸஸ்யாந [நு]மாக வுடைய வேஷைகஸமயிமம்யனை யாய்த்துக் கவிபாடித்து.

உத்தாரயே ப்ரமாணம் (அஹயித்யாடி) “அஹமஸ்யபராயாநா மாலயோ கிணோரதி: | த்வமேவோபாயஹதோமே ஹவேதி ப்ராரயநாமதி: | ஸ்ரஹதிரித்யுக்தா ஸாஹேவேஸ்யிந் ப்ரயுஜ்யதாம்.”

பாட்டெல்லாம் கடாஷித்தத் தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாடி) கூ.

பத்தாம்பாட்டு. — (கண்ணயித்யாடி) “ஏழுலகுக்கு - கண்ணாய்” என்றவயித்தர்யம் (ஸகலேத்யாடி)

களது பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

(திண்ணார்) “ஸர்வஹுகுஸலஃ” எனும்படியாய்த்து. பண்ணார் பாடல்) பண் மிகுந்திருக்குமாய்த்து ; இவற்றை அஹ்யஸிப்பார்க்கு ஒருபாபங்களும்வந்துகிட்டாது. ஹவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிவந்தகங்க ளடங்க வோடிப்போம். “பாவமேசெய்து பாவியானேன்” என்று [நு இவரும் சொல்லி ஈஸ்வரனும் அதைப்பொறுத்தபின்பு இவருக்கு பாபமில்லையே. ஸ்ரீவிஹ்ணோழ்வானை “வய்யதாம்” என்றபோது, அது க்கு விஷயமானார் கூடவந்த நால்வரும் பின்னை அவய்யரானார்கள் ; அப்படியே, இவருடைய பரிசுமாய்இவருடையப்ரஸங்கத்தைஅயி கரிக்கவே, இவர்கள் பாபங்களைப் போக்குமாய்த்து. ஈஸ்வரனுக்குத் தம் வீழ்த்தஹாநியைச் சொல்லிவைத்து, அநனாரம் “அடைந்தேன்” என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; அதுசொன்னால் அவ னிரக்கத்துக்கடியாமே, அவ்விரக்கம் ஸ்வரூபாதுருபமான கைங்கர்ய த்துக்குடலாம். டி

அடிவரவு.—தாய் மான் கொன்றேன் குலம் எப்பாவம்

மண் தெரி நோற்று பற்றேல் கண்ணாய் கண்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

இப்போது, “திண்ணார்மாடம்” என்கைக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வமித் யாடி) “பங்கஜிபுஸ்துஜகலோ ஹதஸ்த்வாஃ ப்ரதிக்ஷேபாஃ” கேதே புரஸ்தய க்ஷீத்ய ஸர்வஹு குஸலஃ” ஸ்ரீஹதாழ்வானார்த்தி கண்டு பெருமா ளை முந்தருளுவரென்றுநிர்ணயித்துஎல்லாரும்தேறிக்களித்திருந்தாப்போலே, ஆழ்வா ரார்த்திகண்டுதிருவேங்கடமுடையான்ப்ரஸந்நராகக்கடவரென்றுதேறிதிருமங்கை யிலுள்ளார் களித்தார்களென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். “திண்ணார்” என்றது * திருமங்கைக்கு விசேஷணம். ஆழ்வார்தாம்“பாவியேன்” என்றன்றோ சொன்னார், அவர்ஸம்வந்தங்கொண்டு இவர்கள்பாபங்கள் போம்படி யென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாவமேயித்யாடி). இதுக்கு த்ஜிஷ்டாஹம் (ஸ்ரீ விஹ்ணேத்யாடி) “வய்யதாமேஷ திவ்ரேணடிஷ்ணேஸுவிவஸஸஹராவணஸ்ய க்ஷீஸம்ஸஸ்யஹ்ராதாஹ்யேஷ விஹ்ணஃ.” டி.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி ஸம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - சு - க்ரு, பாட்டு - சுடி.

முதற்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - கண்ணூர். பாவேசம்.

வ்யா.—தம்முடைய வெறுமையைச்சொல்லி கைங்கர்ய லாஹத் துக்காக சரணம்புக்கார்; ஹவ்யகாரர் சரணம்புக்க வநநாரம், “ஸ்யஹஸஹஸ்க்ரூபையான ப்ரக்ஸீதியைக்கழித்துத் தாவேணும்,[தி அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழித்துத்தாவேணும், விரோயியைப் போக்கித்தாவேணும், பரஹத்தயாஹிகளைப்பிறப்பிக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தாப்போலே,விரோயிரஸநஸீலையஸ்ஸர்வரக்ஷகைய ஆஸ்ரிதஸ்ப்ரமுள்ளஹ்வயத்தாலல்லதுயரியாதானும் ஆஸ்ரிதஸம்ஸீலேஷை கஸ்வஹாவயம் ஸர்வஸுலஹயுள்ள ஸர்வஸீவரணே, “என்னுடைய விரோயியைப் போக்கித்தாவேணும்,உன்னுலல்லது செல்லாமையை ப்பிறப்பிக்கவேணும்” என்றபேக்ஷிக்க; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங் களையும் செய்கைக்கன்றோ நாமிங்கே வந்து நிழ்கிறது என்று திரு மலையில் நிலையைக்காட்டி, அநநாரம் இவர்திருவுள்ளத்திலே வந்து இவர்க்குபரஹத்தயாஹிகளைப் பிறப்பித்தானென்கிறது - இத்திருமொழியில். ப்ரபந்நனுக்குமுண்டு ஹக்ஷ, ஹத்மிமானுகித அபிகாரிக்குமுண்டு; “நமஸ்யஹஸுஹமாஹ நித்யம்” என்று இரண்டிடத்திலும் சொல்லாநின்றதிதே. *

அ.—கண்ணூர் கடலுக்குப் பாவேசம்.—சீமத்திருமொழியில் - இஷ்டப்ராப்தியை அர்யுத்தார்; இதில் - அநிஷ்டநிஷித்தியைப் ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத[உய யருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய வித்யாஹி.) (புக்கார்) என்றவநநாரம், விரோயி நிஷித்தியைப் ப்ரார்த்திக்கு ரிதில் என்று சேஷம். இஷ்டப்ராப்தியைநயிலே தானே அநிஷ்டநிஷித்தி வித்யாஹிதோ, தனித்தும் ப்ரார்த்திக்க வேணுமோவென்ன; த்விஷ்டாஹ கயநமுவேந விஸ்தரமாக ப்ரமேயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (ஹவ்யேத்யாஹி, “மஹியாநாஹிகரம்ப்ரவாஹப்ரஹித்தாயம்” என்றஹுர்ணிகை [உரு யினர்யம் (ஸ்யஹுலேத்யாஹி.) இதுக்குக் கீழில் “அநாஹிகால” இத்த்யாஹி ஹுர்ணியில் ப்ரமேயம் (அஹங்காரேத்யாஹி.) இதுக்கும் பூர்வமான “மநோவாக்காஹை” இத்த்யாஹி ஹுர்ணிகாஹலிதர்யம் (விரோயியைப்போக்கித்தாவேணுமென்றது.) இங்கே வ்யுத்தரம மாக வெடுத்ததுக்குக் கருத்த - ப்ரக்ஸீதி வஸ்யதையாலே அஹங்கார மமகாரங்களும் அவற்றலே ஹவஹபஹாராஹிகளும் பிறக்குமென்கூறு க்ராமந்தோற்றவேணுமென்கை, பரஹத்தயாஹிகளைப்பிறப்பிக்கவேணுமென்றது. இவையில்லாமையும் கைங்கர்ய விரோயியாகையாலே; ஆகையிதே, ப்ரத்யுக்தி ரூபமான ஹவஹத்தயாஹவாஹத்திலே “பரஹத்தி பரஜ்ஞாந பரமஹத்தி விவந ப்ரதிஹதோபி” என்று விரோயிதவந்தோற்ற வருளிச்செய்தது. ஸர்வரக்ஷகையென்றது-“நீராரகடஹம்” என்றபாட்டைக் கடாஹித்தது. “உண்டாயுறிமேல்”[கரு என்றபாட்டின் ப்ரமேயம் (ஆஸ்ரிதேத்யாஹி.) “மானேய மடநோகி” என்ற பாட்டைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதஸம்ஸீலேஷேத்யாஹி) “கோணகணையாய்” என்றதைப்பற்றவாதல். “எங்கள்நம்பி” என்றதைப்பற்ற(ஸர்வஸுலஹயென்றது.) நிலையைக்காட்டி யென்றது - ஸ்ரீஹஸ்தமுத்தரையாலே காட்டினமையைப்பற்ற. “என்னெஞ்சிலுளான்” என்றதைப்பற்ற (திருவுள்ளத்திலேவந்தென்றது.) “ஆயமஹிசுய யல்லது மற்றறியேனே” என்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றி (பரஹத்தயாஹிகளைப்பிறப்பித்தானென்றது.) உபாஸகனுக்கன்றோ ஹத்தி, ப்ரபந்நனுக்கும் வேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபந்நனுக்கு மித்யாஹி.) “ஸைதஹிஹித்தயதோ மாயதஹஸுஹிஹவதா: | நமஸ்யஹஸுஹமாஹ ஹத்தயா நித்யயுத்தா உபாஸதே.” “நமஸ்யஹஸுஹ” என்றது - ப்ரபத்திபரமாகவுஞ் சொல்லுகிறது. ... *

மூ.—கண்ணார்கடல்குழிலங்கைக்கிறைவன்றன்
திண்ணாகம் பிளக்கச் சரஞ்செலவுய்த்தாய்!
விண்ணோர்தொழும் வேங்கடமாமலைமேய
அண்ண! அடியேனிடரைக்களையாயே. க.

ப-ரை.—கண்ணார் - இடமுடைத்தான, கடல்குழி - ஸமுத்தர்த்தாலே குழப்ப
ட்ட, இலங்கைக்கு - லங்கைக்கு, இறைவன்றன் - தலைவனான ராவணனுடைய,
திண் - வரத்தாலே பூண்கட்டின, ஆகம்- சரீரமானது, பிளக்க - பிளக்கும்படியாக,
சரம் - அம்புகள், செல - செல்லும்படி, உய்த்தாய் - நடத்தினவளாய், விண்ணோர் -
ப்ராஹ்மாதி தேவதைகள், தொழும்-ஆச்ரயிக்கும்படி, மா - பெருமைபொருந்திய
ய, வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுவளாய், அண்ண- ஸர்வ
வித பந்துவுமானவனே!, அடியேன் - சேஷபூதனான என்னுடைய, இடரை -
கலேசத்தை, களையாய் - போக்கி யருளவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார். ... (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு.—(கண்ணார்கடல்) கண்ணென்று - இடம்.
இடம்மிக்கிருந்துள்ளகடல். ஊமியில் வரத்திக்கும் படிார்பங்களிலு
மேற்றமுண்டிறே கடலில் வரத்திக்குமவை; அவற்றுக் கெல்லாம்
வேண்டுமிடம் போர்த்திருக்கும். அன்க்றிகே, வைத்த கண் வாங்க
வொண்ணாதபடி ஷர்ஸநீயமான கடலென்னவுமாம். அக்கடலை அக
ழாக வுடைத்தாகையாலே அரணுடைத்தா யிருக்கிற லங்கைக்கு
நிர்வாஹகளாய், அத்தாலே அவிமாரித்திருக்கிற ராவணனுடைய. [உய்
(திண்ணாகமித்யாடி) ஸ்ரஹ்மாஸ்த்ராடிகள் வாய்மடியும்படி டேவ
தைகள் வரத்தாலே திண்ணிதான உடலானது பிளக்கும்படியாக
அம்புசெல்லும்படியாக நடத்தினாய். (விண்ணோரித்யாடி) ராவணனா
லே குடியிருப்பிழந்த டேவதைகள் இப்போதுவந்தாஸ்ரயிப்பர்களா
ய்த்து, ஸ்ரஹ்மாடிகளாஸ்ரயிக்கும்ஸ்வலாவளாய்திருமலையைளாஸ[உரு
ஸ்யாநமாகக்கொண்டு ஸந்நியிபண்ணின நிருபாயிகவந்யுவே. (அடி
யேனித்யாடி) இங்குத்தை யிருப்பு இடர்என்றுஎன்றெஞ்சிற் பட்ட
பின்பு என் கைங்கர்யவிரோபியைப் போக்கியருளவேணும். ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—ஆக, கீழிற்பாட்டிலும் இப்பாட்
டிலும்—அவனுடைய விரோபிநிரஸநீலையைச் சொல்லி, என்ருய்
ஶ்ஸவத்தைப் போக்கித் தரவேணு மென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—(கண்ணரித்யாடி.) அபார பாபஸாமரமய்யே * புண்ணு
ராக்கையாகிற லங்கையிலே அநர்யார்ஹனாவடியேன் அகப்பட்டு, “நநமேயம்”
என்கிற ஸ்வாதந்தர்யாஹிமாந விஸிஷ்டமான மஸஸ்ஸாலே அபஹ்ஜிதனய்க்கிட
க்கிற வடியேனிடரைக் களையவேணுமென்கிறுரென்று அவதாரிகை கண்டுகொருரு
ள்வது. “உஸோந்திரியாநநரோ யோமநோரஜநீஹம் | விவேகசாஜாலேந
ஸமந்நயதி யோதிநாம்” என்னக்கடவதிறே.

“தன்” என்றதின்ரீயம் (அவிமாரித்திருக்கிற வென்றது.) “தன்” என்றத்தா
லே - அவன்மதிப்புத் தோற்றுகிறதிறே. ஸமலியயாஹார தாத்தர்யம் (ராவண
னுலே யித்யாடி.) க

இரண்டாம்பாட்டு.—(இலங்கையித்யாடி.) அநாத்யவித்யாகம் வாஸநா
நிஷித்திகளையும் பண்ணித்தரவேணு மென்கிறுரென்று விவக்ஷித்து, ஆகஇரண்டு
பாட்டுக்கும் ஸமுடாயேந க்ரோஸீகரித்து அவதாரிகை யிடுகிறார் (ஆகவித்யாடி.)

மு.—இலங்கைப்பதிக் கன்றிறையாயவரக்கர்

குலங்கெட்டவர்மாளக் கொடிப்புள் திரித்தாய்!

விலங்கற்குடுமித்திருவேங்கடம் மேய

அலங்கல்துளபமுடியா யருளாயே. ௨

ப.ரை.—அன்று - முற்காலத்திலே, இலங்கைப்பதிக்கு - ஸங்கராகரத்துக்கு, இறையாய - ராஜாக்களாயிருந்து அரசாண்டவர்களாய், அரக்கர்குலம்-ராசுஸஜா தீயராய், அவர் - “நம்மைவெல்லவல்லாரில்லை” என்று செருக்கித்திரிந்த மா லிமுதலியராசுஸரர்கள், கெட்டு - தங்கள் நிலைமைகெட்டு, மாள - பாதாளலோ கத்திற்கு ஒளிக்கும்படியாக,புன்கொடி - கருடதவஜத்தை, திரித்தாய் - சுழ [ய] ற்றிக்கொடி திரிந்தவனாய், விலங்கல் - சந்த்ரஸூர்யர்கள், விலகிப்போக வேண் டும்படி வயர்க்கிருப்பதான, குடுமி - கொடுமுடியை யுடைத்தாய், திருவேங்க டம் - திருவேங்கட மென்னும் பேரையுடைய திருமலையிலே, மேய - நித்யவா ஸம் பண்ணுவனாய், துளபம் - திருத்தழாயாலாகிய, அலங்கல் - மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட, முடியாய்-திருவயிஷேகத்தை யுடையவனே!, அருளாய்-[யடு] அடியேன்பக்கல் க்ரஃபசெய்து ரக்ஷித்தருளவேனுமென்கிறார். (௨)

வ்யா.—(இலங்கைப்பதிக்கித்யாடி) ராவணனுக்கு முன்பு குடி யிருந்துபோந்த மாலி ப்ரஹ்ஸீதிகளை நிரஸித்தபடியைச் சொல்லு கிறது. புற்றானது என்றும் ஃஷ்டஸர்ப்பங்கள் மாறாதே போருமா ப்போலே, என்றுமொக்க ராசுஸருக்குக் குடியிருப்பாயே யா [௨] ய்ந்துப் போருவது. (குலங்கெட் டவர் மாள) பாதாளத்திலே புக்கொ ளிப்பாரும் பட்டுப்போவாருமாம்படி விவஜமான பெரியதிருவடியைச் சுழற்றிக்கொடுதிரிந்தவனே. “கீர்த்திஹ-ஓதார்பதாகார யோலோகே ற்ராமயதி ப்ரஹ்.”

(விலங்கலித்யாடி) திருவேங்கடமென்றுதிருமலைக்குப்பே[௨]ரு ருண்டாகையாலே, தன்மேலே ஸனூரிக்கிற உந்ஃராடித்யர்களுக்கு நேர்கொடுநேர் போகவொண்ணாதே விலங்கிப்போக வேண்டும்படி ஒங்கின ஸிவரத்தையுடைய. (அலங்கலித்யாடி) ரக்ஷணத்துக்கு மாலையிட்டு முடிசூடி யிருக்கிற நீ இனி என்விரோயியைப்போக் குகை யென்றொன்றில்லை, என்பக்கலிலே க்ஃபையைப் பண்ணி [௩] ய யருளவேணும். ௨.

இலங்கையாகிற பதிக்கு - ஸ்யாநத்துக்கு என்றும் நியமேந “இறையாய வரக்கர்” என்கைக்கு ராசுஸரே ராஜாக்களாகவேனுமோ வென்ன வருளி ஃசெய்கிறார் (புற்றானதித்யாடி.) இத்தால் - ப்ராக்ஃதமான சரீரமானால் விரோ யிவர்மம் குறைவற்றிருக்கு மென்றதாய்த்து. “கெட்டு” என்றதின் வாஸநை[௩]ரு (ஒளிப்பாருமென்றது.) சுழற்றிக்கொடு - அதிலே யேறிச்சுழற்றிக்கொண்டு.

“விலங்கல்” என்று - பர்வதத்துக்கும் பேராகையாலே, “திருவேங்க டம்” என்றத்தோடு பெளநருத்தயம் வருமென்று, விலங்குதலை யிங்குச்சொல் லுகிற தென்கிறார் (திருவேங்கட மித்யாடி.) விரோயியைப்போக்குகை யென் றொன்றில்லை யென்றது - ஸவாஹநாய் வந்து நிரஸிக்கும்படி எதிரம்புகோ[ச]யி த்த விரோயி யுண்டாய்ப் போக்கவேண்டிவதில்லை யென்கை. அருளவே உரு மாயுமவைகிடர் என் விரோயிகளென்று திருவுள்ளம். ௨.

மூ.—நீரார் கடலும் நிலனும்முழுதுண்டு
ஏராலயிளந்தளிர்மேல்துயிலெந்தாய் !

சீரார் திருவேங்கடமாமலை மேய

ஆராவமுதே! அடியேற்கருளாயே. ந.

ப-ரை.—நீரார் - ஜலம் நிரம்பியிருக்கிற, கடலும் - ஸமுத்ரத்தையும், நிலனும் - பூமியையும், முழுது - மற்றுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும், உண்டு - அமுதசெய்து, ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே, ஏர் - அழகியதாய், இளம் - மிகவும்இளையதான, ஆலந்தளிர்மேல் - ஆலந்தளிர்நிலே, துயில் - கண்வளர்ந்தருளினவனாய், அத்தாலே, எந்தாய் - எண்போல்வார்க்கு ரக்ஷகனாயிருக்கு மவருனாய், சீரார் - ஐஸ்வர்யம் மிக்கிருப்பதாய், மா - பெருமைபொருந்திய, திருவேங்கடமலை - திருமலையிலே,மேய -நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய்,காலமுள்ளதனையும் அதுபவித்தாலும், ஆரா-தீர்த்திபிறவாத், அமுதே-அமர்தம்போலே போக்யனானவனே!, அடியேற்கு - சேஷபூதனை அடியேனை, அருளாய் - இப்போக்யதையை அதுபவிப்பிக்கவேணுமென்கிறார். (ந.)

அ.—மூன்றும்பாட்டு.—(நீராரித்யாடி) ஸர்வரக்ஷகனாய் ஊழிக்காக நிர்வாஹகனு யிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(நீராரித்யாடி) ஜலராஸியையுடைய கடலும், அதுக்கு உட்பட்டஊழியும், இத்தையடைய வயிற்றிலே வைத்து. (ஏரித்யாடி) கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடான அழகை யுடைய ஆவின் [உய் முகிழ்விரிந்தவளவான தளிர்நிலே கண்வளர்ந்து,அந்தஅவடித வடிநாஸாமர்யத்தைக் காட்டி யென்னை அநந்யார்ஹ னைக்கினவனே. (சீராரித்யாடி) பரமபடித்திற்காட்டிலும் ஐஸ்வர்யம் மிக்குப் போலேகாணும் திருமலையிருப்பது. (ஆராவமுதே) இவ்வம்ஸிதம் ஸ்வர்யத்திலல்லபோலேகாணு மிருப்பது.(அடியேற்கு) இதுவேஹோம்[உருயமென்றிருக்கிற வென்னை இத்தையதுவவிப்பித்தருளவேணும். ந.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(உண்டாயித்யாடி) ஆஸூத ஸ்பர்ஸமுள்ள ஷ்வர்யத்தா லல்லது யரியாதானாய், அவர்களுக்குத்தன்னைப் பேணுதே கார்யம் செய்யும்படி சொல்லுகிறது. உறிகளிலே சேமித்து வைத்த நறுநெய்யை அம்ஸிதமாக ஊஜித்தாய்.

மூன்றும்பாட்டு.—(நீராரகடலுமித்யாடி) ஒருகடலுக்குப்பட்ட லங்கையில் விரோபிகளை நிரஸம்பண்ணின வளவேயோ, கடல்களையும் ஊழியையும் ரக்ஷித்திலேயோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாடி.)

“ஆரா” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவ்வம்ஸிதமித்யாடி) “திருவேங்கடம் மேய” என்ற ஸமலிவ்யாஹார வித்யமாகவுமாம். ந.

நாலாம்பாட்டு.—(உண்டாயித்யாடி) மண்ணையுண்ட பிள்ளைக்கும் வெண்ணையுண்டபிள்ளைக்கும் மண்ணையளந்த மாணிக்குமுள்ள ஸாயர்மயத்தாலே அததை அதுவவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

அவர்களுக்கு - இந்த்ராடிக்கு. * வெண்ணையுண்ட வாயனுக்குதப்பாகவாதல், மண்ணைக்கொண்ட காலனுக்குதப்பாகவாதல்.

மு.—உண்டாயுறிமேல் நறுநெய்யமுதாக; தேதி.....
கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே; 49, பெர்
விண்டோய்சிகரத்திருவேங்கடம் மேய
அண்டா! அடியேனுக் கருள்புரியாயே. ... மப

ப-ரை.—ஆஸீரிதஸுலபனான கர்ஷணனாய் திருவவதரித்து, உறிமேல் - உறிகளிலே சேமித்து வைத்த, நறு - நல்ல, நெய் - நெய்யை, அமுதாக - அமர்தமாகக்கொண்டு, உண்டாய் - அமுதுசெய்தருளினவனாய், ஆஸீரிதரான இத்திராதி தேவர்கள் கார்யம் செய்கைக்காக, குறளாய் - வாமநாவதாரம் செய்தருளி, மஹாபலியிடத்தில் நீரேற்றுப்பெற்ற, நிலம் - பூமியை, ஈரடியாலே - இரண்டடியாலே, கொண்டாய் - அளந்து கொண்டவனாய், விண்டோய் - பரமபத்தனாவும் செல்லவோங்கின, சிகரம் - கொடுமுடியையுடைய, திருவேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி யிருக்குமவனாய், அண்டா - அண்டார்த்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, அடியேனுக்கு - ஸேஷபூதனான வெணக்கு, அருள்புரியாய் - உண்கைக்கர்யத்தை கர்பைசெய்தருளவேணு மென்கிறார். (ச)

(கொண்டாயித்யாடி) ஸர்வாபிகனான நீ வாமநவேஷத்தை பரிமீரணித்து, பரப்புடைத்தான ஹரியை யிரண்டடியாலேகொண்டாய்.(விண்டோயித்யாடி)பரமபத்தனாவும்செல்லவோங்கினஸிவரத்தையுடைய திருமலையிலே பொருந்தி நிற்கிறவனே.(அண்டா)இடையனே. அன்றிங்கே, அண்டாஹர்வர்த்திகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. (அடியேனுக்கித்யாடி) யஸோஷைப்பிராட்டியும் இத்தரனும் பெற்ற பேற்றினனவல்லாத என்னுடைய கைக்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணும். ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(தூணயித்யாடி) இனி இரண்பொட்டாலே - தமக்கு உபகரிக்க வொருப்பட்டபடி சொல்லுகிறாய், அதுக்குறுப்பாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றபடியைச் சொல்லி, அநூரம் திருவுள்ளத்திற்புகுந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(தூணய்) முன்பே நரஸிவஹத்தைவைத்துப் பண்ணிற்றென்ன வொண்ணாதாய்த்து. “அளந்திட்ட தூணை” என்றாரிதே.

“அண்டா”என்றதுக்கர்யமருளிச்செய்கிறார்(இடையனையித்யாடி.)அருளாயேயென்னுதே; “அருள்புரியாயே” என்றத்தாலே-ஊதவ்யத்தின்பெருமைதோற்றிற்றென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(யஸோஷையித்யாடி.) (கைக்கர்யத்தை) என்றவநூரம்,விரோடியைப்போக்கி என்று ஸேஷம். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(தூணயித்யாடி.)வாமநாவதாரத்தைக் காட்டிலும் அத்துமான்வேஷவ்ஸொண்ட முன்புத்தை நரஸிவஹத்தை யதுஸர்யிக்கிறாரென்று ஸங்கி கண்டுகொள்வது. (இனி இரண்பொட்டாலே) என்ற வநூரம், திருவநர் தாழ்வானோபாதி என்னை யடிமைகொண்டு கைக்கர்யம் கொண்டருளவேணுமென்று ப்ராஸ்கிக் அவன் என்று இவ்வளவும் கூட்டிக்கொள்வது. இவ்வளம் கூட்டாவிடில், இப்பாட்டிலும் நெஞ்சில் புகுந்தபடி சொல்லாமையால் சேராதிதே, அதுக்கு - உபகரிக்கைக்கு.

“தூணயதனுடி”என்றது- தூணையாயிருக்கிறவதிலே யென்றர்யமாய், இப்படியிஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்பேயித்யாடி.) தூணைமையில் புரையில்லையென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அளந்திட்டவித்யாடி.)

கஅச பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி,

மூ.—தூண யதனு டரியாய் வந்துதோன்றி,
பேணுவவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய்!
சேணுந்திருவேங்கட மாமலேமேய
கோணுகணையாய்! குறிக்கொள்ளெனே நீயே. ரு

மூ.—மன்னு! இம்மனிசப் பிறவியை நீக்கித்
தன்னுக்கித் தன்னின்னருள் செய்யும்தலைவன்,
மின்னார் முகில்சேர் திருவேங்கடம்மேய
என்னுனையென்னப் பூனென்னெஞ்சி லுளானே. சு.

ப-ரை.—“முன்பே நரலிம்ஹத்தை வைத்து நடட்டான்” என்னவொண்ணுத படி தானே தனக்குப் பொருத்தம்பார்த்து நடட்ட, தூணாய் - வெறும்தூணையா யிருக்கிற, அதனுடி - அதினுள்ளே, அரியாய் - நரலிம்ஹமாய், வந்து தோன்றி - வந்தவதரித்து, “நமக்குமேலே ஸர்வேச்வர னெருவனுள்ள” என்று, பேணு - மதியாத, அவுண்ண - ஹிரண்யனுடைய, உடலம் - மார்பை, பிளந்திட்டாய் - இரு பிளவாகக் கிழித்துப்பொகட்டவனாய், சேணுஞர் - மிக்கவுயர்த்தியையுடைத்தாய், மா - பெருமை மிக்கிருந்துள்ள, திருவேங்கடமலை - திருமலையிலே, மேய - பொ ருந்தி வர்த்திப்பவனாய், கோள் - மிடுக்கையுடைய, நாகம் - திருவநந்தாழ்வானே, அணையாய் - திருப்பள்ளியாக வுடையவனே!, “சென்றால்குடையாம்” என்கிற படியே ஸகலவிதபரிசாய்களும்பண்ணும்படி, எனே - அடியேனே, நீ - தேவரீர், குறிக்கொள் - திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். (ரு)

ப-ரை.—“மின்னில் நிலையில” என்கிறபடியே, மன்னு - நிலையல்லாத, இ - இர்த்மனிசப்பிறவியை - மதவ்யஜ்ந்மத்தினின்றும், நீக்கி-விடுவித்து, தன் - தனக்கு, ஆக்கி - ஆளாக்கிக்கொண்டு, தன் - தன்னுடைய, இன் அருள் - பரமகர்ப்பையை, செய்யும் - பண்ணுநிற்கும், தலைவன் - தலைமையையுடையனாய், மின் - மின்னலா லே, ஆர் - நிறைந்திருந்துள்ள, முகில் - மேகங்களானவை, சேர் - திரண்டு வர்த் திக்கிற, திருவேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி யிருப்பவனாய், என் - என்னை அதுபலிப்பிக்கைக்கு, ஆனே - ஆனேபோலே அழகிய வடிவை யுடைய னாய், என் - எனக்கு, அப்பன் - மஹோபகாரகளுவன், என் - என்னுடைய, நெஞ்சிலே - மனஸ்விலேயே, உளான் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறு நென்கிறார்! (சு)

(அதனுடி) அதினுள்ளே, நரலிஹமாய்வந்து தோற்றி. (பே ணுவவுணன்) ஸர்வேஸ்வரனைப் பேணுதொழிகையாவது - ஆபரித ரை நலிகையாய்த்து; “மமப்ராணுஹி” என்றானே. ஒக்கம் மிக்கி ருக்கிற திருமலையிலே நிற்கிற. (கோளித்யாடி) மிடுக்கையுடைய தி ருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனே; “ப்ரக்ஸிஷ்ட விஜ் ஞாநஸலைகயாமகி.” (குறிக்கொளித்யாடி) ப்ராப்தியொத்திருந்தபின் பு அவன்பெற்ற பேறு நானும் பெறுவேனாகத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். ரு.

அ.—ஆரம்பாட்டு.—உம்முடையபக்கல் விலக்காமைக்கு அவஸ ரம் பார்த்திருக்கிற நாம் உம்மை இரக்கவிட்டு வைப்புதோமோ என்று இசைவு பெற்றவாறே, நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தான்.

அவன் பெற்றபேறு - திருவநந்தாழ்வான் பெற்றபேறு. ரு.

ஆரம்பாட்டு.—(மன்னுவித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் “குறிக்கொள்” என்றவர், இப்பாட்டில் “என்னெஞ்சிலுளானே” என்று தம்மிலே அதுஸந்யிக்கைக்கு ஸம்மதி யருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாடி.)

ஈ “என்னெஞ்சிலுளானே” என்றும்பாடம் காண்கிறது.

ஸ்ர.—மானேய்மடநோக்கிதிறத் தெதிர்வந்த
ஆனேழ்விடைசெற்ற வணிவரைத்தோளா!
தேனே! திருவேங்கடமாமலை மேய
கோனே! என்மடம் குழிகொண்டிருந்தாயே.

எ.

ப.—ர.—மான் - மான்விழியை, ஏய்-ஒத்திருப்பதாய், மடம் - அழகிதா யிருந்
துள்ள, நோக்கிதிறத்து - திருக்கண்களையுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டி விஷய
மாக, எதிர்வந்த - பகைத்துவந்த, ஆன் - பசுக்களுக்குள்ளே இச்சைப்படி திரிய
விட்ட, ஏழ்விடை - ஏழு ரிஷபங்களையும், செற்ற - கொன்று, அத்தாலே, அணி -
அழகு மிக்கிருப்பதாய், வரை - மலைபோலே திண்ணிதான, தோளா - திருந்
தோள்களை யுடையனாய், தேனே - எனக்குத் தேன்போலே யினியனாய், மா-
பெருமைபொருந்திய, திருவேங்கடமலை - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி வர்த்
திக்கிற, கோனே - என்னை யடிமைகொண்டவனே, என் - அடியேனுடைய, மடம் -
மரஸ்சை, குழிகொண்டு - வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டு, இருந்தாய் - நிலைபெற்றிரா
நின்றா யென்று உகந்தருளிச்செய்கிறார். (எ)

வ்யா.—(மன்னாவித்யாதி) அஸ்யிரமான இம்மதுஷ்யஜந்மத்தி
ல் நின்று மென்னைநீக்கி. (தன்னாக்கி) (க)தன்னோடொக்கப் பண்ணி
யென்னுதல்; (உ)தனக்காகியென்னுதல். “நிரஞ்ஜநஃ பரமஸாம்யமு
பைதி.” (தன்னின்னருளித்யாதி) இவ்வளவுமென்று பின்னையும்
ஒன்றும் செய்யாதானாய் தன் பேரான வருளைப் பண்ணும் தலை [௨௦
மையை யுடையவன். (மின்னாவித்யாதி) மேவமும் மின்னும் சேர்ந்த
விது, பிராட்டியும் அவனும் சேர்ந்தாப்போலேயாய்த் திருப்பது.
(என்னானே) ஸடாடிஸநீயனா யிருக்குமவன். (என்னப்பன்) எனக்கு
மஹோபகாரகனாவன். உமக்குப் பண்ணின வபகாரந்தா நென்ன
நென்ன (என்றெஞ்சிலுளானே) என்றெஞ்சிலேவந்து புருந்து [௨௫
போகமாட்டுகிறிலன். கூ.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு.—(மானேயித்யாதி) மானேய்ந்த நோக்கை
யுடையளா யிருக்கிற நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ப்ஜீஹாவிஷயமா
யிருக்கைக்காக. மானினுடைய நோக்குப்போலே முஷ்யமான நோ
க்கையுடையளாய், அவ்வளவன்றிக்கே மஃஜுவாயிருக்குமாய்த் [௩௦
(எதிர்வந்த) பகைத்துவந்த ஃஷங்கனேழையு மழியச்செய்த.

“தன்னோடொக்கப்பண்ணி” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நிரஞ்ஜநித்யாதி.) *ஸ்ரீ
வேங்கடாத்திரி ஸிவராலய காளமேவத்தோடு ஸாம்யந்தோற்ற “மின்னா” இத்யா
தியை யருளிச்செய்தா ரென்கிறார் (மேகமுயித்யாதி.) “உளானே” என்கிற ஏவ
காரஸ்யார்யம் (போகமாட்டுகிறிலனென்றது.) கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(மானேயித்யாதி.) ரெஞ்சிலே புருந்து போக மாட்டாதவன
வேயோ, தன் வீர்யஸூல்கத்தாலே ஸ்வையான நப்பின்னையும் தானுமாகக் குடியா
யிருந்தா நென்கிறாரென்று அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

“மானேய் - நோக்கிதிறத்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (மானேய்ந்தவித்
த்யாதி) அவள் தன்வீரவாசியைச்சுண்டு ஆசைப்படுமென்றுகருத்து. நோக் [௪௦
கிலே மடப்பமுந்தோற்று மென்று விவக்ஷித்து, வாக்யவஸ்திதார்யம் (மானினுடைய
வித்யாதி.) மஃஜுவாயிருக்குமென்றது - ஹயதை தோற்றவருக்கு மென்றபடி.

(க) ஒக்கப்பண்ணுகை - ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கை. (உ) தனக்காக்கு
கை - தனக்குஸேஷஹுதனுக்குகை.

மூ.—சேயனணிய னெனசின்தையுள்ளின்ற

மாயன், மணிவாளொளியெண்டாளங்கள்

வேய்விண்டுதிர் வேங்கடமாமலைமேய

ஆயனடியல்லது மற்றறியேனே. அ.

ப-ரை.—தன்னைத்தஞ்சமாகப் பற்றாதார்க்கு, சேயன் - மிகவும் தூரஸ்தனாய், தன்னைப்பற்றினார்க்கு, அணியன் - மிகவும் ஆஸந்நனாய், என - என்னுடைய, சிந்தையுள் - மரஸ்ஸிலே வந்து புகுந்து, நின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், மாயன் - யாவரும்கேட்டு ஆஸ்சர்யப்படத்தக்க செய்கைகளை யுடையனாய், வேய் - மூங்கில்களானவை, விண்டு-பிளவுபட்டு, உதிர்-சிந்திக்கிடப்பதாய், ஒளி- [யிப்ரகாஸத்தையும், வெண் - வெண்மைநிறத்தையு முடைத்தான, தரளங்கள் - முத்துக்களையும், வான் - ஒளியையுடைத்தான, மணி-ரத்நங்களையுமுடைத்தாய், மா - பெருமை மிக்கிருந்துள்ள, வேங்கடமலை - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தியிருப்பவனாய், ஆயன் - இடையானுள் கர்ஷணனுடைய, அடி யல்லது - திருவடிகளில் கைக்கர்யமொழிய, மற்று-பரமபதப்பராப்திமுதலியவற்றை, அறியேன்-ஒரு[யிரு பொருளாக மதித்தறியே னென்கிரார். (அ)

(அணிவரைத்தோளா)நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ப்ஹிஹா விஷயமாய், ஐஷஹங்களுக்கு இளகாததிண்ணிதான தோளையுடையவனே. (தேனே) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகத் தன்னைப்பேணுதே ஐஷஹங்களின் மேலே விழுந்து பண்ணின வ்யாபாரம், அதுஸந்திக்கிறதம் நெஞ்சுக்கு இனிதாயிருக்கிறபடி. (திருவித்யாடி) அத்தேன் குடி கொண்டவிடமாய் த்து. (கோனே) என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலே வந்து ஸந்திவிதனாய், உன்னுடைய நிரதிஸய ஹோமியதையைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ மாக்கினவனே. (என்னித்யாடி) ஐஷஹங்களையழியச்செய்து நப்பின்னைப்பிராட்டியை லலித்து, அவளோடே கூட, “அரவத்தமளியினேடு” என்கிறபடியே வந்து, இனி ஒருக்காலும் பேரான் என்று தோற்றும்படி யிருந்தானாய்த்து. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு.—ஐஷஹங்களை யழியச்செய்து நப்பின்னைப்பிராட்டியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ஐஷயத்திலே வந்து புகுந்தபின்பு, இனி இம்மார்ஹஸ்யத்துக்கு எடுத்துக்கைநீட்டு கையொழிய வேறெனக் கொன்றறியே னென்கிரார்.

“அணி, வரை” என்கிற விஸேஷண த்வயத்துக்கும் ப்ரயோஜநமருளிச் செய்கிரார் (நப்பின்னையித்யாடி). இத்தால் - அவள் கண்ணுலேகாண இவன் தோளாலேதழுவினென்றும், இவன் கண்ணழகுக்குத் தோற்றுத்தழுவ அவள் தோள்மிகுக்குக்குத் தோற்றுகென்றும் திருவுள்ளமென்று ஹ்ஐஷயம். “ஏழ் - [நருஜன் - விடை -” ஆன்களுக்குள்ளே யயேச்சுமாவிஹாரம் பண்ணவிட்ட விடைகளையென்று ஸஸ்பாஹ்யம் கண்டுகொள்வது. அரவத்தமளி-ஸேஷணுகிறபடுக்கை. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(சேயனித்யாடி). “ஆயனடியல்லது மற்றறியேனே” என்றத்தைக் கடைபிடித்து அவதாரிகை (ஐஷஹங்களையித்யாடி). மார்ஹஸ்யத்துக்கு - இவ்விருவருடையகார்யத்துக்கு. எடுத்துக்கைநீட்டுகை-பரிசாரகர்த்தயம். வே [சய] நெனக் கொன்றறியே னென்றது - * மன்னாவிம்மனிசப்பிறவியை நீங்கப்பண்ணு வித்துக்கொண்டி அவன்வர்த்திக்கிற டேஸாவிஸேஷப்ப்ராப்தி முதலானவை யெனக்கு புகுஷார்யமாகத் தோற்றவில்லை யிப்போதென்றபடி.

வ்யா.—(சேயன்னியன்) அநாபுரிதர்க்கு அத்யக்த ஐஸ்ரஸ்யமும், ஆபுரிதர்க்கு அத்யக்தம் ஆஸந்நயிருக்குமிதே ; இரண்டும், பாண்ட வர்கள் விஷயத்திலும் ஐயோயநாடிகள் விஷயத்திலும் காணலா மிதே. உகட்பார்க்கு அவன்கையாளா யிருக்குமென்னுமிடம் நீரே [நு ங்கேகண்டு சொல்லுகிறீரென்ன (என்கிறதையுள் நின்றமாயன்) நான் அபேக்ஷியாதிருக்க என்னுடைய ஹ்ஸீக்யத்திலேவந்து புகுந்து நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற ஆஸ்வர்யஹதன். (மணியித்யாடி) வாளென்றும் (-ஒளி,) ॥ ஒளியென்றும் - ஒளி, இவைஇரண்டும் செய்வதென் னென்றால் (மணிவாள் ஒளிவெண்டரளங்கள்)ஒளியையுடைத்தான[யி ரத்தம், ஒளியையுடைத்தாய்நீர்மையை யுடைத்தாயிருக்கிற முத்து க்களே, வேய் விண்டுஉதிராநிற்கு மாய்த்து-மூங்கில்களானவை முற்றி வெடித்து முத்துக்களைச் சொரியாநிற்குமாய்த்து ; இப்படிப்பட்ட திருமலையை வாஸஸ்யாநமாகவுடைய. (ஆயன்) நப்பின்னைப்பிராட் டிக்கு வல்லவனென்னு மிடத்துக்குஸஞ்சகமிதேயிது. (அடியித்யாடி) இதாரிரபேக்ஷணவன் அநந்யமதியாய்க்கொண்டு என்பக்கலி லே வந்து புகுர ஸாபேக்ஷணவன் அவனைவிட்டுப்போவேணே.அ.

மேலுக்கவதாரிகை (இரண்டித்யாடி வாச்யத்யமும்.) (எங்கேகண்டு) என்ற துக்கு - பாண்டவர்கள் விஷயத்தில்கண்டு சொல்லுகிறீரோ வென்றபடி. இவ் வாழ்வார் “அடியேனையாட்கொண்டருளே,” “அடியேனிடரைக்களையே,” “கு றிக்கொள்ளெனையே” என்றகொண்டு, அவனிருக்கும் ஷேஸத்தில் போகை உத் ஷேஸ்யமாய் அவ்விடத்தில் கைங்கர்ய தத்விரோயி ப்ராப்தபரிஹாரக்களையே ப்ராப்யியாநிற்கவும், அவன்றனக்கு இவர் நெஞ்சில்வருகை உத்ஷேஸ்யமாய் இவ ரஹ்ரஹ் விஜித்திகளி லபேக்ஷையாலே மஹிஷி ஷஹித்யாய் அவஸரம் பெற்ற வாறேபுகுந்துகொடுகின்றான்,இத்தைக்கண்டு“என்கிறதையுள்நின்ற மாயன்” [உரு என்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாடி) இங்ங னன்றுகில், கீழ் - ஸாமாந்யேந ப்ராப்யித்தமைதோற்ற பாட்டுக்கள் பலவுண்டா கையாலே, நானபேக்ஷியாதிருக்க என்னக்கூடாது. ப்ரதிக்ரஹணபூர்வகம் ப்ராஸ நம் பண்ணுகிறார் (மணியித்யாடி.) “வாள்” என்றது - * மணிவிசேஷணமாகவும், “ஒளி” என்றது- * தரளபடித்துக்குவிசேஷணமென்றும்ப்ரத்யுத்தரமானமை [நய யைக்கூட்டாநின்றகொண்டு, ப்ரதிக்ரஹண பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கி ரார் (மணிவாளொளியித்யாடி.) “வாள் - மணி” என்றது - * வேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். * வெண்மையினர்பும் (நீர்மையையுடைத்தாய்) என்றது. ரத்தநக் ளும் முத்துக்களும் கொழிக்கிற ஷேசவாஸத்வத்தால் மலித்தவர்பும் (இதாரிர பேக்ஷணவனென்றது.) அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(வந்தாயித்யாடி.) “ஆயனடியல்லது மற்றியேன்” என்று தம்மிலே தாமதுஸந்யிக்கவே, எம்பெருமான், இவர் மற்றொன்று சிலவற் றை ப்ரஸங்கித்தார், அவற்றை யறிந்துவிட்டாரா யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸன் மதி கண்டுகொள்வது.

॥ குண்டலதக்ரந்தம் சிலபுரீகோசங்களிலில்லை

மூ.—வந்தாயென்மநம் புகுந்தாய் ! மன்னிநின்றாய் !

நந்தாதகொழுஞ்சுடரே ! எங்கள்நம்பி !

சிந்தாமணியே ! திருவேங்கடம்மேய

எந்தாய் ! இனியானுனை யென்றும் விடேனே. ... கூ.

ப-ரை.—“ஆதியஞ்சோதியருவையங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த” என்கிறபடியே, வந்தாய் - பரமபதத்தினின்றும் நானிருந்தவிடம் தேடிவந்து, என்மநம் - என்மல்ஸிலே, புகுந்தாய் - புகுந்து, மன்னிநின்றாய் - நிலைபெற்று நின்றவனாய், நந்தாத - இடை வெளியில்லாத, கொழும் சுடரே - மிக்கவொளியை யுடையவனாய், எங்கள்-ஆபுரிதரான வெங்களுக்கு, நம்பி-தஞ்சமாக விஸ்வலிங்கத்தக்க [டு] வனாய், சிந்தா - குற்றமில்லாத, மணியே - ரத்நம்போலே கண்ணுக்கு இனியானை வனாய், திருவேங்கடம் - திருமலையிலே, மேய - பொருந்திநின்று, எந்தாய் - என்னை உனக்கே உரிமையாக்கிக்கொண்டவனாய், உன்னை - சேஷியான வன்னை, யான் - சேஷபூதனானவடியேன், என்றும் - எக்காலத்திலும், விடேன் - விடுகிறிலே என்கிறார். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(வந்தாய்) ஸ்ரீவைகுண்ம் கலவிருக்கையாயிருக்க, இவரபேக்யாதிருக்கச்செய்தேயும் நானிருந்தவிடம் தேடிவந்துபுகுந்தானாய்த்து. வரவேண்டாவென்று விலக்கமாட்டாதேயிருந்தார், அதுவேபற்றாசாக ஹ்ரிஷ்யத்திலேவந்துபுகுந்தான். (மன்னிநின்றாய்) முன்புபுகுரமாட்டாதேநின்றது உறவில்லாமை [உய] யன்றிறே, இத்தலையிலிசைவுகிடையாமையிறே ; இனிப்போகில்புகுர அரிதாமென்று அதுவேநிலையாக நின்றனாய்த்து. இப்படியிருக்கிறவிடத்து, ஸ்ரீவைகுண்ம் கலவிருக்கையாக விருக்கக்கடவநாம் இங்கேவந்து சிறைப்பட்டோமென்னும் இன்னாப்போடன்றிக்கே, இவர்பக்கலிலேபுகுந்திருக்கப்பெற்றவிது பெறாப்பேறாய், தனக்குப் [உரு] பண்டில்லாத ஐஸ்வர்யம் பெற்றானாய் உஜ்ஜ்வலகாநின்றனாய்த்து. (நந்தாதகொழுஞ்சுடரே) விஹ்லேஷமில்லாதஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவனே. (எங்கள்நம்பி) இப்பாழும் தாறை ஒருபடி நிரப்புகை. (சிந்தாமணியே) இவன்ஒன்றை எனக்குஎன்று நினைப்பதுகாண் நாமத்தைக்கொடுக்கைக்குஎன்றிராநின்றனாய்த்து. ஜ்ஞாநம்பிறந்தாலும்கூட

நானிருந்தவிடம் - * அஹமர்யமிருந்தவிடம். அன்றிக்கே, (இருக்கச் செய்தேயும்) என்ற வரஜரம், வந்தானாய்த்து என்று பூரித்துக்கொண்டு, வ்யாக்யாத்தீவாக்யமாக்கிக் கொள்வது. (நானித்யாடி) “புகுந்தாய்” என்றதுக்கு ஆழ்வாருடைய ஹார்ஹாவமென்று கண்டுகொள்வது. மேலுக்கவதாரிகாஸூகசமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாடி.) பாடும் தாறை - ஆழமான பன்ருளத்தை. விஜாவிஷயமல ப்ரஹ்மான மணியென்றர்யமாக்கிக் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாடி.) ஸர்வஹ விஜாவிஷயமான மணியென்றர்யமாக்கி, த்யாஜ்யமான மணியுண்டோ இப்படி விசேஷிக்கைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநமித்யாடி.) “ரத்நாநிப்யந்யாந்யாநி” என்று - ஜ்ஞாநிக்கு த்யாஜ்யங்களுண்டிறே என்று திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, சிந்துதல்-சிந்துதலாய், அதில்லா மணி [சய] யென்றர்யமாக்கி, அத்தால் ஹலிதார்யம் (ஜ்ஞாநமித்யாடி) என்றமாம்.

மூ.—வில்லார்மலிவேங்கடமாமலைமேய

மல்லார்திரடோள் மணிவண்ணனம்மானே,

கல்லார்திரடோள் கலியன்சொன்னமாலை

வல்லாரவர் வானவராகுவர்தாமே. ௧).

ப-ரை.—வில்லார் - வில்லை யிடைவிடாமல் தரித்துநிற்கும் திருவேடுவர்கள், மலி - மிக்கிருக்கிற, வேங்கடமாமலை - திருமலையிலே, மேய - பொருந்தி வர்த்திப் பவனாய், மல்லார் - மிடுக்கு மிக்கிருப்பதாய், திரள் - திரண்டிருந்துள்ள, தோள் - தோள்களையும், மணி - நீலரத்தம்போன்ற, வண்ணன் - திருநிறத்தை யு முடைய னான, அம்மானே - ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக, கல் - மலைபோலே, ஆர் - திண்டி மையையும், திரள் - திரட்சியையு முடைய, தோள் - தோள்களை யுடையரான, கலியன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, மாலை - மாலாருபமான இப்பத் தப்பாட்டையும், வல்லாரவர்தாம் - பொருளோடே கற்கவல்லார்கள், வானவரா குவர் - நித்யஸூரிகளைப்போலே கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுவார்கள். ... (௧)

உபேகதியாதரத்தம்.(திருவேங்கடம்மேயவெந்தாய்)திருமலையிலே [௧]டு வந்துபுகுந்துஉன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தைக்காட்டி யென்னை அநர்யா ர்ஹனாகுகினவனே. (இனியித்யாடி) எனக்காகவந்து நிற்கிறநிலையை விடாய்,ஆனபின்பு நானுனக்காம்படிபற்றின பற்று விடுவேனோ.(என்று ம்) இத்தால்-பரஹத்தி பர்யஞமாகப் பிறந்ததென்றபடி. அரைக்கூண மவனை யொழியச்செல்லாமை யுண்டாகையிறே-பரஹத்தியாவது, [௨]ய வ்திரேகத்தில் ஜீவியாதபடி யானார். ௬.

வ்யர.—பத்தாம்பாட்டு.—(வில்லாரித்யாடி) பரமபடித்திலே நித்ய ஸூரிகள் அஸ்யானே ஹ்யஸங்கைபண்ணிப் பரியவிருக்கு மவனிறே ஸஸாரத்திலேவந்து ஸந்நிபண்ணினான் ; ஸஸாரமாகையாலே ஸ்யானே ஹ்யமாயிருக்குமிறே யிங்கு; ஆகையாலே, அங்குத்தைத் திருவேடுவர் எப்போதும் ஏறிட்ட வில்லுந்தாமுமாய் உணர்ந்து நோக்குவர்களாய்த்து, ஸ்ரீமஹப்பெருமாள் இராவெல்லாமுணர்ந்து நோக்கினுப்போலே. (மல்லாரித்யாடி) விலஹம்கிடந்த முழஞ்சை யாய்த்து இப்படியுணர்ந்து நோக்குகிறது. மிடுக்குமிக்க தோளையுடைய டர்ஸநீயமான வடிவையுடையான ஸர்வேஸ்வரனே. [௩]ய

நிற்கிறநிலையை-திருமலையில்நிற்கிறநிலையை,பற்றினபற்று-என்னெஞ்சிலேநீபற்றின பற்று. “என்றும்” என்றது - அல்பகால விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (அரை யித்யாடி.) பரஹத்தி யென்றதுக்கு - பரமஹத்தியிலே தாத்பர்யம்.“புநர்விஸ்ஸேஷ ஹீருத்வம் பரமஹத்திருச்சயதே” என்னக்கடவதிறே. ௬.

பத்தாம்பாட்டு.—(வில்லாரித்யாடி.) வில்லை நிருபகமாகவுடைய வேடரால், மலி - ஸம்ஸீதமாயிருக்கிற, வேங்கடமென்று விசேஷித்ததற்குத் தாத்பர்யமரு ளிச்செய்கிறார் (பரமபடித்திலேயித்யாடி.) “திரள் -” மாம்ஸனமான.

ககல பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி.

(கல்லாரித்யாடி) இருவர்க்கும் அரணாகப்போரும்படியாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார்தோள் மிடுக்கிருக்கும்படி. (வல்லாரித்யாடி) இவற்றை ஆய்வல்க வல்லவர்கள், நித்யஸூரிகளுடைய நித்ய கைங்கர்யமே தங்களுக்கு யாத்ரையாகப் பெறுவர்கள். டி

* அடிவரவு.—கண் இலங்கை நீர் உண்டாய் தூணாய் மன்னு
மானேய் சேயன் வந்தாய் வில் வானவர்.

~~~~~  
திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

---

ஆர்தல் -பொருந்துதலாய், கல்லோடொத்த தோளென்று விசேஷிக்கைக்குத்தாற் பர்யம்(இருவர்க்கும்த்யாடி) வேடர்க்கும் வேங்கடத்தானுக்கு மென்றபடி.... டி.

~~~~~  
ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீ ய ர் த் ரு வ டி க ளே ச ர ண ம்.

~~~~~
ஆக, திருமொழி - டி - க்ரு, பாட்டு - றா .

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த

பெரியதிருமொழிக்கு,

ஈழர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாந்தரம்.

இவ்வாழ்வாராகிருர் - அநாடிகாலம் ஆத்மாவை வெய்யிலிலே வைத்து உடம்பை நிழலிலேவைத்துப் போந்தா ரொருவராய்த்து. ஆத்மாவை வெய்யிலிலே வைக்கையாவது - ஹவடி விஷயத்திலே யிழியாமை ; உடம்பை நிழலிலே வைக்கையாவது - ஃ ஊனுடைக் குரம்பை வாழ்க்கைக்குறுதியேவேண்டிஃஸுஷ்டிகளிலேப்ரவணராய் அதுவேயாய்ப் போருகை : நிழலாவது-அவன்பாடிநிழலையிறே. [வாஸுஷேவதருஃஹாயா] போனபோனவிடமெல்லாம் நிழலாயிருக்கை. [ராதீஸீதாநவம்மடி] அறவவ்விடுதல் வேர்த்தல் செய்யா தொழுகை. [நரகாந்நாஸுமநீ] தானேயறிட்டுக் கொண்ட நரகமாகிற நெருப்பை யுட்பட அவிக்கவந்து. [ஸாகிமாஸுந ஸேவ்யதே] [மடுப்ராப்தமன்றென்ன வொண்ணாது, ஃஸுநிவர்த்தகமன்றென்ன வொண்ணாது ; அந்நிழலிலே யிருந்துவைத்தே ஒதுங்கிநிலேன் என்பாரைச் செய்யலாவதில்லையே. இனி இவர்கண்ணால் காண்கிற விஷயங்களுக்கு அவ்வருகடியாராகில் நம்மையும் விஷயங்களோ பாதியிவர்கண்ணுக்கிலக்காக்கினால் விரும்பக்கூடும் என்றுபார்த்து, [உய உகந்தருளின நிலங்கவிலேவந்து ஸந்நிபிபண்ணி யருளி, இவரை விஷயீகரித்து, தன்படிகளை யடையக் காட்டிக்கொடுத்து, தன்னு லல்லது செல்லாதபடி பண்ணி இவரை அதுஹிப்பித்து, இங்கே யிருந்தேபரமபடித்திலுள்ளார்படிபண்ணி அஃஸுப்ராப்தியையும்பண்ணிக்கொடுத்தானென்கிறது-இப்ப்ரஸ்யங்க ளெல்லாவற்றிலும். *

ஈ மூன்றும்பத்து முதல்திருமொழி முதற்பாட்டினரும்பதத்தில் “கருமை-பெருமையாக்கி நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருந்தாலும்” இத்யாடி வாக்யத்தால் நஞ்சீயர்வ்யாக்யாந முண்டென்று தோற்றுகிறதாகிலும், இந்த வ்யாக்யாநத்தில் “இப்படைகளிலே நினைப்பது அநேகத்தை யிறே என்று ஜீயாருளிச்செய்வது” [க - ப - க - தி - உ - பா.], “நஞ்சீயர் ஸர்வ்வித்தருளுகிற [கய வன்று.....என்றருளிச்செய்வார்” [க - ப - க - தி - க - பா.] இத்யாடி வாக்யங்களுண்டாகையால், இதுநஞ்சீயர்வ்யாக்யாநமன்று ; “வேல்வெட்டிநம்பியார், பிள்ளைய.....என்கேட்க” [க - ப - க - தி - க - பா.] இத்யாடி வாக்யங்களாலே-நம்பிள்ளைவ்யாக்யாநமு மன்று ; வாடிகேஸரி அழகியமணவானச் சீயாருளிச் செய்ததா யிருக்கும் என்று சிலர் அருளிச்செய்வார் : ஃரஃஸுஸுமாகக் கண்டு கொள்வது.

இவர்பக்கல் அடிவேஷமும் விஷயங்களினுடைய லாவவமுமே இவரை மீட்கைக்குப் பரிசுமாகவும், இவருடைய ரவிகத்வமே தன் வாசியறிகைக்குப் பற்றாசாகவும், அநாடிகாலம் பண்ணின பாபங்களைக் கிண்பைக்கு விஷயமாக்குவோம் என்று பார்த்து, இவர் விஷயங்களு களின் வாசியறிந்து தன்னையறிகைக்கு, கிழிச்சீரையோடே யந்த தைக் கொடுப்பாபை போலே, தனக்கு வாங்கமான திரு மந்தரம் முன்னாக தன் ஸ்வரூபரூபமண்ணவிவருதிகளைக் காட்டிக்கொ டிக்கக் கண்டு அதுவறித்து, அயோக்கியனான வெண்ணை அதுதானே ஹேதுவாக விஷயகிரித்தான் என்று, கீழ்த்தொருகையாலே, ஒருநி க்ககால் சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார். ஹ வடிவிஷயத்தில் நேர்கொடுநேர் செய்யலாவ தொன்றில்லை, செய்ய வேண்டுவது மொன்றில்லை; பண்ணின உபகாரத்துக்கு கீழ்த்தொரு குமித்தனையே வேண்டுவது அவிட்யாவ்வித்தி தோற்ற. ... *

முதற்பாட்டு. — நம்மாழ்வார் ஸர்வேஸ்வரனை ஸாஷாத்தகரித்து[ரு] அநஞரம் பெற்ற பேற்றியாதே “இந்நின்ற நிர்மை யினியாபுருமை” என்று - கீழ்நின்ற நிலையை அநுஸந்தித்தார்போலே, இவரும், ஹவடிவிஷயகாரம் பிறந்தபின்பும், தாம் கீழில் பிரிவையெல்லா மதுஸந்தித்து (வாடினேன்) என்கிறார். * ஸாயுஞ்சாந்திவாஸ வ்வி ஷத்தைபிறே யிழந்தது. கொம்பை யிழந்த தளிர் போலேயானே[உ]ய் ன். * தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடத்தைபிறே பிரிந்தது. “ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோலிதௌ” என்கிறபடியே - ஜலத்தைப் பிரிந்த மத் ஸ்யம்போலே வாடினேன். “பழுதே பலபகலும் போயின வென் றஞ்சி யழுதேன்” என்றும், “தெரிந்துணா வொன்றின்மையால் தீவினையென் வா ளா விருந்தொழிந்தேன்கீழ்நாள்களெல்லாம்” என[உ]ரு லும், “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்றும், அநாடிகாலம் இழந்த இழவை நினைத்து (வாடினேன்) என்கிறார்.

(வாடி.) என்றென்கேஷணம் இரண்டிடத்திலும் பொருள் பெ ற்றுக்கிடக்கிறது. அநாடிகாலம் இவ்விழவு பரவீத்தமாய்ப் போ ர்த்ததென்றும்மேலேஓரநாயத்தைவினைத்ததென்றும் தோற்றுகிற[உ]ய் து. மேல்வினைந்த அநாய் மேதென்ன (வருந்தினேன் மனத்தால்) மாநஸமான க்லேஸத்தை அதுவறித்துப் போந்தேன்; விஷயாதுவ வத்தை யாசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே அதுக்கு ஹீடியக்லே ஸத்தைப்பட்டேன்.

(பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து) இடும்பையென்றும், துய[ரு] ரென்றும் - ஁ஃவம்; இரண்டாலும் - மிகவும் பெரிய ஁ஃவத்தை வினைக்கும் ஸரீரபரிசுரஹம் பண்ணி யென்றபடி. ஁ஃவாயதநமாய் ஁ஃவத்தை வினைப்பதுமாயிருக்கை. (கூடினேன்) அவித்ஸம்வந்தம் ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்னலாம்படி பொருந்தினேன். (கூடினேன்) என் கையாலே - இதுதான் அத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்று, வந்தேறி என்னு

மிடம் தோற்றுகிறது. அய்யபிண்டத்தை அம்நியினருகே வைத்தால் அம்நிபரமானுக்கள் ஸூக்ஷ்மரூபேண அதிலே ஸங்க்ரமித்தாதல், வாஸநையாலே யாதல் இதிலுடைய ஒளஷ்ண்ய ஸ்வலாவத்தையும் ஹஜித்து அது தானென்னலாமாப்போலே, இவ்வாத்மாவும் அவித்ரு ஸம்ஸர்மத்தாலே அது தானென்னலாம்படி அவித்தல்பனைபடி. (கூடினேன்) ஸரீரஷீஸ்லேஷம் அஸஹ்யமாம்படி பொருந்தின்படி.

(இனையவர்தம்மோ டவர்த நம் கலவியேகருதி ஓடினேன்) ஸரீர ஸம்ஸர்ப்யத்தால் பிறந்த அநர்யமிது என்கிறார். (இனையவர்) பரு வத்தால் துவக்குமவர்கள். (தம்மோதி) “ஹாயாவாஸத்வமதுமஹி [யே மேத்” என்கிறதுவும் இங்கே. “யேநயேநயாதாமஹிதேநதேந ஸஹமஹி” என்றதொரு மெல்லாமிங்கே யென்கிறார். (அவர்தரும் கலவி) கிட்டினபோது கிட்டுந்து வார்த்தை சொல்லி, இவனகப்பட்டான் என்றறிந்தவாதே, தங்குகக்கொண்டு எழவாங்குவார். (தரும்கல வியேகருதி) அதுஹிந்தேசன் என்பது அதுஹவ்யந்தா னுண்டாகி யிரு விதே. இன்னபடி ஹஜிக்கலாம் என்று நினைவொழிய, ஹஜிக்கத்தக்க தொன்றில்லை. ஹவங்கவிலே யொன்றை ஸஹமென்று பேரிட்டுக் கொண்டாடித் திரிகிறானித்தனை இவன் ஹராஜியாலே.

(ஓடி) முன்பெல்லா மிப்படியாய்ப் போரச்செய்தே ஒரு நன்மை யுண்டாய்த்தென்று தோற்றுகிறது. அதேதென்னில் (உணர்வெ[உய னும் பெருமபதம்) “விந்ஞாநயஜிஹ்ராப்தம்” “வரவாரொன்றில் லையால் வாழ்வினிதால்” என்கிறபடியே இங்கனே ஸஹவிப்பது. (பெருமபதம்) அவன்றான் வேண்டா, தஜ்விஷயஜ்ஞாநமே யமையும் என்னுற்படியாய்த்து இதிலுடைய பெருமை. “மறப்பின்மையான் வேண்டும்தா” என்றும் “உனக்கேயாளாகும்சிறுகாலத்தை யுறு[உரு மோ” என்றும் சொல்லுகிறபடியிதே யிதினுடைய பெருமை. (திரி ந்து) மீண்டு. விஷயங்கனி ஸதுஹிக்கலாவ தொன்றில்லாமையா லே ரட்டி மீண்டு. (தெரிந்து) என்று பாஹாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்த வாறே எல்லாமுள்ளபடி தெரிந்தது. ஆகையாலே, அநாஜிகாலம் இருளாய்ப்போந்தமைதோற்றுகிறது. (நாடினேன்) கண்டேன். கா[கய ற்றுக்கிடப்பட்ட கலம்போலே ஓடின நான், ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாதே, நெங்கூரம் விழப்பட்ட மரக்கலம்போலே தரித்தே நென்கிறார். நா டல் - தேடலாய், ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாதே, நாம் கீழ்ப்பட்டதென்? மேல் படப்புகுகிறதென்? என்கிறதேட்டம் பிறந்ததென்கிறது என்றுமாம்.

(நாடி) ஆராய்ந்து. (நான்) ஓடினநான்.— வேல்வெட்டி நம்பியார், பின்னையை, “இதரோபாயங்கள் போலே ப்ரபத்திக்கும் ஸஹாயான ராபேசைபுண்டோ?” என்று கேட்க; “இது கேட்கைக்கடியென் இப்போது?” என்ன; “சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ப்ராஹ்முவத்வாஜி நிய மங்களோடே ஸரணம்புக்காரே” என்ன; “அந்த உபாயத்துக்கு உ டனவந்தியா யிருப்பதொன்றில்லை, உபாயபரிஹ்ரஹம் பண்ணினவ

ருடைய ஸ்வஹாவத்தாலே வந்தது, ராகுஸைஜாதீயராகிரூர் - தண்ணியராய் அநபிகாரிகளாயிருக்க, அவர்களி லொருவனை விஷிஷணர்வான் 'ஸமுஷ்ராராவவோ ராஜாஸரணமஹ-மர்ஷதி' என்று இவருக்கு உபதேசித்தான், அவன்பக்கல் நியதிகண்டிலோம்." இத்தால்[ரு சொல்லிற்றாய்த்து - அநபிகாரி அபிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, அபிகாரிக்கு அநபிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, நின்ற நின்ற நிலைகளிலே அபிகாரிகளாமித்தனை ; ஆகையாலே, ஸர்வாபிகார மென்றபடி. (நான் கண்டுகொண்டேன்) கெடுத்தவன் கண்டாப்போலே ஈருக்கை. (நாராயணுவென்னும் நாமம்) ப்ரணவபூர்வசமாக உதார்பி முடிவ்வாகாமையாலே-இதிலே யிழியவமையும்மலபர்யதமா மென்கைக்கு, ஸாந்தமமாகவும் வேண்டாவென்கிறது. (என்னும்நாமம்) என்னும் என்கிறது-பலகால் ஆபரித்துச் சொல்லுகிற அந்யபரமான நாராயணுவாகத்திலே சென்று கேட்டுக்கொள்ளுங்கோ எந்தநாமம். (நாமம்) என்கையாலே - அஹ்மாதி நியமமில்லை யென்றபடி. ... க.

அவதாரிகை.—இரண்டாம்பாட்டு.—அநாதிசாலம், ஹவஷ்விஷயமென்றொன்றுண்டு என்றுமறியாதே விஷயபர்வணராய்ப் போருகையாலே, "வாடினேன்" என்றும் "ஓடினேன்" என்றும் கீழ்கின்ற நிலையைச் சொல்லி நின்றது ; இப்படி கழிந்த காலம் வ்யர்யமாகாதபடியான திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றே நென்கிறார்.

வ்யா.—! ஆவியேஅராதே) "ஆவியேயராதே யலேகடல்கடைந்த வப்பனே" என்றும் "ஆவியே யாரமுதே" என்றும் ஹவஷ்விஷயத்திலே சொல்லக்கடவவார்த்தையையார்த்து இங்குச்சொல்லுகிறது. "ஜீவித0த்வமஹ்மேஹ்ஜீயம்" என்றிறே சொல்லிப்போந்தது. (எனநினைந்து) "இப்புடைகாலே நினைப்பது அநேகத்தையிறே" என்றருது ஜீயரருளிச்செய்வது. (உருகி) "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று இங்கனே சொல்லலாமோ?" என்று ஜீயர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய ; "நீரிவரிலும் ஹத்தரா ஈருந்திர்" என்றருளிச்செய்தார். (எனநினைந்துருகி) இங்கனே அதுஸ்யித்து நீர்ப்பண்டம்போலே மங்கிக்கிடப்பர். காலமநாடி, ஆத்மாநித்யன், [கூடு பரிமீரணித்த ஸரீரங்களுக்கு எல்லையில்லை, அவ்வோ ஸரீரங்கள்தோறும் விஷயங்களுக்கும் எண்ணில்லை, ஆகையாலே (அவரவர்) என்னுமித்தனை. (பணைமுலைதுணையா) * ஹர்மாஸ்ரங்கமாஸ மேஷோஸ்யிமயமான மாஸபிண்டத்தைநிறே துணையாகப்பற்றிப்போந்தது. "ஹன்னுகுழல் கருநிதத்தென்துணையே" என்னுமாப்போலே இவற்றை உதுணையாகப்பற்றுவது. (பாவியேன்) கீழ்கின்ற நிலையை நினைத்து "பாவியேன்." என்கிறார். (உணராதெத்தனைபகலும்) அநேககாலம். (பழுதுபோ யொழிந்தன நாள்கள்) * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனும் மன்னி வழுவினவடிமைக்கிட்டுப் பிறந்தவனிறே இக்காலத்தைப் பாழேபோக்கினான்.

(தூவிசேரன்னம் துணையொடும் புணரும் சூழ்புனல் குடந்தையே தொழுது) தூவி - சிறகு. (துணையொடும் புணரும்) ஸஹசரத்தோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற ஷேஸம். ஸர்வஹுக ஸரண்யமான ஷேஸம். அன்னத்தோடே ஸர்வயா ஸாம்யம் சொல்லலா யிருக்கை [நியாலே, பெரியபிராட்டியாரோடே ஆராவமுதாழ்வார் ரமித்து வர்த்திக்கிற ஷேஸம். (சூழ்புனல் குடந்தை) புனலாலே சூழப்படுகையாலே தாபஹரமான ஷேஸம். (குடந்தையேதொழுது) ஆராவமுதாழ்வார் வேண்டா, அஷ்ஷேஸந்தானே அமையும். (என்னுவினால்) “ஆவியேயமுதே” என்ற என்ராவினால். இத்தையிட்டிதே “எசு [மிசில் வாயால் தூய்மையில் தொண்டனென் நான் சொல்லினென் தொல்லையாமம்” என்று அதுதபித்தது. (உய்யநான்கண்கொண்டேன்) உஷ்ஜிஷிக்கும்படி நான்கண்கொண்டேன். (நாமாயனாவென்னும் நாமம்) முன்பிழந்த காலமும் வ்யாபுமோகாதபடியான திருநாமத்தைக்காணப்பெற்றேன்; “சென்ற நான் செல்லாத” இத்தாயிடுதிப்படியே. 2

அ. - மூன்றும்பாட்டு. - அநாதிகாலம் ஸரீரத்துக்கு நன்மை வேண்டி உண்ணைப்பண்ணிப்போந்த நான் உஷ்ஜிஷிக்கும்படி திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றேனென்றிருர்.

வ்யா. - (சேமமேவேண்டி) “செந்தருக்கள்ராஜாக்களுள்ளிட்டா [உயரால் நமக்கு நலிவு வரா தொழியவேணும், எல்லாமாயும் ரகசியப்பெற்றுச் செல்லவேணும்” என்றாய்த்து நெருதால் நினைத்திருப்பது. (நினைப்பெடுக்கி) ரகசியப்பெறக்கெல்ல வேண்டும் என்றிருந்தால், அது லைமாய்ப்படி அந்நாமத்தைப் பண்ணுகே பாபத்தையே யாய்த்துக் கட்டுபூர்ப்பது. (நெருதால்) சேமமே முருகி) உல்லத்தை [உருவேண்டியிருக்குங் காட்டில் அநவயாராதே; செய்ததின் லையிறே வருவது. பண்ணிவைத்த பாபங்கள் கொடுபோய் விடையங்களிலே முட்டும். (உருவமே முருகி) அகவா லிழியில் தாஜிக்கலாமிதே. அகவாயறிந்தால் ஸ்வகார்ய பரமாரிதே யிருப்பது. அகவா லிழியில் அநாதமஹ்ணம் கண்டுவிட வாயிருக்குமிதே. வடிவில்ஜோஷங்கொரு மறைத்திறே வைப்பது. முருகி இத்தையே ஸ்ரீராயமாகமநம்பண்ணியாய்த்திருப்பது. (ஊமனாகண்ட கணவியும் பழுதாய்) ஊமனார் - ஊமைகள். ஊமன்கண்ட கணவியும் பழுதாய். ஊமன்கண்டகனுவாய்விடமாட்டாநாதனை, நினைத்திருக்கும்; அங்ஙனமன்றியே, நெடுநாளதுஊவித்துப் போந்த விஷயங்களிலேபோயிருந்து, அநனாமம் [நடுநினைத்திருக்கைக்கு மொன்றின்றியே யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, ஊமைகண்ட கனுவாய்விட மாட்டிற்றிலனாகிலும் நினைத்திருக்கலாம், இவற்றை நினைத்திருக்கிறது லயாவஹமாகையாலே நினைக்கவொண்ணாதென்கை. ஸம்ஜீதி விஷயமாவ தொன்றில்லை; ஸம்ஜீதி விஷய

மாய்த்துண்டாகில் ஊயாவஹமாயிருக்கும், (ஒழிந்தனகழிந்தவந்நாள் கள்) “நமே஁஽வஃ ப்ரியா஁஽ரே நமே ஁஽வஃ ஹ” தேதிவா | ஏத டேவாதுஸோவாமி வயோஸ்யா ஹயதி வர்த்ததே” இத்யாஹ்பபடியே.

நீர்பற்றச்சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு இஃ டோஷங்கலிலையோரு வென்ன (காமனாந்தாதை) உருவமே மருவிலும் ஊதியம்போரும் ; “ஸாக்ஷாந் மம்மயமம்யஃ” (நம்முடையடிகள்) வகுத்தவிஷயம். ஸர்வ ஸ்வாமி. (தம்மடைந்தார் மனத்திருப்பார்) வடிவைக்காட்டி அகப் படுத்திக் கையிலுள்ளதையெல்லாத்துத் தள்ளிக் கதவடைக்குமவர் களைப்போலன்றியே, தன்னிச்சேர்ந்தார் மருஸ்சைவிடாதே யிருப் [ரி பர் ; “கல்லும்கனகடலும்” இத்யாஹி, “நிற்பது மோர்வெற்பகத்து” இத்யாஹி. (நாமம் நானாய்ய நான்கண்டுகொண்டேன்) ஸ்வாமித்வ ஸௌஸ்ய வாத்ஸ்ய ஸௌஸீல்யாஹிகளுக்கு வாசகமான திருநாமத் தைக்கண்டுகொண்டேன். சேமமேவேண்டித் தீவினைப்பெருக்கிப் போ ன்த நான் கண்டுகொண்டேன். (நாராயணவென்னும்நாமம்) குடல்ரு னுடக்குடைய திருநாமம். ... .. ஈ.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—ப்ரளயங்கொண்ட ஹ்ருமியை யெடுத்தாப் போலே, ஸரிஸாரப்ரளயங்கொண்டு அதிலே அழுந்துகிறநான், அவரரு ளாலே, நீர்மைமிக்க திருநாமத்தைக் காணப்பெற்றே னென்கிறார்.

வ்யா.—(வென்றியேவேண்டி) பிதாவாகவுமாம் ஆசார்யகவுமா ம் வென்றியாய்த்து இவன்வேண்டியிருப்பது. தன்னையொழிந்தாரை அகப்படுத்தி தான் மேலாகவாய்த்துவேண்டியிருப்பது. கோலவி஁ண மாம் விஷயத்திலேயாய்த்து வெல்ல நினைப்பது. (விற்பொருட்கிரங்கி) கையில்சிறிது அர்யமுண்டாய் அத்தாலேயே ரிவனொருவனையும்மதி யாதிருப்பது. அது அஸ்சிரமானபடியாலே அபஹ்ஜிதமாயிருக்குமிதே; அத்தை யிழந்து கூப்பிடாநிற்கும். மௌரவ்யராயிருப்பார் பக்கல் அஹிமாநம் பண்ணக்கடவ தன்றிக்கே யிருக்க அஹிமாநம் பண்ணி வர்த்தித்தும்அதுக்குமேலே ஜீரங்க்கடவதல்லாததுக்குஇருந்து கண் ணநீர்பாயாநிற்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, டேஹாத்மாவிமாநத்தைப் பண்ணி த்தன்னையெல்லார்க்கும்மேலாகநினைத்துப்போந்து, அதுக்குமேலே, அ ஸ்சிரமானவுடம்பை “நித்யமாகவேணும்” என்று போகியாநிற்குமெ ன்னவுமாம். (வேற்கணர்கலரியே கருதி, கையிலர்ய முண்டான காலம் ஹார்யையைச் செங்கற்சீரைகட்டித்திரியவிடுமவன் அர்யமிழ ந்து கூப்பிடாநின்றால், அல்லாதாரோடொக்க அவளும் வினவப்புகு றும் ; அவளைக்கண்டவாதே, அவ்வர்யத்தை யெல்லாமிட்டு ஒரு [ஈடு பணியாகப் பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம் என்று மநோரயியாநிற் கும். கெடுத்த பொன்னைஇப்போது பூட்டத்தேமும். (நின்றவா நில்லா நெஞ்சினைபுடையேன் என்செய்கேன்) உர்வஸீ ஸாலோக்யத்துக்கு நாட்டங்க ஸாயநாதுஷ்நாநம் பண்ண, நேரடியே அவள்தானே

வந்து உபஸ்யாநம்பண்ணி முன்னேறிக் அர்ஜுநன் நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றானிறே விரக்தியாலே ; இப்படிப்பட்டவன், “தஸ்யாஹ0 நிஃரஹ0மந்யே வாயோரிவ ஸுஹஸ்கரம்” என்று - ப்ரதிகூல வாயுவைப் பிடித்துக்கூடுகட்டிலும் என்நெஞ்சைப்பிடிக்கப் போகாது [௮] என்றானிறே. ஒரு விஷயத்திலே அரைக்கூணம் கால்தாழாத நெஞ்சையுடையேனான் நான், என்நெஞ்சைப் பரிகரமாகக்கொண்டு உண்ணைப்பெறுகைக்கிடான் உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ண என்பதொன்றுண்டோ. உன்னை யிழக்கைக்குறுப்பா மித்தனை. (என்செய்கேன்) அர்ஜுநனுக்குப்படுகொண்டோத்திலும் சோகத்தைஉத்பாஜித்தாப்போலே கண்டதெல்லாமிவர்க்கு ஹயாவஹமாயிருக்கிறபடி.

நீ ரிப்படி யிருந்தீரானில் உமக்குப் பேற்றுக்கடியெத்தாலே யென்றிருந்தீரென்ன ; ப்ரளயங்கொண்ட ஊமி தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் அஸமர்யமாய் அத்தை ரக்ஷித்தான் யாவனொருவன் அவனாலே யென்கிறார் (நெடுவிசும்பணவுப்பன்யிராயன் துபாரகங்கீண்டபாழி[௮] யா லுழியானருளே) ப்ரளயங்கொண்ட ஊமிக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வய முண்டாமன்றிறே விஷயங்கொண்ட நெஞ்சை யுடையேனான் நான் எனக்கு ஹித்சிந்தைபண்ணுவது. ஆகாஸாவகாஸம் வெளியடையும்படி விம்ம வளர்ந்தான். ரக்ஷயத்தினளவல்லாதபடி யாய்த்து ரக்ஷகனானவன் வடிவைபரிஹித்தபடி. ஊமிப்ரளயத்திலே[உயி] புக்கு முடிந்து போகப்புக்கவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறையாத மஹாவராஹமானான் ;— ஜலஸம்ஸீட்யி காணப்பணைக்கும் வடிவைக்கொண்டான். [மாகடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்யிராயம்] மஹிஷி யுடம்பு பேணுதே பாசுதூர்த்தது என்றவாறே, காணான தான்உடம்பு பேணுதே மாசேறின உடம்பை யுடையனான். [மானமிலா][உரு] ஸ்வரத்தவாஹிமாநம் பின்னாட்டாதபடி யிருக்கை. மாயாம்ஸீமத்தை இனத்தின் மான்கள் வந்து மோந்து பார்த்து, விஸஜாதியம் என்று கடக்கப்போய்த்தின விதே ; அங்ஙனன்றியே, “ஆத்மாந0மாதுஷ0 மந்யே” என்கிற இங்கும் அதுவர்த்தித்தபடி. (பாரகங்கீண்ட) ஊமிப் பரப்படங்க அண்டவித்தியோடே புக்குச்சேர்ந்தத்தைஒட்டுவிடு[௮.௮] வித்தெடுத்த. (பாழியான்) மிடுக்கையுடையவன். ரக்ஷக்குமிடத்தில் ஒரு பரிகராபேகையில்லை. (ஆழியான்) ஒருபரிகரங்கொண்டு ரக்ஷிக்கப் பார்த்தானாகில் அதுக்கோன பரிகரமுடையவன். (அருளே) அஹி மாநம் பண்ணக்கடவதல்லாத விஷயங்களிலே அஹிமாநம் பண்ணியும், சோகிக்கக்கடவதல்லாததுக்கு சோகித்தும், நரகாவஹமான விஷயங்களை அதுஉவிக்க மனோரயித்தும், “நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்” என்கிறபடியே கைகழிந்த வென்னை, இவன் தானாக மீளமாட்டான் என்று அதுவே ஹேதுவாக எடுக்க வொருப்பட்ட ஸர்வஸேவரன் கலைபயாலே. அருளே என்னவுமாம், அருளாலே என்னவுமாம். (நன்றுநானாய்) “வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்

கிரங்கி வேற்கணுர்கலவியே கருதி” என்றுபோந்தவன் ஸஞ்ஞான னென்று தெரியாதபடி அஸ்பீஷ்ட ஸுஸாரமந்த்யனும்படி யானேன். (நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணுவென்னும் நாமம்) “வென்றியே வேண்டிவீழ்பொருட்டிரங்கி” என்று-அவிமானமும் லோஹமுமி [நு] நே சொல்லிற்று ; இப்படி போந்த நான், அமாநித்வாஜ்யாத்மஹ்ணோபேதர் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன். ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கள்வனானானேன்) விறகுகளவுகண்டவனில் ரத்நாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கு பாபம் பாக்ரமாயிருக்கும் ; ஸஞ்ஞானத்தை அபஹரித்தவனில் ஸ்ராவணமனநத்தை அபஹரித்தவருக்கு பாபம் விஞ்சியிருக்கும் ; ஐரவ்யங்கனில் தலையான ஆத்மவஸ்துவையாய்த்து அபஹரித்தது. ஸர்வேஸ்வரனுடைமையை யாய்த்து என்னது என்று போந்தது. (படிபுசெய்திருப்பேன்) மிடறு தின்றால் சொறிய வொண்ணாதுப்போலே பசும்பதோஹரானேன். நான் ஷேஹாத்மாநாமம் பண்ணிப்போந்ததுவேயன்றிக்கே, ஸ்ராவரஸேஷம் என்றிருப்பானொரு ஆஸ்திகனுண்டாகில், ஷேஹாதிரித்த மா யிருப்பதொரு வஸ்துவாவதென்? ஸ்ராவரனாவதென்? என்று காணக்காணப்பறித்தேன். (கண்டவாதிரித்தேனெனும்) முன்னடி தோற்றமையாலே கைவந்தபடி பரிமாறினே னித்தனைபோக்கி, ஸாஸ்த்ரங்கள் ஆகாது என்று மீண்டிலேன். [நீபுரஹ] அல்லாத வந்திரோடு பரிமாறுமத்தை ஜநிபக்கவிலேயும் பரிமாறத்தேநீம்.

(தெள்ளியேனானேன்) இப்படியிருக்கச்செய்தே. ஸாராஸாரவிவேகம்பண்ணி செய்யக்கடவது செய்து அல்லாதது தவிர்த்துபோவாரைப்போலே விவேகமுடையேனானேன். (செல்கதிக்கமைந்தேன்) நித்யஸுஸாரியாகைக் குறுப்பானவற்றைச் செய்துபோந்தநான், [உரு] “இனி இவன் ஸுஸாரத்துக்கு ஆளாகமாட்டான், பரமபஉத்துக்காளாமித்தனை” என்னும்படி சமைந்தேன். செல்லக்கடவமதியுண்டு-பரமபடிம், அங்குத்தைக்காளாம்படி பூர்ணானேன். “கண்டவாதிரித்தேன்” என்றீர், “தெள்ளியே னானேன்” என்றீர், வ்யாஹத லாஷணமாயிருந்ததிஎன்ன (சிக்கனத்திருவருள்பெற்றேன்) இனிமீளா[கூய] தபடி அருளைப்பெற்றேன். நீர்பெற்ற பேறுதானேதென்ன (உள்ளெலாழுருகிக்குரல் தழுத்தொழிந்தேன்) உள்ளு எலும்பும் நரம்புமறவருகி, அதுதான் விவநியில் தழுதழுப்பிலே தெரியும்படி யானேன். (உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர) [ஆஹ்லாடி ஸீதநேத்ராஸுபுளகிக்ஷிதமாத்ரவாந்] உடம்படங்கலும், பஹுஸரமும் த்ரிஸரமுழிட்டாப்போலே கண்ணநீர் வெள்ளமிட்டபடி. (நள்ளிருளளவுமித்யாடி) விஷயாதுலவம்பண்ணிக் களித்திருக்கும் போதோடு, விஷயாதுலவம் பண்ணுகைக்கு அர்யார்ஜனம் பண்ணும்போதோடு வாசியற இவனுக்குத்திருநாமம்சொல்லுகையேயாத்ரையாகப்பெற்றேன். ௫.

அ.—ஆறும்பாட்டு. இத்தைநீர் போர ஆடரியாநின்றிர், அதுதன க்கு அர்யமென்னென்ன ; சொல்லுகிருர். பாத்தைகஜித்து அத்தா லே வலம்பெறவிருத்தல், இத்தால் பாபத்தைப்போக்கி யோமத்து க்கு உடலாக்குதல் செய்கையன்றிக்கே, அர்யாதுலந்பாநத்தாலே[ரு தமக்குப் பேறென்று பாசுமாயகையாலே அர்யத்தைச் சொல்லுகிருர்.

வ்யா.— எம்பிரான் எனக்கு உபகாரகன். (எந்தை) எனக்கு ஜகன். (என்னுடைச்சுற்றம்) என் குடல்துடக்குடைய எல்லாவறுவு முறையுமானவன். (எனக்கரசு) என்னை ஈராசுதவிர்த்து ஆண்டவன். (என்னுடைவாறுன்) எனக்குப் பராணானவன். (அம்பிசுலித்யாதி)[ய ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே அம்பாலே, அரக்கர் நிற்கும்படி நெருக்கி, அவர்களுடையப் போக்கின் என் ஸ்வாமி ; “மாதாபிதாஹாதா” இத்தாதிப்படியே. (வம்புலாஞ்சோலை) வம்பு - பரிமளம். உலாவுதல்- வர்த்திக்கை. நியமஸதுமான சோலையென்றபடி. (மாமதிள்) பெரிய மதிள். (தஞ்சமா மணிக்கோயிலே வணங்கி) தஞ்சமாக, அவனுக்[ரு தருவின் அழகிய கோரிலிலே வணங்கி. மணி - அழகு. (நம்பிகாள்) ஸமவஜ்ஜிஷயத்திலாஸையற்று பூர்ணராயுள்ளிர். ஸமவஜ்ஜ்ஞாநத்தி ல்பூர்ணராயுள்ளி கொண்மாம். (உய்யாநித்யாதி) உங்களைப்போலன்றி யோ, நான் உத்தேசிக்கும்படி. (பாநகந்திகொண்டேனியாதி) ஸர்வ விபஸம்பக்ஷமானவனே என்னும்கூட நுகருவாய்கமான தீர [உலா மாமம். ... .. கா.

அ — எழாம்பாட்டு. அல்லாதா நிகர்க்கிருர்கள் அவிசேஷஜ்ஞாந கையாலே, விசேஷஜ்ஞாநாய் என்னோடு ஸஜாதிராய்ச் கவிபாடித் திரிகிற கிங்கநிழக்கிற தென்னென்கிருர்.

வ்யா.—(இல்பிறப்பியிர்) அவர்கள் மாற்றஸ்யத்திலே நின்ற நிலை அறியுகோள் ; அவர்கள் ஜம்மமறியுகோள். (இவரிவரென்றிர்) பண்டு உடிரளும் கிலேஸப்பட்டிப் போந்தாறெருத்தன் இப்போது ஜீவிக்கப்புகால், “இது இவனைவதன்றிக்கே யிருந்தது, இதுக்கு வேறே யொருவன் அடியாகவேனும்” என்று அறியமாட்டாதே ஸ்ரீ யுபதியைப்போலே பிறப்பேபிடித்து ஸ்ரீமானுய்ப்போந்தானாக நினைப் புதிகோள். அன்றிக்கே, (இவரிவரென்றிர்) என்று ஒருசொல்லாய், ஒருவாசியறியிரென்னவுமாம். (இன்னதோர் தன்மை யென்றுண ரிர்) இவனுக்குள்ளவனவு இன்னது என்று அறியமாட்டார். (கற்ப கம்) நினையாதே கொடுக்கும் என்புதிகோள். (புலவர்களைகணென் று) விசேஷஜ்ஞாநயிருப்பார் கிலர் அர்யித்து வந்தால் ஒளித்து[ரு ப்போமவனை, “எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்” என்பர்கள். (உலகில் கண்டவாதொண்டரைப்பாடும்) லோகத்தில் நீவ்வித்திகளால் திரி வாரை, கண்டவாபாடும்-பரகிபந்நங்களைச் சொல்லித் திரிகிற. (சொ ல்பொருளாவீர்) ஸம்ஷத்துக்கும் அர்யத்துக்கும் நிலவரான நீங்கள். சொல்லுடைமைக்கு உங்கனிற்காட்டிலில்லை. ப்ரமேயஜ்ஞாகமுடையார் உங்களுத்தனையில்லை. (சொல்லுகேன் வம்மின்) உங்கள் ப்ரமேய

ஐஞாநத்துக்கும் சொல்லுக்கும் பாத்தம் போரும்படியான விஷயத்
தை நான்காட்டித்தர வாருங்கோள். (சூழ்புன்ல் குடந்தையே தெரு
முமின்) ஓராறும் படைவீகம் வேணுமே உங்களுக்குக் கவிபாடும்
போது. ஆறும்மலையும் படைவீகி முள்ளிட்ட பரிகாங்களுமவேணு[ரு
மே. (நற்பொருள்காண்மின்) நன்றான அர்ப்பத்தைக் கண்டுகொள்ளுந்
கோள். பேலும்தானேயாய் தன்னைத்தருவதும் தானேயாயிருக்கை.
(பாடிநீருய்மினித்யாதி) வாகியங்களில்தலைபானத்தைக் காட்டித் தந்
கேன், அதுக்கு வாகமமான திருநாமத்தைப்பாடி உஜ்ஜிவியுந்
கோள். “யஃபாஸ்ஸமஹேஸ்வரஃ” என்றதிதே இதினாடைய ஸந்திரமி
ஹத்தை. வாகநங்களில்தலை - அகாரம் ; வாகியங்களில்தலை - கிழ்
நான்சொன்னது.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. எங்கள் பூர்வவித்தத்தைப் பார்த்தால் நீர் சொல்லுகிற அர்ஜுனத்துக்கு நாங்கள் ஷேலிகராக வல்லோமே? என்ன; தெடுவீர்களா!; நானன்றோ இவ்விஷயத்துக்கு யோசியறைய உங்களுக்கு உபஷேஸிக்கும்படி யானேன், ஆனபின்பு இவ்விஷயத்துக்கு ஆளாகாதானுண்டோ என்கிறார்.

வ்யா.-- (சுற்றிலேன்கலைகள்) ஓராசார்யனைப் பின்சென்று ஆளுவ
ச்சரிக்க அநுச்சாரணம் பண்ணிப் போராமைமாலே, ஸாஸ்த்ரிய
ஜ்ஞாந முண்டாய்த்ததில்லை. (ஐம்புலன்கருதும்கருத்துளேநிருத்தி
னேன்மனத்தை) மநஸ்ஸை பரளிஷயமாக்கி விஷயங்களிலே ப்ரவண
மாகிற ஸாஸ்த்ரியங்களை காஜாலித்தகமாஃவாநிலும் விஷயங்களி
னின்றும்மாற்றி ப்ரத்யக்விஷயமாக்கினால் நல்வழி போகைக்குதுப்
பாமிதே. ஸ்ரோத்ராஜீந்ஃரியங்கள் விஷயங்களிலே யிழிந்து தான்நீனை
த்தபடியே போக மநஸ்ஸையும் அதுக்குதுப்பாக்கிப் போக்தேன் [உரு
(திருத்தினேன்மனத்தை) விஷயப்ரவணரானவர்கள் விஷயப்ரவண
யம் போராது என்று ஓளஷயஸேவை பண்ணி யிருப்பார்களிறே;
அப்படியே, விஷயங்களிலே மநஸ்ஸை வலிய முட்டிப்போந்தேன்.
(பெற்றலேனதனால் பேசையேன் நன்மை) ஸாஸ்த்ரியஜ்ஞாநமின்றிக்கே
விஷயப்ரவண குகப்போருகையிலே அறிவுசேடஹம்ஹிதவிஹநம் பண்
ணப்பெற்றிலேன். (பெருநிலத்தாருயிராக்கெல்லாம்செற்றமேவேண்டி
த்திரிதருவேன். எனக்கு நன்மை ஸம்பாடியாமையன்றிக்கே, பரஹ்ம
ஸை பண்ணும் விரகே வினித்துப்போந்தேன். (பெருநிலத்தாருயிர்க்
கெல்லாம் மஹாப்ஃயிவிழி லாத்மாக்களுக்குக்கெல்லாம், சினமேவே
ண்டி. (திரிதருவேன்) இதுவே பணியாகத்திரிந்தேன். (தவிரந்தேன்)
வேறுது அறிந்திலேன், தவிர்த்து கொடுநிற்கக் கண்டேன். (செல்
கதிக்குய்யுமாறெண்ணி) செல்லக்கடவவழி - பரமபதம், அங்கே புக்
கு உஜ்ஜீவிக்கும்படியை மநோரபித்து. ஆறு - வழி. (நல்துணையாக
ப்பற்றினேனடியேன்) “பாடியேயுபுணவரிகாஃஷநாம ஸங்கீர்த்தநாமஸி
தம்” என்னுமத்தைப்பற்றினேன். (நாராயண) ரஸாயநஸேவை பண்ணி
னேன். (நாராயணவித்யாஜி) “நயாமிபரமாஹதிம்” என்கிறபடியே
அக்கரைப்படுத்தும் வஸ்துவுக்கு வாஃகமான நாமம். ... அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீர் இத்திருநாமத்தைப் போர ஆரீயாரின்நீர், இதென்ன நன்மையைத் தருமென்ன; இன்ன நன்மையைத் தருமென்கிறார்.

வ்யா.—(குலத்தரும்) ஹவத் ஸம்வந்தத்தை உண்டாக்கும். (இவ்வுபத்தால் தண்ணியானொருவன் வ்வுபத்தாலுயர்ந்தா லொருவனுடனே ஸம்வந்தித்த, இன்னுடைய ஸம்வந்தி என்று இவனையும் உயர்ந்த குலத்திலே எண்ணுகின்றதிறே. (செல்வம் தந்திடும்) ஸ்வயந்தத்தைத்தரும். * நின்னையேதான் வேண்டி நீர்செல்வம் வேண்டாதான்றன்னையே செல்வந்தான் வேண்டி வருமிதே. மோ[ய]க்ஷயைத் தரு மென்னுமாம். (அடியார் பதி துயரித்தயாடி) ஹவத்ஹேஷஹோகரா யிருப்பார் கர்மாநுபமாகப்படும் டுஷங்களை யெல்லாம் ஸ்யலஸேஷமாக்கும். “ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்றார்” இத்யாடி. (நீள்விகம்பருளும்) பரமபடித்தைக் கொடுக்கும். (அருளொடு பெருநில மவிக்கும்) அருளுடனேகூட, பெருநில முண்டு - பெரியஸ்யாகம் கைக்கர்யமாகிற பெரியபடிம், அத்தைத்தரும். (வரத்தரும்) “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழிவிலாஷம் செய்வேண்டி நாம்” என்று இவனுக்கு ப்ரார்த்தியமான கைக்கர்யத்தையும் தரும். (வலத்தரும்) என்றாலும் அதுதன்னையேகாட்டும். அங்ஙனன்றியே, (வலத்தரும், “யஆத்மடிாவஷா” [உய என்று தன்னையுங்கொடுத்து தன்னை அதுஹிக்கைக்கடான ஸக்தியையும் கொடுக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, (அருளொடு பெருநில மவிக்கும் வலத்தரும்) தன்னை ஆபுயித்தவர்கள் தங்களைவன்றிக்கே, தங்களுடனே ஸம்வந்தித்தார்க்கும், தங்களுளோடே கூட, பெருநிலமுண்டு - பரமபடிம், அத்தைக் கொடுக்க வல்லரம்படி [உருயான ப்ரஸாடித்தைப்பண்ணும். (மற்றும்தந்திடும்) இவனுக்கு ஹிதமாய் இவனறியாதவற்றையும், இவனுக்கிதுவேணும் என்று அவற்றையும் தானேகொடுக்கும். (பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்) “ஸரீரமேவ மாதாபிதரோஜநயத்” என்று ஸரீரத்தளவிலையிதே அவர்கள்; ஆத்மர்வுக்கு ஸ்வருபஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பிறப்பிப்பானவனே[நயமிதே. “ஸஹிவிடியாதஸ்த0 ஜநயதி தத்ஹேஷ0ஜநம்” என்று - ஜ்ஞாந ப்ரடினுவானவனேயிதே. (நலத்தரும்சொல்லே) இந்த நன்மைக ளெல்லாவற்றையும் தரும்சொல்லே. (நான்கண்டு கொண்டேன் நாராயணவித்யாடி) உறவறிந்த நான். ... கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. ஹநாமம் சொல்லுகைக்குக்காலம்[கூடுகழிந்த தென்னவேண்டா, சாமகாலத்திலே சொல்லவுமையும், இந்த நன்மைகளை மெல்லாம் தருமென்கிறார்.

வ்யா.—(மஞ்சலாஞ்சோலை) மஞ்சகள்படிந்து ஸஞ்சிக்கிற சோலை. (வண்டறைமாதீர்) “ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே ஈக்கள் வண்டோடு மொய்ப்பது” என்று ஆற்றுவரவுகளிலே சொல்லுவர்களாய்த் துத் தமிழர். (மங்கையார்வாள்களிகன்) திருமங்கையிலுள்ளார், ஆழ்வார்வாளே தங்களுக்கு வலமாகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. (செஞ்சொலாலெடுத்ததெய்வநன்மலை) அழகிய செஞ்சொற்களாலே தொடுத்த அப்ராக்கீதமான அழகிய மலை. (இவைகொண்டியாழி) ஸரீராவஸாதத்திலே யமவஸ்யதைக்கஞ்சாதே, இத்திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். (துயர்வரில்நினைமின்) இவ்வருகுண்டான வ்யஸங்கள் வந்தபோதும் இத்தையே சொல்லுங்கோள். (துயரிலிர் சொல்லிலும்நன்றும்) மரணடிஸாரிலே சொல்லவும் நினைக்கவும் போமோ வென்ன; ஸரீரக்கலேஸமற்று அருகேருந்தார்சொல்லிலும் இவனுக்கு நன்மையக்கும். (நஞ்சுதான்கண்டிர் நம்முடைவீனைக்கு) நம்முடைய ஐஷ்கர்மங்களுக்கு, ஆற்றவொண்ணாதநஞ்சுகூதேனும்பாலுமமு [ருது] மாயதிருமால்திருநாமம், நம்முடைய ப்ராரஸ்யகர்மத்துக்கு நஞ்சு; இத்ததை உபயோகிப்பன னுங்கோள். ... .. மி.

ஜீயர்தருவடி களேசரணம்.

முதற்பத்து — இரண்டாந்திருமொழி — வாலி. பாவேஸம்.

ஸம்ஸார ஸ்வலாவத்தையும்தம்முடைய இதரவிஷய ப்ராவ [உய] ண்யத்தையும் அதுஸ்யித்து அஞ்சினவர்க்கு, அவ்வச்சமெல்லாம் போம்படி, தன் நிர்வேஹதுக்கலைபையாலே என்னை விஷயிகரித்து, தன் ஸ்வாமித்வத்தையும் எனக்குக்காட்டி யருளினனென்றார்— கீழ்த்திருமொழியில்; “அம்பினுலரக்கர் வெருக்கோள நெருக்கி” என்று ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து, திருமந்த்ரமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்து; இத்திருமந்த்ரத்துக்கு அர்ச்சமாகிறதுதான் — ஸ்வாமித்வ ஸௌஸம்யாழிகளிறே; செய்ததலையிலே குடில்கட்டிக்கிடந்து நோக்கும் கர்ஷகனைப்போலே ஆஸ்ரிதரிருந்த விடத்திலே உகந்தருளின நிலங்க ளிலேவந்து கின்றருளி நோக்குகையாலே ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஸித்தது. எதிர்த்தலைபாராதே அவஸரப்ரதீக்ஷனாபுஞ்ஞாயமி ரூபத்தாலே [உய] யிருக்குமிது ஸ்வாமித்வ கார்யமிதே. அவ்வளவன்றிக்கே, இவனபேக்ஷித்தபோதே இக்கண்ணாலே கண்டதுவனிக்கலாம்படி கோயில்களிலேவந்து நிற்சிறிதுக்கு மேற்படவில்லையிதே ஸௌஸம்யத்துக்கு; இப்படி ஸௌஸம்யத் தக் கெல்லையான உகந்தருளின நிலங்க ளெங்கும்புக்கு, உகந்தருளின நிலங்களுக்கெல்லையான ஹிமவானில் [ருது] திருப்பிரிதியளவும் சென்று, அவ்விடமேதுடங்கி அதுவனிப்பதாகத் திருவுள்ளத்துடனே கூட்டுகிறார். ... .. *

அ.—முதற்பாட்டு. கீழ்-ராமாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, வாலிவயம்பண்ணின சக்ரவர்த்தத்திருமகனெழுந்தருளி யிருக்கிற திருப்பிரிதியைச் சேரலாமென்று, திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா.—(வாலிமாவலத்து) மஹாஸலத்தையுடைய வானி. வால் என்று - மிடுக்குக்குப்பேர் ; மிடுக்கையிட்டுஇவனுக்கும் பேராய்த்து. மிடுக்குக்கு இவனை யெண்ணினால் பின்னையெண்ண விரலில்லாமல்நின்றுபோ மித்தனை, இவனையொக்க எண்ணலாவரில்லைமிடுக்குக்கு. (உடல்கெட) அவனுடைய ஸரீரம்மங்க. (வரிசிலைவளைவித்து) அழியுமிய வில்லை வளைத்து. வரியென்று-அழகு. ஏலம் - நடுநாற்றம், கமழாநின்றுள்ள. (தண்டடமித்யா) நமிர்ந்து பரந்த பொழிலை யுடைய இமயத்துள். (ஆலிநித்யா) ஆலி - சிறுதூறல். சிறுதுளியை யுடைத்தான மஹாமேவங்கனானவை நாக்கனத்தாலே முழங்க. ஆலிமாமுசிலதீர்த்த, பிஷிமாமரில் நடம்செய்யும். (அருவரை) ஒருவயிருரால் தாவி யேறவர்கான மலையிலே. அருவரை முகட்டிலே, பிலித்தழையை யுடைய பெரியமயில் தன் கீழ்வாற்று மலைமுகட்டிலே அறந்தும்பாடி யேறிநின்று கூத்தாடும். நடம்-கூத்து. (தடஞ்சனைப் பிரிதி) தடம் - பெருமை. பெரிய சனைகலையுடைய திருப்பிரிதியைச் சென்றடை நெஞ்சே. ... .. க

அ.—இரண்டாற்பாட்டு. வாகநஜாதியைக் கொண்டு ஸேது ஸம்பந்தம்பண்ணி லங்கையை யறித்த சக்ரவர்த்தத்திருமக னிருக்கிற திருப்பிரிதியைச் சென்றடை யென்கிறார்.

வ்யா.—(தலங்கமாக்கடல்) பெரிய கடலானது கலங்க. “வாப மாநய” என்றபொது கடல் கலங்கினபடி. (அரிசுலம் பணிசெய்ய)[உருகுரக்குத்திள் பணிசெய்ய. குலம்-நிர்ள். “குரக்கினப்படைகொடு” இய்யாடி, “குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை” இய்யாடி. (அருவரையணைகட்டி) பெரிய மலையினாலே கடலைஆணைகட்டி. “கல்லார் கடலையடைத்து” இய்யாடி. (இலங்கைமாநகர் பொடிசெய்த வடிகள்) லங்கையாகிற மஹாநகரத்தைப் பாழாகப் பொடிசெய்த ஸர்வகூட ஸ்வாமிகள். (இருந்த நல்லமயத்து) தாவணவயம் பண்ணின ஸ்ரமமாற வெழுந்தருளி யிருக்கிற அழகிய ஹிமவானிடத்து. விலங்கல்-மலை. மலைபோலே வளர்ந்து. (ஹிரேரும் சினத்தன வேழங்கள் துயர்கூர) பர்வதோபமமாய் மிடுக்கையுடைத்தாய் மிக்கசினத்தையுடைத்தான ஆணைகள்மிகவும் டி-ஃவிக்க. (பிலங்கொள்வாளெரு யிற்றரியவைதிரிதருபிரிதி) விலடிவாரம் போன்ற பெரிய வாயையும் ஒளியையுடைத்தான பற்களையு முடைய விலஹங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற திருப்பிரிதியை அடை நெஞ்சே. ... .. ௨.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸஸ்லேஷ விரோதியைப் போக்கின கர்ஷண நெழுந்தருளி யிருக்கிற திருப்பிரிதியை அடை யென்கிறார்.

வ்யா.—(துடிக்கொள்ளுண்ணிடை) துடியொத்த நேரிய இடை. [ரு (சுரிசுமல்) சுருண்டசுமல். (துளங்கெயிறு) ஒளிவிடுகிற டுடைய க்தியையுடைய. (இளங்கொடிதிறத்து) “பதிஸுயோ஽ஸுலஹவய” என்கிறபடியே ஒருகொள்கொம்பு தேட்டமான பருவத்தையுடைய நப்பின்னை விஷயமாக. (ஆயரித்யாடி) இடையருடைய. இடியொத்த வெவ்விய ஸ்வரியையுடைய கீஷஹங்கீளத் திரளாக ஒருக்காலே கொட்டு ந்றவனிருக்கிற நல்ல ஹிமவானில். (கடிகொள்த்யாடி) பரிமளம் மிக்கு நன்றான பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு. ஆமளி-படுக்கை. மணியறை-மாணிக்கப்பாறை. அறையென்று - பாறை. மாணிக்கப்பாறையிலுதிர்ந்த நல்லவேங்கைப்பூப்படுக்கையின் மேலே. (வேழம் பிடிபிடுகிடு வண்டிசை சொலத் துயில்கொளும் பிரிதி) களிற்றானை [மரு பெண்ணையுடன், வண்டுகளிசைபாட, அப்பாட்டுத் துடைகுத்தாக த்துயிலும் பிரிதியை யடைநெஞ்சே. ... .. ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு. அபூதினான ப்ரஹ்மலாடின ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே உதவினவன் வர்த்திக்கிற டேஸத்தை அடை என்கிறார்.

வ்யா.—(மறங்கொளாளரியுருவென வெருவர) க்ரோயந்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஸ்ரீஹவரவைக்கொண்டு, வெருவர - ஊயப்பட. [மூவுலகும் பிறவுமனைத்து மஞ்ச] கேட்டார் கேட்டாரெல்லாம் ஊயப்பட. “ஹ்ணம்” என்றும் “மீத்யு மீத்யும்” என்றும் சொல்லுகிற வடிவுதானே ஊயாவஹமாயிருக்கை. (ஒருவன தகல் மார்வம் திறந்து) ஒரு..... † த்துக்கொருவன். (அகல்மார் [உருவம்] திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி வரவலம் ஊட்டியாக வளர்ந்த மார்வு. (திறந்து) திறக்கை - நீக்குகையாய், மார்வை நீக்குகையாவது - பிளந்தென்றபடி. (வானவர் மணிமுடிபணிதர) டேவர்கள் அஹிஷேகங்களுடனே வந்து திருவடிகளிலே முடிபடவிழுந்து ப்ரணமம் பண்ணவிருக்கிற நல்ல ஹிமவானில். (இறங்கி யேனங்கனித்யாடி) பன்றிகளானவை படிந்து, வளைந்த கொம்புகளாலே யிடந்திட, அருகேகிடந்து அந்நிபோலே ஸ்வஸியாநிற்கும் மஹார்வமான ரத்நங்கள். (அருவியொடிழிதரு) அருவிகளோடே அந்த ரத்நங்கள் மலையினின்று மிழிகிற பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே. ... ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவ்வவதாரங்களுக்கடியாகத் திருப்புகழ் பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அதுஸந்யிக்கிறார்.

வ்யா.—(கரைசெய்மாக்கடல் கிடந்தவன்) ஸகலாத்மாக்களையும் கரையேற்றுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தவன். (கனை கழலமார்கள் தொழுதேத்த) தூபுராடி ஸ்வரியையுடைய திருவடிகளை ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகள் தொழுது ஸ்தோத்ரமபண்ண. (அரைசெய்

† இவ்விடத்தில் விட்டுப்போன ஸ்ரீநயத்தை கோஸாஹங்களில் காண்க.

மேகலை) திருவரை பூத்தாப்போலே யிருக்கிற. (அலர்மகளித்யா டி) பெரியபிராட்டியாருடனே பொருங்கியிருக்கிற நல்லவிமவானி லே. (வரைசெய்மாக்களித்தியாடி) மலையை யானையாக வஞ்சுத்தாப் போலே பெரிய வடிவையுடைய ஆனைகளானவை. (இளவெதிர்நு வளர்முனை) வெதிரிலே-மூங்கிலிலே. வெதிர்வளர்முனை - தடிந்தெ முந்த மூங்கிலிடை முனைத்து வளருகிற இளங்குருத்தைப் பிடுங்கி. (அளமிருதேன் தோய்த்து) மலைமுழங்குகளிலேவைத்தபெரிய தேனே யழித்து, அதிலே மூங்கிற்குருத்தைத் தோய்த்து. (பிரசவாரி தன் னினம் பிடிக்கருள்செய்யும்) பிரசம்-தேன். வாரி யென்பது - வெ [ய] ள்ளம். தேனிலே மூங்கிற் குருத்தைத் தோய்த்துக் கொடுத்துத் தன்னினம் பிடிக்கு, தேன்வெள்ளத்தையும் தண்ணீராக விக்காமல் கொடுக்கு மென்னுதல்; பிரசமென்று - தேனியாய், மிக்கதேனே யழித்து அதில் ஈயை வாரிப்பொகட்டு, அத்தேனிலே இளவெதிர் முனையைத் தோய்த்துக் கொடுக்குமென்றுமாம் : அப்படிப்பட்ட [ய]டு பிரிதியைச் சென்றடை என்கிறார். ... ..

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின அப்பேரமனியோடே இங்கே வர்த்திக்கிறபடியை யதுஸந்திக்கிறார்.

வ்யா.—(பணங்களாயிரமத்தியாடி) ஸஹஸ்ர மணனான அழகிய திருவநந்தாழ்வானாகிற பதிக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வே ஸ்வானே ! என்று. (இணங்கிவானவரித்தியாடி) ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகள் திர ண்டி, தங்களுடைய அழகிய அவிஷேகங்களானவை திருவடிகளி லே பணியும்படி யிருந்த அழகிய ஹம்வானில். (மணங்கொளித் தியாடி) நறுநாற்றம் கமழாநின்ற உள்ள குருக்கத்தி பெரிய கொடிகளைவிசி றிமிர்ந்து, அவை மேவடித்தைச்சென்றுமேவத்தைக்கொள்கொ [உ]ரு ம்பாகப் பற்றி. (பிணங்கு பூம்பொழில்) செருந்திக் கொடிகளும் சோலைப்பணைகளும் தன்னிலே செறிந்த பூம்பொழி லென்னுதல் ; “சலங்கொண்டு மலர்சொரியும்” என்கிறபடியே - கொம்பும் கொ டியும் இசைப்பூக்கும் பொழிலென்னுதல். (துழைந்து வண்டிசை சொலும்). டித்தர்ஸாமசாரம் பண்ணுமாப்போலே, † இவ்வணிசு[ந]ய ளும் இப்பொழிலிலே துழைந்து புக்கு மஃபாரம் பண்ணிக் களித் து இசைபாடும் பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே. ... சு

அ.—ஏழாம்பாட்டு. (கார்கொளிய்யாடி) டேவர்கள் புஷ்பவஸி ஷ்டி பண்ணி ப்ரணாமம் பண்ணும்படி ஸுலஹ யிருக்கிற திருப்பிரிதி யை நெஞ்சே ஆடை என்கிறார்.

வ்யா.—(கார்கொள்வேங்கைகள்)* மாமேல் மஞ்சபடிந்தவேங்கை களென்னுதல் ; காரென்று - பெருமையாய், பெருத்துத் தழைத்த வேங்கையென்னுதல். (கனவரைதழுவி) பெரிய வரையைத்தழு விய. (கறிவளர்கொடிதுன்னி) கறியென்பது - மிளகு. பெருக்கக்காய் த்து வளருகிற மிளகுக்கொடி நெருங்கி. (போர்கொள்வேங்கைகள்)

† இங்கேவிட்டிருக்கும் சிலபடிங்களை கோஸாஹங்களில்சென்கொள்வது.

யானையுடனே பொருகிற வேங்கைப்புலிகளானவை. புனவரைதழு விய) புனங்கனையுடைத்தான மலைமுழஞ்சுகளிலே, துணையுடனே யணைந்து கிடக்கும். (பூம்பொழிவிமயத்துள்) ஏர்கொள்பூஞ்சுனைத் தடம் படிந்து) அழகியபூக்களை யுடைத்தான சுனைகளின்கரையிலேயு யிருந்து. படிதல் - இருத்தல். (இனமலரெட்டு) * அஹ்ஹா புஷ்பங் களைச் சொல்லுதல்; கைக்கெட்டின பூக்களெல்லா மிட்டென்னுதல்; “என்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே. (இமையோர்கனி த்யாடி) ஷேவர்கள், ஆபிரந் திருநாமங்கனையுஞ்சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணித் திருவடித்தொழும் பிரதிசென்றடை நெஞ்சே. ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணய ஐதக்காரண ஹத னு ஸர்வேஸ்வரன் இங்கே யிருந்து அழ்நீதார்ப்பமாக என்றும் ஸ்ரஹ் மேஸாநாடிகள்வந்துதொழுகிறபிரதிசென்றடைநெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(இரவுகூர்ந்து) ஆழித்ய கிரணப்ரவேஸ மில்லாமையாலே ராத்ரியையா யிருக்கும். (இருள்பெருகிய வரைமுறை) இருள்மிக்க முதி மலைமுழஞ்சுகளிலே. (இரும்பசியதுகூர) பெரும்பசியானது மிக. (அரவமாவிக்கும்) அம்மலைமுழஞ்சுகளிலே கிடக்கிற மலைப்பாம்புக ளானவை பசியாலே இளைத்து நெடுமுச்செறியும். ஆவிக்கை-நெடு மூச்செறிகை. (அகன்பொழில் தழுவிய) உள்ளான சோலையாலே தழுவியுள்ள ஒருவரால்ப்ரவேரிக்கவரிய மலையாகிற ஹிமவானி [உய லே. (பரமனித்யாடி) ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணய ஐதக்காரண ஹதயா யிருந் துள்ள ஸர்வேஸ்வரன், எங்களுக்காக அழகிய காளமேவும் போன்ற வடிவழகோடேயிக்கேயெழுந்தருளியிருந்ததே! என்று, ஷேவர்கள், ஸ்ரஹ்மாவோடேகூடச்சென்று திருவடித்தொழும் ஸர்வஸ்மாமி. (பெ ருந்தகை) ஸர்வஸ்வாமி; அவனிருக்கிற பிரதிசென்றடை நெஞ்சே. அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருநாமத்தைச் சொன்னாரை ரகதிக்கைக் காகத் திருப்பிரிதியிலே யிருந்தான், அவனைச்சென்றடை நெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(ஓதியித்யாடி) ஓதியாயிரந் திருநாமமென்கிறது - நாரா யண னென்ற திருநாமத்தை. ஐராவிரமா யுலகேழளிக்கு மதிதேஹய அது. திருநாமத்திலே அர்யாநுஸந்தாந்தை யறிந்தவர்களுக்கு. (உறுதுயரடையாமல்) வந்து கிடக்கிற, துயர் - உத்தராவம், தம் பூர்வாவம், இவையொன்று மிவனை ஸ்பர்ஸியாதபடி யருளின ஸ்வாமி யெழுந்தருளி யிருக்கிற அழகிய ஹிமவானில் (தாதுமல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற) பிண்டி-அசோகு. பிண்டித்தாதும் சுண்ணமும் மிக்கி ருந்துள்ள பூக்கள் அலர, அதில் தேஜஸ்ஸை. (தழல்புரையெழில் நோக்கி) அம்ரிஜவாலையை யொத்த அழகைப்பார்த்து. (பேதைவண்டு களெரியென வெருவரு) பைதலாய் விளைவதறியாத வண்டுகள் அம்ரி யென்றஞ்சும் திருப்பிரிதியைச் சென்றடை நெஞ்சே. ... ச.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழியை அஹ்யஸிப்பார்க்கு தா பத்ரயாடிகளால் வரும்஁஁஁வம் வாராதென்கிறார்.

வ்யா.—(கரியமாழுகின்படலங்கள் கிடந்தவைமுழங்கிட) கறுத்து ப்பெருத்த மேவஸமூஹங்கள் பர்வதஸிவரத்திலே கிடந்து முழ[டு]ங்க, படலம்-திரள். அம்முழக்கத்தைக்கேட்டு, யானைகள் பிளிறுகிறன வாகக்கொண்டு. (பெரியமாசுணம்) மாசுணமாகிறது - பெரும் பாம்பு. (வரையென வியாதி) மலைநகர்ந்தாப்போலே கரிய முகிற்கணத்தை யானையாக நோக்கிப் பேர்ந்து போகிற திருப்பிரிதிபிழிருக்கிற ஸர்வே ஸ்வரணை. (வரிகொள் வண்டறைபைம்பொழில்) வரி-அழகு. அழ[டு]கிய வண்டுகள் பாடாநின்றன அழகிய பொழில். பைம்மை - அழகும், குளிர்ந்தியும், பரப்பும். இப்படிப்பட்ட பொழிலையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான விவருடைய இத்திருமொழியில். (அரியவியாதி) அருமை - பெருமை யுடைத்தான, இனிய இசையைப்பாடும் அந்நயப்பரையோநர்க்கு. (அருவினையடையாவே)[டு]஁஁஁வங்கள் இவனைச்சேராது. ... .. ல.

ஜீயர்திருவடிசுளேசரணம்.

முதப்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி - முற்றமுத்து. ப்ரவேசம்.

தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, திருப்பிரிதியை ஆஸ்ரயி என்று உப டேஸித்தார்; அதுதம்தவரைக்கிடாகத்வரித்ததில்லை; கெடுவாய். நாமிருக்கிறவிருப்பின்பொல்லாங்குகண்டாயே, கடுகொருகூணம்முற்பட்டது டலாகஆஸ்ரயிக்கபாராயென்கிறார். கீழ்-திருமந்த்ரத்தை அதுஸந்யித்தார்; அநஞரம், மந்த்ரப்ரதிபாடியமான அர்யத்தை அதுஸந்யித்தார்; மந்த்ர஁ஷ்டாவானவனிருந்த டேஸத்தை ஆஸ்ரயிப்போமென்கிறார். திருமந்த்ரத்தன்னை அதுஸந்யிப்பார்க்கு ப்ரதிபாடியவஸ்துவோபாதி, ஃஷி மந்த்ரோ டேவதைகளென்ன, ஸீஜஸக்திகளென்ன, ஸோஷண஁ஹநாடிகளென்ன, இவையெல்லாம் அதுஸந்யேயமாகக் கடவது. அதுவேண்டிவானென்னென்னில்; “நமோநாராயணயவென்று-பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்னும் இம்மந்த்ராதஸந்யாநம்பண்ணுவார் நித்யஸூடுகளாய் அவர்களுடையயாத்ரையயத்துஇது; அத்தையிறே மூணுத்திகையான ப்ரக்ஸிதிவஸ்யுனவிவன் அதுஸந்யிக்கப்பார்க்கிறது; ஆகையாலே அவர்களோபாதியாகத் தன்னுடைய ஸரீரத்தையும் ஹவித்து அதுஸந்யிக்கைக்காக ஸோஷண஁கள் வேண்டுகிறது; இனி ஃஷி மந்த்ரோ டேவதையை யதுஸந்யிக்கிலும் இம்மந்த்ரத்திலுண்டான ஆ஁ராதியயத்தாலே ஸீஜஸக்திகளை யதுஸந்யிக்கிறது மோகூப்ர஁மென்று அவ்வழியிலே யிவனுக்கும் விஸ்வாஸம் பிறக்கைக்காக. கீழ் - “பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே” என்றார்;

க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்று ஆறியிருந்தது நெஞ்சு ; கெடுவாய் ! பரக்கீதி ஸுஸ்ஸீஷ்டரா யிருப்பார்க்கு அப்படி செய்கிறோம் என்றாயிருக்கப்போமோ, அப்ராக்ஸீதஸரீரபரிஹும் பண்ணினோர்களுேபின்னைச் செய்கிறோம் என்றாயிருக்கலாவது என்று, இங்ஙனே, பரக்கீதியினுடைய அஸ்யிரதையையும், விஷயங்களினுடைய தண்மையையும், பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லி, இருந்தபடி யிதுவானபின்பு ஒருகைகால் முறியவாகிலும் ஒருக்ஷணம் முற்பட்ட துடலாக ஆஸ்ரயிக்கப் பாராயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். ... *

அ.—முதற்பாட்டு. (முற்றமுத்து) ஹிமவானில் திருப்பிரிதியை யாஸ்ரயிபென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேஸித்தார் ; அது தம்த்வரைக்கதுரூபமாக மேல்விழாதே தியிர்த்திருந்தது ; கெடுவாய் ! அங்கே ஸ்ரீஸூரியை ஆஸ்ரயிக்க வாராயென்கிறார்.

வ்யா.—(முற்றமுத்து) மூப்பதெல்லாம்முத்து (கோல்துணை[௮௮]யா) முன்பு தானெல்லார்க்கும் அபாஸ்ரயமாகவினே நினைத்திருப்பது. “துன்னுகுழல் கருகிறத்தென் துணையே” என்று ஒரு பரமசேதநனைத் துணையாகப் பற்றுநிறுனுமன்றே ; ஒருவிறகையினே துணையாகப்பற்றிற்று.—நஞ்சியர் ஸந்யஸித்தருளுகிறவன்று “உண் லயாரணம்பண்ணும்மந்தாம்—நீ எனக்குமித்ரமாய்எல்லா ரக்ஷண[௨௮] ங்களும் பண்ணவேணும் என்றாய்த்து ; அத்தைக்கேட்டு, ஒருஸவ ஜ்ஞன் ஸர்வஸக்தி பரமசேதநனை ஓராசார்யன் முன்னாக இவ்வார்த்தையைச் சொல்லிவைத்து இக்காஷ்டத்தையும் இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான இவ்வாஸ்ரம ப்ராப்திதானென் ! என்பிருந்தேன் காண்” என்றருளிச்செய்வார். (முன்னடிநோக்கிவிரிந்து) விரிநு[௨௮] னும் ஒருஸாத்விகன் காலில் விளையாதே, தன் புறவடியை நோக்கி விரிந்தானித்தனை. (இற்ற கால்போல்தள்ளி) வந்தவிகள் கட்டுக்குலை கையாலே முறிந்த கால்போலே வசமற்றுக் கையாலே யெடுத்து முன்னே தள்ளி. (மெள்ளவிரிந்து) அந்த ஆபாஸம் பொருமல் மெள்ளவிரிந்து. கோலையூன்றி, முதுகையூன்றி, முழங்காலையூன்றி, நிலத்தையூன்றி, இப்படியினே யிருப்பது. (அங்கியாயாமுன்) அப்படியிருந்தது தான்பொருமல் இளைக்குமாய்த்து. இக்கலேசுங்கள் வருவதற்கு முன்னே. (பெற்றதாய்போல் வந்தபேய்ச்சி) யஸோஷைப் பிராட்டி ஷேவகிப்பிராட்டியைப்போலே ஹவீத்து வந்தபூதரை. (பெருமுலையித்யாடி) பெரியமுலைவழியே இவளாயிரைப்பாலுட[௨௮] னே வற்றும்படி வாங்கி யமுதுசெய்தவனுடைய ஸ்ரீஸூரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார். ... .. க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. நம்மை முன்பு ஆசிரித்தவர்கள் அநா டுரிக்கும்படி ஸரீரம் ஜரிப்பதுக்கு முன்னே ஸ்ரீவதாரியை வணங்கு வோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(முதுகுபற்றிக்கைத்தலத்தால்) நிமிரநின்றவாறே, ஷௌ ர்பலயத்தாலே ஸரீரஹாரம் பொறுக்கமாட்டாதே முதுகுநோமே, நொந்தவாறே முதுகை ஒருகையாலேபற்றி. (முன்னொருகோலான் றி) மற்றைக்கையாலே, முன்னடியிலே ஒருகோலை யூன்றி. (விதிர் விதிர்ந்து) நடுங்கி நடுங்கி. (கண்கமுன்று) கண்ணஞ்சமுலையிட்டு. (மே ற்கிலைக்கொண்டு)மேல்மூச்செறிந்து. (இருமி) இவரிப்படி யினேத்த[ய] வாறே, கோழையாரும் முகங்காட்டுவரே, அத்தாலே இருமி. (இது வென்னித்யாஜி) ஐஞரத்திலே இவரைக்கண்டவாறே, இதுவென் ! - இங்குவருகிறதென் ! என்று தங்களிலே சொல்லி, கிட்டினவாறே அப்பா ! மூத்தபடியென் ! என்று சிறித்து, முன்பு இவனை யாசிரித்து ப் போந்த யுவதிகள் ஏசாமுன். (மதுவித்யாஜி) மஃபாநம் [ய]ரு பண்ணி வண்டிகள் செருக்கிப் பண்பாடாநின்னுள்ள வதாரியை ஆசர யிப்போம். ... .. உ

அ.—மூன்றாமாம்பாட்டு. ஐஞரத்துக்குத் தலநீர்ப்பாடான நீ வத ரியை வணங்காயென்கிறார்.

வ்யா.—(உறியித்யாஜி) ஸரீரம் மாஸஸாமாயிருக்குமே ஷால்[உ]ய யத்தில ; வார்பகத்திலே அதுபசையற வுலர்த்தவாறே, உறிக் கயிறு வரித்தாப்போலே உடம்பு நாம்பெழுமே. (ஊன்தளர்ந்து) மாஸஸம் ஷாமித்து. (உள்ளம்வெள்கி) நெஞ்சானது விஷயங்களிலே ஆசையிக்கு; “வெள்குதல்-காமனெறிப்படரும்” என்றனே. அன்றியே, (எள்கி) என்று பாமொன போது, எள்குதல்-சுபிடாய், நெஞ்சு[உ]ரு தளர்ந்தென்றபடி. (நெறியை போக்கி) நடுங்கி நடுங்கி நின்று, போகப்புகுநெ ஷழியின் ஐஞரத்தைப்பார்த்து, அந்தஆயாஸம் பொரு மல் கண்ணாஞ்சமுலையிட்டு நின்று. (நடுங்காமுன்) அந்த ஆயாஸம் பொருமல் நடுங்காமுன் ; அறிதியாகில், நெஞ்சமே ! ஸ்நேஹத்தை யுடையையாய். (ஆசிராமமசொல்லி) அவன் திருநாமங்களிலே, வே ண்டியிருந்ததொரு திருநாமத்தைச்சொல்லி. (வெறிகொள் வண்டு பண்கள் பாடும்) நானுபாஹத்தை யுடைய வண்டிகள் மஃபாந மத்தமாய் பண் பாடாநின்னுள்ள ஸ்ரீவதாரியை வணங்க வாரா யென்கிறார். ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு. (பிளேசோரக் கண்ணிடுங்கி) கண்கள் இமை[ந]டு விழுந்து ஸங்கோசித்துப் பிளையாய்ந்து. (பித்தெழ மூத்திருமி) பிச்சேறினுப்போலே சொல்லுத்தெரியாதே சொல்லும்படி சித்த ஸ்வ லநம் பிறக்கும்படி ஜறித்து. (நாள்கள் நோவத் தம்மில் முட்டி) நடக்கப்படிக்கவாறே, நெகிழ்த்துக் காலிடமாட்டாதே, முழந்தாள்கள்

தன்னிலே யடித்து. (தள்ளிநடவாமுன்) இப்படிக்குத் தள்ளித்தள்ளி நடவாமுன். (காளையாகிக்கன்றுமேய்த்து) பிள்ளையாய் கன்றுகளை மேய்த்து, பக்வனாலைப் பசு மேய்க்கவேனுமே ; * கன்று மேய்த்தினி தூங்குகாளையிறே. (குன்றெடுத்தன்று நின்றான்) இந்நீரன் கல்வர் [நு வித்தவன்று, கல்லெடுத்துக்காத்து நின்றான். (வாளையித்யாடி) அருக் கயமாகப் பெரிய தடாகங்களிலே வளருகையாலே ஆனைக்கன்றுபோ லே செருக்கி உகரிக்கிற குளிரந்ததடாகங்களாலே சூழப்பட்டவத ரியை வணங்குவோம் வா என்கிறார். ... .. ஸ.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. வால்யத்தில்விஷயாநுஹம்பண்ணின பர. களைக்கிர்த்தித்து அதுவே காலகேஷபமாய் முடிந்து போவதற்கு முன்னே, ஸ்ரீஸுபரியை யாஸ்ரயிப்போம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(பண்டுகாமரானவாஹம்) பூர்வத்தில் தான் ஸ்திரீகளுக்கு ஆடிநனியனாய்ப் போந்தபடியும். (பாவையரித்யாடி) ஒருபருவத்திற் பெண்களுடைய வாழ்வித்தத்தை ஹஜித்தபடியும். (வாழ்ந்தவாஹம்) தான் ஜீவித்தபடிகளும். (ஒக்ஷராத்திருமி) இருமலொக்க அவற் றையும் சொல்லி. பூர்வஸ்தித்தத்தைச் சொல்லத்துடங்கி, நடுவே இருமல் வந்தால் இருமி, அநதோமாக விட்டுரையிலே சொல்லி, இப்படி இருமலோடொக்க உரைத்து. (தண்டுகாலா ஹ்ந்நியூன்நி) டிண்டமேகாலாக ஹ்ந்நியூன்நி. (தள்ளிநடவாமுன்) இப்படி உடம்புடைய பைத் தள்ளித்தள்ளி நடப்பதற்கு முன்னே. (வண்டுபாடுமித்யாடி) திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே மயம் ஸ்யந்திக்கிற திருத்துழாய் மாலையை யுடையவன் வர்த்திக்கிற திருவதரியை வணங்குவோம். ... .. ௩.

அ.—ஆனும்பாட்டு. நம்மை விஷயிகரிக்கைக்கு முற்பாடனாய்வந்த ஸ்ரீஸுபரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(எய்த்தவித்யாடி) வார்த்தை சொல்லவும் மாட்டாதே யினைத்து, நடுவேநாயிரைக்க ஏங்கியேங்கி யிருமி, ஸரீரமும் தளர் ந்து. (பித்தர்போலச் சித்தம்வேறாய்) ஹ்ராதாரைப்போலே நெஞ்சு கலங்கி. (பேசிஅயராமுன்) சிலவார்த்தைகளை அநந்திதமாகச்சொருந் டிலி அயர்வதுக்கு முன்னே. (அத்தனித்யாடி) எனக்கு ஜநகனுமாய், உத்பாடினனுமாய், என்னை விஷயிகரிக்கவந்து நிற்கிறவன். (ஆழ்கடலைக் கடைந்த) மஹோடியி என்கிறகடலை, ஒரு தாழியில் தயிரைக்கடையு மாப்போலே அநாயாலேந கடைந்த. (மைத்தவித்யாடி) மைமூரி போன்ற தேஜஸ்சையுடைய வடிவழகாலே என்னை யெழுதிக்கொ ண்டவன் ஸ்ரீவதரியை வணங்குதுமே. ... .. கா.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடைய பொல்லாங்கு சிரியாதே ஆடிரி
க்குமவன் வர்த்திக்கிற வதரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(பப்ப! அப்பர்மூத்தவாறு) பப்ப! என்று குலைப்புண்டு
நடுங்குமாப்போலே நடுங்கும்படியென் ! என்று.(பாழ்ப்பது) பாடு
மான ஸரீரம். (சித்திரையொப்ப) மீரந்யிகள் சீமூற்றினால் இயங்கி
யிருக்குமாப்போலே யிருந்த. (ஐக்கள்போதவுந்த) சீக்கட்டிபோலே
ஸலேஷமம் தள்ள. (உன்தமர்காண்மினென்று) பருவத்தி விஷனுக்கு
நல்லராயிருந்த நீங்கள் பாரிகோள் என்று. (செப்புநேரித்யாடி) செப்
பொத்திருப்பதாய் விரஹஸஹமல்லாத மார்டுவத்தை யுடையவர் [ய]
சுள்தாங்கள் சிரிப்பதுக்கு முன்னே. (வைப்பித்யாடி) நமகசுச்செய்
நிதியுமாய் ஐஸ்வர்யரூமானவன் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவதரியை வணங்கு
வோம்வா. ... .. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்விதைகள் பக்கவிலே, நாஸவேறுது
வாம்படியான ஸ்வேஹத்தைப் பண்ணுதே, நமக்கு உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி
ஸ்ரீவதரியிலே ஸ்வேஹத்தைப் பண்ணி வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(சுரபோமின் சுமந்தேன்மின்) வருவார்க்கு விரோய
மாமே இவன் புக்கிருந்தவாறே ; அதுக்காக, சுணைகெட்டோ இங்கி
ருக்கிற தென் ? என்பர்கள். (இருமிரினாதீர்) இருமலாலே போர
இயாதீர். (உள்ளம்குசிரிட்டர்) நெஞ்சு அஞ்சினீர். (என்றித்யாடி)
என்று இப்படி சொல்லுவவர்களாய், குவளைப்பூப்போன்ற கண்ணழ
கையுடையவர்கள் பக்கல், நமக்கு நாஸகரமான ஸ்வேஹத்தைத் தவிர
ந்து. (நன்னெறிநோக்கலுறில்) நல்வழி போக வேண்டில். (வாசமித்
யாடி) பரிமளம் மிக்க திருத்துழாயை யுடையவன் வர்த்திக்கிற வதரி
யை வணங்குவோம்வா. ... .. அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸரீரமானதுதான் ஜரித்து நெஞ்சு கல
ங்குவதுக்கு முன்னே ஸ்ரீவதரியை வணங்குவோம்வா என்கிறார்.

வ்யா.—(புலனித்யாடி) இந்திரியங்கள் ஸ்வம்ஸ்வம் விஷயங்களை
மீரஹிக்கமாட்டாதபடி ஸரீரத்திலே ஜரித்து. (போந்தித்யாடி) முன்பு
ஆடிரித்தவர்கள் உபேகித்து “போ” என்று தள்ள, அவர்கள் [ய]
பக்கல் நின்றும், போந்திருந்து — ஆளற்றவிடத்திலே போந்திருந்து,
“நாம் பட்டதோ!” என்று நெஞ்சு தளர்ந்து கலங்க. (ஐக்கள்போத
வுந்தி) ஸலேஷமம் தள்ளி. (கண்டபிதற்றமுன்) ஸ்வலித்து தோ
ற்றிற்றுச் சொல்லுவதுக்கு முன்னே. (அலங்கலாயதண்டுமாய் கொ
ண்டு) அலங்கலென்று—மாலையும், ஒளியும். செவ்வித்திருத்துழாய் [ய]
கொண்டென்னுதல் ; தண்டுமாய் மாலையைக் கொண்டென்னுதல்.
ஆயிரம் திருநாமங்களையும் சொல்லி. (வலங்கொளித்யாடி) வலம் —
நன்மை. தங்களுக்கு வேண்டி அநந்யப்ரயோஜனரான ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள் பாடுவதாலே தாகிற வதரியை வணங்குவோம் வா. ... சு

அ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழியை அம்யஸித்தா ரிட்டவ
முக்கு பரமபடி மென்கிறார்.

வ்யா.—(வண்டித்யாடி) வண்டிகளானவைகுளிர்த்தேனைப்பருகி
வாழுகிற ஷேஸாவிஸேஷமான வதரியிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ் [ரு
வரணை. (கண்டலித்யாடி) கண்டல் - தாழை. தாழைவேலியாலே கு
ழ்ந்த திருமங்கைக்கு ராஜாவான திருமங்கையாழ்வார். (நீள்விகம்
பித்யாடி) ஸர்வமாடியுபரிதநலோகங்களில் மேலான பரமபடி அவர்க
ளிட்டவழக்கு. அதொழிய வேறு அவர்களுக்கு ஒரு அதுஹவமில்லை. 10

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

முதற்பத்து - நாலாந்திருமொழி - ஏனம். ப்ரவேஸம்.

ஸ்ரீஷடரி என்றும் ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமமென்றும் இரண்டு திருப்ப
தியாய், அதில் அங்குத்தை யிருப்பாகிறது - ப்ரஜையின் ரகஷணத்
துக் குறுப்பாகத் தாய் குடிநீர் குடிக்குமாப்போலே . இவ
ற்றைவழிப்படுத்துகைக் குறுப்பாக தான் தபஸ்ஸுபண்ணி ஹித [யிரு
காமனா யிருக்கிற விடமாய்த்து ; இன்றாஸ்ரயிக்கும் நம் குறையே
குறையாக ஆஸ்ரயணியானவன் தன்குறைவறுத்துக்கொண்டிருந்தது,
ஆனபின்பு, நாமங்கேபோய் ஆஸ்ரயிப்போமென்று தம் திருவுள்ளத்
தோடே கூட்டுகிறார். இங்கு, திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருவிச்செ
ய்தவிடமுண்டோவென்னில் ; கிழே - “ வணங்குதும் ” என்றும் [உய
“அறியாகில் நெஞ்சமன்பாய்” என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து,
இதிலும் - “துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் மனமே” என்று மு
டியத் திருவுள்ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற ராயிருக்கிறது. கிழ்
தாம்பெற்றதாகச் சொல்லி அர்யாதுஸந்பாநம் பண்ணிப்போந்த
மந்த்ரப்ரஹ்மண நாராயணன் வந்திருக்கிற ஷேஸமாயிருக்குமிதே. ௧

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஏனமுனாகி) வராஹகலபத்தின் ஆலியை
ப்பற்ற, (முன்) என்கிறார். (இருநிலமிடந்து) இருமை - பெருமை
மஹாவராஹமாய், ரஸாதலத்திலே அமுந்தின ஹ்மியை யிடந்து.
(அன்றிணையடி யிமையவர்வணங்க) ராவணவடாநகரம் ஷேவர்கள்
வந்து திருவடிகளிலே வணங்க. (தானவனாகம்) ஆகம் - ஸாரீரம், [உய
(தரணியிற்புரள) ஹ்மியிலேபுரள. (தடஞ்சிலை குனித்த வென்
தலைவன்) பெரிய வில்லை வளைத்த என்னாயகன். (தேனமர் சோலைக்
கற்பகம் பயந்த) வண்டிகள் படிந்த கற்பகச்சோலை பூத்த. (தெய்வ
நன்னுமலர்கொணர்ந்து) அப்ராக்ஷிதமான செவ்விப்பூக்களைக் கொ
ண்டு. தெய்வமென்று - நறுநாற்றமாய், நறுநாற்றத்தையுடைய நல்ல
பூக்களைக் கொண்டு. (வானவர்வணங்கும் கங்கையின் கரைமேல்)
ஸ்ரீமேஸாநாடிகள்வந்து ப்ரணாமம் பண்ணுகிற உங்மாதிரத்தில்.
(வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே) ஸ்ரீஷடரிகாஸ்ரமத்திலே நிற்கிறவன். ௧

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. மாயமானைக்கொன்ற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஸ்ரீவைடிகாஸ்ரமத்திலே வர்த்திக்கிறு என்கிறார்.

வ்யா.—(காணிடையுருவை) காட்டிடத்திலுண்டான அழகிய மாணை. உருஎன்று—அழகு ; “உருவாய மாணையமயா” என்றாரிறே. (சுடுசரம் துரந்து ஸராம்பியை ஏவி. (கண்டு) தோற்றுவது மறைவதான மாணைக்கண்டு. (முன்கடுந்தொழிலுவாவோன்) முன் கடிய தொழிலைச் செய்த மிடுக்கன். உரவோன் - மிடுதகன். (ஊனுடையகலத்து) மாஸம் மிக்க மார்விலே. அகலம் - மார்வு. (அடுகளைகுளிப்ப) கொல்லும்படி தைக்க அநிதல்—கொல்லல். கொல்லுகிற அம்பெய் ன்றபடி. (உயிர்கவர்ந்துதந்த வெம் மொருவன்) அவனுயிரைவாங்கி, அபுரிதவிரோயி போகப்பெற்றோம்! என்று ப்ரிதனுவனன். (தேனித்யாடி) தேன்மாறாத தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடைய வ்ரஹ்மாவுடனே டேவர்கள் சென்று சென்றிறைஞ்சிட. (பெருகுவானிடை முதுநீர்க் கங்கையின்கரைமேல்) ஆகாஸத்திலே பெருகியுரு ஹீராயுடைய தபஸ்ஸாலே வந்து பெருகுகிற மங்கமைக் கரைமேல் ஸ்ரீவைடிகாஸ்ரமத்திலுள்ளானவன். ... .. உ..

மூன்றாம்பாட்டு. (இலங்கையுமித்யாடி) ஒருவராலழிக்க வரிய லங்கையையும், அதுக்கு அகழான கடலையும், ஒருவரால் அடற்க வரிய ஸாமர்யத்தை யுடையனும் ஆயேஷ்டான வைஸ்ரவணனைவென்று வாங்கின ஸங்வதிபி பத்மநிபிகளோ யுடையனாயிருக்கிற ராவணனையும், அவனுக்கு வலமான ராக்ஷஸ ஜாதியாக நஸிக்கும்படி பண்ணி, இப்படி க்ருரமான வ்யாபாரங்களைப் பண்ணின ராஜாவானவன். “இக்ஷ்வாகுடணாபியம் ஹிமயஸ்ஸஸைஸவநகாநகா” என்னக்கடவுகிறே. (கொழுஞ்சுடரித்யாடி) ஆதீத்பன் சூழவருகிற மேருவிலேதாக்கிட்டுரு மேல்தினும் விசம்பிலே வெருத்த துகிற்கொடியை விரித்தாப்போலே அலங்கரித்துக் கொண்டு. வலம் - நன்மை. மணி - அழகு. அத்திரியத்திலவமாவிலிக்க அவர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் தரும் அழகிய மங்கமைக்கரையில் ஸ்ரீவைடிகாஸ்ரமத்தான். ... ஈ.

அ.—நாலாம்பாட்டு. ஆபுரிதவிரோயிகளைப்போக்கி இவர்களுடயுக்கு பரமபடித்தையும் கொடுக்குமவன் ஸ்ரீவைடிகாஸ்ரமத்திலே நின்றருளினான், அவனை யாஸ்ரயியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(துணிவினியித்யாடி) என் துணியை யுனக்குச் சொல்லுவன் கேள் நெஞ்சே !. (தொழுதெழு தொண்டர்கள் தமக்கு) [நடு தந்திருவடிகளைத் தொழுது உஜ்ஜீவிக்கவேணும் என்றிருக்கு மடியார்க்கு. (பிணியித்யாடி) ப்ராப்ய விரோயிகளையும் போக்கி, * வானவர்நாடான பரமபடித்தைத் தரும். திருவடிகளிலே தொழுத மாத்ரத்திலே பிப்படி செய்யுமோவென்னில் (போருளாளனெம்பெரு

உகசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மான்) பாமக்கீபாவான்காணவன். என்னையு முட்டபடக் கைக்கொண்டவனன்றோ. (அணியித்யாடி) அழகிய மலரைக் குழுவிலேயுடைய ரம்வைதுடக்கமானாருடைய துகிலையும் ஆவரணத்தினையும் வாரிக் கொடுவந்து அழகிய நீரானது தூயமாணிக்கங்களைக் கொழித்துநு இறட்டுகிற மஹைக்கரையில் ஸ்ரீவடிகாச்சரமத்துள்ளான். ... ச

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. பூதநாஸ்தநபாநம் பண்ணி வளர்ந்த கீஷ்ணன் நித்யவாஸம் பண்ணுகருன் ஸ்ரீவடிகாச்சரமத்திலே ; அவனை யாச்சரிப்போம் வா நெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(பேயிடைந்தியாடி) தாயாய்வந்தபூதநைமருங்கிலேயிருந்து ஒக்கவருகிற. (மற்றவன் பெருமுலை சுவைத்திட) “பெருமுலையுடு” இத்யாடி ; - பெரியமுலை வழியே அவருவிரையும் வற்றும் படி உண்டவன். * தாயாய் வந்தபேயிடைந்திலே யிருந்து பெரிய முலைப்பாலையும், அதுவொழிந்த அவள்ப்ராணனையும் சுவைத்திட. (மற்று) என்றது-முலைப்பாலொழிய அவள்ப்ராணனையு மென்மிருந்படி. (பெற்ற தாயிடைக்கிருத்த லஞ்சுவனென்று தளர்ந்திட) யசோதைப்பிராட்டி, தன் ஒக்கலையி லெடுத்துவைக்க அஞ்சாநின்றேனென்று தளர்ந்திட. (வளர்ந்த வெந்தலைவன்) இப்படிக்குவளர்ந்த என்னுயன். இவளஞ்சுகிறது - கண்டாரெடுத்து முலைகொடுக்க, அவர்கள் நினைவறியாதே அவர்கள் முலையை யுண்ணுநின்றதுக்கு வயிறு உயிபிடித்து அஞ்சுகிறார் ; “நலமே வலிதுகொல்” இத்யாடி. (சேயித்யாடி) உஞ்சரமோங்கின ஸிவரங்குகளினுச்சியாலே அண்டத்தை யாக்கிற, அழகிய பொன்னுலே செய்யப்பட்ட பர்வதமுண்டு - மஹாமேரு, அதிலே விளங்கி நிற்பதாய், இடமுடைத்தானஸிவரத்தில் நின்று மிழிந்த மஹைக்கரையில்வதரியாச்சிரமத்திலேவந்து ஸந்தருநிவிரிதனுண். ... .. ரு.

அ.—ஆறும்பாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸரஸ்வதே விரோயியானகீஷஹங்களைக்கொன்றவன் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான், அவனை ஆச்சரிப்போம் வா என்கிறார்.

வ்யா.—(தேரணங்கல்குல்) தேரோத்த நிதம்வம். (செழுங்நய கயற்கண்ணிதிறத்து) அழகிய கயல்போன்றகண்ணையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிதிறத்து. (ஒரு மறத்தொழில் புரிந்து) அடிவீதியமான கொடிய தொழிலை மிகுத்து. புரிதல் - மிகுதல். (பாரணங்குமிலே மேமும் முன்னடர்த்த) ஊடுமியிலுள்ளார், “இவற்றினுடன் கீஷ்ணன் பொரப்புகாரின்றான்” என்று க்லேஸிக்க. அணங்கு - [நருவருத்தம். வருந்த என்றபடி. இயில் - கருத்து. (ஏதேமும்முன்னடர்த்த) கீஷஹங்களையும் முன்பு கொன்ற. (பனிமுகில் வண்ணனெம்பெருமான்) குளிர்ந்த காளமேவம்போன்ற வடிவழகாலே யென்னை அடிமைகொண்டவன். (காரணம்த்யாடி) ஹீராயன் மஹையை

ஹொமியிலே அவதரிப்பிக்கிறபோது நடுவழியிலே ஒருமலை தகைந்து கொண்டு நின்றதாய், அத்தை இரண்டு பிளவாம்படி குத்தி, ஆணைகளை முருட்டிக்கொண்டு இவ்வருகே போந்திந்த தாகச் சொல்லக்கடவது. அதுக்கடியென் னென்றால் (காரணத்தன்ரு னால்) தன்னுடைய தபோவைலந்தாலே. ஹம்மாயக்கிடந்த தன் பாட்டன்மாருடைய ஸூயர்யமாக மங்மையைப் பெறவேணுமெ ன்று தபஸ்ஸுபண்ணினுனிதே : அந்தப்பழமையாலே வந்த மிக் கையுடைத்தான ஜலத்தை யுடைத்தான கருவரையானது. கருமை- பெருமை. ஹ்மவானுகிற பெரியமையானது பிளவெழும்படியாகக் கி குத்திக்கொண்டாய்த்துக் குதித்தது. (பாரணம் கொணர்ந்த கங்கை) அப்பர்வத்திலுண்டான ஆணைகளை முருட்டிக்கொண்டு வந்த மங் மைக்கரையில் வதரியாச்சுராமத்துள்ளான். ... கூ.

அ.—எழாம்பாட்டு. பரமோஜாதரபரரான இப்ஜாஷிகளுக்குங் கூட ஆஸ்வஸிப்பித்துக்கடல்கடைந்த ஸர்வேஸ்வரன் வந்து வர்தியரு திக்கிறான் ஸ்ரீவஷரிகாஸ்ரமத்திலே யென்கிறார்.

வ்யா.—(வெத்திறவியாதி) சினத்தையும் மிடுக்கையு முடைய ஐராவதத்தையும், கடல்கடைந்த அம்சத்தையும், ஸ்வர்மத்துடனேகூட டேவர்களுக்கு ராஜாவாயிருக்கு மிருப்பையும் இப்ஜாணுக்குக் கொ டுத்தருளி, எனக்கும் தன்னைத்தந்தருளின. (எந்தை) எனக்குஜநக்டுல ன். (எம்மடிகள்) எனக்கு ஸ்வாமி. (அந்தரமியாதி) ஸ்வர்மத்தில் டேவர்கள் திருவடிகளையாழயிக்க ஒரு முகம்செய்து வந்து புகில் கடல் பொறுதென்று பார்த்து, ஆபிரம்முகத்தாலே போய்ப்புகு என்று ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளமாயருளி, அப்படிமந்தரபர்வத்தில் நின்றும் வந்திழிந்ததாய்த்து. அன்றிக்கே, மங்மைதன்னை யாஸ்ர்டுரு யிக்க அதுதா னருளுகையாகவுமாம். (ஆபிரமுகத்தினால்) மேருவிலே யிழிந்து, ஹிமவானிலேயிழிந்து, பலமுமாய் வரும்படியைச்சொல்ல க்கடவதிதே. ... .. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ருத்ரனுடைய வ்ரஹ்மஸாபத்தைப் போ க்கினவன் வர்த்திக்கிறதேஸம் ஸ்ரீவஷரிகாஸ்ரமமென்கிறார்.

வ்யா.—(மாண்முனிந் தொருகால் வரிசிலைவளைத்த மன்னவன்) மாயமானேமுனிந்து அத்தைக்கொல்ல அழகிய வில்லை வளைத்த ராஜா. வரி - அழகு. (பொன்னிறத்துரவோனான் முனிந்து) பொன்போன்ற நிறத்தையுடையவனாகையாலே அதுவேபேராய், ஹிரண்யனென்று பேரையுடையனாய், மிடுக்கையுடையனாயுள்ளவன். (ஊன்முனிந்தித் யாதி) ஊன்-மாணம். அவனது, ஊனுடை உடலை-ஸரீரத்தை வெறு த்து, அதுஇருபிளவாம்படி உகிர்முனையை அழுத்தி. (அயனித்யாதி) வ்ரஹ்மாவானவன் தன்தலையை ருத்ரனுக்கையாலே அவனை மு னிந்து ஸபிக்க, அந்த ஸாபம் தவிர லிகைகூழிட்டவன். “பிண்டி.”

இத்யாதி, “ஊனமர்” இத்யாதி, “முடையடர்த்த” இத்யாதி, “சந் தார்தலை” இத்யாதி, “பாறேயுண்ட தலைவாய் நிறைய” இத்யாதி. (தவம்புரிந்தியாதி) தபஸ்ஸாலே மிகவு முயர்ந்த ஹீரயன் கொடுத்த உக்தைக்கரையிஸ்வதரியாச்சிராமத்துள்ளான். கூத்தரியன்ரு தபோஸைத்தாலே ஸ்ரஹ்மணியானுப்போலே, இவனையும் தபோ ஸைத்தாலே (மாமுனி) என்கிறார். ... .. அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஸ்யாபத்தில் ஜமத்தை யெல்லாம் வரிறுமிலே வைத்து ரகதித்தவன் ஸ்ரீஸாநிகாபுரமத்திலே யுள்ளா னென்கிறார்.

வ்யா.—(கொண்டலீத்யாதி) மேஷங்கள், வாயுஸ்கந்தம், குலபர்வதங்கள். ஜலராஸிபாயுடைத்தாய் யோஷிக்கற கடல், இவற்றுடனே லோகங்களையும் வைக்கப்பட்ட பெரிய வரிறறை யுடையவன். எழுலகுமுண்டும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. (ஒண் சுடரித்யாதி) அழகிய உச்சீர வஞ்ரியர்களையுடைத்தான உபரிதந் லோ கங்களும், காலஸேஷமான காலமும், தான் என்று சொல்லா ம்படியானான். இவைப் ப்ரகாரமாக, தான் ப்ரகாரியாய் நின்றான். (அ ண்டமித்யாதி) அண்டமுண்டு - ஸ்ரஹ்மலோகம், அதின்நிலே வழி கண்டுபோந்து, அதுக்கிவ்ருகிலாகாஸத்திலே யிழிந்து. எல்லா வற்றையும் பொறுக்கக்கடவ அவனியாஸுண்டு-ஹூம், அவன் [உயி] பொறுக்கமாட்டாதே அலமாகுப்படி. (பெருகும் மணநிமாமணி தீரித்யாதி) எங்கு மொக்கப் பந்து பெருகாதினதுள்ள தெய்ந்த திரையுடைய மங்கை. ... .. க.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வருந்திரையித்யாதி) பெரிய வெகத் தோடே வருகிற திரைகளை யுடைத்தான தெய்ந்த ஜமத்தை [உரு] யுடைத்தான உக்தையின்கரைமேல் ஸ்ரீஸாநிகாபுரமத்திலே நித்திர ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிராடுவது. (கருங்கடலீத்யாதி) ஆழ்நீர், ஊற்று நீர், மழைநீர், மூன்றுங்கூடித் தான் கருகியிருப்பதான கடல்வண் ணனை அதுவாநித்து, ஆழ்வாரருளிச்செய்த இவைதான்!. (வருந் செய்த) ஊமவத் ப்ரஸாஷஸையமான பத்துப்பாட்டையும் வல்லுநர் வர்சன். (இருங்கடலீத்யாதி) வெண்கொற்றக் குடைநிழலிலே பெ ரியகடல் சூழ்ந்த ஹூமியை யாண்டு, பின்னை ஸ்ரஹ்மாதி லோக ங்களையாண்டு, பின்பு நியாஸஞ்சிபடித்தைப் பெறுவர்கள். இத்தா ல் சொல்லிற்றுமித்து - இவனுரைப்பட்டதெல்லாம் தருமென்றபடி. “அறிவுடையார் அபுருஷார்ப்யம் என்று காற்கடைக்கொண்ட ஸ்ரீரூபு வர்யத்தை ‘வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை’ என்றும் ‘போந்தேன்’ என்றும் விதராமராய்ப்போந்தனவர், இப்போது ஸ்ரீவர்யத்தை மை மாக அருளிச்செய்வானென்?” என்று ஊட்டரை ஜீயர் கேட்க; “திருமங்கையாழ்வார் திருவவநித்தபின்பு ந்யாஜ்யமானஸர்வரயபு ம் பரமபுருஷார்ப்யத்துக்குள்ளே புருத்ததுகாணும்; - ஸ்ரீவரணே யா கவுமாம், நியாஸஞ்சிக ளாகவுமாம், ராஜாவாகவுமாம், பறித்து ஹம வதஸேஷமாக்கலாமாகில் என்காணு நிவிரிப்பது” என்றருளிச் செய்தார். ... .. டி.

ஸௌஹரி ஹோமத்துக்கீடாகப் பலவடிவு கொண்டாப்போலே, ஆழிதரை அதுவவிப்பிக்கைக்காக உகந்தருளின நிலங்க ளெங்கும் ஸங்கியிபண்ணினாய்த்து அவன் ; இனி இவர்தாமும், * தானுக ந்த ஷ்ரெல்லாம் தன்தாள்பாடி. யெங்கும் புக்கு அதுவவிக்கவாய்த்[ரு து ஆஸைப்பட்டிருப்பது. ஒருவிஷயத்தை அதுவவிக்கப்படிக்கால் அவ் விஷயத்தின் அவயவங்கள் தோறும் ஸ்பீஷை பண்ணுமாப்போ லேயாய்த்து இவரெங்கும்புக்கு அதுவவிப்பதாகப் பாரித் திருக் கிறதும். ஆக, விரோயி நிரஸநஸீலனுமாய், ஆழித் ஸம்ஸலே ஷைகஸ்வஹானுமாய், ஸ்ரஹ்மாடிகள் ஆபந்தராமன் அவ்வாபத்துக் களைப்போக்கி அவர்களுக்கு டு-ஹ்நிவர்த்தகனாயிருக்குமவன், நித்ய ஸங்கிகளுடன், தன்பக்கல் குசியுடையாருடன், கேவலம் ஸ்ரஹ் மணருடன் வாசியற ஸர்வ ஸமாஸாயணியனாய்கொண்டு ஸீஸாள மராமத்திலே வந்து ஸங்கிஷ்த்தனுடன், அங்கே சென்று அவனை ஆஸ்ரயிப்போம் என்று நிருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

(முதற்பாட்டு. கலையித்யாடி) கலைகளும், யாக்கைகளும், குதிரை களும் வர்த்திக்கிற காட்டைக் கடந்துபோய். (கலையித்யாடி) வில் லும் அடியும் துணையாகச் சென்றான் வென்றியை யுடைத்தான ஸமாஹ்மியிலே. (மலையித்யாடி) பர்வதங்களைக்கொண்டு, அலை மோ துகிற கடலை அணைசெய்து. (மதியித்யாடி) அரணை மதியையும், [உய் அம்மதியுக்கு அரணாய் அகழாயிருக்கிற கடலையு முடைய லங்கை யில். (வாளாக்கரித்யாடி) ஒருதேவதையை ஆஸ்ரயித்து, அதின் பக்கவிலே ஒருவானைப்பெற்று, அது தனக்கு ரக்ஷகமாக நினைத்திரு ப்பானாய். ராக்ஷஸஜாதிக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ராவணன் தலை பக்கையு மறுத்து, “ஆழித் விரோயி போகப்பெற்றோம்” [உரு என்று உகந்தவன் வர்த்திக்கிற ஸீஸாளமராமத்தை அடைநெஞ்சே என்கிறார். ... .. க

இரண்டாம்பாட்டு. (கடஞ்சூழ்கரியும்) மடிஜலத்தை யுடைத் தான ஆனையும். (பரிமா) குதிரை. (ஒலிமான் தேரும்) ஆரவாரத் தை யுடைய பெரிய தேரும்; “ஆனைப்புரவித்தேரோடுகாலாணரிடய் கொண்ட” என்கிற சதுரங்க பலத்தானே. (உடனித்யாடி) இவை யுடனே, பனிமூடினாப்போலே பெருமானையும் பரிகரத்தையும் சூ ழ்ந்துகொண்டதாய்த்து. (கடியிலங்கைபொடியா வடிவாய்ச் சரம்துரந் தான்) கடி-அரண். அரணையும் சதுரங்க பலத்தையு முடைய லங்கை பொடியாக. (வடிவாயித்யாடி) வடி-கூர்மை. கூரிய அம்பை ஏவி[ரு னான். (இடமித்யாடி) பெரிய ஆகாசத்தில் தேவர்கள் இடமடையப் புகுந்து வணங்கும். (மணங்கமமுமித்யாடி) நறுநாற்றம் கமழாநின்ற தடாகங்களை யுடைத்தாய் அழகாயிருந்துள்ள சாளக்கிராமத்தை யடைநெஞ்சே. ... .. உ.

உகஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூன்றும்பாட்டு. (உலவுதிரையித்யாடி) ஸஞ்ஜீர்க்கிற திரைக் கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலும், மலையும் துடக்கமான எட்டுகிக்கும், சிலநாள் வர்த்திக்கக்கடவராயிருக்கிற உந்தீர ஸஞ்ஜீரர்களும், அதுக்கு எதிரான இருருமாய், இவையடையதான் என்கிறிரு சொல்லாலே சொல்லலாம்படி தனக்குப் பரகாரமாக யுடையயுயர்நின்றான். இத்தால் - ஜமகாராய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லிற்று. மேல் அஸாயாரண விஹையுத்தாய் நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது (வென்றிவிதலாழிவலவன்) ஆஸ்திவிரோபிகளை வெல்லும் மிக்கையுடைய திருவாழியை வலவருகே யுடையவன். (வானோர்) தம் பெருமான் கையுந் திருவாழியுமான அழகை, காட்டிலெறித்த நிளாவாகாமே புஜிக்கும் ஷோக்தாக்கள். (மருவாவரக்கர்க்கு) சேராத ராஷஸர்க்கு. (எஞ்ஞான்றும் சலவன்) எப்போதும் எல்லாக்காலத்தும் ஸத்தரு. (சலஞ்சுந்தழகாய்) ஜலஸம்ஸீடியை யுடைத்தாய் சுற்றும் அத்தாலே ஸ்ரமஹரமாய் அழகுதன்னை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற சாளக்கிராமம். ... .. ஈ.

அ.—நாலாம்பாட்டு. (ஊரான்குடந்தையுத்தமன்) அதுக்கு முன்னேயுண்டான வரவயஸித்தாஹத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(ஊரான்) திருநூரகத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்யாரமாக யுடையவன். (குடந்தையுத்தமன்) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்திருநினை ஸீலஹத்தையுடைய உத்தமன். அன்றிகே, திருக்குடந்தையுரான் உத்தமனென்றுமாம். (ஒருகால்) ஒருக்கால். (இருகால்) இரண்டாவது கிழக்காலும் மேல்காலமான சீலைவளைய. (தேராவரக்கரித்யாடி) நாடிமதிரிட்டுப் பொரப்புகிறது ஆரோடே? நாந்தாமா? என்று தன்னையும் பெருமானையும் நிரூபிக்க வறியாத் திருநூரகஸஜாதியைச் செற்றவன். தேர் வெள்ளமென்று-உதாரணம் வலத்துக்கு உபலக்ஷணம். (வற்றுவித்யாடி) மாறாதவருந் புனலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரநகரான். (பேராரிமுகுடையான்) ஆஸ்திர்க்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி. அநேகமாயிரம் திருநாமங்களை யுடையவன். (பிறங்கித்யாடி) மிகவும்பெரிய சிறையுடையருவன்கள் பாடுகிற மாலையை யுடையவன். (தாராவயஸ்குழந்த) தாராவாகிற பக்ஷிகளாலே நெருங்கின வயலாலே சூழப்பட்ட சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே. ... .. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. அதுக்கு முன்னுன ஸஞ்ஜீரப்பணவாவைருப்பத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(அடித்து) கிட்டி. (ஆர்த்தெழுந்தாள்) ஆர்த்துக்கொண்டு வந்தாள். சகரவர்த்தித்திருமகனைநோக்கி எழுந்து கிட்டினவள். (பிலவாய்விட்டலற) விலஹாரம் திறந்தாப்போலே பெரியவாய் விட்டுக்கூப்பிட. (அவன்மூக்காயில்வாளால்விடுத்தான்) அயில்-கார்மை.

அவளுடைய மூக்கைக் கூரின வாளாலே அம்முகத்தில் நின்றும் விடுத்தவன். “செவியொடுமூக்கு அவளார்க்கவரிந்தான்” என்னக் கடவதிதே. (விளங்குசுடராழிவிண்ணோர்பெருமான்) * பரிதிவட்டம் போலும் சுடரடலாழிதே. விளங்காநின்றுள்ள தேஜஸ்யையுடையு (திருவாழியையுடையனும், விண்ணோர்க்கு நாயகனுனவன். (நண்ணரித் யாழி) ஸத்ருக்கள் புள்ளே சினத்து ஆரவாரித்துக்கொண்டுவந்த மஹாவர்ஷத்தை ஒருமலையையெடுத்துக் காத்தவன். தடம்-குளம். குளங்களாலே சூழப்பட்ட சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே ... டு.

ஆறாம்பாட்டு. (தாயாழித்யாழி) தாய்வடிவைக்கொண்டுவந்த பூதி யுடைய ப்ராணனையும் யசோஷைப்பிராட்டி தயிரையும் வெண் ணெயையும் அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவன். (தூயவலி யுருவிற்றாளாய்ச்சென்று) பழிப்பற்ற அழகை யுடையனும், அத்தா லே ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் அபஹரிக்கும்படி அழகில் வலத் தையுடைய ஸ்ரீவாமனாய்ச் சென்று. (மாவலியே) மஹாவலியே நா னிரக்க. (மூவடியித்யாழி) மூவடிமான் இப்போதே தரவேணும் என்று வாங்கி, ஸப்தலோகங்களையு மளந்தவன். தாயான் - தாவி னவன்; - கடந்தவன். (தாயாழித்யாழி) தாயாம்பூப்போன்ற நிறத்தை யுடையவன் சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே. ... .. கூ.

அ.— ஏறாம்பாட்டு. விரிசன்யவயவ் த்தானத்தை அதுஸந்யிக்கிறார்.

வ்யா.—(ஏறோஞ்ச) ஸத்ருக்கள் அஞ்ச. (வெஞ்சமத்துன்) யுத்தத்திலே. அரியாய்) விரிசன்யவய. (பரியவிரிசன்யனை) வலத் தாலே மிக்க இரணியனை. (ஊரகலமித்யாழி) மாஸம் நிறைந்த மார்வைப்பிளந்த அஷ்டிதீயன். (இருசுடரித்யாழி) வந்த்ரஸஞ்சயர்களாய், ஆகாஸமாய், அம்ரியாய், காற்றாய், குலபர்வதங்களாய், கடல் [உரு சூழ்ந்த ஊழியை யுடைத்தாலும், இவை யெல்லாம் தான் என்று சொல்லலாம்படி இவற்றை ஸரீரமாகக் கொண்டு தான் ஸரீரியாய். (தானுமானித்யாழி) அஸாயாரண வித்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்ராக்ஷி த்வம்மங்களவித்ரஹத்தை யுடையவனுடைய சாளக்கிராம மடை நெஞ்சே. ... .. எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. (வெந்தாரித்யாழி) நுத்ரனுடைய மஹா பாதகத்தைப் போக்கினவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸாளத்ராம த்தைஅடை நெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா.—(வெந்தாரென்பும்) பிணைக்கரிடு காட்தனுள் நடமாடி பிஞ்ஞகனுகையாலே, இமிகாட்டிலே வெந்தவர்களுடைய வெந்து வே வாத எலும்பைப் பூண்டு, உடம்பிலே அச்சாம்பலையும்பூசி, கையிட த்து, “மூனையார்கிரம்” என்கிறபடியே - மூட்டுவாயுடைய தலையோ ட்டைக்கொண்டு, ஸப்தலோகங்களையும் வித்ரஹம் பண்ணித்திரி கிற நுத்ரன் தானே சென்று, “என்னுயனே! என்ஸாபத்தைப் போக்கி

யருளவேணும்” என்று அர்ப்பிக்க. (இலங்குமதுநீர்திருமார்வில் தந்தான்) விளங்காநின்ற அழகிய திருமார்வில் மிக்கரஸத்தை யுடைய நீரைத் தந்தருளினான்; “முடையடர்த்த கிரமேந்தி” இத்யாடி. சந்தனப்பொழில் சூழப்பட்ட சாளக்கிராமம். ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தொண்டித்யாடி) “வழுவினா வடிமைசெய்ய வேண்டினாம்” என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளும், நித்ய ஸூரிகளும், ஸ்ராஹ்மணரும். (அண்டா) பரமபடிநிலயனே. அண்டமென்று-பரமபடி; பரமபடித்தைவிட்டு இங்கேவந்தது எங்களுக்குக என்கிறார். எங்களுக்கு வேண்டிவன தாராயென்று சேரும் கோயிற்பு பக்கமெல்லாம். (வண்டாரித்யாடி) வண்டிகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழிலையும், அழகிய நீர்நிலையானவயலும், அதினருகில் மலிகயல்பாய, குளிரந்த தாமரைகள் அங்குத்தை மடவார் முதமொக்கமலரும் சாளக்கிராமமடை நெஞ்சே. ... .. ஈ.

பத்தாம்பாட்டு. (தாராவாருமித்யாடி) தாராவாகிற பத்திகளாலே நிறையப்பட்ட வயல்கூழ்ந்த சாளக்கிராமத்தில் ஸ்வாமிகளையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (காரார்புறவிவித்யாடி) மேவங்கள் நிரனரவாஸம் பண்ணுகிற பர்யனத்தை யுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருளிச்செய்த தமிழ்மலை. (ஆராரித்யாடி) லோகத்தில் ஜ்ஞாநாயிகராய் ஆமாறநிவுடையார் யாவர்சிலர், உங்களுடைய பரமபடித்தை ஆளவேண்டி யிருந்திகோளாகில், அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள்; அதுமாட்டிகோளாகில், இத்திருமொழியைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார். ... .. டி.

ஜீயர்த்ருவடிகளேரணம்.

முதற்பத்து - ஆறாந்திருமொழி - வாணிலாப்பாவேசம்.

திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, உகந்தருளின திருப்பதிகளை ஆராயி என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொடு போந்தார்; அதுவும் அப்படி செய்வதாக ஒருப்பட்டுநின்றது; அந்நேரம், தம்முடைய நிகர்ஷத்தை தாம் அதுஸந்யித்து, தம்முடைய பூர்வவீர்த்தத்தையும், விஷயப்ராவண்யத்தையும், ஆர்த்தவிஷயத்தில் ஐயோ! என்னாதேபோந்தபடிநய்யையும், பரஹிஸையே யாத்ரையாய்ப் போந்தபடியையும், இவற்றையுடைய முன்னிட்டு, “ராவணேநாம் ஊர்வலீக்தை” என்று விவீஷணுழ்வான் ஆகாஸத்திலே நின்று ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு ஸரணம் புக்காப்போலே, இவரும் தம்முடைய அந்நயமதித்வத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, கைமிஸாரண்யத்திலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடியிலே, பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஸரணம்புகுகிறார். *

முதற்பாட்டு. (வாணிலாவித்யாடி) ஒளி பரம்பாநின்றுள்ள முறுவலையும், சிறுநெற்றியையும் ஹோம்யதை மிக்கிருந்த தோளமுக்கடி முடைய ஸ்த்ரீகளுடைய அழகியமுலையுடனே அணைகையாகிற ப்ரயோஜநத்தையே ஆசைப்பட்டேன். வனமென்பது - அழகு. பேடு னால் - ஆசைப்பாடு; அத்தை (பிழையெனக்கருகி) அதுதப்பென்று நினைத்து. (பேதையேன்) அறிவிலேன். (பிறவிநோடித்யாடி) பிறக்கையாகிற நோயை அறுக்கவேணும் என்று நினையாதே யிருந்தேன். அறிவியாகையாலே (எண்ணினேன்) நாம்முன்பு செய்ததென்? மேல் செய்யாதிப்பதென்? என்றெண்ணினேன். எண்ணல் - ஆராய்தல். [மெண்ணி] இப்படி ஆராய்ந்து. (இனையாவித்யாடி) தங்கள் பருவத்தாலே அகவாய் தெரியாதபடி மயக்கி அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸ்த்ரீகளுடைய கலவியின் ப்ரகாரத்தை நினைத்து லஜ்ஜித்தேன். கலவியின் திறமாவது - அவர்களாடிற்கும் படியும், உபேக்ஷிக்கும்படியும் இவளை வையும்படியும், குறிக்கும்படியும், பின்னை உடம்புகொட்டுகும்படியும், நிரியப்புகுகிறேன் என்று முதுருகாட்டும்படியும், இவையிரே. (நாணினேன்) அருவருத்தேன். (வந்தித்யாடி) அவர்களை விட்டுவந்து உன் திருவடியடைந்தேன் கைமீசாரணியத்து ளெந்தாய். க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புக்கவாறே திருவடிகளில் ஹோம்யதை நெஞ்சிலேபட்டது; இத்தை விட்டுப் பாழே காலத்தைப்போக்கினேனென்று இழந்த காலத்துக்கு அதுகடிக் கிரூர்.

வ்யா.—(சிலம்படியருவில்) சிலம்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட அடியையும், வடிவழகையுமுடைய. (கருநெடுங்கண்ணார் திறத்தனாய்) *அயலிதேக்ஷணைகளாடுருக்கிறவர்கள் திரள்களிலே அகப்பட்டு. [உரு திறம் - திரள். ஒரு விஷயத்தில் பூர்ணமாக அது வலிக்கலாவதில்லையே. (அறத்தையே மறந்து) “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிற படியே * அறவனையாய்த்து மறந்தது. (க)அனந்தவிலும் வாய் வெருவுவது அவர்களையே யாய்த்து. “அறஞ்சுவராகி நின்ற” என்றும் “கீஷ்ணாயர்மஸநாதநம்” என்கிற யர்மத்தை மறந்து. (புலன்படிந்துண் ணும் போகமேபெருக்கி) இந்நீரியங்கள் விஷயங்களிலே படிந்து ஊஜிக்கும் ஹோமத்திலே ஆசைபெருக்கி. (போக்கினேன் பொழுதினைவாளா) “வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்ற ரிதே ஆழ்வாரும். (அலம்புரிதடக்கையாயனே) கொள்ளுமவர்களுக்கு (உ)அஸஹாவம்பிறக்கக்கொடுக்கும் திருக்கையையுடைய கீஷ்ணனே. (மாயா) ஆஸ்வரயமான ஊணயேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (வானவர்க்கரசனே) வர்ஹ்மாடிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. மாயாவானவரென்று - நித்யஸூரிகளைச் சொல்லவுமாம். (வானோரித்யாடி) நித்யஸூரிகள் மிகவும் ஸ்நேஹித்து இறைஞ்சும் திருவடிகளையடைந்தேன், கைமீசாரணியத்து ளெந்தாய்!.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. “போக்கினேன் பொழுதினைவாளா” என்றாரே, பொழுதுபோக்கின்படி தானென்னென்ன ; இப்படி யென்கிறார்.

வ்யா.—(குதினையித்யாடி) பகற்பொழுது குதுபொருது அர்யார்ஜநம்பண்ணியும், இரவு களவுகண்டு அர்யார்ஜநம் பண்ணத்ருதுணிந்து புறப்பட்டும். இப்படி அர்யார்ஜநம் பண்ணிக்கொள்ளும் காரியத்தைச் சொல்லுகிறது மேல் (சுரிசுழுவித்யாடி) சுருண்டகுழலாலும் மடப்பத்தாலும் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகிற ஸத்ரீகள்பக்கல் ஆசையைப் பெருக்கி. “நின்கண்ணோட்கை யெழுவிப்பன்” என்னுமதுக்கு எதிர்த்தட்டாயிறே யிருப்பது. (கண்டவாதிரிந்த தொண்டனேன்) தோற்றிற்றுச்செய்து திரிந்த வேறான். (நமன்தமரித்யாடி) யமஹடர் செய்யும் வேடினைக்கு நடுங்கி ஒடுங்கினேன். (வேலையித்யாடி) வெருத்த திரைகளையுடைய திருப்பாற்கடலைக் கலங்கும்படி மந்தரபர்வதத்தை அதிலே நட்டுக் கடைந்த என்னாயனே!, வந்துன்திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். ... .. ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு. அத்தனையோ, நன்னமும் செய்ததுண்டோ வென்ன ; இன்னமும் செய்தது குவாலென்கிறார்.

வ்யா.—(வம்புலாங்கூந்தல் வம்பு - பரிமளம். நறுநாற்றம் கமழாரின்றுள்ள ஸ்வஸத்ரீயை விட்டு (பிரற்பொருளிட்யாடி) பரஹ்வய பரஹரங்களை ஆசைப்பட்டவர்கள் மரித்தால், அவர்களை யமஹடர் உணவிக்கும்படி சொல்லுகிறதுமேல் (நமன்தமரித்யாடி) யமஹடர்வந்து பிடிக்கும்போது எல்லாக்கேடையும் பிறக்கும்படியாய்த்து வந்து பிடிப்பது. (எற்றிவைத்து இவனைப்பிடித்தது தகர்த்துவைத்து, (எரியெழுகின்றித்யாடி) செம்பாலே, இவனுசைப்பட்ட வடிவுபோலே ஒருபாவையைப்பண்ணி, அதை எரியெழக்காய்ச்சி, தங்கள் முகத்தை மாறவைத்து, “மஹாபாபி! சென்று தழுவிக்கொள்” என்று சொல்லும் வார்த்தை கேட்க அஞ்சி. (நம்பனே வந்துன்திருவடியடைந்தேன்) எல்லாரும்நம்பப்படுமவனே!, ஈபற்றிலார்பற்றநின்றவனே, வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்!. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. அத்தனையோ, பின்னை யேதேனுமுண்டோவென்ன ; திருவுள்ளத்துக்கு அஸஹ்யமானவையு மெல்லாம் செய்துபோந்தே னென்கிறார்.

வ்யா.—(இடுமபையாஸித்யாடி) உணவத்தாலே நெருக்குண்டு. (இடுமினேதுற்றென்றிரந்தவர்க்கு) ஞானியத்தாலே உணவித்து, “எனக்கொரு பிடிசோறியிங்கொள் எல்லாருமாக” என்று வந்திரந்தவர்களுக்கு. (இல்லையெயென்று) அவர்களுக்கு, இல்லை என்னும் போதும், நெடுஞ்சொல்லாலே மறுத்த நீசனேன். குளிர, இல்லை யென்பதும் செய்யாதே. நெடுமையாவது - க்ரௌர்யத்தின் மிகுதி. இவன் “இல்லை” என்ற சொல்லைக்கேட்டு, “அழகிதாக இவன்பாடே வேண்டி வந்தோம், இவன் வார்த்தை கேட்கவேண்டிற்றே, இதிற்கீட்டில்

நஞ்சைத்தின்று முடிந்துபோகவமையாதோ” என்றிருந்தவன் நெஞ்சிலே புண்படும்படியாய்த்து “இல்லையே!” என்பது. (நீசனேன்) இப்படி தண்ணியேன். (நினைக்கிலேன் வினைப்பயன்றன) கீழ்ப்பண்ணின பாபமலத்தை அதுஸந்திக்க மாட்டாதே யிருந்தேன். (கடுஞ்சொலாரித்யாடி) வெட்டிய சொல்லையும் க்ரௌர்யமான செயலையுமுடையரா யிருப்பாராய், காலனுக்கு அஹிமதராயிருக்கு மவர்களாலே படும், கொடுமிறையுண்டு-கலேஸம், அதுக்கு அஞ்சி, நான்வந்துஉன்கிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய். ... ரு.

அ.—ஆறும்பாட்டு. அத்தனையோ, இன்னமும் செய்ததுண்டோ வென்ன; கைதொடனாய் பரஹிரஸபண்ணிப்போந்தேனென்கிறார்.

வ்யா.—(கோடியுவித்யாடி) கோடுதல்-வஹு. வக்ரஹ்ஸீடியனாய், மறச்செயல்செய்து. (திரிந்துநாயினத்தொடும்தினைத்திட்டு) தண்ணியவர்களோடே இச்செயலுக்குத்துணையாயிருப்பாருடனேகளித்துத் திரிந்து (ஒடியுமித்யாடி) ஒருவனை இன்னவிடத்தேபோனால்ஹிரஸிக்கலாம் என்றால், அங்கேறஒடியும். (உழன்றும்) இப்படிக்கொத்த காரியங்களிலே உழன்றும். (உயிர்களே கொன்றேன்) ப்ராணிஹிரஸையே பண்ணினேன். அதுக்கடி சொல்லுகிறதுமேல் (உணர்விலேனாதலால்) அறிவியாகையால். (நமஸூர்பாடியித்யாடி) யமபுரத்தை வென்றேன். அன்றிக்கே, கீழோடே யானபோது, இவன்பண்ணின பாபுடையத்துக்கு இவன் நவியமாட்டான் என்று, வேறையொரு படைவிடம் புதுக்கோமுற்ற மு மிடவேணு மென்னும்படி பாபங்கலையே பண்ணிப்போந்தே நென்னுதல். (பரமனே! பாற்கடல்கிடந்தாய்!) உனக்குஸேஷஹதரான வ்ரஹ்மாகளுக்கும் கூக்குரல் கேட்கத் திருப்பாற்கடவிலே சாய்ந்தருளினவனே. (நாடியித்யாடி) “நமக்குப்புகலேது” என்று தேடிவந்து உன்கிருவடிகளை யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய். ... .. ஈ.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. த்ரிவியகரணங்களாலும் நான் செய்யாத அநீதியில்லை யென்கிறார்.

வ்யா.—(நெஞ்சினுவித்யாடி) நீதியல்லாதன நெஞ்சாலேநினைந்தும்தும், வாயாலேசொல்லியும், கையாலேசெய்தும். (துஞ்சினுரித்யாடி) இவர்கள்செத்தால் கொடுபோம்வழியிற் கொடுமையைக்கேட்டு நடுங்கினேன். (விளங்கனிமுனிந்தாய்) விளவாய்நின்ற அஸுரனை முனிந்தவனே. (வஞ்சனேனித்யாடி) அநாடிகாலம் உன்னைவஞ்சித்துப்போந்தநெஞ்சில்பிரியாதே, பரமபடித்திருக்கிறுப்போலே யிருக்கிறவனே. (தானவர்க்கென்றும்நஞ்சனே) ஆபரிதவிரோடிகளுக்கு என்றும் நஞ்சானவனே!, வந்துஉன்கிருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய். ... .. ஈ.

எட்டாம்பாட்டு. (ஏவினரித்யாடி) கலியாரென்கிராய்த்து - கலிகாலத்துக் கஞ்சினபடியாலே. கலியாரானவர், நலியுங்கோள் என்னு என்மேலே ஐந்து இந்நீரியங்கனையும் ஏவினார்; எங்ஙனே உஜ்ஜிவிக்கும்படி!. (ஐவர்கோவினரித்யாடி) என்னையும் மநஸ்ஸையும் சுமையெடுத்திக்கொடி திரிகிற ராஜாக்கள் செய்கிற கொடிய செயலைத் திரியவிட்டேன். ஆரைப்பற்றி நீரவற்றை மீட்டதென்ன (குறுங்குடி. நெடுங்கடல்வண்ண) வேறுண்டோ, உன்வடிவழகன்றோ என்கிரார். திருக்குறுங்குடியிலே ஸந்நிவ்விதனான உன்னுடைய கடல் போன்ற வடிவழகன்றோ என்னை மீட்டது. (பாவினரித்யாடி) உன்டிஸ்ஸுக்கயிலே பூர்ணமான அழகிய சொற்களாகிற பலபூக்களையும் கொண்டு. (என்னாவிலை) இதரரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த என்னாவிலை வந்து உன்திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய். ...அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (உன்னுடைச்சுவர்வைத்து) மாஸமாகிற மண்ணைக்கொண்டு சுவராகவைத்து. (என்புதூண் நாட்டி) எலும்பாகிற்றிருநூண்களைநாட்டி விட்டைச்சுமைத்து. (உரோமம்மேய்ந்து) மயிராகிற கற்றையாலே இவ்வகத்தை மேய்ந்து. (ஒன்பது வாசலித்யாடி) ஒன்பது வாசலை யுடைத்தான ஸ்ரீஹம். (பிரியும்போது) ஸ்ரீரவியோம காலத்துக்கு. (உன்றன்சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்) உன்திருவடியே புகலென்றிருந்தேன். என்கொண்டென்ன (தேனுடைத்த்யாடி) உயதேனையுடைத்தான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லஹுனைவனே. (திரைகொளித்யாடி) ஸ்வஸந்நியாந்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைய திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டவனே!. (நானுடைத்தவமித்யாடி) உன்னருளாலே உன்திருவடிகளை யடைந்தேன். புண்ணியனே என்று இவருடைய தபஸ்ஸாகிறது அவனருளே பிறே. நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (ஏதமித்யாடி) டுஷ்வங்கள் வந்து கிட்டாதபடி மனோராயித்து. (எழுமினோ வித்யாடி) தொழுதெழுமினோ என்று, (க) த்ரயஸ்த்நிரோத்தோடி டேவர்களுக்கு நாயனான இந்நீரன் வந்து இறைஞ்சும் நைமிசாரணியத்தெந்தையையாய்த்துக் கவிபா [நயிற்று. (சிந்தையுனித்யாடி) நெஞ்சிலேவைத்து, பெரிய ஆசையோடே ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அஹ்வலித்தவர்கள். (ஓதமித்யாடி) மோவிந்நிஸ்வாமியைப்போலே ஐவிகனோராதத்தில் ஸ்ப்நிவஹயுண்டாகில் அத்தையும் துஹித்து, நித்யஸூரிகளிலே ஒருகோவையாகவும் பெறுவர்கள். ... .. ய.

ஜீயர்திருவடிகளேரணம்.

“ஒன்பதுவாசல் தானுடைக்குரம்பை பிரியும்போ துன்றன் சரணமே சரணமென்றிருந்தேன்” என்றார்; நீரிப்படி ஒருதலையிலயவ ஸாயமாகச் சொல்லுகிறதென்தான்? இத்தலையில் செயலற்றவளவிலே ப்ரஹ்மலாடினுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அவ்விடத்தேவத்து தோன்றி, அவன்விரோயியைப்போக்கி உபக ரித்திலோமோ? அக்காலத்திலுதவாதார் இழக்க வேண்டாதபடி, “உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு” என்கிறபடியே - ஆபிரித ரெல்லார்க்குமாகச் செய்த செயலன்றோ? ஆனபின்பு, உம்மைப் போலிருந்தார்க்கு இழக்கவேண்டாதபடி நீர்கிட்டி யதுவவிக்குமிது[டு வே குறையாகச் சிங்கவேழ்குன்றிலே வந்து நின்றோமே! இப்படி யிருக்க, ஒருதலையிலயவஸாயமேயாக நீர்சொல்லுவானென்? என் று, தான் சிங்கவேழ்குன்றிலேவந்து ஸந்திப்பண்ணினபடியைக் கா ட்டிக் கொடுக்க; அங்கே புருஷகாரஹஞ்சையான பெரியபிராட்டி யாருடனே கூடவிருக்கிற விருப்பைஅதுஸஸ்யித்துஹ்ஷிஷ்டராய்[டுடு உஷ்டேஸ்யனா யிருக்கிறவன் வந்திருக்கிற ஷேஸமாகையாலே அங் குள்ளதடைய உஷ்டேஸ்யமாய், சிலரால்வந்து அணுகவொண்ணாத படி ஸுரகூத்தமாக எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றோம்! என்று ஹ்ஷி ஷ்டராய் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டித் தாமங்கேபோ யதுவவிப் போமென்று பார்க்கிறார். ... ..

முதற்பாட்டு. (அங்கன் ஞாலமஞ்ச) அழகிய இடத்தை யுடை த்தான ஹ்ருமியிலுள்ளார், ஹிரண்யனுடைய வரஸலத்தை அதுஸ ஸ்யித்து, என்னுய் விளேகிறதோ! என்று அஞ்ச. அன்றியே, ஸ்ரீநர லிஹனுடைய புறப்பாட்டை யதுஸஸ்யித்து, ஜமஷபஸஹாரம் பிறக்கப்புகிறதோ! என்று ஹயப்பட்ட.(அங்கோராளரியாய்)“ஆங்கே வளர்ந்திட்டு” என்கிறபடியே நரலிஹமாய். (அவுணன் பொங்கவா கம்) ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்வத்தை. (வள்ளுகிரால் போ ழ்ந்த புனிதனிடம்) வள்-கூர்மை. கூரிய வுகிராலே பிளந்த புனித னிடம்.(பைங்கண்ணையித்யாடி)பைம்மை-பசுமையும்,அழகும். பசுத்த கண்ணையுடைய ஆனையைக்கொன்று அதினுடையகொம்பைப்பிடுக்டு ங்கிக்கொண்டு,சிவந்த கண்ணையுடைய யாளியானது, (க) ஊத்திபுரஸ் ஸரமாக (உ) அக்கோடுகளைத் திருவடிகளிலேயிட்டு வணங்கும் சிங்க வேழ்குன்றமே. ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு. (அலைத்தவித்யாடி) சீற்றத்தாலே கடைவா யுடனேநாக்கைஎற்றிக்கொள்ளுகிறபெரியவாயையுடைய மிடுக்கை[கடு யுடைய லிஹமாய். கோள் - மிடுக்கு. (அவுணனித்யாடி) கொணை க்கையாளான ஹிரண்யனுடைய நெஞ்சையிடந்த கூர்த்த திருவுகிரை (க)ஊத்திபுரஸ்ஸரமாக-ஊத்தியைமுன்னிட்டுக்கொண்டு,(உ)கோடுகளை-கொம்புகளை.

உஉசு பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

யுடையவனிடம். (மலைத்தவியாடி) மலைத்தல்-எதிர்பொருதல். செல் சாத்து - தீர்யயாத்ரை போகிற பெருங்கூட்டத்தைப் பறிக்க வந்திட்டவேடர். எறிதல் - இடுதல். (வந்துடியித்யாடி) துடிக்கு வரிமையாவது-பெருத்திருக்கை. பெரியதுடிவாயிலோசை செவிகடுக்க[டு கேட்டவர்கள் செவியும்கூசி நெஞ்சம் நடுங்க. (சிலைக்கையித்யாடி) கையும்கில்லுமாயிருக்கிற வேடருடைய, தெழிப்பு - வ்யாகுலமும், ஆர்த்துக்கொள்ளுகிற ஆரவாரமுமாய்க்கிடக்கும் சிங்கவேழ்குன்றமே.

மூன்றும்பாட்டு. (ஏய்ந்தவியாடி) வடிவிற்பெருமைக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள பெரியவாயையுமுடைத்தாய், ஒளியையுடைத்தான பல்லையுமுடைத்தாய், மிடுக்கையுமுடைத்தான வலிஹமாய். (அவுணனித்யாடி) விரண்யனுடைய மாஸம்செறிந்த மார்வத்தைக் கூரிய வுகிராலே பிளந்த ஸர்வேஸ்வரனிடம். (ஓய்ந்தவியாடி) நிலத்திற்கொடுமையாலே அந்நிலத்தில் வர்த்திக்கிற ஆனை குதிரை துடக்கமானவையும், காட்டுத்தீக் கதுவி விண்டமலைகளும். (அன்றியும்) அதன்றியும். (நின்றித்யாடி) தன்னிலேநின்று இழைந்து நெருப்புப் பற்றி யெரிந்து மிக்க குறைக்கொள்ளியுமொழிய வேறென்றில்லாத சிங்கவேழ்குன்றமே. ... .. க.

நாலாம்பாட்டு. (எவ்வுமித்யாடி) எவ்வம்-உ-ஹம், எல்லாரையும் ஹ்மீடியக் லேஸத்தைப் பண்ணும் கொடியவேலையுடைய விரண்ய [உயனுடைய நற்சீவனை வாங்கி; தோற்றாவிலே. (ஆகமித்) விடே அவனுடைய நெஞ்சைக் கூரிய வுகிராலே பிளந்த ஸர்வேஸ்வரனிடம். (கவ்வுநாயும்) வேற்றாளுக்கண்டபோதே வந்து துடைகளிலே கடிக்கிற நாயும், அப்படி கடித்து விழவிட்ட பிணங்களைக் கவ்வும் கழுகுகளும். (உச்சிப்போதொடுகொல்சுமன்று) மய்யாஹ்நத்திலே (க)ருராவனியுமாய். கால் - காற்று. (தெய்வமல்லாலித்யாடி) ஜைவங்களுக்கல்லது செல்லவரிதாயிருக்கிற சிங்கவேழ்குன்றமே. ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (மென்றவியாடி) சிற்றத்தாலே பல்லோடுமென்ற பெரியவாயையும், ஒளிவிடுகிற எயிற்றையும், மிடுக்கையுமுடைய வலிஹமாய். (அவுணன்பொன்ற) விரண்யன் முடிய. (ஆகமித்யாடி) அவனுடைய மார்வத்தைக் கூரிய வுகிராலே பிளந்த அம்மானிடம். (நின்றவியாடி) மாறாமல் நின்று எரிகிற அந்நியைச் (க)ருராவனி முகந்து கொடு பெரிய ஆகாஸத்திலே போக. ஸ்வர்மாடி லோகங்களிலுள்ள அந்நிஜவாலையைக்கதுவி ஹயப்பட்டுப்போக வென்றுமாம். (சென்றித்யாடி) மதுஷ்யர்க்குச் சென்று காணவரிய கோயில் சிங்கவேழ[கடுகுன்றமே. ... .. கி.

ஆறும்பாட்டு. (எரிந்தவித்யாடி) சிற்றத்தாலே அம்நிஜவாலையோ
ல் ஜ்வலிக்கிற சிவந்த கண்ணையும், ஒளிவிடாநின்ற பெரிய வாயையும்,
எயிறையும் கண்டு. (இதெவ்வுரு வித்யாடி) இதென்னவரு!
என்று ஊயப்பட்டு, இருவர் ஒருவழிபோகாமே (க) இரிந்து சிதறிஞ்
சோடும்படி யிருந்த ஸர்வேஸ்வரனிடம். (நெரிந்த வேயினித்யாடி)
நெருங்கின மூங்கிற் குத்துமுழையுள் நின்று-மலைமுழஞ்சுகளில் நின்
றும் புறப்பட்டு. நெருங்கின மூங்கிற்காட்டிடத்துப் பெரு வழி
யிலே, உழுவையுண்டு - புலி. (திரிந்த வானையித்யாடி) ஸனூரிக்கிற
ஆனைச்சுவடு பார்க்கும் சிங்கவேழஞ்ஞற்றமே. ... .. சு.

ஏழாம்பாட்டு. (முனைத்த வித்யாடி) முனை - வளி. வலிய சின
த்தாலே - கோபாந்தியாலே, அனூரிக்கத்தைப் போய்ச்சுடும். (மூவு
லகித்யாடி) த்ரைலோகப்பங்களும், மற்றுமுள்ள லோகங்களு மெல்
லாம் ஊயப்பட, நரஸிம்ஹ மாயிருந்த அம்மானிடம். (கனைத்த
வித்யாடி) செறிந்த அம்நியும் மலைகளும் வில்லுடை வேடருமாய், [உரு
வேறெருவர்க்கும் தினத்தனையும் சென்று கிட்டவரிய சிங்கவேழ
ஞ்ஞற்றமே. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (நாத்தமும்பவித்யாடி) நாவானது தழும்பே
றும்படி உதூர்முடினும் ருத்ரனுமாய். முன்பு ஹிரண்யனுக்கு ஊய
ப்பட்டு மதுஷ்ய வேஷங்களையே கொண்டு திரிந்தவர்கள், இப் [உரு
போது ஹிரண்யன் பட்டவாரே, தங்கள் வேஷங்களையே கொண்டு.
(முறையாலேத்த) தங்கள் சேஷத்வமுறையால் ஏத்த. (அங்கோ
ரித்யாடி) ஹிரண்யனுடைய மானிகையில் அவனிருக்கும் மண்டப
த்தின் தூணிலே, மிடுக்கையுடைய லிபிஹமாய்த் தோற்றின ஸர்
வேஸ்வரனிருந்தவிடம். (காய்த்தவித்யாடி) காய்த்தவாகைநெற்று[உரு
காற்றாலே கலகலென ஸங்கிக்க. (கல்லதர்) மலைவழி. கல் - மலை;
அதர் - வழி. மலைச்சாரல்வழியில், வேயானது-மூங்கில், ஆகாஸத்தி
லே கிட்டவளர்ந்து இழைந்து, தன்னிலே நெருப்புக் கொளுந்தி
யெரிகிற அம்நிஜவாலையாலே ஸ்வர்மாடி லோகங்கள் சிவக்கும் சிங்க
வேழஞ்ஞற்றமே. ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (நல்லெருஞ்சே) எனக்குப் பாங்கான நெ
ஞ்சே. (நாந்தொழுதும்) நாந்தொழுவோம். (நம்முடைசித்யாடி)
நம்முடைய ஸஸாராடி-ஹம் போக, நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியை
த்தொழுவோம். (நம்முடை நம்பெருமான்) நமக்கு ஸ்ரீஹ்ருண
நாயகன். (அல்லிமாதர் புல்கநின்ற) * அலர்மேல்மங்கையணக்க[உரு
அத்தாலே ஸ்வயஸ்வரூபனாய் நின்ற. (ஆபிரத் தோளனிடம்) “தோ
ளகளாயிரத்தாய்” என்கிறபடியே - அநேகமாயிரம் திருக்கைகளே
யுடையவனிடம். (நெல்லிமல்கி யித்யாடி) நெல்லிமல்க ளானவை
கல்லிடைகளிலே முளைத்து வளர்ந்து, கல்லிடைகளிலே வேரேகடுகின்ற

யாலே, அவ்வோர்கள் பருத்துக் கற்களைப்பேர்க்க. (புல்லிலை யா
ர்த்து) மூங்கிலிலைகளானவை ய்வரிக்க. (அதர்வாய்) அதர் - வழி.
வழியிடத்து. சில்லியுண்டு - சில்லீடு, சில்லி சில்லென்று. (ஒல்லுற
ந்) ஒல் - ஓசை. ஓசையறாத் சிங்கவேழ்குன்றமே. ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (செங்குணுளியித்யாடி) சிவந்தகண்ணையுடைய யா
ளிகளானவை. (இட்டிழைஞ்சும்) யானைக்கோடுகளையிட்டுஇழைஞ்சும்.
(சிங்கவேழ் குன்றுடைய) சிங்கவேழ்குன்றைத் தனக்கிருப்பி
டமாக யுடைய. (எங்களைச்செனம்பிரானை) எனக்கு ஸ்வாமியுமாய்
எனக்கு உபகாரகனுமானவனை. (இருந்தமிழ் தூற்புலவன்) பெரிய[டு
தமிழ் தூலைச்செய்த ஜ்ஞாநாயிகள். புலவன் - விடிவான். (மங்கையா
ளன்) திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர். (மன்னுதொல்சீர்) நித்
யமான கல்யாணமூணங்களை யுடையருமாய். (வண்டித்யாடி) வண்
டுகள் மயபாபாநம் பண்ணிக்களித்து ஸந்திக்கிற மாலையை யுடைய
ஆழ்வார். (செங்கையாளன் செஞ்சொல்மலை) உபாரமான அழியு
கிய கையையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருமொழியை அன்ய
லிக்க வல்லவர்களுக்கு, ஒருநாளும், திங்குண்டு - பொல்லாங்கு,
அது அவர்களுக்கு ஒருக்காலும் வாராது. ... .. டி.

ஜீயர்கிருவழிகளேரணம்.

முதற்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - கொங்கலர்ந்த. ப்ரவேசம்.

விரோயிரிநாஸந ஸீலனாய், ஆபிரிதஸஸீலேஷ ஸ்வலாவனாய்,
ஸர்வாஹாரத்மாவாயிருக்கிற ஹரியானவன், வாயாலே திருநாமஞ்
சொன்னொரு சிறுவனுக்குத் தம்பபன் பகையாக உதவிறொரு
வடிவைக் கொண்டுவந்து அவன் விரோயியைப் போக்கிவன்,
அவனொருவனளவில் பர்யவலிக்கையன்றிக்கே திருநாமம் சொன்ன
ரெல்லாருடையவும் ஸரஸாரடிஷத்தைப் போக்குவதாகத் திரு
மலையிலேவந்து நின்றருளிநான், அங்கே போய் அதுவலிப்போம் வா
என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... .. *

முதற்பாட்டு. (கொங்கித்யாடி) பரிமளம் ப்ரவலியாநின்ற பூவை
யுடைய குந்தாஸாரனை நிரலித்த க்ஷீஷ்ணான என் உபகாரகன். [நய
(சங்குதங்கித்யாடி) ஸங்கவநியிதுடக்கமான படிர்யங்களை யுடைத்
தாய், * தானுந்தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பிக் கண்
வளருகைக்கு வேண்டும் பரப்பை யுடைய கடலிலே கண்வளர்ந்த
புண்டரீகாக்ஷன். (பொங்கித்யாடி) பெரியகிளர்த்தியோடே மிகைத்து
வந்து தோற்றின பகாஸாரனைவாயைக்கிழித்து, இப்படி விரோ[நுடு
யிகளைப் போக்குகை பழைதாகச் செய்து போருகிறவர் வந்து
வர்த்திக்கிற ஸ்ரீபாநம்;—மிக்க நீர்வெள்ளத்தை யுடைய கணை
ளிலே கனித்துத் துள்ளுகிற அழகிய கயல்களையுடைய திருவேங்க
டம்; அதை, நெஞ்சே! அடை. ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு. (பள்ளியாவது பாற்கடல்) ஸ்ரீராமாழிசு
க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற படுக்கை, திருப்பாற்கடல். (அரங்க
ம்) ஹஸுரானஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது,
கோயில். (இரங்க வன்பேய்) ஈடுபட்டு முடிய வலியுறுத்தலை (இ
(முலை பிள்ளையாயிருண்டுவெந்தை) பேய்முலையை, பிள்ளையாய்
அவளுயிரையுண்ட உபகாரகன்; அவன் (பெருகுமிடம்) அவன்
அஹிமதம் வியப்பித்து வளருகிற விடம். (வெள்ளியானித்யாழி) “மு
ன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணம்” “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை”
இத்யாழிப்படியே - வெளுத்த திருநிறத்தை யுடையவன், மணி [மி
யின்நிறத்தை யுடையவன் யுமந்தோறும் என்றதுஸந்தித்து, நாள்
தோறும். (தெள்ளியாரித்யாழி) ஸூயஸத்தவஸ்யரானவர்கள் -
அநந்ய ப்ரயோஜநரானவர்கள் வந்தாபுரமிக்கும் திருவேங்கட
மடை நெஞ்சமே. ... .. ௨.

மூன்றாம்பாட்டு. (நின்ற மாமருகிற்றுவிழுவியாழி) அஸுரா [மிடு
வேசத்தாலே பேராதே நின்ற பெரியமருதுகள் முறிந்து விழு
ம்படி. (நடந்த நின்மலன்) * இணைமருகிற்றுவிழ நடைகற்ற தெற்ற
லிறே. (நேமியான்) ஸர்வேஸ்வரன். (என்றுமித்யாழி) “நித்யாஞ்ஜலி
புடாஹ்ஸீஷ்டா” என்கிறபடியே - கித்யஸூரிகள் தொழும். (இணை
த்தாமரையடியெம்பிரான்) ஒன்றுக் கொன்று ஒப்பான திருவடித் [உயி
தாமரைகளை யுடைய என்னையன். (கன்றிமாரிபொழிந்திட) இந்நீர்
சினந்து மிகவும் கல்வரஷத்தைச் சொரிய. (கழதானிரையித்யாழி)
சடக்கெனப் பசுக்களுக்கு வந்த இடரைப்போக்குகைக்காகச் செ
ன்று மோவரயநத்தை யெடுத்தவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே.௩.

நாலாம்பாட்டு. (பார்த்தற்காயன்று) பார்யனுக்காக அன்று. [௨டு
(பாரதம்மைசெய்திட்டு) ஹாரதயூயத்தைக் கையுமணியும் வகுத்
திட்டு. (வென்ற பரஞ்சுடர்) ஷர்யோயநாழிகளைவென்ற பரஞ்சுடர்.
(கோத்தங்காயரித்யாழி) திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடனே குர
வை கோத்து, மன்றிலே குரவைக் கூத்தை விரும்பி யாடினவன்.
பிணைதல்-விரும்பல் (கோவலன்) மோபாலன். (ஏத்துவாரித்யாழி) [௩யி
தன்னை ஸ்தோதரம் பண்ணுமவர்கள் ஹ்ஸீஷ்யத்தை விடாதே யிரு
க்குமவன். (இடவெந்தையித்யாழி) எனக்கு உபகரிக்கைக்காகத்
திருவிடவெந்தையிலே எழுந்தருளி நிற்கிறவன், பாவநமான ஜலத்
தையும் பெரிய சோலையையு முடைய திருவேங்கடமடைநெஞ்சமே. ௪.

அஞ்சாம்பாட்டு. (வண்கையானித்யாழி) ஏற்றார்க்கு மாறாதே [௩டு
கொடுப்பானாய், அஸுரார்க்கு ஷேவனாயிருக்கிற மஹாஸவியாமத்திலே
வாமநாய்ச் சென்று. மான் - அழகு. (மண்கையாலிரந்தான்) ஈ. அ
லம் புரிந்த நெடுத்தடக்கையாலே ஹ்மியையிரந்தான். அவனொன்றை

(மராமரித்யாடி) ஸாலவ்ஸீகூங்களேழையும் ஓரம்பாலே யெய்த
ஸலத்தை யுடையவன். (எண்கையான்) திருவட்டியகரத்திலேயெழு
ந்தருளி நின்றவன். (இமயத்துள்ளான்) ஹிமவானில் திருப்பிரி
தியிலே வந்து ஸந்நிவிதனுவன். (இருஞ்சோலையித்யாடி) ம்லே[ரு
ஊஹ-ஓமியான தெற்கில்திருமலையிலே வந்து ஸந்நிவிதனுவன்.
(திண்கைபித்யாடி) திண்மையுடைய கைம்மாவின் துன்பத்தைப்போ
க்கினவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!. ... .. நு.

ஆரூம்பாட்டு. (எண்டிசையித்யாடி) எட்டுதிக்குக்களையும் திக்கு
க்களுடனே ஸப்தலோகங்களையும் வாங்கி அழகிய திருவயிற்றிலேயு
வைத்து, ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தவன். (பால்மதி
க்கிடர் தீர்த்தவன்) சந்திரனுக்கு யர்மிலோபம் வரும்படி வந்த
ஆபத்தைப் போக்கினவன். (ஒண்டிறலித்யாடி) மிக்க ஸலத்தை
யுடைய ஹிரண்யன்மார்விலே திருவுகிரை வைத்துப் பிளந்தவன்.
பிளந்தபோதை வடிவை அதுஹவிக்ஹூர் மேல் (ஒள்ளையித்யாடி)
“அழகியான் தானே அரியுருவன் தானே” என்கிறபடியே - அழ
கிய எயிறுக்களுடனே திண்ணிய மிடுக்கையுடைய லிஹுமானவன்
திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!. ... .. கூ.

ஏழாம்பாட்டு. (பாருநீரித்யாடி) ப்யிவ்யாடி பஹு-ஓதங்களு
மாயினான். ஜஹ்ஹீரியாய் நிற்கிற நிலை. (பேருமித்யாடி) தான் [உயி
கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு ஆயிரம் திருநாமத்தைச் சொல்லித்
தன்னை ஆழ்நயிக்கும்படி, கர்மவஸ்யமான பிறவியில்லாதவன் மிகவும்
விரும்பி வர்த்திக்கிற ஷேஸம். பேருகையாவது-ஷேஸத்திலே ஆசை
பேருகை. (காருமித்யாடி) மேவங்களும், மிக்கபனியும், பெரிய ஆகா
ஸத்திடையிலேசொரிவதாய். (மாழுகிவித்யாடி) பெரியமேவங்க[உரு
ள் படியும்படி மேவபடித்திலே சேரும்படி நீண்ட சோலை குழப்
பட்ட அழகிய திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (அம்பரமித்யாடி) ஜஹ்ஹாகாரதையைச்சொல்லுகி
றது. (அமரர்கோன்) நித்யஸூரிகளுக்கு * ஸஹாபஸ்யணிக்கு விஷய
மானவடிவைச் சொல்லுகிறது. (வம்புலாமித்யாடி) நஹநாற்றம் [ஈய
கமழாரின்றுள்ள மலர்மேலே மிகவும்விரும்பி யிருப்பாளாய், மடப்ப
த்தை யுடையளாய், “யுவதிஸ்ஹ குமாரினீ” என்கிற பருவத்தை
யுடையவளுக்கு வல்லஹனுவன். (கொம்பினித்யாடி) வஞ்சிக்கொம்
பன்னிஇடையையும் மடப்பத்தையு முடைய குறப்பெண்கள். (நீரி
தணமித்யாடி) நீண்டபரண்களிலிருந்து அழகியபுனம் காவல்கொ[ஈரு
ள்ளுகிற திருவேங்கட மடை நெஞ்சமே. ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பேசுமினித்யாடி) உங்களுக்கு ஓரயிகாரம் ஸம்பாடிக்கவேண்டா, பேசப்படுவதாயினிய எட்டெழுத்தான திருநாமத்தைச் சொல்லவமையும். (சொல்லிநின்றபின்னரும்) பேசினின்றபின்பும். ஒருக்கால் சொன்னோம் என்றிராதே, பின்னையும் திருநாடு மத்திலாசை யுடையராய்ப் பேசுவார்தங்களை. (உய்யவித்யாடி) அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவர்களை ஸுஸாரத்தில் நின்றும் எடுத்தி, அவர்கள் பிறப்பையும் போக்கும் உபகாரகன். (வாசமித்யாடி) நறுநாற்றம் கமழாரின்றுள்ள பெரியபூக்களை யுடைத்தாய், ஒங்கின பொழில் சூழப்பட்டு. (உலகித்யாடி) “திலதமுலகுக்காய்” என்கிறபடியே -- லோகத்துக்கு தேஜஸ்கரமாய்படி விளங்காநின்றுள்ள திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே. ... .. க.

பத்தாம்பாட்டு. (செங்கயலித்யாடி) அழகிய கயல்கள் களித்து வாழுகிற சுனைகளையுடைய திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ரீயுபதியை. (மங்கையரித்யாடி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, உடாரமாய் அழகிதான சொல்மலைகள். (சங்கையரித்யாடி) மலத்தை யிது தரக்கூடுமோ ! என்று அதிசங்கைபண்ணுதே, தரித்துநின்று சொல்லவல்லவர்கள். (தஞ்சமித்யாடி) அறுதியாகவே, * வங்கக்கடல்குமுலகுக்குக் காவலராகி, பின்னையும் பரமபடித்தை ஆளப்பெறுவர். ... .. ட.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

முதற்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி--தாயேதந்தை. ப்ரஸேஸம்.

திருமலையை ஆபுரயிக்கச் சொல்லித் திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்து நின்றார் - கீழ் ; அப்படிக்கு நெஞ்சம் பாங்காய் தாமும் திருமலையிலே வந்து புகுந்தார் ; ஸர்வஸ்வாமியுமாய் நிருபாயிக[உருவந்ய-வுமானவன் வந்து இங்கே ஸர்வியிபண்ணுகையாலே தம்முடைய அபேகதிதங்களெல்லாம் பெறலாமென்று, அக்ருரன் “மாமக்ருரேதிவக்ஷயதி” என்று மனோரயித்துக்கொண்டு வந்தாப்போலவும், ஸ்ரீபுண்வரீகன்மனோரயம்போலவும், இவரும் மனோரயித்துக்கொண்டு வந்தவிடத்து, அப்படி எதிரேவருதல், அணைத்தல், ஓரின் சொல்லுச்சொல்லுதல், “கரியதாம்” என்று கைங்கர்யத்திலே ஏவியருளுதல் செய்யக்காணுமையாலே, ஸர்வியியுண்டாய், நினைத்தபடிசெய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஸக்தியுண்டாய், ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க, நம் அபேகதிதம் செய்யாதொழிகிறது - செய்தருள நினையாமைக் குடலாயிருப்பதொரு வேறு இத்தலையிலேயுண்டாகையிறே என்று கைவாங்கினவர், பின்னையும் கைங்கர்யத்தி லுண்டான வரபலாதிஸயத்தாலே, மீண்டும் எள்பாபங்களைப் பார்த்தால், அவை

யுக்களபக்கவிலே வையுத்வப்ரதிபத்தி பண்ணியும், அமோ
 க்யங்களிலே ஹோம்யதாவஸ்யி பண்ணியும், பரஹிஸை பண்ணி
 யும், ஆர்த்தவிஷயங்களில் க்ஃபைபண்ணுதேயும், உன்னையொழியப்
 புறம்பே காலம் போக்கியும் போந்தேன், இப்படிபோந்தான் இப்[ரு
 போது ஷேவரீரையொழியச்செல்லாமையை யுடையனும் வந்தேன்,
 இனி விடவொண்ணாத ஸுரவந்த முண்டாய், குற்றங்களைப்பொறுப்
 பிக்கைக்குப் பிராட்டிஸந்நிபி யுண்டானபின்பு என் அபராயங்களைப்
 பொறுத்தருளி என்ஸ்வரூபாதுருபமான ஸேஷவ்ஃத்தியைக் கொண்
 டருளவேணுமென்று, பெரிய பிராட்டியார் புருஷகாரமாகத் திருவே
 ங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார். இதுதன்னை
 * வாணிலாமுதுவலிலே செய்ததன்றோ வென்னில் ; ஸுகுமாரரா
 யிருப்பார் விடாய்த்தால் பலகாலும் கர்ப்பூரநிகரத்தை வாயிவிடுமா
 ப்போலே, இவரும் பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார் ; “நிபபாத
 விவீஷணை” என்று அவன் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்து [யிரு
 ஸரணம் புகுப்போலே. ... .. *

முதற்பாட்டு. (தாயேயித்யாஜி) “மாதாபிதாஹ்ராதா” “ஹ்ராதா
 ஹர்த்தாய” “ஏகைகமலலாஹாய” என்கிறபடியே - ஷேவரே ஸர்வ
 வியஸைப்பாஷுமாரிருக்க, ஸோபாயிகபையுக்களாய, இத்தலையில்
 ப்ரயோஜநமுள்ளநாள் கொண்டு இவனுக்கு உதவவேண்டுமென்று தங்
 களைக்கொண்டு அகலநின்று அபராயத்தைப் பண்ணுமவர்களேயே
 வையுக்களென்று நினைத்து அந்ரயப்பட்டேனென்கிறார். தாயே !
 என்றும், தந்தையே ! என்றும், தாரமே ! என்றும், தோயே ! என்றும்,
 மக்களே ! என்றும். (நோயே பட்டொழிந்தேன்) நோயென்று -
 பிறவிக்குப்பேர். பிறந்தே எய்த்தொழிந்தே னென்றபடி. அவையு[உரு
 க்களை வையுக்களென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி, அத்தால் பெற்ற பே
 றிது என்கிறார். லேயேய் பூம்பொழில்குழ் விரையார் திருவேங்க
 டலா - உன்னைக்காண்பதோ ராசையினால் - நாயேன் வந்தடைந்தேன்
 என்றநவயம். (உன்னைக்காண்பதோ ராசையினால்) உன்னைக்காணவே
 ணுமென்கிற ஆசையாலே. (வேயித்யாஜி) மூங்கிற்குருத்துக்களா[நய
 லும் அழகிய பூம்பொழில்களாலும் சூழப்பட்டு பரிமளப்ரகரமா
 ன திருமலையிலே நித்யஸந்நிஹித னுனவனே. (நாயேன் வந்தடை
 ந்தேன்) புறம்பேபோகில் கல்லிட்டெறிவர்கள், உள்ளேபுகுரில் தொ
 ட்டதுவும் திண்டிறும் பொகடவேணும், பாலும்சோறுமிட்டு வள
 ர்த்தவனே திண்டிலும் குளித்து ப்ராயஸ்வித்தம்பண்ணவேண்டுமி[ரு
 படி தண்ணியேன். நல்கல் - அருட்கொடை. உன் க்ஃபையாலே என்
 னை அடிமை கொள்ளவேணும். ... .. க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. அவையுக்களை வையுக்களாக நினை
 த்த அபராயத்தைப் பொறுத்தருளவேணு மென்றார்—முதற்பாட்டில்;
 ஹோம்யமல்லாதவற்றிலே ஹோம்யஸ்யி பண்ணிப்போந்தேன்[சய
 அக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணு மென்று ஸரணம்புகுகிறார்—
 இப்பாட்டில்.

வ்யா.—(மானேய்கண்மடவார்; மான்போன்ற விழிகளையும் திடப்பத்தைபு முடையவர்கள். (மயக்கில்பட்டு) அவர்களோட்டைக்கண் வியிலே அகப்பட்டு, மயங்கல் - கூடலும், கலத்தலும். * அவர்தருங்கலவியேகருகி ஓடுமவரிதே. (மாநிலத்து) மஹாப்ரியிவிபில். (நானே நானாவிதநரகம்புகும்பாவம்செய்தேன்) நானாவியநரகம் நானேபுகும் பாபம்செய்தேன். (தேனித்யாதி) வண்டிகள்மொய்த்த பொழிலாலே குழப்பட்ட திருமலையிலே நின்றருளின. (என்னொய்வந்தடைந்தேன்) எனக்கு உரஸநியனூதிருக்கிறவுன்னை வந்து அடைந்தேன். ஆனையென்றது-செய்ததுக்காகக் காட்சியில்லை யென்று அதுக்குக் கருத்து[யி] இப்படி மஹாபாங்ககோப பண்ணினாரை, அதுதானே ஹேதுவாக அவனைக்கைக்கொண்டால் கேள்வியில்லை யென்றபடி. (அடியேனிய்யாதி) என்னை அடிமை கொண்டருளேனும். ... .. உ.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. தேவந்திருவுள்ளத்துக்கு அஸ்தையமாம்படி பரஹிஸை பண்ணிப்போந்தேனென்கிறார்.

வ்யா.—(கொன்றேன்பல்லுயிரை) மடிதடவி விட்டிலேன். அர்ப்பம் கொண்டு வந்தானாகில் பின்புடர்த்தியறக் கொண்டு பறித்தும், வெறுங்கையிலானாய் வந்தானாகில் அவன் பக்கமில்லை சில உண்டு என்று போய் அது பெறச் சினத்தாலே அவனையும் கொன்றேன். (பல்லுயிரை) ஒருவரிருவரல்ல. இது பொல்லாதென்று உய் சொல்லுகிற நீர் இப்படி செய்வானென்னென்ன (குறிக்கோளொன்றிலாமையினால்) அதுக்கடி - பரஹிஸை அநர்ப்புறேது என்று ஸ்வயிப்பண்ணாமல். (என்றேனு மித்யாதி) பசித்துவந்து அர்ப்பித்தவர்களுக்குக் குளிர ஒருவார்த்தையும் சொல்லி யறியேன். இட்டறியேன் என்பது அந்த ப்ரஸங்கமழு முண்டாகிவிதே. (குன்றேயித்யாதி) குன்றொத்த மேவமென்னுதல், குன்றிலே படிந்த மேவ [உரு] மென்னுதல். கழுத்தேகட்டனாயாக நீரைப்பருகினது முகட்டிலே படிந்து முழங்குகிற குளிர்மாமலேவெங்கடவா!. (அன்றே மித்யாதி) கொன்ற கை கறைகழுவாதே அன்றே வந்தடைந்தேன். (அடியேனை யாட்கொண்டருள்) * பிழைப்பராகிலும் தம்மடியார் செய்வது பொறுக்கவேணுமே. ... .. டு.

நாலாம்பாட்டு. (குலமித்யாதி) “குலங்களாய விரிரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்னாதே, குலங்களில் நான் பிறவாதகுலங்க ளில்லை; “யாதானுமோராகை” இத்யாதி. அதுலோம ப்ரகி லோம ரூபத்தாலே நான் பிறந்த பிறவிக்கு ஒரெல்லையிலே. குலங்களெல்லாவற்றிலும் பிறந்திறந்து திரிந்தேன். (எய்த்தொழிந்தேன்) இப்படி அநாடிகாலம் பிறப்பதிறப்பதாய்த் திரிந்தேன், இளைத்தேன். அப்படி பிறந்திறந்த ஜம்ங்களில்வதேனும் நன்மைகள் செய்ததுண்டோவென்ன (நலந்தானென்று மிலேன்) ஒருநன்மையென்று பேரிடலாவது த்ரிவியகரணங்களாலு மில்லை. இப்போதுதான்

எதேனும் நன்மை செய்ததுண்டோ வென்ன (நல்லதோறம் செய்து மிலேன்) வலவ்யாப்தமா யிருப்பதொரு ஸத்கர்மம் பண்ணப்பெற்றிலேன். (நிலமித்யாடி) ஹுமியிலே நீர் தோயும்படி அருவிகளாலே விழுந்து பெருகும்படி மேவங்கள்வந்து படிந்து வர்ஷிப்பதா[தி]ய். (நெறியார் திருவேங்கடவா) நித்யஸூரிகளுக்கும் ஹஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கிறவனே. அன்றியே, “நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று” இத்யாடிப்படியே - ஸௌரத்தைத் துறந்து திருவேங்கடமுடையானைப் பெறுகைக்கு வழிப்படுகிற உபாஸகையுடைய திருமலை யென்னுதல், [1] (அலந்தேனித்யாடி) ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அதிலே யிளைத்து வந்தடைந்தேன், அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ...ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (எப்பாவமித்யாடி) அதிபாதகம் உபபாதகம் மஹாபாதகம் என்றாப்போலே சொல்லுகிற பஞ்விபமான பாபத்தைப்பண்ணி, தத்வலத்தைக் கேட்டுக் கலேசப்பட்டேன். துப்பா- [1] ருஸமர்யனே. இப்பாபங்களைப் போக்கி ரகதிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வலக்தியுமானவனே. (நின்னடியித்யாடி) உன்திருவடிகளை விடாதே ஆபுரயிக்க வல்லேனாய்த்திலேன். (செப்பாந்தின்வரைகூழ்) செப்பம் - வழி, ஆர்தல். நிறைதல். வழியுடையார் வந்து நிறைந்தேன்றபடி. ஸ்வரூபாது ரூபமாக வழிப்பட்டவர்கள் வந்துசேருவதா [உ]ய், தின்னிய வரைகளாலே சூழப்பட்ட. (திருவேங்கட மாமலை என்னப்பா! வந்தடைந்தேன்) திருமலையிலே யெழுந்தருளி நின்று, என் ஸேஷத்வத்தையும் ஷேவரீருடைய ஸேஷித்வத்தையும் (க)உதறிப்படுத்தவனே!, அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ... து.

ஆறும்பாட்டு. (மண்ணியித்யாடி) பஞ்ஹகுதங்களாலே நிர்மி[2]ருதமான ஸரீரங்களிலே புக்கு, அதுக்குறுதியே வேண்டி, அது கிடையாமல் கூப்பிட்டுத் தளர்ந்தெய்த்தொழிந்தேன். (விண்ணுரித்யாடி) ஆகாசாவகாஸத்தை உடைத்து வளர்ந்த பெரிய கொடுமுடிகளையும் மிக்க பரிமளத்தையு முடைய திருமலையிலே நின்ற. (அண்ண) கீழ் “அப்பா” என்றாரே ; இங்கே அண்ண! என்கிறார் *தா [௩]யேதந்தையில் விட்ட வறவெல்லாமிவனே யாகையாலே. “மாதாபிதாஹ்ராதாநிவாஸ:” இத்யாடிப்படியே என்னை யாட்கொண்டருளே.சு.

ஏழாம்பாட்டு. (தெரியேனித்யாடி) * தெரிந்துணர்வொன்றில் லாமையாலே அநேகம் பொல்லாங்கு செய்து விட்டேன். (பெரியேனாகியபின்) பக்வனானபின்பு. (பிறர்க்கேயித்யாடி) நல்லதொன்று கண்டால் தனக்கென்னத் தவிர்த்து, விஷயங்களுக்கு வேணும் என்று அவர்களுக்குத் தேடி யிடத்திரிந்தேன் என் கையாலே. * காரியம்நல்லன்களவைகாணில் என் கண்ணனுக் கென்றிருக்குமாப்போலே, நல்லது

கண்டால் இன்னாளுக்கு என்று ஸமர்ப்பித்திறே போருவது. (கரிசேரித்யாடி) ஆனகளானவை யினம்பிரியாதே வர்த்திப்பதாய், அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்டி. (கனமாமலேவங்கடனா) ஸ்வர்ணமிரியென்று பேருடைத்தாய் மஹார்வமான பெரியதிருமலையிலே நிற்கிறவனே. (அரியே வந்தடைந்தேன்) ஆபிரதவிரோயி நிரஸஸீலரான டேவரீரை வந்தடைந்தேன், அடியேனையாட்கொண்டருளே.

எட்டாம்பாட்டு. (நோற்றேனித்யாடி) அநேகம் ஜந்மங்கள் தபஸ்ஸுபண்ணினேன் உன்னைக்கானவேனுமென்னுமாசையினுளே. (ஏற்றேனிப்பிறப்பே) இப்பிறப்பிலே உனக்கேற்கும்படி சமைந்தேன். [ம (இடருற்றனன்) நான்நின்றநிலை சாலப்பொல்லாது என்று என்நெஞ்சிலே பட்டு சால டுஃவப்பட்டேன். (கோல்தேனித்யாடி) கொம்புகளிலே வைத்த தேனானது கூடுகொள்ளாதே வெள்ளமிட்டுப் பாய்ந்து அருவியாய் ஒழுகுசிற, குளிரந்த சோலைகள் சூழப்பட்ட வேங்கடவா !. (ஆற்றேனித்யாடி) ஜந்மபரம்பரைகளுக்கு ஆற்றமாட்டிடுமாதே வந்தடைந்தேன், அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பற்றேனித்யாடி) ஹவத் ப்ராப்தி ஸாயநமாயிருப்பதொன்று உடையேனல்லேன். (பாலமேயித்யாடி) டுஷ்கர்மங்களைப் பண்ணி, அதுவே எனக்கு நிருபகமாம்படி போந்தேன். ஆத்மாவை ஜ்ஞாநத்தையிட்டு நிருபிக்குமாப்போலே, பாபத் [உறதையிட்டு, இவன் பாபகர்மா என்னும்படி போந்தேன். (மற்றே லொன்றறியேன்) உன்னைலவிக்கைக்கு ஒரு உபாயவிஷயஜ்ஞாநமு மறியேன் உன்னை யொழிய. (மாயனே) ஆஸ்வர்யமூண வேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. (எங்கள் மாதவனே) எனக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரும் டேவரீரும் வந்து என்னை அவஸரம்பார்த்து விஷயிகரிக்க [உரு நிற்கிறவனே. (கல்தேனித்யாடி) மலைத்தேனாவை முழஞ்சுகள் கொள்ளாதே வழிந்து புறப்பட்டுச் சோருமாப்போலே ஒழுக்குவதாய், தாமரைத்தடாகங்களை யுடைத்தான திருமலையிலே நிற்கிறவனே. (அற்றேனித்யாடி) டேவரீருக்கு அநந்யார்ஹ ஸோஷஹுதனானேன், அடியேனை யாட்கொண்டருளே. ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணுயித்யாடி) எனக்கு ஸப்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனுமாய், யாரகனுமாய், மேவம்போன்ற வடிவையு முடையவனே. (விண்ணோரித்யாடி) நித்யஸூரிகள் ஸ்தோத்ராடிகளைப் பண்ணும்படி பெரிய திருமலையிலே நின்றருளின வேடைகவே ட்யன். பொழிலென்று - பெருமைக்குப்பேர். (கண்ணுரித்யாடி) திண்மை மிக்க மாடங்களுந் மாளிகைகளும் சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் பண்ணிலே பூர்ணமாகப் பாடின பாடல் பத்தையும் அஹ்யஸிப்பார்க்கு, விரோயி பாபங்களொன்றுமில்லை. ... .. உ.

முதற்பத்து - புத்தரத்திருமொழி - கண்ணுர்கடல். பாவேலம்.

தம்முடைய வெறுமையைச் சொல்லி கைங்கர்யலாஹத்துக்கா
க ஸரணம் புக்கார் - கீழ்த்திருமொழியில்; ஹாஷ்யகாரர் ஸரணம்
புக்க வநனாம், “ஸ்யஞ்ஞலஸஞ்சம் ரூபமான ப்ரக்லீதியைக் கழித்
துத் தாவேணும், அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழித்துத் தாவேணு[டு
ம், விரோயியைப் போக்கித் தாவேணும், பரஹத்த்யாடிகளைப்
பிறப்பிக்கவேணும்” என்று அபேகித்தாப்போலே, இவரும், வி
ரோயிரஸந ஸீலஞய் ஸர்வரக்ஷகஞய் ஆபிரிதஸ்பர்ஸமுள்ள டிர
வ்யத்தாலல்லது யரியாதானய் ஆபிரிதஸஸீலேஷைக்ஸ்வஹாவனய்
ஸர்வஸுலலனயுமுள்ள ஸர்வேஸ்வரணே, என் விரோயியைப் போ[டு
க்கித்தாவேணும், உன்னுல்லலது செல்லாமையைப் பிறப்பிக்க வே
ணும் என்றபேகிக்க; உம்முடைய ஸர்வாபேகிதங்களும் செய்ய
வன்றோ நாமிங்கேவந்து நிற்கிறது என்று திருமலையில் நின்ற நிலை
யைக்காட்டி, அநனூரத்திலே இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து இவ
ர்க்கு பரஹத்த்யாடிகளைப் பிறப்பித்தா னென்கிறது - இத்திருமொழி
யில். பரபந்நுக்கும் ஹத்தியோஹநிஷ்டனுக்கும் ஹத்தியுண்டே;
“நமஸ்யனூஸ்யமாஹ நித்யம்” என்று இரண்டிடத்திலும் சொல்லா
நின்றதிறே. ... .. *

முதற்பாட்டு. (கண்ணரித்யாடி) கண்ணென்று - இடம். இட
முடைய கடலென்றபடி. பெரிய கடலை அகழாக வுடைய லங்கே[உய
ஸ்வரனுடைய. (திண்ணாகமித்யாடி) திண்ணிய நெஞ்சு பிளக்கும்படி
சரத்தை யேவினான். (விண்ணேரித்யாடி) நித்யஸஞ்சரிகள் வந்து கை
ங்கர்யம் பண்ணுகிற திருமலையிலே நிற்கிறவனே. (அடியேனித்யாடி)
என்னுடைய கைங்கர்ய விரோயியைப் போக்கி யருளவேணும். க.

இரண்டாம்பாட்டு. (இலங்கையித்யாடி) “என்னது லங்கை, [உரு
என்னதுலங்கை” என்றுலங்கையாகிறபடை வீட்டுக்கு அஹிமாரிகளாக,
ராக்ஷஸருடையதிரள்கெட்டுநசிக்கும்படி, கொடியான திருவடிதிருந்
தோளிலே நல்தரிக்க விருந்து ஒருசாரிகை வந்தாய். விலங்கல்-மலை,
குடுமி - உச்சி. திருவேங்கடமலை யுச்சியிலே மேவநின்ற. அலங்க
ல்-மலை. திருத்துழாய்மலையைத் திருவஹிஷேகத்திலே யுடைய[நய
தேவரீர், அடியேன்விரோயியைப்போக்கியருளவேணும். ... 2.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. (நீராரித்யாடி)ப்ரளயத்தில் ஜயத்து நஸி
யாதபடி வயிற்றிலேவைத்து ரகித்தாப்போலே, ஸுஸாரமாகிற
ப்ரளயத்தில் நான் நஸியாதபடி ரகிக்கவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(நீராரித்யாடி) நீர்மிக்க கடலும், மண்ணும், அந்நியு[நு
ம், வாயு, ஆகாஸாடிகளெல்லாம் அமுதுசெய்த. (ஏராலமித்யாடி)
ஏர் - அமுது. அழகிய ஆலிலேமேலே கண்வளர்ந்தவனே. (சீராரி
த்யாடி) சீர் - அமுது. அழகிய திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணி
நிற்கிற ஆராவமுதே! அடியேற்கருளாயே. ... .. ௩.

அ.—நாலாம்பாட்டு. (உண்டா யித்யாடி) ஸ்ரீவாமனாய் இந்நீரனு
க்கு ராஜ்யலாஹத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கும் கை
ங்கர்ய லாஹத்தைப் பண்ணித்தாவேணு மென்கிறார்.

வ்யா.—(உண்டாயித்யாடி) உயிகளிலே சேமித்து வைத்த நல்ல நெய்யைக் களவுகண்டு இனிதாக அமுதுசெய்தாய். (கொண்டாயித்யாடி) ஸ்ரீவாமனாய் “என்காலாலே மூவடி தரவேணும்” என்று ஊஞ்ஞமியை யீரடியாலே அளந்து கொண்டாய். (விண்டோயித் [தியாடி) ஆகாஸாவகாஸமடைய வளர்ந்த ஸிவரங்கனாயுடைய திருவேங்கடம் மேய. (அண்டா) பரமபடி நிலயனே !, அடியேனுக்கு கீபையைப் பண்ணியருளவேணும். ... .. ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்லாடினுடைய விரோயியைப்போக்கிணப் போலே, என் விரோயியைப் போக்கி ரக்திங்க வேணு [மென்கிறார்.

வ்யா.—(தூணாயித்யாடி) தூணானதுக்குள்ளே. (அரியாய் வந்து தோன்றி) “அளந்திட்ட” இத்யாடி. அக்தூணுக்குள்ளே, நாவலிஹமாய் வந்து தோன்றி. (பேணுவித்யாடி) பின்னே, ப்ரஹ்லாடினைப் பேணுத ஹிரண்யன்மார்வைப் பிளங்கிட்டாய். (சேணித்யாடி) [மடு சேண் - உயர்த்தி. உயர்த்தி மிக்க திருமலையிலே பொருந்தினவனே. (கோணுகணையாய்) கோள்-மிடுக்கு. ஸர்வேஸ்வரனும் பெரியபிராட்டியாரும் துகைத்தேறிப் பரிமாறாநின்றால், அந்த ஹோமவெள்ளத்தை யாற்றியதுக்கத் திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனே !, அடியேனைத் திருவுள்ளம்பற்றுவ. ... .. ரு.

அ.—ஆறும்பாட்டு. இவருடைய இசைவுபெற்றவாறே, இவர்திருவுள்ளத்தேபுகுந்தான், அவன் புதுந்தபடிபை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(மன்னுவித்யாடி) அஸ்யிரமான ஜம்மத்தைத் தவிர்த்து. (தன்னுக்கி) தன்னுடையவ னுக்கி. (தன்னின்னருளித்யாடி) தன்னிர்ஹேதுக்கீபையைப் பண்ணின என்னாயன். (மின்னிரித்யா [உருடி) மின்னையுடைத்தான மேவங்கள் வந்து சேருகிற திருவேங்கடம் மேவின. (என்னுனை) இவர் கவிபாடின ஆனையாய்த்து. (என்னப்ப நென் நெஞ்சினுளானே) எனக்கு ஜககனுவன், என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தான். ... .. ஈ.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டியாருடைய ஸரஸிலேஷ விரோயியைப் போக்கிணப்போலே, என் விரோயியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

வ்யா.—(மானேயித்யாடி) மானொத்த நோக்கையும் மடப்பத்தை யு முடைய நப்பின்னைகலவிக்கு விரோயியா யெதிர்த்து வந்த ஆன்விடை யேழையும் வென்ற அழகிய வரை போன்ற தோளை [உருயுடையவனே. ஆனென்று - எருது ; ஆன்விடையென்றும் - எருது ; விடையென்றும் - எருது. ஆன்விடை யேழையும் செற்ற என்றபடி. (தேனே) “எனக்குத் தேனேபாலே” இத்யாடி. (திருவேங்கடமித்யாடி) திருவேங்கட மாகிற பெரியதிருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வநிர்வாஹகனே. (என்மனமித்யாடி) என்மனையத்திலே, “அரவத்தமளியினோடும்” இத்யாடிப்படியே எழுந்தருளியிருந்தாயே. எ.

உகஅ பெரியதிருமொழி.—முதற்பத்து, பத்தாந்திருமொழி.

எட்டாம்பாட்டு.(சேயனித்யாடி) அநாபுரிதர்க்கு உஞரஸ்யனாயும், ஆபுரிதர்க்கு எளியனாயு முள்ளவன். எங்கேகண்டோமென்ன (என சிந்தையுள் நின்றுமாயன்) என்றெஞ்சிலே நின்று ஆய்மய்யுஞ்சென். (மணிவாளொளியென்தரளங்கள்) வாளென்றும்-ஒளி ; ஒளியென்றும் - ஒளி. ஒன்று மணிக்கும், ஒன்று முத்துக்குமாகக்கடவது வே யின்ற ஒளியையுடைய வெண்முத்தும், ஒளியையுடைத்தான ரத்ந ங்களையு முடைத்தான திருமலையிலே நின்ற. (ஆயனித்யாடி) கீஷ் ணன்றிருவடிக ளொழிய வேறென்றறியேனே. ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.(வந்தாயித்யாடி) பரமபடித்திலநின்றும் வந்து என்ஹீடியத்திலே புகுந்து ஸ்யாவரப்ரதிஷ்டைபாக நின்றும். (நந் தாகொழுஞ்சுடரே) நந்துதல் - நபித்தல். நித்யமாய் அதுபுஜ்வல மான அழகிய தேஜஸ்ஸை யுடைய எங்கள்ஸ்வாமீ.(சிந்தாமணியே) வினாமணி என்கிற ரத்நம் எல்லார்க்கும் எல்லாம் கொடுக்குமாப் போலே, எல்லார்க்கும் எல்லாபுருஷார்புங்களையும் கொடுக்குமவியரு னே. எங்கேநின்றென்ன; திருவேங்கடம் மேய என்னுயனே. (இனி யானுன்னையென்றும்விடேனே) என்விரோயியைப் போக்கி என் அபேகதிதங்க ளெல்லாம் செய்வாயானபின்பு இனியொருநாளும் உன்னேவிடேனே. ... .. கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. இத்திருமொழியை அம்யவஸ்க்கவல்லார்[உய] நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெறுவென்கிறார்.

வ்யா.—(வில்லாரித்யாடி) * வேடார் திருவேங்கடமிறே. வில்லே யுடைய வேடர் மிக்குள்ள திருமலையிலே நின்ற. அன்றியே, (வில்லார் மணி) என்று பாடமானபோது, ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய திருமலை என்றாகக்கடவது. (மல்லார்திரடோள்) மிடுக்குமிக்கு த்திரண்ட தோ ள்களையுடைய, (மணிவண்ணனெம்மாணை) நீலரத்நம் போன்ற வடி வழகாலே என்னையெழுதித் கொண்டவன். (கல்லாரித்யாடி) மலைபோ ன்ற திரண்டியர்ந்த தோள்களையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இச்சொ ண்மாலை. (வல்லாரவர்) வல்லார் யாவர்சிலர். (வானவராகுவர்தாமே) பாரிபேஷாக நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெறுவர். ... .. ம.

ஜீயர்திருவடிகளேரணம்.

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

இரண்டாம்பத்து - முதல்திருமொழி - வானவர், ப்ரவேசம்.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் வ்யாக்யாநம்.

வானவர் ப்ரவேசம், “அடைந்தே னடியேனை யாட் கொண்டருள்” என்றும் “இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே” [10] என்றும், கைங்கர்ய லாலத்துக்காகத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புக்கு, இக்கைங்கர்யம் நித்யமாய்ச் செல்லவேனுமென்று இதிலே ப்ரேமம் பிறந்ததாய் நின்றது - கீழ்; நமக்கிப்படி இந்த ஸமாயிதான் பிறக்கைக்கடியென்? என்றாய்ந்த விடத்து, “மந ஏவ மதுஷ்யாநாம்” என்கிறபடியே-நாட்டார் வாஹ்யராயும் குடிஃஷ்டிய டிகளாயும் அந்ரஃபப்பட்டுப் போகாநிற்க, நமக்குக் கைங்கர்யலால த்துக்காகத் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகையும் அதுதான் நித்ய மாய்ச் செல்லவேனு மென்னும் படியான ருசி பிறக்கைக்கும்

பெரியவாச்சான் பின்னை வ்யாக்யாநம்.

“அடைந்தே னடியேனை யாட்கொண் டருளே” என்[10] னும் “இனியா னுன்னை யென்றும் விடேனே” என்றும் கைங்கர்ய லாலத்துக்காகத் திருவடிகளிலேவந்து ஸரணம் புக்கு, இக்கைங் கர்யந்தான் நித்யமாய்ச் செல்லவேனு மென்னும்படி அதிலே ப்ரே மம் பிறந்ததாய்நின்றது; நமக்கிப்படி யிந்தஸமாயிதான் பிறக்கைக்கடி யென்? என்றாய்ந்து பார்த்தார் உபகாரஸம்ஸீதிக்காக; அத்தை ஆராய்ந்தவாறே, “மநஏவ” என்கிறபடியே - நாட்டார் வாஹ்ய ராயும் குடிஃஷ்டிகளாயும் அந்ரஃபப்பட்டுப் போகாநிற்க நமக்கு கைங் கர்யலாலத்துக்காகத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸரணம் புகுகையும், அதுதான் அவிஃவிரந்தமாய்ச் செல்லவேனு மென்னும்படியான

அ.—வானவர் ப்ரவேசம்.—முதற்பத்தால் - திருமந்த்ரலாலத்தையும், மந்த் ரார்யாதுஸந்த்யாருஞ் செய்தருளினபடியையும், மந்த்ரம் விளைந்த நிலத்தில் தம க்குண்டான ப்ராவண்யத்தை யு மருளிச்செய்து, மந்த்ரம் ஸ்ரீஸாளம்ராம ஸ்ரீநை மிஸாரண்ய ஸ்ரீஅஹோஸில ஸ்ரீவேங்கடாசலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலே அவற் றை யதுஹியாநின்றுகொண்டு, தமக்கு ஹவத்விஷயத்தில் ப்ரீதிகாரித் நித்ய கைங்கர்யமே புருஷார்யமென்று அதுதியிட்டாராய்த்து; இனி, இரண்டாம்பத்[10] ய தால் - திருவேங்கடம், திருவெவ்வூர், திருவல்லிக்கேணி, திருநீர்மலை, திருக் கடல் மலை, திருவிடவெந்தை, திருவட்டியகரம், ஸ்ரீபரமேச்சுவரின்ணகரம், திருக்கோவலூர், இவற்றிலே உகந்தேழுந்தருளி யிருக்கு மெம்பெருமான்களை அலிபிலேஸாதியுத்தாலேபாடாநின்றுகொண்டு, தம்முடைய ஸ்வரூபந்தான் ஹம வதஸேஷத்தவபர்யதூமாயிருக்கும்படியைச்சொல்லி, கீழ்ப்பத்தில் ப்ரார்மித்த[10] டு கைங்கர்யந்தானும் அவன்நினைவாலே வரவேனுமென்கிற அர்முத்தை வெளியிட்டு, அப்புருஷார்யத்தை ஓடவைக்கிறுரென்று இப்பத்துக்கு ஸஹ்தி கண்டுகொள்வது. கீழிரண்டு திருமொழிகளோடு ஸஹ்தி யருளிச்செய்கிறார் (அடைந்தேனித் யாடி.) “பொங்குபோதியும்” “துவரியாடையர்” என்கிற பாட்டுக்களைக் கட்டாவி த்து (நாட்டாரித்தியாடி.)

உசு0 பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்துமுதல்திருமொழி,

மு.—வானவர்தங்கள்சிந்தைபோலவென்னெஞ்சமே யினிதுவந்து, மா
மானவர்தங்கள்சிந்தை யமர்ந்துறைகின்றவெந்தை, [தவ
கானவரிடிகாரகிற்புகை யோங்குவேங்கடம் மேவி மாண்குற
ளானவந்தணற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. க.

ப-ரை.—மா-மிக்க, தவம்-தபஸ்யையுடைய, மானவர்தங்கள் - மதுஷ்யர்களு
டைய, சிந்தை - நெஞ்சில், அமர்ந்து-பொருந்தி, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்
ணுகிற, எந்தை - என்ஸ்வாமியாய் ; கானவர் - வேடர்கள், கார் - வயிரம்
பற்றிக்கறுத்த, அகில் - அகில் மரங்களைவெட்டி, இமி - நெருப்பிலிகையாலுண்
டான, புகை - புகையானது போய் வ்யாபிக்கும்படி, ஓங்கு - உயர்ந்த, வேங்[டு
கடம் - திருமலைிலே, மேவி - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய் ; மஹாபலபக்கல்
நீரேற்றவன்று, மாண் - அழகிய, குறளான - வாமநவேஷங்கொண்ட, அந்தணற்
கு - ப்ராஹ்மணனான என்ஸ்வாமிக்கு ; வானவர்தங்கள் - நித்ய ஸுதிரிகளுடைய,
சிந்தைபோல - ஹ்ரீதயத்திற்போலே, இனிது - இனிதாக, உவந்து - உகந்துவந்து,
இன்று-இப்போது, அடிமைத்தொழில்-கைங்கர்யம் பண்ணுகையில், பூண்டாயே-
அந்வயித்தாயே !, என்நெஞ்சமே ! - எனக்குப் பரங்கான மநஸ்ஸே! என்று தந்திரு
வுள்ளத்தோடேகூடி இனியராகிரார். ... .. க.

இதெல்லாவற்றுக்கும்அடிஎன்னெஞ்சிறே என்று, தம்நிருவுள்ளத்தை
க்குறித்து, உன்னாலே இஸ்ஸம்ஸீபி யெல்லாம் பெற்றே நென்று
திருவுள்ளத்துடனே கூட்டி யினியராகிரார். ... .. *

முதற்பாட்டு. (வானவர்தங்கள்சிந்தைபோல) நித்யஸுதிரிகள்
ஹ்ரீதயத்திற்போலே உகந்துவந்து. (மாதவயித்யாதி) மஹாதபஸ்
ஸையுடையரா யிருக்கிற மதுஷ்யருடைய ஹ்ரீதயத்திலே நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற என்ஸ்வாமி. கானவருண்டு-வேடர், அவர்கள்

ருசிபிரக்கையும், இஸ்ஸம்ஸீபிக்கடி யென்னெஞ்சிறேயென்று, தந்
திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உன்னாலே யெனக்கு இஸ்ஸம்ஸீபியெல்லா
முண்டாய்த்தென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டி யினியராகிரார். *

முதற்பாட்டு.— (வானவரித்யாதி) நித்யஸுதிரிகள் ஹ்ரீத
யத்திற்போலே என் ஹ்ரீதயத்திலான. (மாதவமானவர்தங்கள்
சிந்தை யமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை) மஹாதபஸ்ஸையுடையரா[நய
யிருக்கிற மதுஷ்யர்களுடைய ஹ்ரீதயங்களிலே அநந்ய ப்ரயோஜந
யுயக்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமி. (கானவரித்யாதி)

“என்நெஞ்சமென்பாய் !” என்றத்தைப்பற்ற (திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி யென்
றது.) இனியராகிரார் - உபகாரஸம்ஸீதிபண்ணி யுகக்கிருரென்னை. ... *

முதற்பாட்டு.—(வானவரித்யாதி.) “என்னெஞ்சிலுளானே” என்றும் “என்
மனம் குடிகொண்டிருந்தாயே” என்றும் “எனசிந்தையுள்ளின்ற மாயன்” என்றும்
“என்மனம் புகுந்தாயே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அவன் தன் திருவுள்ளத்
தில் அமர்ந்து வந்ததிக்கிறமையை அதுஸர்யித்து, இப்படி மஹாதபஸ்விஹ்ரீதயகமல
நிலயனாயிருக்கும் “அந்தணற்கு - அடிமை - பூண்டாயே” என்று நெஞ்சைக்
குறித்தருளிச்செய்கிறாரென்று அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

ஹ்ரீதயத்திலானவென்றது - * எந்தைக்கு விஸேஷணம், இப்பக்ஷத்தில், “இ
னிதுஉவந்து” என்றதுக்கு - இனிதாக வுகந்திருக்கிற என்று ஸப்தாரயமாக்கிக்
கொள்வது.

மூ.—உறவுசுற்றமென்றொன்றிலாவொருவனுக்கந்தவர்தம்மை, மண்மி
பிறவியே கெடுப்பானதுகண்டென்னெஞ்சு மென்பாய்!, [சைப்
குறவர்மாதர்களோடுவண்டுகுறிஞ்சிமருளிசைபாடும் வேங்கடத்
தறவருயகற்கின்றடிமைத்தொழில்பூண்டாயே. உ.

ப-ரை.—உறவு - காமநிபந்தரமான பந்துக்கள், சுற்றம் - ஜ்ஞாதிகள், என்
று - என்று இங்ஙனையுள்ள, ஒன்று-ஒருவுறவையும், இலா-உடையனல்லாத, ஒருவ
ன் - ஒப்பற்றவனாய் ; உகந்தவர்தம்மை - தானுகந்தவர்களை, மண்மிசை - பூமியில்,
பிறவி - பிழக்கையாகிற ஸம்ஸாரஜ்ஞமத்தை, கெடுப்பான் - போக்குமவனாய் ;
குறவர் மாதர்களோடு - குறப்பெண்களோடே, வண்டு - வண்டிகள், குறிஞ்சி [யி
மருள் - குறிஞ்சி என்னும் பண்ணை, இசைபாடும் - இசைத்தப்பாடுகிற, வேங்க
டத்து - ஸ்ரீவேங்கடாத்ரியில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அறவன் - பரமதார்பிக
னான, நாயகற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அதுகண்டு - அவன்ஸவபாவத்தை அறஸந்
தித்து, என்னெஞ்சும் என்பாய்! - என் நெஞ்சு என்கிற நீ, இன்று - இப்போது,
அடிமைத்தொழில்பூண்டாயே—.

தங்கள் புனங்களில் மரங்களை வெட்டித்திரட்டி நெருப்பையிடுவர்
கள் ; அது அகில்மரமாகையாலே அகிற்புகை ஒங்காநின்றதுள்ள
திருமலையிலே மேவி. (மாணித்யாதி) அழகிய குறளாய் ஸ்ராஹ்மண
வேஷம் கொண்டவற்கு இன்று கைங்கர்யம் பண்ண ஏன்று
கொண்டாயே.

கானவருண்டு - அங்குத்தைத் திருவேடுவர், அவர்கள் தங்கள் புன
ங்களிலுண்டான மரங்களைவெட்டித் திரளவிட்டு நெருப்பையிடுவர்
கள் ; அதுதான் அகில்மரமாகையாலே அகிற்புகையானது போ
ய் ஆகாஸாவகாஸத்தை யிடமடைக்கும்படி யோங்கின சரிவரத்தை
யுடைய திருமலையிலே பொருந்தி வரத்திக்கிற. (மாண்குறளான [உடு
வந்தணற்கு) தன்னுடைமையைப்பெறுகைக்குத் தன்னை யிரப்பாள
னாக்கினவற்கு. அந்தணற்கென்றது-ஸ்ராஹ்மணர் கென்றபடியிறே.
மஹாபவஸிக்கு கொடுத்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி விரீதவேஷத்
தோடே சென்றனாய்த்து. (மாண்குறளான வந்தணற்கு - வானவர்
தங்கள்சிந்தைபோலவென்னெஞ்சமே யினிதுஉவந்து-அடிமைத்[டய
தொழில் பூண்டாயே) நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ஸீடியம் ஹவத்
கைங்கர்யத்திலே ப்ரவணமாயிருக்குமாப்போலே, நீ இவன்றிருவடி
களிலே உகப்போடே அந்வழித்தாயே. (மாணித்யாதி) அவனடிமை
கொள்வதாக வந்து இரந்துநிற்கிறபின்பு நீயும்அவன் நினைவின்படியே
போகப்பெறுவதே!.

புனங்களில் - நிலங்களில். (போய்) என்ற வரணரம், வ்யாபிக்கும்படி
யான என்று சேஷம். சரிவரத்தை யுடையவென்றது - அர்ய ஸரியார்யம்.
யோஜாரோஷம் (மாணித்யாதி.) இப்பக்கத்தில், “உவந்த” என்று -
ல்யஸைபடம். “மாண்குறள்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாணரம் (அவனித்யாதி.)
அதாவது - மண்ணிரக்க முன்பு மாண்குறளான வனவனிக்கே தம்மை யடிமை
கொள்ளுகைக்குத் தம் நெஞ்சிலிப்போதொரு வாமநவேஷங்கொண்டானென்றி
ருக்கிறாரென்கை. அன்றிக்கே, இப்போது இவ்வவதாரத்தை யறஸந்யிக்கைக்குத்
தாத்பர்ய கயநரூபேண இவ்வாக்யம் ப்ரஸுதுதமானதென்று ஏகதாத்பர்யமாக
வுமாம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (உறவித்யாடி) கர்மநிவந்தநமான ஒருறவு ஜ்ஞாதிகள் என்று ஒன்றுமில்லாத அடிவியன். (உகந்தவரித்யாடி) தானுகந்தவரை யென்னுதல், தன்னையுகந்தவ ரென்னுதல். (மண்மிசை யித்யாடி) ஊடுமியிற் பிறவாமலதுகண்டு, என்னெஞ்ச மென்ருகிற நீ. (குறவர்மாதரித்யாடி) குறவர் பெண்களுடனே, அவர்கள் குழவிலே யிருந்து வண்டுகளானவை குறிஞ்சியிசையையும் பாடும் வேங்கடத்தே நிற்கிற. (அறவன்) ஸஹருபன். அறம்-ஸஹம். நாயகன்-ஸர்வஸ்வாமி; அவனுக்கடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. உ.

இரண்டாம்பாட்டு.—(உறவித்யாடி) ஸந்தாக்கள், ஜ்ஞாதிக்கள் என்று இங்ஙனே கர்மநிவந்தநமாகச் சொல்லலாவ தொரு உறவையுடையனல்லாத அடிவியன். (உகந்தவரித்யாடி) தான் சிலரை யுகந்து அவர்கள் பக்கலுகப்பாலே அவர்களுக்குப் பாப ந்னதப் போக்குதல் மலத்தைக்கொடுத்துவிடுதல் செய்கையன்றிக் கே, ஸஹராஜம்மத்தைப் போக்குக்கொடுக்கிற ஸ்வாவத்தை அது ஸந்தித்து. (உகந்தவர்) தன்னை யுகந்தவர்க்கெல்லாம். (என்னெஞ்சமென்பாய்) அவனைச் சொல்லுவதோ, உன்னைச் சொல்லுவதோ, உன்னை ஆராரென்று சொல்லுவேன். ஸஹாவநாப்ரகாரமிருக்கிறபடி. என்னெஞ்சமென்றபடி. (குறவரித்யாடி) குறப்பெண்களோடே கூட வண்டுகளானவை, குறிஞ்சி இந்தளம் என்கிற பண்களைப் பாடாநிற்கிற. (வேங்கடத்தறவனாகற்கு) தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்து நம்மடிமைபெறு கைக்குத் தம்மை நமக்குத் தந்துகொடுநிற்கிற பரமயார்மிகள். நம்மை யடிமைகொள்வதாகத் திருமலையிலேவந்து ஸந்திப்பண்ணின பரமயார்மிகனுக்கு. (அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே) அவன் திருமலையிலேவந்து நிற்கிற நிலையை நீயொருபடி ஸவலமாக்கிறாயே...உ.

இரண்டாம்பாட்டு.—(உறவித்யாடி) நெஞ்சானது, நீர்நம்மைச் கொண்டாடா நின்றீர், அடிமைத்தொழில் நமக்கு நித்யமாகக் கிடைக்குமோ, விரோயிவிடாது யிலன்றோ நாயிருப்பதென்ன; அவனுடைய மோகத் தாடித்துத்தைச் சொல்லிக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸந்தி கண்டுகொள்வது.

* தாதேயத்தையிலே அவனை ஸர்வவிபவந்தவாக அதுஸந்தித்தவர்தா [நய] மே உறவும் சுற்றமுமா யிருக்க, அத்தை இல்லை என்கிறதென்னென்ன; தாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வந்தாக்களித்யாடி) “பிறவியே” என்கிற ஏவகாரவ்யாவர்த்தம் காட்டாநின்றகொண்டு, உராவருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாடி) மலத்தை - ஐஹிகாமுஷ்டிக மலத்தை. “அதுகண்டு - ” அத்தைக்கண்டென்றாய், மலிதாராயம் (அதுஸந்தித்தென்றது) ஸம்ஹாவநை-கொண்டாட்டம். என்னெஞ்சம் - அண்ணம்மைவீளி. அதாவது - ஸம்பஸ்யத்தை யழைக்கை. கீழுக்கு விவரணம் (நம்மமயித்யாடி) ... .. உ.

மூன்றாம்பாட்டு.—(இண்டையித்யாடி) நித்யவிடாதுநில நித்யகைங்கர்யத்தை யாசைப்படுகிற நெஞ்சை ஆடித்தாலே மீளவும் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸந்தி கண்டுகொள்வது. [சய]

மூ.-இண்டையாயினகொண்டுதொண்டர்களேத்துவாருமவோடும் வா
கொண்டுபோயிடவுமதுகண்டென்னெஞ்சமென்பாய்!, [னிடைக்
வண்டிவாழ்வடவேங்கடமலைகோயில்கொண்டதனோடும் மீமிசை
யண்டமாண்டிருப்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. ௩.

ப-ரை.-என்றெஞ்சமென்பாய்! - எனக்குப் பாங்கான நெஞ்சே, இன்
டைஆயின - பூமாலேகளை, கொண்டு - கையில் ஏந்திக்கொண்டு, ஏத்துவார் - வாயா
லே ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு அடிமைசெய்கிற, தொண்டர்கள் - ஸேஷ
பூதரையும், உறவோடும் - அவர்கள் ஸம்பந்த முடையாரையும், கொண்டுபோய்-
இங்குநின்றும் கொடுபோய், வானிடை - பரமபதத்திலே, இட - வைக்க, அதுகண்
டு - அத்தைக்கண்டு, வண்டு-வண்டிகள், வாழ் - வாழாநின்றுள்ள, வடவேங்கட[டு
மலை - திருமலையை, கோயில் கொண்டு - தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு,
அதனோடும் - லீலா விபூதியையும், மீமிசைஅண்டம் - பரமாகாஹமான நித்ய
விபூதியையும், ஆண்டு இருப்பாற்கு - ஆண்டுகொண்டிருக்கிறவர்க்கு, அடிமைத்தொ
ழில் பூண்டாயே- ... .. ௩.

மூன்றும்பாட்டு. (இண்டையித்யாடி) இண்டையென்று - தாம[டு
ரையும், பூமாலையும். பூமாலேகள் கொண்டென்னுதல்; “என்டி
சையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே. அவர்களை, “ஸபுத்ரா
பெளத்ரஸ்ஸமணஃபுத்ரேதய” என்கிறபடியே பரமபதத்தேற்கொண்டு
போகக் கண்டு. (என்றெஞ்ச மித்யாடி) என் நெஞ்சமானநீ,

மூன்றும்பாட்டு.—(இண்டையித்யாடி) இண்டையென் [உய்
று - பூமாலேக்குப்பேர். ஆக, பூமாலையென்று பேர்பெற்றவற்றைக்
கொண்டு; “என்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டேத்தி” என்கிறபடி
யே. (தொண்டர்களேத்துவார்) ஹவஷ்யிஷயத்தி லடிமைசெய்யு
மவர்கள் கையிலே பூமாலேகளைக்கொண்டு வாயாலே யேத்தாநின்று
கொண்டுஅடிமைசெய்கிறவருடைய.(உறவோடும்வானிடைக்கொ[உரு
ண்டு போயிடவும்)அவர்களோடு ஸர்வஸ்யிஸர்வஸ்யிகளோடு ஒரு
நாள் கார்யம்செய்தவர்களோடு வாசியற எல்லாரையுமொக்கக் கொ
ண்டுபோய் நித்யவிஹிதியிலேவைக்கும் நிர்மையை யநுஸந்தித்து,
என்னெஞ்சமே! இங்குத்தையிருப்புத்தன்னையு மிழக்கிறோமோ
என்றஞ்சவேண்டியிருக்க அவ்வருகே போய்அடிமைசெய்யவேணு[ரு
மென்னுமாசையை யுடையையாவாயேநீ.

“உறவோடும்” என்கிற உகாரம் அதுத்தஸமுச்சய மாக அருளிச்செய்
கிறார் (ஒருநாளித்யாடி.) “வானிடை, அடிமைத்தொழில்” என்கிற படிக்களைக்
கடாகூழித்து, “என்பாய்” என்று கொண்டாடுகிறவருடைய ஹார்ஹாவம் (இ
ங்குத்தையித்யாடி.) அஞ்சவேண்டியிருக்க வென்றது - லௌகிகரஞ்சாரிநிக் [உரு
என்றபடி. இத்தால் - இஹலோகஹோமத்தை யிழக்கவேணுமே! என்று லௌகிகர்
மோகூத்துக்கு யத்நம்பண்ணுர்களென்கை.

உசச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—பாவியாது செய்தாயென்னெஞ்சமே! பண்டு தொண்டி செய்தாரை
மேவியாட்டுகொண்டு போய் விசும்பேறவைக்குமெந்தை, [மண்மிசை
கோவிநாயகன், கொண்டுவந்துயர்வேங்கடமலையான், வாணவ
ராவியாயிருப்பார் கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. ச.

ப.ரை.—என்றெஞ்சமே—, பாவியாது - நிருபியாமல், செய்தாய்— ;
பண்டு - மூனடி, தொண்டிசெய்தாரை - அடிமை செய்து போர்த்தவர்களை, உஜ்ஜீ
விப்பிக்கைக்காக, மண்மிசை - இந்த பூமியிலேவந்து, மேவி-திருவவதரித்து,
ஆள்கொண்டு - அவர்களை அடிமைகொண்டு, போய் - இங்குரின்றும் அர்ச்சிராதி
மார்க்கத்தாலே கொண்டுபோய், விசும்பேறவைக்கும் -பரமபத்திலே வைக்குமு
மவனாய், கோவி நாயகன் - ஸ்ரீகோபீஜை வல்லபனாய், எந்தை - எனக்கு
ஸ்வாமியானவனாய், கொண்டல்-மேகங்கள், உந்து - ஒன்றை மற்றொன்று தள்ளா
கிற்கும், உயர் - உயர்த்தியை யுடைத்தான, வேங்கடமலை - திருமலையிலே, ஆண்டு -
இரண்டு விபூதியையும் அரசாண்டு, வாணவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆவியாயிருப்
பாற்கு - ப்ராணபூதராயிருக்கும்வாற்கு - அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே.— ச.

என்னையும்றியாமே, (வண்டித்தாடி) வண்டிகளானவை மயபாநம் பண்
ணி வாழாரின்ற தமிழல்லையான வடவேங்கடமலை கோயிலாகக் கொ
ண்டு. (அதனோடுமிக்யாடி) அவ்வைஸ்வரயத்துடனே, அறமேலான
அண்டமுண்டு - பரமபதும், அத்தையுமாண்டு இருக்கிறவற்கு அடி
மைத்தொழிலை ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. ... .. ஈ.

(வண்டித்தாடி) வண்டிகளானவை மயபாந மத்தமாய்க்கொ
ண்டு வாழாரின்றுள்ள திருமலையைத் தனக்கு நித்யவாஸத்துக்கு ஸ்ரீ
நமாகக் கொண்டு. (அதனோடும் மீமிசையண்ட மாண்டிருப்பாற்கு)
உலயவிவகுதியுத்தனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. அண்டமென்று - ஆகா
ஸத்துக்குப்பேர். வெறுமண்டமென்னில் ஸ்வர்மாடிகளிலு மேறுமெ
ன்று, (மீமிசையண்டம்) என்று-பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது; “ம
ஹாகாஸம், பரமாகாஸம்” என்னக்கடவதிறே. உலய விவகுதியுத்தன
ை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. (அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே) அவாப்த
ஸமஸ்தகாமனுடைய குறையை ஒருபடி நிரப்பினாயே. திருமலை
யிலேவந்து புகுந்து இவரையடிமைகொள்வதற்கு முன்பு உலய[கூய்
விவகுதியோமத்தால் வந்த ஸ்ரீஸ்வரயத்தை யொன்றாக நினைத்திலன்
காணுவான்; யருலுஸ்யன், ஒருகாச விழுந்தவிடத்திலே கையெல்லாம்
புழுதியாகத் தேடாநிற்குமிதே. ... .. ஈ.

“அதன்” என்றது - திருமலையாய், அது உபலக்ஷணமாய், லீலா விவகுதியைச்
சொல்லுகிறது; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உலயேத்தாடி.) (என்னக்கடவதிறே)
என்றவந்நாம், ஆகையாலே என்றுகூட்டுவது. இவரடிமை செய்யாவிட்டால் அவ
னுக்குக்குறையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருமலையிலேயித்தாடி.) ஈ.

நாலாம்பாட்டு.—(பாவியாதித்தாடி.) “துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன்
மனமே நொழுதெழு தொண்டர்கள் தமக்குப்பினியொழித்தமார் பெருவிசம்பரு
ளும் பேராளான” இத்தாடியாலே பலபடி உபதேசித்தவராயிருந்தீர், [சயி
அத்தாலேயன்றோ நான் மோகூ வசாரம் பண்ணுகிறேன், என்னை நீர் பலகாலு
ம் கொண்டாடுவானென்னென்னும் ஸங்கையிலே; நானெத்தனை உபதேசித்தா
லும் வாஸநாஸலத்தாலே, “உபதேசோந்நிராயசு:” என்னும்படி பண்ணாதே கடுக
இசைந்தாயே” என்றுநெஞ்சைக்கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது.

நாலாம்பாட்டு. (பாவியாதித்யாடி) அத்தைச்செய்வோமோ இத்
தைச்செய்வோமோ என்று விசாரியாதே நீ இதிலே துணிவதே என்
நெஞ்சமே!. (பண்டித்யாடி) முன்பு ஹூமியிலே அந்நய ப்ரயோ
ஜநாய் கைங்கர்யம் பண்ணினவர்களை அடிமைகொண்டு பரமபடி
த்திலே வைக்கும் ஸ்வாமி. (கோவிலித்யாடி) தனக்கொரு நிர்வாஹ
கனில்லாத நாயகன்-அநாயுனை நாயகன். (கொண்டலித்யாடி) மேவ
பயத்திற் செல்ல வோங்கி அவற்றைத் தள்ளாநின்றுள்ள உயர்
ந்த திருவேங்கடமலையிலே நின்று எல்லாரையு மடிமைகொண்டு.

நாலாம்பாட்டு.— (பாவியாதித்யாடி) அத்தைச் செய் [உ]
வோமோ, இத்தைச்செய்வோமோ என்றிங்ஙனே அலமாவாக்கிடவா
தே - நிரூபியாதே, இப்படியிலே அய்யவவியப்பதே!. என்ன அலம்
யலாஹமோ!, ஸுஸாரத்திலே அய்யவவியப்பதே!. ஸுஸாடிகளை
அதுவவித்திருப்புகோமோ!, ஹவத் கைங்கர்யம் பண்ணுவோமோ!
என்று இங்ஙனேவிசாரியாதே, நீயிதிலே துணிவதே!, உன்னாலேயிறே
இப்பேறெல்லாம் பெற்றது. (பண்டித்யாடி) முன்பு அடிமை செய்த
வர்களை, தான் ஸுஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, “இவனென்தோழ
ன், எனக்கு மைத்துனன்” என்று சொல்லலாம்படி அனர்களோ
டே பொருந்தி, அவர்களுக்கு கைங்கர்ய ரூசியைப் பிறப்பித்து
அடிமையைக்கொண்டு, அதுதான் அவிஃகிர்நமாய்ச் செல்லவே [உ]
னுமென்று, அதுக்குறுப்பாக பரமபடித்திலே கொடுபோய் வைக்
கும் ஸ்வாமி. (கோவி நாயகன்) ஸ்ரீமோபிமாருடன் கலக்குமாப்போ
லே ஆபிரதரோடு பரிமாறுமவன். (கொண்டலுந்துயர் வேங்கடம்)
மேவங்களைச் சென்று தள்ளும்படி அவ்வளவும் வளர்ந்த ஸிவரங்க
னோடைய திருமலையை வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டு. (வானவ [உ]டு

“பாவியாது” என்றது - ஹவியூதே யென்றும், நிரூபியாதே செய்தாயெ
ன்றொருயோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாடி.) அலமாவாக்கிடவாதே-
தடுமாறிக் கிடவாதே. இதுக்கு விவரணம் (நிரூபியாதே யென்றது.) இப்படியி
லே - இந்த ப்ரகாரத்திலே. “செய்தாய்” என்றதின் ஹலதார்ப்யம் (அய்யவவியப்ப
தே யென்றது.) இத்தால் - அநாடி வாஸரா வலத்தாலே விஷயங்களை விட [நு]ய
மாட்டாதே, என்னுபயோஸஸலத்தாலே ஹவத்விஷயத்தையும் விடமாட்டாதே
கிடவாதே, கடுக த்வரியாரின்று யென்றதாய்த்து. “பாவியாது” என்றது - நீட்
டிக்கிடக்கிறதாய், ஹவியாதது - ஸம்ஹவியாதது, செய்தாய் என்றர்யாகூர மருளி
ச்செய்கிறார் (என்னவித்யாடி.) இத்தால் - “துணிவினியுணக்குச் சொல்லுவன்”
என்னவே நீ அந்தஹவத்விஷயத்திலேதானே துணிவதே, இது இந்தவிஷயத்தி
ல் கிடைப்பதொன்றே என்றதாய்த்து. முந்தின அர்யத்தை விவரிக்கிறார்
(ஸுஸாடிகளை யித்யாடி.) அன்றிக்கே, அடிதுடங்கி ஏகார்ப்யமேயாய், ஆழ்வா
ருடைய ஈடுபாட்டைப் பலவகையா லருளிச்செய்கிற ரென்றுமாம். முன்பு -
முற்காலத்திலே, க்ஷிதாடிகளிலே யென்றபடி. தோழன் - ஸ்ரீ ஸுஹப்பெருமான்,
மஹாராஜாராகவுமாம். மைத்தநன்-அர்ஜுநன், இவன் ஸ்வர்மஸ்யகுணனையாகி [சு]ய
லும் மோக்ஷருசி பிறந்தால் அவனோடேதானே “மோக்ஷவிஷயாமி” என்றவன்
அவனுக்குக்கொடுக்கமாட்டாதே யிராநிறே; அத்தைப்பற்ற (பரமபடித்தின்கொ
டுபோய் வைக்கும் ஸ்வாமியென்றது.)

உசக பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—பொங்குபோதியும்பிண்டியுமுடைப்புத்தர்நோம்பியர் பள்ளியுள்ளு
தங்கள் தேவரும் தாங்களுமேயாக வென்னெஞ்சமென்பாய்!, [ஹை
எங்கும்வானவர்தானவரிறைந்தேத்தும்வேங்கடம்மேவிநின்றாள்
அங்கனையகற்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. ௫.

ப-ரை.—என் ரெஞ்சமென்பாய் - என்னுடைய மரஸென்று அபிமானிக்க
லாம்படியான நீ, பொங்கு-கொம்பும் கிளையுமாகப்படுத்து வாராநின்றுள்ள, போதி
யும் - அரசமரத்தையும், பிண்டியும் - அசோகவர்க்குத்தையும், உடை - தங்களு
க்குத் தஞ்சமாக வுடைத்தான, புத்தர் - பெளத்தரும், நோன்பியர் - அமணரும்,
பள்ளியுள்-தங்கள் தேவாலயங்களிலே, உறை - வரித்த, தங்கள் - தங்களுடைய,
தேவரும் - தேவதையும், தாங்களுமேயாக-தாங்களுமேயாகி விடாநிற்கச்
சேய்தே; எங்கும் - நாற்புறத்திலும், வானவர் - தேவர்களும், தானவர் - அஸு
ரர்களும், நீறைந்து - ரெருங்கி, ஏத்தும் - ஸ்தோத்தரம் பண்ணிநின்றுள்ள,
வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேவிநின்று - பொருந்தியிருந்து, அருள் - ஆஸ்ரரிஷ்
டங்களைச்செய்தருளமவனுய், அங்கண்-அழகிய திருக்கண்களை யுடையனாய், [மரு
நாயகற்கு - ஸர்வஸ்வாமியானவனுக்கு, இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டா
யே—, ... ௫.

(வானவரித்யாடி) நித்யஸூரிகளுக்கு யாரகனையிருக்கிற வவனுக்கு
அடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக் கொண்டாயே, ... ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாடி)நிரென்னைக் கொண்ட[உய்
டாகுகிறதென்னென்ன; இத்தாலே யென்கிறார்.

ரித்யாடி)“ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்” என்கிறபடியே-ஜ்ஞாநிகளைத்த
னக்கு ஆத்மவ-ஓதராகவுடையனாயிருக்கிறவனுக்குநீயுமாவியானாயே!.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—“பாவியாது” என்று - நீ யிப்படி விசா
ரியாதே துணிவதே! என்று, என்னைக் கொண்டாட வேண்டின[உரு
வேறு வென்னென்ன; (பொங்கு போதியு மித்யாடி) விசாரிக்
க வேண்டும்படி யெத்தனை விஷயம் புறம்பே திடக்கிற தென்கிறார்.

“ஹேலீஸம்பத்வமோக்ஷாய” என்கிறபடியே வானவர்கள் ஹேவர்களைன்னத்தக்க
ஜ்ஞாநிகளை ஆவியாகவுடையவர் கென்றருளிச் செய்கிறார் (ஜ்ஞாநீத்யாடி.) வான
வர்க்காவியாயென்றார்யம்கொள்ளுமளவில், பரக்கீதத்துக்கு அத்தன மரபேகூறிரு
தமீறே யென்று திருவுள்ளம். நீயுமாவியானாயென்று - ஆகரவிஷயமான யென்னு
மர்யம் கூடாதிதே, ... ச.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பொங்குபோதியுமித்யாடி.) ஸங்காடிகளுடைய அல்
பாஸ்யிரத்வாடி ஹேஷங்கன் பரத்யக்ஷிக்கலா யிருக்க, இவற்றை விட்டு நித்ய
மான புருஷார்யத்திலே துணிந்ததுக்கே நீராஸார்யப்படுகைக்கு ஹேதவென்னெ
ன்னில் என்கிற பரஸாராதவாஹம்பண்ணி ஸங்கதியைக்காட்டுகிறார் (பாவியாதி
த்யாடி.) பரதிவசகம் தோற்றம்படி ஹாவமருளிச்செய்கிறார் (விசாரிக்கவீத்யாடி)
மதிக்கெட்டுப்போம்படி யித்தனைஹார்யதிகளுண்டேயென்று கருத்து. எத்தனைவிஷ
யம் - அஸங்ஸ்யாத விஷயமென்றபடி.

வ்யா.—விஸ்தீதமாகப்பண்ணத்த அரகம்; பிண்டி- அசோகு; இவை விரண்டையும் தங்களுக்குப் ப்ரயாநமாக நினைத்திருக்கும் வெளய்யாரும், ஆர்ஹதரும். (புத்தர் நோன்பியர்) வெளய்யாரையும், அமணரையும் சொன்னபடி. (பள்ளியித்யாடி) தங்க ளிருப்பிடங்களிலே [இயுறைகிற. (தங்கள் தேவரும் தாங்களும்) அவர்கள் தங்கள் டேவதாஸ்யாநங்களிலே வரித்த டேவதைகளும் தாங்களுமேயாக. அல்லாதாரடைய முக்தராகலாம்படியாகவாய்த்து. என்னெஞ்சமான நீ. (எங்குமித்யாடி) எங்குமுண்டான டேவர்களும் ஹஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் நிறைத்தேத்தும் வேங்கடம் மேவிரின்றருள். (அங்க[யினித்யாடி) புண்வீரகாஷ்ணன ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமை செய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. ... .. ௫.

வ்யா.—(பொங்கு போதியும்) விஸ்தீதமாகாநின்றள்ள அரகம். (பிண்டியும்) அசோகவிஷ்ணும். இவைவிரண்டையு மாய்த்துத் தங்களுக்குப் ப்ரயாநமாக நினைத்திருப்பது வெளய்யார்ஹதர்கள். [யு (புத்தர் நோன்பியர்) வெளய்யாரையும் அமணரையும் சொன்னபடி. (பள்ளி யுள்ளுறை தங்கள் தேவரும் தாங்களுமேயாக) அவர்கள், தங்களுடைய டேவஸ்யாநங்களிலே வரித்த டேவதைகளும் தாங்களுமாக. அல்லாதாரடங்கலும் முக்தராம்படியாக வாய்த்து. (என்னெஞ்சமித்யாடி) இவருடைய திருவுள்ளம் அவற்றை அநாடித்து ஹமஷ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாய்த்த தென்றல், பின்னை லோகமாக அவற்றை அநாடித்து இங்கே ப்ரவணமாம்போலே காணும். (எங்குமித்யாடி) எங்குமொக்க, டேவர்களும் ஹஸுரர்களும் நெருங்கிநின்ற ஏத்தாநின்றள்ள. அன்றிக்கே, தானவரென்கிறது - ஸ்யாநத்திலுள்ளாராகவுமாம். (அங்கனாயகற்கு) அக்கண்ணில் குளிர்ந்திக் கிலக்காவதே !. அக்கண்ணழகிலே “ஜிதம்” என்றெழுதிக்கொடுத்தாயாகாதே !. (அடிமை) “ஜிதம்” என்றெழுதிக்கொடுத்தாருடைய வ்யித்தியிலே அந்வயித்தாயோ. ... .. ௫.

நோன்பியர் - அஸுஹஸ்யராய், அமணரைச்சொல்லுகிறது. பள்ளி - அவர்களுடைய டேவதாலயமென்றருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாடி) “தாங்களுமேயாக” என்றுதற்கு - லோகமெல்லா மவர்களேயாய்க் கெட்டுப்போக என்று அவதாரிகையிலே யருளிச்செய்த தாத்பர்யம் தவீர, தாங்களுமேயாக - தாங்கள் மாத்ரமேயாம்படி யென்று தாத்பர்யானூரம் விவக்ஷித்து, உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அல்லாதாரித்யாடி). இவ்வாக்யார்த்தத்தைத் தெரியவருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்யாடி). தாத்பர்யானூரம் (அக்கண்ணழகிலேயித்யாடி). ... ௫.

ஆரம்பாட்டு.—(துவரிவித்யாடி.) புத்தர்முதலானார் மாத்ரமன்றிக்கே வைராமய ஸௌவகவேஷங்கொண்டு அய்யாயம் படிப்பார்படியைக் கோரியென்றருளென்று ஸந்தி கண்டுகொள்வது.

உசஅ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, முதல்திருமொழி,

மூ.—துவரியாடையர் மட்டையர் சமண்தொண்டர்கள் மண்டியுண்டு
தமருந்தாங்களுமேதடிக்க, என்னெஞ்சமென்பாய்!, [பின்னரும்
கவரிமாக்கணம்சேரும்வேங்கடம் கோயில்கொண்டகண்ணார்விசு
அமரநாயகற்குன்றிழைத்தொழில் பூண்டாயே. [மப்பிடை

ப-ரை.—துவர் - காலி ஏறின, ஆடையர் - வஸ்திரத்தை யுடையராய், மட்
டையர் - மொட்டைத்தலையராய், சமண்தொண்டர்கள்-சூழ்பணமதத்தை ஆழரயிக்
கும்வர்கள், மண்டி - ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்தி, உண்டு - ஁ஜித்து, பின்
னரும் - பின்னையும், தமரும் - தங்கள் பந்துக்களும், தாங்களுமே - தாங்களு
மாக, கைவந்தபடி புஜிக்கையாலே, தடிக்க-உடம்பு பருத்தவராகிந் த: என்[ய
நெஞ்சமென்பாய்! - என்னெஞ்சமானநீ, கவரிமா - செளரிமாக்கங்களின், கணம் -
தீரர்களானவை, சேரும் - வந்து சேருகிற, வேங்கடம்-திருமலையை, கோயில்
கொண்ட - வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய், கண்ணார் - இடம்உடைத்தான, விசு
ம்புஜிடை - பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, நாயகற்கு-
தலைவனுனவனுக்கு, இன்று அடிமைச்சொழில் பூண்டாயே—, ... (சு.)

ஆறும்பாட்டு. (துவரியித்யாடி) துவர்பிடித்த புடையையுடையவர்.
(மட்டையர்) மயிர்பறிக்கையாலே மட்டையான தலையை யுடைய
அமணர். சமண் - சூழ்பணர். (மண்டியித்யாடி) அவர்கள் மேல்விழு
ந்து ஁ஜித்து, பின்னையும், தங்களுக் குறவாய் தந்திஷ்டரா யிருக்
கிறவர்களும் தாங்களும் இஹமாவோஜநம் பண்ணி ஸ்யூலகா[உய
யராக; என்னெஞ்சாவது, கவரிமா நிரண்டு வர்த்திக்கிற திருமலே
யைக் கோயிலாகக் கொண்டு. (கண்ணரித்யாடி) அகல்விசும்பில்
நித்யஸூரிகளுக்கு நாயகனுனவனுக்கு இன்று அடிமைசெய்ய ஏறி
ட்டுக்கொண்டாயே. ... .. சு.

ஆறும்பாட்டு.—(துவரியித்யாடி) துவருட்டி யிருந்துள்ள
சிவந்த ஆடையை யுடையராய், தலைமயிரைப் பறித்துப் பொகட்
டிருக்கிற, சமண்தொண்டருண்டு-அமணராகிறவர், அவர்கள் தாங்கள்
கண்டபடி மேல்விழுந்து ஁ஜித்து, அதுக்குமேலே, தங்களோ
டொத்துத் தங்கள் டர்ஸநத்திலே ருசியுடையராய் அந்தவேஷபார
ணத்தையும் பண்ணியிருக்கிறவர்களும் கடவராயிருக்கிற தாங்களும்,
ஸரீரமானது தடிக்கும்படியாக. (என்னெஞ்சம்) அவர்கள் செ
ய்தபடிசெய்ய, வ்யாவீத்தமானபடியை யுடைய வுண்ணைத்தா னுரெ
ன்பன்!. (கவரியித்யாடி) கவரிகளை யுடைத்தான மீயிங்களுடைய
திரள் வந்துசேருகிற திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவன்.
(கண்ணரித்யாடி) இடம் மிக்கிருந்துள்ள, விசும்புண்டு - தீரிபாடி[நு
வி஁ஹி, அதிலேயுண்டான அநநுவைநதேயாடிகளுக்கு நிர்வாஹக
னுனவனுக்கு. (அடிமையித்யாடி) அமணருடையவ்யாபாரத்தை அநாடி
ரித்து நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரைகளிலே ஆர்வயித்தாயே. சு.

கண்டபடியென்றது - கண்டவிடமெல்லாமென்றபடி. “பின்னரும்” என்றது-
பின்னையுமென்றாய், அதினாயம் (அதுக்குமேலேயென்றது) கவரிகளை - சாமரங்
களை, “மா” என்றதின்மயம் (மீயிங்களுன்றது.) ... .. சு.

மூ.—தருக்கினுற்சமன்செய்துசோறுதண்டயிரினுல்திரளைமிடற்றிடை நெருக்குவாரலக்கணதுகண்டென்னெஞ்சமென்பாய்!, மருட்கள்வண்டிகள்பாடும்வேங்டம் கோயில்கொண்டதேனெடும்வானி அருக்கன்மேவிநிற்பாற்கடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. [டை

ப.—ரை.—தருக்கினால் - வீணதர்க்கத்தாலே, சமன்-தங்களுடைய கூமணக வித்தாந்தத்தை, செய்து - நிலைநிறுத்தி, தண் - ஸ்லாக்யமான,தயிரினால்-தயிரை ச்சேர்த்துக்குழைத்த, சோற்றுத்திரளை - சோற்றின்திரளையை, மிடற்றிடை - தங்கள் மிடற்றிலே, நெருக்குவார் - கண்பிதுங்கும்படி நெருக்குமவர்கள் படுகிற, அது - அந்த, அலக்கண் - துக்கத்தை, கணி - பார்த்து; என் நெஞ்ச மென்மு பாய்!—, வண்டிகள் - வண்டிகளானவை, மருள்கள் - மருள்முதலான இசையை, பாடும் - பாடாநின்றுள்ள, வேங்கடம் - திருமலையை, கோயில்கொண்டு - வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு, அதனெடும் - அத்தோடேகூட, வைதிகர் ஆஸ்ரயிக்கு ம்படி, வானிடை - ஆகாஸத்தில்ஸஞ்சரிக்கிற, அருக்கன்-ஆதித்யனுக்கு,மேவிநிற்பாற்கு - அந்தராத்மாவாயுள்ள ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—.

ஏழாம்பாட்டு. (தருக்கித்யாடி) கேவல தர்க்கத்தாலே தங்கள் ஸ்யோபாஹத்தை ஸ்யோபித்து. “வேடிஸாஸ்த்ரா விரோயிநா | யஸ்தர்க்கேணது ஸந்யத்தே ஸயர்மவேடி” என்கிறபடியே - ப்ரமாணதுகூலமான தர்க்கங்கொண்டு அர்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகையன்றிக் கே, ஸூஷ்கதர்க்கங்களைக் கொண்டு அவைகமான ஸ்யோபாஹஸ்யாபநம்பண்ணி. (சோறித்யாடி) பெருஞ்சோறு என்று ஒன்றுண்டிறே அவர்கள் ஜீவித்துப்போருவது. தயிரும் சோறுமாகத் திரட்டி வ்ரதத்துக் குறுப்பாகக் கண்பிதுங்கும்படி மிடற்றிலே நெருக்குவார்கள்; அப்போது படும் அலக்கணுண்டு - டுஃவம், அத்தைக்கண்டு, என்

ஏழாம்பாட்டு.— (தருக்கினுற் சமன்செய்து) கேவலதர்க்குடிகத்தாலே தங்களுடைய ஸ்யோபாஹத்தை ஸ்யோபித்து. “வேடிஸாஸ்த்ராவிரோயிநா|யஸ்தர்க்கேணதுஸந்யத்தே ஸயர்மவேடிநேதர:” என்கிறபடியே ப்ரமாணதுகூல தர்க்கங்கொண்டு அர்யத்தை நிர்வஹிக்கை யன்றிக்கே, ஸூஷ்கமான கேவலதர்க்கங்கொண்டு அவைகமாக ஸ்யோபாஹ ஸ்யோபநம்பண்ணி. (சோறித்யாடி) † வேகுசோறுஎன்கூயென்றுண்டிறே அவர்கள் ஜீவித்துப்போருவது. தயிரும் சோறுமாகக்குழைத்துத் திரட்டி வ்ரதத்துக் குறுப்பாகக் கண்பிதுங்கும்படி மிடற்றிலே நெருக்குவார்கள் ; அப்போதுபடும்அலக்கணுண்டு-

ஏழாம்பாட்டு.—(தருக்கினுலித்யாடி.) “தமரும் தாங்களுமே” என்கைக்கு ஓர்ஸஸ்யாபகர் சிலரும் அதுக்குட்பட்டார் சிலருமா. யிருக்கைக்கு நிமித்தந் தன்னை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

சமன் - கூமணகஸ்யோபாஹம். விவரணம் (வேடித்யாடி.) வேகுசோறு - அவர்களுடைய ஸந்தேதம். (வெஞ்சோறு) என்றும் ஸ்ரீகோஸக்களிலே யுண்டு. தயிரின் சோற்றை ரஸத்ரஹணம் பண்ணவொண்ணாமையாலே விழுங்குவார்கள். இத்தால் - அவர்களுடைய டுஃராசாரம் சொல்லிற்றாய்த்து. ... .. எ.

† அரும்பதத்துக் கறுகுணமாக “வெஞ்சோறு” என்று சிலஸ்ரீகோஸங்கள்.

மூ.—கூடியாடியுரைத்ததேயுரைத்தாயென்னெஞ்சமென்பாய்! துணர் பாரியாடிப்பலரும் பணிக் தேத்திக் காண்கிலார், [துகைள்; ஆடுதாமரையோனுமிசனுமமர்கோனும்நின்றேத்தும்வேங்கடத் தாமுகுத்தனுக்கின்றடிமைத்தொழில் பூண்டாயே. கூ.

ப - ரை.—என்றெஞ்ச மென்பாய!—, கூடி - நாட்டாரோடுகூடி, ஆடி - அவர்கள் புஜித்தத்தை புஜித்த, உரைத்ததே - அவர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளையே, உரைத்தாய் - சொல்லிப் போத்தாய், உனக்கு இன்னமொரு நல்லார்த்தை சொல்லுகிறேன், அத்தை, துணர்ந்துகேள் - அத்வலவித்தக் கேள் என்ன; ஆகில் சொல்லவேண்டும் என்ன; பலரும்—, பாடி, ஆடி - பாடிவது ஆடுவதாய்க் கொட்டுண்டு, பணிந்து - வணங்கி, ஏத்தி - ஸ்தோதரம் பண்ணி, பின்னையும், காண்கிலார் - உள்ளபடி கண்டறியமாட்டாத வையவத்தை யுடையனும், ஆடி-ஸ்ரீஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கு ஸமர்த்தர் என்னும் வெற்றியையுடையாரான, தாமரையோனும் - திருநாபீசமலத்திற்பிறந்த பாஹ்மாவும், ஈசனும் - நுத்தானும், அமரர்கோனும்-இந்திரனும், நீசனும்-தவகள் தங்கள் அதிகாரத்துக்கு அநுகுணமாகியிருந்திருந்த, ஏத்தம் - ஸ்தோதரம் பண்ணுநின்றான், வேங்கடத்து - திருமலையிலே ஈசுவராலம் டன்னுமவனும், ஆடி கூடித்துக்கு - ஆய்ச்சியரோடு குடக்கூத்தாடின னாவேரவானுக்கு, இன்று அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே—, ... (கூ)

எ. ப. அம்பாட்டு. (சேயனித்யாடி) ஐ-ரஸ்யன், ஸந்திஹதன், சிறியன், பெரியன் என்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருந்து. (என்றெஞ்ச மித்யாடி) என்றெஞ்சமான நீ, எனக்கொருவார்த்தை சொல்லாதே. (வேய்கனித்யாடி) மூங்கில்களானவை வெண் முத்தமே சொரிகிற திருமலையை வாஸஸ்யாநமாகப் பொருத்தின. (ஆயர்நாயகத்து) திரு வாயப்பாடிய லிடையர்க்கு நிர்வாஹகளுவனுக்கு அடிமைசெய்ய ஏறிட்டுக்கொண்டாயே. ... .. அ.

அர்வரிப்பதே! (சேயன்) ஐ-ரஸ்யனென்பார்கள் சிலர்; (அணியன்) ஆஸநனென்பார்கள் சிலர்; சிறியனென்று அவனெளிமையைச் சொல்லிக் கைவாங்குகிற்பர்கள் சிலர்; பெரியனென்று எட்டானென்று அருமையைச் சொல்லிக் கைவாங்குவார்கள் சிலர்; இப்படி தோற்றினார் தோற்றுகிறபடி சொல்லுகிறவற்றைக் கேட்டுவைத்தேயும், என்[கூடி நெஞ்சமென்பாய்!, அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே! (எனக்கொன்றுசொல்லாதே) அவர்களோடும் கூடாதே, உன்னை யுடையே னுக்கும் ஒன்றுசொல்லாதே. (வேயித்யாடி) வேய்கள் நின்று வெண்முத்தமே சொரிய, அவ்வொளி வழிகாட்ட வந்து புருந்தவித்தனையாய்த்து. (ஆயர்நாயகத்து) தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுக்குத் தருதலைவனுவனுக்கு. “இனவாயர் தலைவன்” என்னக்கடவதிறே. (அடிமை) வரையாதே ராஷ்டக னுவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ஒருப்பட்டாயே. ... .. அ.

சொல்லுவார்கள்; அத்தாராச்சுவதாரத்தை நனுபுகுகொள்ளென்றால், “அணியன்” என்று ஆபிரியார்கள்; கண்ணனை நண்ணுங்கொள்ளென்று விஹவத்தைக்காட்டினால், “சிறியன்” என்பார்கள்; வஹுவங்களையும் அந்நாயியையும் பற்றச்சொன்னால், “பெரியன்” என்பார்கள்; எல்லாவற்றுக்கு மொருகுறை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்படியை நீகேட்டிருந்தும் இதிலே யொன்றாகுது மெனக்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாதே, அடிமைபூண்டாயே! என்று கொண்டாடுகிறுரென்று விவக்ஷித்து, பஹாயுங்கள் தன்னைக்காட்டுகிறார் (ஐ-ரஸ்யனித்யாடி) வேங்கடத்தில் நின்ற விஹவத்திலேபட்டாயேநீயென்று கருத்து. ... .. அ.

உடுஉ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து-முதல்திருமொழி,

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கூடியித்யாடி) நாட்டாருடனே கூடி, அவர்கள் சொல்லிறைச் சொல்லி அவர்கள் ஊஜித்தத்தை ஊஜித்து அவர்களுடனே களித்துப்போந்த நீ, அவர்களை விட்டு. (என்னெஞ்சமென்பாய் துணிந்துகேள்) இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமானவன[டுக்கு இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன், அத்தைத்துணிந்துகேள். (பாடியாடியித்யாடி) பாடுவது அடுவதாய்க் கொண்டு ஆரூயித்து, பின்னையும் காணமாட்டாதபடியான வைவத்தை யுடையவன். ஸ்ரீஷ்டி ஸ்யிதி ஸ்ரீஹாரங்களைப் பண்ணுமிடத்து, தங்களோபாதி வேறொருத்தர் பண்ணமாட்டாதபடி தங்களே ஸமயரான வெற்றியையுடைய ஸ்ரீஹம் ருத்ராடிகள் தங்களையிகாராதுரூபமாக ஆரூயித்துஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி திருமலையிலேநின்றருளினவனுக்கு. ஆடு என்பது—வெற்றி.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கூடியித்யாடி) ஸ்ரீஷ்டி விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பாரோடே கூடி, அவர்கள் ஊஜிக்கும் விஷயங்களிலே அவமாயித்து, அவர்கள் விஷயங்களை ஊஜித்துச் சொல்லும் வார்த்தைகளையே சொல்லிப்போந்தாய். (துணிந்துகேள்) இப்போது அவற்றைவிட்டு இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணயத்தை யுடைய யாயிருக்கிற வனக்கு இன்னமொரு நல்வார்த்தை சொல்லுகிறேன், அத்தை அய்யவலித்துக் கேள். (பாடியித்யாடி) பாடுவதாடுவதாய்க் கொண்டு பலரும் ஆரூயித்துப்பின்னையும் காணப்பெறார்கள்; அதுக்கு மேலே, ஸ்ரீஹமாடிகளும் தந்தாமுடைய அயிகாராரயமாக வந்தா ஸ்ரீயாநித்பர்கள். (காண்கிலா) என்றுமாம் - இப்படி ஆரூயித்தவர்களுங்கூடக் காணப்பெறாதபடியான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீஹமாடிகளும் வந்தா ஸ்ரீயாநின்றுள்ள வென்னுதல். (ஆடு தாமரையோன்) ஆடுகையென்று—பெருமையாய், அலர்ந்ததாமரையென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடுகை - நடையாடுகையாய், அதிலே வர்த்திக்குற வென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடுகை - உண்டாகையாய், திருநாடிகமலத்தை உத்பத்திஸ்யாநமாக யுடையவனென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆடு—வெற்றியாய், வெற்றியையுடையவென்றுமாம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கூடியித்யாடி) குற்றங்களைச் சொல்லி ஆஸ்ரயியாதவர்களன்றிக்கே, ஸாடாநாஜரகிஷ்டா யாஸ்ரயிப்பாரும் ப்ரயோஜநாஜரபரார யாஸ்ரயிப்பாருமாகப் பலருண்டு, அவர்களில் வ்யாவ்ஹித்தையானாயே யென்று உகக்கிறா ரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

(இன்னமொருநல்வார்த்தை) என்றதுக்கு—“துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன்” என்கிறபாட்டிலே அவனைத்தொழிச்சொல்லினதுக்கிசைந்து அப்படியே செய்[ட்டுதாய், தொழுமவர்களுக்குள்ளே யிரண்டு கள்ளவழியுண்டு, அவற்றில் போகாதே தொழுகையே ப்ரயோஜநமாகத்தொழிவனுமென்னும்வார்த்தையைக்கேளென்று கருத்தது. இப்பாட்டிலே “அடிமைத்தொழில் பூண்டாயே” என்றதுக்கு - ஸியிய வக்கரித்த ஸ்ருதிபண்ணினமையாய், இவ்வாயத்தை நன்றாக உபயிப்பண்ணென்று உபபேரலிக்கையிலே தாத்பர்யமென்று சொள்ளவேணும். (காண்கிலா) என்ற[சயிது - பாடாநாம். இப்போது, தாமரையோனுக்கும் ஈசனுக்கும் இத்தானுக்கும் விஸேஷணமென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாடி.)

மு. — மின்னுமாமுதில்மேவுதண்டிருவேங்கடமலேகோயில் மேவிய
அன்னமாய்நிகழ்ந்த வமரர்பெருமானே,
கன்னிமாமதிள் மங்கையர் களிகன்றி யின்தமிழாலுரைத்த வம்
மன்னுபாடல் வல்லார்க்கிடமாகும் வாணுலகை. ௮.

ப - ரை. — மின்னும் - மின்னாகித்த, மாமுதில் - பெரியமேகங்கள், மேவு -
வந்தசேருதிற, தண் - குளிர்ந்த, திருவேங்கடமலை - திருமலையை, கோயில் - கோ-
யிலாகக் கொண்டு, மேவிய - நித்யவாஸம் பண்ணுமவனுப், வ்ரஹ்மா மதகைட-
பார்க்கையில் வேதத்தைப்பறிக்கொடுத்து “கண்ணிழந்தேன், தன்மிழந்தேன்” என்று
கூப்பிட, அவர்களுக்கு வேதசக்ஷஸ்ஸைக் கொடுக்கக்காக, அன்னமாய் - ஹம்ஸி
ஸுருபியாய், நிகழ்ந்த - திருவவதரித்தவனாய், அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெரு-
மானே - நிர்வாஹகனுனவன் வித்யமாக; கன்னி - ஒருவராலும் அழிக்கவொ-
ண்ணாததாய், மா - பெரிய, மதிள் - மதினையுடைத்தான, மங்கையர் - திருமங்-
கையிலுள்ளாருடைய, கலி - பாபத்தை, கன்றி - போக்கின ஆழ்வார், இன்-
செவ்க்கினிதான, தமிழால்-தமிழாலே, உரைத்த-அருளிச் செய்ததாய், ரெஞ்விரு-
கம் தாமும் ஒத்துச்சொன்ன தாகையாலே, மன்னு-எம்பெருமான்திருவுள்ளத்தில்
நிலைநித்தமதான, இப்பாடல் - இத்திருமொழியை, வல்லார்க்கு - அப்பவர்க்கு
மவர்களுக்கு, வாணுலகு-பரமபதம், இடமாகும் - இருப்பிடமாகுமென்கிறார். (௮)

(வேங்கடத்தாடு கூத்தன்) திருவேங்கட முடையா நெழுந்தருளி
நிற்கிற நிலைகாண, வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருப்பது; அவனு-
க்கு இன்று அடிமைசெய்ய ஒருப்பட்டாயே. ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (மின்னுமாமுதிலித்யாடி) மின்னாநின்றுள்ள பெ-
ரிய மேவங்களானவை படிந்து குளிர்ந்த திருமலையைக் கோயிலாக
(ஆடுகூத்தனுக்கு) கூத்தாடியிட்ட சுவடெல்லாம் தோற்றுமாய்த்து
வடிவிலே; “மன்றமரக்கூத்தாடி மகிழ்ந்தாயென்னும் வடதிருவேங்-
கடம் மேய மைந்தாவென்னும்” என்று சொல்லுகிறபடியே. (அடி-
மைத்தொழில் பூண்டாயே) பலருமவனை ஆசிரியித்துப்பின்னையும் கா-
ணப்பெறுர்கள், வ்ரஹ்மாடிகள் தந்தா மயிகாராராயமாக ஆசிரியியா-
நிற்பார்கள், நீ அவ்விரண்டுகோடியிலு மன்றிக்கே அவன் பக்கவிலே
அடிமை புக்காயே. ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. — (மின்னுமாமுதிலித்யாடி) கழுத்தே கட-
டனாயாக நிறைப்பருகி, தன் வடிவிலிருட்சிக்குத் தானே கைவிளக்-
குப் பிடித்துக்காட்டினாப்போலே மின்னோடேவருகிறமஹாமேவங்கள்
வந்துசேருகிறபுரமஹரமான திருமலையைவாஸஸ்யாரமாகக்கொண்டு
(புக்காயே) என்றவநூறம், இவ்வாயத்தை நன்றாகக்கேள் என்கூட்டுவது. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. — (மின்னுமாமுதிலித்யாடி) தன்வடிவி லிருட்சிக்கு தானே
கைவிளக்குப் பிடித்துக்கொண்டு திரியும்மேவங்களைப்போலே, தன்னை யநிகை-
க்கு ஸாயரமானவேசக்ஷஸ்ஸைக் கொடுத்தவனென்று பரக்கிதோபயோமம் திரு-
வுள்ளத்திலேவைத்துக்கொண்டு வாக்யாராயமருளிச்செய்கிறார் (சமுத்தேயித்யாடி.)

உருசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து,முதல்திருமொழி.

மேவின. (அன்னமிய்யாடி) ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு வேடி டீஷ்டியைக் கொடுக்கக்காக அன்னமாய்வதரித்து, அவர்களுக்கு வேடி ப்ரஹ்மத்தைப் பண்ணி, அவர்கள்அவ்வழியாலே ஆபரயிக்க நின்ற. (கன்னியித்த்யாடி) கன்னி-அழிவின்மை. ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத பெரிய மதினே யுடைய திருமங்கையிலுள்ளாருடைய பாபத்தை யோட்டினவர். கலி - பாபம். (இம்மன்னுபாடல் வல்லார்க்கு) திருவேங்கடமுடையானைச் சேர்ந்து அதுஹித்த இத்திருமொழியை அம்யஸிப்பார்க்கு இருப்பிடமாவது பரமபடிம். ... டி.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, ஸ்ரஹ்மாடிகள் வேடிவக்ஷஸ்ஸை மீட்டுக்கொடுக்கக்காக அன்னமாய்வந்தவதரித்து பின்னே அவர்களுக்கு அத்தை மீட்டுக்கொடுத்து அவ்வழியாலே அவர்கள் ஆபரயிக்கும்படி ஸுலஹய் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனே.(கன்னியித்த்யாடி)அரணாகப் போரும்படியாய் ஒருவராலழிக்கவொண்ணாதபடி பெரியமதினே யுடைத்தான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரயாநரானஆழ்வார் இன்தமிழாலே யருளிச்செய்தஇப்பத்தும்வல்லவர்க்கு. ஹாவமர்ஹமான அர்யமாகையாலே வேடித்தோபாதி என்றுமொக்க நிற்குமாய்த்து.வேடிப்ரஹாவம் போலேயாய்த்து. (இடமாகும்வானுலகே) பூண்டவடிமை நித்யமாய்ச்செல்லும்பேசுத்தை யிருப்பிடமாகவுடையராவர். ... டி.

அடிவரவு.—வான் உறவு இண்டை பாவிபாது பொங்கு

துவரி தருக்குச் சேயன் கடடி மின்னு காசை.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

கன்னி - கல்லாலேசெய்யப்பட்டவென்று ஸஸ்ஹர்யமாய்,தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார்(அரணித்த்யாடி.)“மன்னு”என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹாவம் (ஹாவமர்ஹேத்த்யாடி) அதாவது - நெஞ்சும் சாமுமொத்தச்சொன்னதாகையாலே எம்பெருமான்திருவுள்ளத்தில் நிலைநின்றதென்று கருத்தி. (ஹாவமர்ஹமான) ஹாடும் எம்பெருமான் பக்கல் ஹாவஸ்யத்தோடே சொன்ன தென்று ப்ரக்ஸிதார்யம்; ஹாவத்தை - நெஞ்சை, மர்ஹமான - தன்னுள்ளே யுடைத்தானவென்று ரஸம். வேடிந்தானும் பரமபுருஷஹீடபாஹர்வர்த்தியா யிருக்குமிதே. சீழ்வாக்யத்தால் ஹலித்தவர்யம் (வேடித்த்யாடி.) ... .. டி.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

மூ.—காசையாடைமூடியோடிக் காதல்செய் தானவனார்
நாசமாக நம்பவல்லநம்பி நம்பெருமான்,
வேயினன்னதோள்மடவார் வெண்ணெ யுண்டானிவனென்று
ஏசநின்ற வெம்பெருமா நெவ்வுட்கிடந்தானே. க.

ப-ரை.—காசையாடை - காஷாயவஸ்தரத்தை யிட்டு, மூடி - உடம்பை நன்
றுக மறைத்து, ஒடி - ராமபயத்தால் பர்ணசாலையிலேவந்து, காதல்செய் - பிரா
ட்டிபக்கல் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணின, தானவன் - அஸ்வரண ராவணனு
டைய, ஊர் - ஊரானது, நாசமாக - நரிக்கும்படி நினைத்து, நம்பவல்ல-அப்படி
செய்து தலைக்கட்டவல்ல, நம்பி - கீரபுரியால் பூர்ணனான, நம்பெருமான் - [யி
நம்முடைய ஸ்வாமியாய்; வேய் - மூங்கிலை, அன்ன - ஒத்த, தோள் - தோள்க
ளையும், மடவார் - மடப்பத்தையு முடைய கோபிமார்கள், சேமித்துவைத்த, வெ
ண்ணெய் - நவநீத்தை, இவன் உண்டான் என்று - இவன் திருடி பகிழ்த்தா
னென்று, சிசுபாலாதிகர், ஏசநின்ற - ஹாஸ்பம் பண்ணும்படி எழுந்தருளியிரு
க்கிற, எம்பெருமான்-என் ஸ்வாமியானவன், எவ்வுள்-திருவெவ்வுள் என்கிற [யிரு
திருப்பதியிலே, கிடந்தான் - கணவளர்ந்தருளினு நென்கிறார். ... (க)

ஆபுரிதவிஷயத்தில், பிராட்டிமார் பக்கல் பண்ணும் விருப்பத்
தைப் பண்ணும் ஸ்வலாவனுமாய், அவர்கள் யாதொன்றைச் சொ
ன்னார்கள் அத்தைச்செய்யும் ஸ்வலாவனுமாய், அவடிதங்களை வடி
ப்பிக்கும் ஸ்வலாவனுமாய், ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு எட்டவொண்ணாது உயி
பெருமையை யுடைய ஸர்வலாஹுத ஸம்மீகீத்துமாய், ஸர்வலஜா
தியனுமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஆபுரிதர்பக்க லுண்டான ப்ரீ
த்யதிசுரயத்தாலே அவர்கள் ஒரு ஷேஸுவிசேஷத்திலே போனால்
செய்யுமடிமையை யிங்கே செய்யலாம்படி திருவெவ்வுளிலே சாய்ந்
தருளின ஸௌலஹ்யத்தை யதுஸந்யித்து இனியராகிறார். ... *

ஆபுரிதவிஷயத்தில் பிராட்டிமார் திறத்திற் பண்ணும் ஓரத்
தைப் பண்ணும் ஸ்வலாவனுமாய், அவர்கள் காலாலே காட்டிற்றைத்
தலையாலே செய்வானுமாய், அவடிதங்களை வடிப்பிக்கவல்லனுமாய்,
ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அவிஷயமாம்படி பெரியவனுமாய், ஸர்வலாஹுத ஸம்
மீகீத்துமாய், ஸர்வலிஸஜாதியனுமான ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு ஆபுரிதர்
பக்கலுண்டான இனிமையாலே, அவர்களாரீரஸம்வாய்மற்றுப் பரமபடி
த்திலேபோனால் செய்யுமடிமையை *இண்டையாயினகொண்டு தம
க்கேத்தலாம்படியாகத் "திருவெவ்வுளிலே வந்து சாய்ந்தருளினபடி
யை அதுஸந்யித்தினியராகிறார். ... .. *

அ.—காசையாடை ப்ரவேசம்.—கீழ் நாலுதிருமொழிகளாலே - திருவேங்
கடமுடையானைத் தாமும் நெஞ்சமாய் யயாமநேராயமதுவலித்துத் தேக்கிட்டு
நிற்கிறவளவிலே, * நிலையா நின்ற வழகுக்கு மேலே கிடையழகு கண்டதுவலி
க்கவேணு மென்னுமாஸைபிற்று ஸந்திவிதிமான திருவெவ்வுளரி லெம்பெருமா
னை யதுவலிக்கிறாரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது. பாட்டுக்களில் ப்ரமேயத்
தை ஸம்மரணேண வுருளிச்செய்கிறார் (ஆபுரிதேத்யாடி.) "இன்னார் துதனென [சயி
நின்றான்" என்றத்தால் மலித்தது (அவர்கள்காலாலேயித்யாடி.) "பாலானு" என்
கிறபாட்டினாயும் (அவடிதங்களையித்யாடி.) இனியராகிறு ரென்றது - "கிடந்தா
னே!" என்கிற ஸ்வரஸூவிதாராயம். ... .. *

¶ "திருவெவ்வுளரிலே" என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

உடுக பெரியதிருமொழி.--- இரண்டாம்பத்து, இரண்டாங்கிருமொழி,

முதற்பாட்டு. (காசையாடை) காஷாயவஸ்தரத்தை யிட்டு உடம்பை ஆவூழித்து, பர்ணஸாலையிலே வந்து, ஜநநி என்று பா ராதே பிராட்டிபக்கலிலே ஆசையைப்பண்ணி, ராமஹயத்தாலே ஒடினவனுடைய ஊரானது நஸிக்கும்படி திருவுள்ளத்திலே கொண்டிருந் து, அப்படி செய்யவல்ல ஸர்வஸக்தியான என்னாயனே !. (வே யினித்யாடி) வேய்போன்ற தோளழகை யுடையருமாய் மடப்பத் தையுடைய மஸோஷாடிகள் வெண்ணெயைக்களவுகண்டமுதுசெய்தா ன் என்று ஸிஸுபாலாடிகள் ஏகம்படி நின்ற என்னாயன் திருவெவ் வுளிலே கண்வளர்ந்தான். ... .. க.

முதற்பாட்டு.— (காசையித்யாடி) காஷாய வஸ்தரத்தை யிட்டு உடம்பெங்கும்மறையும்படிமூடி, ராமஹயத்தாலே பதநிபுந்து போய், ஜநநி என்றுபாராதே, விதராமர்வேஷத்தையிடுத்து ராமத்தை ப்பண்ணின பையலுடையஹ்ரானது சம்ஸாரஸுபீஸ மாம்படியாகத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டிருந் து, அப்படி செய்து தலைக்கட்டுகையிடு க்கிடான வீரஸ்ரீயால் பூர்ணனானவன். (நம்பெருமான்) அப்படி பிரா ட்டித்திறத்தில் பண்ணின ஓரத்தை நம்பக்கலிலே பண்ணினவன். (வேயித்யாடி) வேயோடொத்த தோள்களையுடையராய் ஆத்மமஹே பேதைகளாயிருக்கிற மோபிகளுடைய ஸ்பர்சமுள்ளதொரு ட்ர வ்யத்தாலல்லது செல்லாமையை யுடையனாய், அவர்களுடைய வெண் ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்து, அவர்கள் அத்தைச்சொ ல்ளியேசும்படிநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (எவ்வுட்கிடந்தானே) அறிவு டையார் “ராமோராமோராமம்” என்ன, தன்பக்கல் நசையுடையவர் கள்இப்படியேச, இவையிரண்டையும்கேட்டு, திருவெவ்வுளிலே கண் வளர்ந்தானாய்த்து. ... .. க.

முதற்பாட்டு.—(காசையித்யாடி.) கீழ்த்திருமொழியிலே - “துவரியாடைய ி” என்று - வேஷயாரிகள் ப்ரஸ்துதராகையாலே, அப்படிப்பட்ட வேஷயாரி கள் * தலையையறப்பதே கருமங்கண்டாய் என்னுமாயத்தை யறுஷ்ரநபர்ய ஹமாக்கின சக்ரவர்த்தித்திருமகன்படியை யறுஸந்ரிக் கிருரென்ற அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

செய்தானார் என்னுதே, “அவன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வீதராமரித்யா டி.) ஓரத்தை-பக்ஷபாதத்தை, “இன்-”சாரியையாய், வேயன்னவென்றாய், அநினாயம் (வேயோடொத்த வென்றது.) ... .. க.

மூ.—தையலாள்மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளாக்கன்
பொய்யிலாத பொன்முடிகளொன்பதோடொன்று மன்று
செய்த வெம்போர்தன்னி லங்கோர் செஞ்சரத்தாலுருள
எய்தவெந்தை யெம்பெருமா னெவ்வுட் கிடந்தானே. ௨.

ப-ரை.—தையலாள்மேல் - நிருபாதிக ஸ்திரீதவத்தை யுடையளான பிராட்டி பக்கல், காதல்செய்த - அபிதிவேஸத்தைப் பண்ணினவனாய், தானவன் - ஆஸா ப்ரகீர்தியாய், வான் - ருத்ராண்பக்கல் பெற்றவானைத் தனக்கு ரக்ஷகமாகவுடையான, அரக்கன் - ராவணஸ்ரனுடைய, பொய்யிலாத - வாஸ்தவாகாரமான, பொன்முடிகள்-ஸ்வர்ண கிரீடங்கள் தரித்த தலைகள், ஒன்பதோடொன்றும்-பத் [ய] தும், அன்று - பிராட்டியை ராவணன் சிறைவைத்த அக்காலத்தில், செய்த - பண்ணின, வெம் - க்ருரமான, போர்தன்னில் - செவ்வையுடையிலே, உருள்-சிதறி வீழும்படியாக, ஓர் - ஒப்பற்றதாய், செம் - நெருப்பையுமிழ்ந்து கொடுவருகையாலேசிவந்த, சரத்தால் - கொலைப்பம்பாலே, எய்த - ப்ரயோகம் பண்ணினவனாய், எந்தை-என்பிதாவாய், எம்பெருமான்-எனக்கு ஸ்வாமியானவன், எவ்வுள் - [ய]ரு திரு எவ்வுளிலே, கிடந்தான் - பள்ளிகொண்டருளினைன்கிரார். ... (௨)

பெரி-வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.— (தையலாளிய்யாடி) திரியட்டும், ராமாவதார மதுவர்த்தித்தபடி. ஐட்டரோபாதியும்போருமாய்த்திவ ர்க்கு, அவ்வவதாரத்தில் பக்ஷபாதம். சிறியாத்தான், ஐட்டர் ராமாவ தாரத்திலே பக்ஷபதித்திருப்பர் என்றருளிச்செய்யும் வார்த்தை[உய] கேட்கைக்காக “பெருமாருக்கெல்லாவேற்றமுமுண்டாகிலும் ஆபிரிதார் யமாகக் கழுத்திலே ஒலைகட்டிக் தூதுபோன இவ்வேற்றமில்லையே” என்ன; “அவர்தூதுபோகாமையல்ல, பிறப்பிற் குற்றங்காணும்” என் றருளிச்செய்தார்; இக்ஷவாகுவுரஸ்யர்கழுத்திலேயோலைகட்டித்தூது போகவிதிவாரைக் கிடையாதே! அவ்வவதாரத்திலே திருவடி[உரு] அங்கே போவது இங்கேவருவதாய்க்கொண்டு வார்த்தைசொல்லித் திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு, “நாமு மிப்படி ஆபிரிதர்க்காகத் தூது போகப்பெற்றிலோம்!” என்று † செவிசீப்பாய்ந்திருந்தது; அது க்காகவிறே பின்னை வந்தவதரித்து ஆபிரிதர்க்காகத் தூதுபோய்த்தது; ஸ்ஷந்தரியனென்று நியமயிக்குல் தூதுபோக விடுவாரில்லை! என்று[௩]

இரண்டாம்பாட்டு.—(தையலாளிய்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிலும் - ராமவீரத்தா னும் ப்ரஸ்துதமாய், இப்பாட்டிலும் அதுவேபாணபடியைக்கண்டு வ்யால்பாதா ஸிபடுகிறார் (திரியட்டிய்யாடி.) திரியட்டும் - புரஃ, அதுவர்த்திக்கைக் கடி யென்னென்ன (அவ்வவதாரத்திலிய்யாடி.) (ஐட்டரோபாதி) என்கைக்கு - ஐட்டர் ராமபக்ஷபாதியாயிருப்பரோவென்ன (சிறியாத்தானிய்யாடி.) இல்லையென்ன[௩]டு க்கூடுமோ, உண்டு, தூதநடவாமைக்கு ஹேதவேதேயென்று பரிஹரித்தருளுகிறார் (அவரித்த்யாடிவாக்யத்தவயத்தாலே) இவ்வாபுரித பாரதந்தர்ய முண்டென்கை க்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வவதாரத்திலையிய்யாடி.) அவர் இக்ஷவாகுவுரஸ்யரானல் க்ஷிஷ்ணன் யக்ஷவரஸ்பணன்ரோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ஷந்தரியனென்றிய்யாடி.) தூதுபோகவிடச்செய்தேஅறியார்களோ[சுய]

உரு அபெரியதிருமொழி. — இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

இரண்டாம்பாட்டு. (தையலாளியாடி) ஜநநிபக்கவிலே காதல் பண்ணின ஸத்ருவான ராவணனுடைய, “தாய்தலை யற்றற்றுவிழ” என்கிறபடியே - பொய்த்தலை யன்றியே, அவன் பூவும் புழுஞ்ஞெய்யும் போற்றிவளர்த்த பத்துத்தலைகளும், அன்றுசெய்த கொடிய போரிலே அற்றுவிழ, அழகிய திருச்சரத்தாலே யெய்த என்ஸ்வாமி, திருவெவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். ... .. ௨.

அத்தை மறைத்திறே வளர்ந்தது. அவிஷித்த க்ஷத்ரியவஸுத்தில்திறுக்கில் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாதே !, (தையலித்யாடி) நிருபாயிக ஸ்தீரீதவத்தை யுடையவன்பக்கலிலே, ஜநநியென்றுபாராதே[டு] அப்ராப்தமான ஸந்தத்தைப் பண்ணினாயிற்று ; அதுக்கடி-ஆஸாப்ரக்ஸீதியாகையாலே யாய்த்து. (வாளாக்கன்) டேவதை கொடுத்தவாளை விஸ்வவித்திருந்தானாய்த்து பெருமான்மடுக்கைப் பார்க்கவறியாதே. (பொய்யிலாத) ஆஸா லாவத்துக்குச் செருமிடத்தில் பொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற முடிகளென்னுதல்; அன்றிக்கே, நிம்விஜயம் பண்ணி, வீராவிஷேகம் விஜயாவிஷேகம் என்று சிலஉண்டிதே பண்ணுவன ; அவற்றுக் குறுப்பான அடிவாசல்களில் பொய்யின்றிக்கே யிருக்கை யென்னுதல். (செய்த வெம்போர்தன்னில்) ஸ்ரஹ் மாடிகளைப்போலே இருந்தவிடத்திலே யிருந்து தபோடைலத்தாலே ஸங்கல்பித்தல், அந்த ராவணனைப்போலே களவுபூசல் செய்தல்[௨௮] செய்கையன்றிக்கே, நேரே பொருத போரிலே. (ஒர் செஞ்சரத்தால்) “தீப்தபாவக ஸங்காஸை” என்கிறபடியே - நெருப்பெரிந்து கொடு செல்லுகிறபடியாதல், தின்னிய மார்விலே பட்ட அம்பில் ரக்த ஸ்பர்ஸத்தாலே வந்த சிவப்பைச் சொல்லுதல். வரவலத்தாலே பூண் கட்டின தலைகள் பனங்காய்போலே உருளும்படியாக எய்த. (எந்[௨௮]தை) எனக்கு ஜநகனாவன். எனக்கு ஸ்வாமியானவன். (எவ்வள கிடந்தானே) எழுப்பிக் காரியங்கொள்வார் தாழ்வே யுள்ளது, அவன் வந்து சாய்ந்தான். ... .. ௨.

வெண் (அவிஷித்தக்ஷத்ரியேத்யாடி.) ஆக, இப்படி க்ஷயாக்ரமத்திலே யாகிலும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனிடத்தில் அபூர்த்திபாரதந்தர்யத்தை ஸாதிக்கும் ஊட்டரைப்போலே இவரும் வீரவாசியறியு மவராகையாலே ராவணயுத்தை மாறி மாறியருளிச்செய்வ ரென்றதாய்த்து. டேவதையென்றது - ருத்ராணை. “பொய்யிலாத” என்றதுக்கு “தானவன்” என்றபடித்திலே நோக்காகவொரு தாத்தர்யமருளிச்செய்து, “வாளாக்கன்” என்றதிலேநோக்காக தாத்தர்யானா மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.) “செய்த - போர்” என்றுவிசேஷிக்கைக்கு செருமியாதபோருண்டோ, போரானபோதே வெவ்விதாயிராதோ, விசேஷிக்கவேண்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்(ஸ்ரஹ்மாடிகளையித்யாடி) தபோடைலத்தாலே-ஆலோகஸாயர்மயத்தாலே. ராவணயுத்தையுடையதே போரைஸங்கல்பித்தார்கள். களவுபூசலாகில் தன்மேல்அம்பு தையாதிதே, ந்யாயயுய்யமேயிறே வெம்போரென்று திருவுள்ளம். ... .. ௨.

மூ.—முன்னோர் தூது வானரத்தின்வாயில் மொழிந் தரக்கன்
மன்னூர்தன்னை வானியினால் மாளமுனிந்தவனே !

பின்னோர் தூதாதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார்

இன்னூர் தூதனெனநின்ற நெவ்வுட் கிடந்தானே. (௩.)

ப-ரை.—முன் - ராமாவதாரத்திலே, ஓர் - அத்விதீயமான, தூது-தூதவாக்ய
த்தை, வானரத்தின் - திருவடியினுடைய, வாயில் - வாயாலே, மொழிந்த -
சொல்லியனுப்பி, அரக்கன் - ராக்ஷஸனுள் ராவணன், மன்னு - பொருந்திவர்த்திக்
கிற, ஊர்தன்னை - லக்கையிலுள்ளனா, வானியினால் - அம்பாலே, மாள - நசிக்கு
ம்படியாக, முனிந்த-சீறியருளினவனாய், அவனே - அந்தசக்ரவர்த்தித்திருமகன்[யி
ருனே, பின் - கர்ஷ்ணவதாரத்திலே, ஆகிமன்னர்க்கு - ப்ரதான ராஜாக்களான
பாண்டவர்களுக்கு, ஓர் தூதாகி - ஓர் தூதனாய், பெருநிலத்தார் - பெரியபூமியிலுள்
ளார், இன்னூர்தூதன் என - “இவன் பாண்டவதூதன்” என்று சொல்லும்படி,
நின்றான் - அரக்ஷஸனுடைய தேர் முன்னே நின்றவன், எவ்வுள்கிடந்தான்.—. (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (முன்னோரித்யாதி) முன்பு திருவடிவாயிலேயிருந்
வார்த்தை சொல்லித் தூதுவிட்டு ராவணன் பொருந்திவர்த்திக்கிற
பூரிலுள்ளார் நலிக்கும்படி திருச்சரத்தை விட்டவனே.

மூன்றும்பாட்டு.— (முன்னித்யாதி) “ஏசநின்ற” என்றது
அதுவர்த்திக்கிறது. உத்திராதுத்தேஹாமநிந்நைபோலே யிருப்பதொன்
நிறேயிது. புக்கபுக்க துறைதோறும் ஐயவத் விஷயத்திலே கால்தாழ
வல்லராய்த்து. (முன்) உவாபரத்தினுடைய ஆடியிலே, பிராட்டியை
ப்பிரிந்து அற்றாமை மீதூர்ந்து கடலிலேபுக்குழுடியுமுளவானவாறே,
ஒரு குரங்கின் வாயிலே வார்த்தைசொல்லிவிட்டான். (அரக்கன்
மன்னூர்தன்னை) அரக்கனுடைய, வராடிகளாலே பூண்கட்டின ஹரை.
(வானியினால்) வ்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்குக் கேளாதஹரை, மனிச்சுக்கு
ஏகாதமான அம்பாலே அழியுமபடி சீறினாறுத்தது. (அவனே
யித்யாதி) கடலில்நீரெய்யாகப் பற்றியெரியவல்ல அம்புடையனா
யிருக்கச்செய்தே, ஓரியற்றி யில்லாதாரைப் போலே கழுத்திலே

மூன்றும்பாட்டு.—(முன்னோரித்யாதி.) முதற்பாட்டோடு ஸம்மதிப்
பரஸம் (ஏசவித்யாதி.) இப்படியேசம் விஷயத்தை யிவராணஸப்பட்டிஆகரம்[ஈய
பண்ணுவானென்னென்ன (உதிதேத்யாதி.) உத்திராதுத்தி ஹோமவியிப்ரகரணத்தில்,
“புரோஷயாஜ்ஜஹ்வதி யோம்கி ஹோத்ரம்ப்ராதரநீதர்தே வஹி” இத்யாதி
நிந்நை ப்ரஸஸார தாத்பர்யக் மாணுப்போலே, மோபிமாருடைய நவரீத
செளர்யத்திலேச்சுக்கும் ஸௌஸஹ்யமூண ப்ரஸஸஸையிலே தாத்பர்ய மென்று
திருவுள்ளம். கீழ்ப்பாட்டில் ராமபக்ஷபாதம் போய் க்ஷணபக்ஷபாத மென்[ஈரு
கேவந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புக்கவித்யாதி.) த்வாப்ரத்தினுடைய
ஆடியிலே யென்றது - த்வாபரத்துக்கு ஆதித்ரேதாயும மென்று கொள்ளவேணும்.
இத்தால் - வ்யவஹித பெளர்வாபர்யம் தோற்றிற்குய்த்து. இங்மனன்றாகில்
“முன்னோர்” என்றும் “பின்னோர்” என்றும் வஸேஷிக்க வேண்டாவதே.
“ஓர்” என்றபடித்தாலே ஸஞ்விதமான தாத்பர்யம் (பிராட்டியையித்யாதி.) “ஓர்
து - ” அத்விதீயமான உத்தவாக்யத்தை, வானரத்தினுடைய வாயாலே, மொழி
ந்து-சொல்லியனுப்பியென்றுஸஹ்யார்ப்யம், “மன்னூர்-” ஸயிரமானஹர் என்று ஹேது
பூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அரக்கனுடையவித்யாதி.) இயற்றி - பரிசுரம்.

மூ.—பந்தனைந்த மெல்விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால்,
வெந்திறலேறேழும் வென்றவேந்தன், விரிபுகழ்சேர்
நந்தன்மைந்தனாகவாகும் நம்பி நம்பெருமான்,
எந்தைதந்தை தம்பெருமா நெவ்வுட்கிடந்தானே. ச.

ப-னா.—பந்து—, அனைந்த-பொருந்திய, மெல்-மீர்தவாண், விரலாள் - விரல் களையுடையளாய், பாவைதன் காரணத்தால் - நிருபாதிக ஸ்திரீதவத்தை யுடைய ளான நப்பிண்ணைப்பிராட்டியையப் பெறுகைக்காக, வெம்-கீருமாய், திறல் - மிகக் கையுடைய, ஏறு ஏழும் - ரிஷபங்கள் ஏழையும், வென்ற - நிரலித்து, அத்தாலே, வேந்தன் - * குலவாயர் கொழுந்தாய் ; விரி-பரலித்தமான, புகழ்சேர் - புகழையுடைய, நந்தன்மைந்தனாக - ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமகனாக, ஆகும் - தன்னை அமை த்துக்கொண்டவனாய், நம்பி-ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான, நம்பெருமான் - நம் ஸ்வாமியாய், எந்தை தந்தைதம் பெருமான் - நம் குலநாதனுடன், எவ்வுள் கிடந்தானே—.

(பின்னோர்தூதித்யாடி) பின்பு ஷ்வாபரானுத்திலே, ராஜ்யத்துக்கு [மரு ப்ரயாநரானபாண்டவர்களுக்காகி.(பெருநிலத்தாரித்யாடி) மஹாபீடபி வியிலுள்ளார் “பாண்டவடி-ஒதன்” என்று தன் பேரிட்டழைக்கும் படி நின்றவன், திருவெவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். ... ந.

யோலைகட்டித் தூதுபோனனாய்த்து. (ஆதிமன்னர்க்காகி) ஷ்வாயோய நாடிகள் ராஜ்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், பாண்டவர்களை (ஆதி[20] மன்னர்) என்கிறாராய்த்து, “ராஜ்யப்ராப்தி யிவர்களது, அவர் கள் (க) கிடந்தானைகண்டேறினவித்தனை” என்று ; பள்ளிகளும் கள் ளரும் கேஷத்ரமானாநிற்க ஸ்ராவஹமணர் ப்ரமானங்களைக் காட்டி வைக்குமாப்போலே, அவர்கள் (ஆதிமன்னர்) என்கிறாராய்த்திவர் ஸ்வராவிப்ராயத்தாலே. சிறியார் பெரியாரென்று வாசியின்றிக்கே எல்லாருமொக்க. (இன்னோர்தூதனென நின்றான்) பாண்டவர்கள் டி-ஒதனென்ற வத்தாலே யரித்து நின்றனாய்த்து. ஒருநிறப்பாதல் வ்ஜித்தமாத விட்டுச்சொல்ல வெண்ணுதாரைப்போலே தனக் கென்ன இட்டுச்சொல்லலாவதொன்றிற்க்கே, பாண்டவர்களுக்கு டி-ஒதனென்றவத்தாலே யரித்து நின்றனாய்த்து. (ஒருஜநம் வ்ஜித் தாடிகளாலேநிருபியாமல் இதுவே நிருபகமாய்த்து.) † “இன்னன் சோற்றாலே யரித்தான், சுவர் மண்ணாலே நின்றது” என்னுமாப் போலே, ஆபிரிபாரதந்தர்யமிட்டுச்சொல்லுவாரைப் பெறில் உண்ணு தே தடிக்கு மாய்த்து. (எவ்வுட்கிடந்தானே) இவ்விடம் நல்ல நீர் வாய்ப்பா யிருந்தது-ஊமியிலேயேவிக் கார்யங் கொள்வாரைப் [நரு பெற்றது, இனி இவ்விடம் விட்டுப் போவோமல்லோம் என்று சாய்ந்தானாய்த்து. ... ந.

“ஆதி” - ப்ரயாநரான, மன்னரென்று ஸவ்ஹர்யம் விவகரித்து, தாத்பர்யம் (ஷ்வாயோயநாடிகளிட்யாடி.) ஸத்திஷ்டாநம் விவரணம் (பள்ளிகளுமித்யாடி.) “இவ்விடம்” இத்யாடிக்குவிவரணம் (ஊமியிலேயிட்யாடி.) ... ந.

(க) கிடந்தானை என்பது, கிடந்தானை என மருவிக்கிடக்கிறது: படுத்தக் கொண்டுருக்கிற யானையைத் தானே யேறுகை. † துண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

நாலாம்பாட்டு. (பந்தியாடி) பந்துபொருந்தி யிருப்பதாய், மெல்லிய விரலையுடையனாமாய், நிருபாயிக ஸ்திரீத்வத்தையுடைய நப்பிண்ணை பொருட்டு. (வெந்திற வித்யாடி) கொடிதாய் மிக்கையுடைய ஃஷஹங்களைழையும் வென்ற ராஜன். (விரிபுகழித்யாடி) ப்ரஸுந்ரியமான புகழையுடைய ஸ்ரீநந்தமோபர்திருமகனாகத் தன்னை

நாலாம்பாட்டு.— (பந்தியாடி) திரியவும் க்ஷிஷ்ணுவதாரமே பின்னாட்டிற்று. க்ஷிஷ்ணனுக்கு ஆகர்ஷகமாம்படி கையிலே பந்தைப் பிடித்து, அதுதானும் பொருத மாந்ரவத்தை யுடைய விரலையுடையளாய், நிருபாயிக ஸ்திரீத்வத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியடியை வலிக்கைக்காக. (வெந்திறவித்யாடி) கணக்காலே அம்பாலே பூசல் செய்யலாம் ஜந்மமன்றே, அஜ்ஜாதிக்ருஅடைத்த வெற்றியைக் கொண்டானய்த்து. ஃஷஹங்கனையடர்த்து அஜ்ஜாதிக்ருராஜாவானவன். (விரிபுகழ்சேர் நந்தன்) ஆரேனும் பின்னை பெறவேணும் என்று கோன்புநோற்க, “எடுத்த பேராளன்” என்று வலத்திலே அந்வுருயித்துநிற்கப்பெற்ற புகழையுடையனய்த்து. (ஆகும்) ஒருபிதாவின்றிக்கே தாந்தோன்றியான எளிமைதீர ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமகனுபின்பாய்த்து “ஸகாமேநம்” என்னுமாப்போலே உளனய்த்து. (மைந்தனாகவாகும்) [உந்தமடிகள் முனிவர்] யஸோஷைப் பிராட்டி அவனை அச்சமுறுத்துகைக்காகச் சொல்லும் வார்த்தை[உயியாய்த்து ; தான் தாயான எளிமையாலே பொடியமாட்டாளே ; அதுக்காக, உங்கள் தமப்பனார் பொடிவர்கிடர். [உன்னை] செய்த தெல்லாம் பொறுக்கும்படி யன்றிதே தீம்பிலே கைவளர்ந்து நிற்கிற நிலை. [நானித்யாடி] கையிற்கோலைக்காட்டி, “இதிறுக்கிறபடி. கண்டாயே, இதுஉன்பேர்” என்னும், இத்தாலே உன்னை நோம்படி[உரு

நாலாம்பாட்டு.— (பந்தியாடி) “எத்திறம்!” என்று ஆழங்கால் படுத்தும் விஷயமாகையாலே க்ஷிஷ்ணனிடத்தில் இளமணல் பாய்ந்துஹவிக்ரு ரென்கிறார் (திரியவுயித்யாடி) க்ஷிஷ்ணன் வந்தனையும்படி பந்தனைந்தாளென்று ப்ரக்ஷிதோபயோமம் காட்டாநின்றகொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (க்ஷிஷ்ணனுக்கித்யாடி. (கணக்காலே) என்றவநூறும், கொள்ளப்போகாதே என்று ஸே[நய]ஷம், கணக்கு - மைத்துனமைமுறை. இத்தால் - நப்பின்னையைக் கைக்கொள்ளப் போகாது ஏறுகளை கர்யாஸூல்கமாக வைக்கையாலே, தேவலக்ஷத்திய ஜந்மமாகிப் பூசலிலேவென்று கைக்கொள்ளலாம், இரண்டுவழியும் கூடாதே, எருதுகளைத் தழுவிக்கொன்றாலாய்த்து அவனைத்தழுவிக்கொள்ளுவதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

ஆரேனும்மென்றது - வஸுஷேவஷேவகினை. எடுத்துவளர்த்த * அசோதை தன் சிங்கத்தை நந்தன் மைந்தனாகச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உந்தமடிகளித்யாடி) எடுத்தபாசரத்தை வ்யாவ்யாநம் பண்ணுகிறார் (யஸோஷையித்யாடி) “உன்னை” என்ற படிப்பாயோமத்துக்குத் தாத்பர்யம் (செய்ததெல்லாயித்யாடி) இது உன்பேரென்று -கோலினைபேரைச்சொல்லும். அதாவது[சுய]க்ஷிஷ்ணனென்கே? க்ஷிஷ்ணனென்கே? என்று உன்னைத் தேடித்திரியுமென்றது. இது, “என்கையில்” என்பவியேஷ்ணஸ்வயார்யம்.

உகஉ பெரியகிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

மூ.—பாலனுகிஞாலமேழுமுண்டு பண்டாவிலைமேல்

சாலநாளும் பள்ளிகொள்ளும் தாமரைக்கண்ணன், எண்ணில்
நீலமார் வண்டுண்டிவாமும் நெய்தலந்தண்கழனி
ஏலநாறும் பைம்புறவி லெவ்வுட்கிடந்தானே. (ரு)

ப-ரை.—பாலனுகி-சிறுபிள்ளையாய், ஞாலமேழும்-ஏழிலோகங்களையும், உண்டு-
திருவயிற்றிலே வைத்து, பண்டு - ப்ரளயகாலத்திலே, ஆலிலைமேல் - ஓராலந்
தளிரிலே, சாலநாளும் - அநேககாலம், பள்ளிகொள்ளும்-கண்வளர்ந்தருளின, தா
மரைக் கண்ணன் - புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேஸ்வரன் ; என்னில் - எண்ணிமுடி
யாத, வண்டு - வண்டிகளானவை, நீலம் - கருங்குவளையிலும், நெய்தல் - ஆம்பு
பலிலும், ஆர் - படிந்த, அவற்றிலுண்டான தேனை, உண்டு - பாரம்பண்ணி, வா
மும் - வாழுகிற, அம் - அழகியதாய், தண் - குளிர்ந்த, கழனி - கழனியையும்,
ஏலம் - பரிமளம், நாறும் - கமழாநின்ற, பை - பாரத, புறவில் - புறச்சோலை
யையு முடைய, எவ்வுள் கிடந்தான்.— ... .. (ரு)

அமைத்த பரிபூர்ண னானம்ஸ்வாமி. (எந்தையித்யாடி) என்னாயன், என்
குடிநாயன் என்றாலநாயன் திருவெவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான்.ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாலனித்யாடி) ஒரு சிறுபிள்ளை ஸப்தலோ
கங்களையும் வயிற்றில்வைத்து முன்பு, பின்னை ஓராலந்தளிரிலே
அநேககாலம் கண்வளர்ந்தருளின புண்டரீகாக்ஷன்.

அடிக்கலாமிறே ; அதுக்கு எனக்குக் கையெழுத்திலில்லை. (நம்பி)[உரு]
ஸமஸ்தகல்யாணமண்ணுதமகனாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லிருந்தவீரு
ப்பிலும் இங்கேவந்தவதரித்துத் தான் தாழநின்றபின்பாய்த்து பூர்
ணனாய்த்து. (நம்பெருமான்) நமக்கு நாயன். நம் குலநாயனானவன்.
(எவ்வுட்கிடந்தானே) ஸர்வவிய பைம்பு-வானவனைக் காணலாவது
பாரம்படித்திலே என்று அவ்விடத்தில் போகப் பொதிசோறுகட்ட[உரு]
வேண்டாதே, பைம்பு-கூர்ந்தயம் பண்ணலாம்படி திருவெவ்வுளிலேவந்து
சாய்ந்தானாய்த்து. ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பாலனுகி) அத்தனும் செம்பால் பாய்
கிற பருவத்தை யுடைய வாலாய், அப்பருவத்திலே ஸகலலோ
கங்களையு மெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து.(பண்டு)தனக்கொரு பரி[நய]
வரில்லாத ப்ரளய காலத்திலே, ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே. (சால)
பிள்ளை அகாலத்திலே யுறங்காநின்றான் ! என்செய்தான் ! என்று

“எந்தைதந்தை தம்பெருமான்” என்றதுக்கர்யம் (நம்குலேத்யாடி.) பொதிசோறு -
பாக்குப்பானியிலே பொதிந்தசோறு. பாடியெமென்றபடி. ... ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பாலனுகியித்யாடி)நந்தன்மைந்தனைப்போலேபெற்ற[நரு]
ரும் வளர்த்தாருமின்றிக்கே முற்றக்குழவியானவனை அடியொத்துகிறாரென்று
ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

செம்பால் - தொட்டால் ரத்தம்பொசிக்கை.

மூ.—சோத்தநம்பியென்றுதொண்டர்மிண்டித்தொடர்ந்தமைக்கும்
ஆத்தநம்பி செங்கணம்பி யாடுலும், தேவர்க்கெல்லாம்
மூத்தநம்பி முக்கணம்பி யென்று முனிவர்தொழு
தெத்தும் நம்பி யெம்பெருமா னெவ்வுட்கிடந்தானே. சு.

ப-ரை.— தொண்டர் - ஆரம்பப்போஜாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்,மிண்டி-
செருங்கி, நம்பி - ஸம்ஸ்காரவ்யாணசூனபரிபூர்ணனே!, சோத்தம் என்று - உண்ண
ஸேவிக்கிறேன் என்று கைகடப்பிக் கொணம், தொடர்ந்து - இடைவிடாமல்,
அழைக்கும் - ஸ்தோத்தம் பண்ணுகிற, ஆத்தநம்பி - பரமஆப்தனாவன், செந்
கண்நம்பி - சிவந்த கண்ணழகால் பூர்ணனாயிராகின்றான்; ஆகிலும்-இப்படியிருமி
ந்தானே யாகிலும், தேவர்க் கெல்லாம் - தேவர்களுக்கெல்லாம், மூத்தநம்பி - மு
ன்னேயிறந்த ப்ரஹ்மாவுக்கும், முக்கணநம்பி - மூன்றுவண்ணையுடைய ருத்ரனுக்
கும் அந்தர்யாயியாய் நின்று ஸ்ரீமத்தடிஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனே!, என்று—,
முனிவர் - ஸகாகாதி முனிவர்கள், தொழுது - ஆராயித்து, எத்தம் - ஸ்தோ
த்ரம்பண்ணும்படி, நம்பி - பூர்ணனான, எம்பெருமான் - என்ஸ்வாமியானவன்,
எவ்வுட்கிடந்தானே - திருவெவ்வுள்ளில கண்வளர்ந்தருளினான் என்று ஸ்துதிக்க
கிறார். ... .. (சு)

(என்னைநித்யாதி) அஸந்த்யாதமான வண்டிகள் கருங்குவனையிலும்
செய்தற்பூவிலும்புக்கு மஃபாநம்பண்ணி வாழுகிற அழகிய கழனி
யையும் நறுநாற்றம் கமழாநின்ற புறச்சோனையையுமுடைய திருஉயி
வெவ்வுள்ளில கிடந்தான். புறச்சோலை - பரியதும். ... ரு.

எழுப்புகைக்கு ஒரு யசோதாதி ஒரு மில்லையே. (எண்ணில்) அவ
டிக்கக்கொண்டிருக்கும்படி. அது ஆராயப் புக்காலிருக்கும்படி. (நீல
மித்யாதி) செந்தலபூவிலே படிந்த வண்ணகொளையை மஃபாநம்
பண்ணி வாழாநின்றான், செய்தல்நிலமென்னவுமாம்; அன்றிக்[உரு
கே, செய்தலென்று - ஆம்பலாய், நீலப்பூவிலே படிந்த வண்டிகள்
ஆம்பலிலே மஃபாநம் பண்ணுகின்றான் வென்னவுமாம்; அன்றி
க்கே, நீலநிறத்தை யுடைய வண்டிகள் செய்தற்பூவிலே மஃபாநம்
பண்ணுகிற அழகிய குளிர்த் கழனியை யுடைத்தா யிருக்கும்
என்னவுமாம்.(எலமித்யாதி)பரிமள ப்ரவரமான பரியனத்தை யுடை
த்தான ஸோத்தநம்பி அரியது செய்யவல்லவனுத்துக் கண்வளர்ந்
தருளுகிறான்; எழுப்பிக்காரியங்கொள்வார் குறையே. ... ரு.

“எண்ணில்” எண்ணில்லாதவன். அதாவது - எண்ணமுடியாதவென்று ஸம்ஸ்கா
ர்மாய், ஸலிதார்யம்(அவடிதேத்யாதி.) விவரணம் (அதிக்யாதி.) (இருக்கும்படி)
என்றவரஞ்சம்,எண்ணமுடியாதா என்றுஸேஷம். கொண்டது பின்னைத்தன்ம்,[உரு
உண்டது உலகேழும், உறங்குவது ஆலிலேமேல், எங்கனே யெண்ணும்படி என்று
இவ்வாக்யத்துக்குத்தாத்பரியம், நீலப்பூஎன்று-கருநெய்தல், ஆம்பல்-வெளுத்தது,

உகச பெரியகிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

ஆறும்பாட்டு. (சோத்தமிய்யாழி) அநந்யப்ரயோஜநர் நெருங்க
ப்புகுத்துசோத்தமிட்டுத்துடர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் பரமாப்தன்.
(செங்கண்நம்பி) சிவந்த கண்ணழகால் பூர்ணன். (ஆகிலும்) இப்
படி யிருந்தானேயாகிலும். (தேவர்த்யாழி) ஷேவர்களுக்கெல்லாம் முன்
னே பிறந்த ஸ்ரஹ்மாவுக்கும், த்ரினேநாநான ருத்ரனுக்கும் அஹர்
யாமியாய் நின்று ஸ்ஃஷ்டி ஸ்ஃஹாரங்களை நடத்துகிறவனே யென்று
ஸநகாடிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகின்ற என்ராயன், எவ்வுள் கிடந்
தானே. ... .. சு.

ஆறும்பாட்டு.—(சோத்தம்) அவன் நெஞ்சிரங்கும்படியாரண[ரி]
வரணம் பண்ணுமாப்போலே தாழ்ந்தார் சொல்லுவதொரு பாகரம்.
ஸமஸ்த கல்யாணமூனாற்றமகனே ! சோத்தம் என்கொண்டு வைஷ்
ணவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் முற்பட்டு மேல்விழுந்துமாறாதேயழைக்
கும்ஆப்தன். (நம்பி) பாமாப்தியால்குறைவறநிற்குமவன். இப்படியிருக்
கிறவனா னாரென்னில் (செங்கண்நம்பி) “யஜ்ஞேஸோமயத் துபுருஷஃ
புண்வரீகாஷ்ணஸூஜநிதஃ” என்று - புண்டரீகாஷ்ணக ப்ரமாண ப்ர
வரீயானவன். (ஆகிலும்) இப்படியிருந்தானே யாகிலும். (தேவர்க்
கிய்யாழி) ஷேவதை நூக்கெல்லாம் முன்னே பிறந்தாறுபிருக்கிறவனார்
மூவனுக்கும், லலாடநேத்ரான ருத்ரனுக்கும் அஹர்யாமியாய், ஸ்ஃ
ஷ்ட்யாடிகள் நடத்துகிறவனென்றுகொண்டு ஸநகாடிக் ளேத்தும்துயி
படி யிருக்கிற பூர்ணனான என்ராயன். ஆக, இப்படி அவஸ்யாரண
தீவ்ய வித்ரஹ யுக்தத்யை இதரவிஸுராதீயநா யிருக்கச் செய்தேயும்
ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அனாராத்மாவாய்நின்று ஸ்ஃஷ்ட்யாடிகளை நடத்து
கிறானென்று ஸநகாடிக் ளேத்தும்படி யிருக்கிறவன் இங்கே சாய்
ந்தானென்றபடி. ... .. சு.

ஆறும்பாட்டு.—(சோத்தநம்பி ய்த்யாழி) பரிவரில்லாத வாலென்று நீர்
பரியவேண்டி யிருந்ததோ, என்னுடைய ஸர்வாத்மகத்வத்தை மறந்திரோவெ
ன்ன ; அவற்றை மேல் மூன்று பாட்டாலே அதுஸ்யித்துக் கொண்டு ஸ்துதிக்க
கிறாரென்று ஸம்மதி கண்டுசொள்வது.

“மிண்டி” என்றதினரீயம் (ஒருவர்க்கொருவர் முற்பட்டென்றது) “ஸ்ருஷ்ய
யதாரதரவ்யாவீர வேஷவேஷான நிஸ்வயஃ” எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குஉத்தரா
ரீயம். தொகுத்தலாவம் (ஆகவிய்யாழி) ... .. சு.

ஏழாம்பாட்டு.—(திங்கனிய்யாழி)

மூ.—திங்களப்புவானெரிகாலாகித் திசைமுகனார்
தங்களப்பன் சாமியப்பன் பாகத்திருந்து வண்டுண்
தொங்கலப்பு நீண்முடியான் சூழ்கழல்சூடநின்ற
எங்களைப்பெனம்பெருமா னெவ்வுட்கிடந்தானே. எ

ப-ரை.—கார்ய வர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணமாக, திங்கள்-சந்த்ரனையும், அப்பு-
ஜலம், வான் - ஐகாசம், எரி - அச்சி, சால் - காத்து ஆகிற நாலு பூதங்களையும்,
ஆகி - மாரீரமாகக்கொண்டு தான் மாரீரியாய் : திசைமுகனார் தங்கள் - நான்கு
முகங்களை யுடைய பாஹ்மாவுக்கு, அப்பன் - ஜநகனும் ; சாமியப்பன் - ஸாமவேத
ஸ்வரூபனாய் ; வண்டு-வண்டிகள், உண் - மதபாரம் பண்ணினதுள்ள, தொங் [டு
கல் - சொன்றைமாலையையும், அப்பு - கங்காஜலத்தையும், நீள் - நீண்ட, முடி -
ஜடையிலேயுடையனாய், பாகத்து - திருமேனியினொரு பார்சாவத்திலே, இருந்
தான் - இருக்குமவனுன ருதிரனுனவன், சூழ் - சூழியெங்கும் பரம்பின, கழல் -
திருவடிசை, சூட - தன்சலையில் சூழ்மம, நின்ற - நின்றவனாய் ; எங்கள்
அப்பன்-எங்கள் ஜநகனாய் ; எம்பெருமான் எங்கள் ஸ்வாமியுமானவன், எவ்[டுரு
வள விடந்தானே—, ... (எ

ஏழாம்பாட்டு. (திங்களித்யாடி) கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷண
மாக உத்த்ரனையும் ஐஓதபஹுகங்களுக்கும் உப
தான் மாரீரியாய். (திசைமுகனாதி) உதூர்முடினுக்கு ஜநகனுன
வன், (சாமியப்பன்) ஸாமவேதப் பதிபதியன். “வேதாநாஸாமவே[டு
ஜோஸ்மி” என்ற ஸாமவேதஸ்வரூபன். முருகனென்றுமாம். (பாக
த்தித்யாடி) பார்சாவத்திலே வண்டிகள் படித்து மடபாரம் பண்ணும்
கொன்றைமாலையையும், திருவடிவரிக்கினை மங்காஜலத்தையும் ஜடை
யிலேயுடையவன். (சூழ்கழலித்யாடி) கபடக்களவாகப்பரம்பின திரு
வடிகளைச் சூழ்மபடி நின்ற எங்கள் அப்பனுனவன் எவ்வுட்கிடந் [உரு
தானே. ... .. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (திங்களித்யாடி) கார்யவர்க்கத்துக்கு உப
லக்ஷணமாக உத்த்ரனையும், காரணமான ஐஓதபஹுகங்களுக்கும் உப
லக்ஷணமாக நாலையும் சொல்லி, இவற்றுக்கு அஃதராத்மாவாய் நிற்
கிறவனென்படி. உதூர்முடினுக்கும் ஜநகனுனவன். (சாமியப்பன்) [ரு
ஸாமவேத பதிபதியனுன காரணஐஓதன். (பாகத்தித்யாடி) வண்டு
கள் மடபாரம் பண்ணுகின்றன கொன்றைமாலையையும் மங்கா
ஜலத்தையும் ஜடையிலே யுடையனாய், திருமேனியில் எகஜேஸத்
திலே யிருக்கிற ருத்ரன், விஸ்தீதமான திருவடிகளைத் தலையாலேசும
க்கும்படி நிற்கிறவன். (எங்களித்யாடி) எங்களுக்கு ஜநகனுமாய், [ரு
ஸ்வாமியுமானவன். ... .. எ.

ஸாமத்தை யுடையவன் - ஸாமியென்றாய், மலிதாரியம் (ஸாமவேதேத்யாடி).
‘தொங்கல்’ என்றதினாரியம் (கொன்றைமாலையு மென்றது.) ... .. எ.

மூ.—முனிவன் மூர்த்திமூவராகி வேதம்விரித்துரைத்த
புனிதன்பு வைவண்ணன்னல்புண்ணியன்விண்ணவர்கோன்
தனியன் சேயன் தானொருவ னாகிலும் தன்னடியார்க்
கினியனெந்தையெம்பெருமா னெவ்வுட்கிடந்தானே. அ.

ப-ரை.— முமுகம் பாசாய்க்கிடந்தவன் த, முனிவன் - பராஜகன் முதலான
வற்றை ஸர்ஷ்டிக்கலம்சலித்தவனாய் ; மூர்த்தி மூவர் - ஸர்ஷ்டி ஸ்திதஸம்ஹா
ரங்களுக்குக் கடவாரான பரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களுக்கு, ஆகி - ஆத்தராத்
மாவாயிருத்தமவனாய் ; வேதம் - வேதார்த்தத்தை, விரித்து - எல்லாரு மறிபு
படி, உரைத்த - ஸ்ரீசேசயாளே யருளிச்செய்தவனாய் ; புனிதன்-பிறருடைய [யி
ஸமர்த்தயெய்ரயோஜமமாக ஹிதம்சொன்ன ஸுத்தையுடையனாய் ; பூவை -
காடாம்புப்போன்ற, வண்ணன் - திருத்தையுடையனாய் ; அண்ணல் - ஸ்வாமி
யாய் ; புண்ணியன் - பரமதர்மிகனாய், விண்ணவர் - நீதமஸூரிகளுக்கு, கோ
ன் - சலைவனாய் ; தனியன் - ஒப்பற்றவனாய் ; சேயன் - யோக்கிரான மறிப
வொண்ணாகவனாய் ; தான் ஒருவனாகிலும்-ஆப்படிதான் அத்திதியானு யிருத்தா[யிரு
னையாகிலும், தன் அடியார்க்கு - தன்னை அபரமித்தவர்களுக்கு, இனியன் -
நல்லவனாய் ; எந்தை - எனக்கு ஜகனாய் ; எம்பெருமான் - என்ஸவாயிமுமான
வன், எவ்வுட்கிடந்தானே—.

எட்டாம்பாட்டு. (முனிவனித்யா) “ஸ்வஹ்மா” இத்யாதிப்
படி-யேஸ்வமும்ஸூக்யமாய்க்கிடந்திருவனாய், “ஹ்மா” [உல
என்று மநமபண்ணினவன். (பூவதித்யா) ஸ்ரஹ்ம ருத்ரர்களை ஸ்ரீ
ஷ்டித்து தஜ்ஞர்யாமியாய், வேதார்த்தத்தை யெல்லாருமறியும்படி
தீதோபநிஷேகவாய்வாய் வெளியிட்ட வேதப்பரத்யாகன். (பூவாரித
யாதி) காமாந்தப்போன்ற வடிவழகையுடைய ஸர்வஸ்வாமி. “ஸ்
ஹ்மாஸ்வஹ்மாநாம்” என்கிறபடியே - பரஸம்ஸிப்யோ பரயோ
ஜகமாக ஹதஞ்சொன்ன ஸூயிபி. பரமதர்மிகள். (புண்ணியன்

எட்டாம்பாட்டு.—(முனிவன்) இகடைய கரணகோஷை
ங்களை யிதந்து ஹோம மோகஷாஸூக்யமாய் கார்யாகாரமழிந்து கிட
ந்தவனாய், “ஹ்மா” என்று மநமபண்ணினவன், பின்பு ஸ்ர
ஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு ஆதராத்மாவாயும் ஸ்வேருபேணவும் நின்று
ஸ்ரீஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறான், வேதார்த்தத்தை வ்யக்தமாய்ப்படி
வெளியிட்டுச் சொன்னவன். அதாவது - வேதோபஸ்ஹ்மாநாமாக ஸ்ரீ
தீதையை யருளிச்செய்தபடி. (புனிதன்) “ஸ்வஹ்மாஸ்வஹ்மாநாம்”
என்கிறபடியே ஸ்வப்ரயோஜ ரிபேஷ்மமாக பரஹ்மமே
சொல்லுகையால் வந்தஸூயியைச் சொல்லுகிறது. (பூவைவண்ண
ன்) உபதேஷித்த ஹிதம் கிடக்க அஹிதத்தைச் சொல்லிலும் விட
வொண்ணாத வடிவையுடையவன். (அண்ணல்) ஸ்வாமி. (புண்ணியன்)

எட்டாம்பாட்டு.—(முனிவனித்யா) இது - இந்தசேதநவஸ்து. “மூவராக”
என்றது - ஸ்வபகமன்று, மூவரானவரென்றபடி, நெய்யுண்ணியென்றப்போலே
யென்றருளிச்செய்கிறார் (பின்பித்யாதி.)

மூ.—பந்திருக்கும் மெல் விரலாள் பாவைபனிமலரான்
வந்திருக்கும்மார்வன் நீலமேனிமணிவண்ணன்
அந்தரத்தில்வாமும்வானோர்நாயகனாயமைந்த
இந்திரற்கும்தம்பெருமானெவ்வுட்கிடந்தானே. க.

ப-ரை.—பந்து - பந்தானது, இருக்கும்-தங்கிய, மெல்-மீர்துவான, விரலாள் - விரல்களையுடையளாய், பனி - குளிர்ந்த, மலரான்-தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாக வுடையளாய், பாலை - நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் ஸ்திரீதவகுணங் கள் நிறைந்த பெரியபிரட்டையார், வந்து - அப்பூவில்தரிப்பு அரிதாய் அதினின் தும் வந்து, இருக்கும்-சுகுணசாலமும் பிரிமமாட்டாதே யிருக்கிற, மார்வன் - [ய] திருமார்வையுடையனாய் ; நீலம் - கருங்குழைப்பூப்போன்ற, மேனி - வடிவழ கையுடையனாய் ; மணி - மணிபோல, வண்ணன் - ஸௌந்தரப் ஸ்வபாவத்தை யுடையனாய் ; அந்தரத்தில் - ஸ்வர்க்கத்தில், வாமும்-வாழுகிற, வானோர் - தேவர் களுக்கு, நாயகனாய் - ஸ்வாஹகனாக், அமைந்த - சமைந்த, இந்திரற்கும்-இந்தர னுக்குமாய், பெருமான் - ஸ்வாபிமானவன். எவ்வுட்கிடந்தானே—.

(க)

கோன்) * அயர்வாறுமமரர்களதிபதி. (நளியன்) அவ்விதியன். (சே யன்) “யோகிதாமபிஷேகாந்நா” (பந்திய) என்கிறபடியே - அபராப்யன்; இப்படி யிருந்தானோராகிலும், தன்னடியார்க்கு கல்லவன் ; அதுக் கடி - எந்தையாக்கையிலே. எந்தையானவன் எவ்வுட்கிடந்தான், அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்திருக்கும்மார்வன்) * பந்தார்க்கிரவியாய், பந்திருக்கும்மெல்லியவியையுடையவாய் குளிர்ந்த தாமரைப்பூவைப் பாம்பார்க்கிகள். (விண்ணவர்கோன்) * அயர்வாறு மமரர்களதிபதி. (நளியன்) அவர்களில் வயன்”த்தன்னவன். (சேயன்) அவர்களில் தெவாசியை யுடையவன் ; இப்படி தான் அவ்விதியை யிருந்தா னோராகிலும், தன்னை யாழாநித்தவர்களுக்கு இனியவன் ; எனஉரு க்கு ஜநகனாமாய், ஸ்வாபிமானவன். ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பந்திருக்கும்) ஒருகாலும் பிரிவால் வரும் வ்யஸ்தமன்றிக்கே நித்யஸந்தேஷத்தாலே கையும் பந்துமாய் அது தான் பொதுமை சிவந்து ஸங்குமாமான விரலே யுடையவன், நிருபா ய்க் ஸ்திரீதவத்தை யுடையவன், குளிர்ந்த தாமரைப்பூவைப்

“விண்ணவர்கோன்” என்றபக்காலும் (அயர்வித்தாய்.) ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பந்தித்தாய்.) இப்படி ஸர்வாசுமதயாவந்த ஸர்வாயி சத்தவர்க்கு நிருபகையான லண்டி பதித்தவத்தை அதுஸஸ்யிக்குர ரென்று ஸந் ததி கஸ்திசொள்வது.

லீலாரதையும் ஸௌகுமார்யமும் கர்மக்கீதஸ்திரீத்வமன்றிக்கே யிருக் [கரு] கையும் பிறந்தகத்தில் சீரமை யுடையவன் “வந்திருக்கும் மார்வுடையவன்” என்று சொல்லுகையால் ஸர்வாசுத்வம் ஸுவிதமேன்று திருவுள்ளம்பற்றி வா க்யதாத்பர்யார்த்தங்களை யருளிச் செய்குரர் (ஒருநாளுமித்தாயடிகளாலே.)

உக அ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

**மு.— இண்டைகொண்டுதொண்டரேத்த வெவ்வுட்கிடந்தானை
வண்டுபாடும்பைப்புறவில் மங்கையர்கோன்கலையன்
கொண்டசீரால்தண்டமிழ்செய்மாலை யீரைந்தும் வல்லார்
அண்டமாள்வதானையன்றேலாள்வரமருலகே. (வ)**

ப-ரை.— இண்டை - பூமாலைகளை, கொண்டு - திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து, தொண்டர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி அடிமைசெய்யும் படி, எவ்வுள் - திருவெவ்வுளிலே, கிடந்தானை - கண்வளர்ந்தருளினவன் விஷயமாக; வண்டு - வண்டிகள், பாடும் - பாடுகிற, பை - பரந்த, புறவில் - பரப்பந்தத் தையுடைய, மங்கையர்கோன்-திருமங்கையிலுள்ளார்க்குராஜாவான, கலையன் - [ய] ஆழ்வார், கொண்ட - நெஞ்சிலேகொண்ட, சீர் - அவன் கல்யாணகுணங்களை, தன் - இனிமையான, தமிழால் - தமிழ்பாஷைப்பாடலே, செய் - அருளிச்செய்ததாய், மாலை - மாலாருபமான, ஈரைந்தும்-இப்பத்தப்பாட்டையும், வல்லார்-கற்கவல்லவர்கள், அண்டம் - பரமபதத்தை, ஆள்வது - ஆளுமது, ஆனை - நிச்சிதம்; அன்றேல்-அது வேண்டாவாகில், அமருலகு-ஸ்வர்க்களோக்கத்தை, ஆள்வர்-ஆளப் [ய]டுபெறுவ ரென்கிறார். ... .. (வ)

பிறந்தகமாகவுடைய பெரியசீராட்டியார், அப்பூ நெரிஞ்சிக்காடோ பாகியாய் திருமார்விலே வந்திருக்கிற வைவலத்தையுடையவன். (நீலமேனியித்யாடி) கருங்குவளைபோன்ற வடிவழகையுடையனும், மணிபோலே முன்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி ஸ்வரூ [ய] வாழிகளையுடையவன். (அந்தரத்தித்யாடி) ஸ்வரூபத்திலே வாழுகிற முப்பத்துமுக்கோடிபே வர்களுக்குநிர்வாஹகருகச்சமைந்த இந்த்ரனுக்கு நாயனானவன், எவ்வுளிலே பள்ளிகொண்டான். ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (இண்டையித்யாடி) பூமாலைகளைக்கொண்டு ஸ்ரீ பிறந்தகமாகவுடையவன். (வந்திருக்கும்) அப்பூ நெரிஞ்சுருள்ளாய் அடிக்கொதித்துவந்து, “அகலகில்லேன்” என்றுருக்கும்படி மார்வு படைத்தவன்; நீலமான நிறத்தை யுடைய மணிபோன்ற வடிவையுடையவன். (அந்தரத்தித்யாடி) இது ஸர்வேஸ்வரனுக்கு விசேஷமான தல்; அன்றிக்கே, பேவர்களுக்கு நாயனாய்ச் சமைந்த இந்த்ரனுடைய க்கென்னவுமாம். அவனுங்கூடத் தன்னைப்பற்றித் தன் ஸ்வரூபத்தை நடத்தும்படி யிருக்கிறவன். ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (இண்டையித்யாடி) பூமாலைகளைப் பணிமாறி அவனுங்கூடவென்றது - “ஸஸ்ரஹ்மாஸார்வஸ்ஸேந்தர:” என்று கூடவெடுக்க முட்டுப்பொறுத்தவனுங்கூட வென்றபடி. ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (இண்டைகொண்டித்யாடி) பணிமாறி - ஸமர்ப்பித்து.

வைஷ்ணவர்கள்ஸ்தோத்ராலிகளைப்பண்ணி அடிமைசெய்யும்படியாகத் திருவெவ்வுளிலே கண்வளர்த்தருளினவன். (வண்டொபாடும்பைம் புறவித்யாடி) வண்டுகள் மஃபாநமத்தமாய்ப் பாடுகிற பர்யஜத் தை யுடைய திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான வலியையுடைய ஆழ்வார். (கொண்டவித்யாடி) அவன் கல்பாண மணங்களை உள்ளுடைய யாகக்கொண்டாய்த்து ஆழ்வார் கவிபாடிற்று. சீர்-அழகு. (தண்தமிழ் செய்மலை)தமிழாலேதொடுத்த மலை ; இப்பத்தும்வல்லார், அண்ட முண்டு - பரமபதம், அத்தை ஆளப்பெறுவர். (அன்றேல்) அது வேண்டாவாகில், ஸ்வரத்ததை ஆளுவர். ... .. ய.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிங்கே அடிமைசெய்து வாழலாம்படி திரு வெவ்வுளிலே கிடத்தவனைக் கவிபாடிற்று. முக்தர் ஸாமமாரம் பண்ணுமாப்போலே மஃபாநமத்தமாய் வண்டுகள் பாடாநின்றுள்ள பரந்த பர்யஜத்தை யுடைத்தான திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வாரு வார். (கொண்டசரால்) சீரென்று - கவிக்குஅலங்காரமாயிருப்பதொ ன்றுண்டு, அத்தைச்சொல்லிற்காகவுமாம் ; அன்றிக்கே, இக்கேவந்து சாயத்தபடியாலே ஹவஷ்மணங்களை நெஞ்சிலே பூற்றிருந்து சொ ல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவைப் பேரரிக்க, பாடினமலை யெ ன்னவுமாம். இது சுற்றார், அண்டத்தை யாளுகை நிர்வாஹம். (அன்[உய] றேல்) அவனைப்பற்றியுயிரிக்கைப் பெறுமத்தனையோ ! என்று விரக்த ராணர்களாகில், அவர்களாளுவது பரமபதம். ... .. ய.

அடிவாடி.—காசை தையல் முன் பந்து பாலன் சோத்தம்
திங்கள் முனிவன் பந்து இன்டை வில்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

“பைம்புறவில்” என்றதினாயம் (பர்யஜத்தை யுடைத்தானவென்றது) நெஞ்சிலே கொண்ட சரால் என்றரூபாராம் (அன்றிக்கே யித்யாடி) அண்டத்தை - ஸ்ரீந் மான்டத்தை. ஐஸ்வர்யத்தையென்றபடி. ... .. ய.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

இரண்டாம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி—விற்பெருவிழவும். ப்ரவேசம்.

ராமக்கீஷ்ணையவதாரங்களைப் பண்ணி ஆபிரதவி ரோபிகளைப் போக்கி ரகதித்த ஸர்வேஸ்வரன், “இன்னமாரேனு மாபுரிசர்க்கு இடர்வரினும் நாமடி-ஞாயிராக வொண்ணுது” என்றுவந்து திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றருளினான், நான் காணப் பெற்றேனென்று நினைந்தாராகிறார். ... .. *

ஆபிரதவிரோய்நிரஸநஸீலனாய், ஆபிரதஸ்ஸலேஷஸ்வலாவனாய், ஆபிரதஸ்ஸலனாய், இதர விஸநாபியனாய் யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் ; இம்மூணங்க்கள்தான் யர்மிஅதுவர்த்திக்கிற வோபாதி என்கு மதுவர்த்திக்குமவையிறே ; இப்படியிருக்கிறவன் ; மதுஷ்யரா [யிருப்பார் புஷ்பாடியுபகரணங்களைக் கொண் டாபுரியக்கலாம்படிவந்து நடத்தமாத்தரமன்றிக்கே, ஒருநிரயக்கு இப்புவிய்செவ்வி யழியாதபடி திருவடிகளிலே பணிமாறவேணும் என்று இடர்பட, அவ்விடரைத் தீர்க்கைக்காக அநிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத்தலைகுலைய வந்து விழுந்து அத்தையாற்றி, இன்னமும்பபடியிடர்படுவாராண்டுடோ! என்றுசாய்த்தான், நான்கண்டே நென்கிறார்.*

அ.—விற்பெருவிழவின் ப்ரவேசம்.—நீழ்த்திருமொழியில்—இவரைவெகரித்த ராமக்கீஷ்ணையவதாரங்களும், திருவெவ்வுள் கிடையழகுதானும், சங்கசேயுழன்றத்தில் டரிபூர்ணமாக வதுவலித்த அழகியளங்கரும், திருவெவ்வுள்கில் * திண்கைமாதபர் தீர்த்தபடியுமாக, இவையையநதையும் தீதறம் பாலும் மெய்யும் கண்ணமமுதமொருகலத்திலேசேர்ந்தால்பருமரூபப்போலேயிவர்க்குக்கண்ணாண்டியிருகலாம்படி திருவல்லிக்கேணியில் ஐவகைப்பட்டிருக்கிற வீருப்பை எய்வுள்கிடந்தவன் ஸர்வஸ்வரநம்பண்ணக்கண்டதுவலிக்கொரென்று ஸம்மதிகண்டு கொள்வது. இந்தஸம்மதனை ஸூர்ப்பிக்கிறார் (ஆபிரதேத்யாடி.) (ஸர்வேஸ்வரன்) என்றவநதாரம், இம்மூணங்க்களோடேகூடத் திருவல்லிக்கேணியிலிருப்புக்களைக்காட்டிக் கொடுத்தான் என்றுபூரிப்பது. இநதமூணங்க்களைக் கீழ்த்திருமொழிலதுவலித்தாரே, இங்குமதுவலிக்கவேண்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறா (இம்மூணங்க்கள்தானித்யாடி.) “இண்டைகொண்டு” என்கிறபாட்டையும், மேல் “மீனமர் பொய்கை” என்கிறபாட்டையும்சடாகூதித்தஸம்மத்யநா மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாடி.) அதாவது—ஐந்திருப்பதியையும்ப்ராயார்யோந அதுவலித்தாரெனுகீழ்ஸம்மதியாய், இப்போது திருவெவ்வுளில்கிடையழகையே யதுவலித்தாராகையாலே திருவல்லிக்கேணியிலே சாய்ந்தருளின * என்னையாளுடையப்பனை யதுவலிக்கையைப்ராயார்ப்ரமேயமாக்கி, அதுக்குவத்தரோத்தரம் மூனாய்க்யம் தோற்றம்படியமற்றைத் திருப்பதிகனையுமதுவலித்துக்கொண்டு, * இண்டைகொண்டு தொண்டரேத்தினமையையும்காட்ட, * ஆணையின் துயரம் தீர்த்தபடியையயதுவலிக்கொடுக்கொன்றருளிச் செய்கிறாரென்கை. ... .. *

மூ.—விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும்வீழ்ச்
செற்றவன்நன்னைப் புரமெரிசெய்த சிவனுறுதுயர் களைதேவை
பற்றலர்வியக்கோல்கையிற்கொண்டு பார்த்தன்நந்தேர் முன்னின்றானே
சிற்றவைபணியால்முடி துறந்தானேத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப.—கர்ஷணனை எழுந்தருளப்பண்ணி நலிகைக்காக, விற்பெருவிழவும்-
ததர்யாகமஹோத்ஸவத்தைப் பெருக்கக்கோலின, கஞ்சனும் - கம்ஸனும், அவன்
வரலிட்ட விரோதிகளான, மல்லும் - சாணூரமுஷ்டிகராகிற மல்லவர்க்கும்,
வேழமும் - சூவலயாபிடமென்னும் யானையும், அத்தைநடத்துகையில் வல்லவ
னான, பாகனும்—, வீழ - வீழும்படி, செற்றவன்நன்னை - ஸம்ஹரித்தவனாய் ; [யி
புரம் வரிசெய்த - த்ரிபுரதஹரம்பண்ணின, சிவன் - ருத்ரன், உறு - அடைந்த,
துயர் - குருபாதக பீடையை, களை - போக்கின, தேவை - ஸ்வாமியாய் ; பற்ற
லர் - ஸத்ருக்கள், விய - நலிக்கும்படி, கோல் - முட்கோலை, கையில் - கையிலே,
கொண்டி - பிடித்துக்கொண்டு, பார்த்தன்நன் - அந்தரூணுடைய, தேர்முன் -
தேர்முன்னே, நின்றானே - ஸாரதியாய் நின்றவனாய் ; சிற்றவை-மாற்றுத்தாயான
கைகேயியுடைய, பணியால் - சொல்லிக்கொண்டு, முடி - பட்டாபிஷேகம்
பண்ணக் கொடுவந்த கிரீடத்தை, துறந்தானே - பரித்யஜித்தவனான ஸ்ரீபார்த்த
ஸாரதிபை, திருவல்லிக்கேணி - திருவல்லிக்கேணியிலே, கண்டேன் - காணப்
பெற்றேன் என்கிறார். ... .. (க)

முதற்பாட்டு.— (விற்பெருவிழவியத்யாஜி) கம்ஸனுடையபெரிய[உய்
விலளிழவுக்கு எழுந்தருளி, அந்தவிலையும் சூவலயாபிடத்தையும்
அத்தைநடத்துகிற பாகனையும் விழும்படி அடர்த்துப் பொருதவன்
நன்னை.(புரமெரிசெய்தவியத்யாஜி) த்ரிபுரதஹரம்பண்ணின ருத்ரனுக்கு

முதற்பாட்டு.— (வில்) விற்பெருவிழவாய்த்து - ஸத்ருநிரஸம்
பண்ண நினைக்கிறானாகையாலே ; பெருக்கக்கோலினுடையத்து ; [உரு
அத்தைக்கோலின கம்ஸனும், அவனுக்கு வலமாய் மலைதுள்ளினுப்
போலே பெரிய கிளர்த்தியோடே கூடின மல்லவரமும், அவர்கள்
கண்பார்க்கிலும் கண்பாராதே யிடையறவிகம்படி மலிப்பித்து வழி
யிலே நிறுத்தின ஆனையும், அத்தைத்தள்ளினாலும் அதுதன்னை உயிர்ப்
புள்ளதுபோலே நடத்தவல்ல பாகனும். (வீழ்ச்செற்றவன்நன்னை)
ஏகோஜ்யோமத்திலே நிரவந்தாப்போலே, வினைசெய்தசடக்கு. (புர
மித்யாஜி) த்ரிபுரதஹரபடாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாவிமாநான ருத்ரன்

முதற்பாட்டு.—(வில்லியத்யாஜி.) ஜம்மாத்தருவை நிரவந்திதே பார்யஸாராயி
யாகப்புகுருகிற தென்று, அத்தையு மதுஸந்யிக்கிறுரென்று அவதாரிகை கண்டு
கொள்வது. [கரு

மேலே “பார்த்தன்நன் தேர்முன் நின்றானே” என்றுஸௌலம்யமதுஸந்யி
க்கப் புகுகிராகையாலே, அது மஹாமுணமாகைக்காக த்ரிபுரானக ஸராசூ
ண மதுஸந்யிக்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார்
(த்ரிபுரேத்யாஜி.)

உளஉ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

வந்த ம, ஸாபத்தாலே வந்த ஁வத்தைப் போக்கி அத்தாலே மிக்க தேஜஸ்சையுடையவனை. (பற்றலரித்தாடி) ஸத்ருக்கள் நலி க் மடி உழவுகோலைக் கையிலே கொண்டிபார்வனுடைய தேர்முன் னை ஸாரபியாய் நின்றன. சிற்றவை-சிறிய தாயார், “என்பிள்ளை[ரு க் தாயாய்மேவெனும். நீராஜயத்துக்கு முடிசூட்டுவொண்ணது” என ன் அந்நாசுத் தலைச்சுமை என்று முடியைத் துறந்தவனை,

புறவுபாய் லொகமுருவுமாயிருக்கிறவன்தலையை யறுத்து பாதசி யுருக்க; “மதிப்பெயிருக்கிறவன் எளிவரவு படவொண்ணது” என அத்தைப்போக்கி, அத்தாலே லொகத்துக்கெல்லாம் தானே [ய அழகுநீயன் என்னுமடத்தை வெளியிட்டவனை; “தத்ராராயண குமார மயா சூதா ப்ரயாவித:” [விஷ்ணுப்ரஸாஜாத்] ஸர்வேஸ்வ ரன் பாலாஜத்தாலே. [ஸுஸ்ரோணி] அவனைக்கிட்டுகையாலே உன் னைப்படி, ஸமலமாகப் பெற்றதிறே யென்கிறான். (பற்றலரித்தாடி) பற்றலருந் - ஸத்ருக்கள், அவர்கள், முடிந்து போம்படி, “ஆயுட மெடுக்கவொட்டோம்” என்றவாறே குதிரைகளை நடத்தும்கோலைக் கையிலேகொண்டு. (பார்த்தன்னை தேர்முன்னின்றன) ரபியைச்சிறி னால் ஸாரபியையிறே யழியச்செய்வது, அவனைப் பின்னேயிட்டுக் தன்னை அம்புக்கிலக்காக்கி நின்றவனை. (சிற்றவைபணியால் முடிதுறந் தானே) * மாற்றுத்தாய் சொன்ன வார்த்தைக்காக, ப்ரபித்தமாய் [உய வருகிற முடியை ஸந்யஸித்தவனை. [நதூநம்மமகையே] “சகரவர்த்தி வார்த்தைசொல்ல மாட்டாமையிருக்கிறானத்தனை, உம்முடைய தம் பிக்குராஜயத்தைக்கொடுத்தான், உம்மைக்காடேறப்போகவிடக்காணு மவன் நினைத்திருப்பது” என்று சகரவர்த்தி கருத்தைச்சொல்ல;

இவ்வடத்தலே - “தத: சாப பீதேந ஸரசதரயகேந உவாமாஃ ஁வநா [உரு ம்ரேண உவநா ஁தஸ்ய ஸ்ரோமயா | யஸ்மாஉதபராயஸ்ய ஸ்ரத: ஁மரோதவயாமம | தஸமாச்சமா. ஸமாவிஷ்ட: கபாலீதம் உவிஷ்யஸி | ஸ்ரஹ்மஹா குலிதோ உகு சவா உரோஸ்திரயாவித: குதலே | ததோஹரோதவாந்தேஸி ஹிமவஹரோஸோச்ச யம் | த்ராராயண ஸுபுரீமாந மயாலிக்ஷரோ ப்ரயாவித: | ததஸ்தேநஸ்வசோ ராஸகரோதமேண விஹரிதம் | மஹதி ஸ்வவதியாரா தஸ்யரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ [நய தா | விஷ்ணுப்ரஸாஜாத் ஸுஸ்ரோணி கபாலரோதஸ்தஹஸ்வயா | ஸமஸுடிதர ஁ஹரோமரோஸ்ப்ரலஸ்யரோபயா” என்கிற மதஸ்யபுராணவசநங்கள் அடைவேறுநாண்டு யக்கள், சீழ், “கேஹ” என்று ஸம்ஸோயித்திருக்கவும், “ஸுஸ்ரோணி” என்றது - ஹவதர்ஹமென்று தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ னையித்தாடி). இத்தால்-விஷயாதரணென்னுமது ஁குதிமென்றுதிருவுள்ளம். [நரு

“பிதர்வஹநிர்ஷோத” என்றிருக்க, “சிற்றவைபணியால்” என உ சொல்லக்கூடுமோவென்ன; பெருமாளுடைய அவிப்ராயத்தைக் கண்டருளிச் செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்தது, அதுக்கு ப்ரமாணம் (நதூநமித்தாடி) நதூநம் மமகையே கஞ்சிகாஸஸஸேகணம் | யத்ராஜாநமவோ உஸ்த்வம் மமேஸ்வரதரா ஸத” என்று. இத்தாலேகத்தை ஸப்ரகாரமாக வ்யாக்யாரம் பண்ணுகிறார் [சய (உக்ரவர்த்தியித்தாடி.)

மூ-வேதத்தை வேதத்தின்சுவைப்பயனை விழுமியமுனிவர் விழுங்கும் கோதியின்கனியைநந்தனார்களிறைக்குவலியத்தோர்தொழுதேத்தும் ஆதியை யமுதை பெண்ணையாளுடையப்பனை யொப்பவரில்லா மாதர்கள்வாழும்மாடமாமயிலேத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே ௨

ப-ரை.—வேதத்தை - வேதத்தைத் தனக்கு நிலமாகவுடையனும் ; சுவை - ஆராயித்தவர்களுடையருசிக்குத்தக்கபடி, வேதத்தின்-வேதத்தின், பயனை-பலத்தைக்கொடுக்கும்வனும்; விழுமிய-ஆநாநாதிகரான, முனிவர்-ஸநகாதி முநிவர்கள், விழுங்கும் - அதுபவிக்கிற, கோதுலை - கோதுலில்லாத, இன் - இனிய, கனியை - பலம்போல நிரகியபோக்பனும் ; நந்தனார் - ஸ்ரீநந்தசோபர்க்கு, களிற் றை - ஆணைக்கன்றுபோலே யின்பனுயிருக்குமவனும் ; குவலயத்தோர் - பூமியிலுள்ளவர்கள், தொழுது - ஆராயித்த, ஏத்தம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, ஆதியை-ஜகத்காரனபூதனும் ; அமுதை - அமர்தம்போலே போக்பனும் ; என்னை ஆளுடை - என்னை அடிமைசொண்ட, உப்பனை - உபகாரகளுவனை ; ஒப்பவர் - தங்களுக்குலாபாரணவர்கள், இல்லா - இல்லாத, மாதர்கள்-ஸ்தீர்கள்[யிருவாழும் - வாழாமதாய், மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாய், மா - செல்வம்நிறைந்த, மயிலை-மயிலாப்பூரைப்படையிடாக வுடைய, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன்—.

திருவல்லிக்கேணியிலே காணப்பெற்றேனென்குரார். ... க. இரண்டாம்பாட்டு. (வேதத்தையித்யாதி) “தரைமண்ணயவிஷயா வேடா” என்கிறபடியே - எல்லார்க்கும் ருச்யதுகூலமாக ஊதம் [உய சொல்லப்போந்த வேதத்தைத் தனக்கு விவகுதியாக வுடையவனை. (வேதத்தினித்யாதி) ருச்யதுகூலமாக ஆராயத்தால் அவர்களாபு யனுதுகூலமாக வலப்பாடநம் பண்ணுமவன்.

அத்தைக்கேட்டு, “நடுவிலாச்சி” தருவடிகளிலே அழகிதக ருச்யருத் தோமென்றிருந்தோம், மம்பக்கலொருமணமுண்டாகநினைந்த நிராமரிதே தாம்போகச சொல்லாதே ஐயர் கருத்தாகவாநெரிச மெய்தது” என்று, “ஐயரோபாதிதாகவொ உம்மை நினைத்திருப்ப னாரை சுஸ்வராகவும் உம்மை சுஸ்வரதரையாகவுமிதே வுலகத்தி லுப்பது” என்றாரிதே. (விற்பெருமியித்யாதி) விரோயிவா உத்தமக் கிழங்கெடுக்குமவனும், சுஸ்வராவிமாநிசங்குக்கும் இடர் வந்தாஸநூர் போக்குமவனுமாய், தனக்கு ஸ்நேஹிகளாநாக்காகத் தன்னை யு மாறுமவனும், போலியான ஸ்நேஹிகளுக்கும் எவிறுதுச்செய்யு னுமானவனைத் திருவல்லிக்கேணியிலே காணப்பெற்றேனென்குரார்

இரண்டாம்பாட்டு.—(வேதத்தை) “தரைமண்ணயவிஷயா வேடா” என்கிறபடியே - எல்லார்க்கும் ஊதம் சொல்லப்போந்த வேதத்தைத் தனக்கு விவகுதியாக வுடையவன். (வேதத்தின் சுவைப்பயனை) வேடோக்தமான கர்மங்களை யதுஷித்து ராஜஸராயும் தாமஸராயும் ஸாத்விகராயுமுள்ளார்க்கு அவ்வவருடைய ருச்யதுகூலமாக வலப்பாடநம் பண்ணுமவன்.

புநுபரதிக்ரஹணபூர்வகம் பாட்டின் தொகுத்த தாத்ரபமருள்செய்சுய குரார் (விஷித்யாதி). ...

இரண்டாம்பாட்டு.—(வேதத்தையித்யாதி) * கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடிப்பதற்கு முன்னம் தன் மைந்தனுயிருந்தமையை யதுஸர்வித்துக்கொண்டு, திருத்தோத் தட்டில்காட்டின வைஸ்வருப்பரபுரஸநாதிமுவத்தாலேவெளியிட்டபரத்வத்தையி மதுவலித்துக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது. [சுரு]

உள்சு பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி,

(விழுமியவித்யாதி) சீரிய ஸநகாடிகள் அதுஹவிக்किற கோதில்லாத நல்ல வலத்தை. (நந்தனூர்த்யாதி) நந்தமோபந்திருமகனை. (சுவ லயத்தோர்த்யாதி) ஹுமியிலுள்ளார் ஆபுயிக்கும்படிஸ்வஜமத்காரண ஹுதனாய்,நிரவயிகஹுமயனாயுள்ளவனை;என்னையடிமை கொள்ளுந்ரு முபகாரகனை; உபமாநரஹிதமான ஸ்திரீரதநங்கள் வர்த்திப்பதாய், மாடமாளிகையையுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன்.உ.

மூன்றும்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி) க்ஷிஷ்ணனை வஞ்சிக்கத் தாய்வடிவு கொண்டு வந்த பூதநை கதறிக்கொண்டு ஹுமியிலே விழு,

கர்மஹாவநையாதல் உஹயஹாவநையாதலன்றிக்கே,கேவலம் ஸ்ரஹம் ஹாவநையே யாயிருக்கும் ஸநகாடிகளுக்கு நிரதிஸயஹுமயனாயு ள்ளவனை,(நந்தனூரகளிற்றை)ஸ்ரீநந்தமோபர்க்குத்தன்னுடையஅதிமா நுஷ்டேஷ்டிதங்களாலே யெப்போதுமொக்க இனியனுளவனை. (சுவ லயத்தோர்த்யாதி) பூமியிலுள்ளார், “காரணஹுமயேய” என்கிறபடி யே தன்னையே ஆபுயிக்கும்படி ஜமத்காரணஹுதனாயுள்ளவனை.[யநு (அமுதை) அவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனை ; அவர்களுக்கு மெல்லாம் புறம்பாயிருக்கிற வென்னை யடிமைகொண்ட வுபகார கனை. (ஒப்பவரில்லாவித்யாதி) “ஒருவல்லித்தாமரையொன்றிய சீர் மார்வன்” என்று - பிராட்டி ப்ராயாந்யமேயான வுராகையாலே, பிராட்டிபரிகரமேயாய்த்து,“நாநயோர்வித்யதேபரம்” என்று அவள்[உயி விஹுதியும் ஈஸ்வரவிஹுதியுமாய் இரண்டுகூறியிறையிருப்பது. மயி லாப்பூரென்று-படைவிட்டுக்குப்பேர். ... .. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(வஞ்சனையித்யாதி) தாய்வடிவுகொண்டு வஞ் சிக்கவந்த பூதநை கதறிக்கொண்டுபோய் ஹுமியிலே விழும்படியாய்,

“விழுமியமுனிவர்” ஸ்ராவ்யரானமுனிவரென்று ஸ்ஷடாந்யமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாதி.) விழுப்பு - ஸ்ராவ்யதை. “மாதர்கள்வாரும்” என்று விஸேஷிக்கைக்குஹேதகயநபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வல்லியித்யாதி.) பிராட்டிபரிகரமென்கைக்கு ஜ்ஞாபகம் (நாநயோரித்யாதி) “ஹே வதிர்யம்மதுஷ்யேஷஹு புந்ராமாஹவாந்ஹரி: | ஸ்திரீநாமுநிலக்ஷமீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதேபரம்” என்று ஸ்லோகஸேஷம். ... .. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(வஞ்சனையித்யாதி.) நந்தனூர் களிற்றினுடைய பிள் னைச்சேவகத்தைச் சொல்லாநின்றகொண்டு கிட்டியதுஹவிக்किறென்று ஸந்ததி கண்டுகொள்வது.

மு.—வஞ்சனைசெய்யத்தாயுருவாகிவந்தபேயலரிமண்சேர
நஞ்சமர்முலையுடையிர்செகவுண்டநாதனைத் தானவர்கூற்றை
விஞ்சைவானவர்சாரணர்சித்தர்வியந்துதிசெய்யப் பெண்ணுருவாகி
அஞ்சுவையமுதமன்றளித்தானைத் திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே. ஈ.

ப.-ரை.—வஞ்சனைசெய்ய - கர்ஷணனை வஞ்சிக்கைக்காக, தாயுருவாகிவந்த-
தாய்வடிவு கொண்டிவந்த, பேய் - பூதநைபானவன், அலரி - கதறிக்கொண்டு,
மண் - பூமியிலே, சேர - வீழும்படியாக, நஞ்சு அமர் - விஷம்நிறைந்த, முலை
ஊடு - முலைவழியே, உயிர் - அவள்பிராணனும், செக - போம்படி, உண்ட - அமு
துசெய்தருளின, நாதனை - ஸர்வஸேஷியாய்; தானவர் - அஸுரர்களுக்கு, கூற்றி
றை - மர்த்யுபாயம்; விஞ்சைவானவன் - வீத்பாதரர், சாரணர் - சாரணர், சித்த
ர் - ஸித்தர் முதலான தேவர்கள், வியந்து - ஆச்சரியப்பட்டு, துதிசெய்ய-ஸ்தோ
த்ரம்பண்ணும்படி, பெண்டருஆகி - பெண்வடிவைக்கொண்டு, அன்று - இத்தான்
ப்ரவ்ஹைஸ்வரியனுனகாலத்திலே, அம்-அழகிய, சுவை-ரஸத்தையுடைய, அமுதம்-
அமர்த்தத்தை, அளித்தானே - தேவதைகளுக்குக் கொடுத்தவனை, திருவல்லிக்கு
கேணிக்கண்டேன் — விஞ்சை-வித்யை. ... .. (க)

நஞ்சுபொதிந்த முலைவழியே அவள் பிராணன் போம்படி அமுது செய்
த ஸர்வஸேஷியை. (தானவர்கூற்றை) ஆழிதவிரோயிகளுக்குக் கூற்
றமாயுள்ளவனை. (விஞ்சைசித்தயாதி) விஷயாபரர் வாரணர் லியியர்
உள்ளிட்டடேவவர்மமடைய விஸ்மிதராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ண. (பெண்
னுருவித்தயாதி) “பெண்ணாகி யமுதாட்டும் பெருமானார்” என்கிற
படியே - பெண்வடிவைக்கொண்டு அழகிய ரஸத்தை யுடைய அம்மீ
தத்தை தேவதைகளுக்குக் கொடுத்தவனைத் திருவல்லிக் கேணியிலே
கண்டேன். ... .. ஈ.

விஷம் நிரம்பினமுலைவழியே அவ்முடைய பிராணன் போம்படி [உரு
அமுதுசெய்த. (நாதனை) தனக்குச் சேராதவடிவைக்கொண்டு, ஜம
த்துக்குப்பிராணனானதன்னைநலியவந்தவனைமுடித்துத்தன்னைத்தந்தவன்.
“ஸ்தந்த்யுதத்.” (தானவர்கூற்றை) அஸுரவர்மத்துக்கு மீத்யுவா
னவனை; விஷயாபரர், வாரணர், லியியருள்ளிட்ட டேவவர்மமடைய
விஸ்மிதராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி, புருஷோத்தமனான தனக்குடைய
குச் சேராத வடிவைக்கொண்டு அம்மீதத்தை அநுகூலரை ஹஜிக்கும்
படி பண்ணினவனை. ... .. ஈ.

* பெண்ணுருவாகி யமுதமளித்ததுக்கு ப்ரதிகோடித்தேவந, தாயுருவாய் நஞ்
சிட்டவனைக்கொன்றதுக்கு ரஸோக்தி தோன்ற தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன
க்கித்தயாதி) பேய்க்குச்சேராத வடிவிதே - தாயுருவானை என்று திருவுள்ளம்[உரு
“தஸ்யாஸ்தநர பபௌகஸிஷ்ண: ப்ராணைஸ்ஸஹதிராயவ | ஸ்தந்நரூதத்விஷஸு
மிஸரர ரஸ்யமாவிஜ்ஜமத்த—ரோ:” என்று வகநஸேஷம்.(புருஷோத்தமனான
தனக்குச் சேராத வடிவைக்கொண்டு) “பெண்ணுருவாகி” என்றதினரீபம். “அம்-”
ஸுரோமான, “சுவை -” ரஸ்யமான, அமுதமென்று ஸுஸுரர்யம். ஆக, தன்
னுருவையழித்த வேறுவேறெவ்ம்கொண்டாகிலும் விஷமிட்டு * உலகங்கட்கெல்சுய
லா மோருயிரை நலியவந்தவனை நலிந்து தன்னை யழியமாறியாகிலும் அதுகூட
க்குஅம்மீதம்கொடுத்தும் உயிர்களைத் தரிப்பித்தவனென்று சொல்லிற்குய்த்து.

உளக பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மூ.—இந்திரனுக்கென்றாயர்களைடுத்தவெழில்விழுவிற்பழநடைசெய்
மந்திரவிதியிற் பூசனைபெறுது மழைபொழிந்திடத்தளர்த்தாயர்
எந்தம்மோடினவாரிரைதளராமலெம்பெருமானருளென்ன,
அந்தமில்வரையால்மழைதடுத்தாணத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப-ரை.—இந்திரனுக்கு என்று - மழைபெய்கைக்காக இந்திரனுக்கு வருந்திட
க்கடவோம் என்று, ஆயர்கள் - இடையர்கள், எடுத்த - ஸங்கல்பித்த, எழில் -
அழகிய, விழவில் - யாகோதஸவத்திலே, பழநடைசெய் - முன்புசெய்து போ
ரும் க்ரமத்தில், மந்திரவிதியில் - மந்த்ரோத்தமானபடியே, பூசனைபெறுது -
பூஜையை அவன் பெருமையாலே, பசிக்கோபத்தாலே, மழை - கல்வர்ஷத்தை, [ய]
பொழிந்திட - வர்ஷிப்பிக்க; ஆபர் - இடையர், தளர்த்து - மிகவும் ரொந்து,
“எம்பெருமான் - என்ஸ்வாமியானவனே!”, எந்தம்மோடி - நாங்களும், இன
ம் - இனமினமான, ஆநிகர - பசுத்திரானும், தளராமல் - நோவுபடாதபடி, அருள்-
ரகூபித்தருளவேணும்,” என்ன - என்று அர்த்திக்க; அந்தம் இல் - அளவீடவொ
ண்ணாதபடியான, வரையால் - கோவர்த்தமலையாலே, மழை - அம்மழை[யரு
யை, தடுத்தாண - பரிஹரித்தவனை, திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேன்— (ச)

நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாடி) இந்ந்ரனுக்குப் பண்டு நடத்து
ம்படியே ஆயர்கொடுத்த சோற்றை. “துன்னுசகடத்தால்” “ஆட்டுக்
குவிசோறு” இத்யாடிப்படியே மஜேறாத்ஸவமாகக் கொண்டிருக்கிற
சோறு பெருத பஸிம்ராஹத்தாலே இந்ந்ரன் கல்லைவர்ஷிக்க. (மந்[உய
திரமித்யாடி) “யதஇந்ந்ரஹயாமஜே” இத்யாடி ஐக்குக்களாலே ஆ
வாஹநம் பூஜிக்கிற பூஜை பெருதே, கோபத்தாலே கல்வர்ஷமாக

நாலாம்பாட்டு.—(இந்திரனித்யாடி) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார்,
த்ரைலோக்யேஸ்வரான இந்ந்ரனுக்கு வர்ஷார்யமாக ஆட்டைக்கொ
ரு விருந்திடக்கடவர்களாய், “நாம்பிறந்து வளருகிற ஆரிலே, [உரு
புரோபாஸத்தை நாய்தின்றிப்போலே ஒருஜேவதை வந்து ஊஜிக்
கையாவதென்.” என்று, “நீங்கள் செய்யப் புகுகிறதுதானென்?”
என்றுகேட்டான்; “நாங்கள் இந்ந்ரனுக்கு வர்ஷார்யமாக விருந்
திடப்புகுகிறோம்” என்றார்கள்; “இந்தமலையன்றோ நமக்கும் பசு
க்களுக்கும் ஒதுங்க இடமும் தந்து புல்லும் தருகிறது, ஆரேனு [நு]
க்குமோ ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவது, இம்மலைக்கிடங்கோள்” என்
றான்; முகத்தைப்பார்த்தொன்றைச் சொன்னால் மறுக்கலாம்படியன்
றே யிருப்பது, ஒன்றாகக் கொடு வந்து குவித்தார்கள் (இந்திர
னித்யாடி) இந்ந்ரனுக்கு என்று இடையரெடுத்த எழிலுடைத்தான
விழவில், முன்புசெய்து போரும்படியிலே மந்த்ரோக்தமான [நரு
படியேபண்ணுகிற அதுஷ்ரானுபமான பூஜையைப்பெருமையாலே,

நாலாம்பாட்டு.—(இந்திரனித்யாடி) ஒருபெய்ப்பெண்ணைப் பணமாக்விட்ட
வளவேயோ, த்ரிலோகாபிபென்றிதமார்திருக்கும் இந்ந்ரனிதமார்ப்பை யறுத்த
படியும் கண்டோமிதே! என்று, அத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி
கண்டுகொள்வது. [சுய]

ஊய்யிலெனகர்யாரம் கயாஹுத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (திருவாய்ப்
பாடியில்த்யாடி.) (கடவர்களாய்) என்ற வந்தாரம், உத்யோமிக்களதுபூரிப்பது.

இன்துணைப்பதுமத்தலர்மகள் தனக்குமின்பன், நற்புவிதனக்கிறைவன், தன்துணையாய்ப்பாவைநப்பின்னை தனக்கிறை, மற்றையோர்க்கெல்லாம் வன்துணை, பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுரை தூதுசென்றியங்கு மென்துணையெந்தை தந்தை தம்மாணைக்கிரவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப-ரை.— ஆபுரிதர்க்கு, இன - இனிய, துணை - துணையாய், பதுமம் - தாமரைப்பூவைப் பிறந்தசமாகவுடைய, அலர்மகள் தனக்கும் - பெரியபிராட்டியார்க்கும், இன்பன் - போக்யனாய்; நல் - எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் தன்மையாளன், புவிதனக்கு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு, இறைவன் - வல்லபனாய்; தன்துணை - தன்னையே துணையாகவுடையளாய், ஆயர்பாவை-இடைப்பெண்ணுண, நப்பின்னை[யு] தனக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, இறை - ஸ்வாமியாய்; மற்றையோர்க்கு எல்லாம் - அல்லாதாரெல்லார்க்கும், வல் - வலிய, துணை - துணையாய்; பஞ்சபாண்டவர்க்கு - பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு, ஆதி - எல்லா வறவுமுறையும் தானையாய்க்கொண்டு, வாய் உரை - அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளை, சென்று - தர்மோதநாதிகள் பக்கவிலே பேரயறிவித்த, கூறு இயங்கும்-புரிந்து எழுந்தரு[யு]கின்றவனாய்; அத்தாலே, என்துணை - என்போல்வார்க்கெல்லாம் ஸஹாயபூதனாய்; எந்தை தந்தை தம்மாணை-என்குலராதனுணவனை, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே — வர்ஷிக்க. (தளர்ந்தியாதி) இடையரும் பசுக்களும் போரத்தளர்ந்து “எங்கனோடுகூடப் பசுக்களும் நோவுபடாதபடி ரகதிக்கவேணும் என் நாயனே!” என்ன. (அந்தமித்யாதி) இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும்[உய] நோவுவாராத மழையை மலையெடுத்து ரகதித்தவனைத் திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். அந்தம் - முடிவு. முடிவில்லாதபடி. ச.

அவன் பரிமீராஹத்தாலே கோபித்து மஹாவர்ஷமாக வர்ஷிப்பிக்க; அத்தாலே, இடையரானவர்கள் தளர்ந்து, “ரக்ஷகரானஎங்கனோடே எங்களுடைய ரக்ஷயமான பசுக்களும் தளராதபடி[உரு]கோக்கி யருளவேணும்” என்ன. இத்தால் - புறம்புண்டான ரக்ஷய ரக்ஷகஹாவமும் அபாயோஜக மென்றபடி. (அந்தமில்) அந்தமழையினளவல்லாத பெரியமலையாலே மழையைத்ததித்து. அப்படியே “ஸதுததஷ்டவர்ஷினி” என்கிற என்னுடைய ஸராசாமாகிற வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்க வந்தவன். ... .. ச.

பரிமீராஹத்தாலே யென்றது - “மீராஹவம்மீராஹ” என்று மீராஹஸ்டுத்திலே வந்த ப்ரத்யயம் ஸ்வாரமுத்திலே யாய், மீராஹிக்கையானென்கை. இவ்வளவால் மலித்த ஸ்வாபபேசம் (இத்தாஸித்யாதி.) “அந்தமில்” இத்தயாதிக்கு ஸ்வாபபேசம் (அப்படியேயித்யாதி) ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(இன்துணையித்யாதி.) இப்படி ப்ரஸத்தா ப்ரஸத்தமான அதிமாறுஷ்சேஷ்டிதங்களை யநுஹித்தாராய், * பார்த்தன்மன் தேர் முன்றிகைக்கு பூர்வரஹமான ஷேஷ்யத்தை யநுஸந்தியா, ஸ்ரீஹிமி நீளவல்லஹன்செய்தசெயலென்னென்றநுஸந்திக்கிருநென்றுஸந்திகண்டுள்ளவது.

உஎஅ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து,முன்றந்திருமொழி,

அஞ்சாம்பாட்டு. (இன்துணையித்யாடி) ஆபிரதார்க்குத் துணையாப், பதுமம் - தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்குப் பித்தன். நற்புவியுண்டு - ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டி, அவளுக்கு வல்லவன். தனக்கு உசாத்துணையுமாய் வித்தகீர்த்தநம் பண்ணுகை[ருக்கு உகக்கைப்பாடியான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்குவல்லவன். (மற்றையோரித்யாடி) பிராட்டியொழிந்தார்க் கெல்லாம்வலிய துணையாயிருக்கும். எங்கேகண்டோமென்னில் (பஞ்சபாண்டவரித்யாடி) பாண்டவர்கள் ஐவர்க்குமாக அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைஉரையோயநாடிகளுக்குச் சொல்லத் தூதுநடந்த இன்துணை. (எந்தையித்யாடி) என் குலநாயனைத் திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். ... .. ரு

அஞ்சாம்பாட்டு.—(இன்துணையித்யாடி) நெஞ்சக்கிரிய துணையாயிருக்கிற, பதுமத்தலர்மகளுண்டு - தாமரைப்பூவை உத்பத்தி ஸ்பாநமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார், அவளுக்கின்படுவனவன். (தனக்கும்) எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ஜீஹ்ணீயையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்தான் “அகல்கிலேன்” என்றுவிரும்பிவர்த்திக்கும்படி அவளுக்குயிரு ஸ்ப்ஜீஹ்ணீயானவன். ஸர்வேஸ்வரான தனக்குங்கூட பொறைக்கு உவாத்நாயிருக்கிற ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியார்க்குவல்லவனானவன். (தன்துணையித்யாடி) தன்னையே துணையாக வுடையளான, ஆயர்ப்பாடையுண்டு - நப்பின்னைப்பிராட்டி, அவளுக்கு ஸ்வாமிபானவன். (மற்றையோர்க்கித்யாடி) இப்படியிருக்கையாலே அல்லாதாரெல்லார்க்கும் [உருவலியதுணையானவன். (பஞ்ச) ஆபிரதான பாண்டவர்களுக்காக, அவர்கள் வாயிற்சொல்லிவிட்ட வார்த்தையை அங்கே சென்று சொல்லுவது இங்கேவந்தறிவிப்பதாய், இப்படி ஆபிரதவிஷயத்தில் தாழ்நின்ற நிலையாலே தானே துணை யென்னுமிடத்தை யெனக்கறிவித்தவன். (எந்தை) எனக்குஸ்வாமியாய், என்ருலத்துக்குநாயானவன்.

“பதமத்த -” பதமத்திலே யிருக்கிறவென்றபடி, * நல்படிபரமோததாபர்யம் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாடி) “தனக்கு” என்றதின் கருத்தாகவுமாம். ஸ்ரீஹ்ருகளை யொருவன் நீர் வார்த்துக்கொடுக்கவேண்டாமையாலே விசேஷிக்கவேண்டா, நப்பின்னையாகில் ஸாமார்யேந எருத்தை முறித்தவனுக்குக் கொடுக்கக்கூடவோமென்று நினைப்பிட்டவளாகையாலே க்ஷிணணைத் துணையாக விஸ்வவித்யுதிருந்தாளென்று இவ்வாய்ம்தோன்ற விசேஷிக்கிறுரென்று விவகரித்தருளிச் செய்கிறார் (தன்னையேயித்யாடி) “இப்பதும் -” ஸகரிக்கிறவென்றாய், இதினாய்ம் (இங்கேவந்தறிவிப்பதாய்) என்றது. ... .. ரு.

ஆறும்பாட்டு.—(அந்தகனித்யாடி) “அர்ஜுனனுக்கு ஷெத்யஸாராயங்கள் பண்ணிற்றம் த்ரௌபதியினுடைய மங்மள ஸூத்தர்த்தக்காக” என்கிறபடியே[ருரு இவன் பார்யஸாராயமானமைக்கும், கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன ஷூத்யத்தக்கும் பரயாஹேதவை யதுஸர்யிக்கிறு ரென்று அவதாரிகை கண்டுகொள்வது.

மூ.—அந்தகன்சிறுவன்ரசர்தமாசற்கீரையவனணிபிழையைச்சென்று எந்தமக்குரிமைசெய்யெனத்திரியாதெம்பெருமானருள்ளென் ; சந்தமல்குமுலாள்ளலக்கண் தூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்திதாவிழப்ப இதிரன்சிறுவன்தேர்முன்னின்ருளைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே.

ப - ஸா.—உந்தகன் - குருடனுன தர்காஷ்டாநுடைய, சிறுவன் - பிள்ளையாய், அரசர்தமாசற்கு - ராஜராஜனுன தர்யோதநனுக்கு, இளையவன்-தம்பியான துர்யோஸநன், அணி - அலங்கரிக்கப்பட்ட, இழையை - ஆபரணங்களை யுடைய ளான த்ரௌபதியுக்கல்லே, சென்று - போய், “சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள், ஆகையாலே, எந்தமக்கு எங்களுக்கு, உரிமைசெய் - அடிமைசெய்,” என் - என்னை; அவள், தரியாது - அந்நியஸேவத்தவத்தைப் பொருமல், “எம்பெருமான்! - என்ஸவாழி,” அருள் - என்பக்கல் கர்ப்பைபண்ணி ரக்ஷிக்கவேணும்,”என்ன - என்முஅர்த்திக்க; அல் - இருண்ட, சந்தம் - நிறத்தையுடைய, குமுலான் - குழலையுடைய ளான த்ரௌபதியுடைய, அலங்கண் - துக்கத்தை, தூற்றுவர்தம் - தர்யோதநன் பாரதாக்களான தூற்றுவருடைய, பெண்டிரும் - பாரியைகளும், எய்தி-அடைந்தி, அதுக்குமேலே, தூல் - மங்களஸகுர்த்ததயம், இழப்ப - இழக்கும்படியாக, இதிரனசிறுவன் - இந்த்ரபுத்ராணை அர்ஜுனனுடைய,தேர்முன் - தேரின்முன்னே, நின்ருளை-நின் துறாரத்யம பண்ணினவனை, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன் - (சு)

ஆறும்பாட்டு. (அந்தகனிக்யாதி) குருடன்பெற்ற பிள்ளையாய்ந்து. இத்தால் - அறிவுகேடு பிறந்துடைய தென்கை. (அரசர்தமித்யாதி) ராஜராஜனுன துர்யோதநனுக்குப் பின் பிறந்தவன் ; அவனுக்குள் - துர்யோஸநன். (அணியிழை யித்யாதி) மஹோத்ஸவமாகையாலே வர்வாஹாணாஞ்ஞைதயாய் நிற்கிறவனைச் சென்று கிட்டி, “சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள், (எந்தமக்குரிமைசெய்யென) நீ போந்து எங்களுக்கு அடிமைசெய்” என்ன.

ஆறும்பாட்டு.— (அந்தகன்சிறுவன்) குருடன் பெற்ற பிள்ளையாய்ந்து. இத்தால் - அறிவுகேடு வழிவழி வருகிறதென்கை. பிதாவானவன் கண்ணஞ்ச வளர்க்க வளருகையன்றிக்கே தான்கண்டபடி மூலையடியே திரிந்தவன். (அரசரித்யாதி) ராஜராஜனுன துர்யோதநனுக்குப்பின் பிறந்தவன். துர்யோஸநன் னென்றபடி. அவன் கொண்டாடி வளர்க்கச்செருக்காலேவளர்ந்தவனென்று தீம்புக்குறுப்பாகச் சொல்லுகிறது. (அணியிழையை; மஹோத்ஸவமாகையாலே ஆவரணங்களாலே அலங்கரித்தையாய் நின்றவன்பக்கல்லே கிட்டி. (எந்தமக்குரிமை செய்யென) சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள். நீபோந்து எங்களுக்குகிழிதொழில் செய்யென்ன.

“அந்தகன்” என்றதெக்குத் தாத்பர்யம் (பிதாவானவனிட்யாதி). கண்ணஞ்ச - கண்ணாலேயஞ்ச. துர்யோஸநனை மிப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவனிட்யாதி) “யௌவராஜஸம்பத்தி: பரஸுக்ஷமவ்விவேகிதா | ஏகைகம்பயநர்யாயகிமுயதர்சதுஷ்டயம்” என்கிறநாலுயிவனுக்கு புஷ்கலமென்று திருவுள்ளம். அணியப்பட்ட - அலங்கரிக்கப்பட்ட, இழையையுடையவ னென்று ஸம்ஹாஸமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மஹோத்ஸவமித்யாதி.)

+ “சந்துஅமர்குமுலான்” என்று பாடாநதரம்.

உஅல பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

(தரியாது) அவன் அந்யஸேஷத்தைப்பொறுத்திலளாய்த்து; அவ்வளவிலே, என்ஸ்வாமியானவனே! என்பக்கலிலேகீபைபண்ணியருளவேணும்என்ன. “ஆண்பிள்ளைகளான ஹந்ததாக்கலிருக்க அஸந்திஹிதனாய்உரஸ்யனானகீஷ்ணன்பேரைச் சொல்லுவானென்?” என்று எம்பாரைக்கேட்க; “அபிந்தோமோ, முன்பே சில ஸூத்ரிக்கக் கேட்டு வைத்தாள் போலேகானும்—“மஹத்யாபரிஸுரபாபிதேஸ்மர்த்தவ்யோஹவாஹ்ஹரி”எனது.” இதுதன்னை ஊட்டரைக்கேட்க; “ஹந்தாவின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு போகாநின்றாலும் இடறினால்அம்மே! என்னக்கடவதுகாண்” என்றருளிச் செய்தார். (சந்தமல் குமுலான்) அல்லோத்த குமுலான் என்றுமாம். (சந்தமல்தியாதி) சந்தகப்பு அமர்ந்தகுமுலையுடையவருடையகூடிவத்தை, ஊர்யோயநாசிகள் ஸ்கீரிகள்

(தரியாது) அவன் அந்யஸேஷத்தைப்பொறுத்திலளாய்த்து. இவ்வளவில், என்ஸ்வாமியான நீ என்பக்கலிலே கீபைபைபண்ண வேணும் என்ன. “ஆண்பிள்ளைகளான ஹந்ததாக்கலிருக்க அஸந்திஹிதனாய்உரஸ்யனானகீஷ்ணன்பேரைச் சொல்லுவானென்?” என்று எம்பாரைக்கேட்க; “அபிந்தோமோ, முன்பே சில ஸூத்ரிக்கக் கேட்டுவைத்தாள் போலேகானும்—“மஹத்யாபரிஸுரபாபிதேஸ்மர்த்தவ்யோஹவாஹ்ஹரி”எனது.” இதுதன்னை ஊட்டரைக்கேட்க, “ஹந்தாவின் கையைப்பிடித்துப் போகாநின்றாலும் இடறினால் அம்மே! என்னக்கடவது காண்” என்றருளிச் செய்தார். (க) அதாரிருக்கச்செய்தே, விசைப்புக் கிடந்தபடி காணும்படி. (சந்தமல் குமுலான்) சந்தமென்று - நிறம், அல் என்கிற வத்தாலை - இதுவா வக்கித்து, நிறமிருண்ட குமுலையுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, (சந்தமல் குமுலான்) வந்தபடி மாறுத குமுலையுடையவளென்னுதல்; அவள் பட்ட, அலக்கறுண்டு - ஊடிவம், அத்தை ஊர்யோயநாசிகளுடைய

ஸூருஸூரு - சாத்ஸை - நஸூருவென்கை, அதாவது - உபதேசமெனற்படி. “ஜ்ஞாதமடாலவியிற் று - சாத்ஸை மஹந்தம்” என்று புரவாயும். “எம்பெருமான்! அருள்” என்ற இவ்வருளுத்பு-வையை அந்தந்தால் அவ்வளவைக்கொடுத்துவிட்டாலாகாதே, துத்துவர் பெண்களையும் தூலிழக்கும்படி பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்க்ருர் (அதாரிருக்க வித்யாதி) விசைப்பு - ஸ்நேஹாயிக்யம். “அல்” என்று - தாரியாய், அப்படி யிருப்பதான குமுலென்றும்; (சந்தமர்) என்றுபாராஜாமாய், அப்போது, சந்த-ஹந்த-தஸு-மமாய் அமருகை - பொருந்துகையாய், அப்படிப்பட்ட குமுலையுடையவளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்குர் (சந்தமென்தியாதி) வாக்யதரயத்தாலே.)

(க) (அதாரிருக்கச்செய்தே) இத்யாதிக்ரு - “எம்பாரருளிச் செய்தஅந்தமெயாயிருக்க ஓரதிரய யிருந்தபடிகானும்! என்றுவ்யாக்யாதா ஆஸ்சரப்படுகிறார்” என்றுஅரும்பதாந்தம்.

மூ.—பரதனும் தம்பிசத்துருக்கனுமில்லக்குமேனாடு மைதிலியும்
இரவுநன்பகலும்துதிசெய்யநின்றவிராவணந்தகனையெம்மானே,
குரவமேகமாமுக்குளிர்பொழிலுநிலுநிலொடுமயில்கள் நின்றால் [னே.
இரவிரிங்கதிரிகள் துழைதல்செய்தறியாத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டே

ப. —ரை.—பரதனும் - ஸ்ரீபரதாப்த்வானம், தம்பி - அவனுக்குத் தம்பியான,
சத்துருக்கனும் - ஸ்ரீபரதருக்காப்த்வானம், இலக்குமேனாடு - இளைப்பெருமானும்,
மைதிலியும் - பிராட்டியாரும், மறமுள்ளாரும், இரவம் - ராத்திரத்திலும், நன்-
பதார்த்த பிரகாசகமான, பகலும் - பகலிலும், துதிசெய்ய - ஸ்தோத்திரம்பண்ணு
ம்படி, நின்ற - எழுந்தருளியிருக்கமவனும், எம்மான் - எனக்குள்வரையியாய், ரா
வணந்தகனை - ராவணனைவேரமுரலரித்த சகலவந்தத்திருமகளை; குரவம் - குர
வம்பூ, சுமமும் - பரிமளிக்கூ, குளிர்ப் - குளிராத், பொழிலுந் - சோலைக்குள்ளே,
குயிலொடு - குயில்களிடம், அழகத்தொடங்கியவர்கள் - மயில்களானவை, நின்ற-
ஒருபடிப்படலின்ற, அவ - ஐம்மமாய், இரவியின் - கதிரிகள் - ஸூர்யகிரணங்கள்,
சோலைச் செந்நிலை, துழைதல்செய்தறித - நுருக்கனும் துழைந்தறியாத், திருவ
ல்லிக்கேணிக் கண்டேன்.— ... .. (ஏ)

படுமபடி. (இந்திரன் சபுவானித்யாதி) இந்திரபுத்திரன அர்ஜுநன்
தேர்ப்புன்னே, உபுஷுகோதாம சபுவாஸக கவிதமாய் நின்றவனேத்
திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். ... .. சு.

ஸ்திரிகளிடமிட, அந்நில தன்னெற்றமமாக தாலுமிழந்தார்களா
யித்து, அவர்களுக்கத் துல்லம தவெந்தியம்படி பண்ணினாய்
த்து. (இந்திரனியாதி) வலியவன் சிவனா அபாபுரமமாகப் பற்றி
னாலும் தானே துடிக்கின்ற பழகுகள வல்லி நென்னுமிடத்தைச்
சொல்லுகிறது. துன்பப்படுக அனந்தமாகசுந்த தவந்நிலர், அர்ஜுநனு
க்கு இந்திரன் உதவிந்நிலன். ... .. சு.

(அதில்தன்னெற்றமாய், வந்தவர்க்கு - காவிக் கார, நன்னதாகத்தவருந்நின்கழுத்துக்
கொருபுரணஹாத்தியின்னிக்கேயாகத்தொரு பாலிலே துழைந்நிருந்த வவளைக் குழல்
முடிப்பித்தவாதி தவர்களுக்குழல் மிளிந்தார்கள்; அவர்களுடையவருக்குண்டாய்த்து,
அவர்களுக்கு அதிந்நிகர்க்கெயா தித்ததுதனானே ந்நென்னதாகுத்தது, இவளை “சந்தம
ர்” என்று விழைந்தது, அவர்களை நென்னம் “பெண்ணம்” என்றத்தாலே வலித்த
வுட்கருத்து அவர்களுக்கிந்தது, துன்புறையானவனைசுருக்கப்பிடித்தவர்த்தாக்கள்
தோமயவனம் பங்கயென்பெருநர்கள், அவருக்கு எந்தவாதினைக்கைப்பிடித்த வாராய
கள் தயாஜம்புரணவ்லகளைப் பெற்றார்கள், இவ்விரண்மிக்கு மிவனே யடி யென்று
சுருத்து, இப்பாட்டில் வலித்த ஸ்வாபநேயம் ந்நென்படுக்கித்தயாதி.) ... சு.

ஏழாம்பாட்டு.—பரதனும்(த்யாதி.) முதற் பட்டில் - * பார்த்தன்மன் தேர்
முன்னின்றானுடைய ஹணஜிகையாய் போகாதிக, நடுவே வழிபறிப்பாரைப்
போலே * புரணுந்நெய்யுத்தியாபஹாரியான வடிவைக்கொண்டு நிற்கையாளே
அங்கேகண்ணோடி, “சிற்றவை பணிபால் முடிதறந்தானே” என்றொரு பாசர
மிட்டுப்போந்தாராய் நிருந்தார்; அவர் நெஞ்சிலே யுறைத்து நெஞ்சைப் பறிக்
கையாளே வந்தேத்துகிறோன்று ஸந்ததிகன்கொள்வது.

உஅஉ பெரியதிருமொழி.— இரண்டாம்பத்து, மூன்றாங்குருமொழி,

ஏழாம்பாட்டு. (பாதனித்யாதி) ஸ்ரீஹரதாழ்வானும் ஸ்ரீஸாத்ரு
வ்நாழ்வானும், இனையபெருமானும் பிராட்டியாரும்; கண்டவர்களுடன்
கேட்டவர்களுடன் வாசியற லிவாராத்ரம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகின்ற.
இப்படி ஏத்துவது ராவணவயாபபாந மொன்றையுமாய்த்து. (குரவ
மேயித்யாதி) குரவம்பு கமழாநின்றன ஸ்ரமஹரமான சோலைக்குள்
ளே, குயில்பாட, மயிலாட. (இரவியித்யாதி) ஆதித்யாஸி துழைந்
தறியாத பொழிலென்று பொழிலுக்கு விசேஷணம். இப்படி சோலை
ச்செறிவையுடைய திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டேன். ... எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (பாதனும் தம்பி சத்துருக்கனும்) ஸ்ரீஹரதாழ்
வானும், அவனோடு கையடைப்பான ஸ்ரீஸாத்ருவ்நாழ்வானும். (இல
க்குமனோடுமைதிலியும்) இதுவுமிங்ஙனே யொருசேர்த்தி. (இரவநன்
பகலும்) ஸமரகாலத்தில் கண்டதுவித்தவர்களோடு கேட்டார்
வாய் கேட்டாரோடு வாசியற வத்தாநிப்பாகளாய்த்து. டேஸிகரடங்க
லும் திரள் திரளாக நின்றாய்த்து ஏத்துவது. (இரவநன்பகலும்)
நமக்குமோரோகாலம் நெஞ்சொழிந்தபோது ஏத்துவதொன்றுன்
டன்றே, அங்ஙனன்க்கே, லிவாராத்ர விஜாஹர கிட்டினதனையு
மாழங்கால் புகைக்குடலான வித்தனை. (இரவநந்தகனை) இப்படி
யேத்துவதுதான் ராவணவயம் பண்ணின அபபாநமொன்றுமே
மாய்த்து; அவர்களோபாதி நாலும் தோற்று ஏத்துப்படி பண்ணி
னவனை. (குரவமித்யாதி) குரவம் கமழாநிப்பதாட, ஸ்ரமஹரமான
பொழிலினுடேகுரில்களோடேகூட மயில்கள் ஸஸம்நித்தம்பன
ண. (இரவியித்யாதி) ஸ்வராத்ர நடைபாடாத டேஸிமாய்த்து.
“ஹீஷோஹீதி” என்கிறது அவ்விடத்தை யொழியவாய்த்து. எ.

“தம்பி” என்றது - ஹரதனுக்குத்தம்பி யென்றும், தாத்தாபயமருள்க்கெய்
கிருர் (அவனோடுத்யாதி). இங்ஙனே யொரு சேர்த்தென்றது - “ஹீஷேஸகூக்ம
ணம்” என்கிறபடியே தாயும் பிள்ளையுமாயிருக்குமொரு சேர்த்தென்றமாம்;
“நகவீதாத்வயாஹீநாநாஹமபி” என்கிறபடியே பெருமான்ப்பிரியில் தரியா
மையிலுண்டானசேர்த்தியாகவுமாம்; ராவணவயத்தினன்றுஜயகோஷத்தின்கிட
க்குக் கேட்டிருக்கையிலுள்ள சேர்த்தியாகவுமாம். ஸமரம் - யுத்தம். கேட்டார்
வாய்கேட்டார் - ஹரத ஸத்ருவர்கள். இரவநவரையும் சொன்னது - வாரந
முதலிகளுக்கும், வாரஹ்மாஸிகளுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், அடியோய்யாவாலிகளுக்கும்,
ஆழ்வார்களுக்கும், ஆசாரியர்களுக்கு முபலக்ஷணமென்று ல்லவரிக்கிருர் (டேஸிக
ரித்யாதி). அடங்கலுமென்றது - கண்டறிவாரும் கேட்டறிவாரும் மெல்லாமென்
றபடி. நிவரங்கெல்லாமொருக்கா லெத்தினுள் போராத்தோ, லிவாராத்ர விஜாஹ
மற ஏத்தவேண்டிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நமக்குமித்யாதி). கிட
டினதனையும் - ஏத்தனைகிட்டினு லத்தனையு மென்றபடி.

“எம்மானை” என்றதுக்குத்தாத்தாபயம் (அவர்களோபாதி யித்யாதி). குரவம்-
புஷ்பவிசேஷம். ஹரதாடிகள் ஹட்டரைப்போலேயேத்த, குயில்பாட, மயில்க
ளாட, பரிமலிதமாய் ஸ்ரமஹரமான உத்யாரத்திலே ராமலீயாகரண எதிரியான
கதிரவனஞ்சும்படி யிருக்கக்கண்டே நென்று இப்பாட்டுக்குத் தாத்தாபயம். ரா
வணனுக்குள்ள ளுருமன் ரவணனுக்கனுக்கஞ்சச் சொல்லவேண்டாவிறே யெ
ன்று திருவுள்ளம். ... ..

மூ.— பள்ளியிலோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலோ ராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போதவாங்கதனுக்கொன்று மோர் பொறுப்பிலனாகி பிள்ளையைச்சீழிவெகுண்டு தூண்புடைப்ப, பிறையெயிற்றை விழிப்பே தெள்ளிய சிங்கமாகிய தேவைத்திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே [மூவாய்

ப - ரை.—பள்ளியில் - வ்யாக்யாநமேலே, ஓத - படித்தவிடும், வந்த - தன் னருகேவந்த, தன்சிறுவன் - தன்பிள்ளையான பரஹ்லாதாழ்வானுடைய, வாயில்- திருப்பவளத்தில், ஓராயிரநாமம்-ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களெல்லாம், ஒள்ளியவாகி - அழகாக, போத - தன்னடையேவா, * மாயன் மணிவண்ணந்தான் பணியும் புத்ரனைப் பெறப்பெற்றோமே ! இதென்ன பாக்யம் ! என்று ஸத்தோஷி க்க வேண்டியிருக்க, ஆங்கு - அவ்விடத்திலே, அதனுக்கு - அப்படியெம்பெருமா ன் திருநாமங்களைச் சொல்லியதற்கு, ஒன்றும் ஓர்-சற்றுமினும், பொறுப்புஇல னாகி - பொறுமை யில்லாதவனுக்கொன்று, பிள்ளையை - தன்புத்ரனை, சீழிவெகு ண்டி - மிகச்சோபித்து, தூண் - அவன்தனக்குப் பொருத்தம்பார்த்து அளந்தறட்ட தூணை, புடைப்ப - அடிக்க, அதிலே, பிறை - மூன்றாம் பிறைபோன்ற, எயிறு - பற்களையும், அனல் - நெருப்புப்பொறிகள் சிந்தாநின்றன, விழி - கண்களையும், பேழ்வாய் - பெரிபவாயையுமுடைந்தாய், ஆரரிதர்கிட்டி வாழலாம்படி, தெள் ளிய - தெளிந்திருந்ததுள், சிங்கமாகிய - நர்ஸிம்ஹாவதாரஞ் செய்தருளின, தேவை - தேவனை, திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேன்.— ... (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (பள்ளியிதயாடி) பருவம், பள்ளியோதுகிற பருவம். (தன்சிறுவன்) தன்புத்ரன். ஸத்தருவின் புத்ரனை சொல்லி லும் காலிலேவிறுவேண்டும் படியான திருநாமமாயத்துச் சொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன்) பள்ளியி லோதும் பருவத்திலே சொன்னவையடங்கலும் ஸிரஸாவஹக்கவேண் டும்படி யிருக்கும் ; இதாய்த்துப் பருவமிருந்தபடி : அதுக்கு மே லே, தன்வயிற்றிலே பிறந்த ப்ரஜைசொன்னவையடையப் பொறுக்க வேணும். (வாயிவித்யாடி) அவனப்போது சொல்லிற்று ராசிரண் டே யாகிலும், பருவத்துக்குத்தக்க வளவல்லாதபடி யிருக்கையாலே

எட்டாம்பாட்டு.—(பள்ளியிதயாடி.) ராவனுக்கனு பருஷவ்ஹத்தை க்கண்டு புகழாங்கச்செய்தே, ராவணனுடைய பூர்வஜம்மத்தின் ப்ராதிகூல்யத் தை யதுஸயித்து, அவனுக்கும் அஞ்சனு பருஷவ்ஹத்தைக் கண்டு புகழ டுபுக்காரென்று ஸந்தருக்கண்டுகொள்வது.

ராவிரண்டேயாகிலுமென்றது - திருமந்த்ரமெட்டெழுத்தேயாகிலு மென்று மாம் ; “நாராயணேதிஸங்கோஸ்தி” என்கிறநாலும், * ஹரிரித்யக்ஷரதவயமும் இரண்டுமேயென்றமாம் ; விஷ்ணுஷுக்ஷரியாகவுமாம் ; “ப்ராத்ரேவேதி க்ஷேத் ரணேதி மோகிரேதிவ ஜல்பதாம் | மய்யஃஸ்வரோபரஹ்ணேவ யோவஸாநஸஸுக் த்யதாம்” என்றுஅவன்சொன்னசிலத்திருநாமங்களென்றமாம்.

உஅச பெரியதிருமொழி. — இரண்டாம்பத்து, மூன்றந்திருமொழி,

(ஒள்ளியவாகிப்போத) அழகாகச்சொல்ல. “ குழலினிது யாழினிதென்பர்” என்றானே; அதுவுமில்லையாய்த் து இவனுக்கு. (ஆங்கதனுக்கு) அவன்றிருநாமத்தைச்சொன்னதுக்கு. (ஒன்றுமிய்யாதி) ஒன்றுமொரு பொறுப்பற்று, பின்னைய. சிறி - கோபித்து, “ அளந்திட்டதான்” இத்தாடிப்படியே தூணை அடிக்க (பிறைந்தியாதி) பிறைபோன்ற எயிதகனும் அந்நிபோன்ற விழிகளும் பெரியவாயைய முடைய தெள்ளியசின்கமான தேவனைத் திருவல்லிக்கேணியிலே கண்டவன். அ. குவாலாகச் சொல்லுகிறார். (ஒள்ளியவாகிப்போத) வயிற்றிற்பிறந்தவன் சொல்லுகையாலே யினிதா யிருந்தமிறே. (ஆங்கு) அவ்விடத்தில். (அதுனுக்கொன்றுமொர் பொறுப்பளனாக) பன்னியோதும் பருவத்திற்கொல்லுவதெல்லாம் பரியமயிராய்தும் ; தன்னவிற்பிலே பிறந்தவன் சொல்லிற்றெல்லாம் இனிதாயிருத்தும் ; அந்நிலை சொல்லிலும் சிரஸாவஹிக்கவேண்டுமத்தைச்சொல்லிற்று ; அன்றையா சாரப்ரகாரயத்தாலே திருநாமம் கேட்கப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே முனிந்தானாய்த்து. (பின்னையை) திருநாமம் சொன்னது - வ. மேறுதுவாக, வயிற்றிற்பிறந்தவனைக் கைவிட்டானவன் ; திருநாமம் சொன்னாரோடே தமக்கு ஸம்ஸங்கமமாக நினைதகருங்குபடியாலே (பின்னே) என்கிறார். (வெகுண்டு துன்புடைப்பு) கோபத்தாலே. செய்வதறியாதே தூணைத்தட்ட. (பிறைந்தியாதி) பிறைபோலே பிறுந்த எயிற்றையும், அந்நிபோலே யிருந்த கண்களையும், புறப்பட விடாநின்றனள் பெரிய வாயைய முடைய. (தெள்ளியவாகிப்போத) ஹிரண்யனுடைய முருந்தி வடிவைக்கண்டு பிறந்தாயிடுக. நாயகிபுறமாய், இவ்வழியாலே தானே அநுயாயிவனென்றாமிடத்தை வெளியிட்டவன். ... .. அ.

தமப்ரகாரனுக்குத்திருநாமங்களஒள்ளியவாயிருக்குமே வெணைவருளிச்செய்கிறார் (வயிற்றிலித்தியாதி. “ ஒன்று” என்றதுக்குத்தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (பன்னியோதமிய்யாதி.) ஆனல்பொறுப்பிலானாகக்குவேறுதவென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அஸஹ்யேத்யாதி.) பொறுப்பிலானபின்புதவனுக்குப்பின்னையென்னமது விருபியமாகையாலே, ஆழ்வார், தமக்குப்பின்னையாக அய்யவணித்தாரென்கிறார் (திருநாமமிய்யாதி. “ யுவதயஸ்தநயா: ” என்றபரீதிவிஷயதயா அய்யவணிக்கலாமிதே.) சிறுக்கன்வார்த்தைபொறுக்கமாட்டாவிட்டால், தூணைப்புடைக்கத்தூண்செய்துதிற்தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (கோபத்தாலேயித்தியாதி.) புறப்படவிடாநின்றனள் - நாக்கைப்புறப்படவிடாநின்றனள் வென்றபடி. இது “ பேழ் ” என்றத்தால் அர்ச்சுணியம்; உ சிங்கபடலஹ்யமாகவுமாம். “ தெள்ளிய - ” ஹயலேசமின்றிக்கே தெளிந்தவென்றும், “ தேவு ” என்றும் சொன்னதுக்குத் தாத்தர்யம் (ஹிரண்யனுடைய வித்தியாதி.) ... .. அ.

மீனம்பொய்கைகாண்மலர்கொய்வான்வேட்கைகிணைசென்றிழிந்த
கானம் வேழம் கையெடுத்தலறக் கராவதன் காலினைக்கதுவ

ஆன்யின் துயாம் திரப் புள்ளூர்ந்து சென்றுநின்றழி தொட்டாளை,
தேனம்சோலைமாடமாமிலைத் திருவல்லிக்கேணிக்கண்டேனே. கூ.

ப - ஸை.—மீனம்பொய்கை - மீனம்பொய்கையிலே, நாள் - அப்போதலர்
ந்த, மலர் - புஷ்பங்கள், கொய்வான் - பறித்து எம்பெருமான் திருவடிகளிலே
பணிமாற்றவேணும்என்கு, வேட்கையினை - ஆசையாலே, சென்று இழிந்த - வ
ந்திழிந்ததாய், கான் - காட்டிலே, அம் - ஸ்வாஸந்தாரம் பண்ணக்கடவதான,
வேழம் - பாணையானது, நா - தன் தம்பிக்கையே, எடுத்து - உயரவெடுத்து, அல
ற - மிளிறும்படி, கரா - முசிலையானது, அசன் - அதுதடைய, காலினை - காலே, க
துவ - கயில், அந்தஸமரத்திலே, ஆனையின்-புறிக்ஜைத்தரமுதவாணைய, தயரம்-
துகம், தோ - திரும்படி, புள்ளூர்ந்து-பெரிபுதுருவடிகையெழுகொண்டு, சென்று-
விசைநகரவகு, சிந்து-அப்பொய்கைக்கரையிலே மின்று, ஆதிதொட்டாளை-திருவா
ழையிலித்த ஸ்வாமியை; தேன்அம் - தேன்மாறாத, சோலை - சோலைகளாலே
சூழப்பட்ட, மாடமாயிலை - திருவடிக் கேணிக்கண்டேன் — ... (க)

ஒன்பதாம் பாட்டு. (மீனம்பொய்கை) அழுக்கய மாகையாலே மத்
ஸங்கள் அமாந்து வந்திருக்கிற பொய்கையிலே பூதத செவ்விப்பூவை
ப்பறிக்க என்று அழிக்கவேண்டித்திழிந்த. (காலின்பாடி) நறுநாற்றத்
தை அமுடைய ஸ்ரீமதேந்தன் கையெடுத்துக் கூப்பிட்ட. நான் - நறுநா
ற்றம். பூமலி க்காருடைய பூதவயல்கையாலே பூதநாமப்போலே
இதினுடம்புற ஆன பரிமாறாய்தது. (காலின்பாடி) முதலே ஆன
யின் காலேக்கதுவ. ஆன்யின்பாடி அன்வானையின் க்வேஸம் தீர,

ஒன்பதாம் பாட்டு.—(மீனம்பொய்கை) செந்தான் பூத்தேடிப்பெரு
மையாலே காட்டிலிற் திரிந்தவிது, பூத்த கடாகத்தைக்கண்டு,
தாடிமகலயத்தபுதுமெற்பட தாண்டிவந்தமண்டென்று மலியாதே
வந்து செவ்விப்பூவைப்பூக்கைக்காகப் பெரிய அந்நிலேசுத்தோடே
வந்துதிந்த. (கானம் வேழம்) காட்டிலே ஸ்வாஸந்தாரம் பண்ண
க்கடவ பாணையானது கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படியாக, முதலையானது
இதின் காலேக்கதுவ. முதலேக்குத்தன் ஸ்வாமிய், இதுக்கு வேற்றுநிலமாய்
த்து. ஆனே தென்கான்பட்ட. இடரெல்லம்போம்படியாக,

ஒன்பதாம் பாட்டு.—மீனம்பொய்கை ஆனயின்னைகளான ஐவருக்கும், பெ
ய்வின்கையான சரேஸம் ஸ்ரீஜைக்கரான நிருமகன் இவர்களுக்கும், பள்ளி
யிற் பிள்ளையான சிறுக்கனுக்கு முதலினவாவனறிக்கே. ஒருநிரயக்காலே யொ
ரு திரபக்குக்கு வந்த தீராவயம் பொருடே அரைகுலையத்தலைகுலைய வந்து
உதவினமஹா-கணத்திலே கட்டுண்டு பொயதுவலிக்கிருரென்று ஸந்ததி கண்டு
கொள்வது.

“மீனம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹயம் (கூதரேத்தாடி). “கா”
என்றதினாலும் (முதலையெனது). ஆனையாயிருந்து நீர்ப்பழுவுக்கேப்பட்டுக்
கையெடுத்தலுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலேக்கியாடி). கூ.

உ.அ.சு பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி,

மன்னுதண்பொழிலும்வாவியும்மதினும்மாடமாளிகையும்மண்டபமும்
தென்னன் தொண்டையர்கோன்செய்த நன்மயிலைத்திருவல்லிக்கேணி
கன்னிநன்மாடமங்கையர்தலைவன்காமருசிக்கலிகன்றி [நின்றானை
சொன்னசொன்மலைபத்துடன்வல்லார் சுகமினிகாள்வரவானுலசேய்.

ப - ஸை - மன்னு - நித்யமாய், தண - குளிர்த்தருந்துள்ள, பொழிலும் - சோ
லைகளையும், வாவியும் - நீர்நிலங்களையும், மதினும் - மதன்களையும், மாடம் - மா
டங்களையும், மாளிகையும் - மேல்மச்சுள்ள கர்ஹங்களையும், மண்டபமும் - மண்
டபங்களை முடைத்தாம்படி, தென்னன் - பாண்டிமஹாராஜாவின் வம்சஸ்தனா
ய், தொண்டையர் - தொண்டைநாட்டி லுள்ளவர்களுக்கு, கோன் - தலைவனான தொ
ண்டைமான்சகரவரத்தி, செய்த - பரத்தெய்திப்பித்த, நல் - அழகிதாயிருந்தள்ள,
மயிலைத்திருவல்லிக்கேணி - மைலாப்பூரைப்படைவீடாகவுடைய திருவல்லிக்கே
ணியிலே, நின்றானை - நின்றவன்விஷயமாக; கன்னி - அரணுகட்போரும்படியாய், நல் -
நன்றாயிருந்தள்ள, மாடம் - மாடங்களுடையதான, மங்கையர் - திருமங்கையிலு
ள்ளார்க்கு, தலைவன் - பரகாநராய், காமர் - அழகிய, சூர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸ்ரீநாயகியைரான, கலிகன்றி - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், சொ
லமலை - ஸப்தஸத்தர்ப்பமான, பத்துடன் - பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார் - அ
ப்பலிக்க வல்லவர்கள், இனிதசுகம் - நித்யாநுபவம்பண்ணும்படியான, வானுலகு -
பரமபதத்தை, ஆள்வர் - கிட்டப்பெறுவார்கள். ... .. (ய)

“தூவாயுள்ளார்ந்து வந்துதுறை” என்கிறபடியே துறையிலே
சென்றுநின்று திருவாழியை விட்டவனை. (தேனமரித்தாடி) வண்டிக
ள் மொய்த்த சோலையையும் மாடமாளிகையை முடைய திருவல்
லிக்கேணியிலே கண்டேன். ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுதண்பொழிலுமிய்யாடி) குளிர்த்த பொழிலும்
*** சகரவரத்தி செய்த நன்மயிலாப்பூரில் திருவல்லிக் கேணியிலே
ன்றவனை. (கன்னியிய்யாடி) அழிவில்லாத மாடங்களை ***

பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவந்து, ஆலாக்கிடரின்றிக்கே முத
லைக்கே ஈட்டரம்படி திருவாழியை யேவினா யெய்த்து, வண்டிகளார்ந்த
சோலையையும் மாடங்களை முடைத்தான மயிலாப்பூரில் திருவல்லிக்
கேணிக்கண்டேனே. ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு — (மன்னுதண்பொழிலுமிய்யாடி) நித்யமாய்க்
குளிர்த்தருந்துள்ள பொழிலும், நல்ல நீர்நிலங்களும், அரணுகட்போரு
ம்படியான மதின்களும், மாடங்களும், மாளிகைகளும், மண்டபங்க
ளும், இன்னமும் சொல்லிச் சொல்லாத கன்மைகளுமெல்லா முண்
டாம்படியாய்த்து தொண்டைமான் லகரவரத்தி ஏற்றிற்று. (கன்னி)
அரணுகட்போரும்படியாய் நன்றாயிருக்கிற மாடங்களை யுடைய

பத்தாம்பாட்டு. — மன்னுதண்பொழிலுமிய்யாடி) சொல்லிச் சொல்லாத கன்
மைகளுமெல்லாமென்றது. “தேனமயிலை” என்று விசேஷித்த கன்மைகளும், அது
வும் இதவும் என்கிற சகாரதாலே மலித்ததென்றமாம். “... ..” எனது -
அழிவாத பகாரமுத்தை க்காட்டுகையாலே, (அரணுகட்போரும்படியென்றது.) யி.
ஜியர்திருவடிகளே ஸரணம்.

இக்குறப்புகளையுடைய விரிப்போன க்ரந்தத்தைக் கோலாந்த
ரங்களில் கண்கொள்வது.

யுடைய ஆழ்வாரருளியசெய்ததுபபத்துப்பாட்டையும் வல்லவாகளே (நகமித்யாதி) ஒருவருத்தமர பரமபடித்தை உக * .. டி.

வாழிகேஸரி அழகிபமணவாளசயீரா திருவடிகளேசரணம்.

திருமங்கை நாயக்கர் (காமநுசீராகலிகனறி) ஸபீஷணியமானஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வாரருளியசெய்கபகதையும்அடியவீ கக வல்லவாகள (நகமி சிராளவா வானுலகே) நித்யாநுவமம் பண்ண லாமபடியான சியயிவகுதிபை ராபிககப பெறுவாகள. ... டி

அடிவரவு — வில வேக வஞ்சனை நுகிரன இனதுணை

அடிகளடிகள பா ரி மீன பன்னு அனரு பா

திருமங்கை நாயக்கர் திருவடிகளேசரணம்.

பெரிபவாரதானபி ரா திருவடிகளேசரணம்.

நாண மடத்து-நாடாநிநுமொழி அனருயா பரவேசரணம்.

விநாயகநிரஸநீலனய, பாஸலவிநாயககோ அநாயாஸேந போசகவல்லமாய, ஸாவஸவாமியான ஸாவேசுவரன, உகந தருநீன : ச ஹிதராபிநுப்பரா வாகதையைக்கேடடு அநாயப பாட்டு போகாதே அவீன யாநுரித்து கஜதாராயரயப போருங் கோள உக *

பாட்டிமாரோர் கூடவந்து விநாயகநிரஸநீலனய, பர ஸாவஸவாமியான ஸாவேசுவரன, உகந தருநீன திலவகலெய்கும பண்ணு மயிபபகதைநருநீமீல மிலேபண்ணிக்கொடுவதுஸநிஷி[உரு தருணை, அவுஹிதரி யிருப்பரா வாகதையைக்கேடடு அநாயப பாட்டுப்போகாதே அவீன யாநுரித்து கஜதாராயரயப போருங்கோள னன்று பரோபபேசு பரவீதகராநுரு. . *

அனருயா பரவேசரணம் — சுகவேழமுனததி லிருந்தவாறும், திருவே ளுடததில நின்றவாறும், திருவெவையுள்ள கிடந்தவாறமான விவற்றைத் திருநய வல்லிக்கேணியிலே பொருழுகமசெய்ததுஹிவிராநிக, கரிமகரங்களுக்கண்டான வைரமதீரக கடுமையிட்டு நடந்தவாறு மதுஹிதாராயிருந்தார, இவ்வதுஹ பரகாஷத்தாலே, இன்னமிப்படி உதுஹிக்கலா மிடங்களுண்டோ என்று திரு யுளளத்திலே யாராயாநிக, திருநறையூ முதலானவைதோற்றி, அவையெல லாவற்றிலுமுண்டான விரப்பத்தைத் திருநீரமலையிலே பண்ணினபடியையதுஸக யிக்கொருனது ஸவதுகிணங்கொளவது, “அவாசெய்கைவெறுதது” எவற்ற[கடு தையும், “பேசுமளவனறிதுவமயின” என்றபாட்டையு முட்கொண்டிருநிச செய்குரு (அருவஹிதராயித்யாதி.) ... .. *

உஅஅ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

அன்றாயர்குலக்கொடியோடணிமாமலர்மங்கையோடன்பளவி,அவுணர்க்
கென்றனுமிரக்கமிலாதவனுக்குறையுமிடமாவ திரும்பொழிக்கும்
நன்றயபுனல்நறையூர் திருவாலி குடந்தை தடந்திகழ் கோவலநகர்
நின்றானிருந்தான்கிடந்தான்நடந்தாற்கிடம்மாமலையாவதுநீர்மலையே.க

ப - ரை.— அன்று - கர்ஷ்ணாவதாரத்தில், ஆயர்குலக்கொடியோடி - *குலவா
யர் கொழுந்தான நப்பின்னை ப்பிராட்டியுடனும், அணி - அழகியதாய், மா - ச்லா
க்யமான, மலர்மங்கையோடி - தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியாரம்மமானருக்மிணிப்பிராட்டியுடனும், அன்புஅளவி-ஸ்ரீமஹந்தோற்றக்
கலந்து,என்றும்-எக்காலத்திலும்,அவுணர்க்கு-அஸூரர்கன்பக்கல்,இரக்கம்இலாதவ
னுக்கு - கர்பை யில்லாதவனுய்; இரு - பெரிய, பொழில் - சோலைகளாலே, குழ்-
குழப்பட்டு, நன்றயபுனல் - நல்லஜலஸம்ர்த்தியை யுடைத்தான, நறையூர் - திரு
நறையூரிலே, நின்றான் - நின்றவனுய், திருவாலி-திருவாலியிலே, இருந்தான் - இ
ருந்தவனுய், குடந்தை-திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தான் - சாய்ந்தவனுய், தடம் -
தடாகங்களாலே,திகழ்-ஒளிவிடாநின்றான், கோவலநகர்-திருகோவலனூரிலே,[முது
நடந்தாற்கு - நடந்தவனுனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, உறையும் - நித்யவாஸம் பண்
னும், இடம்ஆவது - ஸ்தானமாவது, மா-ச்லாக்பமான, மலை - மலையான, நீர்மலை-
திருநீர்மலை என்கிறார். ... .. (க)

முதற்பாட்டு. * * * பிராட்டியுடனும் அழகிய தாமரைப்பூவை
யிருப்பிடமாகவுடையபெரியபிராட்டியாருடனும்ஸ்ரீமலேகித்து.[உஅ
* * * வாஸம்பண்ணு மிடமாவது. (இரும்பொழிந்தியாடி) பெரிய
பொழிலால் குழப்பட்ட திருநறையூர், திருவாலி, திருக்குடந்தை,
இடமு * * * த்திலே. (நின்றானித்யாடி) திருநறையூரிலே நின்ற

முதற்பாட்டு.--(அன்றாயர்)முன்பு-பண்டொருநாள்,நப்பின்னைப்
பிராட்டியோடும், அழகிய தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடை[உரு
ய பெரியபிராட்டியாரோடும் விரும்பிக்கலந்து. (அவுணர்க் கித்யாடி)
அவர்களுடன் கூடவிருந்தபோதுமகப்பாட அஸூரவர்ஜத்துக்கு
ஒருக்காலு மிரக்கமில்லாதவனுக்கு நித்யவாஸம் பண்ணுகைக்கு ஸ்தா
நமாவது ; - பரந்த பொழிலாலே குழப்பட்டு நல்லஜலஸம்ஸீயியை
யுடைத்தான திருநறையூர், இப்படிப்பட்ட நன்மைகளையுடைய திரு
வாலி, திருக்குடந்தை, தடாகங்கள் திகழாநின்றன திருக்கோ
வலூர், இவைதுடக்கமானவற்றிலே.(நின்றானித்யாடி)திருநறையூரிலே

முதற்பாட்டு.--(அன்றாயரித்யாடி.) “அன்பளவி” என்றதின்ரீடம் (யிரும்பிக்
கலந்தென்றது.) அளவிஎன்றது “அளவி” என்ற குறுக்கிடக்கிறது. “என்ற
னும்”-என்றுகிலுமென்றரீடமாய்,தாத்பர்யம் (அவர்களுடனித்யாடி.) மூலத்[நடு
திலே, (கோவலநகர்) என்றவநூரம்,இவற்றிலே என்றுஅய்யாஹரித்துக்கொள்
வது. வ்யாக்க்யயிலேயும், (திருக்கோவலூர்இவை) என்று வாக்யத்தைநிறுத்தி,
அநூரம்; திருநறையூர்என்றஒருபடிமஅய்யாஹரிப்பாது. இவ்வாக்யத்தை மேலு
க்கு ஸேஷமாக்கிக்கொள்வது.

காண்டாவநமென்பதோர்காடமராக்கரையனது கண்டவன்றிற்கமுனே
மூண்டாரமுலுண்ணமுனிந்துவுமதுவன்றியும் முன்னுலகம்பொறை
தாண்டானவுன்னவன்மாபகலமுகிராலவகிராகமுனிந்தரியாய் [தீர்த்
நீண்டான குறளாகிநியிரந்தவனுக்கிடம் மாமலையாவதுநீர்மலையே.உ

ப - ரை.—அமராககு அரையனது - தேவர்களுக்குத் தலைவனுன இந்தரனு
டையதாய, ஓர் - ஒருவரது மழிக்கவொண்ணுதபடியான, காண்டாவநம்
வன்பது - காண்டவவநம் என்னும், காடு - காட்டை, அவன் - அந்தஇந்தரன்
முனே, கணங்கிறச-பார்த்துக் கொண்டிருக்க, முனே - அவன்முன்பே, ஆர் - பூர்
ணமான, அமுல் - அக்கியானது, முணியி - மேலவிழுந்தது, உண்ண - புஜிக்கும்படியி
டி, முனிந்தது - சிறிபருளினவனுய்; அதுவன்றியும் - அதுக்குமேலே, முன் - பா
ரதயுத்தத்தில், உலகம் - புமியின், பொறை-பார்த்து, தீர்த்தது - போர்க்கு, ஆண்
டான் - லோகத்தை ரக்ஷித்தவனுய், அவுணனவன்-ராக்ஷஸனுனவரணயனுடைய,
அகலம்-பரந்த, மரபு - மாவை, உகிரால் - திருவுகிராலே, வகிராக - இரண்டு
கூருமபடியாக, முனிந்தது-நிறுந்நி, * அளந்திட்டதுனை அவன்தட்டினபோய்நு
தே, அரியாய - ஸிமஹந்தியாய, நீண்டான - வளநாத்திடவனுய்; குறளாகி-
வாமரணியாயக் கொண்டி, மஹாபலிபககல்லே சென்று நீரேறற்பின்பு, நிமிர்
ந்தவனுக்கு - சரிவிகாமாயதாரம் செய்நருளின ஸாவேஸ்வரனுக்கு, இடம்ஆவது-
நியவாஸஸூநமாவது, மாமலையானநாமலே.— ... .. (உ)

நிருவாலியிலே யிருந்து, திருகருடந்தையிலே கண்வளர்ந்து,

ககோவடா * * * மலையாவது நிமலே. ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு. (காண்டாவந மித்யாதி) காண்டாவந
மாவது - இந்தரனுடைய பூர்த்திபபான * * *

நின்றான, நிருவாலியிலே யிருந்தான், திருகருடந்தை யிலே
சாய்ந்தான், திருககோவடாரிலே நடந்தான். (இடமமாமலையாவது) [உரு
மலையாயிருக்கச் செய்தே அல்லாதவை வாஸஸ்யாக மாகிறதில்லை
யிறே; உகத்தருளின நிலங்கனெங்கும் பண்ணைகடவ விருப்பத்தைப்
பண்ணிக்கொடுவதது ஸந்திஹிதனுனதேஸம் திருநாமலே ... (க)

இரண்டாம்பாட்டு.— (காண்டாவநம்) வான்வ வநமெ
ன்று - இந்தரனுடைய காவற்காடாய், அதுதான் ஒருவர்க்கும்
“இடம் - ஆவது - மாமலையான - நாமலே” என்று அநவயிததுகொளவது. நீர்ம
லையை “மாமலே” என்று விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன (மலையாயிருக்க வியா
தி.) எங்கும் பண்ணைகடவவிருப்பகதையெனது-நின்றதும், இருந்ததும், கிடந்த
தும், நடந்ததுமான விவற்றையெனற்படி. ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (காண்டாவநமித்யாதி.) கீழ்த்தருமொழியிலே, “இந்
திரனசிறுவன் தேர்முன் நின்றானே” என்று பாஸ்ததனுன இந்தரனும், அவ
னுதயாந்ததை யழித்தபின்னையும், அவனைக்கொண்டு வகுஹாரத்தை நீக்கிபடியை
யும், அததோடு தோள்தீண்டியான பிதாபுதர்களுடைய வாயியவாயுக் ஹவ
ஸம்வநயமும் திருவுள்ளத்தில் தோற்றி, அவற்றையதுஸந்யியா, நடந்தானுடைய
அபடாரத்தி லீடுபடுகொன்றுஸம்மதி.

“காண்டா” என்று - நீட்டலாய், வகரம் கடைக்குறைத்தலாய் க்கிடக்கிற
தென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (காண்டவவநமென்றித்யாதி.)

டாநிற்கச்செய்தே அந்நிஹமவான் “எனக்குவிருந்திடவேணும்” என்று அபேகதிக்க, “இந்ந்ரன்காட்டைஹ்ஜி” என்று *** ஸிக்கவேணுமென்றத்தைச்சொல்லுகிறது. (அமரர்க்கரையனித்யாடி) இந்ந்ரன்பார்த்துக்கொண்டு நிற்க அவன்முன்னே *** (முன்னுலகமித்யாடி) ஹ்ஜி ஹாரநிர்ஹரணம் பண்ணி லோகத்தை ரகதித்தான். (அவுணனித்யாடி) ஹிரண்யனுடைய அகன்ற *** வ்யியாடே நிமிர்ந்தவனுக்கிடமாமலை நீர்மலை. ... .. 2..

அழிக்க வொண்ணாத படியா யிருக்குமாய்த்து. அர்ஜுநனும்க்ஷிணனும் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடாநிற்கச்செய்தே, அந்நி [நி] ஹமவான் “எனக்குவிருந்திடவேணும்” என்று அபேகதிக்க, “நி இந்ந்ரனுடைய காவற்காட்டைஹ்ஜி” என்று விட்டாளுய்த்து, அங்கே ஆஸ்ரப்ரக்ஷிதிகள் புக்கொதுங்கினவாறே அவர்கள் நிர்ஸிக்கவேணுமென்று; அத்தைச்சொல்லுகிறது. அமரர்க்கரையனுண்டு - இந்ந்ரன், அவன்கண்டுநிற்க, அவன் முன்பே. (முண்டாரமுனுண்ணமுனி [நி] ந்ததுவுமதுவன்றியும்) பேகணித்துப் பிற்காணித்துப்போகக்கடவ அந்நியானது மேல்விழுந்து ஹ்ஜிக்கும்படியாகச்சேறி, அதுக்குமேலே. அன்றிக்கே, முண்டாரொன்று - எதிரிட்டவர்களாய், ஸந்தருக்காச்சொல்லவுமாம். (முன்னுலகமித்யாடி) முன்பு ஹ்ஜிஹாரத்தைப் போக்கி நிர்வஹித்துப்போந்தவன். ஆஸ்ரப்ரக்ஷித்யானஹிரண்யனுடை[உ]ய பரந்த மார்வைத் திருவுகிராலே யிரண்டு. (முண்டாரமு) சிநியருளி. (அரியாய்நீண்டான்) அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாகாலத்திலே வந்து உதவிற்றிலனாகில் ஹ்ணங்கள் ஸாவய்யாம்போலே. (குறளித்யாடி) ஸர்வாயிகளுனதான் வாமநவேஷத்தை பரிந்ரஹித்து நிற்கச்செய்தே மஹாஹ்ஜி பக்கவிலே சென்றிரந்து திருக்கையிலே நிர்விழுந்த[உ]ருவாறே ஆகாஸாவகாஸ மிடமடையுமபடி வளர்ந்து அளந்துகொண்டவனுக்கு வாஸஸ்யாநம். ... .. 2..

இந்திரனதுகூலனன்றே, அவன்காட்டை அமுனுண்ணமுனிந்ததுக்குப் ப்ரஸக்தியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுமித்யாடி). “முனே” என்றதினாய்ம் (முன்பேயென்றது.) முன்மி, ஆர்-பூர்ணமாச, அழல் - அந்நி, உண்ண[நி]ய என்றஸுஹ்ராய்யாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பேகணித்தியாடி.) பேகணிப்பு - ஸ்வவாண்யம். இத்தால் - இதுக்குஹேதுவான இந்த்ரனிடத்தில் நின்று வந்த ஸ்ஜாஹயங்களைச் சொல்லிற்றாய்த்து. அக்காட்டி லிருக்கிற முண்டார முனிந்ததுவும் என்று த்வித்யையாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.) “நீண்டான்” என்றத-உத்க்ஷிஷ்டனென்று யருளிச்செய்கிறார் (அவனு[நி]யுடையவித்யாடி) ப்ரஹ்மஹ்ஜனுடைய வென்றபடி. ... .. 2..

முன்றும்பாட்டு.—(அலமித்யாடி.) “முன்னுலகம்பொறைதீர்த்தாண்டான்” என்றமது க்ஷிணவைதாரத்துக்குப் ப்ரபாநப்ரயோஜனமாகையாலே அத்தை ஸப்ரகாரமாக ஹ்ணஹிச்சிருரென்று ஸம்ஸ்திகண்டுசொள்வது.

மு.—அலமன்னுமடநகரிசங்கமெதித † தடலாழியினுலணியாருருவில் புலமன்னுவடம்புனைகொங்கையினுள பொறைதீரமுளுளவொளமரில் பலமன்னாபடசசுடராழியினைப்பகலோனமறையப்பணிகொண்டணிசேர் நிலமன்னனுமாபுலகாண்டவனுக்கிடம மாமலையாவது நீாமலையே. ந.

ப.—அணிதூ மிகவும் அழகிய, உருவில் - திருமேனியிலே, அடல - யகசோமுகமான, அழியினுல - சுருவாழியோடே, அலம் - கலப்பையையும், மன்றம் - வாசுதேவன்கையில் குடியேறி உற்றிருக்கும்தாய், அடல - ஸத்ருக் கள குடல் குழம்புமபடி மிடுக்கை யுடைய, கரி - சரியையு முடைத்தா ன், சங்கம - ஸ்ரீபாருச ஜயசகையும், எடுத்த தரித்து, முன - தூயோதநாடு திகா பொருநகாசவந்து, புலம ஸாதே வரனுடைய சகலாராதி கரணங்க ள், மன்ன - ஸாவகாடும் பரவணமாய்ச் சிடைக்கும்படியாய், வடம் - ஹாரம்முத லாய் அபரணங்களோடு, புனை அலங்கரிக்கப்பட்ட, கொங்கையினுள - முலையை யுடைத்தான ஸ்ரீபுயிபிராட டியுடைய, பொறை - பாரததை, தீர - போகருகை க்காசு, வாசுதேவமகமான, வாய் வரியையுடைத்தான, அமரில் - பாரத டிரு யுத்தசகில, பலமன்னா அக் காசு க்கா, பட நலிக்கும்படி, சுடா - மிக்க சேதுஸஸையுடைய, அழியினே சுருவாழியை, பகலோன ஆதிதன், மறைய - மார்புமடியை, பணிகொண்ட காரியங்கொண்டி, அணிசேர் - அழகுமிக்க, மன்னமுடைய பூபதிமுடைய, உலகு அண்டவனுக்கு - லோகபாலநம் பண் ணினவனுக்கு, இடமாவது மாமலையான நீாமலே— . . . (க)

முன்றும்பாட்டு. (அலமனியா) அலமென்று - கலப்பையும், மாமலையும், † † † ஜயசகதைத் திருப்பவளத்கிலே வைத்தாதும. (அடலியோடி) மிடுக்கையுடைய திருவாழியைக் கையிலே வாங்கியும் * * * செல்லப்பாட்டமுதல்வடத்தைக்கொங்கையிலேசாததப்பட்ட,

முன்றும்பாட்டு.—(அலம்) ஷரலம், நிதயமாய் யுய்யோந முவ மாய சரியையுடைத்தான ஸ்ரீடாக்ஷஜயம், இவற்றை யறித்து. (அடலாழியினுலணியாருருவில்) யுய்யோநமுவமான திருவாழியோ டே, நன்றாயிருக்கிற திருமேனியிலே, கலப்பை, ஸ்ரீபாஞ்ஜநயம் என நிறவிவரனை யறிந்தென்றுதல (அடுத்தது) என்றுபாடமாகில, அழகியவடிவோடே, திருவாழியோடே மறைதீவையாயுங்கலையும் சோகது. அதாவது - “உபஸரஹ” என, மறைத்தபடி. ஆக, வெளியிழையும் மறைக்கிலும் ஆபிரதாயமா யிருந்தபடி. (புலமன் னுமித்யாடி) ஸாவேஸவரனுடைய ஸாவகாணங்களும் தனபக்கவிலே பரவணமாமபடி ஸாவகாணங்களாலுமலங்கரித்தான திருமுலைத்

“அடல” என்றன்னாயுடையோநமுகமாயெனது) “உருவில்” என்றது - [கரு ஸபதமியாக்கி, “அணியாருருவில் - அடலாழியினுல - அலமன்னுமடநகரிசங்கமெ டுதது” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறா (யுய்யேத்யாடி.) “உருவி ல” என்றதைத் தீர்த்தியையாக்கி, பாடாநுரததிலந்வயமப்படியேயாய், தாதபாயம் (அழகிய வித்யாடி.) “வடம்” என்று - ஆரமாய, இது ஸகலாஹரணங்களுக்கு முப லக்ஷணம். புனைகை - பூணுகையா யருளிச்செய்கிறா (ஸாவேத்யாடி.)

† “அடுத்தது” என்றுபாடாந்தரம்.

மூ.—தாங்காததோராளரியாயவுணன்றனை வீடமுனிந்தவனுலமரும் பூங்கோதையர்பொங்கெரிமூழ்கவினைத்தவனறியும்,வென்றிகொள்வாளமரில் பாங்காகமுனைவரோடன்பளவிப்பதிற்றைந்திரட்டிப்படைவேந்தர்பட நீங்காச்செருவில் நிறைகாத்தவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே.

ப.ரை.—தாங்காதது - எதிரிகளால் தடுக்க வொண்ணாதபடி, ஓர்-ஒப்பற்ற, ஆளரியாய் - நரவிலஹமாய், அவுணன்றனை - ஹிரண்யாஸுரனை, வீட - ப்ராணன்வீடும்படி, முனிந்த - சீறியருளி, அவனுல் - அவன்பரிக்கரஹத்தாலே, அமரும் - தரித்திருக்கும்வர்களாய், பூ - பூவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, கோதையர் - மாலைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகள், பொங்கு எரி - கிளருகிற அக்நியிலே, மூழ்[ய]க - புகும்படி, விளைத்து - பண்ணினவனும்தான்; அதுவன்றியும் - அதுவேயன்றிக்கே, முன் - தூர்யோதநாதிகள் பாண்டவர்களுக்கு ஒருகோற் குத்து நிலமும் கொடுக்கவிசையாதவன்று, வென்றிகொள் - வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி, வான் - மதிப்புடைத்தான, அமரில் - யுத்தத்திலே, ஐவரொரி - பஞ்சபாண்டவர்களோடே, பாங்காக - அவர்களுக்குத் தக்கபடி, அன்பு அளவி - ஸ்நேஹம்தோற்றச்[ய]ருகலந்து, பதிற்றைந்திரட்டிவேந்தர் - தூர்யோதநாதிகள் தூற்றுவரும், படை - அவர்களுடைய ஸமூஹமும், பட - முடிந்துபோம்படியாக, செருவில் - பாரதயுத்தத்தில், த்ரௌபதியினுடைய, நிறை - ஸ்த்ரீத்வத்தை, நீங்கா - நீங்காதபடி, காத்தவனுக்கு - ரக்ஷித்தவனுனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடமாவது மாமலையான நீர்மலை— ... .. (ச)

புலமங்கையுண்டு-ஹொமிப்பிராட்டி, * * * பலராஜாக்கள்பட.(சுடரித்யாடி) நிரவயிகதேஜோரூபமான திருவாழியாலே ஆடித்யன்மறையும் படி அவனை * * * ... .. ஈ.

தடத்தை யுடைய ஸ்ரீஹமிப்பிராட்டியாருடைய ஹாரமானது போம்படியாக, முன்பு, ஆள்களை முடிக்கிற ஒளியையுடைத்தான பூசலிடயிலே யென்னுதல் ; ஆண்பிள்ளைகளா யிருப்பாரை முடிக்கக்கடவ மதிப்புடைத்தான பூசலிலே. (பலமன்னர்பட) நாளோன்றுக்குப் பதினாயிரம் ராஜாக்கள் படும்படியாக, நிரவயிக தேஜோரூபமான திருவாழியை ஆடித்யன் மறையும்படியாகக் காரியங்கொண்டு. அணிசேர்நிலமென்னுதல் ; (நிலமன்னனுமாயுலகாண்டவனுக்கு)உக்ர[உரு]வர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுதல் ; அன்றிக்கே, ஹொஹாரநிர்ஹரணம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகையாலே க்ஷிபுணனைச்சொல்லுதல். ... .. ஈ

“வான் -”மதிப்பென்றுயோஜநாஹம்(ஆண்பிள்ளையித்யாடி),“அணிசேர்”என்றது - *நிலத்துக்கு விசேஷணமாதல், * மன்னனுக்கு விசேஷணமாதலென்று யோஜநாத்வய மருளிச்செய்கிறார் (அணிசேரித்யாடிவாக்யத்தவயத்தாலே) ... .. ஈ.

நாலாம்பாட்டு.—(தாங்காததித்யாடி.) * தெள்ளிய சிங்கத்தையும் * தேவசிங்கத்தையும் “பொறைதீர்த்தான்டான், அரியாய்நீண்டான்” என்றதுஹவித்ததன்நியே, தட்டுமாற்றியதுஹவிக்கிறார் ஆராமையாலே யென்று ஸம்மதி கண்டுகொள்வது.

மு.—மாலுங்கடலாரமலைக்குவடிட்டனைகட்டிவரம்புருவ மதிசேர். கோலமதிளாயவிலங்கைகெடப் படைதொட்டொருகாலமரிஸ்திரக் காலமிதுவென்றயன்வாளியினால் கதிர்நீண்முடிபத்துமறுத்தமரும் நீல முகில்வண்ணெமக்கிறைவற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே.ரு.

ப - ரை.—ஒருகால் - ராவணன் கைவிஞ்சினவனது; மாலும் - திரைக்கிளர்த் தியையுடைய, கடல் - கடலானது, ஆர - நிறையும்படி, மலைக்குவடிட்டு - மலையின் பரிசுரங்களைக் கொண்டு, வரம்புருவ - அக்கரையிலே சென்றுதட்டும்படி, அணைகட்டி - லேதுபந்தம்பண்ணி, மதிசேர் - சந்திரனை அளவுப்படி ஒங்கியிருப்பதாய், கோலம் - அழகிதான, மதிளாய - மதின்கலையுடைய, இலங்கை - லங்கையானது, கெட - அழியும்படியாக, படை - ஆயுதங்களை, தொட்டு - பிடித்து, அமரில் - யுத்தத்திலே, அதிர - அதிரும்படி. பண்ணினவிடத்திலும், அவன்மேனணித்திருந்தமையால், இதுகாலம் என்று - இவனை முடிக்கைக்கு இதுநல்லகாலம் என்று, அயன்வாளியினால் - பரஹ்மாஸ்திரத்தாலே, கதிர் - ஒளியுடைத்தான, நீன் முடிபத்தும்-பெரியங்கிரீடங்கள் தரித்த பத்துத்தலைகளையும் அறுத்து-சேதித்து, [யுடு அமரும்-திருவையோச்சையில்த் பிரட்டியுநதானுமா யெழுந்தருளியிருந்தவனாய், நீல முகில்-காளமேகம்போன்ற, வண்ணம்-திருநிறத்தையுடையனாய், எமக்கு இறைவற்கு-நமக்குள்வாயியானவனுக்கு, இடமாவது மாமலையான நீர்மலே. ... ரு.

நாலாம்பாட்டு. (தாங்காததித்யாடி) ஒருவரால் தகையவொண் நரவலிஹமாய், ஹிரண்யணை முடித்து அவனலே எல்லாஹோமங்[உய் சுரு * * * ண்ணி. (அதுவன்றியுமித்யாடி) அதொழியவும், வெற்றி கொண்டல்லது நில்லாத ஆளுடைய பூசலிலே. (பாங்காகவித்யாடி) * * * உறவுபண்ணி, ராஜாக்களான ஐயோயநாடிகள் தூற்றுவரும், அவர்களுக்குப் படைத்துணையானவர்தாமும் பட. (நீங்காவித்யாடி) செருவில் தன்னிறைவும் நீங்காதபடி. நிறைவு-அமைதி. [உரு ட்ரௌபதியுடைய ஸ்திரீத்வத்தைப் பரிஹரித்தவனுக்கு. ... ச.

நாலாம்பாட்டு.—(தாங்காததித்யாடி) எதிரிகளால் தாங்கவொண்ணாத நரவலிஹமாய், ஹிரண்யன் முடியும்படியாகச் சீறி; அவனலே யறிக்கிற பூங்கோதைய ருண்டு - ஸ்திரீகள், அவர்கள், கிளர்ந்தெரிகிற நெருப்பிலேபுக்குழுடிந்து போம்படிபண்ணி; அதுவே[நய யன்றிக்கே. (வென்றி யித்யாடி) வெற்றிகொண்டல்லது மீளக்கடவதல்லாத மதிப்புடைய பூசலிலே. (பாங்காக) தான் ஸ்வாமியான முறை தோற்றவிருக்குமாகில் அவர்களோடும் பொருந்தவொண்ணாதினே; அதுக்காகத்தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களோடே உறவுபண்ணிக் கலந்து, அற்றைக்கு தூறுராஜாக்களை வெற்றிகொண்டல்லது மீளாத [கரு பூசலிலே, ட்ரௌபதியுடைய ஸ்திரீத்வத்தைப்பரிஹரித்தவனுக்கு. ச

“வீட” என்றது - நீட்டலாய், வீட - ப்ராணம்விடும்படியென்று ஸஃபார்யமாய், ஹலிதம் (முடியும்படியென்றது) அவர்களோடும் - ஐவரோடுமென்றபடி. * அன்பளவிபஹார்யம் (கலந்தென்றது) “பதிற்றைந்த -” ஐம்பத, “இரட்டி-” அதிரட்டி, தூறென்றபடி; “படைவேந்தர் -” ஆயுடவலிதிரான ராஜாக்களென்றகண்டு கொள்வது. “நிறைகாத்தவன்” என்றது - வீரபத்தித்வ புரயுத்தபூர்த்தியை ரஷித்தவனென்று ஸஃபார்யமாய், ஹலிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (ட்ரௌபதித்யாடி) ஸ்திரீத்வநிவந்தமாண அச்சத்தையென்றபடி. அச்சம் - ஸ்திரீத்வயர்மயினே. ... ச

அஞ்சாம்பாட்டு. (மாலுங்கடலித்யாஜி) கத்துகிற கடல் தூர மலைகளையிட்டு அணைகட்டி. (வரம்புருவ) அக்கரையிலே கிட்ட. (மதிசேரித்யாஜி) உந்த்ரபடித்திலே கிட்ட ஒங்கின அழகிய மதினே யுடைய லங்கையையழிய. (படையித்யாஜி) ஆயுத்தை அமரிலேரு லங்கை யதிரத்தொட்டு ஒருக்கால். (காலமித்யாஜி) நல்லகாலம் இவ னைமுடிக்க என்று வ்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே ஒளிவிடாநின்ற தலையை யறுத்து. (அமருமித்யாஜி) மீண்டு திருவயோய்யையிலே புகுந்து திருவவிஷேகம்பண்ணி, பதினோராயிரம் ஸூவத்ஸரம் எழுந்தருளி யிருந்த காளமேவம்போன்ற வடிவை யுடைய நம்ஸ்வாமிகளுக்கு. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(மாலுங்கடல்) ஜலஸம்ஸீபியாலே பிச்சே சிறித கடலானது. திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்றபடி. (ஆர) நீரிலாழக்கடவ மலையினுடைய சரிவரங்களை முறித்து அணை கட்டி. (வரம்புருவ) அக்கரையிலே சென்று தட்டும்படி. (மதியித் யாஜி) உந்த்ரபடித்தளவும் செல்லவோங்கி ஊர் ஊர் யமாபிருக்கிற மதி [ம னையுடைத்தான லங்கையானது அழியும்படியாக லிங்கையுட்களைப் பிடித்து, யுய்யத்திலே அகிரும்படியாக. அதாவது - கடலையணைசெ ய்து எடுத்துவிட்டு அடைமதின்படுத்தி முதல்நாளாப்பூசனிலே கெடும்படியாகப்பண்ணி, “பையல் தானே யினி அறுதாபம் பண்ணி யினித்துவருகிருன்” என்று விட்டிருந்தவிடத்து, பின்னையுமவன் [உய மிகைக்கையாலே, “இனியினினை வைத்துக்கொண்டு நின்று லீலாராஜ மதுஹவிகையாவது - ஜேவஜாதியை அச்சமுறுத்துகை ; இனி யிவனை வைப்போமல்லோம், நல்லகாலம்” என்று, வ்ரஹ்மாஸ்த்ரத் தாலே, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய முடிகளப்பத்தையும் அறு த்து. (அமரும் நீலமுநிலவண்ணன்) ராவணவாயம் பண்ணின வந்திரு னாரம் திருமேனியிற்றிறந்த பெளஷ்கல்ய மிருக்கிறபடி. நீலமானது அமர்ந்திருக்கிற முகில்போலே ச்ரமஹரமானவடிவையுடையவன். (எமக்கிறைவற்கு) அவ்வடிவழகாலே யென்னை அந்நியார்த்தனாக் கினவனுக்கு. ... .. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(மாலுமித்யாஜி) ப்ரஜோஷோதிதனான *பேழ்வாயன்ப்ரஹ வத்தையும், பகலையிரவாக்கின பொய்வாயன்பூசலையும் மாறிமாறிப் பேசியது ஹவியாரின்நீர், மஹத்தத்வமான கடலையணைசெய்தும் லங்கையை அடைமதிள் படுத்தியும் ராவணனைக்கொன்ற வீரத்தை மறந்திரோ என்று தான் ஜயஸ்ரீயோ டேநின்ற நிலையைக்காட்டக் கண்டது ஹவிக்കுரென்று ஸ்வம்திகண்டுகொள்வது.

ஹலிதம்(கிரைக்கிளர்த்தியையித்யாஜி) ஆர-நிறையவென்று ஸம்ஸூர்யமா [கரு ப், “மாலுங்கடலாரமலைக்குவடிட்டு - வரம்புருவ - அணைகட்டி” என்றவ்யமா க்கிக்கொள்வது. அமர்ந்திருக்கிற - தீவீஷ்டாஹமாகப் பொருந்தியிருக்கிற வென்று திருமேனிக்கு விசேஷணம். ... .. ௫.

பாராருலகும் பனிமால்வரையும் கடலும் கடருமிவையுண்டுமெனக் காராதெனநின்றவ னெம்பெருமா னலைநீருலகுக்கரசாகிய வப் பேராணைமுனிந்த முனிக்கரையன்பிறரில்லை துனககெனுமெல்லையினுன் நீராபேரான் ரெடுமொலவனுக்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே. சு.

ப - ரை.—பரளயகாலத்திலே; ஆர் - பரந்த, பாருலகும் - பூலோகமும், பனி - குளிர்ந்தது, மால் - பெரிதான, வரையும் - பர்வதங்களும், கடலும் - ஸமுத்ரங்களும், கடரும் - சந்த்ரஸ்வரூபங்களும், ஆசிய, இவை - இவற்றை, உண்டும் - அமுதுசெய்தம், எனக்கு—, ஆராதனை - போராதனென்று, நின்றவன் - எழுந்தருளியிருக்கும்வனாய்; எம்பெருமான் - எனக்குவாயிப்பாப; அலைநீர் - அலைநீர் மோதுகிற கடலாலேகுழப்பபட்ட, உலகுக்கு - பூமிக்கு, அரசாசூகிய - ராஜாக்கள் என்கிற, அப்பேராணை - அந்தப்பேரையுடைய கூத்தரியகுலத்தை, முனிந்த - சீரியருளின, முனிக்குரையன் - முனிந்தேவந்தனான ஸ்ரீபரசராமாழ்வானாய்; துனக்கு - உனக்கு, பிறாஇல்லை - புறம்பானாரொருவருமில்லை, எனும் - எனனும்படி, எல்லையினுன் - பரகாரியான எல்லையிலேதிருக்கும்வனாய், நீரார்பேரான் - நீர்வண்ணனெனனும் திருநாமத்தையுடையனாய், ரெடுமொலவனுக்கு - மிக்கவயாமோழத்தை யுடையனான ஸாவேஸ்வரனுக்கு, இடமாவது மாமலையானநீரமலை— (சு)

ஆறும்பாட்டு. (பாராரித்யாதி) பாராருலகும் - மேலொரு உலகும். பாரென்பது - மேல். பாரையும் - ஸ்வாமாதி லோகங்களையும், ஹிமவான்துடக்கமான பர்வதங்களையும், ஸமுத்ரங்களையும், உந்த்ர [உய்ஸ்வரங்களையும்] அடைய அமுதுசெய்தும். ஆர்தல் - சமைதலும், நிறைதலும். (எனக்காராதென நின்றவனெம்பெருமான்) “உன்னடியார்க்கென்செய்வனென்றே யிருக்கிறீ” என்கிறபடியே - அவற்றை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தும், “இவற்றுக்கொன்றும்செய்திலோம்” என்

ஆறும்பாட்டு.—(பாராருலகும்) மன்றிக்ஷைஞ்ஞியும். (பனிமால்வரையும்) அந்தஹ்ஞிக்ஷை அணியடித்தாப்போலே யிருப்பதுமாய் மேவங்குள படிந்து வந்ததுகிற குலபாவதங்களும், ஸமுத்ரங்களும், தேஜஸ்புராயங்களும், இவற்றை யடங்க வாயிற்றிலே யெடுத்து வைத்து, பின்னையும் இவையெனக்குப் போராது என்று தான் கொண்டகொடபாதி மாறுதே ரக்ஷயமளவுபட்டு ரக்ஷகத்வமே விஞ்சியிருக்கும்வன். அதாகிருது-ப்ரணைகள் விஷயமாக எல்லாம் செய்து பின்னையும் ஒன்றும்செய்யாதானு யிருக்கிறபடி. பின்பு ப்ரளயத்திலின்று மெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினத்தை நினையாதே, முன்பு ப்ரளயத்தில் நோவுபட விட்டத்கையே நினைக்கை.

ஆறும்பாட்டு.—(பாராரித்யாதி.) * குரக்கிண்பபடைகொடு குரைகட்டுரு அடைத்ததும், ராவணன்தலையறுத்தது மொரு தன்னேற்றமோ, “எல்லாவுலகு மோதறறற” என்கிறபடியே மஹத்தத்த்வங்களை விளாக்கொலை கொண்டத்தையும் ராவணனைப் பத்துத்தலைப்பூச்சியாக்கின ஸஹஸ்ரஸாஹு துடக்கமானாரையும் வென்று இருபத்தொருசூல அரசுகளைகட்டின வீரசரித்ததையும் காணீரோவென்ன; அத்தைப் பேசுகிறாரென்று ஸந்ததிகண்டுகொள்வது.

“மால் - ” பெருமையாய், ஸமணி வ்யாஹார தாத்தர்யம் (அந்தவிய்யாதி) கோட்பாதி - கொண்ட உத்யோகம், “ஆராத” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் (பின்பித்யாதி.)

மிருக்கிற என்னாவார். (அலைநீர்த்யாதி) கடல்குழந்த ஹமிக்கு ராஜாக்களான கூத்தரியகுலத்தையறுத்து, பின்பு முனிகளுக்கிராஜாவாய் தபஸ்ஸுபண்ணின ஸ்ரீபரசுராமன்; “மழுவினாலவனியரசை” இத்த்யாதிப்படியே. (அப்பேரானே முனிந்த) கூத்தரியகுலம் என்கிற[ரு பேரானத்தை முனிந்த. அவர்கள் பேருங்குட நடையாடாதபடி முனிந்தவன். (பிறரித்யாதி) உனக்குமேலொருவரில்லை என்னும் படி இவற்றை பரகாரமாகக் கொண்டு தான் பரகாரியான எல்லையிலே நிற்கிறவன். (நீராரித்யா) நிரீர்வண்ணன் என்கிற திருநாமத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன். ... .. கூ.

(எம்பெருமான்) இப்படி தான் ஸர்வராக்ஷையிருக்கிற விருப்பைப் காட்டி யென்னை யெழுதிக்கொண்டவன். (அலையித்யாதி) இவ்விடத்துக்குப் பொருள் அழகப்பெருமானாயிரையர் பலரையும் கேட்டுக்கொடுத்திரிந்தாராய், நம்முடையவர்களிலே சிலர், “ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகிறதானும்” என்று விட்டார்கள். கடல்குழந்த ஹமிக்கு[மிரு ராஜாக்களாய் போருகிறவர்களை அப்பேருங்குட நடையாடாதபடியாக அழியச்செய்த. (முனிக்கையன்) ஸ்ரீபரசுராமர்வான், இருபத்தொரு படிகால் கூத்தரியவஸங்களைப் பேரும் நடையாடாதபடி அறுத்துப்பொகட்டானிறே. (பிறரில்லை, உனக்கெனுமெல்லையினுன்) உனக்குப்பிறம்பாய் உன்னோடொக்கச்சொல்லலானதொரு பரஹ்மில்லை என்னும்படி, தன்னையொழிந்ததைய பரகாரமாய் தான் பரகாரியாய்க்கொண்டு எல்லையிலே நிற்கிறவன். (நீரார்பேரான்) “ஆபேர நாரா இதிப்ரோக்தா” என்கிறபடியே. ஜலத்திலே கண்வளர்த்தருளுகையாலே நாராயண னென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, நிரென்று நீர்மையாய், அத்தாலே - ஸ்வஹ[உருவமாய், அதாகிறது - ஸோஷிதவமாய், ஆக, ஸ்வஹயிதிர்த்த ஸமஸ்தவஸ்துவும் தனக்கு பரகாரமாக தான் பரகாரியா யிருக்கையாலே நாராயணனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவ னென்னுதல். ஆக, ஸர்வாயிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, நீர்வண்ணனென்று திருநாமமே.

“காணீர்” என்று ஸர்வேஸ்வரன் காட்டிக்கொடுத்ததா னென்கைக்கு ஐகுருயசகம் இப்படி மென்னுமத்தை யருளிச்செய்க்குநர் (இப்படி யித்யாதி.) தாமருளிச்செய்யப்போகிற அர்யத்தின் சீர்மை தோற்றம்படி ஒரைதிஹயமருளிச்செய்க்குநர் (இவ்விடத்துக்கித்யாதி.) “அப்பேரானே -” அந்தப்பேரிட்டுக்கொண்டவனை யெனது ஸம்ஹாரியமாய், தாத்பரிய மருளிச்செய்க்குநர் (கடலித்யாதி.) “துனக்கு-பிறரில்லை-எனுமெல்லையினுன்” என்று அந்நயமாக்கி யருளிச்செய்க்குநர் (உனக்கித்யாதி.) எல்லையினுன் - எல்லை நிலத்திலே வர்த்திப்பா னென்றதாலே, பரஹ்வென்றது - ஸலிதம். இரண்டாமர்யத்தைப் பற்ற, “நெடுமால்” என்றதக்கர்யம் (ஸர்வாயிகனித்யாதி.) ஸர்வாயிகத்வம் சொல்லுக்கைக்கு “நீரார்பேரான்” என்று விசேஷிக்கவேணுமோவென்ன (நீரித்யாதி.) ஸ்வாவாஸிகஸோஷிதவத்துக்குத்தகுதியானபேருடையவனென்று ஸம்ஹாரியம், நீர்வண்ணன் - ஸ்வாவாஸிகஸோஷிதவ ஐசுகவிய்ரஹவானென்று இதுக்கு ஸம்ஹாரியம். ... கூ

மு.—புகராருருவாகிமுனிந்தவனைப்புகழ்வீடமுனிந்துயிருண்டசுரன்
நகராயின்பாழ்படநாமமெறிந்ததுவன்றியும்வென்றிகொள்வாளவுணன்
பகராதவனாயிரநாமமடிப்பணியாதவனைப் பணியாலமரில்
நிகராயவனெஞ்சிடந்தானவனுக்கிடம்மாமலையாவதுநீர்மலையே. எ.

ப - ரை.—ஆர் - மிகச், தேஜஸை - புகர் உடைத்தான, உருவாகி - வடிவை
யுடையனாய்க்கொண்டு, முனிந்தவனை - *எங்குமுன்ன்கண்ணன் என்றமகனைக்
காய்த்த ஹிரண்யன் ப்ராசாவான ஹிரண்யாக்ஷனை, புகழ்வீட - புகழ்போம்படி,
முனிந்து - ஸ்திரியருளி, உயிர் - ப்ராணனை, உண்டு - முடித்து, அசுரன் - அஸுர
னுடையவனுடைய, நகராயின் - படைநீரிகள், பாழ்பட - பாழடைந்து, நாமமளி [யி
ந்து - அவன்பேருங்கூடத் தெரியாதேபோம்படி அழியச்செய்து; அதவன்றியும் -
அதுக்குமேலே, வென்றிகொள் - ஆபத்தையுடையனாய், வான் - வரையே தனக்கு
த்துணையாகவுடையனாய், ஆயிரம்நாமம் - எம்பெருமானுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்க
ளில்ஒன்றையும், பகராதவன் - சொல்லப்பெருதவனாய், அடி - திருவடிகளிலே,
பணியாதவன் - வணங்காதவனாய்ப்பணியால் - ப்ரஹ்மாதன்சொல்லாலை, அமரில் -
யத்தத்தில், நிகராயவன் - எஞ்ரான, அவுணனை - ஹிரண்யாலுரனுடைய,
நெஞ்ச - மார்வை, இடந்தானவனுக்கு - பிளந்துபொகட்டவனுக்கு, இடமாவது
மாமலையான நீர்மலையே— ... .. (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (புகரித்யாதி) பெளண்வரகனைச் சொல்லுதல்,
ஹிரண்யாக்ஷனைச்சொல்லுதல், க்ஷிப்தன சிறுடொக்கபுரங்வுகரங்களை
பரிந்து, “நாலிஸ்வான்” என்று திரிந்தாகுக் சொல்லக்கடவது
பெளண்வரகனை. ஹிரண்யாக்ஷனுனபோது, தானே சொல்லலாமிதே,
புகராருருவாய்த்திரிந்தவன், புகழுமவனும் நஸிக்கும்படி முனிந்து,

ஏழாம்பாட்டு.—(புகரித்யாதி) பெளண்வரகனைச் சொல்லிந்ருதல்;
ஈம்பவஸத்வமயமாய் நிரவயிகதேஜோரூபமான ஐவ்யவிஸ்ரஹத் உரு
கொடு பேராலியாகத் தன்வடிவைப் பண்ணிக்கொடு திரிந்தானெ
ன்று சொல்லக்கடவது. ஹிரண்யாக்ஷனுனபோது, தானே சொல்
லலாமிதே. புகர்த்தவடிவை யுடையனாயிருக்கிறவனை, இன்னுனெ
ன்று சொல்லுகிற ஹ்ரமம்போம்படியாகச் சிறி;

ஏழாம்பாட்டு.—(புகராதித்யாதி. பகலையிரவாக்கினதம் ப்ரஜோஷகாலத்[கய
திலே, * பேழ்வாயனாய்ப் பிறந்ததம் ஆபுரிதார்யமாகையாலே,அததானே நெஞ்சி
லூற்றிருந்து அசேராதயினம்சிங்கத்தலையும் சிங்கப்பிரானையும் மீள அது
தவிக்கிறுரென்று ஸங்கதிக்கண்டுகொள்வது.

ஹிரண்யாக்ஷனென்றபகைத்திலே, ஹிரண்யனுக்கு ஹ்ராதாவாகையா
லே அவனுடைய நிரஸநமும் ப்ரஸ்துதமாய்த்தென்று கொள்வது. “ஆகி” என்[கரு
கிற அவகுததத்னாவனுக்கு ஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று விவக்ஷித்து, பெளண்வ
ரகனுன பகைத்திலே ஸவ்ஹார்யம் [ஈய்யேத்யாதி] போலியுமாகாதவன் போ
லியானுனென்று கருத்து. தானே சொல்லலாமிதே யென்றத-ஹிரண்யாக்ஷனும்
ஹிரண்யனைப்போலே தேஜோரூபவானு யிருக்கையாலே புகரார்த்த வருவே
ந்துசொல்லலாமென்றபடி. புகராலே ஆர்த்தவடிவை யுடையனாய்க்கொண்ட[ய
“கோயரவிஷ்ணு:” என்று முனிந்தவனை, அவன்புகழ் போம்படி சிறி, ப்ரா
ணன்களைக்கொண்டென்று ஸவ்ஹார்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (புகர்
த்த வித்யாதி.)

உக.அ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

அவனுயிரைமுடித்து அவனுடையபடைவீடுகளானவைபாழ்ப்பட. (நாம மெயிந்து) நாமம்-பெருமையும், பேரும். (வென்றியித்யாதி) புகக்கபோரில் வெற்றிகொண்டல்லதுமீளாதவிரண்யன். (பகராதவனிட்யாதி) ஆயிரந் திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லித் திருவடிகளில்விழாத வன். (பணியால்) ப்ரஹ்லாஜன் சொல்லாலே. [மத்திதுஸ்த்வக்கீத0 பா ப0ஜேவ தஸ்யப்ரணஸ்யது] முன்பிவன்பண்ணின அபராயங்களைப்பொ ழுக்கவேணும் என்னப் பொறுத்துப் போந்தவன், இவனிருக்கில் இவ் வாத்தவவஸ்து நஸிக்கும் என்று, நிகராயவன் - எதிரானவன் நெஞ்சி டந்தவனுக்கு. ... .. எ.

பலநமரங்களையும் பண்ணிவைத்தாலாயிற்று ; அவனதான் நமரங்க ளானவைபாழ்ப்பட்டுப்போம்படியாக, இன்னுனென்கிறவார்த்தைப்பாடும் போம்படியாக அழியச்செய்து ; அதுக்குமேலே. (வென்றியித்யாதி) வெற்றியுண்டானுல்லது மீளானாய், ஐவங்கள் கொடுத்தவானேயே தனக்கு வலமாக நினைத்திருப்பாலாய் ; பகருகை-சொல்லுகையாய், ஆயிரந்திருநாமங்களிலொன்றையும் சொல்லாதவன் ; என்றதென்-சொ ல்லப்பெருதவனென்றபடி ; அதுக்குமேலே, திருவடிகளிலே விழு ந்துஅருமியாதே யிருக்கிறவனை. (பணியால்) ஸ்ரீப்ரஹ்லாஜாழ்வா னுடைய வார்த்தையாலே ; “ஸ-ம்ரீவவஹநாத” என்னுமாப்போலே. பணிந்து பகர்ந்தவனுடைய வார்த்தையாலே. [மத்திதுஸ்த்வக்கீத0 பாப0ஜேவதஸ்ய ப்ரணஸ்யது] முன்புஅவன் பண்ணின ப்ராதிசுல்ய த்தையெல்லாம் பொறுக்கவேணு மென்னப் பொறுத்துப் போந்தா ன் ; இனி இவனிருக்கில்இவனுக்குஅபராயம்என்னுமளவில் பின்னை அழியச்செய்துவிட்டானாயிற்று. அமரிலே - யுய்யத்திலே, நானெதிரி என்றுதோற்றினவனுடையமார்வை யிரண்டுக்கும் படிபிளந்து [உரு பொகட்டவனுக்கு. ... .. எ.

“அசுரன்” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் (பலவித்யாதி.) என்றதென் னென்ற து - அதாவதென்றபடி. மலிதார்யம் (பணிந்தித்யாதி.) ஸமுத்தர்த்திலே தன்னைக் கட்டிப்பொகட்டபோது ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஸந்நாய் “வரங்கொள்” என்ன, என்னுடைய தமப்பனுடைய அபராயத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்றவன்[நய் இப்போது கொல்லச்சொல்லுவனென்னவருளிச்செய்கிறார் (மத்திதுரித்யாதி.) இவன் - ஹிரண்யன். இவனுக்கு - இந்த ஹிரண்யனுக்கு, அதிப்ராதிசுல்யத்தா லே யென்றபடி. “நிகராயவன்” என்றதுக்கர்யம் (நானெதிரியித்யாதி.) ... எ.

மு.—பிச்சச்சிறுபிளிபிடித்துலகிற்பிணந்தின்மடவாரவர்போலவண்ணே
அச்சமிலர்நாணிலராதன்மையாலவர் செய்கைவெறுத்தணிமாமலர்நாய்
நச்சிநமனாரடையாமைநமக்கருள்செய்யென வுன்குழைந்தார்வமொடு
நிச்சம்நினைவார்க்கருள்செய்யுமவற்கிடம்மாமலையாவதுநீர்மலையே. அ.

ப - ஸை.—பிச்சம் - பிச்சங்கனையுடைத்தாய், சிறு - சிறிதான, பிளி - மயி
லிறை, பிடித்து - கையில்பிடித்துக்கொண்டு, உலகில்-லோகத்தில், பிணம் - பிண
ங்களை, தின்-தின்னும், மட-வாரவர்போல்-பிளாசுத்தீசனைப்போலே, அங்கனே - அப்
படியே, அச்சம்இலர் - பயில்லாதவர்களாய், நாண்இலர் - “நிர்வாணிகளாய்த் தி
ரியாநின்றோமே !” என்றும்லஜைஜயில்லாதவர்களாய், ஆதன்மையால்-இப்படியிய்
ருக்கையாலே, அவர்செய்கை-அவர்கள்செய்துபோருமவற்றைக்கண்டு, வெறுத்து—,
அணி - அழகியதாய், மா - ச்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பங்களை, தாய் - பணிமா
ரி, நச்சி - ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டு, நமனார் - யமாதிகள், அடையாமை -
கிட்டாதபடி, நமக்குஅருளசெய்யனை - எங்களுக்கு க்ரபை செய்தருளவேணும்
என்று, உள்குழைந்து-நெஞ்சநெகிழ்ந்து, ஆவமொடு-பீர்தியுடனே, நிச்சம்-[யுரு
நித்யமாச-நினைவார்க்கு-அதுஸத்திக்குமவர்களுக்கு, அருள்செய்யுமவற்கு - க்ரபை
செய்தருளுமவனுக்கு, இடமாவதுமாமலையானநீர்மலே—, என்று பரோபதேஸம்
பண்ணுகிறார். ... .. (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (பிச்சமித்யாதி) பிச்சமாகச் சிறுக்கப் பிளியை
க்கையிலேபிடித்து. (பிணமித்யாதி) புடவையைப்பொகட்டுப் பிணம்
தின்னப்போரும் ஸ்தீரிகளைப்போலே நிர்மதஹயருமாய் நிர்லஜைரு
மான அவர்கள் செய்துகளைக்கண்டு வெறுத்து. (அணிமாமலரித்யா
தி) அழகிதாய் மஹார்வமான பூசுகளென்னுதல் ; மாமலரென்று—

எட்டாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபிளிபிடித்து) பிச்சமாயிருக்கிறசிறு
பிளித்தையையக்கையிலேபிடித்து, லோகத்திலே பிணந்தின்னிகளைப்
போலேவஸ்தரத்தைப்பொகட்டுத்திரியாநிற்பர்களாய்த்து; அவர்களை
ப்போலே, அப்படியே பிறர் முன்னே நாமிங்கனே நிற்கும்படி
யெங்கனே ! என்னுமச்சமாதல், இத்தைப்பிறர் காணில் செய்வ
தென் ! என்னும் லஜை யாதலினில்கே திரியாநிற்பர்கள் ; இப்
படியிருக்கையாலே. (அவர்செய்கைவெறுத்து) வைகமர்யாணையும்
ஹவடிபாஸநமும் வேடோகத்தமான அதுஷ்டாநமு மின்றிக்கே, தா
ங்கள் நினைத்தபடி செய்து திரியுமவற்றை யதுஸநிபித்து வெறுத்து;
அழகிய புஷ்பாப்யுபகரணங்களைக் கொண்டு, அவனை, நச்சி-ஆஸை
ப்பட்டு, யமாடிகள் கிட்டாதபடி நிச்சம் நினைவாரென்னுதல் ;

எட்டாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபிளியித்யாதி.) “என்னெஞ்சமெனபாய்
ந்துகேள்” என்று தந்திருவுள்ளதுக்குச் சொன்ன வுபதேஸம் வலித்துவிட்ட
படி கைகண்டவராகையாலே, இப்படி ஆபுரிதன் சொல்வழி பரதந்தருணபி
பு நீங்கள்ஊர்மதங்களைக் காற்கடைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கொண்டு பரோப
தேஸப்ரவீக்தராகிறுரென்று மேலிரண்டு பாட்டுக்கும் ஸந்தி கண்டுகொள்வது.
நிர்வாணிகளாய் பிணத்தின்ன பிளாசுத்தீசனைப்போலே ஸஜ்ஜாஹயபி
நிக்கே நிர்வாணிகளாய், ஜஜ்-ஹிரஸையுமாகாதென்று கையிலே வழிசேர்க்கைக்
காகப்பிடித்தத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு திரிகிற கூமணரென்றுவிவகரித்தருளிச்
செய்கிறார் (பிச்சமாயித்யாதி) பிச்சாய்ச் சிறிதாயிருக்கிற மயிலிறைப் பிடித்துக்
கொண்டென்று ஸஸ்ஹார்யம், கீழ்வாக்யவ்வரணம் (அவர்களைப்போலேயித்யாதி)
“நச்சி” என்றத்தை “தாய்” என்றத்தோடேகூட்டி ஆபுரிதர்க்கு விஸேஷணமாக
கவும், “நச்சிநமனார்” என்று மேல்படித்தாக்கு விஸேஷணமாகவும், இரா
யோநுரை யருளிச்செய்கிறார் (அழகிய வித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.)

பேசுமளவன்றிதுவம்மின்நமர் பிறர்கேட்பதன்முன் பணிவார்வினைகள்
நாசமதுசெய்திடுமாதன்மையாலதுவேநமதுய்விடம்; நான்மலர்மேல்
வாசமணிவண்டறைபைப்புறவின்மனமைந்தொடுநெந்தழல்வராமதிசேர்
நீசரவார்சென்றடையாதவனுக்கிடம் மாமலையாவது நிர்மலையே. கூ.

ப - ரை.—இது - பகவத்விஷயத்தின்பிரமை, பேசுமளவுஅன்று - நம்மால்
சொல்லமுடியாதது; நமர் - நம்முடையவர்களே ! , இந்தச்சீரியஅர்த்தத்தை, பிறர்-
நாஸ்திகரானவர்கள், கேட்பதன்முன் - கேட்குதற்குமுன்பே, வம்மின் - வாரு
ங்கள் ; பணிவார் - தன்னைவணங்கினவர்களுடைய, வினைகள் - பரபங்களை, நாசம்
செய்திடும்-நசுப்பிக்கும் ; ஆதன்மையால்-ஆசையாலே, அதுவே - அவ்விடமே, [ய]
நமது - நமக்கு, உய்வுஇடம்-உஜ்ஜீவிச்சுக்கைக்கு ஸ்தானம், மனம் - நெஞ்சு, ஐந்தொடு-
ஸப்த ஸபர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களிலே, சென்று, அதுகிடையாமல், நைந்து - ஸி
திலராய், உழல்வார்-சீலேஸப்படுமவர்களாய், மதியில்-அறிவுகேடரான, நீசரவர்-தன்
ணியர்க்கு, சென்று, அடையாதவனுக்கு - கிட்டாதுயினானுக்கு, இடமாவது-
வாஸஸ்தானமாவது ; நான் - அப்போதுஅலர்ந்த, மலர்மேல் - பூவிலேபடிகை [யிடு]
யாலே, வாசம் - பரிமளத்தையுடைத்தாய், அணி-அழகியதான், வண்டு - வண்டிகள்,
அறை - ஸப்தியாகின்றன, பை - பரந்த, புறவின் - பரந்தங்களையுடைய, மா
மலையானநிர்மலை— ... .. (க)

தாமரையாய், தாமரைப்பூவைப் பணிமாறியென்னுதல். (நச்சி) னர்
வேஸ்வரனை ஆஸைப்பட்டு, யமாடிகளாவந்து கிட்டாதபடி எங்கோ [உய]
ரக்தத்தருளவேணும் என்று நெஞ்சுகுழைந்து பரிநியுடனே நித்யாநு
ஸந்பாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு அருள்செய்யுமவனுக்கு. ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேசுமித்யாடி) சொல்லமுடிய வொண்ணாது
நானுங்களைப் பற்றச்சொல்லுகிற விஷயவைவலகூண்யம். (நமர்) நம்
முள்ளார்.

நச்சிநமனாரென்னுதல்-“இவர்கள்பாபகர்மாக்களாய்நூந்தார்கள், நாம்
நினைத்தபடிகாரியங்கொள்ளலாம்” என்று யமாடிகள் கிட்டாதபடி
யாக வென்னுதல். (நமக்கு) எங்கள் பக்கலிலே யருகோப்பண்ண
வேணும் என்று நெஞ்சு நெகிழ்ந்து, ப்ரேமயுக்தராய்க் கொண்டு
நாள்தோறு மதுஸந்யிக்கு மவர்களென்னுதல் ; நிச்சமருள் செய்யு
மவர்கென்னுதல். ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமளவன்றிது) ஹவஷ்வ்யதிரிக்த விஷ
யங்களில் சொல்லலாவதொன்றில்லாமையாலே சொல்லப்போகாது ;
ஹவஷ்வியதத்தில் இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசப்போகாது.
(வம்மின்நமர்) நம்மோடொருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் [நரு]
வாருங்கோள்.

“நிச்சம்” என்றது-“வினைவார்க்கு”என்றதுக்காதல், “அருள்செய்யுமவர்க்கு” என்ற
துக்காதல்சேஷம். ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பேசுமளவிய்யாடி.) “இது” என்றது - மேல்சொல்லப்
புகும ஹவஷ்வ்ரஹாவமென்று விவகித்து, அத்தை ஸதஜிஷ்டாஹ முப்பாடி
க்கிறார் (ஹவஷ்வ்யதிரிக்தேத்யாடி.)

(பிறித்யாடி) பிறராகிறார் - நாஸ்திகர், அவர்கள் கேட்பதற்கு முன்னே, நம்முடையார் வந்து கேளுங்கோள். “இடினேநாத பஸ்காய” இத்யாடி; “இடினேநாதேமஹ்யதம்.” (பணிவாரித்யாடி) தன்திருவடிகளிலே ஆரூயித்தவர்கள் பாபங்களைநஸிப்பிக்கும்; ஆகையாலே. (அதுவேநமதித்யாடி) அவ்விடமேநமக்கு உஜ்ஜீவிகைக்கு ஸ்பாரம். (நாண்மலரித்யாடி) செவ்வியையும் பரிமளத்தையு முடைய நாட்டிலே. அணி-அழகு. அழகியவன்கள் மஹாநம்பண்ணிப் பாகிற அழகியபர்யஜன்களையுடைய திருநீர்மலே. (மனமித்யாடி) நெஞ்சு ஸங்கீதங்களினாலும்பரவணமாய் அது கிடையாமல்ஸியில ராய் மடுகெட்டவேறயர்க்குச் சென்றகிட்டவரியன். ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (நெடுமாலித்யாடி) நீர்மலேமேவிய ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக.

(பிறர் கேட்பதன்முன்) இதுக்குப் புறம்பானார் தற்கு முன்பே. “யஇமஹமஹமஹம்” என்றும் “இடினே [நடுநாதபஸ்காய” என்றும் - அநாய்காரிகள் கேட்கவுமாகாது, அபிகாரிகளுக்குச் சொல்லாதொழியவு மாகாது என்றிரண்டு முண்டிறே. (பணிவார்) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆரூயிப்பாருடைய பாபங்களை வாஸகையோடே நஸிப்பிக்கும். (அது) அவ்வரியத்தையும் செய்யும்; “உவ்வரியிவச்யதி” என்கிறபடியே. இப்படிபிருக்[உலகையால் அதுவேநமக்கு உஜ்ஜீவிகைக்கு ஸ்பாரம். (நாண்மலர்தாய்) என்றுபாடமாகில், செவ்விப்புக்களைநாநாவிப் பணிவா ரென்கிறது, (நாண்மலர்மேல்) என்றதாகில், செவ்விப்புக்களின்மேலே படிந்து பரிமளிதமான வன்குகள் ஸ்வரியாநின்றுள்ள பர்யஜத்தையுடைத்தான - மாமலையாவது. (மனமித்யாடி)(ஐந்தொடு - மனம் - நைந்து உழல்வார்) ஸங்கீதங்களிலே நெஞ்சு பரவணமாய் நைந்துக்லேஸப்படுமவர்கள்; அறிவுகேடான நீசர் சென்றடையாதவனுக்கு ... கூ

பத்தாம்பாட்டு.-(நெடுமாலித்யாடி) ஸர்வாபிகளுன ஸர்வேஸ்வரன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருநீர்மலேமேலே,

“வம்மின்” என்று சிலரை யழைத்து, “பிறர்” என்று சிலரைக்கழிக்கிறதெப்படியிருக்கிறதென்ன(யஇமமித்யாடி). நாசம்என்னுதே, “அது” என்றத்தால் ஸலி[நடுதம் (அவ்வரியத்தை யித்யாடி) அப்படிப்பட்ட அநாயத்தையென்று ஸங்கீதம். “புறவீ” என்றதுக்கு “மாமலை” என்றத்தோடு விசேஷண விசேஷ்ய லாவஜ்ஞாபராயம் (பர்யஜத்தை யுடைத்தான மாமலையாவதென்றது). “இடம் - ஆவது - மாமலையான - நீர்மலையே, இது-பேசுமளவன்று, பிறர்கேட்பதன்முன் - வம்மின்” என்றறவயம். ... .. கூ.

௧௦௨ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

நெடுமாலவன்மேவிய நிர்மலைமேல் நிலவுமபுகழ்மங்கையர்கோனமரில்-
கடமாகளியானைவல்லான்களியனெனியசெய்தமிழ்மாலைவல்லார்க்குடனே
விடுமால்வினைவேண்டிடிமேலுலகுமெளிதாய்க்குமன்றியிலங்கொலிசேர்
கொடுமுகடல்வையகமாண்டு மதிக்குடைமன்னவராயுகூடுவரே. ௧௦

ப - ரை.—நிர்மலை - திருநிர்மலையிலே, மேவிய - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நெடு
மாலவன்மேல் - ஸர்வேஸ்வரன்விஷயமாக; நிலவும் - நித்யமான, புகழ் - புக
ழையுடையராய், மங்கையர்-திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, கோன்-தலைவராய், அம
ரில் - புத்தத்திலே, கடம் - மத்தத்தாலே, மா - மிகவும், கனி - கனித்த, யானை-
யானையை, வல்லான் - நடத்தவல்லவரான, கலியன் - ஆழ்வார், ஒலிசேர் - ஒலி
யுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த, தமிழ்மலை-இத்தமிழ்த்தொடையை, வல்லார்க்கு -
அப்பவரிக்கவல்லவர்களுக்கு, மால் - மஹத்தான, வினை - கர்மங்கள், உடனே -
அப்போதே, விடும்-விட்டுவிடுப்போம்; வேண்டிடி - வேணுமாகில், மேல்உலகம்-
ஸ்வர்க்கம் துடக்கமான மேல்லோகங்களும், எளிதாயிடும் - ஸுலபமாம்; அன்றி-
அன்றிக்கே, இலங்கு - விளங்காநிற்பதாய், ஒலிசேர் - த்வரியை யுடைத்தாய்,
கோயி - வளைந்திருந்துள்ள, மா - பெரிய, கடல் - கடலால்குழப்பப்பட்ட, வையகம்-
பூமியை, மதிக்குடை - சந்தரணையொத்த வெண்கொற்றக்குடைநிழலின்கீழே,
மன்னவராய் - ராஜாக்களாய், ஆண்டு - அரசாண்டு, பின்பு, அடி - அவன்திருவடி
களை, கூடுவர் - சேர்ப்பெறுவார்கள். ... .. (௧)

(நிலவுமித்யாடி) நித்யமான புகழை யுடையருமாய், திருமங்கையர்
யிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகருமாய், மத்தத்தாலே மிகவும்கனித்த
யானையை மேற்கொள்ளவல்ல ஆழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ்மலையை
அவ்யயிக்கவல்லார்க்கு. (உடனியத்யாடி) இத்திருமொழி கற்றார்க்கு
உடனே பூர்வோத்தராயங்கள் இவனைவிடும். (வேண்டிடிவித்யாடி)
வேணுமென்றிருக்கில், ஸ்வர்மாடியுபநிதர் லோகங்களும் ஸுலப[உரு
மாம். (அன்றியித்யாடி) விளங்காநிற்பதுமாய் ஸந்திக்கிறதுமாய்க்
கிடக்கிற கடல்குழந்த அடுமியை வெண்கொற்றக்குடைநிழலிலே
ஆண்டு, பின்பு திருவடிகளைச் சேருவார்கள். கோயி - வளைவு. ௧௦

நித்யமான புகழையுடையருமாய், திருமங்கையர் லுள்ளார்க்கு ப்ராப
நராயிருப்பாருமாய், யுப்யத்திலே, மத்தஜத்தை நடத்தவல்லருமான
ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி செய்த தமிழ்த்தொடை வல்லார்க்கு.
(உடனே) ஆபுரயணகாலத்திலே, கர்மங்களடைய விட்டோடிப்
போம்; அதுக்குமேலே ப்ராப்தியும் வேண்டியிருக்கில், அதுவும்
இவர்க்கு ஸுலபமாம்; அன்றிக்கே, ஐஹிகமான ஸம்பத்து வேண்டி
யிருப்பர்களாகில், விளங்காநிற்பதாய் த்வரியை யுடைத்தாய் வளைந்
திருந்துள்ள கடல்குழந்த அடுமிக்கெல்லாம் தாங்களே நிர்வாஹ
கராய், உத்தரணைப்போலே யிருக்கிற வெண்கொற்றக்குடைக்கீழே
யிருந்து ஐஸ்வரியத்தை யதுவியித்து, பின்னையும் திருவடிகளோடே
கூடப்பெறுவர். ... .. ௧௦.

அடிவரவு.—அன்று காண்டா அலம் தாங்காத மால்
பார் புகர் பிச்ச பேசு நெடுமால் பார்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.—(நெடுமாலவனியத்யாடி.) “மால்வினை - ” மாலென்று - பெ
ருமையாய், அதினாயும் (கர்மங்களடையவென்றது.) ப்ராப்தியும் - டேஸலிஸேஷ
ப்ராப்தியும். “அன்றி” என்றவந்தரம், “வேண்டிடி” என்றத்தை அதுவுங்
கித்துத் தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாடி) அயிகார்யதுண்ண
மாக ஸகலஹ ப்ராடிமென்று கருத்து. ௧௦

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸமஸ்தகல்யாண மூனாத்தமகனாய், ஸ்ரியஸ்தியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனா ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வஸுலஹனாய் வந்து திருக்கடன் மல்லையிலே கண்வளர்ந்தருளினான், நானுமுட்படக்கண்டேன், நீங்க னுமவனை ஆபரையிடுங்கோள் வாஹ்யஸாஸ்த்ரங்களைக்கற்று ஷேவதான ரங்கோப பற்றி அராயப்பட்டுப் போகாதே என்று பரோபடேசம் பண்ணுகிறா. ... ..

முதற்பாட்டு. (பாராயதித்யாஜி) ஹூமியை ப்ரளயத்தில் ஸரியாதே வயிறிலேவைத்துப் புறப்படவிட்ட. (பவளத்துணை) ஸர்வர்க்கும ஸ்ப்ஷணியனுமாய், யாதகனுமாயுள்ளவனை. [ய]

ஆபுத்தவிரோயிநிதஸஸரிலஹய, ஆபுத்தவத்ஸலனாய், ஆபுத்த ஸுலஹனாய், ஸ்வபராபதிக்கு உபாயமும் தானேயாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் திருக்கடன்மல்லையிலே நானகப்படக் காணப்பெற்றேன், அவனரிய நென்று கைவாங்காதே, அவனை யொழிந்த தடங்கலும் படுகுழி, அவற்றிலேபுக்கு அராயப்பட்டுப் போகாதே அவனை ஆராயித்து உஜ்ஜிவித்துப்போகப்பாருங்கோளென்கிறார். ...

முதற்பாட்டு.—(பாராயது) பாரென்று பேர்பெற்றதெல்லாம் - ஹூமியென்று போபெற்ற கெலலாவறதையும், ப்ரளயத்திலே யெடுத்த வறிநிலைவைத்து, பின்னை உளளேகிடந்து தளராத படி வெளிநார்காண வுமிழ்ந்து. இப்படி ஸாவவிபரகூஷணம் பண்[ய] னுந்நவனாருனொன்னில (பவளத்துணை) ஸாவாக்கும் ஸ்ப்ஷணியனாய், தன்னை யாதகனுமாயிருக்குமாய்த்து.

அ.—பாராயது பரவேசம். திருநாமலையிலே திருவுள்ளமானபடி பேசுஅறு ஹவித்துக்கொண்டு, “பேசுமனவனறிது” என்றபரஸ்துதமானபரோபடேசத்திலே, “அனைமாமலா-நச்சி-துய - ஆவமொடு - சினைவாக்கருள் செய்யுமவன்” என்று உபடேசிக்காராயிருந்தார்; இப்படி பூவிடக்கோலினிடைத்தலஅருள்செய்தவிடமெங்கே யென்றுவிசாரியா, ஸ்ரீபுண்பீகாகையில் பூவிடுவித்துக்கொண்டு திருக்கடன் மல்லையிலே, இன்னமிவநடேலுடார் கிடையகுமோ என்னும் நோயாசையாலே தறைக்கிடையுடைய கிடையழகை நான கண்டுக்கொண்டேன், நீங்கனும் காணவாருங்கோ நென்றழைக்கிறாரென்று ஸந்திக்கண்டுகொள்வது. [க]

இத்திருமொழியிலஹத்த ப்ரமேயோபர்ப்பாஸம் (ஆபுத்தேத்யாஜி). “தவநெறிக்கோ பெருநெறியை” என்றததைப்பற்ற (உபாயமும் தானேயாயெனறது). “பூண்டவத்தம்” என்கிறபாட்டைக்கடாகூழித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனரியனிய்யாஜி). “எந்தை யென்வணங்கப்படுவானை” என்றததாலே - ஸௌஸ்ரீலயம் தோற்றுகிறததே.

முதற்பாட்டு.—(பாராயதித்யாஜி) தஸ்யஸத்ததைவாருடைய ஹோய்ய[கரு] தையை யதுஸநயிக்கவே, வடாடஸாயி, கதிராஸ்யியாயி, இவர்களில் ஹோய்பதையும் நெஞ்சிறப்பட்டு, அங்குநின்றும் விரோயிகள் மண்ணுண்ணும்படி க்ஷிஷ்ணனாய்வந்து நடமாடி ஆனையின்கையில் பூவிடுவித்துக்கொண்டாப்போகே, இங்கேவந்த ஸ்ரீபுண்பீகார் பூவிட நெஞ்சுக்கினியனாய்க் கண்வளர்ந்தவனை நான் காணப்பெற்றே நென்கிறாரென்று அவதாரிகை.

“துன்” என்றபடிவாஸை (பாரகனுமென்றது.)

மூ.—பாராயதுண்டிமிழந்தபவளத்தூணைப்

படுகடலிலமுதத்தைப் பரிவாய்கீண்ட

சீராணை யெம்மானைத் தொண்டர்தங்கள்

சிற்தையுள்ளே முனைத்தெழுந்த திங்கரும்பினைப்

போராணைக்கொம்பொசித்த போரேற்றினைப்

புணர்மருதமிறநடந்தபொற்குன்றினைக்

காராணையிடர்கழிந்த கற்பகத்தைக்

கண்டதுநான் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே.

க.

ப - ரை.—பார்ஆயது - பூமியையெல்லாம், பரளயத்திலந்ஸியாதபடி, உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த-புறப்படவிட்டருளி, அத்தாலே, பவளம்-பவளம்போலே எல்லார்க்கும் ஸ்பர்ஹனையனும், தூணை - நாரகனுமாய்; படு - முத்துமுதலியன உண்டாகிற, கடலில் - கடலிலே, அமுதத்தை - அமர்தம்போலே போக்யனாய் க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளும்வனாய்; பரி - கேஸரி என்னும்குதிரையின், வாய் - வாயை, கீண்ட-கிழித்த, சீராணை - வீரஸ்ரீமையுடையனாய்; அச்செயலாலே, எ[டு]ரு ம்மானை - எனக்குஸ்வாமியாய்; தொண்டர்தங்கள் - தன்னைஆற்றியித்தவர்களுடைய, சிற்தையுள்ளே - ஸ்மர்தயங்களிலே, முனைத்து - உண்டாய், எழுந்த - வளருகிற, தீம் - போக்யமான, கரும்பினை - கரும்புப்போலேயினியனாய்; போர்-யுத்தோரமுகமான, ஆணை - குவலயாபீடமென்னும் யானையின், கொம்பு - கொம்பை, ஒசித்த - முறித்த, போர்ஏற்றினை-யுத்தத்தில் விம்ஹம்போலே யிருக்குமவனாய்; புணர்-உய ஒன்றுஎன்னலாம்படி பொருந்திநின்ற, மருதம் - இரண்டிமருதமரங்கள், இற - முறிந்துவிழும்படி, நடந்த - நடுவேபோன, பொற்குன்றினை - பொன்மலைபோலேஅழகியானாய்; கார் - பெரிய, ஆணை-ஸ்ரீகஜேந்திரமங்கானுடைய, இடர் - ஆபத்தை, கடிந்த-போக்கின, கற்பகத்தை - கல்பகம்போலே வேண்டிமுத்தரக்கடவ பரமோதாரானவனை, தலசயனம்-ஸ்தலஸாயகமான, கடன்மல்லை-நீருக்கடவு[டு] மல்லையிலே, நான் கண்டது - நான்காணப்பெற்றேன், நீங்களும்வாருக்கோனென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார், ... (க)

ரத்நங்கள் படுகிற கடலிலே ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு ஆபரணியனும்படி கண்வளர்ந்தவனை.

(படுகடலிலமுதத்தை) ரத்நாடிகன்படுகிறகடலென்னுதல், ஆமுதத்தை யுடைத்தான கடலென்னுதல்; “மடுப்பட்டது” என்றப்போலே ஆமுதத்தைச்சொல்லக்கடவதிறே. இவ்விசேஷணத்தில் கருத்தென்னென்னில்; நல்லதெல்லாம் படுகிற விடத்திலே ஷோய்யனானவனுமென்கை. ஆழமானபோது, பெறுதற்கரிய வஸ்துவென்கை.

(பெறுதற்கரிய) என்றத்தாலே - கூதிராஸ்யிராயணைக்காண்கைக்காகக் கடலையிறைக்கத்தடங்கின ஸ்ரீபுண்டரீகர்க்கு அபேக்ஷித்தபோதேபோகக்கடாமை ஸஞ்சிதமாய்த்து; அப்படி பெறுதற்கரிய வஸ்துகிடர்இங்கேகண்காணச்சாய்ந்தருளிற் பென்றுகருத்த.

(பரிவாயித்யாடி) குதிரையாய்வந்த அவன்வாயைப்பிளந்த அழகனை. சீர்-
அழகு. (எம்மானை) ஸர்வஸேவியை. (தொண்டரித்யாடி) ஆபிரிதர்
ஹ்ஸீடியங்களிலே முனைத்துவளருகிற நல்லகரும்பை.

(பரிவாய்கிண்ட)ப்ரபலப்ரதிவந்யகங்களை, கேஸிவாயைக்கிழித்தாப்
போலே அநாயாஸேநபோக்கவல்லவனை. பரியுண்டு--குதிரை, அதின்
வாயைக் கிழித்தவரீஸ்ரீயையுடையவனை. (எம்மானை) ஸப்ரமாடிமான
செயலையிதேமாய்தது. அநின்கை"லே யகப்பட்டுத் தன்னைத்தப்பிவி
த்தசெயலாலே யெய்லே அந்யார்ஹுனக்கினவனை. (தொண்டரித்யாடி)
பரிஹுமாதிகளில்லையென்னவொன்றது இவ்வஸ்துவுக்கு; நித்யவஸ்து
என்னவொன்றது; "ஸஹமேநம்" என்னுமாப்போலே யாய்த்து.
வஸ்து நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயிதே "அஸந்நேவ" என்கிற
தும், "ஸஹமேநம்" என்கிறதும் - அவனை யரியாதவன்று தானி
லறும், அறிந்தவன்று உய்யுமிந் நுமாப்போலே, அவனும்தன்னை
யிவனறிந்தவன்றுதான் அறியாதவன்று இலனாரிருக்குமாய்க்கரு
த்தது. இவனவனுக்கித்தனை ஸ்பந்தாயுதமாய்த்திலனாகில், இவன்
ஸேஷஹ்ருதாய அனா ஸேஷியாய, இவனத்தலைநகுதிரையத்தைப்
பண்ண அவ்றுகருக்கடவாய, இவனுனை யிவனுக்கு புருஷார்ய
மாயிடு இந்தபராபதிகொல்லாம குலாயிடுற. உத்பத்தி வஃ
யிகொல்லா மங்கேயாய்தது. அநுக்கடி யென்னென்னில் (கரும்பு) உயி
யினை கட்டிஸ்யாநத்திலே "கருமபு" என்னில் மிகுமிதே. நெரு
க்க இனிகாயிருக்கை. (தொண்டா) நிலமிதியாலேயு மொருநன்
மையுண்டிடுற.

"பரிவாய்கிண்டிரானை" என்றது குதிரைப்பாயாஹுத்தைக் காட்டாரின்றுகொ
ண்டு, "எம்மானை" என்றது உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஸப்ரமாடித்தே[உரு
யாடி.) "எழத்த" என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பரிஹுமேத்யாடி.)
"முனைதது" என்றபடித்திலே கோககாக வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாடி.)
"அவிகாராயஸ்யபாப நித்யாய" என்னப்படுகிற வஸ்துவுக்கு இவன் சொல்ல
ப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸஹமித்யாடி.) வவரிக்கிறார் (வஸ்துவி
த்யாடி.) ஸர்வேஸ்வரன் டேஷிபாருகடாலே சுத்தஞ்ஞாநஞ்ஞாநங்கள் சேதநனாகு
டைய ஸத்தாவாஸத்தாவகளுக்கு மற்பாம்படி அவன் ஸ்பீஹனியானுகிறான்,
ஸேஷஹ்ருதானுக்கு ஸ்பீஹாவிலுடத்யமித்தனை சொல்லக்கூடமோவென்ன வருளி
ச்செய்கிறார் (இவனவனுக்கித்யாடி.) "முனைத்தேநுத" என்றதுக்கு ஸப்பார்யம்
(உத்பத்தித்யாடி.) அநகே - தொண்டர்ஹ்ஸீடியத்திலே, அதிக்கு - உத்பத்தி வஃ
யிகளுண்டாகைக்கு. (கரும்பினை) என்றவந்ஹம், கரும்பென்கிற ஸமாயி என்று
ஸேஷம். கட்டியை, தேனைஎன்றப்போலேசொல்லாதே, "கரும்பு" என்றத்
தாலே ஹ்ருத்யதாதிஸயம் தோறமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கட்டியித்
யாடி) "திவ்கரும்பு" என்று விஸேஷிக்கையாலே, கட்டி ஸ்யாகாவிஷித்த
மானதென்று கருத்தது. மிகும்படி யென்னென்ன (நெருக்கவியாடி.) இத்தாஸ
கட்டியேயாயிருக்கும் கரும்புண்டாகில் அது உத்தரோத்தரம் ஸாயிக்யத்தோடு
யிருக்குமென்றதாய்த்தது.

“பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

(போரணையித்யாடி) யுய்யோந்முலமானகுலவயாபிடத்தைக் கொன்று அதின்கொம்பை முறித்த போரேற்றினை. (புணரித்யாடி) புணரறின்ற மருதுகள்முறியும்படி அவற்றின்நடுவே நடந்தபொற்குன்றினை ; “இணைமருதிற்றுவிழ” இத்யாடி. பொன்-அழகு. குன்றென்றது-[தி அழகுதன்னைத்திரட்டி வகுத்தொருபர்வதம்போலேயாய்த்து க்கிஷ்ணன்வடிவு. (காரணையித்யாடி) பெரிய மஜேந்த்ரானிடரைப்போகப் பரமோ ஞானன். ... .. க

(போரணை) யுய்யோந்முலமான யிருந்துள்ள குலவயாபிடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாலே முறித்துப்பொகட்டு. யுய்ய[மத்திலே லிஹம்போலே யிருக்கிறவனை. (ஏறு) என்றால் - லிஹத்தையும், கிஷ்ணத்தையும் காட்டும் ; இங்கு, கீழே ஆனையைச்சொல்லுகையாலே லிஹத்தைச் சொல்லிற்கு வமையுமிடம். யுய்யத்தில்பெளர்யமிருக்கிறபடி. (புணரித்யாடி) பருவம் நிரம்பின பின்பு செய்தத்தையோ சொல்லுவது. இரண்டு மொன்றே யெட்டுன்னலாம்படி தன்னிலே பொருந்தி நின்ற மருது முறித்து விழும்படிக்கிடாக நடை கற்றாயுய்த்து. நலிவதாகக் கோலிவந்த அஹிஸந்பியும் கொலையாதே யிருக்கச்செய்தே நடுவேபோனாய்த்து. (பொற்குன்றினை) அஸ்ஸிஹம் வர்த்திக்கும் மேரு என்று சொல்லலாம்படி யிருக்கை. தன்னிலே பொருந்தி நிற்கும் மருதுகள்[உயிமுறித்துவிழுகிறபோதை பவநிபைக்கேட்டுப் புரிந்துபார்த்தபோது இருந்தபடி சொல்லுகிறது; “தத்கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணந தத்பர:” (காரித்யாடி) ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூலானுடைய அபந்நிவாரணத்தைப் பண்ணி, அவனுக்குத்தன்னை முற்றாட்டாக்கிக்கொண்டு நின்றவனை. காரென்று - பெருமை. (கண்டித்யாடி) இடர்பட்டு வரவும், சிறிதொபாடாகையன்றிக்கே இவனிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து உதவிஷுப்போலே, நான் நோவுபடுகிற ஸுஸாரத்திலே ஸமகாலத்திலே காணப்பெற்றே நென்கிறார். ... .. க.

“தொண்டர்சிறதை, போரேற்றினை” என்றத்தாலே அத்தமணமானபெளர்யமுடையோடும் சொல்லுகையாலே, அந்தமணவசரிஷ்டன் திருமணியை* பொற்குன்றின் ஸ்ராரத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அஸ்ஸிஹமியத்யாடி). “குன்று” என்கையாலே - நியலலதையும் தோற்றுகிற தென்றதுக்குப் பரஸத்திபுர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னிலையித்யாடி). “வயத்ராயாமதஸ்யாஸாகர்ஷமாண உலூலம்|யமளார்ஜுரேயார்மமபிதேயம்மதமுலூலம்|ஹ்ரோவுத்தமஸாவாஹ்ரோதேரதெளயமளார்ஜுரெள|தத்கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணந தத்பர: | ஆஜாமம்வ்ரஜஜேரேஷுரஸுமஹாதருமெள | ஹ்ரஸ்கம்பெள நிபதிதௌ ஹ்ரோசௌ மஹிதேள | நவோத்தமதஸ்வஷாஸுஸம்|தஹாஸுஸாலகம்” என்றும் சொல்லுகிற இவ்வசநங்களில், “கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணந தத்பர:” என்றது - * வ்ரஜஜேர்த்துக்கு விசேஷணமாயிருந்ததேபாதினும், கிட்டவிருந்தக்கிஷ்ணனுக்கும் இதொக்குமென்று திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, “ஸு-உலூசயிகலம் - கர்ஷமாண: - தத்கடகடாஸஸ்டி ஸமாகர்ணந தத்பரஸஸ-மஹாதருமௌ ஷுரஸு- வ்ரஜஜேரஸுய தாஹ்ஸு ஆஜாம ஷுரஸுய” இத்யவ்யோ விவக்ஷித: . இடர்பட்டு - ஸுசரிதரிடர்பட்டென்றபடி. வரவும் - தானிருக்குமிடத்திலே வரவுமே ஷுபபடி. (வரவும்) என்றவரஹம், ரக்ஷணம் என்றபேஷம். இவன் - ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூலான். ... .. க

மூ.—பூண்டவததம் பிறாக்கடைந்து தொண்டுபட்டுப்
பொயநூலைமெய்நூலெனறென்றுமோதி
மாண்டவததம்போகாதேவமமினெந்தை
யெனவணங்கப்படுவானை கணங்களேத்தும்
நீண்டவததைகருமுகிலை + பெம்மான்றன்னை
நின்றவூர்திலகத்தை தொத்தார்சோலைக்
காண்டவததைகனலெரிவாய் பெயசித்தானைக்
கண்டதுரான கடன்மலலைததலசயனத்தே. ௨.

ப - ரை.—அவததம் - வயாததமான சிலகாயங்களை பூண்ட-ஏறிட்டுக்கொண்டு, பிறாகு - தண்ணியரை, அடைந்த—, தொண்டுபட்டு - அடிமைகள்செய்தம், பொய - மீதையான, நூலை-பராஹ்மஸூத்ரங்களை, ஒதி-கற்றும், அவததம் சொல்லுநர் ஆததங்களை, மெயநூலெனறென்று-மெய்யான வேதாந்தஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்பட்கிற ஆததங்களுக்கெனதுமயி, அவததம்-வயாததமே, மாண்பிப்போகாத-முடிந்தபோகாமல், வமமின் - உஜ்ஜீவிக்ருமபடிவாருங்கோள்; எந்நை-எனக் குருக்களுய், என-எனபோலவாரிக்கு, வணங்கப்படுவானை-ஆஸ்ரயிகளலாமபடி எளியருய், கணங்கள் - அறிவுடையாரினதரங்களாலே, ஏததம்-ஏததப்படுமவருய், நீண்ட—, அததம் - திருக்கைகளையுடையரூப, கருமுகிலை - காளமேகம்போன்ற திருநிறைகையுடையருய், நின்றவூர் - திருநின்றவூரில், நித்திலத்தை - முதத்ததிராபோல் குளிர்கவடிவையுடையருய், தொத்து - பூங்கொத்துக்கள், ஆர்-மக்கருந்துள்ள, சோலை - சாலையையுடையதான, காண்டவததை-காண்டவம் என்கிறகாண்டை, கனல் - கன்னனுகொண்பவருந், எரி - அகரியினுடைய, வாய் - வாயில்,பெயசித்தானை - பரவேஸ்டிபிச்சு, எமமானனை-ஸாட்சிவஸ்வரனை, நான்கண்டை - கடன்மலலைக்கூடசுட்கு - சுருக்கடன்மலலைமேலாயிருக்கும். (௨)

இரண்டாம்பாட்டு (பூண்டவததம்) வயாதமாயிருக்கிறசிலகாரைருயங்களுையேறிட்டுக்கொண்டு, அஸைவயரைஸைவயாஎன்று அவர்களை அடைந்து அவர்களுக்கு ஹிதயராய்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பூண்டவததம்) (அவததம்-பூண்டு)வயாய்மான காயங்களை யேறிட்டுக்கொண்டு - ஸாதவிகரோடடை ஸஹவாஸமும் வைஷிகபுருஷாஸங்களைப் பெறவேண்டுமென்னுமதுவும் தவிரந்து வயாய்மானவற்றையேறிட்டுக்கொண்டு. (பிறாக்கடைந்து தொண்டுபட்டு) அபராபத விஷயங்களிலே பராபதவிஷயத்திற்போலையிருக்கத் தாழவுசெய்து. அஸைவயரை ஸேவித்தது.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பூண்டவததமித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - எமபெருமானுடைய நிரதியுய் ஹேத்யைதையையும் வ்ரோயிந்ரஸரஸீலையையும் சொருகலலாநிற்கச்செய்தே, ஸுஸாரிகளஅப்ராத்தவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டுப்போகாவினராகள, ஆகிலும் விடமாட்டாத காரணயததாலே யழைக்கிறார் முத்தகணமாக என்று ஸங்கதிகளெடுகளவது.

வ்வரணம் (ஸாதவிகரோடித்யாதி.) “பிறர்க்குத்தொண்டுபட்டு - பிறரை அடைந்த” என்றவயிததுததாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (அபராப்தேத்யாதி.) (இது)

† “நீண்ட அததகருமுகிலை” என்று பாடாகதரம்.

(பொய்யித்யாடி) மியையான ஸ்ராவம்ஸாஸ்த்ரங்கனையோதி அவற்றிற்சொல்லுகிற அர்யங்களை மெய்யென்று வ்யர்யமே முடிந்து போகாதே வாருங்கோள், நான்சொல்லுகிற அர்யத்தைக் கேளுங்கோள். (எந்தையித்யாடி) வகுத்த ஸ்வரம். (என்வணங்கப்படு [நுவாணை) நானுட்பட ஆபிரயிக்கும்படிஸுலஹனவனை. (கணங்கனித்யாடி) “ நித்யமிந்நிரிய பயாதிம மஹோயோமி நாமபிஸுஹர மந்யியம்! அப்யதுஸிரவஸிரஸுஹர்மரஹம் ” என்கிறபடியே, வேடிவைடிகங்கள் “ சூழ்த்தமரர் துதித்தால்” என்கிறபடியேகுறையிட்டேத்தினலும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாதவிடம் விஞ்சியிருக்குமவனை. (கருமுகிலை) காளமேவம்போன்ற வடிவையுடையவனை. (தொத்தாரித்யாடி) கொத்தாகப்பூத்த வான்டவவநத்தை அந்நிஸாத் தாக்கினவனை. ... .. 2.

(பொய்ந்துலையித்யாடி) விப்ரலஹகராயும் ஸ்ராவகராயுள்ளவர்கள் தந்தாமுடையஸுப்யியாலே வகைந்த ஸாஸ்த்ரங்களை வைடிகஸாஸ்த்ரம்போலேயிருக்க ஆடிரித்து அஹ்வலித்து, பின்னை அவற்றினுடைய ஸ்வரபமிருந்தபடியை யாராய்ந்து மீளுகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி முடிந்து.(அவத்தம் போகாதே)இஹலோகபரலோகங்களிரண்டிலும் வ்யர்யமேபோகாதே. (வம்மின்) கெடுவிகாள்! கடுகவந்து நில்லுங்கோள்.(எந்தை யென்வணங்கப்படுவாணை) எனக்குநகரையு, என[உயிக்குச்சென்றாபிரயிக்கலாம்படி ஸீலவானாயுள்ளவனை. (கணங்கனித்யாடி) அறிவுடையார் திரள நின்றேத்துகிற அபரிஹேத்யமான அந்தவஸ்துவை. அன்றிக்கே, (நீண்டஅத்தக்கருமுகிலை) என்றாய் - நீண்ட ஹஸ்தத்தையுடைய வென்னுதல். (எம்மானன்னை) திருவடிதோற்ற துறையிலேயாப்த்து இவரும் தோற்றது ; “கிமர்ய நவிஹுஷி[உருதா:” (நின்றவூரித்யாடி) திருநின்ற வூரிலே நிற்கிற, ஸ்ரமஹரமான முத்துத்திரள்போலே யிருக்கிறவனை. (தொத்தாரித்யாடி) கொத்துஆர்ந்திருந்துள்ள சோலையை யுடைத்தான வாண்வவநத்தை, கன்னுகொடுவருகிற அந்நியின் வாயிலே ப்ரவேஸிப்பித்தவனை. அர்ஜுனனும் க்ஷிணனுமாய்ப் பூம்பந்தேறிட்டு வினாயாடாநிற்க[நய அந்நிஹவான் “ பசித்தேன் ” என்ன, பின்னை அக்காட்டை அவனுக்கு விருந்தாகவிட்டு கூடநின்று ஹஜிப்பித்தானிறே ; இந்ந்ரன் கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அர்ஜுனன் சரக்கூடமாகக் கட்ட மேலேவழிந்துபோய்த்திறே. (கண்டது)காட்டுத்தீயிலே வர்ஷித்தாப்போலே, நான்நோவுபடுகிற ஸஸாரத்திலே காணப்பெற்றேன். 2.

“என்றென்று” என்கிறவீகையாலேஹிதம் (ஆடிரித்தென்றது.) பாஹாரத்தை த்யோதநம் பண்ணுகிறார் (அன்றிக்கேயித்யாடி.) “நித்திலம் - ” நிஸ்தலமாய், (முத்தென்றது.) கொத்த - பூக்கொத்து. கன்னு - ஹவலித்துக்கொண்டு. முன்பு காட்டுத்தீயை வினைத்தவன்றானே யிப்போத காட்டுத்தீயை யணிக்கைக்குக் கருமூலாய்க் கிடக்கிறான், நான்கண்டேன் என்றும் ப்ரக்ஷிதோப யோமுத்தை[சய ஹூஸிப்பிக்கிறார் (காட்டுத்தீ யித்யாடி.) ... .. 2.

மூ.— உடம்புருவில் மூன்றென்றும் மூர்த்திவேறு

யுலகுய்யநின்றானை யன்றுபேய்ச்சி

விடம்பருகுவித்தகளைக் கன்றுமேய்த்து

வினையாடவல்லானை வரைமீகானில்

தடம்பருகுருமுகிலைத் தஞ்சைக்கோயில்

தவநெறிகோர்பெருநெறியை வைவங்காக்கும்

கடுமபரிமேலகற்கியை நான்கண்டு கொண்டேன்

கடிபொழில்சூழ் கடன்மலிலைத்தலசயனத்தே. ௩.

ப - ரை.— உடம்பு - ஸ்ரீரத்தினுடைய, உருவில் - ப்ரகாரத்திலே, மூன்று - (1) மூன்றும், உலகுஉய்ய - லோகாக்ஷணர்த்தமாக, ஒன்றும் - ஒன்றும்படியையுடைத்தாய், மூர்த்தி - ஸ்வரூபம், வேறாய் - வேறுபாட்டு, நின்றானை - நிற்குமவனாய்; அன்று - கஞ்சன பூதனையைக்கொண்டு முடிக்கத்தேடினவன்று, பேய்ச்சி-பேயான அவனுடைய, விடம் - விஷம்கலநதபாலை, பருகு - குடிதத, வித்தகளை - விஸ்மயநீயனாய், கன்று - கன்றுமேய்த்து - மேயாநிறக, அவற்றோடுகலந்து நின்ற தேனகாஸுரனை, வினையாடவல்லானை - வினையாட்டாக நிரவரிக்கவல்லனாய்; வரைமீ - மலைமேலுள்ள, சாலில் - காடுகளிலே, தடம் - தடாகங்களில், கன்றுகள் இறங்கிநீர் குடிக்குமபடி, பருகு - சான்முன்னேற்றங்கி கையைமுதுகிலே கட்டிக்கொண்டிதண்ணீர் அமுதுசெய்யுமவனாய், கருமுகிலை - காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்; தஞ்சைக்கோயில் - ஸ்ரீராக்ஷணரத்தமாகத் தஞ்சைமாமணிக்குடியிலில் எழுந்தருளிநிற்குமவனாய், கடம்பெருநெறிக் - சன்னைக்கிடிகைக்குச்செய்யும் உபாயங்களுக்கு, ஓர்பெருநெறியை - ஒரு பெரிதான நெறியாயிருப்பவனாய்; வைவம்-ஸகல லோகங்கலையும, சாக்ரம - ரக்ஷிச்சைக்காக, கடு - மிகவேகத்தையுடைய, பரிமேல - குதிரையின்மேலே, கடுகியை - கலகயாவதாரம் செயதருளினவனை, கடி-காவலையுடைய, பொழில்-பொழிலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கடன்மலிலைத் தல [உருசயனத்து—, நான்கண்டு கொண்டேன்—, ... ௩

மூன்றும்பாட்டு.(உடம்பித்யாடி) உடம்பினுடையபடியில்-உடம்பினுடைய ப்ரகாரத்தில், மூன்றும் ஒன்றும்படியையுடைத்தாய்,

மூன்றும்பாட்டு.—(உடம்புருவில் மூன்றென்றும்) உடம்பினுடைய படியில் - உடம்பினுடைய ப்ரகாரத்தில், மூன்று மொன்றும் படியையுடைத்தாய்.

மூன்றும்பாட்டு.— உடம்பித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிலே - “வம்மின்” என்று ஸாமான்யேந அழையாநிற்கச்செய்தேயும், அவர்கள், பாதத்தவ நிர்ணயம் பிறவாதார் சிலரும், விரோதிகளுக்கிடப்படாரும், பஸுப்ராயரான எங்களை ரகிப்பனோ! என்றிருப்பாரும், கலிகாலஹிதருமா யிருப்பாருமாகையாலே பே[வருசாதிருந்தார்களென்று, அவனுடைய படினை அவர்களிய வருளிச்செய்தினை மூன்று ஸம்மதிகண்டுகொள்வது.

உக9 பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

ஸ்வேருபேணநின்றும் ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அனாராத்மாவாய்நின்றும் இப்படிகளால் இதுவே ஸரீரமாமிடத்தில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். (மூர்த்திவேறாய்) ஆக, மூன்றுமொக்குமிதே யென்னில் ; (வேறாய்) “ஒருருவம்” இத்யாடிப்படியே-வேறுபட்டு. இப்படிநிற்கிறது எதுக்கு காகவென்னில் (உலகித்யாடி) லோகரக்ஷணரூபமாக இப்படிநிற்கிறது.

ஸ்வேருபேண நின்றும் ஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கு அனாராத்மாவாய் நின்றும் இப்படிகளால் இதுவே ஸரீரமாமிடத்தில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். (மூர்த்திவேறாய்) ஆனால் மூன்றுமொக்குமிதே; [யேஷாஸாம்யே ஸ்சிதமந:] மூன்பே ஐக்யத்தைச் சொல்லியவைத்து பின்னை ஸாம்யம் சொன்னான்றே. இப்படிநிற்கிறதுதானே துக்காகவென்னில் ; ஸ்வேஷ்டி ஸ்சித்ரி ஸஹாரங்காளே ஜம ஷ்ரக்ஷணத்துக்காகவாய்த்து இப்படி நிற்கிறது.

வ்வரணம் (ஸ்வேரேத்யாடி.) ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்றது - தன்னுடைய திருமேனி தனக்கு வியோமமானுப்போலே, ஸ்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் தனக்குயிரு வியோராயிருப்பர்க ளென்கை. இத்தால் - “ஸ்ரஹ்மவிஷ்ணுஸ்ரீவரத்மிகாஸஹ்ஞாஹ்நாரீஷ ஏகவையாதி” என்னும்படியே - மூன்றுவடிவு மவனுக்கே ஸரீரமாகையாலே, ஐக்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆனால், தரிமூர்த்தையைய வாடும் ப்ராஸத்தியாதோவென்ன (மூர்த்திவேறாய்) என்று மூலத்துக்கவதாரிகை யிட்டிக்கொள்வது. மூர்த்திஸ்வஹ் - ஸ்வரூபபரம். ஆக, ஸ்ரஹ்ம [உய ருத்ரர்களுடைய ஜீவஸ்வரூபங்களும் எம்பெருமானுடைய தீவ்யாத்ம் ஸ்வரூபமும் வெவ்வேறாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கிவர்கள் ஸரீரஹ்நுதரென்றதாய்த் து. ஸ்வரூபங்கள் வெவ்வேறாகில் ஸரீராத்ம்ஹாவம் சொல்லுவானென், ஸாம்யம்சொல்லாமிதே யென்று தரிமூர்த்திஸாம்யவாடியினுடைய வார்த்தையைக் கிளப்புகிறார் (ஆனஸ்த்யாடி.) த்வேஷ்டாஹ்நுதரே பரிஹரிக்கிறார் (யேஷாமித்யாடி) ஐக்யத்தையும் ஸாம்யத்தையும் ஷீஷிசொன்னால், இரண்டும் முக்யமாகக் கிடைக்கும்படி ஸ்வரூபஹேதும் ஸரீரஸரீரஹாவத்தால் ஐக்யமும் கொள்ளவே னுமென்று கருத்தது. ஆக, ஸாம்யம்சொன்னத்தாலே - ஸ்வரூபைய வாடமும், ஐக்யம்சொல்லுகையாலே - கேவலஸாம்யவாடமும், அர்யாத் - அதிக்ரஹ் வாடமும் நிரஸ்தமாய்த்து. ஆனால், ஸாம்யம்தோன்ற நிற்கைக்கு ப்ரயோஜநமேது? [உய என்று விஜ்ஞாஸ்ப்ராஸநாவாடிபூர்வகம் ப்ரயோஜநந்தனை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாடி) கார்யத்வாராவந்த ஸாம்யமித்தனைபோக்கி ஸ்வரூபஸாம்யமில்லை பென்றுகருத்தது. இத்தால் - “உலகூய்ய நின்றனை” என்றதுக்குத் தாற்பரியம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(அன்றித்யாடி) பூதநைமுலைகொடுத்தவன்று அவ்விடத்தை யசோஷை முலைப்பாலபருகுமாப்போலேபருகவலஸமாபினை. (கன்றித்யாடி) கன்றுகளை விட்டுமேயாறிந்க, கன்றுகளுடனே கலந்த அஸுரர்களை வினையாட்டாக ஸீலையாக நிரவிக்கவலஸவனை. (வரையித்யாடி) மலையிடத்திலும் காட்டிடத்திலும் பசுமேயக்கப்படுக்கால அவ்விடங்களில தடாகங்களிலே கன்றுகளை நிரூடப்படுக்கால அவற்றுடனே தானும்புக்குக்கையைமுதுகிலேகட்டிக்கவிழரதுநின்று தண்ணீரைப்பருகும் கருமுழிலே. (தஞ்சையித்யாடி) லோகரக்ஷணாபமாகத் தஞ்சைமாமணிக கோயிலிலே நின்றவனை.

(அன்று பேயசசிவிடமபருகுவிததகனை) ஸ்விஷ்டமான ஜமததிலே க்ஷிஷ்ணனாயவந்தவதீதது பூதநையுடைய விஷத்தைப் பருகின விஸ்மயநியனாவனை. இங்கு விஸ்மயமென்னென்றால்; முலைவழியேபரணனும் மாநுமபடியாக விஷத்தைப் பருகிப்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, அவ்வ தாயவடிவுகொண்டு வாசசெய்தேயும் முலைப்பால் [யிரு] விசேஷத்தாலே வேறறுமுலை யெனநறிந்து லுஜித்தபடியைச் சொல்லுதல். (கன்றித்யாடி) “ஸாவஸ்ய ஜமதஃபாலௌ வத்ஸபாலௌ பை-ஹவது:” (வரையித்யாடி) இவ்விடத்துக்கு ஹட்டாருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸிப்யமிதே. இவ்விடத்துக்கு ஜீயரருளிச்செய்யாநிறக, பிளனாயநுகியமணவாளப்பெருமானரையா ஸ்மரிப்பித் [உய] தருளினவா ததையாய்தது; - “மலைமேல காட்டிலேயுண்டான தடாகங்களிலே கன்றுகள் பின்னேபோயினேததுவநது தண்ணீர்குடிக்கப் படுக்கால, இவாய்கன்றுகளாகையாலே நீரிலே முன்னே யிறங்கிக்குடிக்க லயப்படுமே, அததை நிரூட்டுகைக்கு, தான் பின்னே கையைக்கட்டிக்கவிழந்துநின்று தண்ணீரமுதுசெய்யுமாய்த்து.” ஜாதீ [உரு] ப்ரயுக்தமான ஸ்வலாவததைச் சொன்னபடி. (தஞ்சையித்யாடி) ஜமததையடைய நோகுகுக்காக, பெரிய ஏறத்தையுடைய தஞ்சைமாமணிககோயிலிலே நிறந்ந. (சுவநெறிககோர பெருநெறியை)

“உலகுயயநினருனை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தது; “கன்று” இத்யாடிக்குத் தாத்தாயம் (ஸர்வஸயேத்யாடி.) இததால்-அக்ஷஜமதரக்ஷணாயம் ஸ்ரஹ்மாடிகள்கள்நடுவே ஸஜாதியனாவன, கன்றுமேயக்க இடையனாயவந்தானென்றதாய்த்து. கன்றுமேயக்கையோடு ஸ்விஷ்டயாடிகளோடு வரசியறஇவனுக்கு வினையாட்டுண்டு நிருவுள்ளம். ப்ரஸிப்யிதானெனவனே யெனன(இவ்விடத்துக்கு ஜீயரித்த்யாடி.) ஹட்டர் ஸ்ரிஸுகதிரியை நஞ்ஜீயாககு அரையர் ஸ்மரிப்பிக்கையாலே அநேகம் முதலிகளும் கேட்டிருப்பார்களென்றுகருத்து. அந்ந்ஸ்ரிஸுஷ்த்திதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மலைமேலித்த்யாடி.) “கானில” என்றதின்ரயம் (காட்டிலேயென்றது.) “பருகு” என்றால் - கையாலேதானே பருகலாமே, பின்னே கையைக்கட்டிக்கொண்டு என்னுமதுதோறும்படியென்னென்னில்; “கருமுழிலே” என்றததால் - படித்து வருகைதோற்றும், அத்தாலே இவவரயம் ஸுகித்மென்று நிருவுள்ளம். இவ்விடத்தாலே ஸலித்ததென்னென்ன (ஜாதீத்யாடி.)

மு.—பேய்த்தாயை முலையுண்ட பிள்ளைதன்னைப்

பிணைமருப்பில் கருங்கனிற்றைப் பிணைமான்னோர்க்கி

லாய்த்தாயர் தயிர்வெண்ணெயமர்ந்தகோவை

யந்தணர்தமமுத்ததைக் குரவைமுன்னே

கோத்தானைக் குடமாடுகூத்தன்நனைக்

கோகுலங்கள்தளராமல் குன்றமேந்திக்

காத்தானையெம்மாணை கண்முகொண்டேன்

கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லித்தலையனத்தே. கூ.

ப.—ரை.—தாய - தாயின்வடிவுகொண்டவரசு, பெயை - புகழையுடைய, முலை-முலைவழியை, அவள் பராணை, உண்—அமுதுசெய்கருளை, பிள்ளைதன்னை—பிள்ளையாய்; பிணை—ஒன்றோடொன்று பிணைந்து, மருப்பின்—சொம்புசெய்யுடைய, கரு—கறுத்த, கனிற்றை—யானைக்கன்றுபோலே இனிய செவ்வுதங்கையுடையவாய்; மான்பிணை—மான்பேடைபோன்ற, நோக்கின்—விழித்தெரியுடைய, தயிர்—தாயர்—இடைத்தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி, சேமித்துவைத்த, தயிர்—சயிரையம், [இது வெண்ணெய் - வெண்ணெயையும், அமுதுசெய்க, அமாந்த-அந்தகுத்து, தக்கவ-நிர்வாஹகரைய்; ஆந்தணர்தம் - விராஜம்மாணசாக்ரு, அமுத்ததை - அமர்தம் போலே போக்யராய்; முன்னே - முன்பொருத்தல் சொந்தத்திலே, குரவைவிகாத்தானை - பெண்களோடு கைகோத்துக்கொண்டவளாய், பிணை - நெருங்கியதிலே எல்லாரும் காணலாம்படி அச்செருக்கச்செருத்து, கடன் - கடன்கூடதாமின, கூத்தனைனை - விவாஸ்செவ்வுதங்கையுடையவாய்; குன்றமேந்திக், கோத்தானிலே வர்ணிப்பித்தவன்று, கோகுலங்கள் - பாசகந்தளர், தளராமல் - கோவப்பா தபடி, குன்றம் - கோவர்த்தநமென்றும் மலையா, மீத - தரித்த, பசுக்களையம் இடையனாயும், காத்தானை - ரகூச்சவனாய்; எம்மாணை - என்மோடியவர்கொண்டவனான ஸாவேஸ்வரனை, கடி-பரிமளம்மசக, பொழில்—செவ்வெழில், சூழ்—சூழ் குழப்பட்ட, கடன்மல்லித்தலையனத்துக் கண்முகொண்டேன்—...

(தவநெறியித்யாதி) ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்க ஸெவ்வாபந் தம் பெரியநெறியாயுள்ளவனை. (வையார்த்யாதி) ஓர்ஜாதமுதாபநாச, வைய ஏற்றத்தையுடைய சூதிரையின்மேலே கல்கியெய்யெழுத்தா யிரியிருந்து, அக்குதிரைக்குளம்மீலே அனுவர்த்தனையா நகர்த்துமபடியிருந்தவனை. ... .. கூ.

ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களில் பெரியநெறியாயுள்ளவனை. வழிதப்பி வந்த காணெறியே போனாலும், தம்பக்கலிலே கூடப்போவதற்கும்படியிருக்கை. வ்யவீச்சரியாத ஸாயநமென்றபடி. (வையார்த்யாதி) ஓர்ஜாதையடைய நோக்குகைக்காக, பெரியமேயத்தை யுடைய சூதிரையின் மேலேயேறி அக்குதிரைக்காலிலே பரதிபசுத்ததைத் துறைத்துப் பொகடும் வடிவை யுடையவனை. பரி - செலவு; கடிதான செலவையுடைத்தாய், மேலான பரியை. (கடியித்யாதி) ஓர்ஜாதையடைய ரகூச்சக்கடவனையிருக்கிறவனுடைய ரகூணத்துக்கு நரணிப்போது விஷயஹ-குதானே நென்கிறார். ... .. கூ.

“பெரு” என்றதற்கு வாலரை (வழிதப்பி யித்யாதி.) காணெறி - காட்டு வழி. உபாடாநாம். “ஓர்” என்றதற்குலாவம் (வ்யவீச்சரியாதவித்யாதி.) கடுமையை - வேறத்தையுடைத்தான, பரி - குதிரைமேலே யிருத்தி, கல்கியென்றும்; கடுமையானடையையுடைய, மேலான, பரி - குதிரையாயிருக்கிற கல்கி பென்றும்; த்விவியம்மரூளிச்செய்கிறார் (ஐதத்தை யித்யாதி)வாக்யத்யயச்சுருதானே) இனிமேல் செய்தருளுகிற வவதாரமன்றோவது, கல்கியைநான் கண்டு கொண்டேன் என்னும்படி யெங்கனெயென்ன (ஐதத்தையுடையவித்யாதி.) கூ.

நாலாம்பாட்டு. (பேயத்தாபிதயாதி) தாயவடிவுகொண்டுவந்த
பூதநையை, அம்மரீலவழிபே அவருநியாயுண்ட பிள்ளையை. (பிணை
யிகயாதி) மாண்பேடைபோன்ற விழியையுடைய இடைத்தாயர் தயி
ரையும், வெண் ணையையும் அரதுசெய்து அமாந்த நிரவாஹகனை. (அந்
கனநிரபாதி) ஸபாஹமணாதது அமகீதம்போலே ஹோய்நுனவனை.
(நமஸவநிசபாதி) பெண்கருடனே குரவைகோத்துவீனையாடி அச
செருசகாலை மாரிலே படங்குகாடினவனை. (கோகுலமித்யாதி)
பசுகளாகவாரபதபுரநாநெதது மழைகாதவனை, ஸாவஸவாமியை.

[illegible][illegible]

பின்னை என்னுடைய, “கண்ணை” என்று பின்னை தந்ததில் தானுத்தனமையைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தத்தபாயமுனிச்செய்கிறா (பேயானவரிதயாதி.) “கோவை” என்றகண் தாக்பாயம் (கோகைத்தையடைய எழுதிக்கொண்டவனையென்றது.) “முன்னே” என்ற பதபரடே தாத்பாயம் (சிலரிதயாதி.) “தண்ணை” என்றபத தாலே குடக்கத்தில் அத்ததியதவம் தோற்றமகையாலே, ஊராகக்கணவருகை துரவிதமென்றருளிச்செய்கிறா (இப்படியிதயாதி.) கண்ணே என்னுடைய, “கண்ணை” கொண்டு “கண்ணை” என்றதுக்கு வாலகை (அவரிதயாதி.) ... ..

ககச பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—பாய்ந்தானேத் திரிசகடம்பாறிவீழப்

பாலகனுவாலிலையிற் பள்ளியின்ப

மேயந்தானே யிலங்கொளிகேர் மணிக்குன்றன்ன

விரண்டுமால்வனாத்தோ ளம்மானறன்னை

தோயந்தானேநிலமகள்தோள் தூதிற்சென்றப்

பொய்யறைவாய் புகப்பெய்த மல்லர்மங்கக்

காயந்தானே யெம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்

கடிபொழில்குழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தே. ௫.

ப - ரை.—தாயார் காவலாகவைத்த சகடத்திலே அஸ்ரர்கள்புகுந்து நலியப் புகக்கவாறே, திரி - உருளுகிற, சகடம் - சுகடாஸ்ரன், பாறி - சிநகம்பிந்தமாய், வீழ - வீழும்படி, திருவடிகளாலே, பாய்ந்தானே - பாய்ந்தவனாய்; பாலகனாய் - சிறப்பிள்ளையாய், ஆலிலையில் - அப்போதுண்டான ஒருவதளத்திலே, சாய்ந்தருளி, பள்ளி இன்பம் - நித்ராஸகத்தை, ஏய்ந்தானே - அதுபவித்தவனாய்; இலங்கு ஒளி - மிக்க ஒளிபை, சேர் - உடைத்தான, மணிக்குன்று அன்ன-[யரு]ரத்நபர்வதம்போன்ற வடிவழகையும், மால் - பெரிதாய், வரை - தீர்மான, நிரண்டுதோள் - நான்கு திருத்தோளையுமுடைய, அம்மானறனை - ஸர்வபேஷியாய்; நிலமகள்தோள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் திருத்தோளோடே, தோயந்தானே-கலந்தவனாய்; தூதில்சென்று-பாண்டவர்களுக்குத் தூதராய்ச்சென்று, பொய்தூர்யோதனன் பொய்யாலாசமிட்டுவைத்த, அவ்வறைவாய் - அந்த நிலவறையிலே, புக - கர்ஷணனைப் பரவெஸிப்பித்து நலியவேணும் என்று, பெய்த-ஸங்கேதராக் கிவைத்த, மல்லர் - மல்லவர்க்கத்தை, மங்க-முடியும்படி, காயந்தானே - சீறியருளினவனாய்; எம்மானை-எனக்கு ஸ்வாமியானவனை, கடிபொழில்குழ் கடன்மல்லைத்தலசயனத்தாக் கண்டுகொண்டேன்—.

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாய்ந்தானே யித்யாடி) சுகடாஸ்ரனைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பாய்ந்தானேயித்யாடி) பிள்ளையைத் தொட்டிலிலேவளர்த்தி சகடத்தை வரவழைத்து வைத்துப்போனார்கள்; அதிலே அஸ்ரர்கள் ஆவேசித்துவந்து நலியப்புக; “ஸ்தந்யார்யீப்ரருரோடிந” என்கிறபடியே - முலைவரவுதாழ்த்துச்சீறித் திருவடிகளாலே பாய்ந்தான்; அதுக்கிலக்காய் முடிந்துபோனார்கள். ஊருகிற †சுகடமானது பாறிப்போம்படியாகப் பாய்ந்தவனை.

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாய்ந்தானேயித்யாடி.) தாயைப்போலே வந்தபேயைப்போலன்றிக்கே, தாய்தானே காவலாகவைத்த சகடத்தைக்காலாலேதள்ளின பிள்ளைகிடர்! உலகையெல்லாம் வயிற்றடக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்பிள்ளை, அவன் ஆபுர்தர்க்குக்கையாளாய் விரோடிகளைக்காணில் சீறும் ஸ்வலாவன், அவனை நான் கண்டேன், நீங்கலும்கண்டு ஆஸ்ரயியுக்கொள்கிறாரென்று அவதாரிகை கண்டு கொள்வது.

“கடாவிதிஹகடஸ்யாயஸ்ஸயானோமடஸுஷுடஃ| விகேஷபஹாணவ்யூர்ப்வஸ்தந்யார்யீப்ரருரோடிந|| தஸ்யபாடிப்ரஹாணஸகடம் பரிவர்த்திதம் | விய்வஸ்தரூஹஹண்வந்தவிபரீதம் பபாதவை” என்று ப்ரமாணஸேஷம். தாத்பர்யமருளிச்செய்தது, ஸம்ஹார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஊருகிறவித்யாடி.)

† “உருளுகிற” என்றும் காண்கிறது.

மூ.—கிடந்தானைத்தடங்கடலுள் பணங்கள்மேவிக்
கிளர்பொறியமறிதிரிய வதனின் பின்னே
படர்ந்தானைப் படுமதத்தகளிற்றின்கொம்பு
பறித்தானைப் பாழிடத்தையெயிறுகிற
விடந்தானை வளைமருப்பிலேனமாகி
யிருநிலனும்பெருவிசும்பு மெய்தாவண்ணம்
கடந்தானையெம்மானைக் கண்டுகொண்டேன்
கடிபொழில்சூழ் கடன்மல்லைத் தலையனத்தே. ௧௭.

ப - ரை.—தடம்-பரந்த, கடலுள் - திருப்பாற்கடலிலே, பணங்கள் - திருநீ
வனந்தாழ்வான் படத்தின்கீழே, மேவி - பொருந்தி, கிடந்தானை - கண்வளர்ந்தரு
ளினவனாய்; கிளர் - கிளர்ந்து, பொறிய - நாநாவர்ணமான புள்ளிகளையுடைய,
மறி - மான்குட்டியை, பிராட்டி “பிடித்துத்தரவேணும்” என்ன, திரிய - அது
அங்கே யிங்கே ஸஞ்சரிக்க, அதனினபின்னே - அதின்பின்னே, படர்ந்தானை -
துடர்ந்துபோனவனாய்; படு - ஒழுகாநின்றான், மதத்த-மதஜலத்தையுடையதுரு
களிற்றின்-குலையாபீடத்தின, கொம்பு-கொம்பை, பறித்தானை-பிடுங்கிப்பொகட்ட
வனாய்; வளை-வளைந்த, மருப்பின - கொம்பையுடைத்தான, ஏன்மாகி - பன்றி வடிவு
கொண்டு, இடம் - பரந்த, பாரை - பூமியை, எயிறு - திரு எயிற்குலே, கீற -
கிழியும்படி, இடந்தானை-ஒட்டுவடுவத்து எடுத்தவனாய்; இரு-மஹத்தான, நிலனும்-
பூமியும், பெரு-பெரிய, விசும்பு-ஆகாசமும், எய்தாவண்ணம் - போராதபடி [உயி
யாக, வளர்ந்து, கடந்தானை - லோகத்தைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவ
னாய்; எம்மானை - என்னையடிமைசொண்டவனான ஸர்வேஸ்வரனை, கடிபொழில்
சூழ் கடன்மல்லைத்தலையனத்துக் கண்டுகொண்டேன் — ... (௧௭)

திருவடிகளாலே துணைப்படி பாய்ந்தவனை. (பாலகனித்யாடி) சிறுப்பிள்
ளையாய் ஆவிலேமேலேபள்ளிகொண்டவனை, அத்தாலே ஸ்ஷித்தவனை.
(இலங்கொளிரித்யாடி) மிக்கவொளியையுடைய ரத்தபர்வதம்போன்ற
வடிவும் நாலுதிருத்தோள்களையுடைய ஸர்வஸேஷியை. (தோய்ந்
தானை நிலமகள்தோள்) ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டி திருத்தோளுடனே கல
ந்தவனை. (தூதித்யாடி) பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபோனவிடத்திலே,
தன்னை நிலவறையிலே ப்ரவேஸிப்பித்து நலியவேணும் என்று, பதி
கிடந்தமல்லரை முடியும்படி சீறினவனை. (எம்மானை) என்னையனை. ௧௮.

(பாலகனித்யாடி) அத்தனமுதலாய், ஒருபவனான ஆவிலையிலே, விழு
க்காடுபாராதே நிஜ்ராஸ்வம் அதுவவித்தவனை. (இலங்கித்யாடி)
மிக்கவொளியையுடைய நீலநிரிபோலேயிருக்கிற திருத்தோள்கள்
நாலையுமுடையவனை. அத்ததுதர்ஹஜனிறேஸர்வேஸ்வரனாவான் [௩௩
(தோய்ந்தானை நிலமகள்தோள்) ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டி திருத்தோளி
லே அவமாஹித்தவனை. (தூதித்யாடி) பாண்டவர்களுக்கு உதனா
ய்ச்சென்று, “நிலவறையிலே ப்ரவேஸித்து நலியவேணும்” என்று
பதிபடைகிடந்த மல்லர் முடிந்துபோம்படி சீறினவனை. (எம்மானை
யித்யாடி) அந்தக்கீர்மிமத்தைத்தப்பி யென்னையெழுதிக்கொண்டவனை.

பதிபடை - அந்த ஸ்ரீரத்திலேகிடந்தலேரை. ஷர்யோயன் பொய்யாஸநமிட்டு
க்கீஷணைப்பிடிப்பதாக அநேகம் மல்லவந்ததை கீதலங்கேதர்க்கி வைத்
தானென்றுகருத்து. ௧௯

ஆறும்பாட்டு. (கிடந்தானையித்யாடி) பெரியகடலிலே திருவனந்தாழ்வான் வணங்களின்கீழே பொருந்தி. (கிளர்பொறியவித்யாடி) கிளர்ந்து பொறியையுடைத்தாய்-நாநாவர்ணமான பொறியையுடைத்தான மான்குட்டியை, பிராட்டி “பிடித்துத்தரவேணும்” என்ன; ஁ஷ்ட மீகமகையாலே அது அங்கேயிங்கே ஸஞ்சிக்க; அதின் பின்னே அடித்தியப்போனவனை. மதம்படுகிறகருனுண்டு - குவலயாபிடம், அதின்கொம்பைப்பறித்தவனை. (பாரிடமித்யாடி) ஸ்ரீவராஹஸூரியாய் எயிற்றிலே ஁குமியைக் கிரிபிடந்தவனை; வளைந்த, மருப்பை - கொம்பையுடைய, பன்றியாய். (இருநிலனியித்யாடி) மஹாபிபிஷியும்பெரியஆகாஸமும் போராதபடி திருவடிகளாலே அளந்தவனை.

ஆறும்பாட்டு.—(கிடந்தானை) கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடான பரப்பையுடைத்தான கடலிலே, திருவனந்தாழ்வான்மேலே, (மேலி) பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் கிளப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளினவனை. (கிளரித்யாடி) கிளர்ந்து நாநாவர்ணமான [நிடு] பொறியையுடைத்தான மான்குட்டியை, பிராட்டி “பிடித்துத்தரவேணும்” என்ன; ஁ஷ்டமீகமகையாலே அது அங்கேயிங்கே ஸஞ்சிக்க, அதின்பின்னே அடித்தியப்போனவனை. பிராட்டி பிரிவுவினாயும் படியாகவிதே கைகழியப்போனபடி. பெரிய மத்தனாழ்ந்தினுடைய கொம்பை, குப்பைக்கிளைபோலே அநாயாலே பிடுங்கினவன் [உரு] (பாரிடத்தையித்யாடி) வளைந்தகொம்பையுடைய மஹாவராஹமாய், பரப்பையுடைத்தான ஁குமியைத் திருவெயிற்றாலே கிழியும்படியிடந்தவனை. உடம்புநோவ வ்யாபரித்தபடி சொல்லுகிறது. (இருநிலனியித்யாடி) ஁குமியன்கிஷ்டாடிகள் போராதபடியாக வளர்ந்து லோகத்தை அளந்துகொண்டவனை. (எம்மானை) எல்லாந்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த நீர்மையாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டவனை. (கண்டி கொண்டேன்) அவன்தானே திருவடிகளைக் கொண்டுவந்து வைத்தவன்று தப்பின நான், இன்று இங்கே காணப்பெற்றேனென்கிறார். சு.

ஆறும்பாட்டு. (கிடந்தானையித்யாடி) பாலகனூபாலிலேயிற் பள்ளிகொண்டவனவேயன்றிக்கே, * பாற்கடலுள்பாம்பனைமேல் பள்ளியமர்ந்து பல அவதாரங்கள்செய்தவந்து பள்ளிகொண்டருளக் கண்டேனென்று ஸந்திக்கண்கொள்வது.

“பணங்கள்” என்றது - லக்ஷணயா, திருவனந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறதென்றதாய், “தடங்கடலுள் பணங்கள்மேலி - கிடந்தானை” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்வளர்ந்தித்யாடி.) பொறி - புள்ளிகள். மறி - மான்குட்டி. அடித்திய-அடிதெரிபாதபடியென்கை. அதனினபின் படர்ந்தானை[ரு] என்னுதே, “பின்னே” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பிராட்டியித்யாடி.) குப்பைக்கிளைபோலேபென்றது - “பறித்தானை” என்ற படிவாஸகை. “வளைமருப்பிலேனமாகி - பாரிடத்தை யெயிறுகிறவிடந்தானை” என்று அந்வயாது஁ணம் ஁ர்யமருளிச்செய்கிறார் (வளைந்தவித்யாடி.) ஆக, இப்பாட்டில் - திருவனந்தாழ்வானேயி, பிராட்டியாரோடு, மதுரைபிற் பெண்களோடு, ஸ்ரீ஁குமிப்பிராட்டியோடு, ஁குசய மியிலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் தன்னைக் கையடைப்பாக்கினவனை நான் கண்டேனென்று, அவனுடைய பரார்த்தையைச் சொல்லுகிறொன்றதாய்த்து.

மூ.—பேணுதவலியரக்காமெலியவன்று

பெருவதைதோளிறநெரித தன்றவுணர்கோணைப்
பூணுகமபிளவெறித்த போரவல்லோனைப்

பொருகடவுளதுயிலமர்ந்த புள்ளுந்தியை

ஊணுகப்பேயமுலைநஞ்சுண்டானறனை

யுளருவாருள்ளத்தே யுறைகின்றூனைக

சாணுதுகிரிதநவேன கலாடுகொண்டேன்

கடி பொழிலகுழுகடனமல்லிததலசயனத்தே. எ.

ப. ஸா.—அனது ராவணன் கைவருசின்வன்று, பேணுத - ஸாவேஸ்வரன்மு
என்று கூறியத, வலி பலத்தைபுடைய, அரக்கா - ராக்ஷஸா, மெலிய - இளை
கசம்படியாக, பெரு - பெரிய, வுளா - மலைபோன்ற, தோள - தோள்கள், இற -
மூரியுமபடி, நெரித்து சுட்டிக்கொண்டவனாய், அனது - ஆபரிதனான
பாஹஸ்யனை நம்பிவந்து, அயுணர்கோணை - அச்சுரர்களத்தையான ஹிரண்
யஸூனாட, பூணு - பூபாணங்கொணர்ச்சு, ஆகம - மாவை, பிளவெறித்த-
பிரித்துப்பொகடல், டோர் - யுகத்தம், வல்லோனை - ஸமாயானவனாய் ;
பொரு - சுவாக்ஷிபபகவுகபுடைய, கடலு - திருப்பாறகடலிலே, துயிலமர்ந்த-
கணவனார் முள்ள, டுளருவாயை கருடவாஹருய் ; பேடமுலை - பூதனையின்
முலையுடனான, ஈருச - விஷசை, உருகை தாரகமாக, உண்டானறனை -
உழுதசெயசுருளினவனாய், உளருவாரா - பூதநாநிரஸந்ததை நினைத்து ஈடுபடு
மலர்ந்தவனாய், உளளத்துகொடுச்சல், உளருகனருனை-நிலையாரநிதும்வனானவனை,
சாணுது - செஞ்சாள் காலமல், கிரிதநவேன - தெடிச்சுதிர்ந்த நான, கடிபொழில
(கடி கட்டாமலை) குடிசை அது கலாடுகொண்டேன்— ... .. எ.

எழும்பாட்டு. (பேணுதவித்யாதி) ஆசைப்படாதே முன்கை
மிகுகவான ராபக்ஷா நிராகருமபடி, பெரியமலைபோன்ற தோள முறி
யுமபடி பெரியது.

எழும்பாட்டு. - (பேணுகவித்யாதி) ஸாவேஸ்வரன என்று
தோரம்பெணவாபாதே முன்கைமிகுககாலே தோறவினபடி நடந்து
நீராற ராபக்ஷாநாதிபாந்து மெலியுமபடியாக “எங்கனேயுயவர்
தானவா நினைந்தால்” என்கிறபடியே அச்சுறுக்கனைப்போலே சீற்ற
மினிவிதேவிருப்பப் பிறைக்கு டிததனையலவது, ஆஸுரபரக்கீதிகள்
எங்கனே யுத்திரிக நுமபடி என்னக்கடவதிதே ; அபபடியே ராக்ஷஸ
ஜாதியானது மெலியுமபடியாகப் பண்ணி ; அனது, பெரியவரை
போலேயிருகிற தோள்களானவை இறுமபடியாகக் கட்டிக்கொண்டு ;

எழும்பாட்டு (பேணுகவித்யாதி. இப்படி ஆபரிதாடியமாக இவன் அநேகா நுகு
வகாரங்களைப் பண்ணி நென்னசெயதேயும், யாஸுராஸஸத்தாலே நெஞ்சுநெஞ்
முடிகே யிருக்குமவர்களைச் சிறிது அச்சமுறுத்துகக்காக, நீமுகளவனைப் பேணு
வீட்டில் கேவலம் ஆஸுரபரக்கீதிகளாய் பேயராய்ப்போகிறார்களென்னமது தோ
றது. ராவண ஹிரண்ய பூதநா நிரஸநங்களை அதுஸநிககிருவோன்று ஸகந்தி
கணடுகொளவது.

டேணுகை - ஆடிககையாய், தாதபாயம் (ஸாவேஸ்வரனிட்யாதி) இறும்படி
யாக - முறியும்படியாக. “நெரித்து” என்றதினாயம் (கட்டிக்கொண்டெனது) ;
ஸைநயாலே நெருக்கியெனறபடி.

௩௧௮ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

(அன்றித்யாடி) ஸ்ரீப்ரஹ்மலாஜன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினவன்று, ஆஸுரேஸ்வரனுடைய அலங்கீதமான மார்வைப்பிளந்து பொரவல்லவனை. (பொருகடலித்யாடி) திணைபொருகிறகடலிலே துயிலமர்ந்த மருலவாஹனனை. (ஊணுகவித்யாடி) ஊணுகப்பேய்முலைபில் [நுநஞ்சையுண்டவனை. (உள்ளுவாரித்யாடி) தன்னையினைப்பார்நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனை. (காணுதித்யாடி) அநாடிகாலம்காணுதே திரிந்தநான் கண்டுகொண்டேன். ... .. எ.

ஆஸுரவர்மத்துக்கு நிர்வாஹகனுனவனை, ஆஹரணங்களாலே அலங்கீதமானஸரீரம் இருபிளவாம்படி. கிழித்துப்பொகட்டு யுய்பத்தி[டுலே ஸமர்யனுனவனை. (பொரு) அதுக்குடலாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினவனை. (புள்ளூர்தியை) ஸ்ரஹ்மாடிகள் கூக்குரல்கேட்டு, அங்குநின்றும் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலேயேறி, அவர்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கும்படிசொல்லுகிறது. (ஊணுகவித்யாடி) பூதநை தாய்வுடிவுகொண்டிவந்து முலைகொடுக்க, அவள் [டுநுமுலைகொடாவிடில் தரியாதானாய்க்கொடுத்தாப்போலே, தானும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் முலையுண்டபடிசொல்லுகிறது. (உள்ளுவாரித்யாடி) செவ்வியார்க்கு தானும் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும் படியும், ஊஷ்டர்க்கு தானும் அபபடியிருக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் பூதநைகையிலேயகட்டிப் பட்டு அத்தைத் தப்பிப்போகப்பெற்றது, அதொன்றுமேயாய்த்து இவர்கள்நெஞ்சில்கிடப்பது. (காணுதித்யாடி) யாதநாஸரீரம்போலே காணவேணுமென்று ஆஸைப்பட்டுத்தட்டித்திரிகிற நான், பசித்தவன் ஜீவிக்கப்பெற்றுப்போலே காணப்பெற்றேன். (கடியித்யாடி) ஸாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டு ஒரு ஷேஸுவிசேஷத்திலேசென்றால் காணவிருக்கையன்றிக்கே, விடாய்த்த விந்நிலத்திலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

இவ்வளவும், ராவணவிஜயம்பண்ணின ராமாவதாரவந்தானும் ; “ அன்றவுணர் ” இத்யாடிக்கு - ஹிரண்யநிரஸநம்பண்ணின்படியாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸுரேத்யாடி.) இங்ஙனன்றாகில், பாட்டிலே இரண்டு “ அன்று ” என்ற படிமவேண்டாவிதே. ராமர்ஸீஸிஹர்களுடையவும் ராவணஹிரண்யர்களுடையவும் யுர்மயையத்தாலே ஏகமாக உபந்யஸித்தருளினானென்கொள்வது. அதுக்கென்றது - ராவண நிரஸநத்துக்கென்றபடி. யத்வா, “மெலியவன்று” என்று கீழேகூட்டி, ராமாவதாரபரமாகவும், “பெருவண” இத்யாடியையெல்லாம் அழகிய சிங்கர்விஷயமாகவும் யோஜிக்கவுமாம். இப்போது, கட்டிக்கொண்டென்றது - த்வந்த்வயியுபரம். அதுக்கு - ஸாமார்யேநவிரேயி நிரஸநத்துக்கென்றபடி. இத்திருமொழியில், “ பேய்ச்சிவிடம் பருகுவித்தகனை ” என்றும் “பேய்த்தாயைமுலையுண்ட பிண்ணை” என்றும் “ ஊணுகப் பேய்முலைநஞ்சுண்டான்னை ” என்றும் - முக்காலும் அதுஸந்யிக்கும்படியிருக்கும்தொன்றாகையாலே, “ உள்ளவார் ” என்றதற்கும் - இத்தை அதுஸந்யிப்பாராகவே தாத்தர்யம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஹேதுமுகேவருளிச்செய்கிறார் (பருவமித்யாடி.) தட்டித்திரிவகக்கு[சய] த்விஷ்டானும் (யாதநாஸரீரம்போலேயென்றது.) அதாவது ஊவாது ஊவம்பண்ணு கைக்கு எடுத்த ஸரீரமாகையாலே இஷ்டஸூகங்கள் கிடையாதிதேயென்கை. ஏ..

மூ.—பெண்ணுகியின்னமுதம்வஞ்சித்தானைப்

பிறையெயிறன்றன்டலரியாய்ப்பெருகினுனைத்

தண்ணாந்தவராபுனல்குழ் மெய்யமென்னம்

தடவனாமேலகிடநதானைப்பணங்கள்மேவி

எண்ணுனை யெண்ணிறந்தபுகழினுனை

யிலங்கொளிசேரரவிந்தம் போன்றுநீண்ட

கண்ணுனைக கண்ணார்க்கண்டுக்கொண்டேன்

கடிபொழில்சூழ்கடன்மலலைத்தலசயனத்தே.

அ

ப.—ரை.—இன-இனிதான், அமுதம்-அமரத்தலைத, அன-ராகள்புஜியாதபடி, பெண்-ஆகி-ஸ்தீர்வடிவைக் கொண்டு, வஞ்சித்தானை-அவர்களை வஞ்சித்தவனாய்; அன்று-ஹிரண்யனிலே பரஹ்லாசன உரையுபட்டவனாய், பிறை-சந்திரனையொத்த, எயிறு-பறகளையும், அடல்-மிடுக்கையு முடைய, அரியாய் - நரலிம்ஹமாய், பெருகினுனை-வளநதவனாய், தண்-ஆரத்த-குளித்தியை யுடைத்தாய், வரா - ஒழுகாரின் துள்ள, புனல்-ஜலத்தாலே, குழ-குழப்பிட்ட, மெய்யமஎனும்-திருமெய்யமஎன்கிற, தடவரைமேல்-பெரியமலையில், பணங்கள்-திருவனநதாழ்வானமேலே, மேவி-பொருந்தி, கிடந்தானை-சாயந்தருளுமவனாய்; எண்ணுனை-எல்லாராலும் எண்ணப்படுமவனாய்; எண்ணிறந்த-அளவுவில்லாத, புகழினுனை-கலயான குணங்களை யுடையனாய்; இலங்கு ஒளிசோ-மிகவுளியடையடைய, அரவிந்தம் போனது-தாமரையிதழ்போலே பரந்த, நீண்ட—, கண்ணுனை - திருக்கண்களை யுடையனுவனை, கடிபொழிலுக்கும் கடன் மலலைத்தலசயனத்து—, கண்ஆ-கண்களின் விடையதிரும்படி, கண்டிக்கொண்டேன்.

பெர்-வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு.— “ஸ்ரீவேஸ்வரனாகிருன்-தன்னை ஆபுரயித்தாககுத தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுப்பா நெருவனென்றுகொண்டு, அவனுடையநீர்மையைச் சொல்லுகைக்காக, அல்லாதார்க்கு உதகாஷத்தைச் சொல்லாநிற்கும் பரமானங்கள்; அவர்கள் உருதாங்கரும், (க) புழுகுறித்ததெழுத்தானபோலே சிலவற்றைத் தோற்றச்செய்யும்; அவற்றைக்கண்டு, ‘இவர்கள் பக்கவிலேயும் குவாறுண்டு’ என்று நாட்டார் ஹரமிகைக்குடலாயிருக்கும்; ஆக,

எட்டாம்பாட்டு.—(பெண்ணுகியியதாடி). “ராவனுநிநிரஸரத்தில் அவனுடைய ஆண்பின்னை தனத்தையதிரளச்சொல்லாநின்றீர், இவனருளே பெண்ணுடையபுகழ் தத்கிலையோ? என்று மததைக்கொண்டு ஸைவஸமயத்திலே சொல்லாநின்றீர்” என்று ஸுலோகிகளுக்குக்கருத்தாக; அப்படி பெண்ணுதம், லோகவிஜாதியமான நரலிம்ஹத்தோபாதி ஆபுரிதாரியமென்றருளிச்செய்கிருநொன்று ஸந்தி கண்டுகொள்வது.

“பெண்ணுகி” என்றத்தாலே-அம்ஸிதமயந வஸித்தானம் ப்ரஸுத்தமாகையால், ஷேவதாஜரத்தினுடைய விஷ்ணுக்ஷணப்ரயுக்த ஸாயம்மமும் ஸ்ரீவேஸ்வரனுக்கு ஸ்தீர்வமும் தோன்ற ப்ரமானங்களிருக்கைக்கு ப்ரயோஜக்யரூபவகம், பெண்ணுக்கைக்கு ப்ரயோஜநத்தையும் ஒரு ஸுலோகமேவ வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவேஸ்வரனியதாடி). அல்லாதார்க்கு - ருத்ராதிக்கு. சிலவற்றை - விஷயாரண வரப்ரகாராதினை. குவால்-ஆயிச்சம். (உடலாயிருக்கும்) ப்ரமானத்திஎனது[ஆடி], கருத்து.

(க) புழுகுறித்த தெழுத்தானது - த்ரிபுரதஹராதிகள்.

எட்டாம்பாட்டு. (பெண்ணித்யாடி) ஸ்திரிவடிவைக்கொண்டு, நல்ல அம்பித்ததை அஸுரர்கள் ஹஜியாதபடி அவர்களை வஞ்சித்த வனை. (பிறையித்யாடி) பிறைபோன்ற எயிறுகளையும் மிகுகைய முடைய ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் வளர்ந்தவனை. (பெருநினுள்) “தீவலங்கம்” என்கிற மந்த்ரஸிம்ஹத்தை நினைக்கிறது. (தண்ணூர்ந்தவித்யாடி) குளி ர்த்தியையுடைய பெரியநீர் சூழப்பட்ட திருமெய்யத்தில் பெரியவரை யிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனை.

ப்ரமாணமதியிருந்தபடியாலும், சேதநர் மந்த்ரமதிகளாயிருந்தபடியா லும், இவற்றின் தாத்தப்ரயமறியாதே ஸுஸாரஸாடாமென்று சொல்லு கிற கடலிலே புகுப்போமித்தனையிறே அவற்றை அதுஸர்யித்துச் சொன்ன இவ்வாழ்வார்களிடச்சொல்லன்றாகில்” என்று † ஹட்ட ரருளிச்செய்தார்.

(பெண்ணியித்யாடி) தனக்குச் சேராக செயலைச்செய்தும் அபுரி தர்கார்யம் செய்யுமவனை. புருஷஸைத்தாலும் புருஷோத்தமஸைத் தாலும் சொல்லப்படுகிறவனிறே ! தன்படிக்குச்சேராக ஸ்திரி வேஷத்தைக்கொண்டு, “இனியவஸ்து, அஸுரபாக்கிதிகளபக்கல் சேரவொண்ணது” என்று வஞ்சித்தவனை. (பிறையித்யாடி) மருட்டு ஹிரண்யனாலே சிறுக்கன்றோவுபடுகிறவன்று, பிறைபோலையிரு க்கிற எயிறையுடைய; (அடலரியாய்)யுய்யம்என்றழப்பனைக்கூட[உ]ய் படியான நரஸிம்ஹமாயக்கொண்டு ; (பெருநினுள்) அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே அவ்வடிவைக்கொண்டு தோற்றிற்றிலங்கில் சுருங்கிக் கையற்றாய்த்து. தன்னுடைய ரக்ஷைதவமிழந்து கையி லான். (தண்ணூர்ந்தவித்யாடி)பித்ராடிகள் ரக்ஷகராதைதவமிழந்து ஷாயக ராகப்புக்கபின்பு, “இனி அவர்களுக்காரில காட்டிக்கொடுப்போமல[உரு] லோம்” என்று ரக்ஷகன் தான்வந்து சாய்ந்தாயுய்த்து. “வத்ஸஸ ராய் உபகாரகராய் நோக்குகைக்கு பித்ராடிகளென்று நிலைச்சொ ல்லிவிட்டோம், அவர்கள் ஷாயகராய் தாங்கினையாய் நின்றபின்பு இனி நாம் அஸந்திஹிதராவோமல்லோம்” என்று நோபிதாவான தான் வந்து சாய்ந்தருளினுய்த்து. ப்ரமஹராதைக்கு ஒழுகாநின் னுள்ள புனலையுடைத்தான திருமெய்யத்திலே திருவனந்தாழ்வான் மேலேவந்து சாய்ந்தருளினவனை.

(நரச்சொல்லன்றாகில்) என்றதுக்கு, (மோயித்தனையிடு) என்ற கீழ்வாகய த்தோடு அந்வயம்.

தனக்கென்றதுபுருஷோத்தமனை தனக்கென்றபடி, விவரணம் (புருஷே த்யாடி.) “அன்று - பிறையெயிறு - அடலரியாய்ப்பெருங்குணை” என்று அந்வயித்து அர்மமருளிச்செய்கிறார் (முருட்டித்யாடி.) சுருங்கி - பெருஞ்கை யில்லாதவளவன்றிக்கே குறைநது. கையற்றன் - அசுத்தனானான். இத்தை உபபா டிக்கிறார் (தன்னுடையவித்யாடி.) கையிலான் - கைமுதல்லிலாதான், அசுத்தனெ ன்றபடி. நரஸிம்ஹத்தை அதுஸர்யித்தவுடனே திருமெய்யத்தில் கிடையை யது ஸர்யிக்கைக்கு ப்ரயோஜந்ததை யருளிச்செய்கிறார் (பித்ராடிகளித்யாடி.) விவர ணம் (வத்ஸஸராயித்யாடி.) ஸஸ்வராயம் (ஸ்ரமஹராதையித்யாடி.)

† “பெண்ணி”. என்று ஈஸ்வரனை அழியமாரி ரக்ஷிக்கையாலே, ஈஸ்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாத ப்ரஹ்மருத்ராடிகள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடத்தை இப்படி விசுஷமாக ஆழ்வார்களுளிச்செய்யாவிட்டால், சேதநர் ஸம்ஸாரத்திலே வீழ்ந்து பேரவர்களென்று ஹட்டரீபிடட்டாரென்றபடி.

(எண்ணுனை) நியதநம் முகதநம் முமுகூககநம் எப்போதும் எண்ணப்படுகிறவனை. (எண்ணிறந்தபுகழினுனை) அளவிறந்த கலயாணமுணங்கையுடையவனை. (இலங்கொளிர்தயாதி) பரமபாநின்ற ஒளியையுடையதாமரைபோன்ற கண்ணழகையுடையவனை. (கண்ணரசுகண்டு கொண்டேன்) கண்ணின்விடாயதீரக் கண்டுகொண்டேன். அ.

(எண்ணுனை) அபபடுசகையிற சாபுநருளினுல பண்ணும ஜமடி ரகூண லிசையசொலலுகல ; அனறிககே, ஸீவைகுண்டி கிலே நியதஸுரிகன் பரியவி நககிரவன் இங்கேவந்து சாய்ந்தரு ளுவகே ' இடுகன்ன நீரமை ' என்று எப்போதும் எண்ணப் படுமவனென வுதல. (எண்ணிற்புகழினுனை) ஜமடி ரகூண லிசையசொலலுகையால வந்த புகழாத எல்லையிலையென்னுதல் ; மூன்று நாயநமபண்ணுவாரு அது ஸுபிததுத்தலைக்கடவொண்ணுத மூண்பாசுரியகைசொலலுகல (இலங்கதயாதி) அம்மூணங்க மொழிபவே விடவொழிந்தபடி நிகுமாய்த்து வடிவழகு. மிக்க வொரியையுடையதாய், விகாஸாதிருநசுருத தாமரையைப்பொபாகச் சொல்லலாய்கது, அது வட்டணிகிருககுமிதே, அங்கனன்றிக்கே ஓழந நின்ற நாமாயகது, அனலகே, ஹோயதை அளவிறந்திரு நாமென்றுதல. (கண்ணுரை) ஸுபாபமுஷாந்தி நிறைந்தாபபோட்டு, "காணவேணும்" என்று உருவிர்பபட்டினிவிட, கண்களினுடைய வறவசல நக காணப்பெயேன். விலகூணஸரீரத்தை பரிமூலகத ஸுபாபமுஷாந்தி ரகூககே பொயககாணகையாகிறது-ஆரோ ஹம்பாதக ஆரோஹம் ஸிரிகாபபோலே யிருப்பதொன்றிதே. காணவேணும் என்று உருவின் கண்களோடே காணப்பெயேறென்; "மாத்நா ஸுபாபமுஷாந்தி கபிசை." ... அ.

* எ லுதகத-அரபபட்டு னெனமம், விஷய-குசெனமம், இரண்டாயமருளிச் செய்கிறா (அபபடுசகையில்தயா "புகழ" என்றத-உருவஸாதல், ஸகலகலயாண மூண வகையால என்னுவிவகிதி, கிருபபா-அசுதகுசொன்ன அராதவயாதுமூணமஆயகவாமருளிச்செய்கிறா (அசுசாகூண விசையகியாதி) வட்டணித்திருக்கு மெனறது - அரவிரதம் வட்டணித்திருக்குமெனகை. "நீண்ட" என்றதக்கு அரவா ஹரம் (அனறிககேயி பாசு) "கண்டுகொண்டேன்" என்றதேபமைநதிருக்க, "கண்ணுரை" என்றவுடையிசுநாமசுரு - பினைகன் "வயிறுநிறைப்பெற்றேன" என்னு மாயபோலே, கண்கள் வயிறுநிறைப்பெற்றேன எனது ஸவ்ஹாயம்விவகித்தது, தாதபாயமருளிச்செய்கிறா (வயிவதயாதி.) (நிறைந்தாபபோலே - பட்டினி விட) எனது அரவயம். பட்டினிவிடுவக ஜாராந்தி மிகுக்கை. கண்ணரசுகாணகை "ஸுபாபமுஷாந்தி" எனது பரமபுகதிலேயன்றே வென்ன வருளிச்செய்கிறா (மாத்நாரிதயாதி.) "இவ்வாகதவயமும் ஓனபதாமபாட்டிலே சில ஸீகோஸங்கிலே யுண்டாகில, அப்போது, இப்பாட்டோடேகூட்டுவது" எனது சொல்லுவர்கள். "யயாசுபருஷவயாவ்ர மாதரைஸுபாபகாவிக்கர்பிதை! ஸுபாபமேயம்-தா மாஹமகயா தருடியாமயி." ...

† (விலகூணஸரீரதயாதி.) உருவின் கண்களோடே கூடினபேருணுகோ என்றோபபட்ட பேருண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறா

மூ.—படநாகத்தனைக்கிடந்தன் றவுணர்கோனைப்

படவெகுண்டு மருதிடைபோய்ப் பழனவேலித்

தடமார்ந்த கடன்மல்லைத்தலசயனத்துத்

தாமரைக்கண்டியிலமர்ந்த தலைவர்தம்மை,

கடமாரும்கருங்குளிறுவல்லான் வெல்போர்க்

கலிகன்றியொலிசொந்த விற்பப்பாடல்

திடமாக விவையைந்துமைந்துமவல்லார்

திவினையைமுதலரிய வல்லார்தாமே. . . . . ௧0.

ப-ரை.—படம் - படங்களை யுடைய, நாகம் - திருவனந்தாழ்வானை, அனை-டு படுக்கையாகக் கொண்டு, கிடந்து - சாய்ந்தருளினவனும் ; அன்று - பரமேஸ்வரன் பரதிஞ்ஞாஸமயத்திலே, அவ்ணர்கோனை - அஃமர்சனத்தலைவனான ஹிரண்யனை, பட-முடியும்படி, வெகுண்டு - சீறியருளினவனும்; மருதுதிடை - இரண்டு மருதமரக்க ளின்மடுவே, போய் - தவழ்ந்து போனவனும்; பழனம் - நீர் நிலங்களை, வேலி - சுற்றிலுமுடைத்தாய், தடம் - தடாகங்களாலே, ஆர்ந்த - நிறைந்த, கடன்மல்லை - [ய] திருக்கடல்மல்லையிலே, தலசயனத்து - நிலத்தைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, தாமரைக்கண்டியிலமர்ந்த - புண்டரீகாகுழனென்றும் துதேற்றக் கண்வளர்ந்தரு ளின், தலைவர்தம்மை - ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக ; கடம்ஆரும் - மதம்மிக்க, கரு - பெரிய, குளிறு - யானையை, வல்லான் - நடத்தவல்லவராய், போர் - யுத்த த்தில், வெல் - ஸ்த்ருக்களை வெல்லவல்லவராய், கலிகன்றி-கலிதோஷத்தைப் [உ]டு போக்கின ஆழ்வார், ஒலிசெய்து - ஸத்தஸந்தர்ப்பங்களை யுடைத்தாம்படி யருளிச் செய்ததாய், இன்பம் - இனிமையை விளைப்பதான, இவை ஐந்துமைந்து பாடலும்- இப்பத்துப்பாட்டையும், வல்லார் - அர்த்தத்துடன் சுற்கவல்லவர்கள் ; திவினையை - எம்பெருமானைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியான பாபங்களை, தாமே - தாங்களே, திடமாக - நிச்சயமாக, முதல் அரியவல்லார் - வாஸநையோடேபோச்சுவல்ல[உ]டு ராவர். . . . . (௪0)

பத்தாம்பாட்டு. (படநாகமித்யாஜி) விகலிதமான மணங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. (அவுணனித்யாஜி) அஸ-ரோஸனைப்படும்படிசினத்து.

பத்தாம்பாட்டு.—(படமித்யாஜி) தன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே விகலிதமான மணங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. அப்படுக்கையும்விட்டுப் போயழியச்செய்யும் ஆபிரதவிரோ யிகளுண்டானால்.

பத்தாம்பாட்டு.—(படமித்யாஜி.) (உண்டானால்) என்றதக்கு, (அழியச்செய்யும்) என்று தீமே அந்வயம். “அவுணர்கோன்” என்று-ஹிரண்யனும், அவன்[உ]டு உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம், “வெகுண்டு” கோபித்து.

(மருதித்யாதி) யமளார்ஜுநங்களின்நடுவே அவைமுறியநடந்து. (பழனம்த்யாதி) அழகிய நீர் நிலங்களாயுடைத்தாய், தடாகங்களாலே நிறைந்த திருக்கடல்மல்லையிலே நிலத்தைப் படுக்கையாகக்கொண்டி கண்வளர்ந்த புண்டரீகாக்ஷணை. (கடமாரும்த்யாதி) மதம்மிக்க பெரிய ஆனையைமேற்கொள்ளவல்லதிரும்ங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இனிய பாடலை அழகிதாக அஹ்யஸிக்க வல்லவர்கள், ஹவதப்ப்ராப்தி விரோயிகளைத்தாங்களே போக்கவல்லராவர். ... ௧0.

வாழிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

(மருதிடைபோய்) ஒன்று என்னலாம்படி பொருந்திநின்ற [ய மருது முறிந்து விழும்படி நடைகற்று ; நீர் நிலங்களாலே சூழப் பட்டு அழகிய தடாகங்களாயுடைத்தான திருக்கடன்மல்லையில ஸயநத்திலே, “ யஜ்ஞேஸோயஜ்ஞபுருஷ:” என்கிறபடியே - ஸர் வாயிகளுள் புண்டரீகாக்ஷணென்று தோற்றும்படி கண்வளர்ந்தருளி னவனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (கடமித்யாதி) மத்தமஜத்தைத் தம் நினைவிலே நடத்தவல்லவராய், யுப்யத்தில் வெற்றிகொண்டல்லது மீளாத ஆழ்வார், ஒவியுடைத்தாக அருளிச்செய்த இப்பத்தையும் அஹ்யஸிக்கவல்லவர்கள். (தீவினையைமுதலரிய வல்லார்தாமே) ப்ரா க்தநமான கர்மங்களை, தாங்களே வாஸனையோடே போக்கவல்ல ராவர். பாபங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொள்ளுமித்தனைபோக்கி, எவியெலு ம்பலாநவிவாஸ் இது போக்கிக்கொள்ளலாமோ, இதுகூடுமோவென் னில் ; அதிலொருதட்டில்லை, இது டீஜிஸம். ... ௧0.

அடிவரவு.—பார் பூண்டு உடம்பு பேய் பாய் கிடந்த

பேணுப் பெண் தொண்டு படம் நண்ணுத.

திரும்ங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சார்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

ப்ரஹ்மந் விரோயிராஸநத்துக்கு உபலக்ஷணம் மருதிடைபோனதென்று திரு வுள்ளம்பற்றி“மருது” என்றவுகவலநதாத்தப்ய மருனிச்செய்கிறார் (ஒன்றித்யாதி.) *ஆர்தலாலே ஹஸ்தம் (அழகியவென்றது.)“யஜ்ஞேஸோயஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷணை” என்று இவ்வளவும் விவக்ஷிதம். (மத்தமஜம்) இத்யாதிக்கு - அஹிஜநவித்யாவிஜித்தங்களாலே மத்தமஜங்கள்போன்ற ஸுஸாரிகளைத் திருத்த வல்லருமாய், புத்தர்நோன்பியர் முதலானவை வெல்லவும் வல்லரானவென்று வ்யவ்ந்த்யார்ப்யம்கண்டுகொள்வது. இப்படி கீதார்ப்யாநஸ்யாரம்பணுணகையன்று கில், ஐஸ்வர்யத்தைக்காற்கடைக்கொண்டபடி சொல்லிக்கொள்ளவொண்ணாதிறே. “ திடமாக” என்றதுக்கு - “ அறியவல்லார்” என்றத்தோடு அஹ்யமாக்கி, தாத் பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களையித்யாதி.) எவியெலும்பன் - அஸக்த னென்றபடி. ... ௧0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

“அஹமஸ்மயபராயாநாம்” இத்தாடி, “ஸாஜேவேஸ்மிந்ப்ரபுஜ்யதாம்” என்று-ஸாணுமதிக்கு லக்ஷணம் சொல்லிற்று; அதுதன்னை, * வாணிலாமுறுவலிலும் * தாயேதந்தையிலும் அதுஸந்யித்தார்; அதுதன்னை “காணுது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும் “தொண்டனேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும் அதுதன்னை அநுலாவித்தார்; “ஆதுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஃ ப்ராதிசூல்யஸ்யவரஜநம்” என்று அவனுக்கு ஸுலாவிதமாய் அநஞரஸ்வலாவங்களைச் சொல்லுகிறதாய்த்து; அவை தமக்குப்பிறந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

“அஹமஸ்மயபராயாநாம்” இத்தாடி, “ஸாஜேவேஸ்மிந்ப்ரபுஜ்யதாம்” என்று-ஸாணுமதிக்கு லக்ஷணம் சொல்லிற்று; அதுதன்னை, * வாணிலாமுறுவலிலும் * தாயேதந்தையிலுமாக அதுஸந்யித்தார்; அதுதன்னை, “காணுது திரிதருவேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும், “தொண்டனேன் கண்டுகொண்டேன்” என்றும் அநுலாவித்தார்; “ஆதுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஃ ப்ராதிசூல்யஸ்யவரஜநம்” என்று-அவனுக்கு ஸுலாவிதமான, அநஞரஸ்வலாவங்களைச் சொல்லுகிறதாய்த்து; அவை தமக்குப்பிறந்தபடி. சொல்லுகிறதாய்த்து இசில்.

அ.—நண்ணுத ப்ரவேசம். ஆம்வார் தம்முடைய பூர்வ வஸ்த்தாநுஸந்தாரபூர்வகம் திருமந்த்ரலாஹத்தை அதுஸந்யித்து, தந்திருவுள்ளத்துக்குப் பலதிருமொழிகளிலேயுமுட்பேசுதித்த, நெஞ்சுஇசைந்தவாறே, ஸர்வேஸ்வரவான்றிருவடிகளிலேபரணம்புக்கு இஷ்டமான கைங்கர்யத்தைப் ப்ராபித்து அநிஷ்டநிலைத்தியையும் அர்சித்து கைங்கர்ய வர்யகமான ஸூயியையு முட்பேசுகித்த தம்நெஞ்சைக் கொண்டாடி, அநஞரம், அவன்நன்று மிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் ஆஸ்ரிதாரயமாக இருக்கும்படியைப் பல திருப்பதிகளிலே அதுஸந்யித்துக்கொண்டு வந்து, கீழ்த் திருமொழியிலே ஸாஸாரிகளைவந்தாஸரயிக்கச் சொல்லினார்; இத்திருமொழியிலே - “கீந்திருவெட்டெழுத்தும்கற்ற நானுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” என்கிறபடியே - உட்பொருளான லாமவதஸேஷத்தவத்தை அதுஸந்யித்து, அதைத் தந்திருவுள்ளத்துக்குப் பலபடி உட்பேசிக்கிறாரென்று மஹாவாக்யஸங்குதியை யுட்கொண்டு, “எண்ணுதே யிருப்பாரையிறைப்பொழுதமெண்ணேமே” என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே” என்றும் - ப்ராதிசூல்யவரஜ நாதகூல்யஸங்கல்பங்களை அதுஸந்யிக்கைக்கு ஸங்குதி அருளிச்செய்கிறார் (அஹமஸ்மீத்யாடிவாக்யபங்கத் தாலே), “நான் கண்டுகொண்டேன்” என்னுமதன்னை அநுலாவித்தார் என்றதுக்கு - ஸிபிபோபாயத்தைக் கண்டேனென்றாய், அதை ஆஸ்ரயித்தேன் நான், நீங்கனும் ஆஸ்ரயியுக்கோனென்று ப்ராப்ய மநுலாவித்தாரென்று கருத்தி. ஆக, தன்னுடைய அபராயங்களை அதுஸந்யித்துக்கொண்டுரகுகாந்ரோபாயாநாஸூர்யயுபய அவன்நன்னையே உபாயமாக அதுஸந்யிக்கைப் ப்ரபத்திக்குலக்ஷணம், இப்படிப் ப்ரபந்தனவனுக்கு அவவாதஸ்வேஹம்போலே ஸாஹவிதஸ்வலாவங்கள் ஆதுகூல்யஸங்கல்பாடிகளென்றதாய்த்து.

அவைதானிரண்டும் லக்ஷணமாகவேண்டிற்றில்லை பரஸ்பரவிரோயத் தாலே ; “ த்வமேவ ” என்று-உபாயநரபேக்ஷயத்தைச்சொல்லுகையாலும், இதில் - அங்மங்களோடே கூடியிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலும். ஆகையாலே அது லக்ஷணமாய் இது அவனுக்கு ஸஹாயிதஸ்வஹாவமாமித்தனை.

அவைதானிரண்டும் லக்ஷணமாக வேண்டிற்றில்லை பரஸ்பர விரோயத்தாலே ; “ த்வமேவ ” என்று-உபாயநரபேக்ஷயத்தைச்சொல்லுகையாலும், இதில் - அங்மங்களோடே கூடியிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலும் ; ஆகையால், அது லக்ஷணமாய், இது அவனுக்கு ஸஹாயிதஸ்வஹாவமாமித்தனை.

“அஹமஸ்மயபராபராமாலயோகிநரோகி: த்வமேவோபாயஹோதோமேவவேதி ப்ராப்யகாமதி: | ஸரணுகிரித்யுத்தா ஸாஷேவேஸ்யிந்ரப்யஜ்யதாம் ” என்றும் “ஆதுகூல்யஸ்யஸங்கல்ப: ப்ராதிசூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஸ்வாஸோ மோபத்தீத்வவரணஃ | ஆத்மநிஷேகபகார்ப்பண்யே ஷஹிவிபாஸரணமதி: ” என்றும்சொல்லுகிற விவைஇரண்டும் லக்ஷணமென்ன வொண்ணுதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவைதானிரண்டுமியித்யாடி.) பரஸ்பரவிரோயத்தனைக்காட்டுகிறார் (த்வமேவேத்யாடி.) அதாவது - “ த்வமேவோபாயஹோதோமேவ ” என்கிற ப்ராப்யகாமயானது சைதர்யகார்யமான உபாயபரிமீரஹ ரூபமாகையால் உபாயமல்லாமையாலே, யாறாடிவல்லஸாயநங்களுக்குப்போல ஆதுகூல்ய ஸங்கல்பாடிகளைஅங்மமாக வசநம் விபிக்மாட்டாதாகையால், வலோபாயான வவன்னைக்கே யிவற்றை அங்மமாகச்சொல்லுகிறதென்னுமளவில் ; ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனு யிருக்குமவனுக்கு அங்மாபேக்ஷ யில்லாமையாலும், அவன்நிரபேக்ஷாபாயமாகையாலும், அவைஅங்மமென்று மதுக்கும் ஸர்வஜ்ஞத்வாடிசூனுகரன் நிரபேக்ஷாபாய மென்கைக்கும் சேராதென்கை. “ஆதுகூல்யஸ்ய”இத்யாடியே[உரு லக்ஷணமாய், “அஹமஸ்ம்” இத்யாடி ஸஹாயிதஸ்வஹாவபரமென்ன வொண்ணுது; ஸாங்ரஹபத்யதுஷ்ராதாவுக்கு தடேகோபாயத்வஹூயி பிறவாகையாலும், உபாயாஹரஹூரயதை யில்லாமையாலும், ஸ்வரக்ஷணஸ்வார்வயம் ப்ரஸத்தி கையாலே ; ரக்ஷசாஹர ப்ரஸம்மமுண்டாகையாலும் ஸ்லோகார்யம் தட்டுகையாலே ; இவிஅயிகாரிதேஹத்தாலே லக்ஷணமென்ன வொண்ணுதோவென்னில் ; ஓரயிகாரிக்கே அவையெல்லாம் ஸஹாயிதங்களாயிருக்க கல்பநாமௌரவம் ப்ரஸத்திக்குமென்று யிவ்வாங்களை யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, உத்தாரயத்தை ஸ்நிகரிக்கிறார் (ஆகையாலித்யாடி.) இவ்வாக்யத்துக்குக்கீழே, விரோயம்ஸபஷ்டயிறே என்கூட்டிக்கொள்வது. ஹவத்ப்ரபந்ரணுடைய ஸஹாயிதஸ்வஹாவங்களை யருளிச்செய்கிறார்களில், “நினைவாரென்நாயகரே” “எங்கள் குலதெய்வமே” என்று - ஹவதர்களை ஸேவிகளாகவும், அவர்களை “நச்சென் தன் நன்னெஞ்சே” இத்யாடிகளாலே ஆஸ்ரயிக்கச்சொல்லி விபிக்மதென்னென்ன

“பரமஹம்சுயம் பகதிவாயேவ வைஷ்ணவஸுபுரா: | தேவைவதேப்ரயாஸ்யனி தத்விஷ்ணோ பரமஸுபதம்” என்று-ஹாமவதஸமாபுரயணத்தை, ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுபுமான்வீத்தமுமொழியவேயும் ஹமவத்ப்ராப்திக்கு ஸாபநமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. ம்மீமபக்ஷ்யாடிகளோடு யுங் கூடவெடுக்கிறதிதே. இவைதான் பின்னையிரண்டோ? ஹாமவதஸமாபுரயணமாவது - ஹமவத்ஸமாபுரயண காஷ்டையன்றோ வென்னில்; அவ்யவயானேந ஹமவத்ஸமாபுரயணம் பண்ணுகிறோமென்றிருப்பதொன்றுண்டு, ஹாமவதஸமாபுரயணத்தாலே ஹமவத்ஸமாபுரயணம் பண்ணுவது மொன்றுண்டு, அந்தமுஷ்ணேஷத்தைப்பற்றச்[ரி] சொல்லுகிறது. ஹாமவதஸமாபுரயணமொழிய ஹமவத்விஷயத்திலிழியும் துறையிலலை.

“பரமஹம்சுயம் பகதிவாயேவ வைஷ்ணவஸுபுரா: | தேவைவதேப்ரயாஸ்யனி தத்விஷ்ணோ பரமஸுபதம்” என்று- ஹாமவதஸமாபுரயணத்தை, ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுபுமான் வீத்தமுமொழியவேயும் ஹமவத்ப்ராப்திக்கு ஸாபநமாகச் சொல்லாநின்றதிதே; ம்மீமபக்ஷ்யாடிகளையும்கூட எடுக்கிறதிதே. இவைதான் பின்னையிரண்டோ? ஹாமவத்ஸமாபுரயணமாவது - ஹமவத்ஸமாபுரயணத்தினுடைய காஷ்டையன்றோ வென்னில்; அவ்யவயானேந ஹமவத்ஸமாபுரயணம் பண்ணுகிறோமென்றிருப்பதொன்றுண்டு, ஹாமவதஸமாபுரயணத்தாலே ஹமவத்ஸமாபுரயணம் பண்ணுவதுமொன்றுண்டு, இந்த முஷ்ணேஷத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஹாமவதஸமாபுரயணமொழிய ஹமவத்விஷயத்திலிழியும் துறையிலலை.

வருளிச்செய்கிறார் (பரமஹம்சுயம்) வாக்யதவ்யத்தாலே) ஹமவத்ப்ரபநனுக்கு ஹாமவதர்களேஉபாய மென்றிவதவயம் ஸுஹவதமென்றுதிருவுள்ளம். ஆனால் அவனேயுபாயம் என்றத்தோடு தத்யரேஉபாயமென்கை விரோயியாதோளன்னும் ஸங்காநுவாடம்பண்ணி பரிஹரிக்கிறார் (இவைதானியாதி.) (இரண்டோ) என்றதற்கு- இரண்டினால்விரோயியாதோ என்றகருத்து. (முஷ்ணேஷத்தைப்பற்ற) என்றதற்கு - ப்ரகாரஹேமொழிய ஸ்வரூபஹே மில்லையாகையாலே விரோயியாதென்றுகருத்து. ஆக, ஹாமவதர்களை புருஷகாரமாக்கி ஹவானேஉபாய[க]ய மென்றிருக்கையும் ஹாமவதரை உபாயமென்றுகொண்டு ஹவானே உபாய மென்றிருக்கையுமே முஷ்ணேஷமென்றதாய்த்து. ஸ்வரூபஹேமீன்றிக்கே இரண்டிலும் உபாயதவம் ஹவானுக்கேயானால், இந்தமுஷ்ணேஷத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஹாமவதேத்யாதி.) (துறையிலலை) என்றதற்கு- ஹாமவதர்களை புருஷகாரமாக்கிக் கொண்டு ஹவானேஉபாய மென்றிருக்கும் அபிகாரிக்கு ஹமவநீரங்குஸ ஸ்வாதந்தாயத்தைக் கண்டுஅஞ்ச ப்ரஸத்தியுண்டாகையாலே, ஹாமவதர்களைஉபாய மென்றுகொண்டிருக்கையொழிய வேறு வழியில்லையென்றுகருத்து.

[மாறாயவித்யாதி] வேருக வேத்தியிருப்பாரா? மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பாரா? இதை ஒரு உடாஹரண நிஷ்டமாக்கிக் காட்டலா மோவென்னில்; வேருகவேத்தியிருப்பாராகிருர் - ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்டவநஞரம் தம்மைப்போலே ஹவதஸ்மய்யிக்கு மஹ்ளாஸா ஸநம்பண்ணும பெரியாழ்வார்போல்வார்; மற்றவரைச்சாத்தியிருப்பாராகிருர் - “ தங்கள் தேவரை வலலபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டிமே” என்றிருக்கும் ஆழ்வார்திருமகளார்போல்வார். இனி, இவர்தாம் ஹமவதராக நினைத்திருப்பது - உகந்தருளின நிலங்களில் நீர்மையிலே ஈடுபட்டிருக்கும்வர்களை; அஹமவதராக நினைத்திருப்பது - [௨] அங்குத்தை வாசியறியாதாரை. [ஆதுகூலயஸ்யஸங்கலப:] என்று ஒன்றுசெய்து தலைக்கட்டிற்றாய், ஓளவிலே மீளும்தல்லாமையாலே பராப்திபயை யிலும் அதுவாத்திகமது இங்கோரளவில்மீளாதிதே. [ப்ராதிகூலயஸ்யவாஜநம] பராபதியளவுமிறேறிப்பது. ப்ராதிகூலய நிவீத்திபிறந்தாலுண்டாமதாகையாலே ஆதுகூலயம் பிற்பட்டதிதே; அந்தப்ராதிகூலயநிவீத்தி தமக்குண்டானபடியைச் சொல்லுகிருர்.*

[மாறாயவித்யாதி] வேருகவேத்தியிருப்பாராகிருரா? மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பாராகிருரா? இத்தை ஒரு உடாஹரணநிஷ்டமாகக் காட்டலாமோவென்னில்; வேருக ஏத்தியிருப்பாராகிருர் - ஸர்வேஸ்வரனைக்கண்ட வநஞரம் தம்மைப்போலே ஹவதஸ்மய்யிக்கு மஹ்ளாஸா ஸநம்பண்ணும் பெரியாழ்வார்போல்வார்; மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பாராகிருர் - “ வலலபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டிமே” என்றிருக்கும் ஆண்டாள்போல்வார். இனி, இவர்தாம் ஹமவதர்களாக நினைத்திருப்பது - உகந்தருளின நிலங்களில் நீர்மையிலே ஈடுபட்டிருக்கும்வர்களை; அஹமவதராக நினைத்திருப்பது - அங்குத்தை வாசியறியாதவர்களை. [ஆதுகூலயஸ்யஸங்கலப:] என்கிறது - ஒன்றுசெய்து தலைக்கட்டிற்றாய், ஓளவிலே மீளும்தல்லாமையாலே; பராப்திபயை யிலும் அதுவாத்திகமது இங்கோரளவில்மீளாதிதே; [ப்ராதிகூலயஸ்யவாஜநம] பராபதியளவுமிறேறிப்பது. ப்ராதிகூலயநிவீத்தி பிறந்தாலு முண்டாமதாகையாலே ஆதுகூலயம் பிற்பட்டதிதே; அந்தப்ராதிகூலயநிவீத்தி தமக்குண்டானபடியைச் சொல்லுகிருர் - முதற்பாடடில். இதுதாலுண்டாகவமையுமிதே; ஸமவந்யமின்றாக வுண்டாக்கவேண்டாவே; தானேறிடிகொண்டத்தைத் தவிரும்பித்தனை யிறே வேண்டுவது. ... .. *

இப்படியிருந்தவாக்குத்தான ஈஸ்வர ஸ்வாததந்யததக்கு அஞ்சவேண்டா வோவென்ன; வேண்டா, இதுகாரியகரமென்று விவக்ஷித்த ப்ராமணமகாட்டுகிருர் (மாறாயவித்யாதி.) தங்களைப்போலே, ஹவதஸ்மய்யிக்கே மஹ்ளாஸாஸம் பண்ணுமவாகளையே தனபேற்றுக்கு உபாயம் எனறிருக்குமவனிடத்திலே ஈஸ்வர ஸ்வாததந்யம் ஜீவியாதே, இவர்களிடத்தில ப்ரோமாதியத்தாலே இவர்களபேக்ஷிதம் *கையிலவகுநெல்லிக்கனியாமென்று திருவுள்ளம், “கடன்மல்லிதே[சய] தஸசயனம் நச்சித்தொழுவாரை” என்று விசேஷிப்பானென்னென வறுளிச் செய்கிருர் (இனியித்யாதி.) ஸஹாவிதஸ்வஹாவங்களைச்சொல்லுகிற ஈஸோகத்திற்சொன்ன க்ரமத்தவிர, ப்ராதிகூலயவாஜநத்தை முந்தற அதுஸ்யிப்பானென்னென்ன; இரண்மியமாக பரிஹாரமருளிச்செய்கிருர் (ஆதுகூலயஸ்யேத்யாதி, வேண்டுவது என்னுமளவும்.) அதிவிரண்டாம்பரிஹாரம் (இதுதானித்யாதி.) *

மூ.—நண்ணுதவாளவுணர்டைப்புக்கு வானவரைப்

பெண்ணுகி யமுதாட்டிம்பெருமான், மருவியிய

தண்ணூர்ந்த † கடன்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரை

யெண்ணுதோரிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணேமே.

ப-ரை.—நண்ணுத - தண்ணைகண்டாதவர்களாய், வான் - வானையுடையரான, அவுணரிடை - அவுணர்கள் நடுவே, பெண்ணுகிப்புக்கு - ஸ்திரீவேஷங்கொண்டு புக்கு, வானவரை-தேவர்களை, அமுது ஊட்டும்-அமர்த்ததை புஜிப்பிக்கும், பெருமான்-பெருமையையுடையனாய், மருவ - பொருந்தி வர்த்திப்பதற்கு, இனிய - இனியதேசமாய், தண் ஊர்ந்த - குளிர்ந்திமாருததாய், கடல் - கடற்கரையிலேயுள்ள, மல்லை - ஸ்ரீமல்லாபுரியிலே, தலசயனத்து - பூயியாகிற திருப்பள்ளியிலே, உறைவாரை - பள்ளிகொண்டருளுமவனை, எண்ணுத - நினையாமல், இருப்பாரை-அந்தக்ஷேத்ரத்திலே நித்யவாஸப்பண்ணுமவர்களை, இறைப்பொழுதம் - கண்ணகாலமும், எண்ணேம் - நினையோமென்கிறார். ... .. (க)

பெரி-வ்யா.--அ.—முதற்பாட்டு.—(நண்ணுதவித்யாதி) ப்ரயோஜநானுபரராய்த் தண்ணையுகவாதோரிருப்பார்க்குங்கூட அபேகுகித் ஸௌய்யநம்பண்ணுமவன், “நம்மையுகப்பாராயும்கிடைக்கவந்தோ.” என்று அவஸரப்ரதிக்கூறாய் இங்கே வந்துகிடக்கிற இர்நர்மையை யதுஸந்யிராதே, புறம்பே உண்டுத்துப் போதுபாக்குவாரை ஒரு வஸ்துவாக நினைத்திரோமென்கிறார்.

வ்யா.—(நண்ணுத) ஸ்ரீஹ்ருர்ப்பட்டது படுகிறாராய்தது நடுவே யினர். “ஸுஸ்ப்ஷிஸாஸநுஸௌக்யமஹாமதிருபாவிஸத்” என்ற திறே - கடல்கலங்கிளுப்போலே கலங்கம்போலே காணும் மஹாமதிகளென்று. ஹ்யோயநம் ஹத்திலே யெழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமும் வனுநமுமாய்ப்புகுந்த ப்ரமாஜத்தை நினைத்தஞ்சின படியாலே, “நாமுமொருகுலையில்காயன்றோ, நாமும் ஸௌஸாரிகளிலே யொருவரானபின்பு நம்மைத்தான் விஸ்வலிங்கவொண்ணுமோ” என்று தம்மை அதிஸ்ங்கைபண்ணினபடியாலே, தாம்படுத்த படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே. பிள்ளையுறங்காவில்லிஹாஸர்,

முதற்பாட்டு.—(நண்ணுதவானிக். ௧௧.) பெண்ணுகியின்னமுதம் வஞ்சிதூய தானே” என்று அவ்வபுரத்திலே நெஞ்சமுண்டிருக்கையாலே அதனை ஸப்ரகாரமாக அதுஸந்யிக்குறொன்று விவகூலித்து, இப்பாட்டுக்குத்தொகுத்துத் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநேத்யாதி.)

“அவுணரிடைப்புக்கு” என்று சொல்லுகையாலே தோற்றின ஹயத்தை யருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீஹ்ருரித்யாதி.) (நடுவேயினர்) என்றதுக்கு-மோஹரஸ்தாநுருத்தை அவுணர்மேலே ப்ரயோஜித்துவிட்டான், வானவர் அமுதுண்குகித்தார்கள், இவ்வாய்வார் அஸ்யாதேஹயஸங்கிசளாகையாலே அஞ்சுகிறொன்றுகருத்து. மஹாமதிகளானால் கலங்கக்கூடுமோ வென்ன (கடலித்யாதி) ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்கவாதம் என்னுமாப்போலே மதியுள்ளதனையும் கலக்கத்துக்குடலென்றபடி. (என்று) என்ற வரஹம், கருத்து என்றுஸேஷம். (தம்மை அதிஸ்ங்கைபண்ணி) என்சயிததக்கும் - மருண்டவன்கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய் என்று தன்நிழலையும் தானதிஸ்ங்கை பண்ணுமாப்போலே பண்ணினுொன்றுகருத்து.

† “கண்ணூர்ந்த” என்றுவாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்வ்யாங்க்யநத்திற்பாடம்.

முதற்பாட்டு. (நண்ணுதவித்யாதி) தனனைக்கிட்டாத அஸு-ராகள் நடுவே பெண்ணாய்ப்புகுதேவாகளை அமர்த்தத்தை அஜிபிபிக்குமபெருமானா.

பெருமானெழுந்தருளப்புக்கால சொடடைமுட்டியிலே கையை வைத்துக்கொடுவேவிப்பாராம், ஒருவரிடறுதல போதல செயததாக்கிலிரு தமமை முடித்துக்கொள்வாராக, அத்நையதுஸநயித்து, நமமுதலிகள இவரை “மஹாமதிகள” என்றும் அழைப்பது. கலங்குகை போலேகானும் மஹாமதிகளாவது, அஸு-ரானேயஸநகை பண்ணுவாக்கெல்லாம் பேராய்க்கொள்ளார் - மஹாமதிகளென்று. (நண்ணுத) ஹவா விஷயதசில டவேஷம் பரக்கியாயாயத்திருப்பது. மதுஷ்யஜநமமா பிருக்கசெயதே அஸு-ராவேஸததாலே பொருந்தாதே யிருப்பாருண்டு, அங்ஙனன நிககே, பிறப்பே அஸு-ரபாக்கிதிகளாயிருக்க துமவாகா, அதுகருமேலே, ஸாயுடருமாயிருக்குமவாகள் நடுவே போய்ப்புகு.

இப்படி போய்ப்புதிருது ஒரு பாடலான போலவாக்கோடு (கரு வென்னில (வானவனா) அமர்த்தம் கொண்டவனாக, “உன்னோபாதி நாங்குகூட நிகயா” என்று ஒக்க அம்மரித்தருந்ருமபடியான தேவா கருக்காகவாய்த்து. (பெண்ணுதி) புரஷோத்தமனான தனபதிகருச சேராத ஸதீர்வேஷத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு. (அமுதுட்டும்) அவன் தனனை உகந்து, “ஐ எங்கருக்குலெனும்” என்கையனறிககே, [௨0 உப்புச்சாறு அமைபும் எனயிருப்பாக்கம் அக்கைக கொடுக்குமவ ளாய்கது. அமர்த்தபாநதிலேயாய்த்து அவாக்கு அகவயம். கடல கடைகை துடக்கமான வாய்பாரங்காடைய துண்டிலேயே யேறிட்டுக் கொண்டு. (பெருமானா) உறங்குற ராஜைப யெழுப்பியுட்டும் தாயைப்போலே, இவ்வன நிருபாட்டாய்ப்புத்தான. [௨௩

முட்டி - ஐசு பிடிபெனறபடி சொடடை முட்டியில் கையிட்டாராகில் ஹவத் பரிசுரவகளி லாறாடு னசெப்பப்போமென்ன வருளிச்செய்கிறா (ஒருவித்யாதி.) அனூ பரக்கிச்சுதலே பென்னென்ன (அனூசயாதி) இவ்வைதிஹுததாலே- ஹவத்வலவததல கலங்குமபடி பராமமயருக்கையே மஹ மசுதவமென்று பெரி டோர்க்குக்குத் திருவுள்ளமென்காய்த்து. எத்தனைசொன்னாலும் *மதிட்டமகலக கத்தைச்சொல்லுமோ, விபர்த்தம் கூணையாலே சொன்னால் சொல்லலாமென்ன வருளிச்செய்கிறா (கலங்குகைய்தயார் வாகுசவடசுதாலே.) இத்தால் - ஜஞாந விபாககராயமான் கலக்கம் கையாலே சொல்லலாமென்கை. “அவுணா” என்ற போதே நண்ணுத விபடமனறே, விசேஷணமிடவேணுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறா (மதுஷ்யசபா) [௩௩

காமாநு னணமான வானிவிருபு ஸாவயியாயிருக்கசெயதேயும் அததை ஸுபிரமெனறே நிஜுத்திருக்கமவாகள் கருத்தை அநஸரித்து, “வானவா” என்று நிருபகமாக வருளிச்செய்துக்கு பரபரநபரதவசநமுததாலே வருளிச்செய்கிறா (இப்படியித்யாதி வாகயதரயததாலே.) “ஆக” என்கிற அஹுத ததலாவனுக்குக் கருதருளிச்செய்கிறா (புருஷோத்தமனித்யாதி.) “தலசயனத்திறைவாரா [சய யெண்ணுதேயிருப்பாரா - என்னோம்” எனலுமவா “அமுதுட்டும்” என்று இத்தை ஒரு புருஷாயமாகவெண்ணுதே என்று விவகித்தி, தஹுடணமாக * அமுதுபுத்திக்குத் தாதபர்யமருளிச்செய்கிறா (அவனித்யாதி.) கொடுக்கும் எனனதே, “ஊட்டும்” என்கையாலே ஹலித்தவாயம் (அமர்த்தேத்யாதி.) “ஊட்டும்” என்கிறபுத்திக்குத் தாதபர்யாஹுடணமாக “பெருமான” என்ற ஸ்வாயி தவஸிஸந்யாது ஸந்யாநததுக்கு உட்கருந்து (உறங்குகிறித்யாதி.)

கூ.கூ. பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆருந்திருமொழி,

(மருவினியவித்யாடி) (கண்ணார்ந்தவித்யாடி) இடமுடைத்தான திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்யலஸ்யநத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனா நினையாதிருப்பாரா க்ஷணகாலமும் நினையோமே. ... க.

(மருவினிய)ரஸவஸ்துவை ஆடரிப்பாரைப்பெற்றது. “ஸ்ரவரஸ:” என்கிற நம்மையும் ஆடரிப்பாரைக்கிடைக்குமோ! என்று (க)படுகாடு கிடந்தாலுய்த்து. (மருவினியவித்யாடி) மருவவினியடேஸமாய், ஸ்ரமஹரதை விஞ்சியிருப்பதாய், சிறுதிவலை திருமேனியிலேவந்து ஸ்பர்ஸிக்கும்படியா யிருக்கிற திருக்கடன் மல்லையிலே, ஆபுரிதனை யுகந்து ஸ்யலஸ்யநத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. (எண் [க0 ணாதே) “ நித்யஸஞ்சிகர்நடுவே யிருக்கக்கடவவஸ்து இப்படி ஸ0 ஸாரத்திலே புகுந்து தறைக்கிடைகிடப்பதே !, இதொரு நீர்மை யிருக்கும்படியே!” என்று அநவரதம் லாவித்தல் சொல்லுதல் செய்கையாய்த்து சேதநர்க்குச்செய்வடிப்பது ; இது செய்யாதேயிருப்பாரா. அவனிடையாட்டங்கொண்டு கார்யமற்று கேவலபேஹபோஷண பரராயிருப்பாரா. (இறைப்பொழுதுமெண்ணோமே) “ எண்ணப்பெற்றிலோம்” என்னும் அதுதாபமு மின்றிக்கேயிருப்பாரா ; அவஸ்துக்களை யெண்ணும்போது ஒரு காலவிசேஷ முண்டிறே, வஸ்து ப்ரதிபோரியாக எண்ணுமதுண்டிறே, அவ்வளவிலும் எண்ணோமென்கிறார். ... .. க.

கீழிப்படிக்களிலேநோக்காக, “ தலசயனத்துறைவாரா” என்னுமளவுக்கும் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ரஸேத்யாடி.) மருவன்றாகரம் கடைக்குறைத்த லாயிருக்கிறதென்ற விவக்ஷித்து, ஸஸ்வார்யம் (மருவவித்யாடி.) ஆபுரிதனை-புண்டரீகனை, “ பெருமானார், தலசயனத்துறைவார்” என்ற படிக்களிலே நோக்காக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாடி.) சொல்லுதலென்றது- அர்யஸிபி[உரு யார்யம். ஏவகாரதாத்பர்யம் (அவனித்யாடி.) “ இருப்பார்” என்ற படித்துக்கு தாத்பர்யகயநமுவேர “ இறைப்பொழுதும்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (எண்ணவித்யாடி.) அவன்தறைக்கிடையை யெண்ணாதேபோனால் தறைக்கிடைக்கவிருப்பது அதுதாபமில்லாமையிறே யென்றுதிறவுள்ளம். இத்தால் - எண்ண தேயிருக்கை இறைப்பொழுது மெண்ணுமைக்குவேறு என்றதாய்த்து. (வஸ்துப்ர தியோரியாக வெண்ணுமதுண்டிறே) என்றதுக்கு - “உத்வேஜநார்யதயாஹாரியதயாஹஸமர்த்தவ்ய:” என்கிறந்யாயத்தாலே - அவர்களைக்கண்டு நடுங்குகைக்கும் பரிஹரிக்கைக்குமாக அஸத்துக்களை நினைக்கவேண்டியருமே, அப்படியும் கினைக்கைக்கு க்ஷமனாகிலேனென்ற ருளிச்செய்கிறொன்றாகருத்து.

(க) படுகாடு - இடையநெறிந்தமரம் என்று வானமாமலையார் ; வெட்டி விழுந்த காடு என்று பெரியஜீயர்.

மூ.—பார்வண்ணமடமங்கை பனிநன்மாமலர்க்கிழத்தி

நீர்வண்ணன்மார்வத்தி விருக்கையைமுன்நினைந் தவனூர்

கார்வண்ணமுதுமுந்நீர்க்கடன்மல்லைத்தலசயனம்

ஆரொண்ணும்நெஞ்சுடையாரவொம்மையாள்வாரோ. ௨.

பரை.—வண்ணம் - பூமியைத்தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையளாய், மடம் - கூழாதிருணங்களாலே குறைவற்றிருக்கிற, பார்மங்கை - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, நீர்வண்ணன் - நீர்வண்ணனுடைய, (இடவருகு) இருக்கையை - இடவருகிலிருக்கையையும், பனி - குளிர்தது, நல் - அழகியதாய், மா-ஸ்ரீலாக்ஷமான, மலர்க்கிழத்தி - செந்தாமரைமலரைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார், மார்வத்திலிருக்கையை - வலத்திருமார்விலிருக்கையையும், முன்-முதலிலே, நினைந்த-நினைத்து; அவன் புருஷகாரமும்மிகையானவனுடைய, ஊர்-ஊராய், கார்வண்ணம்-கறுத்த நிறத்தையுடையதாய், முது-பழையதாயிருந்துள்ள, முந்நீர்-கடலினருகேயுள்ள, கடம்-மல்லை - திருக்கடலமல்லையில், தலசயனம் - ஸ்தலசயனத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கையை, எண்ணும் நெஞ்சுடையார் ஆர் - அதுஸந்திக்கும் மநஸ்ஸுடையார் எவர்களுோ, அவர் - அவர்கள், எம்மை - எங்களை ஆள்வர் - அடிமைகொள்ளத்தக்கவனென்கிறார். ... .. (௨)

பெரி-ய்யா.—அ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(பாரித்யாடி) முதல்தன்னிலே நம்குற்றம் அவன் நிருவுள்ளத்தில் படாதபடிபண்ணும் ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியும், அவன் தன் ஸர்வஜ்ஞத்துவத்தாலே நம்குற்றத்தைக் கண்டானேயாகிலும் அவன்றன்னை “ நகரீலிந்நாபராயிதி”[நு] என்று பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாரும் அவன்பக்கவிலேகிட்டிருக்கையாலே நமக்கினி யிழக்கவேண்டாதபடி ஸ-ஸலனென்று, அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஷேஸத்தை ஹ்ஸித்யத்தாலே அது ஸந்திக்குமவர்கள் என்னை யடிமைகொள்ளுமவர்களென்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு.(பார்வண்ணமீத்யாடி.)ஹ்ருமிப்பிராட்டியையும் பெரியபிராட்டியாரையும் ஹ்ருவதரிப்போது அதுஸந்யிப்பதுபூர்வவண்ணத்தின்போலே புருஷகாரத்தேவநவும் அவனை ப்ரபகத்தேவநவும் என்று விவக்ஷித்து, பாட்டுக்குத்தொகுத்த ஹ்ருவத்தையருளிச்செய்கிறார் (முதலித்யாடி.) ஆக, இத்தால் - பிராட்டியானா புருஷகாரமாகவும் எம்பெருமானை ப்ரபகனாகவும் அய்யவவித்திருக்குமவர்களே தமக்கும் ப்ரபகொன்றதுஸந்திக்கிறொன்று கருத்து. குற்றமென்றது - குற்றத்தின்காரியமான உண்வநமென்றபடி. இவ்வனன்குறில், “குற்றம்நிருவுள்ளத்தின்படாமை” என்றத்தோடும் “ஹ்ருமிப்பிராட்டியைப்பொறைக்கு உவாத்யாய்”என்று மேற்சொன்னத்தோடும் விரோயிக்குமிறெ, கண்டானேயாகிலுமென்றது - கண்டி உண்டிக்க நினைத்தானேயாகிலுமென்றபடி. பொறுப்பிக்குமென்றது - பொறுக்குமதுக்குஹேதுவான க்ஷிபையையுண்டாக்குமென்றபடி. அடிமைகொள்ளுமவர்களுகொன்றது - வஸஸாயந-ஸ்ரீருஷையக் கொள்வர்களென்கை.

கூசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறாங்கிருமொழி,

இரண்டாம்பாட்டு. (பார்வண்ணமித்யாடி)பாரைத்தனக்குப் பரகாரமாகவுடையஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டி. (பனியித்யாடி) குளிர்த்து நன்றான தாமரைப்பூவைத் தனக்குப்பிறந்தகமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார். (நீர்வண்ணன் மார்வத்திலிருக்கையை முன்றினைந்து)தமக்குபுருஷுருகாரமாகத் திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும் பெரியபிராட்டியாரென்று ஸூயிபண்ணி.

வ்யா.—பாரைவண்ணமாகவுடையளாய் - ஹிமியைத்தனக்குப் பரகாரமாக வுடையளாய், ஆத்மஹ்ணத்தையுடையளாயிருக்கிற ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டி. ஹிமிக்கு அஹிமாநித்யாயிருக்குமவஸிதே. அவன்யுறனக்குங்கூடப் பொறைக்கு உவாத்தாயிதே யிவஸிருப்பது; தன்பக்கவிலே யெல்லாப்ராதுகூல்யத்தையும் பண்ணிக் காலிட்டித்துகையாநின்றாலும், “துகையாநின்றோம்” என்று கூசுவேண்டாதேயிதேயிருப்பது ; கூமைஎன்றேயிதேபேர்.

(பனிநன்மாமலர்க்கிழத்தி) பிறர்குற்றம் நெஞ்சிற்படாதபடியான மார்வத்தையுடைய தலைவி. “ஸ்ரீவமந்ய:” என்கிற வஸ்துவையும் தன்னுடைய ஹோய்யதையாலே துவக்கி ஆஸ்ரிதர்குற்றம் நெஞ்சிற்படாதபடி பண்ணுமவள். அழகிய தாமரைப்பூவில் பரிமளம் உபாஹமாகப்பிறந்தவள். இத்தால் - ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தன்னுடைய பணிபோரும்படியான ஹோய்யதையையுடையவளென்கை.

இவர்கள், (நீர்வண்ணன்மார்வத்திலிருக்கையை முன்றினைந்து)கடல் போலே யிருக்கிற குளிர்த்தவடிவில் இடவருகிலும் திருமார்விலும் எழுந்தருளியிருக்கிறவருப்பை யதுஸந்யித்து. “நமக்கு புருஷகார ஹிதைகளான நாயச்சிமார்கள் அங்கே சேரவிருந்தார்கள்” என்று அதுஸந்யித்தால்,பின்னை நமக்குக் கிட்டிகையென்றோரு குறையில்லையிதே. மாதாபிதாக்கள் சேரவிருந்தவிடத்திலுள் பரஹ்மருக்குச் சென்று கிட்டிகையிலோருமையில்லை.

அவனுக்கு ஸ்வத: கூமையுண்டாயிருக்குமே, இவளுண்டாக்குகை யென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாடி வாக்யதர்யத்தாலே.) இத்தால் - ஸ்வாதநர்யத்தில் அவன் பொறை தலைமடங்கினால் இவளுண்டாக்குவளென்று கருந்து.

“பனி” என்றத்தாலே-குளிர்ந்தயைச்சொல்லி, அத்தால் ஹலிதார்யம்(பிறரித்யாடி.) மார்வத்தை - நெஞ்சில்மார்வத்தை. “மாமலர்” என்றத்தால் ஹலிதார்யம் (ஸ்ரீவேத்யாடி.) * நல்படித்துக்கு அர்யமருளிச்செய்துகொண்டு, அவனைத் தவக்கும்படியான ஹோய்யதைதானும் ஸ்வாஹாவிக் பரிமளவத்வத்தைப்பற்ற என்றருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாடி.)

(நீர்வண்ணன்) என்றவநூறம், இடவருகும் என்று அப்யாஹரித்தருளிச் செய்கிறார் (கடலித்யாடி.) “நினைந்த-என்னும் நெஞ்சுடையார்” என்னும்போது பெனர்வாபர்யம் தோற்றியிருக்க, “முன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மெகத்தியாடி.) த்வயத்தில் “பெரியபிராட்டியாராலேபேற” என்கிறபடியே இதவே ப்ரயாஸ்மென்துகருத்து. (கிட்டிகை) என்றவநூறம், இல்லைஎன்றுஸோஷம்.

பெரி-வயா.— [11 தரகீஷ்டிளௌஸ்கீஷ் னுவு வதமஹாமாவஹாமிதி]
கீஷ்ணயும் புநாதபலாமைப்பிபுடசு | ம அஜுகனும் டிரௌபதியு
மாக காலமேலகாலா விடர் ஒ நவா தமசெனாகிடடவொண்ணத்தபடி
ஏகா சமாகவ நுகிமவிடத்திலே, “ஸந்தியஸவந்தான” என்றறிவிகக;
“ இவ பிருப்புரகாண வுகப்பாறொத்தன, இதுதனை உகவாதார
மான னுணனுமபடி செரலவல்லாடு ஒருவன், புத்ராவிதி ” எனருனிழே.
[நவாசிமர்புடட்டுமளதரி மேட, மமது.] மாதாபிதாககளிருந்த
விடசகில ரத, ரா சொறுசிடடுகைகிலோரருமைபில்லையிறே ;
ஆபிருக்கச் செய்த அக்க பரஸூகபூர்தம் கிட்ட வொண்ணத்தபடி
பிரதாரி ஸமாபத்திரேயாது ஆடுவெரு அழைத்தங் காட்சி
கொடுத்தது

அந்நிகர 10 டெர்பு நயிசு உதரவிதியமாக, ஸா
 வேரயாதி 11 ந 0 11/11/11 "தாநா" என்கிற
 பழைய பர 11/11/11 11 11/11/11 11, இவனுடைய
 "குருமல 11/11/11 11 11/11/11" "காஜாநாடு"
 தெரபா 11/11/11 11/11/11 11/11/11 11/11/11 11/11/11
 11/11/11 "என்குவச 11/11/11 11/11/11 11/11/11 11/11/11
 11/11/11

[illegible]

ஸத்கீரியைக்கு வலவ்யாப்தியுண்டாகாநின்றால் அவனுடைய அநுதர வறத்துக்கு வலவ்யாப்தியின்றிக்கேயிராதிடிற ; ஆகையாலே, அது தான் ஒரு நாள் வரையிலே ஓவகாசத்திலே மெனிக்கவும் கடவதாயிருக்கும்மே; அத்தாலே ஈசுவரன்பககலிலே விவனுக்கு ஆவீ முக்யம் பிறந்து, அந்நியாக அவன் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ண, அந்நாம இவனுக்கு அவன்பக்கலிலே ருவிவிசுவாளங்கன்பிறந்து, ப்ராபகனும் ப்ராப்யனுமவனே என்றயிவவவித்தால், பின்பு இவனிருக்கக்கடவபடியைச் சொல்லுகிறது.

இனி, உபாயத்தில்வந்தால், ஸர்வத்தினும் ஸர்வாக்ஷியாய் உலய விஹதிபுக்தனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமஸூரிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனே இஸ்ஸஸாரிசேதநன் உபாயமாக வரித்தால், பின்னே அவன் இவனுடைய ஸர்வஹங்கலாயும் தானே யோத்திருக்கோண்டு ஸர்வ தப்பாஸுனாஹ், அவன் செய்யுமதக்கு இவன்ருனும் ஓாதகல் பந்தவேண்டிமபடியாயிராமையாலே பின்னணுதேசேஷத்தில் தனக்குச்செய்யவேண்டியதொன்றில்லை ; உபேயமாநிறந்து ஈர்மரிஷகத்தமாக பகிரஹத்த இஷ்டேஹஸஸைப்பமற்று ஒரு அத்விசேஷத்தாலேபேயம் ஒரு தேச விசேஷத்திலேபுக்கால் பண்ணுவதொரு வித்திவிசேஷமானையாலே, அது இதுவாகக்கடாது ; ப்ராபாஸாத்திலுக்கத்தவ்யாஸாமிலையாகில, ப்ராப்யாஸாத்திலு அக்ஷரியாதா மில், பின்னே விதுவாளது[உ] பழைய விஷயப்ராவண்யமே வாயிபித்து விதிநிறதொவெண்ணல் ; கூடாதிதே, ப்ராப்யமின்னதென்று நிஷகர்ஷித்து ப்ராபகஸ்விகாரம் பண்ணுகையாலே, அதாகிறது- ப்ராப்யாவாஸங்கலில் ருவிவித்தி பூர்வகமாகவிறே ப்ராப்யப்ரதிபத்தி ; ஆகையாலே, ஐந்தாதேச ஸதமிதே அது. [உ]

ஹமவதர்களே ப்ராப்யமென்கிறதனையே அகஸாஸ்யிக்கிரித்திருமொழியிலென்றருளிச்செய்கிரர் (அநாத்ஜாலம் என்றுதடங்கி, படிஸாச்சொல்லுகிறது என்றுமளவும்.) இத்தால்-அஞ்ஞாதஸூக்தம்மூலமாக ஆவீ முக்யம்தக்கல் பிறந்து புருஷகாரத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு ஈசுவரனேப்ராபக மென்னும்அடிகாரிக்கு ஈசுவாஸவாதத்தர்யத்துக்கு அஞ்சஸு ஹாவஸையுண்டாகையாலே தத்தவாத்யாயும் ஹமவதர்களே ப்ராபகமென்கிறதனும் அஸாஜாவிதமாம்; அங்கனன்றி, தேவஸம் ஸௌஹார்த்தாலே தனக்குத்தானே உபாயமானான் என்று அதுஸாஸ்யிக்கும் அடிகாரிக்கு அஞ்ச ப்ராஸக்தியில்லாமையாலே அந்நாம இருக்கும்நான் ஹமவதனா ப்ராப்யத்தேவ அதுஸாஸ்யிக்கை ஸுஹாவிதமென்றும் சொல்லிற்றாய்ந்து, ஸதகரியைக்கு - யாத்விஹிகாடிகளுக்கு, (இருக்கக்கடவபடியை) என்றது - அஹமவத ஸஹவாஸம் அப்ராப்யமென்றும் ஹமவதஸுஸ்ஸேஷதே ப்ராப்யமென்று மிருக்கையென்றபடி.

ஹமவதஸுஸ்ஸேஷத்தை ப்ராப்யமென்னவொண்ணது என்னும்ஸங்கையை ப்ராபக அதுவடிக்கிரர் (இனிமீத்யாடி வாக்யத்தரயத்தாலே.)

“ஸர்வயர்மாந்பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில், விஹிதகர்மங்களும் நிஷிஷ்பரிஹாராராயமாகச் செய்யுமவையுமெல்லாம் - யர்மஸாஷ்டி வாச்யமாகையாலே, இவையும் த்யாஜ்யவியஜ்யமாய் அவ்யகிருமென்று, அர்யபிராப்தமாய் பழையபாபங்களை யே சொல்லிறாய்வாராதோடு வென்னில் ; வாராதிதே, உபாயஸ்வரூபத்தாலும் அபிகாரிஸ்வரூபத்தாலும் ; அப்படியேயிருக்கிறதினாலும், ஸரீரஸமநஹரத்திலேப்ராப்ய ஸிஷ்யியாரிருக்கையாலும், இனி ஸமஸ்தகல்யாணமூனாத்தமகளை உபாயமாக வரிக்கையாலும், இவன்றான் விபிபரதந்தராய் ஸாயநஸ்யாயா இங்கே அநுஷிப்பதொன்றில்லையாகையாலும், ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு செய்யுமவையெல்லாம் தான் ஸ்விகரித்த ப்ராப்யத்தோடும் ப்ராபகத்தோடும் சேர்க்கல்லதிராது. நினைந்தார் நினைத்தபடி மூலையடியே திரிகிற அந்நுநிற்காட்டில் இவனுக்கொரு வ்யாவஸீத்தியும் வேணுமிறே.

இன்றுநானே நிர்வரும் ஆறு அங்கேயின்கே (க) சீனையாறுபட்டுக் காட்டுமாப்போலே ; மேல்தான், “யத்ரபூர்வே ஸாயியாஸ்ஸத்திஷேவா” என்றும் “அந்தயில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்றும் - அவர்களோடுகூடி அதுவழிக்குமத்தைப்பேறுகச் சொல்லுகையாலே, இவனுக்கு இது உரமஸரீரமானபின்பு இவையின்கே பிறக்கக்காண வேணுமிறே. அவையாகிறவைகா னெவையென்னில் ; அஹமவதர்க னோடு பொருந்தாமையும், அஹமவதர்களை யொழியச்செல்லாமையுமிறே ; அவையிரண்டும் தமகநுண்டானபடியை யநுளிச்செய்கிறார். ஹர்யைக்கு அறிவு பிறக்கப்பிறக்க ஹத்தாவின்பக்கல் ஹவஸ்யமண்டாம் ; ஹத்தாவிரபரிசுரஹம் பண்ணுமதிறே யிவனவனுக்கு ஆகாதொழிகையாகிறது ; “திருவடிதன்நாமம்மறந்தும் புறந்தொட்டுழாமாந்தர்” என்று தின்றதிறே ; - ப்ராபந்தருடைய லக்ஷணம் சொல்லுகிறது.

தூரதோகிரஸ்தமானபடிக்குத் தீவ்ரபாஷமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வயர்மாந்பரித்யஜ்ய) (உபாயஸ்வரூபத்தாலும்) என்ற வநஹம், உபேயஸ்வரூபத்தாலும் என்றுகூட்டுவது. பழையவிவைய ப்ராவண்யமாய்த் தலைக்கட்டாது என்னுமாய்த் தைப் பலகூடு ஹேதுக்களாலேயிழைக்கிறார் (ஸரீரேத்யாதி.) ஜ்ஞாநிக்கு அஜ்ஞவ்யாவஸீத்தி யுண்டாகையாலும் ஸ்வயப்ராவண்யம் வாராதெனதும் ஹேத்வஹர மருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தாரித்யாதி) இத்தால்-அபிகாரிஸ்வரூபத்தாலும் ஸஹவியாதென்கை.

ஸரீரஸமநஹரத்திலவரும் ப்ராப்யத்தோடு இதுசேரும்படி தானென்கனெயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இன்று நானேயித்யாதி.) ஸாயியா : - ப்ராப்யா : அஹமவதரோடு பொருந்தாமையை முந்தறவருளிச்செய்வானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஹர்யைக்கித்யாதி) வாக்யத்யந்தாலே, எடுத்தபாசுரத்துக்கு ஹவம் (ப்ராபந்தரித்யாதி.)

(க) சினையாறுபடுகை-ஆறு, நீர்வரவணித்தானால் பொசிந்து உள்ளேஜலமுண்டாயிருக்கை.

இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் உஷ்டேஸ்யனென்னும் ஜ்ஞாநம் பிறக்கப் பிறக்க ஹாமவதர்பக்கல் ஹாவஸ்யம் (க) உண்டாகலாம் ; இந்த ஜ்ஞாநார்புமாக விடவேனுமிதே அஹாமவதஸம்ஸ்யம். இனி ஹாமவதராகிருர் - ப்ரபுமடிஸாஸி ஸர்வாஸ்யஸ்தைய வ்யாயஹாவத்தையறிவித்து அவ்வழியாலே புநஷ்காரஹுதாராமவர்கள் ; இவன்றான் சேதநயம் உபகாரங்கொண்டவனாகையாலே கீததநுநாரிருக்கக் கடவன் ; இனி ஹாமஸ்யஸ்யஸங்கல்பம் ப்ரப்யப்த்திலேஸ்ஸாஸிவர்கராகையாலே அவன்றன்தோபாதியும்உஷ்டேஸ்யாயி ருக்கக்கடவர் ; இனி நடுபுபட்டநாள் இவனுக்குவேராயகடிபரஸ்பரம்பன்னுனுகைக்குறு உடலாயிருப்பார்கள் ; ஆகையாலே. ஸர்வாவஸ்யஸ்யஸ்யம் இவாகருஷ்டேஸ்யர் என்னுமிடம் சொல்லிற்று.

“ஆதுகூல்யஸ்யஸங்கல்பம்” இத்தாய்களாலே ஆதவாகையாயிருக்கும் ஸரணுமதியென்று சொல்லுகின்றது. “அஹாமம்மயபராமராமாலயோடகினுநோடயதிக்ஷமேகோபாயனாதி” என்றும் “தன் ஆகினுந்யத்தை முன்னிட்டி நீயுபபாரமாயிவற்றம் என்று அபேகதிக்குமத்தை ஸரணுதிமாகச்சொல்லுகின்றது.

இதிலொன்றைவிட்டு ஒன்றை விவரிக்காமன்று மற்றையதுக்கு அப்ராமான்யம் விடிக்ஞாமயிர்ந்தது, அனால் நிலையிரண்டும்அநிருஸ்யமாக நயிக்குந்நபுமென்னென்னில் ; “தவமேவ” என்கிறவிடத்தாலே - உபாயாஸ்யஸ்யஸ்யபிபிஷ்டாநிபிபிஷ்டாநிகையாலே. ஸரணுததியுடைய ஸ்ரீஸ்யம் சொக பிறந்த அந்த நிலைகத்தாலே ; அஸ்ஸரணுததி புக்கவிடத்திற் புக்கவதையாய்கொண்டனவனுக்கு ஸரணுவித ஸ்வராவஸ்யஸ்யஸ்ய சொல்லுகின்றது இத்தஸிலோகத்தாலே.

ப்ரபுமநாகையாலே முத்தறவருளச்செய்யார் என்கொருபரஹர மருளிச்செய்து, ஹாமவதப்ராவணம் வரிகமாணகாலும் ஆகஸ்யகமன்று பர்ஹாராஹர மருளிச்செய்குநர் (இப்படிவிடத்திற்) ஜ்ஞாநார்புமாக - ஹாவஸ்யம் நிலைநிறைக்காச, இவ்வாஸ்யஸ்யஸ்ய ப்ரப்யபராமிடத்தன், ப்ரப்யபராமும் எம் பெருமானும்நித்யமாயிருக்குமிவர்களுடையதன்நித்ய ப்ரபயதமத்வமுண்டென்னுமருத்தை உபபாதிக்கிறார் (இனி ஹாமவதமக்குநித்யாதி வாக்யபண்கத்தாலே.)

உசாத்தணையாகிற அபிசாரம் அபிசமாகவிருக்கையாலே ப்ரப்யபதமரென்று இவனுக்குப்பிறந்த உபஸ்யஸ்யச்சொல்லுகின்றது. வயிதாரமுத்திலவனுக்குச் செய்ய வேண்டிற்றில்லாமையாலே என்குகின்றர், ஸர்வமுக்கப்ரஸ்யம் பர்ஹாராபுமாக ஸாஸ்ய ப்ரபத்தியை விபித்திருக்கத்தே, அவற்றைச் செய்யவேண்டாவோ [நடுவென்னில்; அருளிச்செய்குநர் (ஆதுகூல்யஸ்யஸ்யாயி) நுக, இத்தால்- “தவமேவ” இத்தாயியோசி விசாராயிக்கையால், அங்கு அங்ஙனென்று சொல்லாமையாலே செய்யவேண்டும் விவிதஸேஷமில்லையென்றுகருத்து.

அங்கு ஸாஸ்த்ரத்துக்கு அப்ராமான்யம்வாராதோ என்னும் ஸங்கையையது வலிக்கிறார் (இதிலித்தாயி வாக்யதவயத்தாலே.)

(க) உண்டாகலாம் - க்ரமேண உண்டாகலாமென்றபடி.

† “ஸஹாயாஹரரைபேஷ்யம்” என்றும்என்கிறது.

ஸரணுமதிபினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் வேறென்றைப் பொறுதபடியா யிருக்கும் ; இனி ஒதுங்கின ஆரூயத்தைப் பார்த்தால் இஸ் ஸ்வலாவங்களோடே கூடியல்லதிராது. “ஷல் விபாஸரணுமதி” என்றுகொண்டு இம்மூணங்களை ஸரணுமதிக்கு[டு அங்மமாகச் சொல்லாநிற்கு. இவனுக்கு ஸரணாவிதஸ்வலாவமென்னும் படி யெங்ஙனையென்னில் ; “ப்ராப்யநாமநிஃ ஸரணுமதி” என்கிற விடத்திலே, ப்ராப்யநாவஸ்யி இச்சேதநன்கையிலே கிடக்கச் செய்தே எங்ஙனேஸரணுமதிஸௌணவியையமாய்க் கிடக்கிறபடி ? “ஆ நுகூல்யஸ்ய” என்கிற ஸ்லோகம் விபிபரதந்த்ரமாய்ச் செய்யுமன்று மலாபேனக்ஷரில்லாதபோது தவிரலாமாயிருக்கும் ; ஸ்வரூபநிவேஸி யாமன்று செய்மாநபோது ஸ்வரூபஸூநிய கல்யாணிக்குமிதே. ஸ்வ ர்த (க) காமநை ரில்லாதபோது த்யோந்ஷ்டோமம் தவிரலாயிருக் கும் ; அங்ஙனே செய்யவொண்ணாதபடியாயிருக்குமிதே நித்தலையா லொருமலம்சொல்லாத நித்யாநுஷ்டானவியிக்கும். ... *

இதில், முதற்பாட்டில், — அனாவதவொடுபொருந்தாமை சொ ல்லுகிறபடி இவைபிரண்டும் உத்தேயமாமானால் க்ரமவிவகைக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; ஆறுகூல்யத்தாக நு அனாயிரில்லாமையாலே அங்ஙமன்தெரிசெல்லுகை கெட்கூடாது. இவ்வாறு (செய்கருர் ஸரணுமதியாடி) அவர்த்ரமாய்ஸூநிய ப்ரதந்த்ரமாய்ஸூநியகருத்த, ஸாஸ்த்ரங்களிற் களென்றெரிசெய்துக்கொள்ளுதல் தவிரலாமாய்க்கொண்டு கலவிக்கும் படி ப்ராப்யநாமநிஃசெய்தபடியாலே உத்தேயத்தையிடை என்றும்சுக்கைய அ நுவிடக்கூறா யுத்தேயத்தையிடைக்கூறா படியாக “ப்ராப்யநாம” என்றுவிடக்கச் செய்கே. அந்நாதபடியாமனத்தையிடைக்கூறா படியாக “ஷ்வலாவத் தள்ளினது கண்டிருக்க அதுகரு அங்ஙங்கொச்சொல்லுகை அங்ஙங்விடத் தள்ளுகையில் [உரு அருமையில்லை] கெட்கூடாது விவகரித்த பரிஸ்மிதே (ப்ராப்யநேத்யாடி.) உபாய நைரபிபேக்ஷயவஸ்த்தாவில் இவ்வாறு அங்ஙங்கொன்ன வொண்ணசென்ற கீழே அருவிசெய்து, ஸ்வலாய்யதாரம் ஸ்வரூபக்ஷயில்லாமையாலே அப்போது தவிரலாயிருக்கிறது அங்ஙங்கொயிரத்தனை யானகையால் ஸ்வலாய்யதாரம் அதுவர்த் திக்கும் ஆறுகூல்யாதிகள் என்னக்கூடாசென்றிருர் (ஆறுகூல்யஸ்யத்யாடி.) [கய இவ்வாச்சயவாதத்தாகும் அதுவே தவிரலாமாயிருக்கிச்செய்கருர் (ஸ்வரூமத் யாடி.) இதனால் - ஸ்வரூபக்ரமநையில்லாக்கூடாது தவிரலாத் தவிரலாய் யிருக்கக்கண்டோமிதே, அப்படியே ஆறுகூல்யஸங்கல்பாதிக்கும் அங்ஙங்களால் மலாபேனக்ஷரில்லாத ஸூநியில் தவிரலாயிருக்கவேணும், அப்படியிராமையால் அங்ஙங்களென்றுசொடுத்து. ...

முதற்பாட்டு.—(சொல்லுகிறது) என்றவாற்றும், என்றகொள்வது என்ற ஸேஷம். (ஸாரஸங்கு) இத்த்யாடிவாச்சயங்களாலே - கீழே க்ரமவிவகைக்கு ஹே துக்களருளிச்செய்தாரோயாகிலும், ஹேத்வநூல்களருளிச்செய்கைக்கு ப்ராப்யத் தைக் கிளப்புகுர் (இவையித்யாடி.) ப்ராதிசூல்ய ப்ராஸத்தியுள்ளவளவும் ப்ராதி கூல்யவரஜநமாகையாலே ஸரீராவயிகமென்று அஸ்பகாலஸாய்யதவத்தைப்பற்ற முற்பட்டதென்றொரு ஹேதவருளிச்செய்குர் (ஆறுகூல்யத்துக்கித்யாடி.)

ஸங்கல்பமேயமைந்தது; இதில்(க)முதலடிபிட்டானாவதும் இஸ்ஸ்வ வாவமுண்டானாலாகையாலேஇத்தை முதல்சொல்லுகிறது. வீரோயி த்யாம பூர்வகமாகவிறே உபாயஸ்வீகாரத்தை விபித்திறது. “பரித் யக்தாமயாலங்கா” என்றும் “த்யக்த்வாபுத்ராஸ்வஹாராஸ்வ” என்று மிறே “ராவவஸ்ரணமத” என்கிறது. தன்னைப்பேணுதேப்பாயோ ஜநானாரபரர்க்காக உடம்புநோவக் கடலகடைந்து அம்மீதத்தைக்கொ டித்த ஸர்வேஸ்வரன், “அந்த அம்மீதத்தோபாதியாகிலும் நம்மை விரும்புவார்கிலாகக் கிடைக்கவற்றோ” என்று அவஸாப்ரதிக்ஷனும் க்கொண்டு சாய்ந்தருள்; அவனைவிட்டுப் புறம்பேபோதுபோக்குகிற[ரி வர்களை நானொருவராக ஸூயம்பண்ணியோனென்கிறார்.

(நண்ணுதவாளவுணரிடைப்புக்கு) ஆஸூரப்ரக்கீதிகள் நடுவே ப்ரயோஜநானாரபரரான தேவர்களுக்காகப் போய்ப்புக்கு. ஸர்வேஸ் வரன் தேவாஸூரவிநாசம் பண்ணுகிறவிடத்தில் இவ்விரண்டாகார மும்எங்குமொக்கவுண்டாம்படிபண்ணினாயிற்று; அப்போது, [ரு] அர்ஜுநன் “நான் எக்கோழியிலையாகிறேனே,” என்று சொகி க்க, “மாஸூவஸ்ஸ0பஜ0ஸாமிமவீஜாதோஸிபாண்டவ” என்று—உன க்கென், நீ ஸத்ப்ரக்கீதியல்லவோ என்றுவிறே; மதுஷ்யராயிருந்து வைத்து ஆஸூரப்ரக்கீதிகளாயிருப்பார் கோழியின்கீதே, இவர்க ளுடைய ஆஸூரத்வம் ஜநம்ப்ரம்மீதியுண்டாயிருக்கை; ஷத்தியஜநம் த்திலே பிறந்துவைத்து உத்ரஸேநன்கிலையல்லவாம்படிவிறே க0ஸ னுக்குண்டான ஆஸூரத்வம். ஈஸ்வரனோடு பொருத்தானம் ஸ்வாவ வாகவுடையராய், தாங்கள் அதுக்குமேலே ஸாயுபருமாயிருப்பார்கள். (வாளவுணரிடைப்புக்கு) ௪ தொடையொத்துளவமும் கூடையும் பொலிந்துதோன்றியதோள்கண்டுபுகிறதோ; பாசு0ஸைபண்ணு கைக்காக பரிகரங்கொண்டிருக்கிறவர்கள் நடுவேயிறே போய்ப்புக்குது.

இப்படி போய்ப்புக்காலுமாமிறே தன்னைவாய்விவார்கிலர்க்கு+ செய்யப்பெற்றதாகில் (வானஸனா) கார்யகாலத்தில் பற்காட்டி, அந னாரம் அவனைத்தள்ளி, “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருப்பார்க்காகவாய்த்து. வேதவஜரம் (இதிலித்யாடி), ப்ராதிகூலபவர்க்கும் பிறத்தாலிறே ஆனகூலயஸங்கல பந்தானுண்டாவ தென்று கருத்து. இந்தஇரண்டாம் வேதவகுக்கு தீவ்ஷடாஹம் (விரோயித்யாடி வாக்க்யதவமும்.) இதைப்பாப்ப பரப்பாயோஜநாதுண்ணம் பாட் டிக்குத் தொகுத்தவாவம் (தன்னையித்யாடி.)

அவுணரை “நண்ணு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாற்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வர னித்யாடி, ஆஸூரத்வமென்னு மளவும்.) வாக்க்யார்யம் (ஈஸ்வரனோடித்யாடி.)[ரு]

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாடி.) வானோர் என்னுதே, “வானவர்” என்றத்தாலே—வானிலிருக்குமவர்அப்படிப்பட்டவரென்று ஸவ்ஹார்யம் விவக்ஷித் து, தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கார்யேத்யாடி.)

இவ்வேதத் தங்களோடு ஸஜாதியாக வஸ்யிபண்னுதல், அன்றிக்கே, இவ்வொரு (க)ஹங்கில்வ்ளேத்தபொதாக நம்மிலயிகள் என்றிருத்தல் செய்யுமவர்களிறே. இதிலின்னம் அந்தஸஜாதியவஸ்யிதானே நன்றிறே. அவ்வவுணரிளிவர்களுக்கு வ்யாவ்ஃத்திபெரிதல்லவாய்த்து; [இ. அவர்கள் இவனுடைய ரக்ஷயவரமத்தை யழியச்செய்துகொடு திரியப் புக்கார்கள், இவர்கள் அவன்பக்களிலே அபேகதித்தார்களித்தனை யாய்த்து வாசி. இவர்களுக்குக்காரியம் செய்தாலுமாமிறே தன்ஸ்வ ரூபமழியாதபடிகாரியம்செய்யப்பெற்றோமாகில்!..(பெண்ணகி)தன்னை அழியமாறிநிற்கச்செய்தேயும், தூதுபோவது, ஸாரஸ்யம்பண்ணுவிய் தானுன்றிறே;அவ்வளவல்லவாய்த்திது. “அஹமஸ்மிமஹாஸாவஹோ” என்றும் “ இமெளஸ்ம புரிஸாரஃ-ஓஸ கஸ்கரௌஸமுபஸ்யிதௌ ” என்றும் - ஃஷிகள் எவற்றுச்செய்வானைத் தன்னைத்தாழவிட்டுத் திரிந்தவனுய்த்து. புருஷோத்தமனுன தன்னையிறே தன்ஸ்வரூபத்து க்குப் போராதபடி அழியமாறிற்று.

¶ “கிழக்கே ஐயாத்திலே யாடிவராயர் வந்திருக்க, ஜீயர் என்னை இறையிலிங்காரியத்துக்காக அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடப் போகவிட்டார், நான் அவன் கூடத்திலேவந்து அவஸரம் பார்த்திருக்கச் செய்தே பலரும்வந்து என்னை அதுவர்த்திக்கக் கண்டவாறே, அங்கேமஹாமஹேஸ்வரானுபிரூப்பானொருநபையல், ‘பின்னாய்! நீர் [உயிர் பொருளுக்குக்கடவீரென்று கேட்டோம், எங்களுடையவற்றிலே ‘அரியல்லால் தெனியிலில்’ என்றாண்டாயிருந்தது, அதுக்குப்பொருள் சொல்லவேறும’ என்ன; ‘நானிதுக்கு அயிகரித்தேனொருவன் லேன்’ என்ன; ‘ஆகிலும் எல்லாம் தெரிந்திராதோ வுமக்கு’ என்ன; ‘அவர்’ என்றால் கூப்படி” [பரவலோறும்] எனநிருப்பொன்னுமத்தைக் காட்டும்படிப் பரவியுண்டோவென்ன; “ஆ” (1) தந்தையாநாத்திவந்தவாஸைவரவிஷ்ணுபராக்ரமை; அபிசரிமேசிரோவிஷ்ணுரேஷவான்ஸர்வியாநாஸ்தயா” என்கிறவசந்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (இவனையிச்சாய்விவாக்யத்தையததாலே.) நம்மில்லிகன் என்னும் ஒருநாமம் பிறந்திப்பாதுஸஜாதிமயைப்படியுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதில்த்யாடி.) விப்பித்தஞ்ஞாநவீவர்த்தகாமல்லாமைமயால் ஆயிக்யஞ்ஞாநம் நல்லதன் [உரு] நென்றுகருந்து, இப்படியிப்பித்தஞ்ஞாநவகுமிஷ்வராநால் அஸுரர்களிலிவர்க்குவ்யாவீத்தியில்லாமைமயாலே இவர்களுக்கு காரியம்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வவுணரிலித்த்யாடி வாக்யத்யாததாலே.) மேலித்கு ஸுபாடாகத்தாத்பர்யம் (இவர்களுக்கித்த்யாடி.) அபிதிர்ச்சாகத் தன்னை அபிமயாறுகை அவனுக்கு ஸ்வநாமமாயிருக்க, இதுக்கு ஸுபிடவேணுமோவென்ன வருளிச் [உயிர்] செய்கிறார் (தன்னையித்த்யாடி.)

இதையிலி - மாந்தம்.

(சு) மூங்கில்வளைக்கை - வில்லைவளைக்கை.

¶ புருஷோத்தமனுதான். ஐஸ்ரீதாசுமாக ஸ்ரீரூபத்தைக்கொண்டு ரக்ஷித் தச மஹாபூணம் என்னுமதிக்கு ஸரவாஹமாக ஒரு ஐகிஷ்மயமருளிச்செய்கிருர் (கீழ்க்கேயிட்யாடி) ஸைவர அஞ்ஞராகையாலே, ஸர்வேஸ்வரன் பெண்வழிவுகொண்டதை ருத்ரனபேக்ஷிக்கையாலே இவனைஸ்ரீயாகவும் அவனைபுருஷனாகவும் நினைத்து, அவனேபரபேஷையாக நினைத்திருப்பார்கள் ; அத்தை நிரஸித்தாரொன்றைப்படி.

‘நீதான் டேவர்க்கு ஒருஉத்தர்ஷத்தையும் ஈஸ்வரனுக்கு ஒருஅபகர்ஷத்தையும் நினைத்துக் கேட்கிருயாகில், புருஷோத்தமனென்று புராணங்கள் சொல்லாநிற்க ஆசுநாராயமாக அவன் தன்னை அந்யமாற்றினான் என்றால் இதுஅவனுக்கு மூன்றுவாயித்தனையல்லது தோஷாயிருவாகாது, இனி ‘ஆன்யினைச்சோமுள்ளியை ஸந்திஎன்று துடர்ந்து திரிவாரைப்போலே துடர்ந்து தீர்யாநின்றான்’ என்று டேவரை அஞ்ஞராக்ருவதிற்காட்டில், ‘இதுசொன்னவன் அநாபதன், அஞ்ஞன் என்றிருக்கவமையாதே’ என்றுசொன்னேன்” என்ற நயச்செய்தார்.

(அமுதாட்டிம்) இப்படி அந்யமாற்றினுமாமிறே தன்னையே [விவிரும்பிப்பெற்றதாகில்; ஸரீரத்தைப் பூண்கட்டிக் கொடுப்பதானத்தையிறே விரும்புகிறது. (ஊட்டிம்) கடல்கடையையும் யாத்திக்கையுமெல்லாம் தனக்குப்பயன்பாக இவ்வாற்தான் அர்வயம் ஊழிக்கையிலேயாய், இவர்கள் மிடத்தனுக்குக் கிழிழிசுமையுடையது உபகரித்தார்களாயிருக்கும்; எவ்வாற்தான் அந்நிதம் வெறுந் என்றால் அத்தையுத்பாடித்துக் கொடுத்துவிடு மத்தனைபிறம்; அதுபிறையிருப்பதிருவடிவைக்கொண்டு நின்ற ஊழிப்பிக்கிறது தன்நிர் மமயிறே உறங்குகிற ப்ரதையையெழும்பி ஈட்டித் தா வாய்ப்பென இவ்வாற்தான் பேருகவாய்த்துச் செய்கிறது இப்படி பெருகப்படு திவம்புகமென்னென்னில் (பெருமானார்) சேஷிதப்பாடிதமன ஸந்தைப்ப மாட்டியத்து.

(மருவினியசித்யாதி) மருவினிய டேவமார்த்தம். (தன்னுறந்த) ஸுமஹரதை விஞ்சிவரிச்சை அடக்கிறது - ஸ்ரீவைகுண்டத்தம்போலே ரக்ஷயம் பெற்றிலோ பென்னும் குறைந்தியபடியாயிருக்கை. (கடன்மல்லைத்தலசயானம்) ஸ்ரீதந்தைக்கப்பயிசெய்தா நென்மருகு அவனுக்காக வந்து காற்குடைய மமபாகவந்து தனையிலே சாய்த்தருவினவிடமிதே. (உறைவாவை) குறுநர்விதயின் விடமென்றுவிட்டுப்போக மாட்டாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவிடம். அவ்வாஸாப்ரக்ஷிக்கலில் குறைவாதார் நடுவேயிறே வந்தபிடிக்கிறது. (எண்ணுதேயிருப்பாரை) திருப்பாற்கடலிலேவந்துசாய்த்தருவினவன்ஸ்ரீகடலிவைகுண்டத்தில் குறைவா இறுக்கக்கடவ அவன் ஸரணாரிகளாடுவே தன்னைப்பேணுதே சாய்த்தருவினவிது நமக்காகசெய்தான். “நின்றிருந்து வெஃகணைக்கிடத்தென்னநிர்மயே” என்று இத்தையது ஸந்திக்கவேண்டியிருக்க, இதில்நினைவின்றிக்கே, புறம்பேஉண்டுத்து காலசேஷம் பண்ணித் திரிபுமவர்கலோ.

சோமுன்வி - சோமுக்குமவன், ஸந்தீர்ஷவதுவ்கொண்டிருக்கும் புருஷனென்றபடி.

கொடுக்கும் என்னுதே, “ஊட்டிம்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருவிச்செய்கிறார் (கடலெனதுதடங்கி, ஸம்ஸர்மாய்த்து என்னுமளவும்.)

“பெருமானார், தலசயனத்துகறவானார்” என்ற படிக்கலில் வலிதாரியங்களை யுமட்டுகொண்டு, எண்ணுதையெனதுதே “எண்ணுதே” என்றதுக்குத் தாத்தப்படி மருவிச்செய்கிறார் (திருப்பாற்கடலிலேயித்யாதி.)

(இருப்பாரை) எண்ணதேயிருக்கையாவதும் ஒழியலாவதும் அதுக்கடியான கர்மசூயம் பிறவாமையாலே; வைத்யகார்யமிதே “இப்படி செய்திலோம்” என்னும் அதுதாபம் பிறக்குமது; அதுவுமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களை. (இறைப்பொழுதுமெண்ணோமே) சேதநாயிருந்து அஞ்ஞராயிருப்பாரை யெண்ணுவதொருபோதுண்டிதே, அப்போதும் எண்ணக்கடவோமல்லோம். அவஸ்துக்களோ பரிமணிப்பது மொருபோதுண்டிதே, அப்போதும் எண்ணோம். அவர்கள் தாங்கள் தங்களைக்கனக்க நினைத்திருந்தார்களாகிலும் அவர்களுையொன்றாக நினைத்திரோம். இவர்தாம் நினைக்கிற்போலே அவர்களுக்கு வஸ்துத்வமுண்டிடாவது; “மானிடவரல்லவொன்றென் மனத்தேவைத்தேன்” என்னக் கடவதிதே; கல்லிலும்செம்பிலும்வெட்டிற்று என்னுமாப்போலே, “அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள்தம்மடியான்” என்றிதே தம்மைச் சொல்லுகிறது. ஐஞ்ஞரநாங்குகளன்றுகாணும் இவர்க்கு நிரூபகம், ஹமவதஸேஷத்வமாய்த்து. ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பார்வண்ணமித்யாதி)நீர்பொருந்தாதாரையினுரென்றிறிந்தோம், நீர்பொருந்துவாரும் சிலருண்டோவென்ன; அவர்கள் ஜ்ம்வஜீத்தாடிகள் கொண்டு கார்யமில்லை, அவர்கள் தாங்களானோ மாகவமையும், இதுண்டாமித்தனையே அவர்கள் நம்மை நிர்வஹிக்கைக்கு என்கிறார். நீர் ப்ரதிகூலர் விஷயத்திலிருக்கும்உயிபடியிறிந்தோம், அதுகூலர் விஷயத்திலிருக்கும்படி யென்னென்ன; “எண்ணதே” என்றவகாரத்துக்கு ஸஹதுகமாகத் தாத்தர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எண்ணதேயித்யாதி). “இருப்பார்” என்றஅஸத்துக்கு (இப்படியித்யாதி). “இறைப்பொழுதும்” என்றதுக்குஉட்கருத்த (சேதநரித்யாதி). (போதுண்டிதே) என்றது-ஸவாஸவாஜநாயமாக எண்ணும்போதுண்டென்றபடி. “எண்ணோமே” என்ற வகாரத்துக்கு வ்யாவர்த்தயம்சாட்டுகிறார் (அவஸ்துக்களையித்யாதி). “எண்ணோம்” என்ற உத்தமனுக்குஹாவம் (அவர்களித்யாதி). எண்ணேனே என்னுதே, பூஜ்யதைதோற்ற ஸஹாவசர்ப்ரயோமம்பண்ணினதுக்கு ஹ்மீஷ்யமருளிச்செய்கிறார் (இவர்தாமித்யாதி). செம்பிலும்-தாம்பரஸாஸரத்திலும், இனி எண்ணுக்கை விஷயந்தானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அடிகளித்யாதி). பாசு-ரார்யம் (ஐஞ்ஞரேத்யாதி). ௧.

இரண்டாம்பாட்டு.—“கடன்மல்லேத்தலசயனம்-எண்ணும் நெஞ்சுடையார்” என்னவமைத்திருக்க, “ஆரெண்ணும்” என்கையாலே - ஜ்ம்வஜீத்தங்களில் எவ்வகைப்பட்டாரோயகிலும் அவர்கள் என்று ஸம்வார்யமாய், அத்தைப்பற்ற ப்ரஸாரப்ரதிவஹமுடத்தாலே தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீர்பொருந்தாதாரையித்யாதி) (இன்னொன்றிறிந்தோம்) என்றதுக்கு - எத்தனைஹேஹாதுவஸ்திகளாகிலும் (நரு எண்ணதாராகில் அவர்களை யெண்ணோம் என்னுநின்றொன்றிறிந்தோமென்று கருத்து. (சிலருண்டோ) என்றதுக்கு - எண்ணுமவர்களான திருமேணிஸ்ம்வஸ்திகளுண்டோ என்று கருத்து. இதுஎன்றது - இச்சேர்த்தியே உத்தேஸ்யமென்றபடி. “எண்ணதாரை - எண்ணோமே” என்றவோபாதி எண்ணும் நெஞ்சுடையாரை எண்ணுவோமே என்ன வேண்டாவோ, “ஆள்வாரோ” என்றதெதென்ன; [சய அதுக்கு ப்ரஸாரப்ரதிவஹமுடே ஹாவமருளிச்செய்கிறார் (நீர்ப்ரதிகூலர்விஷத்திலித்யாதி). (இருக்கும்படியென்னென்ன) என்றது - எண்ணும்படியென்றபடி, அவர்களை ஸத்துக்களாக எண்ணியிருப்பீரோ என்று கருத்து.

கூசச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறந்திருமொழி,

(அவனுரித்யாதி) புருஷகாரந்தானும் மிகையானவனுடைய ஊர். (கார்வண்ணம்) கறுத்தநிறம். (முதுமுந்நீரித்யாதி) பெரிய கடல்வினாம்பில் கடன்மல்லையில் ஸ்யலாயந்தை யாவர்சிலர் அதுஸந்யிப்பார், அவர்கள் எங்களை அடிமைகொள்ளக்கடவர். ... 2.

அங்கு, நமக்கெண்ணுகைக்கும் எண்ணமைக்கும் ப்ராப்தியில்லை, இதுக்கெல்லாம் கடவாரவர்களென்கிறார்.

(பார்வண்ணமடமங்கை) ஹ்ருமியைத்தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையளாய், கூமாதிமணங்களாலே குறைவற்றிருந்துள்ள ஸ்ரீஹம்பிபிராட்டி. (பனிநன்மாமலர்க்கிழத்தி) ஸ்ரமஹரமாய் விகலிதமாய் அழியிதிதாயிருந்துள்ள தாமரைப்பூவை ஜம்மமாக வுடையவள். இவர்கள், (நீர்வண்ணன் மார்வத்திலிருக்கையை முன்நினைந்து) ஸ்ரமஹரமான திருமேனியில் இடவருகைப் பற்றவும் அத்திருமார்வைப் பற்றவுமிருக்கிற விருப்பையும் அதுஸந்யித்து. (நீர்வண்ணன் மார்வத்தில்-பனிநன் மாமலர்க்கிழத்தி) என்று அந்வயமாகவுமாம்; மாதாயிருபிதாக்கள் சேரவிருந்தால் ப்ரஜைகளுக்குக் கடுகசென்று திட்டலாயிருக்குமிதே.

(அவனுரித்யாதி) அவன் பரமபடித்தைவிட்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரமஹரமான திருக்கடன்மல்லையை. கறுத்த நிறத்தைபுடைத்தாய், பழையதா யிருந்துள்ள-மூத்து முதிர்ந்த, முந்நீருண்டு-உய்கடல், அதினருகேயிதே. (ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையார்) ஏதேனும் ஜம்மமாகவுமாம், ஏதேனும் வீர்த்தமாகவுமாம், ஏதேனும் ஜ்ஞாநமாகவுமாம், இவ்விடத்தை யெண்ணும் நெஞ்சுடையாரா மித்தனையே வேண்டுவது. (அவரித்யாதி) அவர்கள் நின்றநிலைகளிலே, ப்ரமாணம் காட்டாதே, நம்மைக்காரியங்கொள்ளவுரியார். ... 2.

அங்கு - அந்தஹமவதவிஷயத்திலென்றபடி. (நமக்கெண்ணுகைக்கும் எண்ணமைக்கும் ப்ராப்தியில்லை) என்றதுக்கு - அவர்களை ஸத்துக்களென்று எண்ணுகையும் எண்ணமையும் நமக்குக்கிடமோ, அவர்களுடைய எண்ணுகையாலும் எண்ணமையாலும் நம்முடைய ஸத்த்வாலுத்தவங்கொன்று கருத்தது. இதுக்கெல்லாம் - எண்ணுகைக்கும் எண்ணமைக்குமென்கை. கடவர்களென்றது-நம்மைஆட்கொருயிண்டு ஸத்தையை நடத்துமவர்களென்கை.

“அவன்” என்றதுக்கு - வேடாஜப்ரவிய்யனே பரமவ்யோமநிலயனென்று தாத்பர்யம்விவகித்தது, “அவனுர்” என்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்திருார் (அவனித்யாதி.) (பழையதாயிருந்துள்ள) என்றது - “முது” என்றதின் வலிதாய்ம். மூத்த முதிர்ந்த என்றது-ஸங்ஹாரஸ்யம். (முந்நீருண்டு) என்றது-ஆத்தமீர், ஊத்துமீர், வர்ஷஜலம், ஆக மூன்றுவகைப்பட்ட நீரென்றபடி. ப்ரமாணம்காட்டாதே-கைங்கர்யத்திலிவ்வளவு இவ்வளவு என்னும்படிதானேயென்கை.

மூ.—ஏனத்தினுருவாகி நிலமங்கையெழில்கொண்டான் ;
வானத்திலவர் முறையால்மகிழ்ந்தேத்திலவங்கொள்ளு,
கானத்தின்கடன்மல்லைத்தலசயனத்துறைகின்ற
ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்றாயகரே. ௩.

ப - ரை.—ஏனத்தினுருவாகி - வராஹரூபியாய், நிலமங்கை - ஸ்ரீபூமிப்பிரா
டடியுடைய, எழில - அழகழியாதபடி, கொண்டான் - அண்டத்தினின்றும்ஒட்டு
விடுவித்து எடுத்துக்கொண்டவனாய், வானத்திலவர் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள், முறை
யால் - தங்களதங்களுடைய அதிகாராதுகுணமாக, மகிழ்ந்து-ஸந்தஷ்டசித்தராய்
க்கொண்டு, எத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, வரம் கொள்ள-தங்கள் அபேக்ஷிதங்க[டு
ளை வேண்டிக்கொள்ளும்படிக்கிடாக, கானத்தின் - மேற்புறத்திலேகாட்டையும்,
கடல் - கீழ்ப்புறத்திலே கடலையுமுடைத்தான, மல்லை - மல்லாபுரியிலே, தலசய
னத்து - ஸ்தலசயனத்திலே, உறைகின்ற - கணவளார்த்தருளுமவனாய், ஞானத்தின்ஒளி
உருவை - ஞ்ஞாநப்ரகாஸகமானவ்ஃரஹுத்தையுடையவனை, நினைவார் - நினைப்பவர்
கள், என் - எனக்கு, நாயகர் - ஸ்வாமிகளாவர், ... (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (ஏனத்தினியாடி) வராஹரூபியாய், ஸ்ரீஹிமி
ப்பிராடடியுடையபடி எடுத்துக்கொண்டான்.

வயா.—மூன்றும்பாட்டு.—(ஏனத்தியாடி) அப்போது ஏறிட்டுக்
கொண்ட வடிவைக்காட்டிப் பழைய வடிவை அழித்தான், அஹிமத
விஷயத்தோடே கலக்கைக்காக அவர்களுக்கும்படியே ஒப்பிப்பா[உய
ரைப்போலே. படுக்கைப்பற்றைநோக்கிப் ப்ரயாநமஹிஷிபக்கல்முக்கம்பெ
றுவாளைப்போலே, மஹாவராஹமான வடிவிலெழிலைக்காட்டி யிவனெ
ழிலைக் கொண்டான். ஹிமிப்பிராட்டியுடைய விஹிதியை ப்ரளயம்
கொள்ள, அத்தை யெடுக்கைக்காக நீருக்கும் சேற்றுக்கு மிளையாத
வடிவைக்கொண்டிவந்தெடுத்துநோக்கி, “நித்யஹிமிகள்நடுவேஓலக்க
மிருக்கக்கடவவவன் இவ்வடிவைக்கொண்டது நமக்காகவிதே !”
என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று எழிலிழந்தாளாய்த்து.

மூன்றும்பாட்டு.—(ஏனத்தினியாடி.) * அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களா
கியும் கிங்குமவன் என்று சொல்லுகையாலே - பெரியபிராட்டியார்க்கு புருஷகா
ரத்வமும் கைங்கர்யவர்பகத்வமும் கூடிற்றையாகிலும், * பார்வண்ணமடங்கை
க்கு அவையுண்டென்கைக்கு பதிவால்லம்யம் கண்டதுண்டோவென்ன வருளிச்
செய்கிறொன்று ஸம்மதி.

“ஆகி” என்ற அஃகுததத்ஹாவனுக்கு ஹாவம் (அப்போத்தியாடி.) படுக்கைப்
பற்று - ஸ்த்ரீகளுடைய மஞ்சள்காணி, கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஹிமித்தியாடி.) (சோ
க்கி) என்றவரஹம், இருக்க என்று ஸேஷம்.

௩௪௬ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, அருந்திருமொழி,

(வானத்திலவரித்யாடி) ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகள் தந்தாம் அயிகாராநுரூபமாக ப்ரீதியுடனே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி தங்களபேகதிதங்கள் வேண்டிக் கொள்ள. (கானத்தினித்யாடி) காடொருபுறமானதிருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்யஸ்யநத்திலே உறங்குகிற. (ஞானத்தினித்யாடி) ஜ்ஞாநஸ்வரூப னுமாய், ஜ்ஞாநஸுணகனுமாய், அவற்றுக்கும் ப்ரகாஸகமான விம்ரஹத்தை யுடையவனை நினைப்பார் என்றாயகர். ... .. ந.

(வானத்திலவர்) பரமபடித்திலித்யஸுரிகள். (முறையால் மகிழ்ந்தேத்தி) “இதுநன்று” என்னும் ஸ்யஸ்யாலேயிறே இங்குள்ளார் ஏத்துவது; ப்ரீதியூர்வகமாக ஏத்துவார் அவர்களிறே. (முறையால்) எங்கேனும் புருரிலும் முறைதப்பாமல் ஏத்துமவர்களிறே. அவர்கள், பரமபடித்தில் அடிமைசெய்யும் க்ரமத்திலேயேத்தி அது கூலவடித்தி பண்ண. (கானத்தித்யாடி) ஸ்ரீஹ்மப்பிராடடி யெழி லிழக்க, நித்யஸுரிகள் ஏத்தாநிற்க, இவற்றை யடையக் காற்கடைக் கொண்டு, தன்ஜாதிக்கதுருபமாகக் காட்டை விரும்பினுய்த்து. [நடு ஏனமானதுக்கு அதுரூபமாகக் காட்டை விரும்பினுன். (கடல்மல்லைத் தலசயனத்து) “ப்ரளயம் வந்தால் உதவப்பார்த்திருக்க வொண்ணது” என்று, ஏற்கவே இவற்றை ரகடிக்கும்படியை அதுஸ்யித்திக் கொண்டிருக்கிறவனை. (ஞானத்தினொளியுருவை) ஜ்ஞாநஸ்வரூப னுயுள்ளவனை. (நினைவார் என்றாயகரே) ஒருதலைக்காமமாய்ப்போகாமே, “இவன்வந்து கிடக்கிறது நமக்காக” என்று தாங்களும் நினைக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் ஆளாதபோது வேறு சிலர்க்கு சேஷஹதரல்லோம். ... .. ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு.—(விண்டாரைவென்று) அவன் ப்ரதிபக்ஷ நிரஸந ஸமர்யனயிருக்கச்செய்தே ஆதுகூலயத்தாலே கார்யங்கொள்வானாக நினைத்து வந்து கிடக்கிறபடியை யதுஸ்யித்து நடுபடுமவர்கள், என்னொருவனளவு மன்றிக்கே என்குலத்துக்காக நாயரவர்களென்கிறார்.

“வலங்கொள்ள” என்றதன்மயம் (அதுகூலயத்தப்பண்ணவென்தது.) இப்போது, “ஞானத்தினொளியுருவை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யகயநடுவே வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயமித்யாடி.) ஸம்ஸாரம் (ஜ்ஞாநேத்யாடி.) ஸ்வரூபனென்றது-ஸ்வம்மான அஸாயாரண யர்மமாகவுடையவனென்கை. “நாயகரே” என்ற ஏவகாராதத்பர்யம் (அவர்களித்யாடி.) ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு.—(விண்டாரையித்யாடி.) நிலமங்கைக்காகச்செய்த செயல் மாத்ரமன்றிக்கே, நிலமகளானமலர்மங்கைக்காகச்செய்த ராவணநிரஸநத்தை [நடு அதுஸ்யிக்கைக்கு ப்ரஃஸ்தோபயோகம் காட்டாநின்றதுகொண்டு, தொகுத்த தாத்பர்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவன் ப்ரதிபக்ஷத்த்யாடி.)

மூ.—விண்டாராவென்றவிவிலங்குண்ண, மெல்லியலார்
கொண்டாடும்மல்லகலமழலேற வெஞ்சமத்துக்
கண்டாரைக் கடன்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரைக்
கொண்டாடும்நெஞ்சடையாரவரெங்களுக்குலதெய்வமே. ச.

ப-ரை.—விண்டாரை-சிலசத்ருக்களை, வென்று - நிரவரித்த, அவர்களுடைய, ஆவி-
சுரீரத்தை, விலங்கு - நாய்நரிமுதலிய மீர்கங்கள், உண்ண - உண்ணும்படியாக
வும், மெல் - இயலார் - மீர்துஸ்வபாவைகளானஸ்தீர்கள், கொண்டு - விரும்பி,
ஆடும்-அணைக்கத்தக்க, மல்-மிடுக்கையுடைய, அகலம்-ராவணனுடைய மார்வத்தை,
அழல் - அச்சியானது, ஏற ஏறிபுஜிக்கும்படியாகவும், வெம்சமத்து-க்ருமானயி
யுத்தத்திலே, கண்டாரை - கண்டவராய், அந்தராமராமாதிமபடி, கடல்மல்லைத்தல
சயநத்துறைவாரை-திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயநத்திலே பள்ளிகொண்டருளு
மவனை, கொண்டாடும் நெஞ்சடையார் - நெஞ்சுடன்கொண்டாடுமவர்களையாவர்
சிலர், அவர்-அவர்கள், எங்கள் குலதெய்வம்-எங்கள் குலத்துக்குத்தெய்வங்களாவர். ( )

நாலாம்பாட்டு. (விண்டாராயித்யாடி) ஸத்ருக்களோ வென்று,

வ்யா.—(விண்டாராவென்று) நல்லவார்த்தை சொல்லச்செய்தே
யும், “நநமேயம்” என்றிருப்பாரையாய்த்து வெல்லுவது. வாலியை
நிரவரித்து, கடலை அணைசெய்து, ஊரைச்சூழப்போந்து, லங்கையை
அடைமறிப்படுத்தி, இனித்தான் அதுகூலிக்குமோ ! என்று அங்குடிப்
பெருமானைப் போகவிட்டு நல்வார்த்தை சொல்லுவித்து ; அதுவும்
கேளாதொழிய, பையல்கண்முகப்பே பரிநரத்தையடைய நிரவரித்து,
அதுக்குப் பொருந்தாதே வந்து எதிரிட நிராயுதக மிடுக்கத்துப்
பண்ணிவிடச்செய்தேயும், பிறற்றாளுமவந்து “என்னைக்கொல்ல
வமையும்” என்ன, பின்னையிறேகொன்றது. விண்டாரையாய்த்து உடு
வெல்லவல்லது. அதுகூலசங்கையுள்ள விடங்களில் “ஸஹீவஸா
ணமதஃ” “ஸஹீவஸாணமிஹதி” என்று, தான்ஸரணம்புகாநிற்கும்.
“பெருமாள், ‘நத்யஜேயஸக்யஹுந’ ‘ஏதத்வரதமம்’ என்றுநின்றார் ;
மஹாராஜர், ‘வய்யதாம்’ என்றேநின்றார்” என்று இவ்விடத்துக்கு
ஹட்டரருளிச்செய்யும்படி. இருவரும் ஸரணமதாசுணத்துக்குப்
பிணங்குகிறார்கள்.

விள்ளுகை - ஓட்டந்துப்போகையாய், அதுவே நிரூபகமாகச் சொல்லுகை
யாலே, எத்தனை ஸமாயாநம்பண்ணினாலும் நெஞ்சில்கலவாதே விண்டேபோகை
தோற்றுகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் (நல்லவிய்யாடி). இவர்தாம் நல்ல
வார்த்தை சொன்னதுண்டோ, ராவணன் நல்வார்த்தைக கிசைவனோவென்னுந்
(வாலியையித்யாடி). “விண்டாராவென்று” என்றதினாலேதானே - விள்ளாதார்த்
குத் தோற்பன்னென்று தோற்றுகையால், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (விண்டாரை
யாய்த்தித்யாடி). பெருமானும் சரணம்புகுந்தார் என்கைக்குஐத்தியம் (பெரு
மாளித்யாடி). பிணங்குகை - விவாடிப்பண்ணுகை. (பிணங்குகிறார்கள்) என்றவச
கரம், என்னென்று சொல்கும்,

௩௪௮ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

ஆவர்கள் ஆவியுண்டு - ஸரீரம், அவற்றை, நாயும் நரியும் தின்ன. (மெல்லியலாரித்யாதி) மெல்லியலார் ஆடரித்து அணைக்கும்மிடுக்கு டையமார்வானது அம்நியேறி ஊஜிக்கும்படி. மெல்லியலார் ஏறி ஊஜிக்கும் மார்வம் அழலேறிஊஜிக்க.(வெஞ்சமத்தித்யாதி)யுடியத்திலே இப்படிக்கண்டு அந்தரூமமாறத்திருக்கடல்மல்லையிலே கிடக்கிற வரை.(கொண்டாடுமித்யாதி) அவரை நெஞ்சுடனே கொண்டாடுவார் யாவார்சிலர், அவர் எங்கள் குலத்துக்குடையம். ... .. ஸ.

(ஆவிலிலங்குண்ண)ஆவர்கள் பேணிப்போந்த ப்ராணன்களை,கழுகும் பருந்தும் பற்றிமுடிக்க. அதாவதென் னென்னில் ; குற்றயிராகக்[ய] கிடக்கிற ஸமயத்திலே பிவைவந்து மேலிட்டபடியாலே சேஷித்த ப்ராணன்கள் அவற்றோடேபோகையைச் சொல்லுகிறது.

(மெல்லியலாரித்யாதி)ஸ்த்ரீகள் ஆடரிக்க,அத்தாலே பேணி வளர்ந்து போந்த மார்விலே, ஊஷ்டஸுத்தவங்களைக் கண்ட நாய்கள் மேல்விழப் பிற்காலிக்குமாப்போலே பிற்காலித்துப்போந்த அம்நிதத்தவமானது வந்து ப்ரவேசிக்க. (வெஞ்சமத்து - மல்லகலம்அழலேற - கண்டவனை) தனியிடத்திலே அதுக லவெஷத்தோடே வந்துதோற்றி வனுகரான பையல்களைக் கூட்டிக்கொடுவந்து ராஜபுத்ரர்களை அகற்றிக் களவிலே பிடித்துக்கொடுபோன பையல்களைப் போலன்றிகே, நேரே செவ்வைப்பூசலிலே. பிராட்டிதானும், “உடோ!,வாராய்! [உய வீரர்கள் வர்த்திக்கும் வழியில்லலகாணிசெய்தது” என்றும். (அழலேற-கண்டாரை) “அடியைவநிர்ஊயாலங்கா0 ப்ரவிஷ்டாஸஸூராய ராசமய:” என்கிறபடியே - அவன் பட்டுக்கிடக்க, “துணுக்கென்று எழுந்திருக்கும்” என்றுபார்த்து, “உன்னெல்லைக்குள்ளே ஆடித்தகிர ணங்களவந்து புகுரானின்றனகிடாய்!” என்றாளிறே; அப்படி மதிப்ப னாயிருக்கிற அவனுடைய மார்விலே அம்நியை ப்ரவேசிப்பித்து.

(கடன்மல்லைத்தலசயனத்துறைவாரை) “ஸாமத்துக்குச் செல் லாதாகிலன்றோ ஊன்ஊத்துக்கழியவேண்டுவது” என்று வளைப்புக் கிடக்கிறவரை. (கொண்டாடும்நெஞ்சுடையார்) “இவர் என்ன அபே சையாலே வந்துகிடக்கிறார், நமக்காகவிறே” என்று, “நின்றிருந்து வெடிகளைக்கிடந்த தென்னநீர்மையே” என்று இதிலே பிடுபடுமவர் கள். (எங்கள் குலதெய்வம்) “ குலடைவத0தத்பாடாரவிற்டம்” என் னுமளவிலல்ல எங்களது. ... .. ஸ.

“வல்லகு -” திரயக்காய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி) ஸரீரத் தையுண்ணுமதொழிய ப்ராணணையுண்ணுமோ என்னும் ஸங்கையை அதுவடிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி.) குற்றயிர் - குறுகினவயிர்.

“மெல்லியலார் -” மஃஊவாயிருக்கிற வார்த்தையுடையாரொன்று ஸஃஊர் யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளித்யாதி.) ஊஷ்டஸுத்தவம் - வயா வ்யாடிகள். “வெஞ்சமம்-” யுடியமாய், இப்படிவிசேஷணத்துக்கு வ்யாவஜீத்தி பூர்வகம் ஊவமருளிச்செய்கிறார்(தனியிடத்திலேயித்யாதி.)உடோ-ஸம்வோயநம். “கண்டாரை” என்கையாலே - காணுதது கண்டாரொன்று தோற்றுக்கையாலே, ஸத் திஷ்டாக்ரமுப்பாடிக்கிறார் (அத்யேத்யாதி.)

“எங்கள்” என்றபடிவாஸநை (குலடைவதமித்யாதி.) ... .. ஸ.

மூ.—பிச்சச்சிறுபிழைச்சமண்குண்டர் முதலாயோர்

விச்சைக்கிறையென்னு மவ்விறையைப்பணியாதே,

கச்சிக்கிடந்தவனுர் கடன்மல்லைத்தலசயனம்

நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன்னெஞ்சே.

௫.

ப.—பிச்சம்.—திரளானமயிலிறகையும், சிறு-சிறிய, பீலி-மயில்தோகையையும் கையில் கொண்டு திரிகிற, சமண்-அமணர், குண்டர்-வேதபாஹ்யரான நீசர், முதலாயோர்-முதலானவர்கள், விச்சைக்கு-ஸகலவிய்யைசருக்கும், இறை என்னும்-நிர்வாஹகனென்று ஒருவனைக் கைக்கொள்ளுவர்கள்; அவ்விறையை-அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அத்தப்பொய்த்தேவனை, பணியாத-ஆசிரியாமல், ஆசிரிதர்க்காக, கச்சி-கிருவெடுகாவிலே, கிடந்தவன்-கண்வளர்த்தருளுமவன், ஊர்-ஆசிரிதனை புண்டரீகரிஷிக்காக எழுந்தருளின ஊரான, கடன்மல்லைத்தலசயனம்-திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயரத்திலே பள்ளிகொண்டருளுகையை, நச்சி-ஆசைப்பட்டு, தொழுவாரை-தொழுவவர்களை, என்றன்-என்னுடைய, நல்-விலகணமான, நெஞ்சே—, நச்சு-நீயும் ஆசைப்பட்டுத்தொழு என்கிறார். ... (௫)

அஞ்சாம்பாட்டு. (பிச்சமித்யாடி) பீலியைச்சிறுகப் பிச்சமாகப் பிடித்துக் கையிலேகொண்டு திரிகிற அமணராகிற வழிகருக்கள் முதலாக. “கொழுநற்பிழைத்துப்பெறுமகன், குண்டகன்” என்பவர்களிறே. (விச்சைக்கிறையென்னும்) ஸர்வஜ்ஞன் என்று ஒருபேரைக்

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபிழைச்சமண்குண்டர்) நிழலுக்கிடாகக் கையிலே பிச்சத்தைப்பிடித்து, ஒருகையிலே பீலித் தழையைப்பிடித்து, கண்டார்க்கு “இவர்களும் சிலபார்மிகரோ” என்று தோற்றும்படி அதுகூலவேஷத்தை பரிமரஹித்து. (சமண்குண்டர்) அமணபுரநத்தை யரித்துக் கொண்டு நிற்கிற நீசர், குண்டென்று-ஆழமாய், அத்தால்-தாழ்ச்சியைச்சொல்லிற்றாய், நீசொன்றபடி. வேடிபாஹ்யரான நீசர், (முதலாயோர்) முதலானொன்றபடி. அவர்கள் [உருதுடக்கமான வெளியாயையும் லோகாயதிகளையும் நினைக்கிறது. (விச்சைக்கிறையென்னும்) வேஷைகலமயிமம்யனு ஸ்வரணை இல்லே

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பிச்சச்சிறுபிழைச்சமண்குண்டர்) “கொண்டாடும் நெஞ்சுடையார்-எங்கள் குலதெய்வம்” என்று தம்முடைய விய்யாஹத்தைத் தாமதுஸ்விக்வே; “*வஹுஹிமநஃ* நின்றவாநில்லாநெஞ்சன்றோ, நமக்கு இவ்விஹுதயிலே [நய இது நிலைநிற்கவற்றோ, அவைகிளமயங்ககள் பல நடமாடாநிற்கிறதே!” என்று தந்நெஞ்சைச் சேரப்பிடித்துக்கொண்டு உபதேஸிக்கிறோன் ஸ்வமதி.

பிச்சத்தை-திரளானமயிலிறகை. அல்பமானமயிலிறகு. (பீலித்தழையென்றது) யார்மிகரோவென்றது-ஜஹுக்களை மிதிக்கவொண்ணாது என்று வழிபொறுக்கிக்கொண்டு போருகையைப்பற்ற. “விச்சைக்கு-” வித்யைக்கு. “இறைநருபென்னும்” என்றத்தாலே-அவர்களிலொருவனைச் சொல்லுமத்தனை போக்கி வேறில்லையென்று தோற்றுகையாலே, அதுக்கு ப்ரஸத்தியூர்வகம் தாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வேஷைகேத்யாடி.)

கல்பித்துக்கொள்ளுவர்கள், பின்னையும் அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துக்குப் பரமானந்தேடவரும்; அதுகிடையாமையாலே தங்கள் உக்திகளாலே வர்பிக்கப்பார்ப்பார்கள்; அதுபின்னை அப்ரமானமாய் அதில்லையாய்க் காட்டும்; (அவ்விறையைப்பணியாதே) அஜ்ஜேவதையைந் ஆளுயிராதே. (கச்சியித்யாதி) திருக்கச்சியிலே திருவெஃகாவிலே பள்ளிகொண்டவனார். திருக்கடல்மல்லையை ஆசைப்பட்டுத் தொழுவாரா, நன்னெஞ்சே! நியுமாசைப்படு. ... .. ௫.

என்று, ஸர்வஜ்ஞன் என்று ஒருவனை கல்பிப்பார்கள்; பின்னை அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துக்குப் பரமானந்தேடவேண்டிவரும்; அதுதன்னைத் தந்தாமுடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கப்பார்ப்பார்கள்; அதுபின்னை அப்ரமானமாய் அதில்லையாய்க்காட்டும்; விடிமைக்கு நிர்வாஹகன் என்று ஒருவனைக்கொள்வார்கள்; அவ்விறையைப்பணியாதே. (அவ்விறை) என்று-முகத்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார்; பணியாதே) ஆப்தனைன்கொண்டு அவர்கள்கொல்லுகிறவற்றை ஆளுயித்து வர்த்தியாதே. (கச்சியித்யாதி) ஆப்திதர்க்காகத்துருவெஃகாவிலே படுக்கைமாறிக்கைமாறிக்கிடந்தவனை. ஓராப்திதனுக்காகத்தறைக்கிடக்கிடக்கிற ஷேஸம். அவன்தனக்குப் பரம்பராப்யமாகக் கொண்டுவந்து கிடக்கிற ஷேஸத்தை. (நச்சித்தொழுவாரா) கர்த்தவ்யமென்று தொழாநிற்கச்செய்தே, புறம்பேரெஞ்சு அந்ராபரமாயிருக்கையன்றிக், ஆசையின்கார்யம்தொழுகை என்று தோற்றும்படியிருக்கை. திருக்கடல்மல்லையைத் தொழுகிறவர்களுடைய அவ்வேற்றமெல்லாம் நமக்குடலாக அவர்களோஸ்ரேஹி. (என்றநன்னெஞ்சே) இது சொல்லுகிறதுஎன்வாபலமிதே. என்னுடைய உபேஷேநிரபேக்ஷமாக முன்னேப் பராவண்யத்தை யுடையையாயிருக்கிறவுனக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. எனக்குங்கூட வழிகாட்டுகிறவுனக்கு, நான் வழிகாட்டுகிறேனே. “மநவமதந்யாணா காரணாவந்பமோக்ஷயோ:” என்னக்கடவதிறே. ... .. ௫.

ஆப்திதர்க்கென்றது - திருமழிசைப்பிரான், கணிகண்ணென்பான், இவர்களுக்கென்றபடி. ஓராப்திதனுக்காக-புரிபுண்டரீகர்க்காக. அவ்வேற்றமெல்லாம் நமக்குடலாக வென்றது - அவர்கள் ஹவந்விஷயத்திலே பண்ணுமவையெல்லாம் நமக்காகப் பண்ணுகிறார்களென்று ஸ்ரேஹியென்னுதல், அவையெல்லாம் நமக்கு அவர்கள் விஷயத்திலேயுண்டாம்படிஸ்ரேஹியென்னுதல். * முந்தற்றநெஞ்சானதம்முடையநெஞ்சை அதிஸ்நகைபண்ணி, “அவ்விறையைப்பணியாதே” என்றும் “நச்சு” என்றும் சொல்லுகையெவ்வனேசேருமது, ஒருபடிசேர்ந்தாலும் இப்போது “நெஞ்சே” என்றதசேருமோவென்ன; அதனைப்பரிஹரிக்கிறார் (இதுவித்யாதி.) இத்தால்-நன்னெஞ்சானகையாலேதானே தங்கீகரணத்துக்காகச் சொன்னதும் உபயோகத்தமென்றதாய்த்து, ... ௫.

மூ.—புலன்கொள்ளிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மாகளிற்றினமும்
நலங்கொள் நவமணிக்குவையும்சுமந்தெங்கும்நான்றொசிந்து
கலங்களியங்கும்மல்லைக் கடன்மல்லைத்தலசயனம்
வலங்கொள்மனத்தாரவரை வலங்கொள்ளென்மடநெஞ்சே. சு.

ப - ரை.—புலன் - ஸர்வேந்திரியங்களையும், கொள் - தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிற, நிதிக்குவையோடு - பொற்குவையையும், புழை - துளையையுடைத்தான, கை - கையையுடைத்தாய், மா-பெரிதாயிருந்துள்ள, களிற்றினமும்-யானைத்திரனையும், நலங்கொள் - நன்றான, நவமணிக்குவையும் - நவரத்தந்திரனையும், சுமந்து-தாங்கி, எங்கும் - பார்த்தவிடமெங்கும், ஏறினசரக்கின்கணத்தாலே, நான்-தாழ்ந்து, யொசிந்து - அலைபாரிந்துள்ள, கலங்கள் - மரக்கலங்களானவை, இயங்கும்-எஞ்சரியாரின் துள்ள, மல்லை-பெருமையையுடைத்தான, கடன்மல்லைத்தலசயனம்-கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயனத்திலேபள்ளிகொண்டிருக்குமவனை, வலங்கொள்மனத்தாரவரை-ப்ரதகூடணம்பண்ணுகை ஸ்வரூபப்பாடித்தமென்று நினைத்திருக்குமவர்களை, என்மடநெஞ்சே - எனக்குக்கீழ்ப்பட்டிருக்கும் மரஸ்ஸே, கால்படைத்தப்பரையோஜமம்பெறும்படி, வலங்கொள் - வலம்வந்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாராயென்கிறார். ... (சு)

ஆறும்பாட்டு. (புலன்கொள்தியாடி) ஸர்வேந்திரியாபடி
பொற்குவையுடனே, துளையையுடைத்தான கையையுடைய யானைத்திரனும், (நலமித்தியாடி) நன்றான நவரத்தந்திரனையும் சுமந்து, (எங்கும்) பார்த்த விடமெங்கும், கணத்தையிழிவிட்டு அவைநாலுகையாலே போகமாட்டாதே நீரிலேநின்று அலைகிற, கலமுண்டு - மரக்கலம், அப்படிப்

ஆறும்பாட்டு.— (புலன்கொள் நிதிக்குவையோடு) கண்டார்க்கு “ மமேஷம் ” என்னவேண்டும்படியிருக்கிற பொற்குவையோடே. (புழைக்கைம்மாகளிற்றினமும்) துளையையுடைத்தான கையையுடைய பெரியமத்தமஜங்களினுடையகிரனும். (நலமித்தியாடி) நவரத்தந்திரனும். (நலங்கொள்) என்கிறது - இக்களையிலேகொடுவந்து ஒருவர் கையிலேயிட்டு நன்மைபார்க்க வேண்டாதபடியாயிருக்கை. (சுமந்து) நற்சரக்காகையாலே “ பொறுக்கும், பொறுது ” என்றுபாராதே ஏறிடுவர்களாய்த்து. (சுமந்தெங்கும் நான்றொசிந்து) ஏறின சரக்கின் பெருமையாலே எங்கும்தாழ்ந்து, ஒசிந்து- “ அங்கேயிறந்து, இங்குயென்கே முறிந்தது ” என்னும்படி உயத்தோடே மரக்கலங்களானவை

ஆறும்பாட்டு.—(புலன்கொள்தியாடி) நன்னெஞ்சாகையாலே இவர்கொன்ன உபலேஸம்வலித்தது, ஆகையாலே பொன்னுமணியும் கொழிக்கும்படியும் மஜாநைஸ்வரியம் குறைவறும்படியுமாகக் கலங்கள்நடமாடுகிற திருக்கடல்மல்லையில் ஹேமயதையை யதுஸந்யியாநின்றுகொண்டு, ஹாவதவிஷயத்தி லறுகலவலித்தியைச் செய்யச்சொல்லிவிடுகிருளென்று ஸம்மதி.

“ புலன் ” இந்திரியங்களை, “ கொள்ளுகை-” தாவின்கையாய், தாப்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கண்டார்க்கித்தியாடி). “ குவை-” குவியல், ராஸியென்கை, நற்சரக்கு - ஏவலஸ்தங்கள், “ நான்-” தாழ்ந்துஎன்றாய், அதினர்யம் (ஏறினவித்தியாடி), “ஒசிந்து” என்றதுக்குத்தாப்பர்யகயநமுவேந மேலுக்காயும்(அங்கேயித்தியாடி)

மூ.—பஞ்சிச்சிறுகூழையுருவாகி மருவாத

வஞ்சப்பெண் நஞ்சுண்டவண்ணல், முன் நண்ணாத

கஞ்சைக்கடந்தவனார் கடன்மல்லைத்தலசயனம்

நெஞ்சில்தொழுவாராத் தொழுவாயென் தூய்நெஞ்சே. எ.

ப - ரை.—பஞ்சி - பஞ்சபோலேமர்தவாய், சிறு - குழந்தையிததுக்கட்ட
வொண்ணாதபடி சிறிதாயிருந்தள்ளுகூழை - மயிர்முடியையுடைத்தான, உருவாக் -
பாலருடையபடிவையுடையனாய், மருவாத - பொருந்தாது, வஞ்சம் - வஞ்சகையை
யுடையளான, பெண் - பூதநையுடைய, நஞ்சு - முலையில் வ்ஷத்தை, உண்ட - உழுது
செய்த, அண்ணல் - ஸர்வஸ்வாமியாய், முன் - முன்னே, நண்ணாத - தன்னைச்
கிட்டி ஆராயியாத, கஞ்சை - சம்ஸனுடையகருத்தை, கடந்தவன் - கடந்த கர்வ
ணனுடைய, ஊர் - ஊரான, கடல்மல்லைத்தலசயனம் - கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயந
த்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கையை, நெஞ்சல் - நெஞ்சோடெகூட, தொழுவாரை -
தொழுவவர்களை, என் - எனக்குபவ்யமாய், தூய் - பரிசுத்தமான, நெஞ்சே!—
தொழுவாய்-தொழப்பாராயென்கிறார். ... .. (எ)

பட்டமரக்கலங்கள் மேலேமேலேவருகிறமல்லை. (கடல்மல்லையித்யாதி)
திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனம் வலங்கொள் மருஸ்தையுடையவர்களை
நீயும்வலங்கொள், எனக்குஹவ்யமானநெஞ்சே! ... .. க.

ஸனூரியாநின்னுள்ள பெருமையையுடைத்தான கடன்மல்லைத்தலசய
னம். இதுகொண்டு தாம்விநியோஜம் கொள்ளுகைக்காரர் சொல்லுகிற
ரன்றிறே. அச்சோலையோபாதி அங்குத்தைக்கு அலங்காரமென்று இவர்
ஆடிக்கிறது. (வலங்கொள்மனத்தாரவரை) திருக்கடல்மல்லையிலேகூடிக்
கும்நெஞ்சுடையவர்களை. “பின்னிதிருநறையூரையரும்ஊட்டமுமாக
ப்ரஹ்மணம்பண்ணும்போது நான் பின்னேபோனேன், நம்மைப்போ
லே தேவைக்கு பரகுபரகு என்று வருகையவ்விக்கே, திருமாவிகை
களையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே
பார்த்துக்கொடுப்போரும்படிகான்!” என்று நஞ்ஜயரருட்செய்வர்.
(அவ்வாவலங்கொள்) நமக்கு அவர்களின்ற நிலைபோராது, அவர்
கள்பக்கலதுவர்த்தநந்திலே அவ்வயிக்கவேணும். (என்மடநெஞ்சே)
என்றோடு ஒருமிடறும் எனக்கு ஹவ்யமானநெஞ்சே என்கிறார். க.

“மல்லை” என்றதுக்கர்யம் (பெருமையென்றது.) திருக்கடல்மல்லையை யிப்
படி வர்ணித்தவர்க்குஉட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்யாதி.) நெஞ்சு சுழிக்
கும்படிக்கு ஒரு ஸர்வாஹ்மருளிச்செய்கிறார் (பின்னையித்யாதி.) தேவைக்கு - அகர்
த்தவ்யத்துக்கு. அவர்கள் நின்றநிலை - நெஞ்சுசுழிக்குமளவு. இத்தால்-நான்காயிக
பர்யஹ்மக அதுகூலவீத்தியைப்பண்ணும்படி ஆசைப்படவேணுமென்றதாய்த்து.

ஏழாம்பாட்டு.—(பஞ்சிவித்யாதி.) நீர் “மடநெஞ்சே” என்று மிகவும்கொண்
டாடி, ஹவத்விஷயத்தில் காயிகபர்யஹ்மக அதுகூலவீத்திகளைப் பண்ணச்
சொல்லாநின்றீர், சொல்லும்போது மெய்யென்றுதோற்றுகையும், அந்நரம் அந்த
ருகி நிலைநிலாதேபோகையுமாய் வருகைக்கு ஹேதுவான விரோயிவர்மம் கழிய
க்காணெனென்ன; அதுக்கு கர்ஸாரியிருக்கிறான், நீ அவர்களைத் தொழாயென்கிசய
ருொன்று ஸம்மதி.

ஏழாம்பாட்டு. (பஞ்சியித்யாடி) பஞ்சபோலே ம்ஃஃவானஉடம் பும், பிடிக்கொடாக்குமுலையுமுடைய, தாயுருவாய். (மருவாதவித்யாடி) பொருந்தாவனூந்தையுடைய பூதநைநஞ்சை அமுதுசெய்த ஸர்வ ஸேஷியை. (முன்னித்யாடி) முன்பு கஸனுடையநினைவைக் கடந்த[டு க்ஃஷ்ணனுடையபூர் கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை. (நெஞ்சித்யாடி) நெஞ்சோடேகூடத்தொழுவாரா நீபும் தொழப்பாராய் நெஞ்சே!. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (பஞ்சிச்சிறுகூழையுருவாகி) பஞ்சபோலே ம்ஃஃவாய் குமுன்று பிடித்துக்கட்டவொண்ணாதபடியான மயிர் முடியையுடைய வாலருடைய வடிவையுடையனம் ; “ பெய்யும்பூங் குழல் - பிள்ளை ” என்னக்கடவதிநே. அன்றிக்கே, (கூழை) என்றால் - ஸ்தீரிகளுடைய குமுலுக்குப் பேராகையாலே, ம்ஃஃவாய்க் குமுன்று பிடித்துக்கட்ட வொண்ணாதபடியான மயிர்முடியையுடைய பூதநையுடைய மயிர்முடியைச் சொல்லிற்காகவுமாம். யஸோஷைப் பிராட்டிவடிவைக்கொடு வருகிறானாகையாலே, தன்னைப்பேணிக்[டு கொடுவருமிநே. (சிறுகூழை) என்றதுக்குச் செய்வதென்னென்றால் ; எல்லாம் செய்தாலும் பிள்ளையும் பாறிப்பறந்து கிடக்குமிநே. (மருவாதவஞ்சப்பென்) ஹ்ஃஃயத்தில் ப்ராதிகூல்யத்தை யுடையளாய், அதுதன்னை ஆதுகூல்யவாத்நாலே பேணிக்கொடுவருமிநே. சமைந்துவந்த பூதநையுடைய. (நஞ்சுண்டவண்ணல்)[உயி அவருடைய விஷத்தை அமுதுசெய்த ஸ்வாமி. “ ஸ்தந்யஸ்திஷிஷி ஸ்ரமிஸூர ரஸ்யமாவ்ஜஹிஷ்ஃரோ ” என்னக்கடவதிநே. ஜமகி மேஷியான தன்னைமிநே நோக்கித்தந்தது.

(முன்னண்ணாதவித்யாடி) முன்பு கஸன்வரவிட்ட விரோயிகளை நிரஸித்தபடியைச் சொல்லிற்று ; விரோயிவர்மத்துக்கு வேர்ப்பற்றான இப்பையல்தன்னைக் கிழங்கெடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. “ஒருபடியாலும் கிட்டோம்” என்றிருந்த கஸனைநிரஸித்து, அதுகூலர்க்குத் துணையாகவேனும் என்றுவந்து கிடக்கிறவனுடைய திருக்கடல்மல்லையை. (நெஞ்சில்தொழுவாரை) வாய்விடகூழமரனறிக்[டு யிருக்குமவர்களை. (தொழுவாய்)அத்தத் திருக்கடல்மல்லையையும்[௩ய அங்குக்கிடக்கிற நாயனாரையும் தேடியிராதே, தொழுவார்க ளுடைய ஸ்வராய்த்தொழு. (என்னாய்நெஞ்சே) த்ஃயஸேஷத்தவதளவிலே நிற்கும்படியான ஸம்பியையையுடையமிநே நீ. ... .. எ.

குமுன்று - ஊட்டி. இது, * சிறுமையின் தாத்தாய்ம். கூழை, ஐம்பால், ஒதி, கூந்தல், சோதை என்றுமயிர்முடிக்குப் பேராகையாலே, அருளிச்செய்கிறார்[௩டு (மயிர்முடியையென்று.) யஸோஷையைப்போலே பேணிவருகிறாளாகில் “சிறுகூழை” என்னப்போமோ என்னும் ஸங்கையை அதுவடித்தப்பரிஹிக்கிறார் (சிறுகூழையித்யாடி.) எல்லாம்செய்தாலும் - எத்தனை என்னெய்தடவிக்கோதிமுடித்தாளையாகிலும். “ அண்ணல் ” என்று விஸேஷித்தவருடைய ஹ்ஃஃயத்தையருளிச் செய்கிறார் (ஜமகித்யாடி.)

முன் - முந்திறமுன்னம், நண்ணாத, கஞ்சை - கஸநை என்று ஸம்ஸாராய்மாய், தாத்தாய்மருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாடி.) “நெஞ்சில்” என்று [ஸேஷித்ததுக்குக்கருத்து (வாயித்யாடி.) * தூய்மையாவது - ப்ரகீர்த்தாநுண்ணமாக ஹ்ஃஃயத்தவைவஹமயிகையென்றருளிச்செய்கிறார் (தடியேத்யாடி.) ...

மு.—செழுநீர்மலர்க்கமலம்திரையுந்து வன்பகட்டால்
உழுநீர்வயலுழவருழப் பின்முன் பிழைத்தெழுந்த
கழுநீர்கழகமழும் கடன்மல்லைத்தலசயனம்
தொழுநீர் மனத்தவரைத் தொழுவாயென் தூய்நெஞ்சே.

ப - ரை.—வயல் - வயல்களை, உழுநீர்-உழுகையேஸ்வபாவமாகவுடையாரன், உழவர் - உழுநீரானவர்கள், செழு - அழகிய, நீர் - நீரிலே, மலர் - அலர்ந்த, சமலம் - தாமரைகளானவை, திரை - நீர்த்திரைகள், உந்து - தள்ள, வன் - வலிய, பகட்டால் - எருதுகளைப்பூட்டி, உழ - வயலைஉழ, பின்முன் - பின்னும்முன்னும், பிழைத்தெழுந்த-தப்பியெழுந்த, கழுநீர்-செங்கழுநீரும்தாமரையும், கழகமழும்-[ய] நறுநாற்றம்கமழாநின்றன, கடன்மல்லைத்தலசயனம்-கடன்மல்லைத்தலசயநத்தை, தொழு - தொழுகிற, நீர் - நீர்மையையுடைத்தான், மனத்தவரை - மனஸ்ஸுடையவர்களை, என்னாய்நெஞ்சே—, தொழுவாய் - தொழப்பாராயென்கிறார். (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (செழுநீரித்யாடி) செழுமை - அழகும், பெருமையும். அழகியநீரிலே அலர்ந்த தாமரைகளானவை நீர்த்திரைகள் தள்ள. (வன்பகடி) வலியெருதுகளைப்பூட்டியவயலைஉழ, பின்னும்முன்னும் தப்பியெழுந்த தாமரையும் செங்கழுநீரும் நறுநாற்றம் கமழும்

எட்டாம்பாட்டு.—(செழு நீ ரி த் யா டி) மலர்ந்த தாமரைகளையும் ஜலஸம்ஸீயிகளையு முடைத்தாயாய்த்து வயலிருக்கும்படி; இவ்வயலைத்தறைகண்டு உழுகைக்காக, அத்திரைகளையும் தாமரைகளையும் காலாலேதள்ளுவார்கள். (வன்பகட்டால்) பரளயத்திலேயும் உழவற்றாயாய்த்து அவ்வெருதுகள்தானிருப்பது. (உழுநீர்வயலுழவருழ) எப்போதும் நடுவது உழுவதாய்ப் போருகையாலே உழுகையே ஸ்வாவாமாகவுடைத்தானவயலை, கர்ஷகரானவர்கள் உழ. (பின்முன்பிழைத்தெழுந்தகழுநீர்கழகமழும்) இவர்கள் உழாநிற்க, பின்[உரு] னும் முன்னும் தப்பிநின்ற செங்கழுநீரானது, இவர்கள் ஸ்ரமத்தை ஆற்றுகைக்குறுப்பாக பரிமளத்தை ப்ரவலியாநிற்கும். அன்றிக்கே, இவர்கள்முன்னேயுழுதுகொடுபோகாநிற்க, பின்னேதப்பிநின்ற கழுநீர்கழகமழுமென்றுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, (வயலுழவருழப்பின்முன்பிழைத்தெழுந்த) முன்பே ஒருக்கால் உழுதுவைப்பாக்கிறே[கூய]

எட்டாம்பாட்டு.—(செழுநீரித்யாடி.) பூதநாகஸ நிரஸமாத்ரமன்றிக்கே, புண்டரீகருடைய அபேக்ஷிதம்செய்து பூவ்விதித்துக்கொண்டவன் வர்த்திக்கிற ஜூரில் ஸமாராயரோபகரணங்களான புஷ்பஸம்ஸீயிதன்னை அதுஸநியாநின்று கொண்டு, அவ்வுகைத் தொழுவவர்களைத் தொழச்சொல்லிவிடுகிறான் என்று ஸங்கதி.

“மலர்க்கமலம் - செழுநீர் - திரையுந்து” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (மலர்ந்தவித்யாடி.) “பகடி” என்று - வ்ஷிஷஹங்களாய், அதின் வன்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலேயுமித்யாடி.) உழவர்களுடைய முன்புரலோமும் பின்புரலோமும் பிழைத்தென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “முன் - உழ, பின் - பிழைத்து” என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து, ஸ்வுலபரமாகவும் காஃஸ்பரமாகவும் இரண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேவிய்யாடி வாக்யத்வயுத்தாலே.)

மூ.—பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடுபிஞ்ஞகேனாடு

இணங்கு திருச்சக்கரத்தெம்பெருமானார்க்கிடம், விசம்பில்

கணங்களியங்கும்மல்லைக் கடன்மல்லைத்தலசயனம்

வணங்கு மனத்தாரவரை வணங்கென்றன் மடநெஞ்சே. கூ.

ப-ரை.—பிணங்கள் - பிணங்களைச்சுடுக்கிற, இடுகாடதனுள் - சுடுகாட்டிலே,

நடமாடு - நர்த்தம் பண்ணுவதென, பிஞ்ஞகேனாடு - ஸஹாரகர்த்தாவானநூர்

னோடேகூட, இணங்கு - பொருந்திய, திருச்சக்கரத்த - திருவழியாழ்வானைத்

திருக்கையிலேயுடைய, எம்பெருமானார்க்கு-என்னுடையநாதனுக்கு, இடம்-இடமாய்,

விசம்பில் - ஸ்வர்க்காதி லோங்களிலுள்ள, கணங்கள் - தேவகணங்கள், இயங்கு

கும் - வந்துஆஸ்ரயியாபின்றுள்ள, மல்லை - பெருமையையுடைய, கடல்மல்லைத்தல

சயனம் - கடல்மல்லைத் தலசயனத்தை, வணங்கு மனத்தாரவரை - வணங்கும்

நெஞ்சுடையாரை, என்றன்மடநெஞ்சே! வணங்கு.— ... .. (க)

கடல்மல்லைத்தலசயனத்தைத் தொழுகிற நீர்மையையுடைய நெஞ்சு

உடையாரை, என்றுநெஞ்சே! தொழ. ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிணங்கரித்யாடி) பிணங்கள்சுடுகிற சுடுகா

ட்டிலே ஸனூரிக்கிற ருத்ரனுடனே, இவனுமொரு அபிகாரிபுருஷன்

அப்போது தப்பிநின்ற செங்கழுநீர்அலருகைக்கு ஒருஸனூரம்பண்

ணினுப்போலே யிருக்கும். (கடல்மல்லையித்யாடி) திருக்கடல்மல்

லையைத்தொழுகை காடாலிக்கமாகை தவிர்த்து, ஸ்வவாவமாம்படியான

நெஞ்சையுடையாரை. (தொழுவாயென்னுயர்நெஞ்சே) அவர்களுக்கு

ஊரைத்தொழுகை யாத்ரையானவோபாதி, அவர்கள்தங்களைத் தொ

ழுகைகிடாய் உனக்குயாதரை !. ஹமவதஸேஷத்வம் நன்று என்று

உபதேஸிக்கலாம்படியிறே உன்ஸம்யபியிருக்கிறது. ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பிணங்கரித்யாடி) மனிச்சுக் கல

வாத நெஞ்சையுடைய ருத்ரனோடேகூட. ஸம்ஸாரநஹ்மியிலே ஆடா

நின்றுள்ள ருத்ரனோடேகூட. அஹிமாரோபஹதரானவர்களுக்கும்

நித்யஸஞ்சிகளுக்குமொக்கத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்து நிற்கும்

ஸனூரம்பண்ணினுப்போலே - களைகொத்தினுப்போலேயென்கை. செங்கழுநீர்

ஸம்ஸாரமாய் வருகைக்காக உழவாகிற ஸனூரம்பண்ணினுப்போலே என்றுகூறு

வாக்யார்டம். ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பிணங்களித்யாடி) கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லப்பட்ட புஷ்பா

த்யுபகரணங்களைக்கொண்டுஆஸ்ரயிப்பார்க்கு உழப்பானவன்ஸௌஸீல்யத்தையது

ஸயிக்கிறாரென்று ஸம்மதி.

சுடுகாட்டில்பேயாய் மதுஷ்யருடைய வ்யாபாரமில்லாமையால் (மனிச்சுக்

கலவாத நெஞ்சையுடைய) என்கிறது. வாக்யார்டம்(ஸம்ஸாரநேத்யாடி) பிஞ்ஞ

கன் - பிராகிணீராய், அவன்உபலக்ஷணமாகத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (அஹி

மாரேத்யாடி.)

—சூசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

மூ.—கடிகமமுநெடுமறுகிற்கடன்மல்லைத்தலசயனத்
தடிகளடிபேரினையு மடியவர்கள்தம்மடியான்
வடிகொள்ளெடுவேல்வலவன் கலிகன்றியொலிவல்லார்
முடிகொள் நெடுமன்னவர்தம் முதல்வர் முதலாவாரே.க0.

ப - ரை.—கடி - நறுநாற்றம், கமமும் - கமழாநின்றது, நெடு - பெரிய, மறுகின் - வீதிகளையுடைத்தான, கடல்மல்லை-திருக்கடல்மல்லையிலே, தலசயனத்த-ஸ்தலசயனத்திலே பள்ளிகொண்ட, அடிகள் - ஸ்வாமிபுடைய, அடி - திருவடிகளை, நினைபும்அடியவர்கள்தம் - நினைப்பாருடைய, அடியான் - அடியாராய், வடிகொள் - கூர்மையையுடைத்தாய், நெடு-பெரிய, வேல்வலவன் - வேலாலபொருவல்லாரை, கலிகன்றி - ஆழ்வார், ஒலி - அருளிச்செய்ததிருமொழியை, வல்லார் - கற்கவல்லவர்கள், முடிகொள் - கிரீடதாரிகளான, நெடுமன்னவர்தம்முதல்வர் - ராஜாதிராஜர்களுக்கும், முதலாவார் - ப்ரதாராவரென்குறர்.... (ச0)

என்று எண்ணலாம்படி தன்னைமறைத்து, கூடநிற்கிற கையுந் திருவாழியுமான என்னையனுக்கிடம். (விசும்பிசித்தியாடி) ஸ்வர்மாழிலோகங்களில் ஷேவமணங்கள் தங்களபிகாராவாப்திக்குவந்து ஆளுபிக்கும் திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை வணங்கும்நெஞ்சுடையாரை, மடநெஞ்சே ! நீயும்வணங்கு. ... .. சூ.

பத்தாம்பாட்டு. (கடிகமமுமித்யாடி) நறுநாற்றம் கமழாநின்றதுள்ளபெரியதெருவையுடைய திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்தலசயனமாகப் பள்ளிகொண்ட ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளை நினைப்பாருடைய. (அடியவர்கள் தம்மடியான்) இவருடைய கபபிலுஞ்சுடரொளியிமே இத்திருமொழி.

நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. திருவாழியாழ்வானைச் சொல்லுகிற விடம் - நித்யஸஞ்சிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (விசும்பில்கணங்களியங்கும் மல்லை) இங்கேவந்து சாய்ந்தருளின நீர்மையை அதுநுஸ்பித்து, நித்யஸஞ்சிகள் ஸஞ்சுரிக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.அன்றிக்கே, ஆகாஸத்திலே ஹோமப்ரியாநரான யக்ஷமந்தர்வர்கள் ஸஞ்சுரியாநின்றதுள்ள பெருமையையுடைய திருக்கடல்மல்லையை. (வணங்குமனத்தாரவரை) தொழும் நெஞ்சுடையாரை. (வணங்கு-மடநெஞ்சே)[நடுஅவர்கள் தொழும் விஷயத்தைத் தேடியிராதே, உனக்குத்தொழுகைக்கு விஷயம் அவர்கள்தாங்கள் கிடாய் !. ... .. சூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(கடிகமமுமித்யாடி) பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றதுள்ள பெரியவீயிகளையுடைத்தான திருக்கடல்மல்லையிலே வந்து கண்வளருகிறஸ்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையேஅதுஸந்ருஸ்பிக்கும் ஸேஷஹஞ்சார் ஸேஷத்வத்திலே நின்றவன். ஜ்ஞாநாநந்தங்களல்ல நிரூபகம், ஹாமவதஸேஷத்வமென்குறர்.

“மல்லை” என்றநினர்யம் (பெருமையென்றது) ... .. சூ.

பத்தாம்பாட்டு.—(கடியித்யாடி.) “மறுகில்” என்றநினர்யம் (வீதிகளையுடைத்தானவென்றது.)

(வடிகொளிய்யாடி) கூரிய பெரியவேல்வல்ல ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருமொழிவல்லார். (முடிகொளிய்யாடி) லோகத்தைரங்கிக்கைக்கு ப்ரயாநரான ராஜாக்களுக்கும் ப்ரயாநராவார். ... .. க0.

வாடிகேஸரி அழகியமணவாளச்சியர் திருவடிகளேஸரணம்.

(வடிகொள்ளெடுவேல்வலவன்) காக்கைக்குக் கையிலே வேல்பிடித்தா ப்போலையாய்த்து ஸேஷத்வத்திலும்ஹாமவதஸேஷத்வத்திலே நின்ற படி. கூர்மையையும் ஒழுகுநீட்சியையு முடைத்தான வேலையுடைய ராய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸமரூபராயிருந்துள்ள ஆழ்வாருடைய இத்திருமொழியை அஃய் க்கவல்லார். (முடிகொளிய்யாடி) முடியையுடையராய் நாட்டுக்கு அநந்யப்ரயாநராயிருந்துள்ள கூத்தரியர்க்கு ப்ரயாநரான வ்ரஹ்மாடிகளுக்கும் நிர்வாஹகரான நித்யஸூரிக ளோடு ஸடிஸூராகப்பெறுவர். ... .. க0.

அடிவாவு.—நண்ணுத பார் ஏனம் விண்டார் பிச்ச புலன்
பஞ்சி செழு பிணம் கடி திவன்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளேஸரணம்.

காக்கைக்கு-ரகழிக்கைக்கு, (ஹாமவதஸேஷத்வத்திலேநின்றபடி) என்றதுக்கு-பிற் காலியாதேவின்றபடி என்றுகருத்து. கூத்தரியர்க்கு-மது மாந்யாதா பேரல்வார்க் கென்றபடி. ... .. க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

இரண்டாம்பந்து - எழாந்திருமொழி - நிவனும். பாவேசும்.

ததீயஸேஷத்வபர்யதூமாக ஹமவதுவவம் பண்ணுகையாலே தம்மு டைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தை அதுஸந்யித்தாராய்நின்றார்-கீழ்;

ததீயஸேஷத்வபர்யதூமாக ஹமவதுவவம் பண்ணுகையாலே தம்முடைய அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தை அதுஸந்யித்தாராய்நின்றார்;

அ.—நிவனும்வெண்மதி ப்ரவேசும்.—கீழ்த்திருமொழியிலே - ஹாமவதர்களே ப்ரபக ரென்று மதுஸந்யித்த ஆழ்வார்தமக்கு திருபகத்வேர திருவடிகள் ப்ரஸ் ததமாய்த்து; தாய்முலையையினைத்த ப்ரஜையோபாதி ப்ரவணமாய் இவர்திருவு ள்ளம் அவர்களுக்கு உத்டேஸ்யமான திருவடிகளில் பினியுண்டது; நினைத்தபோ தே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றிலர்; அத்தால் கடற்கரையெல்லாம் ஆராயத்துடன் கினார்; அவ்நனே ஒருபெண்பித்தனையிருக்கக்கண்டு திருவிடவெந்தை பெயம்பெ ருமானுள் நயந்தாளாய்த்து; அதுதானும் நினைத்தபோதே பெருமை பெண்ணுடை யுடுத்து ஆர்த்தியோடுருக்க, கீழ்த்திருமொழியில் ததீயர்இவ்வரயத்தை அவனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யும்படியை அந்யாபடேஸத்தாலே அதுஸந்யிக்கிறாரென்று ஸவ்மதி ஸபஷ்டமாகக்கண்டுகொள்வது.

(ததீயஸேஷத்வபர்யதூமாக ஹமவதுவவம் பண்ணுகையாலே) என்றது - “அடிகளடியேநினைபு மடியவர்கள் தம்மடியான்” என்றதைப்பற்ற.

அந்நயார்ஹ ஸேஷத்வத்துக்கு லக்ஷணம்சொல்லுகிற விடத்தில் “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான் - உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே; தம்முடைய ஸேஷத்வத்துக்கு எதிர்த்தலையாக அவனுடைய ஸேஷித்வத்தை அதுஸந்யித்தவிடத்து அது தமக்கு ரஸித்தபடியாலே அணைத்து அதுஹவிக்கப்பார்த்தார்; அது அப்போதே கைபுருராமையாலே தாமானதன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிஹையைப் பராப்தராய், அதுதன்னிலும் புணர்ந்து பிரிந்தாலொரு பிராட்டிஹையைப் பராப்தராய், ஆற்றாமையினால்தான், ஸ்யிதிமநஸ்யநாடிகளிலும் ஒருநியதியற்று நோவுபடுகிற இவ்ஹையை யதுஸந்யித்த[ய] திருத்தாயார், இவ்ஹைக்குத் தன்னாசெய்யலாவதற்றிருக்கிறபடியையும் அவனால்தான் பரிஹாரமற்றிருக்கிறபடியையும் யதுஸந்யித்து,

அந்நயார்ஹ ஸேஷத்வத்துக்கு லக்ஷணம்சொல்லுகிற விடத்திலே, “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் - உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே; தம்முடைய ஸேஷத்வத்துக்கு எதிர்த்தலையான அவ்ஹை னுடைய ஸேஷித்வத்தை அதுஸந்யித்தவிடத்தில், அது தமக்கு ரஸித்திருக்கும்படியாலே அவனை அதுஹவிப்பதாகப் பாரித்தார்; அப்போதே நினைத்தபடி அதுஹவிக்கப்பெற்றிலர்; அவ்விழவாலே தாமான தன்மைபோய், பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபடுகிற னொரு பிராட்டிஹையைப் பராப்தராய், அந்நிலைதானும் போய்க்கூலிந்தது. அதாவது - தன்னாற்றாமையைத் தானே வாய்விட்டாற்றுகை யன்றிக்கே, பிறர் வாயாலே சொல்லுகையிறே. ஆக, நாயகனோடு நினைத்தபடினைப் பரிமாற்றாமையாலே நம்முடைய கோபில்திருவாய்மொழிப்படியாலே ஸ்யிதி மமநஸ்யநாடிகளிலொருநிலையன்றிக்கே அரதியாய் நோவுபடுகிற பெண்பிள்ளையுடைய ஹையை அதுஸந்யித்த திருத்தாயார்; இவ்ஹைக்குண்டான செல்லாமையையும், அவனிவ்வளவில்வந்து முகம் காட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பையும், இவ்ஹை ஹையை ஹைக்குத் தன்னாலொருபரிஹாரமின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், அவனையிட்டே பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டும்படியாயிருக்கிற விருப்பையும் அதுஸந்யித்து;

ததீயஸேஷத்வம் ஹவஹந்யார்ஹ ஸேஷத்வமாகிறபடி யெவ்வனே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாடி.) (தம்முடைய ஸேஷத்வத்துக்கு எதிர்த்தலையான அவனுடைய ஸேஷித்வத்தை யதுஸந்யித்தவிடத்தில்) என்றதுக்கு - தமக்கு ஸேஷிகளான ததீயர்க்குமவனே ஸேஷியென்று அதுஸந்யித்த விடத்திலென்றபடி. (ரஸித்திருக்கும்படியாலே) என்றதுக்கு - தமக்கு உத்பேசியரான ஹவஹர்க்கு (௩௫ உத்பேசியதம் மாகையாலே ஹவஹஹவம் தமக்கு மிகவும் ரஸித்ததென்று கருத்து. (தம்முடைய கோபில்திருவாய்மொழி) - “கங்குலம் பகலம்” என்கிற திருவாய்மொழி. (செல்லாமை) என்கிறது - “ஆசைவிடாநால்” இத்யாடியைப்பற்ற, “பேதையேன்” என்றதைப்பற்ற (தன்னாலொருவித்யாடி.)

திவஞானமவெணமகிபோலதிருமுகத்தார்வைசெழுங்கடலமுதினிற்பிறந்த
வவஞானினானந்தகிருபுபநாமநிதனுமாகிலுமாசைவிடாளால்;
சுவனையங்கண்ணி கொலையிமபாவை சொல்லுவனினுள்ளநயநிருத்த
விவனாயுனமனதகாலெனநினைந்திருக்காயிடவெநதையெநதையிரானே.

ப-ரை.—திவஞான - ஒளிவிடாநின்றதுளள, வெள வெளுந்தது. மதிபோல - சந
தர்பைப்பானற, தரு - அழகம், முகத்த - தருமுகத்தைபுடையளாய, அரிவை -
அரிவைப்பருவத்தளாய, செழு - பெரிய, கடல - கடல், அமுனினில் - அமாத
ததலே, பிறந்த - அவதரித்தவளான, அவஞான - பெரியவிராடாயாரும், நினை -
தேவரீருடைய, ஆனந்த - சிந்தாமாவில், இரூபபதம் எழுந்தருளியிருக்கும்பு
வும், உநிந்தம் - அநிந்திருக்கச்செய்யும், ஆகிலும - ஆசை - தேவரீர்பகல
ஆசைமட, எனபெனப்பினே, வ - வயிதிலில், அம் - அழகம், சுவனே -
சுவனேபுடையபானற, கண்ண - கண்ணகைபுடையளாய, கெல்லி - கொல்லி
மலையில் பூசப்பட்ட, அம் அழகம், பாவை - பரிசுமேடானவழிவழிகை
புடையளாய, நன்ன - தேவரீருடைய, தார நருவடிகளை, நயநதிருந்த - ஆசைபுரு
பட்டிருக்கிற, இவனே - இவளளநந்தல், உனமனததல - தேவரீர்திருவுள்ளத்தா
லே, என்னநதிருந்தாய - நயந்தருந்ததென; பரமபதத்தைவிட, இவெந
தை தருவிடவெநதையெநதையென, எநதையிரானே - எனகுலந்தனே!
கொல்லு ஒருவா கையருளிச்செய்யவனுமென்று கேட்கிறதிருத்தாடார பாச
ரத்தாலே தமக்கையையெண்ணப்படுச்செய்யுறா

அரிவை - செடவடபனை.

(க)

இவ்வளவில் தேவரீருடைய நினைந்திருக்கிறதென எனதுதிருவிட
வெநதையென நயநதிருந்தாய் கொடுபோடப்பொகட்டு எவக
காக காதகடைக்கொண்டு உமமுடைய ஸௌந்தரியஸீலாடிகளிலே
யகப்பட்ட விவளளளில் தேவரீருடைய நினைத்திருக்கிறதென எனதுகேட்கிற
திருத்தாயா பாசரத்தாலே தமக்குப்பிறந்த உரையைப்பேசுகிறாயது.

“இதுககு தேவரீர் நிபாணஞ்ஞாயம் நுகறி வவரிருக்க வழியே
போவா ரோபாகியான தமக்கு இது கெரியுமோ, ஆனபின்பு, அவா
தமமையே நிதுக்கொரு போககடி கேட்போம்” என்றபயவந்தது;
திருவிடவெநதை நாயனா திருவடிகளிலே யிவனேக்கொண்டு போய்ப
பொகட்டு, எவகாக காதகடைக்கொண்டு உமமுடைய ஸௌந்தரிய
ஸீலாடிகளில் துவக்குண்டவ்வா உமமை நினைத்தபடியது
விககப்பெறாமையால் மிகவும் நோவுபடாநின்றன, நீரிலுந்நடைய
திறத்துச்செய்ய நினைக்கிறதெனதென எனது கேட்கிற திருத்தாயா
பாசரத்தாலே தமக்குப்பிறந்த உரையைப்பேசுகிறாயது. ..

“என்னவென்குறையாயிற்பேன” என்றதை நினைத்து (நமசித்த தெரி
யுமோவெனறது.) “தாளநயந்திருந்த” என்றததாலே (திருவடிகளிலே - பொகட்டு
ன்றது.) “எனக்கென்பொன்றிலை” என்றதைக்கொண்டது (எனக்கொன்றை
கொண்டென்றது.) “ஊழியிற்பெரிதால்” இதயாழியைத் திருவுள்ளமபற்றி (மீது
வும் நோவுபடாநின்றனென்றது.)

முதற்பாட்டு. (திவனாமித்யாஜி) திவனாதல் - ஒளிவிடுதல். ஒளி விடாநின்றன ஊர்ஜனைப்போன்ற அழகிய முகத்தை யுடைய னாமாய், பெரியகடலிலே அம்சீதத்திற் பிறந்தவவளும். செழுமை - பெருமையும், அழகும்.

முதற்பாட்டு.—(திவனாமித்யாஜி) இவனாடைய ஆசைக்கு அளவில்லாமை சொல்லுகிறது. தன்னில் அளவுடையார் ஆழங்கால்படக்கண்டால் கரையிலேநின்றார்க்குத் தப்பவிறையுடுப்பது. (திவனும் வெண்மதிபோல்) ஆழங்காலையாகிலும் முழுமி மண்கொள்ளுகைக்கிடான அளவுடைமையைச்சொல்லுகிறது. (திவனும்) ஒளிவிடுகையாதல் ; ஒளியின்மிகுதியாலே பளபளத்திருக்கிறபடியைச்சொல்லுதல். (வெண்மதிபோல்) யௌவநத்தாலே பாண்வரமாயிருக்கை. நியாதுவவம்பண்ணுநிற்கச்செய்தோயும் அத்ஃபதிமாருதேயிருக்கையைச்சொன்னபடி. (திருமுகத்து) முவகாதிக்கு நேர்கொடுநேர் ஊர்ஜனைப்பாகப்போராமையாலே, (திருமுகம்) என்று அதுதன்மிருனையே சொல்லுகிறது. “ஊர்ஜகானாநரமமதிவப்ரியஃரம்” என்னக்கடவதிறே. மறுவும்குறையை மின்மிகேயிருக்கை. எப்போதும் ஏகரூபனாய், தன்பக்கனுள்ளதெல்லாம் அநுலாவியுயிருப்பானொரு ஊர்ஜனைப்போலேயிருக்கை. (அரிவை) முகத்தில்காதி யொழியவேயும் துவக்கவற்றாயத்ததுப் பருவமிருப்பது. இது பருவமிருந்தபடி. மேல்பிறப்பிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது (செழுங்கடலமுதினிற்பிறந்த) முதலிலே பாற்கடலாய், அதுதன்னைக் கோதாக்கி அம்சீதமாய், அவ்வம்சீதந்தான்கோதாம்படி பிறந்தவளாய்த்து. “விண்ணவரமுதுவமுதில்வரும்பெண்ணமுது” என்னக்கடவதிறே. பரார்யமாகக் கடல்கடைந்தான் என்று ஒளவார்யம் கொண்டாடினதையப்

முதற்பாட்டு. (திவனாமித்யாஜி.) “ஆனிலுமாசைவிடாநால்” என்றதைக் கடாக்கித்துத்தொகுத்தவாவத்தையருளிச்செய்கிறார் (இவனாடையவித்யாஜி.) இத்தை உபபாடிக்கிறார் (தன்னிலித்யாஜி.) அவன் லௌந்தர்யத்தலாழங்காரம்பட்ட பிராட்டியைவண்ணிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழங்காலித்யாஜி.) மண்கொள்ளுகையாவது-கரைகாண்கையாய், அத்தால்-தன்னுடைய லௌந்தர்யத்தையாடிகளாலே அவனாடைய லௌந்தர்யத்தையும் அல்பமாகியதுவிக்கவல்லவளென்றபடி. யௌவநத்திலே வெளுக்கைக்கு ஹேதவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நியாதுவவமித்யாஜி.) உபமாரத்தைச்சொல்லிக் கொண்டு வர்ணித்து அதுபோராமை, “ திரு ” என்று விடேஷித்தாப்போலே, விடேஷித்தவிடமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஊர்ஜதேயாஜி.) “ஆனிலுமடிக்வே ஊர்ஜாத்காநம்” என்று சொல்லிவைத்தப் போராமை, அதில் “ப்ரியஃரம்” என்றானிறே என்று கருத்து. உபமாரம் நேர்கில்லாமைக்கு உபமாரத்துக்குத்திறந்தானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறுவுமித்யாஜி.) நேர்நிற்கமாட்டதத்தை முந்தறச்சொல்லுவானென்? சூழிப்பானென்னென்ன; இவ்விரண்டாலும் மலித்தது-அவகுதோபமையென்கிறார் (எப்போதும் ஏகரூபனாயித்யாஜி.) பாகரத்துக்குத் தாத்தப்ரயம் (பரார்யமாகவித்யாஜி.) ஒளவார்யம் கொண்டாடினதென்றது - “வானவனாப் பெண்ணுடி யமுதுட்டி ” என்றத்தைப்பற்ற.

(நின்னியாடி) உன்திருமார்வத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுவு மறிந்தும் உன்பக்கல் ஆசைவிடுகிறிலள். (குவளையித்யாடி) குவளைப் பூப்போன்ற கண்ணழகையும்

போய், தனக்கு நல்லதுபெற வ்யாபரித்தானித்தனை. (அவனும்)[கு வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் பிறப்பாலும்வந்த ஏற்றத்தையுடைய ளானவளும். (நின்னுகத்து)அவளுக்குங்கூட ஸ்ப்ஹணீயமான மார் வாய்த்து. “அகலகில்லெனிறையும்” என்கிறபடியே - இம்மார்வி லிருப்புக்கு எதேனாமிழவுவரிற்செய்வதென் ! என்று தானுக்குத்தானு க்குள்ளுய்த்து வர்த்திப்பது. (இருப்பதும்)இருந்தால் கலந்தாளாயி ய், பின்னை பிரிவும்பொறுக்கமாட்டாள். (அறிந்தும்) அவள்மார்வி லிருக்கிறதரியாமை பற்றினுள்ளென்னவொண்ணுகே, அவளிருக்கிற விருப்பு தனக்குப்பற்றுக்கைக்குப்பற்றுசென்று பற்றினவளை. (ஆகிலும் ஆசைவிடாளால்) “அவளுமங்கையிருக்கச்செய்தே எனக்கிழக்கவேண் டுகிறதென் ?” என்று அதுதானையிவருக்கு ஆசைக்குடலாய்த்து ; அதுவாய்த்து இவளுக்கு ஆசைப்படுகைக்கு ஆலம்பநம்.

(குவளையங்கண்ணி) அவளிலேவருக்குண்டான ஏற்றம்சொல்லு கிறது. திருமுகமென்று - ஸமுதாயஸோஷையிறே அவளுக்குச் பிராட்டியுடைய ஸௌந்தர்யாடிகளைச்சொல்லி, கேவலம் “நின்” என்றத்தா ல்-இவளுடைய ஸௌந்தர்யாடிகள் வாகாமதோஹரங்களென்று தோற்றுகை[உய யாலே, மலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவளுக்குக்கூட வித்யாடி.) இது க்குப் ப்ரமாணம் (அகலவித்யாடி.) ப்ரமாணத்தக்குத் தாத்பர்யம் (இம்மா ர்விவித்யாடி.) “இருப்பதும்” என்கிறவகாரம் - விரோயியாய், இருப்புக்குப் ப்ரத் யநீகாரமான பிரிவால் வந்த வ்யஸர்த்தைக்காட்டுகிறதென்று விவகரித்து, அது க்குவேறுதவையருளிச்செய்கிறார் (இருந்தால்த்யாடி.) இருந்தத்தாலே கலவிவந்த தாய், அதுதானும் விஸ்வோஷாதமா மல்லதாரதென்று விஸ்வோஷத்தனாராக ண்ணரி அவ்வழிபாலே அவள்படுகிறபாமிதான் வாகாமதோஹமென்றுசுருத்து. “அறிந்தும்” என்கிறவகாரம் - பிராட்டியுடைய விஸ்வோஷதிறுத்தத்தையறியா த்ருத்தாளாகல் ஆசைப்பட்டகூடும், ஸகிக்கலாமென்கிற நினைவாலேயறிந்தாளா கில் கலவியிலும் பிரித்திருக்கையே நன்றென்று ஆசைவிடவேண்டியிருக்கும்[கூய் அதிலுங்கையே விஷடமாகையாலே என்று இவ்வாய்த்துக்குஸூசகமென்று திரு வுள்ளம் பற்றி, இப்பெண்பிளையறித்ததுக்கு வேறுதவையருளிச்செய்கிறார் (அவ ளுமித்யாடி.) *நிகரபாபாயித்யும் நித்பாதிஸங்கையோடேநித்யாதிஸங்கைபண் ணுநிற்க, அவளோட்டை ஸாமபாபந்தையானநானிழந்திருக்கையாவதேதென்று தாத்பர்யமாகவுமாம் ; அன்றிக்கே, பிராட்டிக்கு வேறொருவட்கரில்லாமையாலே அதிஸங்கைபண்ணுகிறாளத்தனை, எனக்கு அவளேவட்கையாயிருக்கையால் அதி ஸங்கையும் பண்ணவேண்டியவதில்லை என்று ஆசைப்படுகிறுளென்று தாத்பர்யமாக வுமாம்.

குவளைக்கண்ணிள்ளுதே, “அம்” என்றதக்குத்தாத்பர்யம் (அவளிலித்யாடி.) இப்பாட்டினடியிலே, (தன்னிலளவுடையார்) என்று -பிராட்டியைஇப்பெண்பிள் ளையேற்றமாகச்சொன்னுளாயிருக்கிறது, இங்கேஇப்பெண்பிள்ளைக்கேற்றஞ்சொல் லுகிறாள், இதுசேரும்படியென்னென்னில்; அப்போது அவள்முகத்தைப்பார்த்த வாதே விலகாணவிஷயங்கனிப்படிபேசவிக்கும்,ஆசைடாலவிரோயம்ல்லலை பென்ற தாய்த்து.

கொல்லிமலையில்பாவைபோன்ற வடிவழகையுமுடைய விவளை ; நின்
தாள் நயந்திருந்த விவளை டேவர்திருவுள்ளத்திற் செய்தருள நினை
த்திருந்ததென். நயத்தல் - ஆசைப்படல். ... .. க.

சொல்லுகிறது; சுவலையங்கண்ணி என்று - அவயவஸோலையிலுண்டா
ன ஏற்றம்சொல்லுகிறது இவளுக்கு. அவன்நன்னிற்காட்டில்ஊஅவலிதே
கூணையென்று அவள்கண்ணுக்குண்டான ஏற்றத்தோபாதியும்போ
ருமாய்த்து அவளிற்காட்டி விவள்கண்ணுக்குண்டான ஏற்றமும்.
(கொல்லியம்பாவை) கொல்லிமலையிலே ஒருபாவையுண்டு - எல்லா
ரும் உருவகுப்புக்குத் தம்மொசொல்லுவதொன்று. பிறப்பாலொப்புச
சொல்லவொண்ணாது, ஒன்றிலேயேமுதிக்கானில் காணுமித்தனை.
(சொல்லு) இதுக்கொருபோக்கடி நீர் நினைத்திராமையிலையிறே ;
அவ்வளவும்போராது, எங்களுக்கு லயமதி நம்படி “மாஸுவ:” என்
ருப்போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

(நின்தாள்நயந்திருந்த) இவளும் அவளிற்காட்டில் இவளுக்குமிரு
உண்டான ஏற்றம். அவள், மார்வை ஆசைப்பட்டாள்; இவள், திரு
வடிகளை ஆசைப்பட்டாள். அவன்வாசியறிந்தார், அவன்மாலை
ஆசைப்படுவார்கள்; அவளோடு கூடினவன் வாசியறித்தார், அவன்நிரு
வடிகளைப்பற்றுமித்தனையிறே. (இவளை) சொன்னசொன்ன ஏற்ற
மெல்லாம் போராதபடியிருக்கையாலே, கையாலேசாட்டி (இவளை)
என்கிறாள். (உன்மனத்தால்) கைகழிச்சவறுகுகும் ஓர்போக்கடி
பார்த்திருக்கக்கடவவுந்திருவுள்ளத்காலநினைத்திருந்ததென். உன்மன
த்தால்) என்ருஞ்சாவிதாகொருபோக்கடி தேடுமென்று என்னை
விட்டேன், இனி உன்ருஞ்சால் நீ நினைத்திருந்ததென். (இடவெ
தையெந்தைபிரானே) : கலங்காப்பெருநகாத்தெடுக்கப்பெறுகதீஉரு
கழியப்போனும் பிழைக்கைக்காகத் திருவிடவெந்தையிலேவந்து
நிற்கிற என்ருவநாயினவனே ; “ பின்னாலாவனாகுகும் ” என்கிற
படியே. (சொல்லு) என்று - சீரியை. ... .. க.

அவள்தாளும், * மையார்கருகண்ணிடனருமென வருளச்செய்கரு (அவ
ன்நன்னிலையாடி.) அவனொருவனை உத்தேசமாய்க்கண்டு உகசுகம் ஸௌக்ய
ஹர்யமவளது, இருவரையும் உத்தேசமாய்க்கக் கண்டுஉகக்கும் ஸௌஹர்டமிகள
து; ஸௌஹர்யாசியவகு வகமானருந்ரலகூணம்வஞ்சியிருக்குமென்றுகருந்து.
(பாவையுண்டு) எனாது - ஸ்ரீப்ரஹ்மமெழுதியிருக்கு மென்றபடி. அபஸா
ஸ்ஸுக்களோபாதி அமுதிறபிறந்தாளென்னலயத்துஅவளை, என்வயிறறிப்பிறந்தா
ளென்ன வொண்ணாது, “அருந்தரத்தீதாபாதியிவள்வடிவு” என்னும்கீதனை என்ன
மஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பிரப்பாஸியாடி. “எனநினைந்திருநதாடி”
என்றுகேட்குமறுக்குமுன்னே “ சொல்லு” என்றதுக்குத்தாற்பர்யமருளிச்செய்
கிறா (இதுக்கியாடி.)

கைகழிந்தவறுக்கும் - ஊர்வீர்த்தத்தால ஸ்வருபம்சூலைந்த தேவநஸ்து
வுக்குமென்றபடி. அபர்வஸூடர்க்குமாகவிறே அர்ச்சாவதாரமென்று திருவுள்ளம்.
தாத்பர்யாஹம் (உன்மனத்தாலையாடி.) கீரியைஎனாது - இத்திருமொழிக்
கெல்லாம் பொதுவானகீரியையென்றபடி. ... .. க.

[illegible][illegible][illegible]

என்னுதல்;படுதல் உண்டாகையாய், மாதுளத்துக்கு உத்பத்திரிங்கே யென்னுதல்.(துணையித்யாடி)சேர்த்தியழகையுடைய முலையில் சந்தன மிகுகிறிலன். சாந்து - சந்தனம். (குளமித்யாடி) அமுக்கற்ற கயத்து அலர்ந்தகுவளைப்பூப்போன்றகண்களில் அஞ்ஜநமெழுதுகிறிலன்,(கோ லமித்யாடி) மிகவுமழகிய பூ, குழலிலணிகிறிலன்.

ஆக, தன் கைபார்த்திருக்கிற தோழிமாரைப் பட்டினிகொள்ளா நின்றாள். இவள் நாயகனோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷந் தோற்ற ஸமிதம்பண்ணினால் அதுவே யாரகமாகவாய்த்து அவாக ரிருப்பது.

(துணைமுலையித்யாடி) நாயகனையும் பட்டினிகொள்ளாநின்றாள். (துணைமுலை)புறம்பு உபமாநமின்றிக்கே தன்னில்தாடுனொப்பாகசொ ல்ல வேண்டும்படிபிருக்கிறமுலைகள். (சாந்துகொண்டணியாள்)இவள் அவன்வரவைஉச்சேஸித்து முலைகளைச்சாந்துகொண்டு அலங்கரிக்கப் புக்காளிறே “இவனுக்கிது அபேக்தமமாகாதே.” என்று அவனுக்கு கிணிக்கரிக்கைக்கு அவகாசமுள்ளது ; ஆகையாலே, அவனுக்கு அவ காசப்பரடாநம் பண்ணுகிறிலன்.

(குளமித்யாடி) அருக்கயத்திலின்று அலர்ந்த குவளைபோன்ற கண்களை, மங்களார்யமாக அஞ்ஜநங்கொண்டு அலங்கரிக்கிறிலன். ரத்நாகரம்போலேஃ மண்ணகரமானவஸ்துவை அதுலவிக்கிற கண்உயி னாகையாலேஒன்றுகொண்டுஅலங்கரிக்கவேண்டாவிதே.இனி,அஞ்ஜ நங்கொண்டு அலங்கரிப்பது மங்களார்யமாகவிதே ; இவள் அஞ்ஜந த்தாலே அலங்கரிக்கப்படுமன்றிதே அவனுக்கு கிணிக்கரித்தானாக அவகாசமுள்ளது ; அது செய்யுகிறிலன்.

(கோலமித்யாடி) கலம்பகனல்லது தனிப்பூச்சூடப்பொருத குழ லை, புஷ்பங்கொண்டு அலங்கரிக்கிறிலன். * வாசஞ்செய் பூங்குழலா ளாகையாலே புஷ்பங்கொண்டலங்கரிக்க வேண்டாவிதே ; மங்க ளார்யமாக புஷ்பங்கொண்டலங்கரிக்கிறிலன். நாயகனவிரும்பியிருக்கு மிடங்களை இவளலங்கரியாதொழிகையாவது - அவனுடைய யாரக ஷ்வயத்தை விலக்குகையிதே.

ஜீவநமானபடியைஉபபாதிக்கிறா (இவளித்யாடி.) “தோழியர்க்கருளாள்” என்று. தோழிமாருடையயாரகத்தையுதித்தாளென்னும்பரகரணத்துக்குச்சேர, “குழற்ச ணியாள்” என்னுமளவுக்கும்தொகுத்தலாவம் (நாயகனித்யாடி.) வில்லேஷஹை யிலே சாந்தகொண்டு அலங்கரிக்கப்ரஸத்தியுண்டோ அதவனுக்குயாரகமாய் அத்தையழிகைக்கென்னவருளிச்செய்கிறா (இவளவன்வரவையித்யாடி.) “கொ ண்கைமேல்குங்குமத்தின்சூழம்பழிப்புகுந்தொருநாள் - தங்குமேலென்னவி தங் கும்” என்றாளிறே சூடிக்கொடுததாள் என்றதிறுவள்ளம். இத்தால் - இவளலங் கரித்திருந்தால் அவனுடரித்திருப்பனென்றதாய்த்து.

அருக்கயம் - ஜலஸம்ஸீயிமாருதஹ்ரஹம், “குளம்படுகுவளை”என்று தீவ்ஷ்ரா ஹமதவிஸேஷணத்தாலேவஸித்தஅர்யத்தை விவரியாநின்றகொண்டு, “மங்களார்ய மாக” என்றத்தையுடிகரிக்கிறா (ரத்நேத்யாடி.)

(வளம்படுமித்யாதி) நன்னுன கடல்குழந்தலுமியை முன்பு மஹா
வலிபக்கவிலேவாங்கி அளந்துகொண்ட பெரியோனேயென்னும் ;
வ்யாமுத்பனேயென்னுமென்றுமாம். (மாலினமொழியித்யாதி) மிக
வும் கலங்கினபேச்சையுடையளாய் மிகவும்வாலையான விவளுக்குச்
செய்தருள நினைத்ததென். ... .. ௨.

(வளம்படுமித்யாதி) ஸர்வஸாரணமான ரக்ஷணத்தைப்பண்
னுமவன் என்னவிலே நெகிழ இராரின்றான். (வளம்படுமுந்நீர்)
ரத்தநாகரமென்னுதல் ; (வளம்படும் - வையம்) என்று - வஸுமதி
என்னுதல். (மாலென்னும்) தன்னுடைய ரக்ஷாவரமத்தினுடைய[டு
ரக்ஷணத்தில் பிச்சேரியிருக்குமவன் இவ்வப்பக்தியொன்றையும் உபே
கித்திராரின்றான். (மாலினமொழியாள்) தன்னுடையவ்யாமோஹத்
துக்குச்சேர்ந்த பேச்சையுடையவன். வ்யாமோஹம் வழிந்து புறப்
பட்டு அதுசொல்லாஹுப்போலேயிருக்கை.

(இளம்படியிவளுக்கு) இளைதானபடியையுடைய விவளுக்கு[டு
மீடும்வலாவையான விவளுக்கு ; - உம்முடையபக்கவில் நின்றும்
பிரித்து பத்துமாஸம் அரோகவநிகைமிலே வைத்தவிடத்திலும்,
பின்னையும் “தத்தஸ்ய” என்றிருந்தவவளம்படியல்லாத மார்ஜவத்தை
யுடைய விவளுக்கு. ஸட்டாருளிச்செய்தாராகப்ரஸிய்யமிதே-“உண்
ணவும் பொருதே பட்டினிவிடவும் பொருதேயிருக்கும் ஸுகுமார
பைப்போலே, அபிகமான ஸஸுலேஷ விஸுலேஷம் பொறுக்கமாட்டா
தபடியான திருமங்கையாழ்வார் மார்ஜவமிருக்கும்படி” என்று. (இவ
ளுக்கித்யாதி) இவளுடையபரக்கியறிந்து கலக்கைக்காகத் திருவிட
வெந்தையிலே வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறீர், உன்னுடைய திருவுள்ள
த்தாலே நினைத்திருக்கிறதென் ? ... .. ௨.

நாடகநிடத்தில் அவர் “அளந்தமால்” என்னக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்
கிறார் (ஸர்வேத்யாதி) “இனம்” என்றது-ஒப்பாய், அதினாயம் (சேர்ந்தவென்றது.)

“படி” என்று - ஸரீரமென்று கீழருளிச்செய்து, அர்யாநூம் (மீடும்வலா
வையானவித்யாதி) இத்தைவ்வரிக்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி) மார்ஜவம்இவளு
க்கு ஸ்வாஹாவிசமென்னுமத்தை ஒத்தஸுவாஹத்தாலே ஸ்விர்கிரிக்கிறார் (ஸட்டரித்
யாதி) இத்தால் - ஸ்ரீஜகராஜன்றிருமகள், விஸுலேஷத்திலாறியிருக்கவும் ஸுஸு
லேஷத்திலுதலவிக்கவும் வல்லன் ; ஸ்ரீபரங்குஸநாயகியார், விஸுலேஷத்தில்
“கடியன்கொடியன்” என்னவும், ஸுஸுலேஷத்தில் க்ரமப்ராபதி பொறுக்கமாட்
டாதேபதறவும் வல்லராயிருப்பர் ; ஸ்ரீகுலசேகரர் பிராட்டியார், தன்ராஜகுலத்
தாலே அடைவுவிஷயத்தில் விஸுலேஷத்தில் துணிவின்னிக்கேயிருக்கவும் வல்லர் ;
பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாகில், விஸுலேஷத்தில் தன்னைஅலங்கரித்துக்கொண்
டிருந்தும் ஸுஸுலேஷத்தில் அவனைக்கண்டகாட்சியிலே தணியுமவளாயிருப்பன் ;
திருமங்கைநங்கை, கலக்கவும்பொருது பிரியவும்பொருது, மார்ஜவமேப்ரக்கியாயி
ருக்குமென்றதாய்த்து. “பிரான்” என்றதகுப்பரயோமோபயோமம்கூட்டாரின்று
கொண்டு, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவளுடையவித்யாதி). ௨.

சாந்தமும்பூணும் சந்தநக்குழம்பும் தடமுலைக்கணியிலும்தழலாம்,
போந்தவெண்டிங்கன்கதிர்சுடமெலியும், பொருகடலுலம்பிலும்புலம்பும்,
மாந்தளிர்மேனிவண்ணமும்பொன்னும், வலோகனும்ஹநிலல்லா, என்ற
னேந்திழையிவளுக்கென்றினைந்திருந்தாபிடவெந்தையெந்தையிரானே.

ப - னா.—சாந்தமும் - சாந்தம், பூணும் - முத்தாரமும், சந்தநக்குழம்பும்—, தடமுலைக்கு - பெரியமுலையிலே, அணியிலும்—, தழலாம் - நெருப்பாகாநின்றது; போந்த - எல்லாந்தாபமுமாற்றுகைக்குத்தோற்றின், வெள் - வெளுத்த, திங்கள் - சந்திரசிரணங்கள், கதிர்சுட - ஆக்சிபோலேதறிக்க, மெலியும் - அத்தாலே நோவுபடாதின்றான்; பொரு - அலைபொருகிற, கடல் - ஸமுத்திரமானது, புலம்புபில - கோஷிக்கப்படுக்கால், புலம்பும் - இவளும் கூப்பிடாதின்றான்; மாந்தளிர் - மாந்தளிர் போன்ற, மேனி - திருமேனியின், வண்ணமும் - நிறமும், பொன்னும் - விவர்ணமாகாநின்றது; வலோகனும் - முன்னகவிலே தடக்கமான வலோகனும், திறை - சந்தமேனும், நிலா - தொங்குகிறனவிலை; என்றன் - என்னுடைய, ஏந்த - சரிக்கப்பட்ட, இழை-ஆபரணத்தையுடைய, இவளுக்கு என்னைந்திருந்தாய் இடவெந்தையெந்தையிரானே!—, ... (௧)

முன்றும்பாட்டு. (சாந்தமுயித்யாதி) “சந்தனமாந்தசாந்தஞ்சந்து.” சாந்தென்று - சந்தனத்திலே யொருவேஷம், பச்சை வெட்டை என்றாப்போலே சில வேஷங்களுண்டே; அந்தவேஷத்தையிட்டு, சாந்தென்கிறது. பூண்-முத்துவடம். சந்தனக்குழம்பும். தடம்-பெருமை. பெரியமுலையிலே அணியிலும், தழலாம் - அநியாம்.

முன்றும்பாட்டு.—(சாந்தமுயித்யாதி) எங்களால் நோக்கலாமெல்லையுதித்தது. பழகப்புவதைத்து ஆயிக்குவிரந்தசாந்தம், முத்தாரமும், சந்தநக்குழம்பும். (தடமுலைக்கணியிலும்) “நிஷாமநியாதே, நாமிருந்து ஒருபரிஹாரம் பண்ணுகையாவதென்” என்று முன்பு எல்லாரும் கைவாங்கியிருப்பார்கள்; பின்னையும், இவள் பக்கலொருவாசியின் றிக்கே நோவுபடக்காண்கையாலே, “இனிநாட்டார் செய்யுமவற்றையாகிலும் செய்துபார்ப்போம்” என்று இவற்றைக்கொண்டுஸர்ஸிரோபவாரம்பண்ணப்புகுவர்கள்; புகுநால், அவைதானே (க) இந்நாமாகவேவாநிற்கும். (பூண்) என்ன-முத்தாரமென்று தோற்றுமோவென்னில்; நய ஆசுவாஸகரமாகப்பண்ணுகிறதாய்கையாலே முத்தாரமாயிருக்குமிதே.

முன்றும்பாட்டு.—(சாந்தமுயித்யாதி) வடிகனிடத்திலும் வெறுப்போடிருந்தவளவன்றிக்கே, விரஹஜ்வரங்களிர்ந்து சாந்தியமடைபாதின்றாளென்கிறொன்று ஸம்மதி.

“அணியிலும் தழலாம்” என்னைக்குஹார்ஷஹாம் (எங்களால்த்யாதி) சாந்தகுங்குமம்கன்னியமுதலானபரிமளவஸ்துவோடே மாடித்தென்றும், சந்தநக்குழம்பும் - கேவலசந்தநபங்கமென்றும் வேஷம் கொள்ளுவது. தோழிமார்களித்தனைபோதும் சாந்தகொண்டணியாதிருக்கத்தாங்களாயிரந்தவநனரம் அணியவந்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (நிஷாமநியாதி.)

(போந்தவித்யாடி) எல்லாறாயும் தாபமாற்றப்போந்த வந்திரகிரணம் ஐயிக்கும்; அத்தாலே நோவுபடும். (பொருகடலித்யாடி) அலைபொரு கிற கடலோசைபொறுக்கமாட்டாமை கூப்பிடும். (மாந்தளிரித்யாடி) மாந்தளிர்போன்ற வடிவழகும் பொன்பயந்தது. வண்ணம்-நிறமும், அழகும்.

சாந்து வெவ்வியபஹ்யம்ன்றோவென்னில்; அதுக்காகவிதே-ஆறிக் குளிரந்த என்றது. சாந்தென்னுங்காட்டில் இஸ்ஸஸாரங்களோ டே† கூடின தென்று தோற்றுமோ வென்னில்; ஸிஸிரோபவாரத்து க்குறுப்பாகச் சொல்லுகிறதாயாலே வரும், பூணென்றவிடத்தில்- முத்தாரமென்றாப்போலே. (சாந்தமுமித்யாடி) வயிரமும் வயிரத் தோலும் ஒன்றாக வேமாப்போலே யாய்த்து இவையெல்லாம் ஒன்றாக வேகிறபடி. உலர்ந்தவிதிலே நெருப்பைக்கொளுத்தினாப்போலே, விரஹக்ஷீரமான ஸரீரத்திலேயிவைபட்டவாறே பற்றியெரியாநின்ற தாய்த்து.

(போந்தவித்யாடி) அப்போது தோற்றின வந்திரனுடைய இள நிலாவானது பட, அத்தாலே மெலியாநின்றான். நிலாச்சுடப்புக்கால் விலக்கலாவ தொன்றில்லையே!. இனித்தான் கூடியிருந்தபோது, “முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா” என்று அதுகூலமாமிதே.— (பொருகடல்)திரையோடுதிரை பொராநின்றுள்ள கடல் யோஷி[உயி] க்கப்பிக்கலாறே, எதிரேயொருகடல் ஸ்பர்யித்துக் கூப்பிடுமாப்போ லே தானுமொக்கக்கூப்பிடாநிற்கும். (மாந்தளிரித்யாடி) மாந்தளிரி னுடைய நிறம்போலேயிருக்கிற நிறமும் விவரணமாகாநின்றது.

(வெவ்வியபஹ்யம்ன்றோ) என்றதுக்கு-குங்குமகஸ்தூரிகளின் ஓஷணயம்கலந்தி ராதோவென்றபடி (ஸஸாரங்கள்) என்றதுக்கு-நஞ்சும்குட்டியுமாயிருக்கும்ஸஸா ரத்தைப்போலே அசேகவிஸேஷங்களென்றபடி. பரதிக்ரஹணபூர்வகம் ஒருக்கீஷ டூஷ்மருளிச்செய்கிறார் (சாந்தமுமித்யாடி.) அக்ரூதமானத்தை யுருவாதே தா னேயுதினில் அதிலேபிறந்த நெருப்புப்பொறியாலே யெல்லாம் வெந்தபோமாப் போலே, இவளுடம்பில்பிறந்தவிஹாந்திரானே இவளுடையசாந்தமுதலானவற் றையும் எரிக்கிறதென்றுதாற்பர்யம். அன்றிக்கே, வயிரமும் அதின்தோலுக்கூடப் பச்சையாயிருக்கச்செய்தேயும் மரத்திலேயுலர்ந்த கொம்பிழைந்துபிறந்தஅந்தியா லே யெல்லாம் வேமாப்போலே யென்றுயோஜிக்கலாம்; இத்தை விவரிக்கிறார் (உலர்ந்தவித்யாடி.)

இப்பெண்பிள்ளை தாபமாற்றுகைக்காக அம்ஸிதஹஸ்தனான ஓஷயீஸன்வந்து கையாலே குளிரத்தடவப்புக்கான், அதுதானும் ஒருநெருப்பாய்அதுக்குமெலிகூரு யாநின்றனென்றுவிவகஷித்தருளிச்செய்கிறார்(அப்போதித்யாடி.) “அப்போதுதோற் றின” என்கிறவிஸேஷணத்துக்கு-இப்படிதாற்பர்யம் கொள்ளவேணுமிதே. அதுகூல மே பரதிகூலமானால் செய்யத்தக்கதுண்டோ என்னு மிப்பாட்டையருளிச்செய்கி றார் (நிலாவித்யாடி.) வந்திரனைக்கண்டவாறே கடல்முழங்கத்துடங்கிற்று, அது தானும் நெருப்பையுருக்கி வார்த்தாப்போலேயிருக்கையாலே புலம்பப்பட்டகாளே ன்ணும் லாவத்தை ஸஞ்சிப்பிக்கிறார் (திரையோடித்யாடி.) (ஸ்பர்யித்து) என்றத் தால் இவ்வர்யம் ஸஞ்சிதமிதே. “கடலுமாலுமாலோ” என்று வாயககோடிவடி தமிதே.

† “இஸ்ஸஸகாரங்களோடே” என்றும்பாடம்.

மு.—ஊழியிற்பெரிதால் நாழிகையென்னும்,
ஒண்குடர் துயின்றதாலென்னும்,
ஆழியும்புலம்புமன் றிலுமுறங்கா,
தென்றலும் தீயினிற்கொடிதாம்,
தோழியோவென்னும், துணைமுலையாக்கும்,
சொல்லுமினென்செய்கேனென்னும்,
ஏழையென்பொன்னுக்கென்றினைந்திருந்தா
யிடவெந்தை யெந்தைபிரானே.

ப - ரை.—நாழிகை-ஒருநாழிகைப்பொழுது, ஊழியில்-ஒருகலபத்தைக்காட்டி
லும், பெரித - மிகநெடுகாநின்றது, என்னும்-என்றசொல்லாநின்றது; ஒண் - மிக்க
தேஜஸையுடையனான, சுடர் - ஆகிந்யன், துயின்றது - அஸ்தமித்தான், என்னு
ம் -; ஆழியும் - ஸமுத்ரமும், புலம்பும் - கொடியாநின்றது; அன்றிலும்-அன்றில்
பறவையும், உறங்கா - உறங்காடித்தருநின்றன; தென்றலும் - தென்றல்காற்
றும், தீயினில்-நெருப்பைக்காட்டிலும், கொடிதாம்-கொடிதாக்கவிசாநின்றது; [யரு
தோழி - பாங்கி!, ஒ! என்னும் - ஒ! எனது கூப்பிடாநிற்கும்; துணைமுலை - இரண்
டுமுலைக்கண்களையும், அரக்கும் - அரக்காநின்றது; என்செய்கேன் - எனசெய
வேன், சொல்லுமின் - சொல்லுங்கோள், என்னும்-; ஏழை - அதிசயலையான,
என் - என்னுடையவயிற்றிறந்தவளாய், பொன்னுக்கு-சூலாக்கையான இப்பெ
ண்விஷயத்தில், இடவெந்தைபெந்தைபிரானே! என் நினைந்திருந்தாய்சொல்லு—.

(வளைகளுமித்யாடி) முன்கைவளைதடக்கமான ஆஹரணங்களுந் சந்
தும்புதொங்கா, (என்றனித்யாடி) என்னுடைய யரிக்கப்பட்ட ஆஹரண
த்தையுடையவளுக்கு என்றினைந்திருந்தாய். ... .. ௩.

நாலாம்பாட்டு. (ஊழியித்யாடி) ஒருநாழிகை ஒருகலபத்தில்
(வளைகளுமிறைநில்லா) ஆகாஸத்திலே நிற்பதொரு வாயில்லையே.
[ஸாஸிலயமுபயாந்த்யாஸ-கரேஷுவலயாந்த்யாடி] கரேஷுணனேயென்றி
க்கே இன்னமிவற்றிலவனுக்கு வாசியுண்டு; - அவன் “பிரியேன்.”
என்று பிரிவையுணர்த்தியாகிலும் போமிதே, இவை சடக்கெனப்
போய்க்கொடு நின்றது.

(என்றனேந்திழை) என்னுடைய, யரிக்கப்பட்ட ஆஹரணத்தை
யுடையவன். இவன் ஆஹரணங்களாலே அலங்கரித்தையாரிடுக்கு
மிருப்பைக் கண்டுகொண்டிருக்கமிதுவே யாபகமாகக் காணும்
இவள்தான் நினைத்திருப்பது. இவளாஹரணம் பூண்டிருக்கு மிருப்
பைக் கண்டதுவியக்கை, எனக்கிவ்வளவோடே பர்யவஸிக்குமாப்
போலே யிருந்தது. (இடவெந்தை) “கைவாரையர்நவம-ஒஷணை”
என்னும்படி பண்ணுக்கைக்கோ நீயிங்குவந்திருக்கிறது; ராமாவதாரத்
திலிழவு தீர்க்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்திருக்கிறது. ... .. ௩.

நாலாம்பாட்டு.—(ஊழியில்பெரிதால் நாழிகையென்னும்) ஒரு
கல்பமாகிலும் ஸுஹஸ்தமாய்க்கிடக்கிறது பாடாற்றலாம்,
“வளைகளுமிறைநில்லா” என்றதற்கு ஸுஹஸ்தம் (ஸாஸிலயமித்யாடி.) “ஆஸு”[சுர
என்றதற்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (4௩ஷ்ணனேயித்யாடி.)

இப்போது ஆஹரணங்களுண்டோவென்ன (இவளித்யாடி. “என்றினைந்திருந்
தாய்” என்றதற்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவளாஹரணம் பூண்டித்யாடி.)
“பிரானே” என்றதற்குக்கருத்த (ராமாவதாரத்திலித்யாடி) ... .. ௩.

நாலாம்பாட்டு.—(ஊழியிலித்யாடி.)கீழ்ப்பாட்டில்புலம்புதலைமுத்தகண்[சுரு
மாகக் காட்டுகிறொன்ற ஸந்தி.

“ஊழி” ப்ரளயகாலமாய், அப்போது நாயகனையறிய யோர்யுதையில்கா
மையாலும், ஸாயகபூராய்க்களில்லாமையாலும் பாடாற்றலாம்; அத்தலும்க்ரும
இத்தநாழிகை என்னுமஹிப்ராயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகலபமித்யாடி.)

பெரிதென்னும் ; ஆடித்யன் அஸ்தமித்தானென்னும். (ஆழியுமித்யாடி) கடலும் கதறும் ; அன்றிலும் உறங்காதேகதறும்.

அந்நாழிகைகளைக் காணலாயிருக்கிறதிலை. “நேதிநேதி” என்கையொழிய, இன்னத்தோடொக்குமென்று சொல்லவொண்ணது. ஊழி பெருத்து நாழிகை சிறுத்திருக்கக்கடவதான மர்யாடைகுலைந்தது !.— (ஒண்கடர் துயின்றதாலென்னும்) நாழிகையை அளந்து தருகிற ஆடித்யனும் போய் முடிந்தானென்னுநின்றான். கல்பத்திலும் உபஸஹஸ்தமாய் படிர்யங்களுடே ஸஹார்யனுவனிதே ஆடித்யன்; இப்போது அங்ஙனன்க்கே உளவும் ஸனூரியாநிற்கச்செய்தேயும்[ய] கார்யம்பிறக்கக்காண்கிறிலோம். தன்னுடைய ஸந்நியாரலே ராத்ரி வ்யஸநத்தையடையப் போக்கிக்கொடுவந்து தோற்றக்கடவ ஆடித்யனும் வந்து தோற்றுக்கிறிலன். “வீஷோடித்யஸூர்ய:” என்கிற ஈஸ்வராஜனையும் குலைந்ததுபோலே !. நிஷ்நாயைநினைத்தல், ஶீர்வநிஷ்நாயை நினைத்தல்.

(ஆழியும்புலம்பும்) “நம்மில் சிறியவன்வாயகனாகாநிற்க நாம் தாம் பேசாதிருக்கிறதென்?” என்று, கடலானது வாயகமாகப்புக்கது. பேரளவுடைய கடலானது வாய்ரயஹம்மப்பிறந்து புலம்புகிறபடி. பேரளவுடையவன் தன்னளவிலே வாய்ரயஹம்மப்பிறந்து பேசும் பேச்சுக்கு ஸ்மாரகமாய் நனியாநின்றதாய்த்து.— (அன்றிலுமுறங்கா) அன்றிலினுடைய வறங்காமை, ஸஹஸேஷஸமயத்தில் நாயகனுடைய நிஷ்ராவிரஹத்துக்கு ஸ்மாரகமாகாநின்றதாய்த்து. (தென்றலும்தியினிற்கொடிதாம்) தென்றலினுடைய குளிர்த்தியானது, காணுடைய கரஸ்பர்ஸத்துக்கு ஸ்மாரகமாய் வாயகமாகாநின்றது. தென்றலினுடைய வெம்மை ஆற்றவேண்டில், கேவலாந்நியிலேபொகட்டு ஆற்றவேண்டுமபடியிராநின்றது.

“பெரிது” என்கையாலே - “இப்படியன்று, இப்படியன்று” என்று சொல்லுகையால், ஸத்திரமாகச்சொல்லப்போகாதென்னுமது தோற்றுக்கிறதென்கிறார். (நேதித்யாடி). “ஆல்!” என்ற ஆஸ்ரயத்துக்குவாவம் ஊழிபெருத்தித்யாடி; விஷாடிஸூசகமாய், அத்தாலே ஸஞ்சிதமாகவுமாம்.

“பெரிதால் நாழிகை” என்றவநஹம் சொன்னதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நாழிகையைவிய்த்யாடி). (முடிந்தான்) என்றது - (ஶீர்வநித்தா) என்னும் பக்ஷத்திலே ; “முடிந்தான்” என்கைக்குஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கல்பத்திலுமித்யாடி). கேவலநித்தரயானபக்ஷத்திலே தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவிய்த்யாடி.) அன்றிக்கே, கீழ்வாக்யம் கேவலநித்ராபக்ஷத்துக்கு உபபாடகமாய், இவ்வாக்யம் உண்மையைச் சொன்னதுக்குத்தாத்பர்யத்தைச்சொல்லுகிறதாகவுமாம். “ஆல்” என்றதின்ருத்து (வீஷோடித்யாடி.)

சிறியவன் - ஸஞர்யன். வாயகமாம் வழியைக்காட்டுகிறார் (பேரளவுடையவிய்த்யாடி.)

“தியினிற்கொடிதாம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (தென்றலினுடையவிய்த்யாடி.).

(தோழியோவென்னும்)என்தோழியெங்கே?என்னும்.(துணைமுலையர்க்கும்)வாய்வாய் என்பாளைப்போலே முலைக்கண்ணை அரக்கும்;என்செய்கேன், சொல்லவல்லகோளேயென்னும். (ஏழையித்யாடி) அகிதபலையான என்பெண்பிள்ளைக்குச் செய்தருள் நினைத்ததென். ச.

(தோழியோவென்னும்) தனக்கொன்று வாயுகமானால் “அம்மே!” என்கைக்கு நான்வாய்யம்பண்ணிற்றிலேன் !. “அவனோடே சேரவே ஸதலபடார்பங்கனும் அதுகூலமாய்க்குடநீர்வார்க்குங்காண்” என்று சொன்னாயே பாவி ! நீ, ஊர்பகையாம்படிபண்ணினாயே !.—இவள் “தோழியோ”என்னப்பார்த்திராதே பருவம் (துணிமுலை யரட்டுக்கும்) முலைகளானவை “எனக்கடைத்தவிஷயத்தை நீகாட்டு” என்று நலியப்பிக்கவாதே, கூடாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறு, சோறு” என்றால், “வாய், வாய்” என்பாளைப்போலே, முலைகளை அரக்காநிற்குமாய்த்து. [முன்னிருந்து மூக்கின்று]காணக்காணப் பருவம் கழியாநின்றதாய்த்து. பருவம்கழிவதானால் பின்னையிவைமுதுகிலேயானாலாகாதோ!.—(சொல்லுமின் என்செய்கேனென்னும்) தென்றல்துடக்கமான படார்பங்கள்போலுமன்றிறே முலைகள் நெருக்கப்புக்காலுண்டானநலிவு, அவை வாயுகமாகிறபோது, “தோழியோ!” என்றாள்; இவை வாயுகமாகப்புக்கவாதே, தோழிமாரோடு தாய்மாரோடுவாசியற எல்லாநாயும்சேர்த்து, சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.—(ஏழை) “கிடையாதுகாண்” என்றால், கிடைக்குமதிற்போலே வாயலத்தைப் பண்ணுமவளாய்த்து.

(என்பொன்னுக்கு)“இவளும் தன்வாபலமும்பட்டதுபடுகிறாள்” என்று கைவாங்கியிருக்க வொண்ணாதபடி ஸ்லாவையையாடிருக்குமவள். (இடவெந்தை) உக்கியாலே தன்வாபலம் தோற்றவருக்கிற விவளைப்போலன்றிக்கே, க்ரியையாலே வாயலம்தோற்றவருக்கிற நீ நினைத்திருக்கிறதென் ? ... .. ச.

லோகத்திலே இடநிலை அம்மே! எனைக்கண்டோமே,இத்தனைவாய்கங்கள் நலிந்தால்,இவள் “தோழி” என்கிறதென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாடி.) அவனைத்தான்ஸந்தோஷிக்கைக்குக் கருகினமுறவல் தோழியார்க்கருளாத வளவன்றோவென்ன (அவனோடேயித்யாடி.) குடநீர்வார்க்கும் - குளிரப்பண்ணும், “ஓ!” என்றதக்குத்தாத்பர்யம் (ஊர்பகையித்யாடி.)

மேலுக்கவதாரிகை (இவளிட்யாடி.) இவள்க்லேசத்தைப்பார்த்து நில்லாதே முலைகென்றுகருத்து, வாய்வாயென்கை - கபோலதாபம் பண்ணுகை, அரக்காநிற்கும் - அடக்காநிற்கும். இவளடக்கும்படி முலைகள்வளருமோவென்ன (முன்னிட்யாடி.) “மூக்கின்று” என்றதக்குத்தாத்பர்யம் (காணவித்யாடி.) “முன்னிருந்து” என்றதக்கு ஹார்ஹாவம் (பருவமித்யாடி.)

“தோழி” என்றுகவசநமாகச்சொல்லியிருக்க,இங்கே“சொல்லுமின்” என்று வஹுவசநபரயோசம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுபூர்வகம் ஹாவமருளிச்செய்கிறார் (தென்றலித்யாடி.)

(க்ரியையாலே)என்றது-திருமுலைத்தடத்தில் திருமுகத்தைவைத்துக்கொண்டேயிருக்கையாலே யென்கை. ... .. ச.

மூ.—ஒதிலு முன்பேரன்றிமற்றோதாள்,
உருகும்நிந்திருவுருநினைந்து,
காதன்மைபெரிது,கையறவுடையள்,
கயல்நெடுங்கண் துயில்மறந்தாள்,
பேதையேன்பேதையிள்ளைமைபெரிது,
தெள்ளியள்வள்ளிதுண்மருங்குல்
ஏதலர்முன்னுவென்றினைந்திருந்தா
புடவெருதையெந்தைபிரானே.

டு.

ப - ரை.— ஒதிலும் - வாய்திறந்து வார்த்தைசொல்லுமபோது, உன்பேர[ய] ன்றி - உன்பேரையொழிய, மற்று - மற்றொருவர்பேராயும், ஒதாள் - சொல்லுகிறி லுள் ; நின் - உன்னுடைய, திருவுரு - வடிவழகை, நினைநத - நினைத்து, உருகும்- உருகாதின்றாள் ; காதன்மை - உன்விஷயத்திலுண்டான ஆசையானது, பெரிது - மேனமேலன்பெருகாங்னது ; அத்தாலே, கைஅறவுடையள் - கைப்பொருளிழந்தாரைப்போலே வருத்தமுருதின்றாள்; கயல்-கயல்போன்றது, நெடு - நீண்ட[ய]ருருநதுள்ள, கண் - கண்கள், துயில் - நித்தாகொள்ளுகையை, மறந்தாள்-மறந்து விட்டாள் ; பேதையேன்பேதை - மிகவும்சபலையான எனபெண்ணினுடைய, பிள்ளைமை - பிள்ளைத்தனம், பெரிது - பெரிதாயிராதின்றது ; உம்மளவில்வந்தால், தெளளியள் - மிகத்தெளிவுடையளாயிராதின்றாள் ; வள்ளி - வள்ளிக்கொடிபோன்று,துண்-துண்ணிதாயிருநதுள்ள, மருங்குல்-இடைபையுடையளான விவ [உய] னை, இடவெருதையெந்தைபிரானே :—, ஏதலர்முன்னு - உகவாதார்முன்னே, என்நினைந்திருந்தாய் - செய்யநினைத்திருக்கிறதென எனறாள். ... .. (டு)

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஒதிலுமித்யாடி) வாய்திறந்து வார்த்தைசொன்னாளாகிலும் உன்பேரன்றிச்சொல்லாள். (உருகுமித்யாடி) உன்னுடைய வடிவழகைநினைத்து உருகாநிற்கும்.(காதனமைபெரிது)ஆசைபெரிது. (கையறவுடையள்) கையறவு - செயல்மாட்சி.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(ஒதிலும்) முதல்தன்னிலே வார்த்தைசொல்லாதேயிருக்கும்போதே பெரியது ; சொன்னாலோ (உன்பேரன்றிமற்றோதாள்) “ஐயர், ஆசுசி” என்னத்தயிராதாள்.— (உருகும்நிந்திருவுருநினைந்து) நாமடிவாராயர்மியை அதுஸந்யாயா, நீர்ப்பண்டம் போதே மங்கியிருக்கும்†.—(காதன்மைபெரிது வடிவழகினளவல்லவாய்த்து ஆசையின்பெருமை.—(கையறவுடையள்)ஆசையினளவல்லவாய்த்து இழவின்கனம்.— இழவுக்கு அவயியென்னென்னில்

அஞ்சாம்பாட்டு.—(ஒதிலுமித்யாடி.) “சொல்லுமின்னெனசெய்தேன” என்று அவன்கேடடவாதே, நீங்களெல்லாருங்கூடிப்போதுபோகுகாகில கரியாவஸேஷங்களைச்சொல்லிக்கொண்டுநெஞ்சைஅந்யபரமாக்கியுமதாங்கப்பண்ணினாலாமே!என்னும்ஆகாவ்ஷையிலே சொல்லுகிறுள்ளெங்கிறுநென் லந்தது.

ஒதுகையாவது - சொல்லுகையாய், அதுதானும் பெண்பிள்ளைக்குபரிசு—தவாவஸ்யையிலவார்த்தைகற்றையாய், அதுதவையிலும் உன்பேரன்றி மற்றியாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (முதல்தன்னிலேயித்யாடி.) பெரியது - தெரியாதது. ஒதம்போதிதுமென்று ஸம்ஹாரம். யர்மியை - விழாஹவிஸிஷ்டனை நாமாஸ்யனை. வடிவென்றது - ஈஸ்வரன்வடிவென்றபடி. “கை” என்று - கையில் பொருளைச்சொல்லிற்றாய், “அறவு” என்று - இழக்கையைச்சொல்லிற்றாய், “உடை” என்கிறது - ஹமாஸ்யையாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆசையித்யாடி.)

† “உக்கியிருக்கும்” என்று சில ஸ்ரீகோடங்கள்.

(கயலித்யாடி)கயல்போன்றபெரிதான கண்களுறங்காள்.(பேதையித்யா டி)மிகவும் உபலையான என்பெண்பிள்ளை.பிள்ளைத்தனம்பெரிது.(தெள் ளியள்) உம்மளவில் சாலத்தெளியையுடையவள். வள்ளிபோன்றபடி. வள்ளிக்கொடிபோன்றதுண்ணிய இடையையுடையவள். (ஏதலரித் யாடி)உகவாதார்முன்னே இவனோநீர்செய்ய நினைத்திருக்கிறதென். ௫.

(கயலித்யாடி)கயல்போலேமுடியமாய்ப்பரப்பிடைத்தாயிருக்கிற கண். பெரியவூர்கள் குடிவாங்கிவைப்போலே, கண்ணிலபரப்படங்கலும் நிஜ் ராதத்வம் குடிவாங்கிற்று.—(பேதையேன்பேதை) அறிவுகேடியான என் பெண்பிள்ளை. விளைவதறியாதேஇவனோப்பெற நோன்புகோற்ற[ய] கும்படியான அறிவுகேட்டையுடைய; “நெடுங்காலமும்கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம்” என்கிறபடியே. (பிள்ளைமைபெரிது)பருவத்தி னளவல்லவாய்த்து மெளம்யத்தின்பெருமை,லோகயாத்நாடிலவந்தால், தன்பருவத்திலுள்ளார்க்குள்ள வறிவுபோராது.—(தெள்ளியள்) உம் மளவில்வந்தால், ஸ்ருதோபநிஷத்கராளிலுமல்லள்.— (வள்ளிறுண் மருங்குல்) இவள் ஸ்வாவத்தை யறுஸந்யித்துக்கைவிடவொண்ணாக படியாய்த்து வடிவில்பகை. பிள்ளைத்தனமும் தெள்ளிமையும் அப்ர யோஜகம், வடிவுபோருமாய்த்து உமக்குக்கைவிடவொண்ணுமைக்கு.

(ஏதலர்முன்ன) “ஆசைப்பட்டாயிறே! அழகிதாகவுண்டா யிறே!” என்றுஎசுகிற ஸத்ருக்கள்முன்பே.(என்றினைந்திருந்தாய்)[உய] [த்வஜம்ரேஸரணுதநாநாபராஹவ:] “உகவாதார்முன்பே நம்முடை யார் நோவுபடவிட்டுப்பார்த்திருக்குமது நமக்குப்போராது” என்றி ருக்கக்கடவநீர், இவளிடையாட்டத்தில் நினைத்திருந்ததென். [நதே உதுருப:] ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுக்காகிலபோருமென்னவுமாம்;இப்படி கைவிட்டிருக்குமது உமக்குப்போராது. ... .. ௫.

“பேதை” என்று சொல்லுவைத்து, “பிள்ளைமை” என்றதுகுகுக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பருவத்தினித்யாடி.) இப்படி மெளம்யத்தைச்சொன்னால், “தெ ள்ளியள்” என்று மேலே சொல்லுமத்தோடு விரோயியாதோவென்னவருளிச்செய் கிறார் (லோசேத்யாடி.) வள்ளிக்கொடிபோலே துண்ணிதானஇடையையுடையவ னென்று ஸம்ஸாரம்மாய், தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாடி.) (அதுஸந்யி த்து) என்றவநூறும், கைவிடநினைத்தாலும் என்றுகூட்டுவது.

“நாய! ந - அதுருப:” என்னவேயமைந்திருக்கவும், “தே” என்கையாலே - அர்ச்சாவதாரமாக விருக்கும்பேவர்க்கு என்று தாத்தப்ரயமாஸகயாலே அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டேத்யாடி.) (என்னவுமாம்) என்றது - சொல்லலாமென் றபடி; பகஷா ஊரஸஞ்சகமன்று. ... .. ௫.

ஆகும்பாட்டு.— (தன்குடிக்கித்யாடி.) தரும்புநறுக்கில் ஸாயநமாமென்று தணிந்திருக்கு முங்கள்வயிற்றிற்பிறந்தபெண்பிள்ளை என்பேரை யோதுகிறதம் என்னுருவைகினைத்த உருகுகிறதம் செய்தாளென்றால் இது மெய்கொள்ளப் போமோ என்று அவனுக்குக்கருத்தாக; சொல்லுகிறுனென்கிறுமொன்று ஸம்மதி.

மு. — தன்குடிக்கேதும் தக்கவாநினையாள்,
தடங்கடல்துடங்கெயிலிலங்கை
வன்குடிமடங்கவாளமர் தொலைத்த
வார்த்தைகேட்டின்புறம், மயங்கும்,
மின்கொடிமருங்குல் சுருங்கமெல்லெருங்கி
மென்முல்பொன்பாந்திருந்த
என்கொடியிவனருக்கென் நினைந்திருந்தா
ரிடவெந்தையெந்தைபிரானே.

க.

ப - னை. — தன் - தன்னுடைய, குடிக்கு - குலத்துக்கு, தக்கவா - தகுந்தமார்[ய]
க்கம், ஏதும் - ஒன்றும், நினையாள் - ஆராய்ந்தறிகிறிள்; தடம் - பெரிய, கடல் -
கடலையும், துடங்கு - வலிந்திருந்துள்ள, எயில் - மதினையுமுடைய, இலங்கை -
லங்கையிலுள்ள, வன் - வலியராக்கியுடைய, குடி - குலமாக, மடங்க - அழி
யும்படி, வாள் - அமர் - கொடியாய்த்தத்தலே, தொலைத்த - திரவிர்த்த, வார்த்தை - வர்த்தாந்
தத்தை, கேட்டி — இன்புறம் - ஆரந்திக்கும்; திரியட்டும், மயங்கும் - மயங்காநிற்கும்;
மின் - மின்னையும், கொடி - வஞ்சிக்கொடியையுமொத்த, மருங்குல் - இடையா
னது, சுருங்க - துடங்கும்படி, மேல் - மேலே, நெருங்கி - நெருக்கமாக, பொன்
பயந்திருந்த - பொன்றிதமானபசுபுதனக்கிடக்கி, மெல் - மெல்லிய, முலை -
ஸ்தநங்கையுடையாளா, என்கொடி - இவளுக்கு - என்பெண்ணை இவள்வவயத்
தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே! என் நினைந்திருந்தாய் சொல்லு —. (க)

ஆறும்பாட்டு. (தன்குடியின்பாடி) பரபரநக்குடிதனக்கும் தன்
குடிக்கும் சேரம்சேராது என்றறிநிலிள்.

ஆறும்பாட்டு. — (தன்குடிக்கேதும்) (தன்குடி) நன்குடிஎன்னுதே,
(தன்குடி) என்னுளாய்த்து, “எம்பெருமானார் ஊராம” என்னு
மாப்போலே, நம்பரத்திபாடலே சொன்னோமாயென்கிடுக்கே, பெரு
மாள் “இராமாதுசனுடையார்” என்றே அருளிச்செய்வார். “பெரு
விலையுரிருபயதொரு தந்தை நடுவேயிடக்கோத்தால் முன்னும்
பின்னுமொக்க விலைபோமாப்போலேகான்” என்று பிள்ளான். (தன்
குடிக்கேதும் தக்கவாநினையாள்) இவள் நிலையிருந்தபடியிது, நீரினி
உம்முடையமர்யாடைநோக்கிக்கொள்ளப்பார்த்தீரோ இல்லையோ[நய]
என்கிறார். இவ்வோத்துடங்கிக்காணும் இக்குலமர்யாடை நடத்துவ
தாக நினைத்திருந்தது; தன்னைத்துடங்கி குலமர்யாடை நடத்துவதாக
நினைத்திருக்க, தாலித்தைக் கடலிலே கவிழ்க்கப்பார்க்கிறார். (தன்
குடிக்கு) “ஐக்காராருலே” என்கிறபடியே இவள்பிறந்தபின்பாய்
த்து இக்குடியில் முன்பில்லாத என்றமெல்லாமுண்டாய்த்து.

திருக்கோட்டியூர்நம்பி “எம்பெருமானார் ஊராம” என்று எல்லார்க்கும் பாதி
பத்திபிற்கும்படி தம் பாதிபத்தியாலே யருளிச்செய்தமாத்ரமன்றே வெனை
(நம்பரத்திபாடலேயிப்பாடி) முன்புள்ளாரும் பின்புள்ளாரும்புக்க இவையிட
டே நிருபிக்கைக்குஹை வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருவிலையித்
யாடி) உம்முடையமர்யாடை என்றது - இவள்ஸ்வயந்தரத்திலே மூளுவதற்குமுன்
னே முகங்காட்டிகையென்கை. தன்குடியின்மர்யாடைகளைச்செய்ய நினையானென்
னதே, “குடிக்கு - தக்கவா” என்றதற்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார். (இவளை
யித்யாடி வாச்யத்தவயத்தாலே) (நினைத்திருக்க) - திருத்தாயார் நினைத்திருக்க, குல
மர்யாடை முன்புதானே நடந்தகொண்டுவாராதோ, இவனைத்தடங்கி நடத்தவ
தெத்தாலே? என்னும் ஸங்காபரிஹாராரியம் பரிதீகரஹணம் (தன்குடிக்கேதும்)

(தடமித்யாடி) பெரியகடலையும் வளைந்தமதினையுமுடைய லங்கையில், வன்குடியிண்டு - பொல்லாவரக்கர்குடி. மாளபுயத்திலே தொலைத்த வார்த்தைகேட்டு இன்புறும்,

ஒருநாள்ஊட்டர் இனிதாகவாசித்தவற்றைக்கேட்டருளிஎம்பாரொழுந்திருந்து நின்று கண்ணீரை விழவிட்டு ஸீயிலாஹ்நகரணராய், ஊட்ட னாக்காட்டி, “ஐநகராஹ்ருலேகீர்த்திமாஹரிஷ்யதிமேஸ-தா” என்றருளிச்செய்தாராம். “தத்தஸ்ய” என்கிறபடியே - நம்முடைய பேற்றுக்குநமக்கு வருந்துகைக்கு ப்ராப்தியிலே, “அவனாலேபேறு” என்றிருக்கும் குடியாய்த்து. “பெறுவதவனையர்கில் இக்கரமங்கொண்டு(ர) கார்யமென்” என்றிராநின்றாளவள் ; “ முசத்திலே விழித்துக்கொடு நின்று க்ரமம்பார்க்கவமையாதோ” என்றிராநின்றாள். (ஏதும் தக்கவாநினையாள்) மடலைக்கடைக்கணிப்பது, வேண்புத்தீரநத்திலே யொருப்படுவதாகாநின்றாள், (நினையாள்) திருத்தாயார் தான் இவள் நினைவையும் அடியொத்துகிறாளுளாணும் இவளை யிழக்கமாட்டா(ரு) மையாலே,

(தடங்கடலித்யாடி) வேண்புத்தீரநத்திலொருப்பட வேண்டாத படி வந்துதவம்படியை யதுஸந்யித்து இனியளாகாநிற்கும் ; அதிலே யொருப்பட்ட வளவிலே வந்துதவினவனிதே. பரப்புடைத்தான கடலை அகழாகவுடைத்தாய், ஸத்ருக்கள் கேட்டபோதே துடங்கும் படியான மதினையுடைத்தாய். அன்றிக்கே, புரிப்புடைத்தான மதினென்னுதல், (இலங்கைவன்குடிமடங்க) ஊரிலரணையன்றிக்கே, வர வலத்தாலே பல்கிப்பரந்திருந்துள்ள குடியானது திரியட்டும் முடிந்துபோம்படியாக ; ராக்ஷஸைப்போலே மாயையாலன்றிக்கே, நிற முடைத்தான பூசலிலே வன்குடிமடங்கத் துலைத்தவார்த்தையிண்டு-ஸ்ரீராமாயணவீத்தானும், அத்தைக்கேட்டு. (இன்புறும்) “ நம்மவஸ்யையையுடையளா யிருப்பாளொருத்திக்கு உதவினபோதே யிரி நமக்கும் உதவினவனன்றோ” என்று அத்தாலே இனியளாம்.

இந்தத்திருத்தாயாளைப்போலேசொன்னார்தானுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (தத்தஸ்யேத்யாடி.) ஆனால் தவிரக்கவேண்டிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறுவதித்யாடி.) இது - ஸுராயம், “ ஏதும்” என்னைக்குத்தாத்தாயம் (மடலையித்யாடி.) “ நினையாள்” என்னைக்கு-அவள் நினைவுதெரியுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருத்தாயாரித்யாடி.)

அதிலே - வேண்புத்தீரநத்திலே. துடங்கும்படியான - நடுங்கும்படியான வென்றபடி. “ எயில்” என்றதின்மீதம் (மதினென்றது) புரிப்புடைத்தான - கோ[ரு]ணமாகவளைப்புடைத்தான, “ வான்” என்று - ஒளியாய், அதாவது-செவ்வையான பூசலென்று தாத்தாயமருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸைப்போலையித்யாடி.)

† “ வாசித்தபடியைக்கேட்டருளி” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்,

திரிய மயங்கும். (மின்கொடியித்யாதி) மின்போலவும் கொடிபோலவுமிருக்கிற இடை துடங்கும்படி மேலேநெருங்க, அழகிய முலை பொன்பூக்கவிருந்த என் பெண்பிள்ளையான விவருக்கு என்நினைந்திருந்தாய். ... .. கூ.

(மயங்கும்) “உதவாதவன் உதவாதொழிகையன்றிக்கே உதவும்ஸ்வவாவனையிருந்துவைத்து, நமச்சுபையுமிதுவாயிருக்க உதவாதொழிவதே!” என்றுமோஹிக்கும். “நமச்சுபையுடையா ளொருத்திக்கு உதவினவனன்றே” என்று அந்த அன்னுமையையது ஸந்தித்தினியளாம்; “அணித்தாக வுதவினவன் நமக்குவவாராதொழிவதே!” என்று மயங்கும்.

(மின்கொடியித்யாதி) மயங்கினா ழெழக்கலாமவளோ விவள். மின்கொடிபோலேயிருக்கு மிடையானது சுருங்கும்படியாக மேலே நெருங்காநிற்குமாய்த்து. மேலேயிருந்து கீழேவெட்டுவாளைப்போலே தன்குடியிருப்பை யழியாநின்றதாய்த்து. (மென்முலை) முலைக்கு காரியம் ஸ்வவாவமாயிருக்கச்செய்தே, “மென்முலை” என்கிறது-[யருவிரஹஸ்தஹமல்லாமையாலே. (பொன்பயந்திருந்த) இதைய மண்ணீடாய்க் கழித்ததாய்த்து. (என்கொடி) இவளுடைய வைவரண்யத்துக்கு உதவாதொழியிலும், தன்வயிற்றிப்பிறப்புக்கு உதவாதொழிய வொண்ணாதென்றிருக்கிறாள். (இவளுக்கென் நினைத்திருந்தாய்) இவளுடைய வைவரண்யமும், அப்யவஸாயமும், செல்லாமையும், வடிவமுகும், பிறப்பிருந்தபடியாலும், உமக்கு உதவாதொழியப்போமோ. (இடவெந்தை) இவளிற்காட்டிலுமக்குண்டான வைவரண்யத்தோதகமிறே திருவிடவெந்தையிருப்பு; உடம்புவெருப்பன்றாகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருக்கவமையுமிதே. உம்முடைய வைவரண்யத்தோற்றத்திருவிடவெந்தையிலே வந்தெழுந்தருளியிருக்கிற கீர் இவளிடையாட்டத்தில் நினைத்திருந்ததென். ... .. கூ.

வார்த்தைகேட்கை இரண்டுக்கும் ஹேதுவாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நமச்சுபையித்யாதி.)

சுருங்கமேல் நெருங்குகை-இடையொடியும்படி முலைமேலே பணைக்கை என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (மேலேயிருந்தித்யாதி.) ... .. கூ.

ஏழாம்பாட்டு.-- (உளங்கனிந்தித்யாதி.) உங்கள்குலமர்யாடைகளைப்பேண்ச்சொல்லி நீங்கள் பெண்பிள்ளையுமிரட்டி நிறுத்தினிகோளாகில் அவள்தானே ஆறியிராளோ, என்னைக்கேட்கிறதென்னென்ன ; அங்ஙனம் செய்யவொண்ணாதபடியிதே அவள் உபையென்கிறுளென்கிறுரென்று ஸம்மதி.

பெண்பிள்ளையை “என்நினைந்திருந்தாய்” என்று நான்கள்கணக்கமறமார்த்தம் சொல்ல, நினைந்துண்ணையேத்துமென்னவமைந்திருக்கவும், “ இருக்கும்” என்னை யாலே - வாய்விடமாட்டாதே. திருவுள்ளம் கனிந்திருக்குமென்று தாற்பார்யம்

மு.—உளங்கனிந்திருக்கு முன்னையேபிதற்று
முனக்கன்றியெனக்கன் பொன்றிலளால்
வளங்கனிபொழில்கூழ் மாலிருஞ்சோலை
மாயனெயென்று வாய்வெருவும்
களங்கனிமுறுவல் காரிகைபெரிது
கவலையோடவலம் சேர்ந்திருந்த
இளங்கனியிவளுக்கென் நினைந்திருந்தா
யிடவெந்தை யெந்தைபிரானே.

௭.

ப - ரை.—இப்பெண்பிள்ளை, உன்னையெப்பொழுதும் நினைக்கையாலேயு
உளங்கனிந்திருக்கும்-ஸ்துஷ்டசித்தையாயிராநின்றான்; வாய்விட்டுப்பேசப்புகில்,
உன்னையே - ஸம்ஸ்க்லேஷத்துக்கு விஷயபூதனைவுன்னையே, பிதற்றும் - அடைவு
கெடப் பேசாநின்றான்; உனக்கன்றி - உன்விஷயத்திலல்லாமல், எனக்கு - நெ
யிங்காலம் நோந்துப்பெற்ற என்விஷயத்திலே, ஒன்று - அல்பமும், அனபிலன் -
ஸ்நேஹமில்லாதவளாயிராநின்றான்; வளம்-மிக்கஇனிமையுடைத்தான, கனி-[யரு
கனிகையுடைய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மாலிருஞ்சோலை-
திருமாலிருஞ்சோலைமையில் ஏழுந்தருளியிருக்கிற, மாயனென்று - ஆஸ்சர்ய
ஸக்தியுடையென்று, வாய்வெருவும்-வாய்பிதற்றுநின்றான்; களங்கனி-களங்கனி
போலேயினிதான, முறுவல் - புன்சிரிப்பையும், காரிகை - அழகையுமுடைத்தான
என்பெண்ணாவன், பெரிதுகவலையோடு - மிக்கமவருத்தத்தோடே, அவலம்
சேர்ந்திருந்த - அழகழிந்திருக்குமவளாய், இளம்கன்னி-சிறப்பெண்பிள்ளையான,
இவளுக்கு - இவன்விஷயத்தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே—, என்நினைந்திரு
ந்தாய்—, சொல்லு என்கிறான். ... .. (௭)

ஏழாம்பாட்டு.(உளமித்யாதி) உன்னளவிலே நெஞ்சுடையாளாயிரு
க்கும்; உன்னையல்லது வாய்புலத்தான்.

ஏழாம்பாட்டு.—(உளங்கனிந்திருக்கும்) உள்ளமானது இங்
னே பக்வமாய், அகவாயிலோடுகிறது வாய்விடமாட்டாதேயிருக்கும்.
ஹ்ஸீடியம் பக்வமாகையாவதென்னென்னில்; ஹ-ஜி-கக்கடவவவன் ஹ-
ஜித்தவிலையாகில் ஆபுரயமில்லையாயிருக்கை.—(உன்னையேபிதற்றும்)
“இதுதான் ஹாவவந்யத்தாலேயோ” என்றிருந்தான் இவன் வாய்[நடு]
விடுமளவும் திருத்தாயார்; உம்முடையபக்கவிவமொரு அஹிஸந்யியின்
றிக்கே, “ஜாமடிந்யஸ்யஜல்பத:” என்கிறபடியே - அடைவுகோகச்
சொல்லாநின்றான். ஒருஅஹிஸந்யியூர்வகமாக வந்ததாகில் அடைவு
பட்டிருக்குமிறே.

விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளமானத்யாதி)ஆஸ்ரயமில்லையாயிருக்கையென்
றது - பழமானது ஹ-ஜியாதபோது அழித்தபோமாப்போலே ஈஸ்வரன் அதுஹி
யாதபோது அழியும்படியிருக்கையென்கை. இதுதானென்றது - உளங்கனிந்திருக்
கைதானென்றபடி. தான் “என்நினைந்திருக்கிறாய்” என்றதற்கு வாய்விடாதேயிரு
ந்தது அவனிடத்தின் ஸ்நேஹத்தாலே என்றிருந்தான் திருத்தாயார், நெஞ்சுழிந்த
வாய்புலத்தப்புக்கான் பெண்பிள்ளை, அத்நைவிட்டி “உன்னையேபிதற்றும்” என்கிறு
ன்னெனும் ஹவத்தையருளிச்செய்கிறார் (இதுதானித்யாதி.)

உன்னையொழியப் பெற்ற என்பக்கல் ஒரு ஸ்நேஹமில்லை. (வனமித்
யாடி) நன்றான மலாடிகளையுடைய பொழிச்குழப்பட்ட திருமாலி
ருஞ்சோலையிலே நின்றருளின ஆஸ்வரயஹ-ஒதனையென்று வாய்வெ
ருவும். (களங்கனிந்த்யாடி) களாம்பழம்போன்ற முறுவலையுடைய[டு
(உனக்கிந்த்யாடி) “நம்மையுமொருக்கால்சொல்லாளோ” எனனும்நசை
யறுத்தான். அவனுக்காமபடியிவ்வளவாக்கினூர் பக்கவிலேயாதல், அவ
ன்பக்கவிலேயாதலிறே ஹாவஸநயமினருக்கு.

(வனமித்த்யாடி) இவ்வளவான பரோமத்துக்கு அவன்கீழ்பண்ணின
படியைச்சொல்லி வாய்வெருவும். ஸம்ஸீபமாநமலங்களையுடை[டு
த்தான பொழிலாலே குழப்பட்ட திருமலையிலே, ஆரியர்களிகழந்த
ம்லேஹமஹ-குமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்து நிற்கிற ஆஸ்வரயஹ-
வேஷ்டிதங்களை அதுஸந்யித்து, பின்னைவாஸநையே உபாய்யாயாகச்
சொல்லுமதொழிய உணர்த்தியுடன் சொல்லுவதொருவார்த்தையி
ல்லை. (வாய்வெருவும்) [விவிர்த்தயவாஹஸ்ருவதீதமேவ] முற்பட அது
ஸந்யியா, பின்னை அதுதானும் மாட்டாதே வாஸநையாலே சில
சொல்லுமித்தனை.

(களங்கனிமுறுவல்) பிள்ளாய் ! ஆர் வாய்வெருவக்கடவத்தை
ஆர்வாய்வெருவுந்ருள். “ஸீதேதிவாருஷீம்” என்று அவனிறே வாய்
வெருவுவான். “எதிர்த்தலையைத் தோற்பித்தோமாக வேணும்” என்
றிருக்கிறவர்களகவாய் இப்படிவிலக்ஷணமாய் பகவமாய்த்தோற்றினது
போலேயாய்த்தது முறுவலிருப்பது.

[அஸ்மிந்] முன்புதாமும்பிராட்டியுமாய் ஜலக்ரீடாடிகள் பண்ணிஸர
ஸமாகப்பரிமாற்றிறோரிடத்திலே, பிராட்டியைப்பிரிந்துதாமும் இளை
யபெருமாளுமாயத் தேடிக்கொடுவாராநிறகசெய்தே, அவ்விடத்தைக்
உட்கருத்தையருளிச்செடிகுரா (நம்மையுமித்த்யாடி) பின்னையுமொருக்கால் சொல்
லாளோன்னுமாகை. “எனக்கன்பொன்றிலன்” என்னபரஸத்தியெய்வனையென்ன
(அவனுக்கித்த்யாடி).

“ராமேதிராமேதி ஸதேவஸந்யியாவிலிந்தயவாஹஸ்ருவதீதமேவ.” இது
க்கர்யமருளிச்செய்குரா (முற்படவித்த்யாடி) “வாய்வெருவும், களங்கனிமுறுவல்”
என்ற ஸமஹிவ்யாஹாரதாத்தபர்யம் (பிள்ளாயித்த்யாடி). பிள்ளாயென்னுமத - பூஜ்ய
வாகமமாகையாலே, இடவெந்தைபிராணையகுவனே ஸம்ஸேயிக்கிறுளென்று
கருத்து. வாய்வெருவும்படியான பாகம் முடுகினவிலை குலமர்யாகையிலே நிற
த்துகைஷ்ணகரமென்று கருத்து. “களங்கனிமுறுவல்” என்ற வளவுக்குத் தாத்தப்
ர்யம் (எதிர்த்தலையித்த்யாடி) களாப்பழம் போன்றமுறுவலென்று ஹேர்யதா[டு
மாத்ரத்திலே தீக்ஷிதாஹமென்று திருவுள்ளம். “களம்” என்று-கலமென்றதாய்,
அவ்யத்தமய-ரமென்றபடி; இதுவ்யாக்யாநாஹரத்திலர்யம். “வாருஷீம்” என்றது
அழகிபடிஷங்களையுடையவளென்றபடி. தோற்பித்தோமாகவேணுமென்றிருக்கிற
வர்கள் - பிராட்டிமார்.

அவன் பிராட்டிமுறுவலுக்குத்தோற்றமைக்குப்பரமானுஹம் காட்டிக்கொ
ண்டு வயாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (அஸ்மிநித்த்யாடி).

௨௭௮ பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

பெரி-வ்யா.—கண்டு இலையபெருமானைப்பார்த்தருளிச்செய்கிறார்[அன்
மிந்]இப்படிவெறுந்தறையாயிருக்கிறவிடத்திலேகாண் அன்றுநாமெடுப்
பெடுத்தது. [மயாஸார்பம்] ப்ரணயயானாயில் தம்மைத்தாம் சால
மடித்திறையிருப்பது.நாமுங்கூட காணவந்தசோழரோபாதியாகக் கட
க்கிறதும்படி அவளுடைய அளவுடைமையும் விஷயமாகப் பரிமா
றினபடியுங்காண். [உடாரஸீலா] படைவீட்டிலிருந்தநாள், மாமனார்
மாமியார்க்குக் கூசிப் படிவிடுவாரோபாதி அளவுபடவாய்த்து வோமம்
செல்லுவது ; இப்போது, அவ்வளவன்றிக்கே, ஏகாஹஸ்யமமா
கையாலே தன்னை முற்றாட்டாக ஸர்வஸ்வதாரம் பண்ணிக்கொண்
டிருந்தாளாய்த்து.[ஸ்ரிலாதலேபூர்வம்]ஜலக்ரீவைபண்ணுகிறதோரிடத்தி
லேஸ்ரிலாதலமாய் இளைத்தவிடத்திலேயுதினேயுவதாகப் பெருமாள்
முற்கோலிக்(௧)கணிசிக்க,“ப்ரோகூதிஜ்ஞாஸ்துகோஸலா:” என்கிறஅதி
லேயுமொரு ஸம்வந்தமுண்டிறே யிவருக்கு ; அத்தையிவருடைய
இங்மிதாழிகளைக்கொண்டறிந்து இவனாயினப்பிக்கவேணும் என்று
பார்த்து, பெருமானேயுவதாகக்கணிசித்த துறையையடைத்துக்கொ
ண்டிருந்தாள். [உபோபவிஷ்டா] அப்படியாயிருக்குமிதே யெங்கும்,
[காஹஸ்யமிதா] வெறுப்புறத்திலேதானே துவக்கவல்லவள் ; முதுவிலை
ச்சேர்த்தாப்போலேயாய்த்து முகந்தானிருப்பது. அதுக்குமேலே,
அப்போது பிறந்தவெற்றியாலே * ஜாதஹாஸ்யானுளாய்த்து. [த்வா
மாஹ] இதுக்குமுன்பு, துடங்கினவற்றில் தலைக்கட்டாதே மீளமுதி
ல்லையிறே பெருமாள் ; இதொன்றும் தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை ;
அத்தாலே லஜ்ஜித்துக்கவிழ்த்தலையிட்டார் பெருமாள் ; அவரைவிட,
இவரைப் (௨) போரப்பொலியச் சொல்லிக்கொண்டிடும் இலைய
பெருமாள் முகத்தைப்பார்த்தாள் ; “பாரீரோ தம்பியார்”நங்கள் நினை
த்ததெல்லாம் தலைக்கட்டினிகோளிறே ; நீங்கள், வல்லவடியே ஆண்
பிள்ளைகள் ; நாங்கள், பெண்பெண்கள் ; நீங்கள், வேட்டைக்கும்

எடுப்பு-நிகழ்பம்.அஸ்மதீவஸ்பதாத்பர்யமருளிச்செய்து, தீவீதியைஅப்ரயானேடா
ய்,ஜலக்ரீவாரஸாதுஹவத்திலிருக்கும் ப்ராயாச்யத்தையருளிச்செய்கிறார்(நாமுங்கூ
டவிய்யாதி.)காணவந்தசோழரோபாதி-மல்லயிய்யம்பார்க்கவேணுமென துவந்தசோ
ழராஜாக்களோபாதியென்றபடி,“பூர்வம்” என்னுமது-இதுக்குபூர்வமென்னவேண்
டுகையாலே,அத்தையருளிச்செய்கிறார்(ஜலக்ரீவையித்யாதி.)“உப,உப” என்கிறத்தி
ருத்தியாலே - ஸமீபத்தில் துறைதுறை தோறுமிருந்தாளென்று விவகரித்தருளிச்
செய்கிறார் (அத்தையித்யாதி.) “ஜாதஹாஸா” என்று - காடிமிக்கஹாஸம்போலன்
டிக்கே, “காஹஸ்யமிதா” என்று சொன்னதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் [கரு
(வெறுப்புறத்திலேயித்யாதி) வாக்யதவ்யத்தாலே.) ப்ரணயயானாயில் பெருமா
னோடி வார்த்தைசொல்ல ப்ரஸத்தியுண்டாயிருக்க, இலையபெருமானோடி வார்த்
தையருளிச்செய்கைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(இதுக்குமுன்பித்யாதி.) வாக்ய
ஜாதந்தானென்னென்ன (பாரீரோவித்யாதி.)

(௧) கணிசிக்க - உபக்ரமிக்க. (௨) போரப்பொலிய - மிகவும் பூர்ணமாக.

மூ.—அலங்கெழுதடக்கையாயன் வாயாம்பற்
கழியுமாலென்னுள்ள மென்னும்,
புலங்கெழுபொருநீர்ப் புட்குழிபாடும்,
போதுமோநீர்மலைக் கென்னும்,
குலங்கெழுகொல்லிக் கோமளவல்லிக்
தொடியிடை நெடுமழைக்கண்ணி
இலங்கெழில்தோலிக் கென்னினேந்திருந்தா
யிடவெந்தையெந்தை பிரானே.

அ.

ப - ரை.—என் பெண்ணுனவன், அலம்-ஹலம்என்னும்ஆயுதம், செழு-விளமு
ங்காநின்றன, தடம் - பருத்த, கை - திருக்கைகளையுடைய, ஆயன் - இடையு
ணை கர்ஷணனுடைய, வாய் - திருப்பவளத்திலவைத்தனதகிற, ஆம்பற்கு -
இலைக்குமலோசைக்கு, என்னுள்ளம் - என்மநல்லானது, அழியும் - அழி
யாநின்றது, என்னும் - என்றுசொல்லாநின்றான்; புலம் - இந்திரியங்களெ
ல்லாவற்றையும், செழு - தன்பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான, பொரு -
அலைபொருகிற, நீர்-நீனாயுடைய, புட்குழி-திருப்புட்குழிவிஜயராகவன் விஷயமான
காதைகளை, பாடும்-பாடாநின்றான்; நீாமலைக்கு-திருநீர்மலைக்கு, போதுமோ-போங்
கோள், எனனும்-என்றுசொல்லாநின்றான்; கொல்லி-கொல்லம்மலையுண்டானபா
வைபோன்று, செழு-சூலாக்மமான, குலம்-குலத்திற்பிறந்தவளாய், கோமளம்-அழகி
தான், வல்லி - கொடிபோல்மென்மைத்தன்மையளாய், கொடி - வஞ்சிக்கொடியை
யொத்த, இடை-இடையையுடையளாய், நெடுமழை-பெருமழைபோலே நீர்த்தாரை
கள்இடைவிடாமல்பரவாதிக்கிற, கண்ணி - கண்களையுடையளாய், இலங்கு - விள
ங்காநின்றன, எழில் - அழகிய, தோளிக்கு - தோள்களையுடையளான இப்பெண்
விஷயத்தில், இடவெந்தையெந்தைபிரானே—, என்னினேந்திருந்தாய்—, சொல்லு
என்கிறார். ... .. (அ)

காரிகை மிகவும் நெருங்கடிவந்துடனே அழகழிந்திருக்கும். கவலை-
டிவம். (இளங்கனிநித்தியாடி) மிகவும் சிறுப்பெண்பிள்ளையளவில்
நினைத்திருக்கிறதென். ... .. எ.

வினைக்குமபோய் வ்யாபரிக்குமவர்கள்; நாங்கள், வீடுவிட்டுப்புறப்ப
ட்டறியோம்; உங்களுக்கு நினைத்தவகைகளெல்லாம் தலைக்கட்டலா
மிறே, உங்கள் தமையனா வென்றாநிறே” என்று வவ்ஹுமூலமாகக்
கொண்டு இவ்வார்த்தையருளிச்செய்தாளாய்த்து.

(காரிகை) நிருபாயிகல்நீர்வழியுடையவள்.— (பெரிநித்தியாடி)
கவலையும் அவலமுமாகிறது - மாநலமாயும் ஸாரீரமாயும்வரும் வ்ய
யை. கவலையாகிறது-நெருகிவந்துமாற்றம்; அவலமாகிறது-வடிவநு
வைப்பேற்றமை. (இளங்கனி) நீர்வில்லைமுறித்துச்சென்று கைப்பி
டித்த ஸ்ரீஜநகராஜன், நிருமகனிலு மினையளிவன். உம்மைப்பிரிந்தால்,
அவனைப்போலே “ ஸமாடிவாடிசாதத்தாஹம்” என்று ஆசையிட்டு
யரிக்கவல்லவனன்று. இப்படி பருவமினையளாகில் முன்பே ஸர்ஸ
லேஷம் பரவீத்தமாகிலுன்றோ இப்படி படக்கடவதென்னில்; இய
ற்கையிலே அவன் கலந்துவைக்குமே, அத்தைத்தாயாரரியாளே. (என்
னித்தியாடி) ஸ்ரீஜநகராஜன், நிருமகனைக் கைப்பிடிக்கக்காக ஸ்ரீமியிலே
யில் புறச்சோலையிலே விட்டுக்கொண்டிருந்தாப்போலே, இவனைப்
பெறுகைக்காகத் திருவிடவெந்தையிலே விட்டுக்கொடிருக்கிற நீர் இவ
ளிடையாட்டத்தில் என்னினேந்திருந்தீர். ... .. எ.

இயற்கையிலே-உத்தாராடி. ல ளிலே, யாத்ஹிவிகலஸர்ஸலேஷத்திலே. எ.
எட்டாம்பாட்டு.—(அலநித்தியாடி) “ உனக்கென்றி யெனக்கென்பென்றிலன்”
என்று நீசொல்லும்படியாகமுதிர்த என்னை வாய்வெருவினேயாகிலும் தாயனை

† “இளங்கனி-இளங்கண்ணி: இளங்கண்ணிகையென்றபடி” என்றுஅரும்பதார்த்தம்.

கூ.அ. பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி,

எட்டாம்பாட்டு. (அலமித்யாடி) ஹலம்பொருந்தியிருந்துள்ள பெரிய திருக்கையையுடைய கீஷ்ணன் திருப்பவளத்திலைக்குழுவிற்கு என்நெஞ்சுமழியுமென்னும். (புலமித்யாடி) டர்ஸநீயமாய் ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் தன்பக்கவிலே சேர்த்துக்கொள்ளும்படியான

* எட்டாம்பாட்டு.— (அலமித்யாடி) நெஞ்சிலழிவைமறைக்கப் பரப்தமாயிருக்க, நெஞ்சிலழிவைத் தாயானவென்முன்னே சொல்லா நின்றான். அலமென்று - ஹலம் ; கலப்பைசேர்ந்திருந்துள்ள சுற்றுடைத்தான கையையுடைய கீஷ்ணனுடையவாயில் குழலோசையிலே, ஒன்றுக்கழியாத என்நெஞ்சுமழியாநின்ற தென்னுநின்றான். வயிய் ரமுமுருக்குங்காணும் வாயில் குழலோசை. இலைக்குழமென்று நிர்ப்பந்திக்கிறுருமுண்டு. ஹலத்தையுடைய என்கிறவிதத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; கையிலாயுப்தத்துக்கு எதிரிகளழியுமாப்போலே, குழலோசைக்கு இவளழியாநின்றாளென்கை. “தாய் தம்பபனுக்கு பரதந்தரணுகையாலே குறித்தகாலத்திலே வரப்பெற்றிலேன்” என்றாப்போலே சிலவற்றைக் குழலோசையிலே தோற்றவைத்திறே புதுவது ; “ஜமெளகளபடூ ஸௌரிஸ்தாரமந்த்ரபட்க்ரமம் ரமயரீத்யவநிர்ஸருத்வாஸந்த்யஜ்யாவஸ்யஸ்தடா” என்று சொல்லுகிறபடியே. அன்றிக்கே, ஆறுநீர்வர முன்னே சினையாறுபடுமாப்போலே, கீஷ்ணன் வரவுக்குறுப்பாக முன்னேவரும்(க)நம்பி மூத்தபிரான் குழலோசையாகவுமாம்.

அதிற்காட்டிலு மழிக்கும்போலேகாணும் அதுக்கிவ்வருகில்உகந்தருளின நிலத்திலநிலை. (புலம்) என்று - வெளநிலத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, கண்டாருடைய இந்த்ரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படியாய்,

வுண்ணைக் கண்டபோதே அஞ்சி உனக்கு மறைக்க அவளுக்குப் பரப்தமாகாதோ, ஆகையாலே குலமர்யாணையிலே நிறுத்தலாமே என்ற ஹவஹிப்ராயமாக ; எண்ணைத் தாயென்றுமறியாதே, தோழியோபாதிதாக எண்ணி என்முன்னேதானே வாய்விட்டாளென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

பூர்வார்யத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சிலித்யாடி). “செழு” என்றதின்ரயம் (சேர்ந்திருந்துள்ளவென்றது) வயிரமுமுருக்குமென்றது - வஜ்ரத்தையுமுருக்குமென்றபடி. “ஆம்பல” என்றதற்கு - மூங்கிற்குழலென் நருளிச்செய்து, இலைக்குழமென்ற அர்யாஹ்ரமருளிச்செய்கிறார் (இலையித்யாடி). குழலோசைக்கிவளழிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தாயித்யாடி). குழலோசைக்கு ஈடுபட்டிருப்பார்களாவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜமாவித்யாடி). தாரமென்றும் மந்த்ரமென்றும் சொல்லுகிற ஸ்வரவிசேஷங்களையுடைய படிக்களினுடைய க்ரமத்தையுடையவென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (அதிவித்யாடி) அதிற்காட்டிலும் - விஹவாதாரங்களிற்காட்டிலும். செழுமை - சேருகையாய், அதினரயம் (பிணிப்புண்ணும்படியாவென்று.)

(க) நம்பிமூத்தபிரான்-பலராமன். † “விளநிலத்தை” என்று சிலபுரிகோஸம்.

அலைபொருகிறநீரையுடைய திருப்புட்குழியைப்பாடும். போரிகோன் திருநீர்மலைக்கென்னும். (குலமித்யாதி)குலோத்தாரகையாய்,உருவகுப் புக்குகொல்லிமலையிலே நிற்பதொருபாவையைஃஷ்டாஜமாகத்தமிழ்ர்கொண்டிபோருவர்கள். (இலங்கெழிவித்யாதி)விளங்காநின்ற அழ்ரு கியதோளையுடைய விவளளவில் நினைத்திருந்ததென். ... அ.

தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள ஜலஸம்ஸீயியையுடைய திருப்பு ட்குழியிலே நிற்கிற நிலையை அதுஸந்யித்தவாதே, நான்தாயென்று பாராதே வாய்விட்டுப்பாடாநின்றாள்.

(போதுமோ நீர்மலைக்கென்னும்) “நம்ஜஸையிருந்தபடியால் திரு நீர்மலையிலேபோய்ப் புக்கேவிடுவோம்போலேயிருந்ததி !” என்று, விலக்க நினைக்கிற தாயாரோடே,தோழிமாக்குச்சொல்லுமாப்போலே சொல்லாநின்றாள்.

(குலமித்யாதி) கொல்லிமலையிலே யொருபாவையுண்டு - வகுப் பழகிதாயிருப்பது;அதுபோலேயாய்த்து இவளுக்குண்டானஏற்றமுரு மும், பிறப்பும்,அதுகூலருமடுத்துப பார்க்கப்பொருத ஸௌகுமார்ய மும். “என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்து”என்னக்கடவதிதே.(கொடி யித்யாதி) கொடிபோலேயிருந்துள்ள இடையையுடையளாய், ஒரு க்கால் கண்ணாலே நோக்கினால் ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலே இலக்கானூர் திமிர்க்கும்படியான நோக்கையுடையளாய், உஜ்ஜ்வல மாகாநிற்பதாய் கீழ்ச்சொன்னதுககெல்லாம் மேலே அழகிதான தோள்களையுடையளான விவருக்கு. (என்னித்யாதி) “ராவவோ உர்ஹதிவைஷேஹீ” என்னும்படிபோ- உமக்குத் தகுதியாம்படியிருக் கிறஇவளிடையாட்டத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென். ... அ.

தாயாரோடேயெனதது - தாயாரான வெண்ணோடேயென்றபடி.

நல்லகுலத்திலே சேர்ந்தவளாய் கொல்லிப்பாவைபோலேயானவென்று ஸங்கீர்த்தமாய், வ்யுத்தர்மணே அர்யமருளிச்செய்கிறா (கொல்லியித்யாதி.)வகுப் பு - அவயவஸம்ஸாரம், ஏற்றமும் - ஸௌகர்யாதிஸ்யமும்.“ வேடிஹ்ஸோளோகி தை ரஹ்மலாநி” என்னுமத்தையுட்கொண்டு, “கோமளவல்லி” என்றதுக்குத்தாத் பர்யம்(அதுகூலருமித்யாதி.) (பிறப்பும், ஸௌகுமார்யமும்-அதுபோலேயாய்[கூய த்து) என்றுஅந்வயம். கொல்லிமலைப்பாவைக்கு மலைஉதக்கிஷ்டஃஸோமகையால் ஆவிஜாத்யமும்கூடும், பாவையிலேயும் ஸௌகுமார்யம் தோற்றம்படியிருக்கையால் ஸௌகுமார்யமுண்டென்று திருவுள்ளம். ...

ஒன்பதாம்பாட்டு.(பொன்னித்யாதி)“நான் ராமக்கிஷ்ணுத்யவதாரங்களைச் செய்ததும், திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்புட்குழி, திருநீர்மலை, திருவிடவெந்தை, இவற்றிலே முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது யிவளுக்காகவன்றோ ? இவ்வே யிருக்கச்செய்தேயும் இப்படி வாய்வெருவிக்கொண்டு விரஹக்ஸேஸம் தலையெடுக் கைக்கு நிகராமேத ? அத்தைச்சொல்லில் அதுசெய்கிறோம்”என்று எம்பெருமா னுக்குக்கருத்தாக ; அவளிப்படி விவரணையானுள், எதிலேயிப்பட்டாளோ எனக் குத்தெரிகிறதில்லை, நீரே திருவுள்ளத்தில் விவரித்துத் தீர்த்தருளவேணுமென்று தான்கைவிட்டுநிற்கொள் திருத்தாயாரென்கொருவாறு ஸம்மதி கண்டுகொள்ளுது.

மூ.—பொன்குலாம்பயிலே பூத்தனமென்தோள்,
 பொருகயற்கண் துயில் மறந்தாள்,
 அன்பினுன்மே லாதரம்பெரிதில்
 வணங்கினுக்குற்றநோ யறியேன்,
 மின்குலாமருங்குல் சுருங்கமேல் நெருங்கி
 வீங்கியவன முலையாளுக்
 கென்கொலாம்குறிப்பிலென் னினைந்திருந்தா
 யிடவெந்தையெந்தை பிரானே.

சு.

ப - ரை.—மெல் - மெல்லிய, தோள் - தோள்களானவை, பொன்-பொன்ய
 நிரத்தை, குலாவும் - கொண்டாடாகின்றன, பயிலேபூத்தன - வைவரண்யத்தை
 யுற்றன; பொரு - தம்மில் ஒன்றோடொன்று பொராகின்றன, கயல் - கயல்
 மதல்யம்போன்ற, சண் - கண்கள், துயில் - நித்திரைகளொருகையை, மறந்தாள் -
 மறந்துவிட்டாள்; உன்மேல் - உன்விஷயத்திலுண்டான, அன்பினால் - ஸ்நேஹத்
 தாலே, ஆதரம் - அபிவிஷேசமானது, பெரிது - மேன்மேலனப்பெருகா நின்றது;
 இவ்வணங்கினுக்கு - அழகையுடையளான இப்பெண்பிள்ளைக்கு, உற்ற-நேரப்பட்ட,
 நோய் - வ்யாதிசை, அறியேன் - அறிகதிலேன்; மின்-மின்போலே, குலாம்-வளை
 யாகின்றன, மருங்குல்-இடையானது, சுருங்க-சுருங்கும்படியாக, மேல்-மேலே,
 நெருங்கி—, வீங்கிய-வளராகின்றன, வரம் - அழகிய, முலையாளுக்கு - முலைகளை
 யுடையவளுக்கு, என்னும்-யாதாய்முடியும்; இடவெந்தையெந்தைபிரானே!—, குறி
 ப்பில்-திருவுள்ளத்திலே, என்னைந்திருந்தாய்—, சொல்லுன்கிறான். (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொன்குலாமித்யாடி)ம்ஃஉவான தோளானது
 பொன்பூத்தன. குலாவல் - சொல்லல். பொன்பூத்ததென்று சொல்ல
 ப்படுகை. (பொருகயற்கண் துயில்மறந்தாள்) கயல்பொருதாப்போ
 லேயிருக்கிற கண் துயில்மறந்தாள். (அன்பினுலித்யாடி) ஸ்நேஹத்
 தாலே உன்பக்கவிலே அவிநிவேசம் பெருகவுடையவள்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(பொன்னித்யாடி) பொன்னை, குலாவாநின்
 றுள்ள - கொண்டாடாகின்றன, வைவரண்யத்தை ஹித்தன விர
 ஹஸஹமல்லாத தோள். (பொருகயலித்யாடி) பொராகின்றன
 கயல்போலே முய்யமாயிருந்துள்ள கண்ணில் நிஃராதத்த்வம் அடியே
 பிடித்து வ்யுத்பத்திபண்ணவேண்டும்படியாக வாஸரையோடே மறந்
 தாள்.—(அன்பினுலித்யாடி) ஸம்மமடியாக உம்முடையபக்கல் பிறந்த
 காமமானது அறப்பெரிது.

பொராகின்றன கயல்போலே என்றது - யுய்யோந்முலமான இரண்டு
 மதல்யங்கள்ஒன்றுக்கொன்றுநேரேயிருக்குமாப்போலேயிருக்கிறஸந்நிவேச[ரு]
 ஸௌந்நியத்தைப்பற்ற.

(இவ்வணங்கிதயாதி) “தெய்வமும் தெய்வத்துவமைசெயமாநரும்,
மையலுமவருத்தமு மணங்கெனறானே.” (மினகுலாமிதயாதி) மின்னெ
னுசொல்லப்பட்ட இடை துவளவருகிற அழகியமுலையையுடையவ
ருக்கு. வநம் - அழகு. என்கொலாம்-எனனும். குறிப்பில் நெஞ்சில்.

(இவ்வணங்கிதயாதி) பிறமகிப்படிதனபகசனிலே ஆடாமபிறககுமபடி
அழகையுடைய யிலகூர்னாயானிவருகது. (உறநோயறியேன்)
இவருக்கு மாநடுகொருகுத மபடி பிறக்கெனா பின்னதென்றறிதிலே
ன பாலிபூத்தகா, கணதுயிலமாநா, அனலானுனமேலாகாமபெ
ரிது எனது சோயும் சொல்கி சோவா தரிதாம மம் சொல்லாநிறகு
(அரியேன்) எனதிரு - இவ்விஷயத்தினால் கிதாநவிசேஷத்தைப
பாற. ஆகாநிறு - மறுவல்லேகோ தேரகதிலேயோ ' வடிவிலே
யோ ஸகதிலேயோ ' அடப்பட்ட துறையிசேஷம் பிதிலேன.

(மினகுலாமிதயாதி) மின்னெபாலே வரையாநின்றுள்ள இடை
யானது மருங்குமபடி க மலேவெருகி வளரநின்றுள்ள முன்
டே “இரட்டி, முந்திது எனனுமபடிபாபத்து இடைநிடுபத்து;
அதுககுமலே, ஆமரயத்தைப்பாராகே பெருங்கிவளரநின்றுள்ள
அழகிய முலையையுடையிவருகது. (என்கொலாம்) தான கைவிட
டமை தோரபசொ. பதிரவாக்கை இவருக்கு எவ்வளவாயத
தலைகாட்ட நடவதோ - (தயாதிதயாதி) தா கைவிடுதல் தான்கை
விடுதல்செய்தால் வக்கெனா தேசகுணக்கடாகக திருவிடவெ
நதைதிலே வந்திருக்கிற, உடைய கருவுளவத்கால நினைத
திருக்கிறதென. வடபக லே கண்டோமிதே ஹாதாககருதவாத
படி, ஸ்ரீபாறுலாபாநானபகலிலே கண்டோமிதே கம்பபனுதவா
தபடி, தான கண்ணை பருவந்தத்தமுதன ஆரணங்கு “மாமேக0
பரண0வரஜ” எனனககண்டோமிதே அவ்வுகவுமபடி. கூ.

“அணங்கு”-தெய்வப்பெண என்று வடிவமும் திருவுள்ளம்பற்றி தாகபாயம்
செய்கிறா பிறந்தபாலி. பிறக நாபகங்கக. “உற” என்றதுக்குத
தாதபாயம் (முருடிதயாதி) முருகி - காந்தம் கொளுந்தமபடி-பராயிக்கும்படி.
ஊஷபரிஹாரமான தோயெனாபம். கிதாநமெனது - அவனிடத்திலுண்பை.

முலையானபோதேஇடைசுமுமேல்பாய்ருக்க, “மேலெருங்கு” எனனவேணு
மோவென்னவருள்செய்கிறா (முனப்பயிதயாதி) “வனம்” என்றதினாமம் (அழ
கியவெனது. தானலகவிதல் - ஸவபதம விதில. ... கூ.

மூ.— அன்னமுமீனுமாமையுமரியுமாய வெம்மாயனேயருளாய்
என்னுமின் தொண்டர்க்குன்னருள் புரியுமிடவெந்தையெந்தைபிரானை
மன்னுமாமாடங்கையர்தலைவன் மானவேற்கையன்வாயொளிகள்
பன்னியபனுவல்பாடுவாரநாளும் பழவினைபற்றறுப்பாரோ. க0.

ப - ரை.—அன்னமும் - ஹம்ஸாவதாரமும், மீனும் - மத்யாவதாரமும்,
ஆமையும் - கூர்மாவதாரமும், அரியுமாய - நர்ஸிம்ஹாவதாரமும் செய்தருளின,
எம்மாயனே - ஆர்ச்சரியுக்கீயுத்தன என்னுடையஸ்வரூபி; அருளாய் - கர்ஹை
செய்தருளவேனும், என்னும் - என்றுபார்த்துக்கிற, இன் - விலக்ஷணரான,
தொண்டர்க்கு-தாஸபூதருக்கு, இன்னருள் புரியும்-பரமகர்ப்பைச்செய்தருளுமவானுன்,
இடவெந்தையெந்தை பிரானை - திருவிடவெந்தையில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நித்யகல்யாணன்விஷயமாக; மன்னும் - ப்ரளயத்திலும் ஆழியாததாய், மா -
பெரிய, மாடம் - மாடங்கனையுடைத்தான, மங்கையர்-திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு,
தலைவன்-நிர்வாஹகராய், மாநம் - அசன்ற இலையையுடைத்தான, வேல் - வேலை
தரித்த, கலியன் - ஆழ்வாருடைய, வாய்-திருப்பவளத்தினுண்டாய், ஒலி-பர்வதித்
தாம்படி, பன்னிய - விஸ்தரித்தருளிச்செய்த, பனுவல்கள்-பாட்டுக்களை, பாடுவார்-
பரீதிப்பேரிதராய் அப்பவிக்கவல்லவர்கள், நாளும் - எந்நாளும், பழவினை -
தங்களுடைய பூர்வகர்மங்களினுடைய, பற்று - ஸம்பந்தத்தை, அறுப்பார் - ஸவா
ஸமாகப்போக்கப்பெறுவார்கள். ... .. (40)

பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) விஷயப்பாடுமான அவதாரங்க
ளான என்னையனே அருளாய், மத்யவாடியாவதாரங்க னெல்லாமான
ஆஸ்வரயஹ-ஓதனே. இவ்வவதாரங்களெல்லாம் தமக்காக அவதரித்
தருளினுன்னென்றிருக்கிறார். (அருளாயென்னுமித்யாதி) அருளாவதுவும்
என்றபேகித்த ஸேஷஹ-ஓதர்க்கு நல்லவருளைப்பண்ணும் இடவெ
ந்தையெந்தைபிரானே. (மன்னுமித்யாதி) பரவதாங்களப்போலே ஸ்வா
யியான மாடங்கனையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகர்.

பத்தாம்பாட்டு.—(அன்னமித்யாதி) அழிவு ஆழிபோய் நோவுபட
தமக்கறிவுகொடுத்த அவதாரங்களை நினைக்கிறார். (இன்னதொண்டர்க்
கின்னருள்புரியும்) இப்படிப்பட்டருசியுடையாராய் அவதாரங்களுக்குப்
பிற்பட்டவர்களுடைய இழவு தீர்க்கைக்காகத் திருவிடவெந்தையிலே
வந்து நிற்கிற உபகாரகனையாய்த்துக் கவிபாடினார். மன்னுமாமாட
மங்கையர் தலைவையித்துக் கவிபாடினார்; ப்ரளயத்துக்கங்கூட அழி
யாத மாடங்கனையுடைய திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்.

பத்தாம்பாட்டு.—(அன்னமித்யாதி) இப்போது வேறுசிலஅவதாரங்களையருளி
ச்செய்யலாகாதோவென்ன, கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அறிவித்யாதி) “அன்ன[ரு]
மும் மீனுமாமையு மரியுமாயவெம்மாயனேயருளாய்” என்னும் தம்மைப்போலே
யிருக்கிற இனியதொண்டர்க்கு இனிதான் அருளைக்கொடுக்குமென்று ஸஸ்டார்டம்
திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி.) இப்படிப்பட்ட
ருசியுடையராயென்றது-தம்மைப்போலேருசியுடையராயென்றபடி. “(எந்தைபிரா
னை)- உள்விடாகச்சொன்ன” என்றுகூட்டி, ஆழ்வார்விஸேஷணமாகத்திருவுள்ளம்
பற்றியருளிச்செய்கிறார்(உபகாரகனையாய்த்துக்கவிபாடிற்றென்று.)

(மானவேலிதயாதி) அவவேலதான் வைஷ்ணவாஹ்மாநத்தைப் பண்ணிகொடுக்கும். ஆழ்வாரருளிச்செய்த பனுவலபாடவல்லார். ஒளி-பரவிய்யி. பன்னிய பனுவல் - சொன்னசொல். (பாடுவாரித்தயாதி) சொல்லுவாரா, நானும் பழவினையை வாஸநையோடே போகருவர். — “திருமங்கையாழ்வாரருடைய கோயிலகிருமொழி யித்திருமொழி” என்று ஹட்டர ருளிச்செய்வா. ... .. ௧௦.

வாழிகேஸரி அழகியமணவாளசுரியா திருவடிகளேசரணம்.

(மானவேலகடியின) வேலைபழித்தவாருக்குத் தம்மோடொக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை புணடாக்கும் வேலென்னுதல், இலை அகலியுமி வேலென்னுதல். ஆழ்வார ஒளியையுடைத்தாகச்செய்தவை. (பன்னிய பனுவல்) லக்ஷணங்கரிலொன்று குறையாதபடி விஸ்தீதமாகப் பாடின விபரத்தைமும் அஹ்மரிகவல்லவர்கள். (நானும்பழவினை பற்றுபபாரே) பராகதநமானகாமங்க வாஸநையோடே போகப்பெறுவார்கள். தாம் மோஹப்பது உணர்வதாகத்திருந்தாரா கூப்பிடுவியுருந்தாகவேண்டாதபடி ஹவபழுவவமே யாதகாமானகேசரத்திலே புக்கதுவிகப்பெறுவார்கள். ... ௧௦.

அடிவரவு.—திவள நளம் சாநதூழி ஒகிலும் தன்

உளமொன் அன்னம் திரட்டம்.

திருமங்கையாழ்வாரதிருவடிகளேசரணம்.

பெரிவாச்சான்பிள்ளை திருவாக்கேசரணம்.

“மா ம” என்று “பா ஸ்ரீஹம்” என்று ஹவ பனுவல் மாமாய, அசுத்தகொடுக்கும்வாரிப, வேலைபுடையகலியன்ன மஹபூராயம்கிருவுளமபற்றியிருளிச்செய்கிறா வேலைவித்திட. “மாமம்” என்று-அஹ்மரிக, ஆஹ் ஹம் (இலைய்தயாதி) “பன்னிய” விஸ்தீர்த்தப்பட்ட, “பனுவல்” ஸ்ரீஸுத்தி என்று ஸவபூராயமாயருளிச்செய்கிறா லக்ஷணங்கர தயா. ... ௧௦.

கீதா சிருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாமபாதி-ஹட்டரத்திருமொழி கிரட்டம்-பரவேசம்.

“ஹ்ரீரேஷாஹ்மமாதூலா” என்னவுமமாட்டாதே நிறகிற விடமிதே அவனிப்படிபரானுகில் அபுரா ஸ்ரீ இகமாட்டானே.

“ஹ்ரீரேஷாஹ்மமாதூலா” என்னவும மாட்டாதே நிறகிறவிடமிதே யிவவிடம், அவனிப்படிபரானுகில் அபுரணியுகமாட்டானே.

திரிபுரம் பரவேசம்—* திவனும்வெண்திரிலே நாய்க்பட்டஅவஸாநாதிசயத்தைக்கண்ணம் ஸாவேஸ்வரணதிருவட்டையசாததேபுரத்தூய்வ தானஆபரிதாராயமாகிருக்கும் நிலைபெக்காட்டக்கண்டு. தணக்கலனேடுநிறக்க உசத்திராயுத்திபாய ஹமான ஆதுவதத்தைததுலங்க்குரென்று ஸவமஹஸந்தகூடிககொளவது.

முந்தறவே ஆபரிதாராயமாக இருக்கவேணுமோ, ஆபத்தக்களிலே தோற்றியுதவி பிறபாட்டுக்கு “ஹ்ரீரேஷா” என்னுமாப்பாலே வினவலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறா (ஹ்ரீரேஷாசார) பிறபாட்டுகையும் வினவுகையும் அவதயமென்னும் நினைவால் அது செய்யுமாட்டாதே முந்தறவந்த நின்றனென்று கருத்து, இவயிடமென்றது - திருவட்டையகரம். இப்படி அவன் முற்பாட்டையிடுக்கவேண்டுமா வென்னென்ன யருளிச்செய்கிறா (அவனித்தயாதி.)

தான்யுக்தாயுக்தங்களையறியாதேநிற்பது இருப்பது விழுவதாய்க்கொண்டு மோஹித்துக்கிடந்த ஊஸையையதுஸந்யித்த திருத்தாயார் அவன் பழகளைச்சொல்லிக் கூப்பிடக்கேட்டும் தான்வாய்வெருவியும் அவ்வழியாலே அல்பம் தெளிவுபிறந்தது; அவன் ஈணங்கள் நெஞ்சிலே ஐயுற்றிருந்து அறிவுகலங்கும் ஆபத்திலேவந்துதவும் ஸ்வஹவனென்று அவன் பழகளை யதுஸந்யித்து ஆஸ்வஸ்தையாய், பின்பு திருவட்டபுயகரத்தில் நாயனாரையதுஸந்யித்து அவரையே ஹவித்து அந்த ஹவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய் உருவுவெளிப்பாடு போலேயாய் அவர்க்குத் தான் சிலவார்த்தைசொல்லுகிறுளாகவும் [1] சொல்லிறறைக்கேட்ட ஷந்ய-வர்ஹமெல்லாம் “நீ ஹ்ரமித்தாயோ, நீ சொல்லுகிற தென்னென்பது” என்ன; திருவட்டபுயகரத்துநாயனாரைச் சில வார்த்தைகேட்டேன், அவரெனக்குச் சில வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்று, அவ்வார்த்தையைத் தோழிமார் தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறுளாய்ச் செல்லுகிறது. ... .. *

தான்யுக்தாயுக்தங்களையறியாதே நிற்பது இருப்பது விழுவதாய்க்கொண்டு மோஹித்துக்கிடந்த ஊஸையையதுஸந்யித்த திருத்தாயார் அவன் பழகளைச்சொல்லிக் கூப்பிடக்கேட்டும், தான்வாய்வெருவியும், அவ்வழியாலே அல்பம் தெளிவுபிறந்தது; அவன் ஈணங்கள் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தது; அறிவுகலங்கும் ஆபத்திலேவந்துதவும் ஸ்வஹவனென்று அவன் பழகளை யதுஸந்யித்து ஆஸ்வஸ்தையாய், பின்பு திருவட்டபுயகரத்துநாயனாரையதுஸந்யித்து அவரையே ஹவித்து, அந்த ஹவநாப்ரகர்ஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய் உருவுவெளிப்பாடு போலேயாய் அவர்க்குச் சிலவார்த்தைகள் தான் சொல்லுகிறுளாகவும் அவர் அதுக்குச் சில மறுமாற்றங்கள் சொல்லுகிறுளாகவும் சிலவற்றைச்சொல்ல; அத்தைக்கேட்ட ஷந்ய-வர்ஹமெல்லாம், “நீ ஹ்ரமித்தாயோ, சொல்லுகிற தென்னென்பது” என்ன; திருவட்டபுயகரத்துநாயனாரை நானிங்ஙனே சில வார்த்தைகளைக்கேட்டேன், அவர் எனக்குச் சில மறுமாற்றங்களருளிச்செய்தாரென்று, அவ்வார்த்தையைத் தாய்மார் தோழிமார்க்குச் சொல்லுகிறுளாய்ச் செல்லுகிறது. ... .. *

கீழ்த்திருமொழியில் மோஹித்துக்கிடந்த பெண்பிள்ளை இத்திருமொழியில் தெளிந்து உத்திப்ரத்யுக்கிருபெண அது ஹவிகைக்கூடுமோ என்னும் ஸங்கையப்பரிஹரியாநின்றகொண்டு, விஸ்தரஸந்தியருளிச்செய்கிறார் (தான்யுக்தேத்யாடி) யுக்தாயுக்தங்களென்றது - ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியிடத்தில் வ்யாமுஹ்யம் இடவெந்தையிலிருக்குமவன் நமக்குமிடங்கொடுப்பென்றறியிருக்கை யுக்தம், இப்படி அடிக்கை அயுக்தமென்றபடி.

யத்வா, கீழ்த்திருமொழியில் மோஹித்துக்கிடந்த பெண்பிள்ளை இத்திருமொழியில் கிடந்து அது ஹவிகைக்குஸந்தி யருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ரமித்த்யாடி).

மூ.—திரிபுரமூன்றெரிததானும் மற்றைமலர்மிசைமேலயனும்வியப்ப
முரிதிரைமாகடல்போலமுழங்கி மூவுலகும்முறையால்வணங்க,
எரியென கேசரவாளெயிற்றே டிரணியனாகமிரண்டுசூர
அரியுருவாமிவராகொலென்ன, அட்டபுகரத்தேனென்றோ.

ப - ரை.— திரி - ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற, மூனறுபுரம் - மூனறுபடை
விட்டையும், எரிததாநாம-தவித்த நுதரனும், மற்றை—மேல-விலக்கணனும், மலர்
மிசை அயனும்-சிருடாட்சமலக்கிறபிறந்தப் பற்றுவும், வியப்ப-விம்மயப்பட்டவும்;
முரி - உலாவாந்நுள்ளா, திரா - அலைக்கையுடைய, மா-பெரிய, கடல போல் -
கடல்போல, முழங்கி - இரைத்துக்கொண்டு, மூஉலகும்-மூனறுமேலேதத்துள்[ய]
ளாரும், முறைபால் - பராபதமானபடியே, வணங்க - காலிலேவிழவும்; இரணி
யன - விம்மணபனுடைய, ஆகம் - ஸரீரமானது, இரணயிகூறு - இரணயிகூறும்
படியாக, எரிஎன - பெருப்புப்போன்ற, கேசரம்-உலைமயிரையும், வால் - ஒளியை
யுடைத்தான, எயிறேறீய - எயிறைறுமுடைய, அரியுருவாம் - நரலிம்ஹரூபிபா
ன, இவா ஆகொலி என்னுமவா? என்றுகேட்க; அட்டபுகரத்தேன-நானயிரு
திருஉட்டபுகரத்து நாலூர், என்றா - என்றருளிச்செய்தாரா என்று, தாயமார்
தோழிமாரக்குப பெணயிரிசொல்லுகிறாள். ... .. (க)

(முதற்பாட்டு. (திரிபுரமிதயாதி) ஸஞ்சுரிக்கிற படைவிட்டை

முதற்பாட்டு.— (திரிபுரமிதயாதி) அவாவநது தோற்றினபோ
திருத்தபடி.

(திரிபுரமூன்றெரிததானும்) (திரிபுரம்) (திரிபுரம்) † ஸஞ்சுரிக்கிற

“உணமந்ததால எவர்களைந்தருதாய” என்றுகேட்டிருந்தாயாக்கரு மறுமாற்ற
மும் செல்லமாட்டாதே நானயிருந்து அததாலே ஸாவஸமாஸாயனியாய்
இடவெகையிராயிருக்க புவனாநியிராதே யிப்படி பதிவதே ' என்று கருத்தா
யாரதுஸரீசசாயாப, ஆவனபடியா சொல்லக்கேட்கிற தெளிவுபிறந்ததென்று
கருத்து. (மாட்டானே) என வந்தசரம், ஆக்கையாலே என்றுமேவும், அவனபடி
யிதுவாக்கையாலே ஆறியிருக்கையுத்தம், இப்படியிருக்கையுத்தமென்று ஹேதவா
கூடுகொளவது. “இனயும், மயங்கும்” என்று மோஹமாதாமசொல்லி
றையாகிலும், * சந்திரபதம், ஸ்ரீமதலாமபதம்” என்றுதருத்தாயாசொ
ன்னமயக்கமேயிதருமாலகடல, அங்குச்சொன்ன ஸஞ்சுரிசுயநாடிகள் இங்கும்
விலக்கிதமென்றுகிருவுயாமபற்றி யருளிச்செய்கிறா (திற்புகருபபதுவிழுவதெ
ழுவதாமெனும்) பரந்தக்ஷஸமாபாக்காமாயெனறது-மாந்ஸபரதக்ஷஸமாநாகார
மாயெனறபடி. உருவுவெளப்பாடுபோலையாயெனறது - வாக்கூஷபரதக்ஷம்
போலேயுமாயெனறபடி. ... .. *

முதற்பாட்டு.— (திரிபுரமிதயாதி.) இவருக்கு அரியுருவாயவன் தோற்றின
தவும் அப்போது வரஹ்மாடிகள் கொண்டாடினதுவுமோ இவருச்சொல்லுகிற
தென்ன வருளிச்செய்கிறா (அவாவநதிதயாதி.) தோற்றினபோதெனறது - ஸுணி
லேவநது தோற்றினபோதென்றபடி.

மேலே திரிபுரஹ்நத்தாலே என்று வாச்யார்யமருளிச்செய்வதாக பாதீதம்
(திரிபுரமூன்றெரிததானுமெனும்), “திரிபுரம்” எனமும் “மூனறு” எனமும் புரருத்த
மன்றோ என்றும் ஸவகையிலே, இரணயிகூறுமாத வருளிச்செய்கிறா (ஸஞ்சுரிக்கிற

† குண்டலிதகரந்தம் சில ஸ்ரீகேசரமகளிலில்கை.

௩ அ அ பெரியதிருமொழி. — இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூன்றையுமெரித்த ருத்ரனும் மற்றை வ்ரஹ்மாவும் விஸ்மயப்பட.
(முரிதிரையித்யாடி) ஓதம்கிளர்ந்த கடல்போலே யிரைத்துக்கொண்டு
தல்லோகயமும் ப்ராப்தமானபடியே வணங்க.

புரம். அதாவது - ஆகாஸத்திலே ஸஞ்ஜரிப்பவவுமாய், ஒரோவிட்டு
ங்களிலே போயிருந்தவாறே கீழ்ப்பட்டவையடைய நலிக்கக்கடவ
தாயிருப்பது மூன்றுபடைவீடுண்டிறே; அப்படியாகவுமாம். அன்றி
க்கே, த்ரிபுரமென்று - “பஞ்சபஞ்சஜநா:” “ஸப்தஸப்தர்ஷய:” என்று,
தனித்தனியே நாமயேயமாகவுமாம். த்ரிபுரடிஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாத
விரான ருத்ரனும். மற்றையித்யாடி) ஸஹாரத்துக்கிவன்கடவ[டு
னால்தான் ஸ்ரீஷ்டிக்குக்கடவனாய், இவனுக்கும் ஜகனாய், திரு
நாஹிகமலத்திலே அவ்யவயாநேந பிறந்து, இதரவிஸஜாதியமான
ஜநமத்தையுடையனாகையாலே-அஜனென்று சொல்லப்படுகிற வ்ர
ஹ்மாவும். (வியப்ப) தாந்தாம்சில அடிஹதகர்மங்களைப்பண்ணிப்பிறர்
விஸ்மயப்பட விருக்கிற தாங்கள், கொக்கு கடலைக்கண்டாப்போலே
விஸ்மயப்பட.

(முரிதிரையாடி) வ்ரஹ்மாகளை யொழிந்தாரடைய, உலாவாரின்
துள்ள திரைகளையுடையபெருங்கடல்போலே யோஷித்துக்கொண்டு.
(மூவுலகும் - வணங்க) * மஞ்ஜுக்ரோஸஜிபோலே. (முறையால்)
விரண்யனுடைய அநீதியாலே முறைகெட்டு அவன்காலிலே விழு
ந்து திரிந்தவர்கள், அவன்பட்டுப்போகையாலே அவன்சேஷியான
ஸ்வஹாவத்திலே வணங்கவென்னுதல்; பரியாயேணவென்னுதல்.

வித்யாடி.) த்ரிபுரமென்று - த்ரிபுரமென்று சொன்னது. (பஞ்சபஞ்சஜநா:) என்
றது - “யஸமிந்பஞ்சபஞ்சஜநா ஆகாஸஸுப்ரதிஷ்டித:” என்ற வாக்யஸேவயாவா
வாக்யத்திலோதப்பட்டது. பஞ்சஜஸஸ்டம் - “ப்ராணஸ்யப்ராண: உததக்ஷுஷ
ஸுதக்ஷு:ஸ்ரோத்ரஸ்யஸ்ரோத்ரம், அந்ரஸ்யந்ரம், மநஸோமநவியேஷ்ட:” என்ற
வாக்யஸேஷத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ராணதக்ஷுஸ்ரோத்ரந்ரம் மநஸஸ்க்கள்
அஞ்சுக்கும்பேராக ஸ்ரீஹாஷ்யத்தில் நிர்வஹிக்கப்பட்டது. (ஸப்தர்ஷய: என்று)
“ஸப்தர்ஷய:” என்றுப்போலே. “மற்றை - மேல் - மஸர்மிசை-அயனும்” என்று
அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸஹாரத்துக்கிட்டு
யாடி.) “மற்றை -” விலக்ஷணென்று ஸாந்தமாய், அதுதானும் ருத்ரனுக்கில்லாத
வைலக்ஷண்யமென்கிறார் (ஸ்ரீஷ்டிக்குக்கடவனுயென்று.) “மேல்” என்று-மேலான
அஜனென்றாய், அத்நையருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கும் ஜகனனுயென்று.) சிவனும்
பிரமனும் வியப்பளன்னுதே, அவர்களுக்கு விஸேஷணமிட்டுக்கொண்டு, “வியப்ப”
என்றதாக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தாந்தாமியத்யாடி.)

“முரி” என்றதின்ரயம் (உலாவாரின் துள்ளவென்றது.) அவன் சேஷியான
வென்றது - ஸர்வேஸ்வரன் சேஷியானவென்றபடி.

† “விரோதித்தவீடங்களிலே” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

வெந்திறல்வீரரில்வீரரொப்பார் வேதமுரைத்திமையோவணங்கும் செநதமிழ்பாடுவாநதமவணங்குமதேவரிவாகொலதெரிக்கமாட்டேன்; வந்துகுறஞ்ஞவாயிமிர்ந்து மாவசீவேள்வியில் மண்ணளந்த அந்தனர்போன்றிவராகொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றாரே.

ப - ரை.—இளமையோ - பரஹ்மாதீதன், வேதமஉரைத்த - வேதாதயபநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த, வணங்கும-ஆராயிக் குமவராய, வெமதிறல் - வெவவிய மிக்கையுடைய, வீரரில் குராகள ஈடுபடுமபடியான, வீரர்ஒப்பார்-ஆண்பிள்ளை தன்சதையுடைய சகரவாததித்திருமகரைப்போலே மேனமையையுடையராய, செம - அழகிய, தழீழ - தயிழை, பாடுவாராதாம-பாடுமமுதலாழ்வார்களாய் வணங்கும் - ஆராயிக்கிற, தேவா - திருவேங்கட முடையானைப்போலே சீலத் தையுடையராயிராசினரா, இவாகொல - இவாஇன்னானைம, தெரிக்கமாட்டேன் - அறிகிலேன்; மாவ - மஹாபலியை, டேளவியில் - யஜ்ஞாடததிலே, குறஞ்ஞ வாய - வாமாநிவஷசதைக்கொண்டு, வந்து—, திருக்கையில் தீவிழுவதவாதே, நியர்ந்து - வளர்த்து, மன - பூம்பை, அளநக - அளநகுகொண்ட, உந்கணாபோன்ற-பிரமசாரிடைப்பாடுவுடியாநிதந், இவராகொல ? எனன்—; அட்டபுகரத்தேன் என்றா—.

(எரியிதயாதி) அந்நியொத்த உளாமயிரும் வளைந்தயிறையுமுடைய அரிய நவாய இணியன்மாவமி நுடருமபடியான விவரா? எனன்; அட்டபுகரத்தேன்னன்றா. ... .. க.

(எரியிதயாதி) அந்நிகலபமான உளாமயிரையும் ஒளியையுடைத்தான எயிரையுமுடைய, சிலபடியங்குளினுடைய தோற்ற விலே ஸஹ்ருதரதவத்காலே நடந்துபோம் படியங்கள்போலே, ஹிரணயனுடைய பரீரமானது இரணிகுடருமபடியாக நரஹ்மஹமான (இவராகொலென்ன) ஒருநகககனுக்குத் தமபபன் பகைஉருயாக அவனிலுமன்னியாயுகவி தோக்கனவனைப்போலே பிராநின்ரா, இவராதான்? என்கிறா. அடையாளம் சொல்லாநிதகசசெய்தே நிஸ்வரிககவொணாதபடியிறே விஷயஸ்வலாவம். (அட்டபுகரத்தேனென்றோ) ஒருநகககனுக்காக வந்துதவினவவவளவோ, உனக்கு உதவுகைக்காக இங்கேவந்து அவஸாபரதீகூறும் நிற்கிறவனன்றோ நானென்றா. ... .. க.

ஸிஹததைக் கனுவிலேகண்ட அனைமுடியுமாப்போலே என்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்குரா (சிலபடியங்குளிடயாதி) “ஆகொல?” என்று ஸாஸயிக்கிறுளாகையனறிக்கே ஈடுபடுகிறுளாக வ்யாக்யாநசெய்ததுக்கு நியாமக மருளிச்செய்குரா (அடையாளமிதயாதி); இயத்தடா நிஸ்வரிககவொண்ணாதபடியான ஸவஹவததை யதுஸ்வரீதது ஈடுபட்டு, ஆகொல ? என்கிறுளெனதுகருத்து. சிறுசகனுக்குத் தவினமையிலே யீடுபட்டிருக்குமியள தனக்குச்சடககென வுதவினமைசொல்லாதே, “இவா” என்று படாககையாகசொன்னதுக்குப் பரத்யுத்தரமாகத் தாதபாயமருளிச்செய்குரா (ஒருசிறுசகனுக்கிடயாதி) ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு.(வெந்திறல்தியாடி)வெவ்வியமிடுக்கையுடைய
சுஞர் பெண்ணுடை யுடுக்கும்படியான வீரத்தையுடையவர்.(வேத
மியாடி) டேவர்கள் வேடாய்யநம்பண்ணிக்கொண்டு வந்தாபுரிக்க.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வெந்திறல்தியாடி) வெவ்வியதிருவண்ணி-
பராவிவநஸாமர்யம் ; அத்தையுடையான வீரர்கள்தாங்கள் மட
லெடுக்கும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தன மடையவர் - வக்ரவர்த்தித்திரு
மகனா. [சுத்திரோ:] கெடுவாய் ! என்னுடைய சூத்ருவை யாரென்று
நினைத்துத் தேரை மீட்டுக்கொடுபோந்தாய். [பரகயாதவிர்யஸ்ய] எதி
ரிகளான நம்படைவீட்டிலும் ப்ரவியிப்பமாயன்றோ அவருடைய[ரி]
ஆண்பிள்ளைத்தனமிருப்பது, நீ கேட்டறியாயோ ; அது ஏற்ப்பாயாத
மேடில்லகான். [ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:] கண்டிபராகரமிககலொண
ணாகபடி அளவற எதிரிமுடுகினால், அதுநிலமாக்கிக்கொண்டு பராகர
மிக்கும்படியைப் பார்த்தால், காமிரிகாணை விரும்புமாப்போல
எதிரிகளுக்கும் விரும்பவேண்டும்படிகான் அவரான் பிள்ளைத்தனமிரு
மிருப்பது. (வேதமியாடி) ராவணவபஸமாநாரம, ஸ்ரஹ்மாடிகள்,
நாராயணாவாக வியிப்பமான படிங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்
ணும்-வெந்திறல்வீரரில் வீரரொப்பார்;-இது மேன்மைபிருக்கும்படி.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வெந்திறல்தியாடி, சீழ்ப்பாடடிலே ஒருசிறுகனூராக
வந்திரென்றதக்கு ப்ரத்யுத்தரமாக, “உனக்குதடிலெனும் எனது அவஸபாநிக்ஷ
னாயிருக்கிறேன்” என்னச்செய்தேயும்,மெய்கொள் ராஜே,அவருடையமேன்மைய
யும் ஸௌஸீல்யத்தையும் கண்டிசுபிடாநின்றகொண்டு, “நீ பிறர்க்காக மண்ணு
சையாலேவந்திரித்தனை” என்ன ; நான் எனக்காகப் பெண்ணுச்சையாலே வந்தி
னென்கிறாரென்று ஸம்மதி.

மடலெடுக்கும்படியான - ஈடுபடுமபடியான. ஸ்ரீலாக்ஷ்மீக்குத்தொகுத்த தா
த்பர்யம் (கெடுவாய்தியாடி;) நம்மாலே ஜயிக்கத்தக்கவனென்ற, நாலுபேர்க்கும்
“ஜயித்துவந்தான்” என்று தோற்றம்படியே ராஜ மீட்டிக்கொடுவதாயென்று தாத்
பர்யம். ப்ரோபஸர்மாயம் (எதிரிகளிய்யாடி.) முடிசினால்-மேலிட்டால், “ஹவாந
நாராயணேடேவ:” என்றத்தையுட்கொண்டு தாதுபாயமருளிச்செய்கிறார் (ராவ
ணேத்யாடி.) “வேதம்” இத்யாடி - * தேவர்க்கு விடே வணமாக ஸ்வாஸமாக அந
வயிக்கச்செய்தேயும், * வீரர்க்கு விசேஷணமாக இங்ஙன் அநவயித்தது, “நசன்
வானவர்க்கென்பனென்றால் அது தேசமோ தருவேங்கடத்தானாகு” என்று -
தேஜஸ்கரமாகாமையாலெயன்று கண்டிகொள்வது.

“இருந்தமிழ் நன்மாலையினையடிக்கே சொன்னேன் பெருநதமிழனல்லேன்
பெரிது” என்றுசொன்னபாசுரத்தை “செந்தமிழ்பாமிவார்” என்றதக்கு ப்ரமான
மாக எடுக்கவேண்டியிருக்க, “பெருகுமதவேழம்” என்று மேல்பாட்டையெ
டுத்தது - எம்பெருமான் “ஆழ்வீர் ! நீர் ‘பெருநதமிழனல்லேன்’ என்றீர், வல்லீ
ராகில் ஒருகவியொல்லிக்காணும்” என்ன ; அவனுக்கும்படி யிப்பாட்டைப்பாடி,

(செந்தமிழ்த்யாதி) அழகிய தமிழ் பாடுகிற முதலாழ்வார்கள் வந்து தொழும் தேவரிவா, அழிகிலேன. (வந்தியாதி) வாமநஸ்யீ யாய்வந்து மஹாஸபிபக்கல மூன்றடிமண்ணை யிரந்து நிமிர்ந்த அந்தணர்போலேயிருக்கிற விவரா ? என்ன. ... .. உ.

(செந்தமிழ்த்யாதி) ஸீலத்தைப்பார்த்தால, அதுகூலராயிருப் பாரெல்லாரும் ஏததும்படியிருப்பா. “ பெருகுமதவேழம் ” என்கிற படியே - கலப்பற பசுந்தமிழ்பாடும் முதலாழ்வார்கள் ; அவர்களுக் கு ஆபரணியான கிருவேங்கடமுடையானைப்போலேயும் இரா நின்றா. (தெரிகமாட்டேன) வீரத்தைப்பார்த்தவாறே, ஸத்ருக்களும் ஏததும்படியாயிருந்தது, மேனமையைப்பார்த்தவாறே, வ்ரஹ்மாதி களும் ஏததும்படியாயிருந்தது ; ஸீலத்தைப்பார்த்தவாறே, அதுகூல ரடைய ஏததும்படியாயிருந்தது, இவரை இனனரென்று நிர்வயிக்கப் போகிறகிலையீ. ஆக, மேனமையும் தறைகாணவொண்ணாதிருந் தது; ஸீலமும் தறைகாணலாயிருந்ததிலை.

(வந்தியாதி) மஹாஸபியஜ்ஞவாடத்திலே வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு வந்து, திருக்கைடிலே நீர்விழுந்தவாறே வளர்ந்து ஹ்மி யை அளந்துகொண்ட விந்தவேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமனைப்போ லேயுமிராநின்றா. ஸ்ரீவாடிகள், “ ஸ்ரீவரன்கிடாய் உன்னவஹிகக வருகிறுன ” என்னசொய்தேயும், “ விந்தவேஷத்தக்கண்டுவைத்து எவகனே கொடாத்தையுமபடி ” எனருனிநே (இவாராகொலென்ன அட்டபுகரகதென்னென்றே) கழந்நமணணிர்ந்துவந்தவனலேன், உன்னையிரந்துவகவன நானென்றா. பிறாகாக இரந்தவனலேன், எனக்காக இரந்தென்னென்றா. ... .. உ.

மேலருஞ்சைப்பார்த்த ஸ்வாதுஹ்மபண்ணிராகையால அவனுசந்தபாட்டே ப்ரமாணமாகவேணுமென்று கிருவுள்ளமபற்றியருளிச்செய்கிறா(பெருகியாதி.)

(ஸ்ரீவாமனைப்போலேயும்) என்கையாலே - மேனமையும் ஸீலமும் தறை காணதிருந்தாலும் அந்நாயாமய வந்தவரைப்போலேயிருக்கிறதென்கை ஸ்ருவி தம். “ போனது ” என்தது - போனவரென்று விவகித்தது, அத்தால் ஸ்லீதத விந்தவேஷத்தை யருளிச்செய்ததுக்கு ப்ரக்ஸ்தோபயோம்காட்டுகிறா(ஸ்ரீவாம ராடிகளியாதி)வேலாயயராதி விந்தவேஷத்தைக்காட்டி மாவலியையாயமாள்ப் பண்ணினுனென்று கருத்தது. ... .. உ.

மூன்றும்பாட்டு.—(செம்பொனியாதி.) கீழ்ப்பாட்டில-எனக்காக நான் பெ ண்பித்தனாய்வந்தேன, பிறாக்காக மண்ணையாலவந்தேனலேன் என்றுவிநே; அத்தைஅவழிகரித்தது, நீஉனக்காகப்பெண்ணையாலவந்தாயாகிலும், ஸ்ரீமயா[ரு ரையிற் பெண்காரிடத்தில் பித்தனாய் அவர்களுக்கு அச்சம்தீர்க்கவும் வஸீகரிக்கை க்கும் பரிசுரமான துவயாயுச்சோததியோடு வந்திராகவேணுமென்ன ; அது னன்று, உன்ஹ்யந்தீர்க்கவந்தேனென்கிறாரென்று ஸ்லீததி.

செம்பொனிலங்குவலங்கைவாளிதிண்சிலைதண்டொடுசங்கமொள்வாள்
உம்பரிருகடராழியோடு கேடகமொண்மலர் பற்றியெற்றே !

வெம்புசினத்தடல்வேழம்வீழ வெண்மருப்பொன்று பறித்திருண்ட
அம்புதம்போன்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றோ.

ப - ரை. — வலங்கை - வலத்திருக்கையில், இலங்கு-ப்ரகாரியாந்ந்துள்ள, செம்பொன் - பசும்பொன்னுற்செய்யப்பட்ட, வாளி - பாணங்களையும், திண் - பலதரம் வளைத்தாலும் இளகாத, சிலை - வீல்லையும், அப்படிப்பட்ட, தண்டொடு - கதையையும், சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜய்த்தையும், ஒன்-வ்ளங்காநின்றுள்ள, வாளி - திருக்குற்தடைவாளையும், உம்பர்-ஆயுதங்களுக்கெல்லாம்மேலாய், இருகடர் - [ய மிக்ககார்த்தியையுடைய, ஆதியோடு - திருவாழியாழ்வானையும், கேடகம் - கடகையும, ஒன் - அழகிய, மலர் - புஷ்பத்தையும், பற்றி - தரித்துக்கொண்டு, ஏற்றே! - என்னே!, வெம்புசினம் - மிக்ககோபத்தையும், அடல் - மிக்கையுமுடைய, வேழம் - குவலயாபீடமென்னும் யானை, வீழ - முடியும்படி, வெண்மருப்பு ஒன்று-வெணுத்த தந்தமொன்றினை, பறித்து-முறித்து, இருண்ட- ஜலஸமர்த்தியாலே[யருகறுத்திருந்துள்ள, அம்புதம்போன்ற - மேகம்போலையிருக்கிற, இவர் ஆர்கொல் என்ன—; அட்டபுகரத்தேனென்றா— ... .. (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (செம்பொனித்யாடி) காணுநஹ-ஓஷணமான அம்பு வலத்திருக்கையிலே.

மூன்றும்பாட்டு.—(செம்பொனித்யாடி) எதிரிகள்மேலே சினத் தெழும்போதைக்கும், அவலைகளை வஸீகரிக்கைக்கும்,இரண்டுக்கும் பரிகரமாய்த்து லிவ்யாயுபங்கள். (செம்பொனிலங்குவலங்கைவாளி) [ஶீப்தபாவகஸங்காஸை:] கையிலிருக்கும்போ திருக்குமாப்போலே யன்றுகிடாயவிட்டாஸிருக்கும்படி;எரித்துக்கொண்டாய்த்துவருவது. [ஸிதை:]அல்லாத அம்புகளோபாநியாக நீனைத்திராதே; பட்டால்[உரு எரித்தல் பொறுக்கவொண்ணாதபடியாய்க்கிடாயிருப்பது. [காணுந ஹ-ஓஷணை:] அதுகூலரான என்போலவாரையும் தோற்பிக்கும் துறையுண்டுகிடாய்.[நத்வாமிஶ்வாம்யஹுஷ்டரஷ்டம்] ஸௌஹாரத்ரம் பின்னாட்டுகையாலேசொல்லுகிறேன். [ராமேணிஹுதஸாரை:] புக்கு முடிகைக்கும் விடாய்தீருகைக்குமுடலாயிருக்குமிதே மதி; அதுபோலே அவரமுகையறுவிக்கையொழிய, அவ்வம்புக்கிலக்காய் நிறுபந்து போக நானிஶ்விக்கிறிலேன்.

இப்போது லிவ்யாயுபங்களைச்சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (எதிரிகளிட்யாடி.) திருச்சரங்கள் ப்ரதிகூலரை வெல்லுணைக்கும் அதுகூலரை வஸீகரிக்கைக்கு முடலாயிருக்குமோவென்ன(ஶீப்தபாவகேத்யாடி.) “த்வாம்-[கரு ம்ராதாவாணவன்னை” என்றதின் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஸௌஹாரத்ரமித் யாடி;) இவன் டுர்வஸீத்தனாகையாலே ஸௌஹாரத்ரம் தமக்கற்றதென்று கரு த்து. ராவவேண என்னதே, “ராமேண” என்று அவர் ஸௌஹாரத்ரம் சொன்ன துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(புக்கிட்யாடி.) நானென்றது-ஸ்ரீவிஶ்ணுநிவானை. திருச்சரங்கன்போலேமற்றைஆயுபங்களும் இவ்வணிக்குமென்றுதிருவுள்ளம்.[சரி

(திண்சிலையித்யாடி) திண்ணியவில், ஸுதை, சங்கு, வாள், ஹேதிராஜன் திருவாழி. (கேடகம்) கடகு. அழகியதாமரைப்பூ, (பற்றி) பிடித்து. (எற்றே!) என்னே! (வெம்பித்யாடி) மிக்கசினத்தையும்மிடுக்கையுமுடைய குவலயாபீடம்பட்டுவிழ, வெளுத்த கொம்பைமுறித்து. (இருண்ட[டு வித்யாடி) இருண்டகாளமேவம்போன்றவடிவைவடிவையவிராரென்ன.

(செம்பொனித்யாடி) வெறும்புறத்திலே ஆகர்ஷகமாயாய்த்துத் திருக்கைதானிருப்பது; அதுக்குமேலே, பொற்பகழியையுடைய அம்புகளையுமுடைத்தாயாய்த்திருப்பது. ஸ்வத: ஸ்ப்ஜஹனீயமுமாய் பிடியாலும் ஆகர்ஷகமாயாய்த்து அம்புகள்தானிருப்பது. (திண்சிலை) எதிரிகளிட் மேலே நாலிரண்டு பண்ணைவலித்தாலும் (க) மெல்காத வில். (தண்டு) அப்படியிருக்கிற தண்டு; சங்கம். (ஒள்வாள்) பிடித்தபிடியாலே அழகிதாயிருக்கிற வாள். (உம்பரித்யாடி) ஆயுடங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயாநமாயிருக்கையாலே மிக்க புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திருவாழியோடே. (கேடகம்) (உ) கடகு. (ஒண்மலர்) காமனைப்போலே அவைகளை அழிக்கைக்குப்பரிகரமான மலர். (எற்றே!) என்னே!

(வெம்பித்யாடி) மிக்கசினத்தையுடைத்தான, யுட்யோந்முஹமாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தை முடிபும்படியாக, நிறத்துக்குபரஹாமான வெண்மையையுடைய கொம்பைப்பறித்து, இருண்டமேவம்போலே யிருக்கிறவிவரார்தான்? என்ன. மேல்வார்த்தை (அட்டபுகரத்தேன்) கஸபரேரிதமான குவலயாபீடத்தை நிரவித்து கஸஸன் படைவீட்டில் பெண்கள் ஹயத்தைப்போக்கின வவ்வளவேயல்ல, உன் ஹயந்தீர்க்கைக்காகவந்து நிற்கிறவனென்றார். ... .. ஈ.

நாலாம்பாட்டு. — (மஞ்சயரித்யாடி) க்ஷிஷ்ணுவதாரம்பின்னாட்டுகிறபடி.

இலங்குவலங்கையில் செம்பொனுடைத்தான வாளியென்று ஸுஷ்டிரமாயருளிச் செய்கிறார் (வெறும்புறத்திலையித்யாடி வாக்யத்தவயத்தாலே.) செம்பொன்போலே யுமாய், இலங்காநின்னுள்ள வாளியென்று அர்யாநாமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாடி.) பிடி - கைப்பிடி. நாலிரண்டுபண்ணை - நாலிரண்டுப்ரகாரம், இது உபலக்ஷணம். எத்தனைவட்ட மிழுத்தாலுமென்றபடி. ... .. ஈ.

நாலாம்பாட்டு. — (மஞ்சயரித்யாடி.) கிழப்பாட்டில் - ஸ்ரீமஹாபெண்களுக்காகவன்று உணக்காகவந்தேன் என்னச்செய்தேயும், “கருமலர்கூந்தலொருத்திதன்னை” என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே - ஒருவர்க்கும் மெய்யுணஸ்ஸென்றெண்ணி அவர்வார்த்தை மெய்கொள்ளாதே இடைச்சிகளுக்காக மலையெடுத்தும், மஹாபெண்களுக்காக யானைகொண்டும், * தன்னுடைச்சோதியில் விருப்பத்துடனிருந்தும், எணக்காக விருக்கிறேனென்று வேடிக்கையம்போலே சொல்லாநின்றாரென்றகொண்டு ஈடுபட; நாணுணக்காவே ஸர்க்ஷிதனாயிருக்கிறேன் என்றாராக ஸங்கதி ஹிஷீகரித்து ஸஞ்ஜிப்பிக்கிறார் (க்ஷிஷ்ணேத்யாடி.)

(க) மெல்காத - இளகாத. (உ) கடகு - பரிசை. ரக்ஷகமென்றபடி.

௩௬௪ பெரியதிருமொழி.-இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

மூ.--மஞ்சயர்மாமணிக் குன்றமேந்தி மாமழைகாத்தொருமாயவானை
யஞ்சுவதன்மருப்பன்றுவாங்குமாயர்கொல்மாயமறியமாட்டேன்
வெஞ்சுடராமழியும் சங்குமேந்தி வேதமுனோதுவர் நீதிவானத்
தஞ்சுடர்போன்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றே. ச.

ப.-ரை.—மஞ்ச-மேகமண்டலமளவும், உயர்-உயர்ந்த, மாமணி-ஸ்ரீலாக்ஷ்மாளரத்
ங்கனையுடைத்தான, குன்றம்-கோவர்த்தநகரியை, ஏந்தி-பூவேந்தியெழுப்போலேனாக்கி,
மாமழை-பெருமழையை, சாத்து-தரித்து, ஒரு-ஒப்பற்ற, மாயம்-ஆச்சர்யமான, ஆனை-
குலவயாபீடம், அஞ்ச-நிவ்ஞ, அதன்மருப்பு ஒன்று-அதின் தந்தமொன்றினை, வாங்
கும்-பறிக்கும், ஆயர்கொல்-சர்வ்ஷணஞ், மாயம்-ஆச்சர்யமான செயல்களை, அறியமா
ட்டேன்-அறிகிறிலேன்; வெங்குடர்-உகரதேஜஸ்யையுடைய, ஆழியும்-திருவாழி பாழ்
வானையும், சங்கும-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும, ஏந்தி-தரித்து; வேதம்முன்-வேதம்போ
லேயிருக்க, ஒதுவர்-வார்த்தைசொல்லாநின்றார்; நீதி - முறைதப்பாத, வானத்து -
பரமபதத்திலே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, அஞ்சுடர்போன்ற - பரஞ்சோதிபோலே
யிராகின்றான், இவரர்கொல் என்ன—; அட்டபுகரத்தேனென்றே-- (ச)

நாலாம்பாட்டு. (மந்திரித்யாடி) மஞ்சபடியும்படி உயர்ந்து அழ
கிறான மலையையெடுத்துப் பெருமழையைக்காத்து ஆச்வர்யமான
யானை அஞ்சும்படி அதின் கொம்பைப்பறிக்கும் கண்ணோ மாய
மறியமாட்டேன்.

மேவபடித்தளவும் செல்லவோங்கு ரத்நங்கனையுடைத்தாயிருக்கிற [உய்
மோவாய்நவிரியையெடுத்து, [கடுவாய்ச்சின வெங்கண் களிற்றினு
க்குக் கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன்போல்] மத்தமும்போ
லேயாய்த்து மேவங்கள் ; அவற்றுக்குக் கவளம் கொடுப்பாரைப்போ
லேயாய்த்து மலையையெடுத்துக்கொடு நின்றபோதிருந்தபடி. (மாம
ழைகாத்து) விநாஸத்தைப்பண்ணுவதாய் பரிஹரிக்கவரிதான மழை
யைப்பரிஹரித்து. (ஒருமாயவானை) அசப்படி லுமகப்படுத்தித்தப்பிலும்
தப்பலாம்படியிருக்கும் கேவலமானையன்றிக்கே, எ-ஹிபூர்வகமாக
நலியவேணுமென்று நிறுத்தினதாய்த்து. (அஞ்ச) இதுக்குமுன்பு
ஹம் வ்யுத்பத்திபண்ணியறியாதது ஹப்பட. (அதன்மருப்பன்று +
வாங்கும்) அதினுடையகொம்பை, குப்பைக்கீரை பிடுங்குமாப்போலே
அநாயாஸைவாங்கும். (ஆயர்கொல்) ஆனைவாசியறியாமையாலே
மலித்துக்கொண்டு நின்றவித்தனை †. (மாயமறியமாட்டேன்) அவனு
டைய ஆச்வர்யமானசெயல்கள் எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை.

“மா” என்றதற்கு - ஸ்ரீலாக்ஷ்மென்று அர்யமாய், * மணிக்காதல்பெருமை என்று
அர்யமாய், * குன்றத்தக்காதல் வீசேஷணமாகைஸ்பஷ்டமென்று வாக்யார்ய [ருரு
மருளிச்செய்கிறார் (மேவேத்யாடி.) “ஏந்தி” என்று - பூவேந்தியெழுப்போலே
சொன்னதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கடுவாயித்யாடி.) மலித்துக்கொண்டு
மூண்டேதோற்றிக்கொண்டு.

† “ஓன்” என்பதில் ஸ்ரீகோஸங்கள். † இடையனாகையாலே ஆனைவாசியறி
யாமல் கொண்டுள்ளதபடி.

கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் மன்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மை நிலைருள் செய்து, நீண்ட மலைகளும் மாமணியும் மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல் போன்றிவரர்கொலென்ன அடடபுகரத்தேனென்றோ. (௩)

ப - ரை. — கலைகளும் - விவதத்தல் மேல்பாகத்தையும் வேதாதலுத்தரங்களை யும், வேதமும் - முன்பாகத்தையும், நீதி நூலும் - இஹாஸாதிகளையும், கற்பமும் - கலபலுத்தரங்களை யும், சொல்லும் - வ்யாகரணத்தையும், பொருளும் - மீராம் ஸையையும், நிலைகளும் - இவற்றிற் சொனபடி அதுஷ்டிப்பாரடையும் பூயிகளையும், நீர்மையினால் - டேஷிதவ ஸ்வபாவத்தாலே, வானவர்க்கும் - பிரமன் முதலாய் னோர்க்கும், பிறர்க்கும் - மதுஷ்டபாகங்க்கும், அருள் செய்து - தந்தி; நீண்ட மலைகளும் - உயர்ந்த மேருபாவதம்போன்ற திருத்தோளகளும், மாமணியும் - ஸ்ரீகௌஸ்தபமும், மலர்மேலமங்கையும் - தாமரைப்பூவைப்பிறந்தகமாவுடைய பெரிய பிராட்டியாரும், சங்கமும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யமும், தங்குகின்ற - எப்போ தும் கிடைபெறுகிறதிற, அலைகடல் போன்ற - அலையெறியும் கடல் போன்ற, இவரார் கொலென்ன —; அடடபுகரத்தேனென்றோ —. ... .. (௩)

(வெண்கடரிதயாடி) வெவ்விவ கடரையுடைய திருவாழியையும் ஸ்ரீபா னுஜன்யத்தையுடைய நித்தி, வேடிமபோலேயிருக்க வார்த்தை சொல்லா நின்றா. (நிதிவானமித்தயாடி) முறைபிலேபரிமாறுகிற பரமபடித்தில்.

(அஞ்சாடரிதயாடி) “அடியடிதப்பரோடிவோஜ்யோதிர்நீப்பதே.” ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (கலைகளும் நித்தயாடி) வேடித்தில் உபரிதநலாமத் தையும், வேடிானுஸஞ்சரங்ககளையும். (வேதமும்) பூர்வலாமமும்.

(வெண்கடரிதயாடியும் சந்திரமேந்தி) விவ்யாடியங்ககோயரித்த. (வேத ருதேதுவர்) அருளிச்செய்கிற வார்த்தையுடைய வேடிமபோலே யிராநின்றது. (நிதிவானமித்த) முறைகெடாதபடி பரிமாறக்கடவ பரம படித்திலே. (அஞ்சாடரிதயாடி) “அடியடிதப்பரோடிவோஜ்யோ திர்நீப்பதே.” (அடடபுகரத்தேன்) அதனை உருவியென்று கை வாங்கவேண்டா, உனக்காகக்கிடவந்துகிறவனகாண்நானென்றார்.

அஞ்சாம்பாட்டு. — (கலைகளும் வேடித்தில் உபரிதநலாமத்தை யும், வேடிானுஸஞ்சரங்ககளையும். (வேதமும்) பூர்வலாமமும்.

பரமபடிநாயனை தேஜஸஸாகச சொல்லுவாருண்டோவென்ன வருளிச்செய் கிருர் (அடித்தயாடி.) ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. — (கலைகளும் நித்தயாடி) நானுனக்காவே ஸந்திவித்தியிருக்கச் செய்தேயும், டேஷிதவமுறையாலே வஹுவிப்போபகாரங்களைப்பண்ணி பெருமை யாலும் கடல்போலிருக்கையால் பரிஹிஷ்டிப்போகாதேயிருக்கிருரென்று நினை த்து, உம்மை அவலாஹித்து அதுஹிக்கப்போகிறதிலை என்று பிற்காலக்க; நீ அதுஹிக்கலாம்படியனரே இங்கே வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லுகிருரென்று ஸந்தி.

“கலைகளும்” என்னுமிடத்தில் - வேடிமமுதலானவற்றையெல்லாம் சொல்லு ம்போது, மேல் தனித்தெடுக்கிறவற்றுக்கு வையர்மியம் ப்ரஸந்திக்கையால், ஸங் கோவிக்குமளவில், ஆராய்மமான ஹவத்ஸ்வரூபரங்ககளும் ஆராய்ஸ்வரூப ப்ரதி பாடிக்களும், அந்த உஹ்யோபஸ்திஷணங்களும், ஆராய்ஸ்வரூபவோயகங்க ளும், இவையித்தனைக்கும் ஸஸ்திர்வாஹகங்களும் அர்யநிர்வாஹகங்களுமாக ஒருசேர்த்தி திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்கிருர் (வேடித்தில்தயாடி.)

மு.—எங்ஙனும்நாமிவர்வண்ணமெண்ணிலேதுமறிகிலமேந்திழையார்
சங்கும்மரமும் நிறைவுமெல்லாம் தம்மனவாகப்புகுந்து தாழும்
பொங்குகருங்கடல் பூவைகாயாப்போதவிழ்நீலம் புனைந்தமேகம்
அங்ஙனம்போன்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றாரே.

ப - ரை.—நாம்—, இவர்வண்ணம் - இவர்புகளை, எங்ஙன் - எந்நாடாகார
த்தாலே, எண்ணிலும் - அறியப்புகிலும், ஏதம் - ஒன்றும், அறிகிலம்-அறியப்போ
கிறதிலை; ஏந்து - தரிக்கப்பட்ட, இழையார் - ஆபரணத்தையுடைய அபரணமான
சங்கும் - வளையும், மரமும்-மரஸ்சும், நிறைவும் - அடக்கமும், எல்லாம் - இவை
யெல்லாம், தம்மனவாக - தம்மதாகஅபிமாநித்துக்கொண்டு, புகுந்து - வந்து; [ய]
பொங்கு - பெரியகிளர்த்தியையுடைய, கரும் - கடித்த, கடல் - ஸமுத்திரம், பூவை
பச்சிலைமரம், காயா - காசாம்பூ, போது அவழ் - காலத்திலே அலர்ந்த, நீலம் -
கருநெய்தல், புனைந்த - இவற்றடனே சொல்லப்பட்ட, மேகம் - மேகஸூழும்,
அங்ஙனம் போன்ற - அப்படியிருக்கிற, இவர்தாழும் ஆர்கொல்என்ன—, அட்டபு
யகரத்தேன் என்றாரே—.

(நீதிநூலும்) அத்தை உபஸ்தேஷிக்கக்கடவ இதிஹாஸாதிசுரமும், கல்ப
ஸூத்ரமும். (சொல்) படிங்களை நிரவஹித்துக்கொடுக்கிற வ்யாகர
ணமும், (பொருள்) அர்யவிலாம்பண்ணுகிற மீமாஸை. (நிலைகளும்)
இவற்றிற்கொல்லுகிற ஸாயநங்களை அதுஷ்ரித்தார்கு ப்ராப்யமாகச
சொல்லுகிற ஹ்ருமிகளும். (வானவரித்யாதி)ஸ்ரஹ்மாதிசுரக்கும், [உ]ர
மதுஷ்யர்க்கும் நீர்மையினுலருள்செய்து. சேஷித்வஸ்வவாவத்தா
லேகொடுக்க. (நீண்டவித்யாதி) மேருபோன்ற தோள்களும், ரத்நத்து
க்குத்தானே கௌஸ்துஹம், பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீபாணுஜர்யமும்
தங்குகின்ற. இவையொருக்காலுண்டாய் ஒருக்கால் இல்லையாம் கடல்
போலன்றிக்கேதங்குகிற அலைகடல்போலிருக்கிறவிரார்கொலென்ன.

(நீதிநூலும்) அவற்றை உபஸ்தேஷிக்கக்கடவ இதிஹாஸாதிசுரமும். (கற்
பமும்) கல்பஸூத்ரமும். (சொல்) படிங்களை நிரவஹித்துக்கொடுக்கக்க
டவ்வ்யாகரணமும், (பொருள்) அர்யவிலாம்பண்ணக்கடவமீமாஸை
யும், (நிலைகளும்) இவற்றிற்கொல்லுகிற ஸாயநங்களை அதுஷ்ரித்தார்கு
ப்ராப்யமாகச சொல்லுகிற ஹ்ருமிகளும். ஸ்ரஹ்மாதிசுரக்கும் மதுஷ்
யர்க்குக்கும். (நீர்மையினுலருள்செய்து) சேஷித்வஸ்வவாவத்தாலே
கொடுத்த. (நீண்டவித்யாதி) மேருபோலேயிருக்கிறதோள்களும்; ரத்
நங்களுக்குத்தானே கௌஸ்துஹமுண்டாயிருக்குமே; பெரியபிராட்டி
யாரும், ஸ்ரீபாணுஜர்யமும். (தங்குகின்ற) இவை யொருக்காலுண்
டாய் ஒருக்காலில்லையாம் கடல்போலன்றிக்கே, தங்குகின்ற கடல்
போலேயிருக்கிறவிரர்ஆர்தான்? (அட்டபுகரம்) கடல்போலே யிழிய
வொண்ணாதபடி அபரிஹிந்நன் என்றிருக்கவேண்டா; உனக்கு நெ
ஞ்சாலே பரிஹிதேதிக்கலாம்படிவந்து நிற்கிறவனென்றார். ரு.

ஆராய்ஸ்வரூபமாகையால்கீழ்ஸ்ரஹ்மஸூத்ரம் சொல்லப்பட்டாலும், இங்கேதரீய
விலாபரங்களும் விவக்ஷிதங்களென்றருளிச்செய்கிறார் (அர்யவிலாபரித்யாதி.)
கடலில்மலைகளுக்கு தீவீஷ்டாஹமாகத் தோள்களைச்சொல்லிற்றையாகிலும், கடல்
ரதநங்களுக்கு தீவீஷ்டாஹமேதென்னும் ஸங்கையை அதுவதிக்கிறார் (ரத்நங்க
ளுக்கித்யாதி.) (தானே) என்ற வரஹம், தீவீஷ்டாஹமேதென்ன என்று கூட்டு
வது. வர்த்தமாநாரீயம் (இவ்வொருக்காலித்யாதி.) ... .. ரு.

ஆரம்பாட்டு.—(எங்ஙனும்த்யாதி.) பரிஹிதேதித்து அது ஹித்வஸ்வம்படியிங்கே

ஆரூம்பாட்டு. (எங்கனும்பித்யாதி) இவாபடி களையறிய என்று புகிலுனறும் தெரிகிறதில்லை. (ஏற்கிழையாரித்யாதி) பூணப்பட்ட ஆலாணத்தை யுடைய அபலைகள். சங்கும, மரும, நிறைவும்-அடக்கமும், இவையெல்லாம் தமமதாக அவிமாந்தித்துக்கொண்டு போருமவா. (பொங்கித்யாதி) கிளர்து அலைமோதுகிற கருங்கடல், பூவை, காயா, காலதகிலேயலாந்த செவவிநிலப்பு, இவற்றுடனே சொல்லப்பட்ட மேவம், அப்படியி ருக்கிற விவாரோவெனன. .. சு.

ஆரூம்பாட்டு - (எங்கனும்பித்யாதி) ஆபாதபரதிமாதரமன்றி ககே, நமமுடைய இயற்றியெல்லாங்கொண்டு இவரையுள்ளவளவெல்லாமறியவேண்டுமென்று பார்த்தால், ஒன்றும்றியப்போகிறதில்லை. (ஏற்கிழையாரித்யாதி) “பிரஞ்ஞையவாஹ்யபரிசுரங்களுடிக் ஆனாரபரிசுரங்களுடிக் வாசியரக தமமதாக்கவேண்டும்” என்று அதுககாக ஆலாணம் பூண்டிருக்கக்கடவ அபலைகளுண்டு, அவாகளுடைய வளையும், மருமம், அகவாயிலடக்கமும், இவையெல்லாம். (தமமனவாகப் புகுந்து) தமமதென்றி ருத்தவையெல்லாம் கண்டபோதே தமமதாக ஆமையாயத்து வந்தது (தாமுமித்யாதி) தமமதாககின்பரிசுரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒன்று உபமாமாகப்போராமையாலே, அங்குமிங்குமாகக்கொண்டிருக்கிறது. பெரியகிளர்தகியையுடைத்தாயிருக்கிற கருங்கடல், பூவை, காயா, செவவிநிலேயலாந்தநிலம், இவற்றோடும் டொக்கத்தொடுத்தமேவம். (அங்கனம்போன்று) சொன்ன உபமானத்தான் உபமேபத்துக்குப்போராமையாலே, அங்கனம் போன்றவராகொலெனன (அடபுபகரம்) உனக்கறிபரிமைக்குடலாகச்சொல்லாநின்றும், பிபிலைக்காகவந்து பிறந்தவனன்றோராெனன்றோ. சு.

வந்திருக்கிறேன் என்றி, எனக்குக்கண்டகாடது தன்னிலே ஸாவஸவாபஹார்டுருக்காமானவடிவை அதுவிக்கப்போகிறதில்லைமேயெனன, எல்லாரும்கண்ணால் கண்டதுவிக்கலாமபடி டன்றோனவந்தகெனருளிசெய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எங்கனும்” எந்தயந்ததாலும், நாயிவாபடியெல்லாம் எண்பபுகிலென்று ஸங்காராயம் தருவுளமபற்றி யருளிசெய்கிறா (ஆபாதேத்யாதி) இயற்றியெல்லாம் - யதருமெல்லாம். “பொங்கு” இத்யாதி - “அங்கனம்போன்றிவாதாமும் - ஆகொல” என்று அநவதித்த தாதபாயமருளிசெய்கிறா (தமமதாக்கினவியத்யாதி) * போதிலே - உவிதகாலத்திலே, விக்கலித்த, நீலம் - கருநெய்தலென்று ஸங்காராயமாய, ஸல்தாமம் (செவவியிலேயித்யாதி) ... சு.

ஆரூம்பாட்டு.—(முழுசியித்யாதி) எல்லாரும்கண்ணாலே யதுவிக்கலாம்படி வந்த நிற்கிறேன் என்கிறீர், உமமுடையகோலமும், இமைகொட்டாமலிருப்பாக்கிறகண்களும், திருமாவும், தோள்களும், வாயும், ஸூரிஹோய்யமாயிருக்கிறதென்று கூசினவளை, கூசவேண்டா என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூசு அபெரியகிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, எட்டாந்திருமொழி,

முழுசிவன்டாடியதன்மொழியின்மொய்ம்மலர்க்கண்ணியும்மேனிபம்சார்
திழிசியகோலமிருந்தவாறெங்ஙனம் சொல்லுகேன்; ஓவிரல்லார்
எழுதியதாமரையன்னகண்ணு மேந்தெழிலாகமும் தோளும்வாயும்
அழகியதாமிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றே. எ.

ப - ரா.— வண்டு - வண்டுகள், முழுசி - தேனிலேமுழுசி, ஆடிய-ஸஸம்பரம
நீர்த்தம் பண்ணின்றுள்ள, தண் - குளிர்ந்த, தழாயின் - திருத்தழாயினுடைய,
மொய் - செறியத்தொடுத்த, மலர்க்கண்ணியும் - பூமாலேசாத்தியருளினபரகாரக்
தையும், மேனி - திருமேனியிலே, அம் - அழகிதான, சாந்துஇழிசிய - சந்தரத்தா
லெழுதப்பட்ட, கோலமிருந்தவாறும்-அலங்காரமிருந்தபரகாரத்தையும், எங்ங
னம் - எப்படி, சொல்லுகேன் - சொல்லித்தலைக்கட்டப்போகிறேன்; ஓவி - சித்திர
மெழுதவதில், நல்லார் - வல்லவர்கள், எழுதிய - எழுதின, தாமரையன்ன-தாம
ரையிதழ்போன்ற, கண்ணும் - திருக்கண்களும், ஏறுதவழில் - மிக்ககார்த்தியையுடை
த்தான, ஆகமும் - திருமார்வும், தோளும் - திருத்தோள்களும், வாயும் - திருப்பவ
ளமும், அழகியதாம் - அழகாயிராநின்றது; இவர்-இப்படிப்பட்ட அழகையுடைய
இவர், ஓர்கொல் என்ன—, அட்டபுகரத்தேன் என்றோ— ... (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (முழுசியித்யாடி) வண்டுகள் தேனிலே முழுசிக்
களித்தாடுகிற தன்மொழிஎழுகிய பூக்களையுடைய மாலையையும்.
(மேனியித்யாடி) அழகிய சாந்து பூசினவாறிருந்தபடியும். (எங்ஙனம்
சொல்லுகேன்)ஏதென்றுஎத்தைச் சொல்லுவேன். ஒவி-வித்ரம்.[உயி
நல்லார் - வல்லார். வித்ரமெழுதவல்லாராயிருப்பார். வித்ரத்திலே
எழுதின தாமரைப்பூப்போன்றகண்ணும். (ஏந்தெழிலித்யாடி) அழகு
யரிக்கப்பட்ட திருமார்வும், தோளும், திருப்பவளமும் அழகியதா
மிவரர்கொலென்ன. ... .. எ.

ஏழாம்பாட்டு.—(முழுசியித்யாடி) கிண்ணகத்திழிவாரைப்போ
லே வண்டுகளானவை மய-பாநமத்தமாய்க் களித்தாடாநின்றுள்ள
திருத்தழாயினுடைய செறியத்தொடுத்த மாலையும். (மேனியித்யாடி)
“ஆவயோர்மாத்ரஸஜ்ஜீரம்” என்கிறபடியே - ஸ்வத: நன்றான திரு
மேனியிலே, பழகப்புகைத்து ஆற்றினசாந்தை, அங்கேயிங்கே யிளி
ம்பாகப்பூகையன்றிக்கே வேண்டுமிடங்களிலே சாத்தினகோலமிரு
ந்தபடியும். (எங்ஙனம்சொல்லுகேன்) வாயகஸஸ்டிமில்லாததுக்கு
என்னால் வாயகஸஸ்டிமிட்டுச்சொல்லப்போமோ. (ஒவியித்யாடி)
வித்ரமெழுதுகையில் குலராயிருக்குமவர்கள் எழுதின தாமரைப்
பூப்போலேயிருக்கிற கண்களும்; அதாகிறது - கண்டபின்பு இமை
யாதேயிருந்தபடி.(ஏந்தெழிலித்யாடி) மிக்க எழிலையுடைத்தாயிருக்கிற
திருமார்வும், தோள்களும், வாயும் அழகியராயிருந்தார்; இவரார்
கொலென்ன. (அட்டபுகரம்) இவ்வொப்பனையழகைக்கொண்டு
பரமபடித்திலேயிருக்கிறவனென்று கூசுவேண்டா, உனக்காகவந்து
நிற்கிறவன் நானென்றார். ... .. எ.

(இழிவாரைப்போலே) என்றவநூறம், ஒன்றுக்கொன்ற துணைதேடியிழிந்த
என்ற கட்டிவது. “அஞ்சாந்த” என்னைக்கு சாந்துக்கழுகேதென்ன (பழகவித்
யாடி). இனிம்புகை - அசாதுர்யமாக. இமையாதே - இமைகொட்டாதே. எ.

மேவியெப்பாலும்விண்ணோர்வணங்கவேதமுரைப்பர்முந்நீர்மடந்தை தேவியப்பாலதீர்ச்சங்கமிப்பால்சக்கரம் மற்றிவர்வண்ணமெண்ணில் காவியெப்பார் கடலேயுமொப்பார் கண்ணும்வடிவும் நெடியரா யென் னுவியெப்பாநிவாரகொலென்ன அட்டபுகரத்தேனென்றாரே. அ.

ப - ரை. - விண்ணோர் - நித்யஸூரிகள், எப்பாலும் - எல்லாதிக்குக்களிலும், மேவி - தங்காயிமாந் தவதிட்டவந்த, வணங்க - வணங்கி, வேதம் - வேதங்களா லே, உரைப்பர் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறபர்கள்; முந்நீர் - திருப்பாற்கடலில் திருவலகரித்த, மடந்தை - பெரியபிராட்டியார், திதவி - இவருக்குப்பட்டமஹிநியா பிராதினார்; அசிர - முழங்காதின்றுள்ள, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜநயாழ்வான், [ய எப்பால் - இவருக்கே பிராதினார்; சக்கரம் - திருவாழிபாழ்வான், இப்பால் - வலவருக்கே பிராதினார்; மற்று - அதற்குப்பின்பு, இவா - இவருடைய, வண்ணம் - திருக்கை, எண்ணில் - ஸார்ப்பது சொல்லப்பட்டதால், காவி - கருநெய்தல் பூ கிறத்தை, ஒப்பார் - ஒப்பவரும், கடல் - ஸமுத்தாச்சின் கிறத்தை, ஒப்பார் - ஒப்ப வரும், கண்ணும் - திருக்கண்களினமுகிலும், வடியும் - வடிவமுகிலும், நெடியராய் - ஐப்படியப்பட்டவரென்று சொல்லப்பட்டதவரும், என - எனக்கு, ஆவியெப் பார் - பாயணனைவராதவருமாயிராதினார், இவர் ஆர்கொலென்ன -; அட்டபுக ரத்தேன் என்றாரே. ... .. (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (மேவியித்யாதி) ஸர்வதோதிக்கமராத நித்யஸூ ரிகள்வந்து வணங்க. (வேதமித்யாதி) சொல்லும் வார்த்தையெல்[ய] லாம வேடிமாயிராதினந்து. (முந்நிரித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே பிற ந்த பெரியபிராட்டியார் இவனுக்குப் பட்டத்தாக்குரிய மஹிஷி. (அப் பாலித்யாதி) அவ்வருக்கேமுழங்குகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜநயம்,

எட்டாம்பாட்டு. - (மேவியித்யாதி) இந்திராடிகள், தறையில் கால் பாவாதேயிறேறிருப்பது; அவர்கள் - தங்கள் மந்தத்தையும் அருவ ருத்திருக்கக்கடவ நித்யஸூரிகள், பார்த்த பார்த்தவாடமெங்கும் அங் குப்போலே பரிமாற. (வேதமுரைப்பர்) இவர் வாயாலசொல்லுகிறது வேடிமாயிராதினந்து. (முந்நிரமடந்தைதேவி) முந்நீர்மடந்தையென்று - (ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டி; அன்றிக்கே,) † பெரியபிராட்டியாராகவுமாம் ‡. (அப்பாலதீர்ச்சங்கம்) ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியானபோது, அவ்விடத்திலே அநிருகிற ஸங்கமென்றுகிறது; பெரியபிராட்டியாரானபோது,

எட்டாம்பாட்டு. - (மேவியித்யாதி.) நீர் ஸூரிஹோம்யராயிருந்திரென்றது பொய்யோ, ஸூரிகள்வணங்க நாய்ச்சிமாரும் நீருமாய், “தமஸுபரமோயாதா ஸங்கவக்ரமூராய்” என்கிறபடி - ஆயுபச்சேர்த்தியும் பரமபுருஷலக்ஷணமான கண்ணும்வடிவுமாயிருந்தீரோ, கிட்டியது ஸங்கமமாட்டேனென்னுந்நின்னுகொண்டு, உம்மைப்பிரிந்தால் பிழைக்கவுமமாட்டேன்னென்; நீயிங்கன்படுகிறதென், உன்னை விட்டுப்பிரியுமென்னென்காண் நானென்றாரென்று ஸங்கமி.

அங்குப்போலே - பரமபுகத்திற்போலே. மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய இந்த ஸமுத்ரம்போலேயிருக்கிற கஜீராஸ்யியிலிற்றந்த மடந்தையென்று ஸங்கார் யம்வியக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (முந்நிரித்யாதி.) முந்நீர்குழந்தமடந்தையென்று அர்யாஜரம்(ஸ்ரீஹ்ருமித்யாதி.)

† குண்டலிதக்கரதம் சிலஸ்ரீகோஸங்களில்லை. ‡ “முந்நீர்மடந்தையென்று - ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியாராகவுமாம், பெரியபிராட்டியாராகவுமாம்” என்று சில பரிகேசபாங்கள்.

தஞ்சமிவர்க்கென்வளையும்நில்லா நெஞ்சமும்தம்மதேசிந்தித்தேற்கு
வஞ்சிமருங்குல் நெருங்கநோக்கி வாய்திறந்தொன்று பணித்ததுண்டு
நஞ்சமுடைத்திவர்கோக்கும்நோக்கம்நானிலர்தம்மையழியமாட்டென
அஞ்சுவன்மற்றிவரர்கொலென்ன அட்டபுகரத்தென்னென்றோ. சு.

ப - னர. — என் - எனனுடையவை என்று தான் ப்ரபித்தப்பொருள், வளை
யும் - வளைகளும். தஞ்சம் - நிரந்தமமாக, இவர்க்கு - இவர்க்காக. நிலலா - சம
லாநின்றன; கிந்தித்தேற்கு - ஆராய்ந்தவென்னுடைய, நெஞ்சமும் - மனஸ்கும்,
தம்மதே - அவதாயிருந்தது; வஞ்சி - கீர்வஞ்சிக்கொம்புப்பான், மருங்குல்
இடையானது, நெருங்க - துவளும்படியாக, நோக்கி-பார்த்து, வாய்கிறகுத்து
திருப்பவளத்தைச்சொந்தது, பணித்தது - ஆரணிச்செய்தது, ஒன்று - மிகவுமரஹஸ்
யமான ஓர்த்தம், உண்டு—; இவர்—, நோக்கும் நோக்கம் - பாரக்கிப்பார்க்கவும்,
நஞ்சம் உடைத்து - விவதக்கோடு சுடியதுபோலென்றாகின்றது; தான்—, இவர்
தம்மை - இவர்படுகளை, அதியமாட்டென் - ஒன்றும் அறிகிறிலென; மற்ற - அற
க்குமேலே, இவரைப்பார்த்தவாறே, அஞ்சுவன் - அஞ்சாவிடுவேன்; இவரர்கொல்
என்ன—; அட்டபுகரத்தேன் என்றோ—.

இவ்வருகேவிளங்காநின்றதுள்ளதிருவாழி. (மற்றது) வெறு. (இவர்வண்ண
மித்யாஜி) இவர்வடிவழகு சொல்லில். (சாஷித்தியாஜி) கருங்குவன்
யொப்பர், கடலேயுமொப்பர். (கண்ணுமித்யாஜி) திருககண்ணும் திரு,
மேனியும்அபரிஹிந்தமானவோர்வயதையுடையாராய். எனக்கு பரான
ஸமரானவிவரர்கொல்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தஞ்சமித்யாஜி) இவர்தம்மக்கென்வளையுந்

அவரிருக்கிறவிடத்துக்கு மற்றையிடத்திலேயுதிாநிறைந்தம். (இப்
பால் சக்கரம்) ஓரிடத்திலே நின்றால், மற்றையிடத்தை இப்பால்
என்னக்கடவதிறே. (மற்றித்யாஜி) இவருடைய மறக்கைப்பார்க்கில்
காவிபோலேயும் கடல்போலேயுமிரநின்றார். (கண்ணித்யாஜி) கண்
னுக்கும் வடிவுக்கும் உபமாநமில்லை; கண்ணுக்கெல்லையுண்டாகிலா
ய்த்து வடிவுக்கெல்லையுள்ளது. (என்னையித்யாஜி) வயதிறேகத்தில்
ஜீவிக்கவரிதாம்படி பிராநின்றார்; இவரார்தான் என்ன. (அட்டபுக
ரம்) சொன்னபடிபொல்லாது; -ஈ ஜ்ஞாந்தவாதம்மவமேமதம் கே
டறியாயோ என்றார். உன்னையொழிய ஜீவிபாதவன்கான் நானெ
ன்றார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தஞ்சமித்யாஜி) நிரந்தமமாக, இவர்க்கென்

சொன்னபடிபொல்லாதென்றது - நியெனக்கு ஆத்மாவாயிருக்க நம்மை உனக்கு
ஆத்மாவாகச்சொன்னபடி பொல்லாதென்றபடி.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (தஞ்சமித்யாஜி.) நாணுண்ணை விட்டுப்பிரியகூமனன்று
என்னுந்நுகொண்டி தாயிலனோடுகலந்து பரிமாற, இவளந்தலையில் மேல்
வரப்புகுதிறவிலேஷத்தை யெண்ணிதஞ்ச, இவளச்சம் அவர்திர்த்தாராகஉருவு
வெளிப்பாட்டிலுதலுவத்தைச் சொல்லுகிறுளென்று ஸந்தி.

தஞ்சமாநகரினைத்திருப்பார்; நெஞ்சுமவர்க்கே; (சிந்தித்தேற்கு) விவாரித்தேனுக்கு. (வஞ்சித்தயாழி) வஞ்சிக்கொம்புபோன்ற இடையை விடாதேபார்த்து வாய்திறந்து சொல்லிற்றுமொருவார்த்தையுண்டு.

வனோ நிற்கிறதில்லை. இங்கே குடியிருப்பாய், அவாக்காகவர்த்திக்கிறனருவாரிந்தன. [சைவபித்தயாழி] அவரைப்போலே வளையும்நிற்கிறனவில்லை. இவருடைய பூர்வவஜித்தத்தோடு ஸாம்யமுண்டாயாய்த்து இவற்றுக்குமிருப்பது. (என்வனோயும்) என்னுடைய என்று மீரமித்தவளவெவாய, கிட்டினவாறே அவரதாயிராநின்றது. வொழியபரிகரங்கனிப்படியையாறாழும் உள்நுள்ளவைதான் நமக்குத்தொங்குமோடு என்றிருந்தேன் (நெஞ்சமுமதம்மதே சிந்தித்தேற்கு) [உற்றெண்ணில் அநுவுமற்றாங்கவன்றன்னதே] அபாதபரிதிதியில் நம்மதென்றிருந்தவந்தினையாய், ஆராய்ந்தவாறே அகவாயிலாஹரணமும் அவரதாயிரத்தது. (வஞ்சித்தயாழி) பண்டே தொட்டார்மேலேஷோஷமாய், “இப்போது, முறித்தது” என்னும்படியாய்த்து இடைதானிருப்பது; [யரு இதிஸேஷையபண்ணாதே அது துவளும்படி கோக்கினாய்த்து. (வாயித்தயாழி) உருவுவெளிப்பாட்டிற் சொன்னவார்த்தை இப்போதென்னுறுங்கருத்துச் சொல்லப்போகாது. அப்போதுசொன்ன பாசரம் கிடசகச்செய்தேயும் அபரஸம்சாரணத்திலே துவக்குண்டமைதோற்ற (வாய்திறந்து) என்கிறான். (ஒன்று) இன்னமும் அவன்சொல்லில் உயசொல்லுமித்தனை; என்னுடைய அதுவாஷிக்கப்போகாது. அதுக்குக்கருத்து - இடைவொழிவு அப்போலேயிராநின்றது; ஒடியாதபடி என் கோவாமே அபிப்பேதே என்றுபோலே.

வனோ நல்லவாயிட்டால், “என்வனோ” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தஞ்சமாநகரினைத்திருப்பார். “வனோயும்” என்றுநகரத்தாபர்யம் (அவரைப்போலேயித்தயாழி.) பூர்த்தியாய் அவர் பரிசுமரபிட்டென்னிறுக்கருரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்தயாழி. அதாவது - *பெதவின்னைப்பிரியென்னதகன்றவரன்றோவென்கை, அன்றிக்கே, வ்யாக்யாத்வாக்யமாய், ஆழ்வாருடைய பூர்வவஜித்தம் போலே வளையும் சமுலுகிறென்னவுமாய்; அதாவது-எம்பெருமான் கிட்டினவாறே பிந்தாலிக்கிற ஆழ்வாரைப்போலே யென்கை. * வளவேமுலகு தலையெடுக்கை எல்லார்க்கும் ஒக்குமிதே. “என்” என்றதுக்கு யோஜநாஹரம் (என்னுடையவித்தயாழி.) நீர்வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கீர், மருங்குலுண்டு-இடை, அதுநெருங்கு-துவளும்படியாக, கோக்கி - ஸம்ஸலேஷித்து என்று ஸம்ஸாரம்மாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டேயித்தயாழி.) “ஒன்று” என்றஸாமாந்யோகத்திக்குத்தாத்பர்யம் (உருவுவெளிப்பாட்டிவித்தயாழி; “ஒன்றுபணித்ததுண்டு” என்றவளவு அமைந்திருக்க, “வாய்திறந்து” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (அப்போதித்தயாழி.) “ஒன்று” என்றது - அத்தவியமென்றாய், அதிஹஸ்யமென்றாய், தாத்பர்யாஹரமருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமித்தயாழி.) “வஞ்சிமருங்குலநெருங்க” என்றவாக்யத்தையும், மேல் “அட்டபுகரத்தேன்” என்றபடித்தல் தோற்றின எட்டுத்தோள்களையும் திருவுள்ளம் பற்றி, அநதபரமரஹஸ்யநத்தனைவெளியிடுகிறார் (அதுக்கித்தயாழி.) மலியம்பஹரணமல்லில் பிறந்ததுணிவு மிகவும் ஸஞ்சம்மாயிராநின்றது, ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பாலே நானே ரக்ஷிக்கிறேனென்றஹரமரஹஸ்யமென்று இதுக்குள்வாப்டேசம்.

மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும்நீன்று மாலையிரமேகன்
தன்வலிதன் புகழ்குழந்த கச்சியட்டபுயகரத்தாதிதன்னை
கன்னிநன்மாமதின் மங்கைவேந்தன் காமருசீர்க்கலிகன் ன்ரு
விண்ணிச்சயால்சொன்னசொஞ்சொல்மாலேயேத்தவல்லார்க்கிடம்கவருதமே.

ப - ரை. - வயிரமேகன் - வயிரமேகனென்னும், மன்னவன் - ராஜாவான்,
தொண்டையர்கோன் - தொண்டைமாணசக்ரவர்த்தியாலே, வணங்கும்-ஸேவிக்க
ப்படுமவராய், அத்தாலே, நீன் - நீண்ட, முடி - திருமுடிமையுடைய, மால்-ஸ்ரீவ
ஸ்வரனாய், தன் - ஆந்தராஜாவினது, வலி - மிக்காலும், தன்புகழ் - அவன்யான்
ஸாலும், குழந்த - விஞ்சின, கச்சி - கச்சிநகரில், கட்டபுயகரத்து-திருவட்டப்பு
யகரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற, ஐந்தன்னை - ஸர்வகாரணபூசனவிஷயமாக;
கன்னி - ஒருவராலுமழிக்கவொண்ணாத, நல் - நன்றான, மா-பெரிய, மதின் - மதி
ளாலேகுழப்பப்பட்ட, மங்கை- திருமங்கைக்கு, வேந்தன் - ராஜாவாய், காமரு-ஸ
லாரும் விரும்பும்படியான, சீர்-குணங்களையுடையான, கலிகன்-தழுவார், ன்ரு-
குறையிலாத, இன் - இனிய, இசையால்-இசையுடனே, சொன்ன - அருள்முரு
ச்செய்த, செம்-அழகிய, சொல்லமால்-பொதுவாற்படுத்தியுடைய இத்திருமொழி
யைக்கொண்டு, ஏத்தவல்லார்க்கு-இடம்-, வைகுந்தம்-பரமபதம்என்கிறார். (சு0)

(நஞ்சமித்யாதி) நம்மை முடிக்குபிவர்பார்க்கிறபார்வை; நான் வந்தம
மை யறிகிறிலேன். நிரார்? என்றுகேட்டசு; அஞ்சாநின்றேன்.

(நஞ்சமித்யாதி) இவர்பார்க்கிறபார்வை, அபகர்த்தல்வாடா[உ]ம
முடிக்கும்போலேயிராநின்றது. சொன்னவார்த்தையை கையாசெயு
த்துவாரைப்போலே யிராநின்றார்; அதொரு உத்பபாந்தரமாகாமே,
அத்தை அர்பகரியாகாரியாக்குநினைக்கிறார்போலேயிராநின்றது. (நாநி
த்யாதி) இவராக்ஷகராயிருக்கிறாரோ, நம்மை முடித்தேயிடவருகிறா
ரோ, அறிகிறிலேன்.

(அஞ்சுவன்) இவர்கொல்லுகிறவார்த்தையை சொல்லாதல்ல
விறே; ஆகிலும், அவரையும் நம்மைமும் பார்க்கவாடே அஞ்சாநின்
றேன். அப்பெரியவனுக்கு இவ்வாற்றமுமாயுண்டாகக்கூடபோக என்
றஞ்சாநின்றேன்; இவரார்தானென்ன. (அட்டபுயகம்) ஒருவசநங்
கொண்டு ஈஸ்வரன் என்றஞ்சவேண்டா, நீ அஞ்சாமைக்கு உன்னோடு
ஸஜாதியனாய்வந்து நிற்கிறவனன்றோ நானென்றார். ... சு.

இவர்ஸர்ஸேவிக்கிற ஸர்ஸேவனும் விஷமிஸ்ரமாயிருக்கிறது என்றதுக்கு
உட்கருத்தருளிச்செய்குரா (இவரித்யாதி.) இப்போது * ஆர்த்தகற்பாவஹமாயிரு
க்கையால் இத்தனையும் ஸர்ஸேவகாலத்தில் ஸாயகமாய்முடிக்குமென்று கருத்து.
கீழே “நெருங்கேநாக்கி” என்றனே; மீளவும் “நோக்கும்நோக்கம்” என்கிறதென்
னென்னவருளிச்செய்குரார் (சொன்னவிய்யாதி.) விவரணம் (அதொருவித்யாதி.)
இடையொடியாமைதோள்களாலே அனைத்தஸர்ஸேவதத்தைச் சொல்லுகிறதென்று
கருத்து.

(சொல்லுகிறவார்த்தை) என்றது - ஸ்வாபவேரத்தில் அமர்ஸலோகம், (ஸஜா
தியனாய்) என்றது - “மாம்” என்றதில் ஸாராதியாய் ஸஜாதியனுரூப்போலே, இவரு
டன் கலந்துபரிமாறினமையைப்பற்றி. ... .. சு.

பத்தாம்பாட்டு. (மன்னவனித்யாஜி) ராஜாவானதொண்டைமான் உக்ரவர்த்திவணங்கும். (நீண்டுடிமாலே) அத்தொண்டைமான்உக்ரவர்த்திவணங்கினபின்பாய்த்து முடி நற்றரித்ததும் ஈஸ்வரத்வம் நிலைநின்றதும். வயிரமேகனென்று-அவனுக்குப்பேர். (தன்வலியித்யாஜி) அவன் மிடுக்காலும் புகழாலும் விஞ்சினகாஞ்சிபுரத்து திருவட்டபுயகரத்திலே நின்றருளின ஸர்வகாரணனை. கன்னி - அழிவின்மை. ஒரு வராலழிச்சவொண்ணாத நன்னுனமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜாவான். (காமருசீரித்யாஜி) எல்லாரும் விரும்பும்உணங்க லோபுடைய ஆழ்வார்துறைவற நல்ல இசையுடனே சொன்ன அழகிய சொல்மாலையை யேத்தவல்லார்க்கிடம் பரமபடிம். ௧௦.

வாலிகேஸரி அழகியமணவாளச்சியர் திருவடிகளேசுரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. — (மன்னவனித்யாஜி) ராஜா தொண்டைமான்சக்ரவர்த்தி : அவன் ஊநாழிமாரியாய் அவன் வணங்கினபின்பாய்த்து, ஈஸ்வரன்முடி நலநரித்ததும் ஸர்வேஸ்வரத்வம் நிலைநின்றதும். முன்பெல்லாம் ஈராகப்பட்டுறேபோந்தது. (வயிரமேகன்) வயிரமேகனென்று-அவற்குப்பேர். (தன்வலி) எதிரிகடா அழியச்செய்கைக்கிடான அவன் மிடுகரும், உகாணத்தால்வந்த புகழும் விஞ்சியாய்த்திருப்பது. திருவட்டபுயகரத்திலே நின்ற ஐமக்காரணஹுதனைக் கவிபாடிற்று. (கன்னி) (த்யாஜி) அரணுகப்போரும்படியாய் புதுசாயிருக்கிற மதினை [உய்யுடைய திருமங்கையென்னார்ந்து பரமபடியும், எல்லார்க்கும் ஸ்பீஷைபண்ணவேண்டும்படியான வைத்தனவலசூமியையுடைய ஆழ்வார. (தன்னு) தான் குறையக்கடவதென்கே, கேட்டாரிசெவிக்கும் ஆகர்ஷகமாம்படியான இசையையுடைத்தாய், ஆபரயந்தான் செவ்விதாயிருக்கிற இவற்றைக்கொண்டு, (எந்தவல்லார்க்கிடம் வைகுந்தமே) உருவுவெளிப்படடாலே அருமவித்து நிறர்க்கிருந்து சொல்லவேண்டாகே, “தேவைஸ்ஸயமாஹுமதேம்” என்கிறபடியே நித்யாது மவம் பண்ணிக்கவிக்கலாம்தேயுத்திலே புகப்பெய்வார். ... ௧௦.

அபவாதி.—தீரெடுத்தல் செம்பொன் மஞ்ச கில எங்ஙனும்

முழுது மென் தந்தும் மன்னவன் சொல்லு.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசுரணம்.

பெரியவாச்சான்மின்னை திருவடிகளேசுரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. — (மன்னவனித்யாஜி.) (ஈராகப்பட்டுறே) என்று - வணங்கு கைக்குமுன் “த்வம்மேஹம்மே” என்றிதேபோந்தது; “யமாராஜாதயாப்ரஜா” என்று எல்லாரும் வணங்கினார்களென்று கருத்து. அவற்குப்பேர் - உக்ரவர்த்திக்குப்பேர். ஆரயந்தானென்றது - ஊநாழியமானது செஞ்சொல்லாயிருக்கு மென்கை. ... ௧௦.

ஜீயாதிருவடிகளேசுரணம்.

சொல்லுவன் சொல்பொருள்தானவையாய்ச்சுவையுறெல்லிற்றமும் தோற்றமுமா
நல்லரன் நான் முகன் நாரணனுக்கிடந்தான் தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச் சூய்
பல்லவன் வில்லவனென்றுலகில் பலராய்ப் பலவேந்தர்வணங்குகழல்
பல்லவன் மல்லையர்கோன் பணிந்த பரமேசு கரவிண்ணகரமதுவே. க.

ப - ரை.—சொல்லு - சுண்ணாற்காண்கை முதல்கவறுதகது ல்லவாமான அரித்
தத்தைச் சொல்லக்கடவதான ஸப்தம். வன்சொல் - அதிதன்னிலும் அருமைமான
வேதம், பொருள் - வேதார்த்தம். அவை - ஆகிய அவற்றிக்கு. தான்— ஆய் - நிர்
வாஹகையு; சுனையும் - ரஸமும். ஊறுவம் - ஸபாஸமும். ஸூய்யம் - ரப்சமும்,
நாற்றமும் - கந்தமும். தோற்றமும்-சுண்ணாற்காண்கிறபுறமாகிற விவரமாகச் சூய்
ஆய் - நிர்வாஹகையு; நல் - நல்ல, அரன் - ஸம்ஸார்த்தாவான நூதரணத்தம். நான்
முகன் - பரஹ்மாவுக்கும். ஆய் - அந்தராத்மாவாய்நின்று ஸர்வகடிஸம்ஹாரவகளை
நடத்துமவனாய், நாரணனுக்கு - தன்னுடைய நிஜரூபத்தைக்கொண்டபரஸ்வரத்தைப்
பண்ணியருளுகிற நாராயணனுக்கு, இடந்தான் - இடமாவது; அதுதான் - அது
கியதும்-தடாகங்களாலே, சூழ்ந்து-சூழப்பட்டு, அழகாய்-அழகிதாயிடுவதுடன், கச்
சி-கச்சிரகரிலே, பல்லவன் என்று-பல்லவனென்றும், வில்லவன் என்று-வில்லவன் என்றும்,
தம், பலராய்-கந்தராய், உலகில்-இந்தபூமியை அரகாண்ட அக்காண்டத்திலே, பலவேந்
தர்-பலராஜாக்கள், வணங்கு-வணங்குகிற, சமூல் - வீரக்கழலையுடைய ஒரு, மல்லையர்
- மல்லாபுரியென்னும் திருக்கடல்மல்லையிலுள்ளவர்களுக்குச். சொன் - அரசு
னை, பல்லவன் - பல்லவனென்பவன், பணிந்த - ஆரம்பித்த, பரமேசு கரவிண்ண
கரம் - பரமேஸ்வர விண்ணகரமாம். ... .. (க)

“ மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும் நன்முடிமால்”
என்று தொண்டைமாண்சக்கரவர்த்தி திருவட்டபுயகரத்திலே அதுகூடிகி
த்தபடியை யதுஸநயித்தார்; அந்த பாஸநயத்தாலே, பல்லவனென்
பாபொருவன் பரமேஸ்வரவிண்ணகரத்திலே அதுபராத்மமான ஆய்நிதி
கூல்யங்களைப்பண்ணி, ஒரோன்றே எடுத்ததாயிம்மாமபடி பண்ணினு
னய்த்து; பின்பு சோழன்கண்டு அது பொறுக்கமாட்டாமையாலே
அவற்றைத் தவிர்த்தான். ஸம்வஷ்டியைந்ததில் ஓரடி நின்றுரைந்
தமக்கு உஷ்டேஸ்யராகவிநே இவர்தாம் நினைத்திராப்பது; அத்தாலே
அவன்படிகளை யதுஸவித்துப்பேசுகிறார். ... .. *

“ மன்னவன் தொண்டையர்கோன்வணங்கும் நன்முடிமால்”
என்று - தொண்டைமாண்சக்கரவர்த்தி திருவட்டபுயகரத்திலே அது
கூடிகித்தபடியை யதுஸநயித்தார்; அந்த பாஸநயத்தாலே, பல்லவ
னென்பாபொருத்தன் பரமேஸ்வரவிண்ணகரத்திலே அதுபராத்மமான
ஆதுகூல்யங்களைப்பண்ணி ஒரோவொன்றையெடுத்தது ஆயிரமாமபடி
பண்ணினுனய்த்து; பின்பு சோழன்கண்டு, அதுதான் பொறுக்கமா
ட்டாமையாலே அவைதன்னை யமைத்தவித்தனை. இனித்தான், ஸம்
வஷ்டியைந்ததில் ஓரடி வரநின்றார் தமக்குஷ்டேஸ்யராகவிநே யிவர் நினை
த்திருப்பது; அத்தாலே - அவன்படிகளெல்லாம் தமக்கு இனிதா
யிருக்கையாலே அவற்றை யதுஸவித்துப்பேசுகிறார். ... .. *

சொல்லுப் பரமேசம்.— கீழ்த்திருமொழியில் - உருவுவெளிப்பாட்டிலே தாய்
மாரோடுசொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு பரமேசு கரவிண்ணகரத்திலிருப்பை
க்காட்டக்கண்டு தாமானதன்மையாலே அவன்படிகளெல்லாம் பேசி, அவருத்
தைக்கு கிணிக்கரித்தார்படியில் திருவுள்ளமுனைபயதுஸவிக்கிறொன்று ஸம்வதி
திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மன்னவனித்யாடி.) (ஒரோவொன்றையெடு
த்தது) என்றதுக்குஒரொரு ஆவரணங்களாயிரம்பண்ணிவைத்தானென்றுகருத்து.
இப்போது காணாமேயென்ன (பின்புசோழனித்யாடி.) அமைத்த - சேமத்திலே
யமைத்து, அதுகூலனுகிலித்தனை கொண்டாட வேணுமோவென்ன (இனிபி
... .. *

முதற்பாட்டு. (சொல்லு வன்சொல்லித்யாதி)ப்ரத்யக்ஷாதிக்கு விஷயமான அர்யத்தைச்சொல்லக்கடவதான ஸஷ்டம்; அதுதன்னிலும் நித்யமானவேஷம். (பொருள்) வேஷார்யம். (தானவையாய்) அவற்றுக்கு தான்வாஹ்யம். “அந்நாயனாப்ர்கலாஹரத்தாலே அவரெழுந்தருளிட்டு யிருக்கிற திருப்பதியைவிரும்பி ஒருக்கால் சொன்னுப் போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லுவேனென்றிறார்” என்று பிள்ளையமுதனார். (சுவைபித்யாதி) அதிற்சொல்லுகிற புருஷார்யங்களில் ஐஸ்வர்யத்தை அபேகித்திருப்பார்க்கு உபாபேயமான ஸஷ்டாதிக்கு நிர்வாஹகமும். (சுவைபித்யாதி) ரஸம், ஸ்பர்சம், ஸஷ்டம், மந்யம், வக்ஷார் விஷயமானதும். (நல்லாணித்யாதி) நுஷ்டாநீர்யாமியாயும் ஸ்ரஹ்மாநீர்யாமியாயும் ஸ்ஷிஷ்டஹாரங்கோப்பண்ணி, ஸ்வேநருபேண நின்ற பாலநத்தைப்பண்ணும் நாராயணனுக்கிடந்தான்.

முதற்பாட்டு. (சொல்லு) ப்ரத்யக்ஷாதிக்கு விஷயமான அர்யத்தையும் சொல்லக்கடவதான ஸஷ்டம். (வன்சொல்) இதுதன்னிலும் நித்யமானவேஷம். (பொருள்) ஸ்வரவமாஹமானவேஷார்யம். (தானவையாய்) அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமும். (சுவைபித்யாதி) அதிற் சொல்லுகிற புருஷார்யங்களில் ஐஸ்வர்யத்தை அபேகித்திருப்பார்க்கு உபாபேயமான ஸஷ்டாதிக்கு நிர்வாஹகமும். (சுவைபித்யாதி) ரஸம், ஸ்பர்சம், ஸஷ்டம், மந்யம், வக்ஷார் விஷயமான[ய]தும். (நல்லாணித்யாதி) முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யவஸ்துவான ஜமந்தம்மாறியேறுதவும் தானேயென்கிறது. (நல்லரன்) தந்தாம் கர்மத்தாலே க்லேஷப்படுகிற ப்ராணிகளை, தீம்பிலே கைவளர்ந்த ப்ராஜையைக் காணும் கழந்திலும் விலங்கிட்டுவைக்கும் பித்ராதினைப்போலே, இவற்றுக்கு ஸதஜபமாக உபஸஹாரத்தைப்பண்ணும் நுஷ்டாதிக்கு அஹர்யாமியாயும், “த்வாமாவிஸ்யப்ராஜாபதே” என்கிறபடியே-ஸ்ரஹ்மாவுக்கு அஹர்யாமியாய்நின்று ஸ்ஷிஷ்டத்தும், ஸ்வேநருபேண நின்றபாலநத்தைப்பண்ணும்போருகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு† வாஸஸஹாரமாடுகிறது.

முதற்பாட்டு.— (சொல்லுத்யாதி.) ஸம்ஸ்திஹாஸபுராணங்களை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் ப்ரத்யக்ஷாதிக்குக்கித்யாதி.) ஸஷ்டாதிபாஸ்யத்வம் சொன்னதாய், மேல்முமுக்ஷுபாஸ்யத்வம் சொல்லுகிறதாக உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (முமுக்ஷுக்களுக்குமித்யாதி.) ஸஹார்த்தாவுக்கு நன்மையேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தந்தாமித்யாதி.) ஸஹார்த்தாவையும் ஸ்ரஷ்டாவையும்சொன்னபோதே நடுவேபாலநகர்த்தாவையும் சொல்லவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வேநேத்யாதி.) * நாராயணபுரம் (ஸ்ர்வேஸ்வரனுக்கெனது.)

† “நல்லரன்நாரணன் நானமுதுக்கிடந்தான்” என்று சில மூல ஸ்ரீகோஸங்கள்; “நுதானுக்கதர்யாமியாயும், ஸ்வேநருபேண நின்ற பாலநத்தைப்பண்ணியும், “த்வாமாவிஸ்யப்ராஜாபதே” என்கிறபடியே-ஸ்ரஹ்மாவுக்கு அஹர்யாமியாய்நின்று ஸ்ஷிஷ்டத்தும்போருகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு” என்று சில வ்யாக்யாந ஸ்ரீகோஸங்கள்.

கார்மன்னுநீள்விசும்பும் கடலும்சுடரும்நிலனும்† மலையும்தன்னுந் தித் தார்மன்னு தாமரைக்கண்ணனிடம் தடமாமதின்குழந்தழகாயகச்சி தேர்மன்னுதென்னவனைமுனையில்செருவில் திறல்வாட்டியகிண்சிலையோன் பார்மன்னு பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. ௨..

ப - ரை. — கார்மன்னு - மேகங்கள்ஸஞ்சரிக்கிற, நீள் - பெரிய, விசும்பும் - ஆகாசமும், கடலும் - ஸமுத்ரங்களும், சுடரும் - சந்திரஸூர்யர்களும், நிலனும் - பூமியும், மலையும் - குலபரவதங்களும், தன் உருத்திரர் - தன்திருநாபியில் தாமரைப்பூவிலே, மன்னு - உண்டாம்படியிருக்கிற, தாமரைக்கண்ணை - புண்டரீகாக்கணுக்கு, இடம்-இடமாவது; தடம் - தடாகங்களாலும், மாடையாந்திருந்துள்ள[ய] மதிள்-மதிள்களாலும், குழந்தை-குழப்பட்டு, அழகாய - அழக்தாயிருந்துள்ள, கச்சி - கச்சிநகரிலே, தேர்மன்னு - மஹாரசனு, தென்னவனை - பாண்டியனை, செருவில் முனையில் - யுத்தமுகத்தில், திறல் - மிக்கை, வாட்டிய - அழித்த, தண்-தண்ணிய, சிலையோன் - வில்லையுடையனாய், தன் வீரபூரீயை, பார் - பூமிபில, மன்னு - நிலைநிற்கச்செய்த, பல்லவர்கோன் - பல்லவராஜாவானவன், பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.— ... .. (௨)

(தடமித்யாஜி) அழகியதடாகங்களாலே குழப்பப்பட்ட அழகியகாஜிபுரத்தில் பல்லவனென்றும்வில்லவனென்றும் அக்காலத்தில் ராஜாக்கள்; அவர்களைச்சேர்ந்த ராஜாக்களும் பலரும்வந்து வணங்குகிற காலையுடைய.(மல்லையர்கோன்) அவனுக்குத் திருக்கடல்மலையாயிற்றுப்படைவீடு. மல்லையர்கோன்பணிந்த, ... க.

(தடமித்யாஜி) நல்ல நீர்நிலங்கள் குழந்து அழகிதாயிருக்கிற கச்சியில். (பல்லவன்) பல்லவனென்றும் வில்லவனென்றும் சில ராஜாக்களுண்டாய்த்து அக்காலத்திலே ; அவர்களும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களும்டையவனங்கும் கழலையுடையனாயிருத் துமாய்த்து அவன், (மல்லையரித்யாஜி) திருக்கடன்மலையாய்த்துப்படைவீடு; அவனுமுயிருக்கிற பரமேஸ்வரவிண்ணகரம். ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (காரித்யாஜி) வகரவர்த்தித்திருமகன் ராவணவயம் பண்ணினத்தோடு இவன் மத்தருவாயம் பண்ணினத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாய்த்து இவருடைய ஆடரம்.

“இடந்தான் - பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே” என்று அந்வயம். ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (காரித்யாஜி) கீழ்ப்பாட்டில் - “நல்லரன்நான் முகன” என்ற-ஸம்ஹர்த்தாவுக்கும் அநாராயணியாய், பாலநபரம்மதானே நடத்தி ஸ்ரஷ்டாவுக்கும் அநாராயணியாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்தாரிதே; அதில், * நான் முகனுக்குகூட ஸ்ரஷ்டாவாகையாலே வந்தவவனுடைய ஸ்ரஷ்டைத்தவத்தை முந்தற இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறொன்று ஸம்மதி.

உகந்திருளின நிலத்துக் கறுகலித்தானாகையால் அவனுடையவிஜயமும் உத் ஷேயமாய்த்தென்கிரூர் (வகரவர்த்தித்திருமகனித்யாஜி.)

† “நீள்விசும்பும் சுடரும் கடலும் நிலனும்” என்று வ்யாக்யாந்தத்தைக்குணமாக பாடமாகவுமாம் ; அன்றிக்கே, அந்வயித்தருளிச்செய்கிறூராகவுமாம்.

உரந்தருமெல்லனைப்பன்னிகொண்டானொருகால்முன்னம்மாவருவாய்க்கடலுள்
வரந்தருமாமணி வண்ணனிடம் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்தமுகாயகச்சி
நிரந்தவர்மண்ணையிலுபுண்ணுகாவேல்நெடுவாயிலுக்கச்செருவில்முனாரன்
பரந்தவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. ௩.

ப. ஸா.—முன்னம் ஒருகால் - முன்பொருநாளிலே, மா உருவாய் - விலகா
ணமான வடிவோடே. கடலுள் - தருப்பாற்கடலிலே, உரந்தரும் - பலத்தை
புடைய, மெல் - மீர்துவான், அணை - திருநாந்தராமுவாளைப் படுக்கையாகக்கொ
ண்டு, பன்னிகொண்டான் - சண்முகரந்தருளினவனும், வரந்தரும் - எல்லாரு
டைய அபிபுஷிதங்கலையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கையாலே அருளாளப்பெருமான்
என்றும் திருநாமந்தையுடையனும், மாமணி - வேண்டிற்றுத் தரக்கடவ சிந்தா
மணிபோன்ற, வண்ணன் - ஸ்வபாவத்தைபுடையவனுக்கு, இடம் - வாஸஸ்தாந
மாவது; - மணி - ரத்தமாமான், மாடங்கள்சூழ்ந்து - மாடங்களால்சூழப்பட்டு,
அழகாய - அழகுதான், கச்சி - கச்சுதளில்; மண்ணையில்-மண்ணை என்றும் படை
விட்டிலுள்ள, நிரந்தவர் - ஸ்தந்தருடைய, மீரத்தில், புண் - மாம்ஸத்தைபுடு
குகா - புஷித்தி, வேல் - வேலின், நெடுவாயில் - பெரியவாயிலே, அவர்கள், உக
முடியம்படியாச, முனாரன் - முன்பு, செருவில் - யுத்தத்தில், பரந்தவன் - தானே
மாம்மபடி பரந்தவனான, பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே—

இரண்டாம்பாட்டு. (தாரமன்னுமித்யாடி) மேவங்கள்ஸதுரிக்கிற
பெரியவகாசமும், ஸமுந்தரமும், பர்வதங்களும். (கடரும்) அத்தீர்வ
யாதல், வந்திர ஸஞ்சயர்களாதல். (நிலனும்) ஹ்ருமியும், தன் திரு
தாழியில் தாமரைப்பூவிலே புண்டாமபடியிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷ
னும், செந்தாமரைக்கண்ணொன்றிற்ற நாயனூர்திருநாமம். (தடமித்
யாடி) பெரியமதின்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சி. (தேர்மன்னு
மித்யாடி) மஹாராயண பாண்டியனைத்தூசியிலே யுப்பத்திலே அவன்
மிடுக்கைவாட்டின திண்ணியசிலையையுடையவன். (பாரித்யாடி) ஹ்ரு
மிரு ராஜாவான் பல்லவர்கோன்பணிந்த. ... .. உ.

(தாரித்யாடி) மேவங்கள்ஸதுரிக்கிற ஆகாசமும், அவ்வாகாசவர்த்
திகளான வந்திரஸஞ்சயர்களும், ஹ்ருமியைச்சூழ்ந்த கடலும், அதுக்
குடப்பட்டஹ்ருமியும், அதுக்கு ஆணியடித்தாப்போலையிருக்கிற மலே
யும், இவையுடைய, திருநாநீகமலத்திலேயுண்டாம்படியிருக்கிற புண்
டரீகாக்ஷனுக்கு வாஸஸ்தாநம்.—தடாகங்களாலும், மதின்களாலும்
சூழ்ந்து ஷர்ஸநியமான கச்சியில். (தேரித்யாடி) மஹாராயணத் தேரிலே
யேறிப்போகக்கடவனுமிருக்கிற பாண்டியனை. (செருவில்) யுப்பத்தில்.
(முணையில்) தூசித்தலையிலே, மிடுக்கையழித்த திண்ணியவில்வலியை
யுடையவன். (பாரித்யாடி) தானில்லையானாலும்தன்னுடையவீரஸ்ரீ நிற்
கும்படி வாழ்ந்தவன். ... .. உ.

“உந்தத்தார்” என்றதினாயம் (திருநாநீகமலத்திலேயெனந்து.) ... .. உ.

முன்றும்பாட்டு.—(உரிமத்யாடி) முதற்பாட்டில் ஆர்யமானபாலகயர்மத்தை,
திருப்பாற்கடலில் தண்முகரந்தம் ஹஸ்திசிரியில் அருளாளராயும் நடத்தினபடி
யை யதுஸந்யிக்கிருனென்று ஸம்மதி.

மூன்றும்பாட்டு. (உரந்தருமித்யாதி.) “ப்ரக்ஷிஷ்ட விஜ்ஞாநவலைக யாமநி” என்கிறபடியே - வலத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு அதிலே பள்ளிகொண்டா நெருகலத்திலே விலக்ஷணமானவடிவுடனே திருப்பாற்கடலிலே; “வரந்தரும்பெருமா ள்” என்று விருதுபிடித்து ஸர்வர்க்கும் ஸர்வாபேகிதங்களையும் கொடுத்தருளுகிறவனுக்கிடம். (மணிமாடமித்யாதி) மணிமயமான மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகிதானகச்சி. நிரந்தவர் - ஸத்ருக்கள். (மண் ணையில) மண்ணை - படைவிட்டுக்குப்பேர். நிரந்தவாஸரித்தில் மாஸாடிகளை நுகருகிற வேலினுடைய நெடியவாசிலே அவர்கள் ப்ராணனுக்.

மூன்றும்பாட்டு.—(உரமித்யாதி) “ப்ரக்ஷிஷ்ட விஜ்ஞாநவலைக யாமநி” என்கிறபடியே - பிராட்டிமாரும் தானுங்கூட எறித்துக்கையா நின்றால் பொறுக்கைக்கிடான யாறணஸாமர்யத்தையுடைய, வேண்டின விடங்களிலே திருவுள்ளக்கருத்தயிந்து குழைந்து கொடுக்கைக்கிடான மென்மையையுமுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே, முன்பெருமா ளிலே சீலாவியமான வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினான். (வரமித்யாதி) அருளாளப்பெருமானாய்தின்று ஸர்வாபேகிதங்களையும் தருகிறவனுக்கு வாஸஸ்யாரும்;—ரத்தமய மான மாடங்கள் சூழ்ந்து லர்ஸநியமாயிருக்கிற கச்சியில். (நிரந்தவரீத்யாதி) மண்ணையென்று - ஆற்றுக்கும், படைவிட்டுக்கும்பேர்; * திருச்சிற்றறென்று - ஆற்றுக்கும் திருப்பதிக்கும் போங்குறுப்போ லே. அப்படைவிட்டிலுண்டான, நிரந்தவருண்டு—ஸத்ருக்கள், அவர்க ளுடைய, புண்ணுண்டு - மாஸம், அத்தை, நுகரக்கடவதாய் - ஹஸ்திக்கக்கடவதாயிருக்கிற வேலினுடைய பெரியவாசிலே, அந்த(உரு) ஸத்ருக்கள் உக - அவர்கள்மடிய. திருமங்கையாழ்வார் மடிகுடும்படி யான ஆண்டிள்ளைத்தனமிறே அவரது. “கடமாகரியாவைவல்லான்” என்றும், “ஆடல்மாவலவன்” என்றும், “மருவலர்தமுடல் துணிய

உரத்தை - வலத்தை, தரும் - உடையவனென்று லக்ஷணயாஸஸ்யாரும் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்ஷிஷ்டேத்யாதி.) குழைந்துகொடுக்கை யென்றது - திருமுடிப்பக்கமுயர்ந்து கொடுக்கையும், மற்றையிடம் தாழ்ந்து கொடுக்கையும். (கடலிலே - திருவநந்தாழ்வான்மேலே - கண்வளர்ந்தருளினான்) என்றவயித்தி, இதுக்கிடாக மூலத்தையு ம்வயித்துக்கொள்வது. வரம் தருமவ னாய் - “வரஹஸர்வஹதாநாமத்யாபிரிஷ்டேஸ்யதே” என்கிற வரஹாய், மாமணி- விகாமணிபோலே ஸர்வாபேகிதங்களையும் தருகையே ஸ்வஹாவமாகவுடையவ னென்று ஸஸ்வாரயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அருளாளப்பெருமா ளாயித்யாதி.) அருளாளப்பெருமானென்று - தேப்பெருமானுக்குப் ப்ரவிய்யமான திருநாமமிறே. எம்பெருமானார், யஜ்ஞமூர்த்திக்கு அருளாளப்பெருமானென்று தேப்பெருமானுடைய திருநாமம்சாத்தித்தம் ப்ரவிய்யமிறே. “திருமங்கையாழ்வார் வீரனென்று ப்ரவிய்யார்” என்னைக்கு ஸரவாஹம்காட்டுகிறார் (கடமாவித்யாதி.)

மு—அண்டமுமெண்டிசையும்நிலனுமலைநீரொடுவானெனரிசால்முதலா
வண்டவனெந்தைபிரானதிட மொளிமாடங்கள்கூழ்ந்தழகாயகச்சி
விண்டவரிண்டைக்குழாமுடனே விரைந்தாரிரியச்செருவில்முனிந்து
பண்டொருகால்வளைத்தான்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. ச.

ப - ரை.—அண்டமும் - அண்டங்களும், எண்ணிசையும் - எட்டுதிக்குக்களும்,
நிலனும் - ஸூரியும், அலை - அலையெறியாரின்முள்ள, நீரொடு - ஸமுத்ரங்களும்,
வான் - ஆகாசமும், எரி - அக்தியும், கால் - காற்றும், முதலா - முதலாக, உன்
டவன் - அமுதிசெய்தருளிணவனாய்; எந்தைபிரானது - எண்குலநாதனுணவனுக்கு,
இடம் - இடமாவது;-ஒளி - விளங்காநின்றதுள்ள, மாடங்கள்-மாடங்களால்,சூழ்மு
ந்தை - சூழப்பட்ட, அழகாய - அழகிய, கச்சி - காஞ்சேரகரத்தில்; செருவில் - யுத்
தத்தில், விரைந்தாருடனே - விவரந்து வந்தவர்களும், விண்டவர் - ஸத்ருக்களு
டைய, இண்டை - திரண்ட, கூழாமுடனே - கூட்டமும், இரிய - சிதறியோடும்
படியாக, முனிந்து - சிறி, பண்டு ஒருகால் - முன்பொருகாலத்திலே, வினத்தான்-
வில்லைவளைத்த பலலவராஜா, பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே—... (ச)

(செருவிசிய்யாதி) யுப்பத்திலே பரந்தவன். ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு. (அண்டமுமிய்யாதி) அண்டமும் எட்டுதிக்குக்
கூழ்ந்தழகாயகச்சி ஆகாசமும் அக்தியும் காற்றும்முதலாக
அமுதிசெய்த எண்ணுபகாரகனுக்கிடம். (ஒளிமாடமிய்யாதி)[உ]
விளங்காநின்றதுள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சி. விண்
டவர் - ஸத்ருக்கள். அண்டை - திரட்சி: இண்டையென்றும் - திரட்சி.
வான்விகம் பாகாலன்' என்றும், துறைதோறும் தலையாயிருக்கிற
திருமங்கையாழ்வாரிதே மதிக்கிறார். காஞ்சேரநியஸ்யபோலேயிருக்கிற
திதே. (செருவிசிய்யாதி) இவன் யுப்பத்தில் ஸத்ருக்களடங்கலுமழி
ந்து தானேயாமபடி விஸத்தினுணவன். ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு.— (அண்டமிய்யாதி) அண்டமும், எட்டுதிக்குக்
கூழ்ந்தழகாயகச்சி ஆகாசமாயும் அக்தியும் காற்றும்முதலாக
வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன். (எந்தைபிரானதிடம்) எனக்கு
ஜநகனுணவனுக்கு ஸ்வாமி. என் குலநாயகனென்றபடி.(ஒளி)ரத்தங்க
முதலைய ஒளியையுடைத்தான மாடங்கள் சூழ்ந்து ஓர்ஸநியமான
கச்சியில். (விண்டவரித்த்யாதி) செருவிலே - யுப்பத்திலே, விரைந்தவ
துறைதோறமென்றது - ஆண்பாளுக்கையும், சூத்ரைநடத்தகையும், வான்வீசகையு
மாகிற துறைதோறமென்றபடி. தாம்வீரஸிவாமணியாயிருந்து ஒருவன்வீரத்தைக்
கொண்டாடக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (காஞ்சேரநியஸ்யேத்த்யாதி). இத்தா
ல்-ஸத்ருவாய் வீரனாயிருந்த ராவணன் பெருமானைக்கொண்டாடினால், அதுகூலன்
விஷயத்திலே கேடகவேனுமோஎன்றதாய்த்து. ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு. — (அண்டமிய்யாதி) முதற்பாட்டில் “நல்லான்” என்றுசொ
ன்ன ஸஹர்த்தீவத்தை ஸப்ரகாரமாக அதுஸர்யிச்சிறுஒன்று ஸஹதி.

“அண்டம்” இத்த்யாதிக்கெல்லாம் தொகுத்தவாவம் (காரணமாயுமிய்யாதி.)
“பிரான்” என்றதச்சுவலிதார்யம் (ஸ்வாமியென்றது). ... .. ச.

தூம்புடைத்தின்கைவன்தாள்களிற்பின் துயர்தீர்த்தாவம்வெருவமுனநான்
பூம்புனல்பொய்கைபுக்கானவனுக்கிடந்தானதடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி
தேம்பொழில்குன்றையில்தென்னவளைத்திசைப்பச்செருமலவியந்தன் துசென்ற
பாம்புடைப்பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவின்னகரமதுவே. ௫.

ப - ரை - தூம்புடை - துனையுடைய, தின் - தர்ட்மான, கை - துத்க
கையையும், வல் - வலிய, தான் - தானையுமுடையனான, களிறின் - ஸ்ரீசுஜேந்த்
ராழ்வானுடைய, துயர் - துக்கத்தை, தீர்த்து - போக்க; அரவம்-காளியனுவன்,
வெருவ-அஞ்சம்படியாக, முனநான்-முன்பு, சடம்பமர்த்தேறி, பூம்புனல்பொய்கை-
நச்சுமல் பொய்கையிலே, புக்கானவனுக்கு-பாய்ந்தவனுக்கு, இடம்-இடமாவது; [யு
தடம் - தடாகங்களாலே, சூழ்ந்த-சூழப்பட்டி, அழகாய - அழகிய, சச்சி - சச்சி
யில்; தேன் - தேனையுடைய, பொழில் - சோலையாய், குளம் - மலைபோன்ற,
எயில் - மதியையுமுடைய, தென்னவன் - பாண்டியன், தன்சம்ப - அறிவுகொம்
படி, அன்று - முன்பு, செருமேல் - யுத்தத்தில், யிபந்த - பெரிய ஆசிராததோடே,
சென்ற-வந்திட்டினவனாய், பாம்புடை-பாம்புடைந்தவனான ஸ்ரீமத்திசை
கொடியரசவையுடைய, பல்லவர்கோன் - பல்லவராஜா, பணிந்த - பரமேச்சுரவின்ன
கரமதுவே—.

... ..
திரள்களுடனே கூட விரைந்து எந்தையுச்சென்றவர் இன்னடைக்குறைய
முடனேகிதற. (பண்டித்யாதி) முன்பு வில்லையென்றதான் பணிந்த. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு. (தூம்புத்யாதி) துனையுடைய தின்
களியன்நடுங்க முன்பழகிய பொய்கையிலே பூத்ததின்கடம்பெறிப
புகப்பாய்ந்தவனுக்கிடம்; -கடாகங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சி.

ருண்டு-பெரியதிருள்த்தியோடே “காட்டு, காட்டு” என்று தூசிபொறி
வருகிறவர்கள்; அவர்களோடே. (விரண்டவரின்கடைக்குறாய் -
இரிய) ஸத்தருக்களுடைய செறிந்தகுழாமானது கிதறியோடே. (முன்
ந்து) சீறி. (பண்டித்யாதி) முன்பொருநாளிலே கையில வில்லென்றத
வன் பணிந்த. ... .. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தூம்புடைத்தியாதி) துனையுடைய தின்
ணிய கையையுமுடையத்தாய், வலிதான தானையுமுடைய ஸ்ரீசுஜேந்த்
ராழ்வானுக்கு ஜலவாஸத்தவத்தாலவந்த ஈட்டைத்தாற்போக்கி. (அர
வம்த்யாதி) காளியனுவன் ஒருதடாகத்தை விஷத்தாலே ஈட்டுவிக்க,
அவனுஞ்சியோடும்படியாகத் தானத்தேபோய்ப் புக்காயிற்று.

அஞ்சாம்பாட்டு. — (தூம்புடைத்தியாதி.) முற்பாட்டிற்குள்ளேனசாரணத்தவ
த்தை மூன்றுபாட்டிலும் விஸ்தரித்ததுமலித்து, அத்தால்வலித்த முமுகமுபாஸ்ய
தவத்தை, ஸ்ரீசுஜேந்த்ராழ்வானுக்கு அந்வித்தரிவர்த்தமமுடைய அருளிச்செய்து
கொண்டு, இதுக்குச்சீழ் “சுவையுறொலிநற்றமும் தோற்றமுமாய்” என்றபடிதல்
தோற்றினவாஊஊகுபாஸ்யதவத்தை மேலெட்டாம்பாட்டையு மதுஸூயிக்குற
ராய்; அதில், காளியனுக்கும் இடைச்சேரியில் தோபஜங்களுக்கும் ஜீவஹ்ரதா
நோபயுத்தமான அபஹந்தையதுஸூயிக்குறொன்று இங்குநேஸவது கணம்
கொள்வது.

முனநான் பூம்புனல்பொய்கையானதில் - அரவம்வெருவ - புக்கானென்ற
தன்; பூம்புனல்பொய்கையாம்படிபுக்கானென்றதல் ஸங்காராயம்திருவுள்ளம்பற்றி
தாத்தாய்மருளிச்செய்கிறார் (காளியனுவனத்தியாதி.)

† “தென்னவன்” என்று பாடமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, “தென்னவனை”
என்றே பாடமாய், ஏகாரம் அல்பயமாகவுமாம்; கோஸார்தரங்கனில்காண்க.

திண்படைக்கோளரியினுருவாய்த்திறலோனகலம்செருவில்முனநாள்
புண்படப்போழ்ந்த பிரானதிடம் பொருமாடங்களுக்குந்தழகாயகச்சி
வெண்குடைநீழலசெங்கோலநடப்பவிடைவெல்கொடிவேல்படைமுன்னுயர்த்த
பண்புடைப் பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

ப - ரை.—திண் - திண்ணிய, திருவுகிராந்த, படை - ஆயுதத்தையும், கோள் -
மிடுக்கையுமுடைய, அரியன்உருவாய் - நரவீரஹருபியாய்க்கொண்டு, திறலோன் -
பெருமிடுக்கனுன ஹிரண்யனுடைய, அகலம் - மார்வை, முனநாள்—, செருவில் -
யுத்தத்திலே, புண்பட - புண்படுமபடி, போழ்ந்த - பிளந்த, பிரானது - உபகார
களுக்கு, இடம் - இடமாயது; - பொரு-ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற, மாட[ய]
ங்கள் குழ்ந்துஅழகாயகச்சி—; வெண் குடைநீழல்-வெண்கொற்றக்குடைநிழலின்
கிழை, செங்கோலநடப்ப - தன் ஆயுதஞ்செல்லுமபடி, வெல் - ஜயஸூசகமான,
விடைக்கொடி - ஸர்ப்பத்தவஜத்தை, வெல் படைமுன் - வெல்முதலிய ஆயுதங்களோ
டே பொருகிற (ஸைநகரவின்முன்னே, உயர்த்த - உயர எடுத்தவனாய், பண்பு
உடை - ஆழ்கிய ஸ்வபாவத்தைபுடைபயனுன, பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுர
விண்ணகரமதுவே—, ... (சு)

(தேம்பொழிவித்யாதி)தேனையுடைய பொழிலாலே சூழப்பட்ட குன்
றை என்கிற படைவிட்டையுடைய தென்னவனை. (திசைப்பவித்யாதி)
கலங்கப்பூசலிலே வியந்துசென்ற.(பாம்புடையித்யாதி) நாமலோகத்தை
வென்று அதுதானென்கொடியாக எடுத்தாடினாயுத்து. பாம்பிறே அவ
னுக்குக்கொடி. பல்லவர்களு ராஜாவானவன் பணிந்த. ... ௫.

ஆறும்பாட்டு. (திண்படையித்யாதி) திண்ணிதான ஆயுதத்தை
யுடைய மிடுக்கையுடைய நரவீரஹமாய், மிடுக்குன ஹிரண்யன் மார்
வையுடையத்திலே புண்படுமபடிபிளந்த உபகாரகனிடம். பொரு-ஒப்பு,
ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற மாடங்கள்குழ்ந்த தழகாய கச்சி.

(தேம்பொழிவித்யாதி)தேனையுடைத்தான சுற்றில்சோலையையும் மலை
போலேயிருக்கிறமதியையுமுடையதென்னவனுனவன் அறிவுகெடும்ப
டியாக, யுடையத்திலே பெரிய ஆடித்தோடேசென்றுகிட்டின. (பாம்பு
டை) நாமலோகத்தைவென்று ஸர்ப்பத்தை விலஹமாக எடுத்தாலு
க்சொல்லக்கடவது ; அவன் பணிந்த. ... ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(திண்படையித்யாதி) ஹிரண்யனுடலுக்கு வளை
யாத திருவுகிரை ஆயுதமாகவுடைய நரவீரஹமாய், பெருமிடுக்க
னுன ஹிரண்யனுடைய மார்வையுடையத்திலே புண்படுமபடிபோழ்ந்த
பிரானதிடம்.பொருவென்று-ஒப்பு.ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்திருக்கிற.
“எயில” என்றதன்மும் (மதனென்றது.) ... ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(திண்படையித்யாதி.) இனிமூன்றுபாட்டால் - விரோயினேப்
போக்கி ப்ரயோஜநாஹரபரான டேவர்களுக்குக் குடியிருப்புப்பண்ணிக்கொடி
த்தமையையருளிச்செய்கிறுதென்று ஸம்மதி.

(ஒப்பு) என்றதால் ஸலிதம் (ஒன்றோடித்யாதி.)

இலகியநீண் முடிமாவலிதன் பெருவேள்வியில் மாணுருவாய்முனநான்
சலமொடுமாரிலங்கொண்டவனுக்கிடந்தான் தடஞ்சூழ்ந்தழகாயகச்சி
உலகுடைமன்னவன்கென்னவனைக்கன்னிமாமதிஞ்சூழ்சருவூர்வெருவப்
பலபடைசாயவென்றான் பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணைகரமதுவே. எ.

ப - ரை.—இலகிய - ஒளிவிடாநின்ற, நீன் - நீண்ட, முடி - அபிஷேகத்தை
யுடைய, மாவலிதன் - மஹாபலியின், பெருவேள்வியில் - பெரியமாகத்தலே,
மாணுருவாய் - வாமநாடிபாய்ச்சென்று, முனநான்—, மா - பரப்புடைத்தான்,
நிலம் - பூமியை, சலமொடு - உதகபூர்வகமாக, கொண்டவனுக்கு - கொண்டி அள
ந்தவனுக்கு, இடந்தான் - இடமாவது;-சடம்சூழ்ந்து அழகாயகச்சி—; கன்னி—யி
அழிவில்லாத, மாமதி— பெரியமதின்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கருவூர் - கரு
ஜானது, வெருவ - அஞ்சும்படியாகவும், பலபடை - சதாங்கலேநையானது,
சாய - முடியும்படியாகவும், உலகுடை - லோகத்துக்கெல்லாம், மன்னவன் -
ராஜாவான, கென்னவன் - பாண்டியனை, வென்றான் - வென்றவன், பணிந்த
பரமேச்சுரவிண்ணைகரமதுவே.— ... .. (எ)

(வெண்குடையித்யாதி)வெண் கொற்றக்குடை நிழலிலேதன்செங்கோ
ல்செல்ல, வெல்லப்பட்ட ஐஷைக்கொடியை ஸாயுடராய்ப்பொருகிற
படைமுன்னையெடுத்த. (பண்புடையித்யாதி) அழகியஸ்வாவத்தையு
டைய பல்லவர்கோன்பணிந்த. ... .. கா.

ஏழாம்பாட்டு.(இலகியவித்யாதி)ஒளிவிடாநின்ற ஆயிராஜ்ய[உயி
ஸ-ஓவகமான அஷ்ஷேகத்தையுடைய மஹாபலியுடைய யாமத்திலே
குறஞ்ருவாய், முனநான்.(சலமித்யாதி) உதகபூர்வகமாகவென்னுதல்;
சலத்துடனையென்னுதல். மஹாபலியுடையகொண்டவனுக்கிடம்;—

(வெண்குடையித்யாதி) தன் வெண் கொற்றக்குடை யொன்று
மேயாகத் தன்னுடையஆஜ்ஞை நாட்டிலே நடக்கும்படி மிக்கை[உரு
யுடையவென்னுதல். விடையாதல், விடமாதல், விற்றென்னுதல்.
(விடை) என்றபோது - இளம்பாம்பாகிறது ; (விடம்) என்றபோது—
விஷத்தையென்றாய், ஸர்ப்பமென்றபடி ; (விடல்) என்றபோது - மிக்
கையுடைத்தாய், வெற்றிக்குப்பரிகரமான கொடியையும் வேலாகிற
ஆயுதத்தையும் முன்பேயெடுத்தான். (பண்புடையித்யாதி) அழகிய
ஸ்வாவத்தையுடைய பல்லவர்கோன் பணிந்த. ... .. கா.

ஏழாம்பாட்டு.—(இலகியவித்யாதி) உஜ்ஜ்வலமாய் ஆயிராஜ்ய
ப்ரகாஸகமான முடியையுடைய மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்தி
லே, இரப்பிலே தகனேறின வடிவையுடையாய், முன்பொருநாளி
லே கையிலே நீர்விழுந்தபோதே, பரப்புடைத்தான் ஹ-ஓமியைக்
கொண்டளந்தவனுக்கு.

“விறல்” என்றுபாரமாய், ராஜாவுக்கு விசேஷணமாக ஒருயோஜனையருளிச்செ
ய்கிறார் (தன்வெண்கொற்றக்குடையித்யாதி.)பாண்டிரங்கனையும் காட்டிக்கொண்டு,
*விறல்பாத்தில் கொடிக்குவிசேஷணமாக யோஜனாநாமருளிச்செய்கிறார்(விடை
யித்யாதிவரையவதுஷ்டயத்தாலே.) ... .. கா.

குடைத்திறல்மன்னவனொருநகால்குரங்கைப்படையாமலையால்கடலை யடைத்தவனென்றைபிரானதிட மணிமாடங்கள்சூழ்ந் தழகாயகச்சி விடைத்திறல்வில்லவன் நென்மெலியில்வெருவச்செருவேல்வலங்கைப்பிடித்த படைத்திறல்பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

ப - ரை.—குடை - வெண்கொற்றக்குடையாயும், திறல் - பெருமிகுக்கையு முடைய,மன்னவனாய்-சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய், ஒருநகல்-ராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்தவன்று, குரங்கை-வாநரங்களை, படையா-ஸேநையாகக்கொண்டு, மலையால்- மலைகளாலே, கடலை - ஸமுதிரத்தை, அடைத்தவன் - அடைத்தவனாய், எந்தை பிரானது - என்.தலநாதனுனவனுக்கு, இடம் - இடமாவது;-அணி - அழகிய, [பு] மாடங்கள்சூழ்ந் து அழகாயகச்சி—; விடை - நிஷபம்போன்ற, திறல் - மிக்கையுடையனாய், நென்மெலியில் - நென்மெலியென்கிற படைவீட்டையுமுடையனாய், வில்லவன் - வில்லவனென்றும்ராஜா,வெருவ-அஞ்சும்படி, செரு - யுத்தத்துக்குப் பரிசுமான, வேல் - வேல்என்னும் ஆயுதத்தை, வலங்கைப்பிடித்த-வலங்கையிலே பிடித்தவனாய்,படை-அயுதங்களைதரிப்பதில்,திறல்-மிக்கையுடைய,பல்லவர்கோன்[பு]டு பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே—.

தடங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியகச்சி. (உலகுடையித்யாடி) லோகத் துக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுன பாண்டியனை, அழிவில்லாத மதிளாலே சூழப்பட்ட (க) கருஜர் அஞ்சு. (பலபடையித்யாடி) * ஆணைப்புரவித் தேரொடு காலாலண்கொண்ட சேனைத்திரள்வென்றான் பணிந்த. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (குடைத்திறலித்யாடி) வெண்கொற்றக்குடையையுடைய ராஜாவாய் ஒருநகல் குரங்கைப் படையாய்க்கொண்டு மலைகளாலே கடலையடைத்தவன் எந்தைபிரானதிடம். (அணிமாடங்கள் சூழ்ந்தித்யாடி)அழகியமாடங்களாலே சூழப்பட்டு அழகியகச்சி. (விடைத்திறலித்யாடி) ஷைலம்போன்ற மிக்கையும்கெருக்கையுமுடைய வில்லவன். (நென்மெலியில்)நென்மெலி என்கிற படைவீட்டில்.

(உலகுடை)லோகத்துக்கெல்லாம் தானேநியஞ்ஞாவான பாண்டியனை, அரணுடைத்தான பெரியமதிளாலேசூழப்பட்ட (க)கருஜர் அஞ்சும் படியாக ஸேநாஸமுதறமானது சாயவென்றவன் பணிந்த. ... எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(குடைத்திறலித்யாடி) வெண்கொற்றக்குடையையும் பெருமிகுக்கையுமுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய். (குரங்கைப் படையா) பூசல் என்றாலஞ்சுக்கடவ குரங்குகளைப் படையாகக் கொண்டு, நீரிலே ஆழக்கடவமலையாலே கடலையடைத்தவன். (எந்தையித்யாடி) எனக்கு ஐங்கனாய் உபகாரகனுனவனுக்கிடம்; —அழகிய மாடங்களாலே சூழப்பட்ட அழகியகச்சியில். (விடை) ஷைலம்போலையிருக்கிற மிக்கையுடைய வில்லவன், நென்மெலியென்கிற

ஏழாம்பாட்டு. — (இலகியலித்யாடி.) (பாண்டியனை - வென்றவன்) என்ற நவயம். ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. — (குடையித்யாடி.) அவதாரப்ரயோஜனமான ராவணநிரஸ நத்தைவிட்டு குரங்கால்கடலடைத்தத்தைச்சொன்னதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (பூசலித்யாடி.) அதிலுமிது அஃமாதஷவிர்திரமென்ற கருத்த. ... அ.

(ச) கருஜர் - பாண்டியன் பட்டணம்.

சகச பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

பிறையுடைவாணுதல்பின்னைதிறத்துமுன்னையொருகால்செருவில்உருமின் மறையுடைமால்விடையேழுடர்த்தாற்கிடந்தான் தடஞ்சூழ்த்தமகாயகக்கி கறையுடைவாள்மறமன்னர்கெடக்கடல்போல்முழங்கும்குரல்கடுவாய் பறையுடைப்பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே.

ப - ரை.— பிறை - பிறைபோலேயாய், வாள் - ஒளியை, உடை - உடைத் தான, துதல் - நெற்றியையுடைய, பின்னைதிறத்து - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, முன்னே ஒருகால் - முன்பொருநாளிலே, செருவில் - யுத்தத்திலே, உருமின் - இடிபோன்ற குரலையும், மாறை - ஸாத்ரவத்தையும், உடை - உடைய, மால் - பெரிய, விடை ஏழு - ரிஷபங்கள் ஏழையும், அடர்த்தாற்ச-நிரவித்தவனுக்கு, (1) இடம்—; தடங்கூழ்ந்து அழகாயகக்கி—; கறை உடை - கறைசூழ விலாசரமில் லாத, வாள் - வானையும், மறம் - மிக்க கோபத்தையுமுடையமான, மன்னர்-ராஜா க்கள், கெட - குடல் குழம்பும்படி, கடலிபோல் - ஸமுத்ரமபோலே, முழங்கும்- கோஷிக்கிற, குரல் - த்வநியையும், கடுவாய் - கடிய வாயையமுடைய, பறை - வாத்யத்தை, உடை - உடையனான, பல்லவர்கோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகர மதுவே—, ... (சு)

(வெருவளித்தாடி) யுய்யத்திலேயொஞ்சும்படி வேலை வலங்கையிலேயிடி த்த. (படைத்திறல்) படையில் மிக்கையுடைய பெரியபல்லவர்கோன் பணிந்த. ... .. 21.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறையித்தாடி) பிறைபோன்ற ஒளியையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிபொருட்டு. (முன்னையொருகாலித்தாயி) முன் பொருநாளிலே யுய்யத்திலே. (உருமு) உருமுபோன்ற மறத்தை யுடைய பெரியரிஷபங்களைச் செற்றவனுக்கிடந்தான் :-தடாகங்கொ லே சூழப்பட்டு அழகியகக்கி.

படைவிட்டிலேயொஞ்ச, யுய்யத்துக்குப் பரிகரமான வேலைக் கையிலே யிடித்த.(படைத்திறல்) ஆயுபயாரணஸாமர்யத்தையுடையபல்லவர் கோன். ... .. 21.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பிறையித்தாடி) பிறைபோலேயிருப்பதாய் ஒளியையுடைத்தான துதலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, முன் பொருநாளிலே, யுய்யத்திலே, உருமுபோலேயாய், உருமு - இடி. நெஞ்சிலே க்கீதரிமத்தையுடைத்தான ; மாறாய்வருமென்னவுமாம். பெரியரிஷபங்களை யடர்த்தவனுக்கு.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (பிறையித்தாடி.) ஸுஹக்ஷுக்களான தேவர்களுக்கும் முருக்ஷுவுக்கும் அநிஷ்டநிவர்த்தநமுபத்தாலே உபாஸ்யனானதானுபகரித்தபடி யையிவ்வளவுமதுஸந்தித்து, இவ்வளவன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளில்தலையான நீளா டேவியினுடைய அவதாரமான நப்பின்னைதிறத்தில்பண்ணின உபகாரத்தையது லுவிக்கிருன்னது ஸந்தி.

“பிறை” என்றது-பிறைஸாயர்மயத்தை லக்ஷணயாசொல்லுகிறதென் றருளிச் செய்கிறார் (பிறைபோலேயென்று.) உருமுபோலேயாயென்று- “உருமின்” என்ற விடத்தில், இன் - சாரியையாய், இடியின்யவரிபோலே யிருக்கிற குரலையொத் தாயிருக்குமென்கை. மாறை - “மறை” என்று குறைந்துகிடக்கிறதாய், ஸாத்ரவ த்தைச்சொல்லுகிறதென்றார்யாசூரம் (மாறியித்தாடி.)

பார்மன்னுதொலபுகழபலவாகோன்பணிந்தபரமேச்சுரவிண்ணகர்மேல்
கார்மன்னுநீளவயலமங்கையாதநதலைவன் கவிகனறி குன்று துரைத்த
சீரமன்னுசெநதமிழமாலைவல்லார திருமாமகனதன்னருளா லுலகில
தோமன்னராயொளிமகடலகுழசெழு நீருலகாணடுகிகழவர்களே. ௧0.

ப - பா. - பா - பூமிமீல, மன்னு - நிலைநிறை, தொல்-பழையதான, புகழ-
புகழையுடைய, பலவவாகோன் - பலவவராதா, பணிந்த - ஆஸ்ரயித்த, பா
மேச்சுரவிண்ணகர்மேல் - பரமேச்சுரவிண்ணகரம் விஷயமாக, கா - மேகம்,
மன்னு - படித்த, செநதலைவனும், நீள - பெரிப, வயல் - வயலையுமுடைய, மங்கை
யாதம் கலைவன் சுருமங்கைச்சுரராஜாவான், கவிகனறி-ஆழ்வாரா, குன்றா-யு
செநதாமரைக்கண்ண நாக்கிலொன்றும் குறையாதபடி, உரைத்த - அருளிச்செ
ய்தகைய, பா - சித்திர செ லுமலகூநனகொ, மன்னு - பொருந்தியிருக்கிற,
செம - உருவம், கழிமுறைய கழிந்ததொடையை, வல்லார - அந்தத்தடன அதி
சுரிககவல்லவாகுள்; தருமாமகன்குள் பெரியபிராட்டியாருடைய, அருளால் -
கடாங்குகதாலில், உலகில் லலாச தலை, சீர-மஹாரதரான, மன்னராய-ராஜா[யு]
ககளாய, ஒளி - பதநடு, மாகடல் - பெரியவழுதரத்தால், சூழ் - சூழப்பட்டு,
செழ - ஆதி, சீர நிரபுடைய, உலக பூமியை, ஆண்டு - திகழவர்கள்-
விளகயவர்கள் என்னினா .. (௧0)

(கனறையுடையதயாடி) கனறையுடைய அவஸரமில்லாத வாணையும் மறத்
தையுமுடைய பாடிகளாகெட, ஸமுத்தரம்போலே யோஷிக்கிற [உய]
கொடிய ருத்தையுடைய பாயையுடைய பலவவாகோன்பணிந்த.
வாயொன்பது ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (பாரிதயாடி) ஹ்ருமியிலே நிலைநின்ற பெரிய
புகழையுடைய பலவவாகோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரம்விஷய
மாக. (காரமன்னுநீளவயல்) மேலமபடிந்தசோலைகளையும் பெரிய
(கனறையுடைய) கனறையுடைய தைச்சுர கறைகமுவாதேயிருக
கிற வாயையுடையபராய பெரியசொக்தையுடையராஜாக்களாகெட, கடல்
போலே யோஷியாகின்றன வயலையுமுடையதாய, அநத பீவநி
யைக்கெட்டோதே யெதிரிகள கெட்டோடுமபடியான கடியவாயை
யுடைய “ கனறப்பறைகறங்க ” என்று திருவரையில் கோத்துக்கட்
டின் பறையோபாயயந தோமனுகிறதாயதது இவாக்கிது. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. - (பாரிதயாடி) ஹ்ருமியிலே நிலைநின்ற பழை
தான புகழையுடைய பலவவாகோன்பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகர்
மேல். (காரிதயாடி) சினைகொண்ட வயலையுடையதாயிருக்குமாய்த்து,
முகதா பஞ்சுவிழந்தி வாஷிகராயிருக்குமாப்போலே. “ கருநெல்குழ்
பறைபைவாணிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறா (கனறவந்தயாடி) ... கூ.

பத்தாம்பாட்டு. - (பாரிதயாடி.) “கா” என்று - கறப்பாய், கறத்தத்திர
ண்டேறுகிற ஸாவிரேஷத்தைச்சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார் (சினைகொ
ண்டவந்தயாடி.) சினைகொள்ளுகை - செழித்திருக்கை.

சகசு பெரியதிருமொழி.—இரண்டாம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

வயலையுமுடைய திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் செந்தாமரைக்கண்ணர் சீர்களிலொன்றுங்குறையாதுரைத்த. (சோமன்னுமித்யாடி) சீர்பொருந்தியுள்ள அழகியதமிழ்மாலைவல்லார் பெரியபிராட்டியாரருளாலே ஹ்ருமிதிலே, தேர்மன்னராய்-ராஜாக்களாய். (ஒளிநாமாகடலித்யாடி) ஸஸ்திக்கிற கடல்குழப்பட்டு அழகியநீர்மையுடைய ராஜ்யத்தையுமாண்டு விளங்கப்பெறுவர். ... க0.

நஞ்சீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணமங்கையுள் காண்டுமே.” (குன்றாத்தியாடி) கவிக்குச்சொல்லுகிற லக்ஷணங்களொன்றும் குறையாதபடியருளிச்செய்த, ஹமவடிபிமாணங்களை நெருங்கத்தொடுத்த செவ்வியதமிழ்த்தொடைவல்லார்; பெரியபிராட்டியாரருடைய கடாக்ஷத்தாலே, லோகத்திலே மஹாராய், கடல்குழந்தஹ்ருமியையடைய ஆண்டு; (திகழ்வர்கள்) உஜ்வலராவர்கள். † இந்த ஐஸ்வர்யம்தடைய மலடாய்ப்போகாமே. இவரைப் போலே ஹமவதசேஷமாக்கப்பெறுவர்.

ஆக, இத்திருமொழியால் - ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பும் நிவமாதையாலே இஷ்டேசம் ஆபரணியமென்றும், அதுதான் ஸர்வஸமாபரணியமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. அதாகிறது - ஸமஷ்மாத்யுபேகர்க்கிறே ஆபரணத்தி லபிகாரமுள்ளது; அவையிலொத்தவனும் உடனடியாபரணியிக்கும்படியான டேசமிதே. ... க0.

அடிவரவு.—சொல்லு கார் உரம் அண்டம் தூம்பு நிண்
இலகிய குடை பிறை பார் மஞ்சாடு.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

“செழுநீர்” என்று - ஊற்றநீரைச் சொல்லுகை ஸ்வரூபமெனருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ருமியையென்று) ஐஸ்வர்யவந்தன்னையிவரிக்கிறார் (இந்தவத்யாடி). மலடாய்-ஸ்வஹோமாத்ரத்துக்குடலாய்.

இத்திருமொழியால் பரிநிஷ்பந்தமானதத்தவாரியத்தைப்பாட்டுத்தோறும் பூர்வாரியத்துக்கு முட்கருத்தாகக் கரமேணவருளிச்செய்கிறார் (ஆகலித்யாடி). ராஜஸனாபல்லவர்கோளும் பணியும்படியான டேசமாகையால் ஸமஷ்மாடிகளில்லாதார்க்கு மாஸரியக்கலாயிருந்ததேயென்று விவரிக்கிறார் (அதாகித்தியாடி.) ௧0.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

† ஐஸ்வர்யமடைய ஹோமத்துக்குடலாய்ப்போகாமே, ராஜாவும்வந்து ஆஸ்ரயிக்கையாலே, கந்தியை டேசந்தானே பண்ணிக்கொடுக்குமென்றபடி.

இரண்டாமபத்து-பத்தாந்திரமொழி-மஞ்சாதி. பர்வோஸ்.

“யுய்யேவாபயபலாயநம்” எனறும் “நர்வரஹாவஸூ” என்றும் சொல்லுகிறபடியான அவனுங்கூட ஆபுறயித்தபடியையதுஸந்யித்தார; ஸ்வவாணஸ்வாபுறமோலிதமானகாமங்களை வலாஹிஸந்யிரஹிதமாகஹவத்ஸமாராபநவ்யய்யா அதுஷ்ரித்து ஸமஹாயுபேதராயிருக்கும் ஸாரஹ்மணர்க்கு ஆபுறயணியனுயக்கொண்டு பிராட்டிமாரும தானும் திருக்கோவலூரிலே வந்து நின்றான், அவையொன்றுமில்லாதநாள் அங்கேகண்டதுஹவிககபபெற்றேனென்கிறார். *

முதற்பாட்டு (மஞ்சாடித்யாடி) மேவங்களை ஸனூரிககிற ஸப்தகுலபாவகங்கடம், ஸபகஸமு, ரககநம், ஸ்வாநாஜிலோகங்களும, ஹமிபும், மறம அங்கதமானவைபமெல்லாம். (எஞ்சாமல்) நஸியாமல,

“யுய்யேவாபயபலாயநம்” எனறும் “நர்வரஹாவஸூ” என்றும் சொல்லுகிறபடியான அவனுங்கூட ஆபுறயித்தபடியையதுஸந்யித்தார, ஸ்வவாணஸ்துக்ருமஸ்வாபுறமகதுகதும் உலிதமானகாமங்களை வலாஹிஸந்யிரஹிதமாக ஹவத்ஸமாராபநவ்யய்யா அதுஷ்ரித்து ஸமஹாயுபேதராயிருக்கும் ஸாரஹ்மணர்க்கு ஆபுறயணியனுயக்கொண்டு பிராட்டிமாரும தானும் திருக்கோவலூரிலேவந்து நின்றான், அவையொன்றுமில்லாத நாள் அவனையங்கே கண்டதுஹவிககபபெற்றேனென்கிறார். ... .. *

முதற்பாட்டு. ஆபகவனென்கிறது. (மஞ்சாடித்யாடி) மேவ[உய]ககாஸ நுரியாநிமகாய ஸஞ்சித ஆணியடித்தாபபோலேயிருக்கிற மலிகோரம், திங்கைய அகரபோலே சூழ்ந்துகொடுகிறகூட ஸகோரம், இவற்றுக்கூட அவகாரமபண்ணுகிற ஆகாஸமு, இவற்றுக்கு அபாரமான ஸுமிபும், இவற்றுக்குட்பட்ட அதுகதமான ஸ்வாபநாயகநம். (எஞ்சாமல்) இவைசருங்கி அழிந்து

மஞ்சாடி பர்வோஸ். வக்கவாச சிவகாமாணாயகயந பூவகம் ஸவந்தியருளிச் செய்கிறார் (யுய்யேவாபலாயநம்) “யுய்யேவாபலாயநம்” என்றது கூத்தரியராமமேயாகிலும், “கண்ணன்கொண்டாடும் தென்திருமாவீருஞ்சோலை” என்கிறபடியே உகந்தருளின சிலத்தலை பாவண்ணு தென்னவனை வெல்லுகையாலே கேவலம் அஹ்மாதாராமென துதேரறுகையால் ஸாதத்தவிகயாமமனறென்று கருத்து. “நர்வரஹாவஸூ” என்றது - “நர்வரோஹம்” என்கிற அஹ்ராயமுன் டென்கை. (அஹ்ருகூட) என்கையாலே - சாமங்கேகண்டதுஹவிககபபெற்றேனென்கிறார் (ஸ்வவரஹாவஸூ) ... .. *

முதற்பாட்டு. — (மஞ்சாடித்யாடி) பூர்வாரயத்துக்குத் தொகுத்தலாவம் (ஆபத்ஸவனித்யாடி) “வராயேமும்” இத்தயாடிகளில் உகாரங்கள் உத்தஸமுச்சயங்களன்றிகே பராயநயத்திலேயாக்கி அவ்வவற்றுக்குள்ள ஏற்றங்களையுருவிச் செய்கிறார் (மேவங்களித்யாடி.)

மூ — மஞ்சாடுவரையேழும் கடல்களேழும்

வானகமும்மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம்

எஞ்சாமல்வாழ்ந்தடக்கி யாவின்மேலோ

இளந்தளிர்நிலைகள் வளர்ந்த விசன்றனைத

துஞ்சாநீர்வளம்சுரக்கும் பெண்ணைத்தென்பால்

தூயநான்மறையாளர் சோமுசெய்ய

செஞ்சாலிவினாவயலுள் திகழ்ந்துதோன்றும்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

க.

ப - ரை.—மஞ்ச - மேகங்கள், ஆழி - ஸஞ்சரிக்கிற, வரைஎழும்-ஸப்தகுளம் பர்வதங்களும், கடல்களேழும் - ஸப்தஸமுத்ரங்களும், வானகமும் - ஸவர்க்காசி லோகங்களும், மண்ணகமும் - பூமியும், மற்றும் - மற்றுமுண்டான, எல்லாம் - எல்லாபதார்த்தங்களும், எஞ்சாமல் - நசிபாமல், வயது - திருவயிற்றிலே, அடக்கி-எடுத்துவைத்து, ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆனின் - ஆஸையின், இளந்தளிர்நிலை - இளந்தளிர்நிலை, கண்வளர்ந்த-யோகநிர்வாகொண்டருளின, ஈசன்றனை - ஆபத் ஸகனான ஸர்வேஸ்வரனை; தஞ்சா - மாருதே, வளம்நீர் - துருவஜலம், சுரக்கும்-பெருகாநின்றுள்ள, பெண்ணைத்தென்பால் - பெண்ணையாற்றுத்தென்கரையிலே, தூய - ஒருபரியோஜனத்தை நச்சிச்செய்யாத தூயஸ்வையயடைபவாய், நான்மறையாளர் - நான்குவைத்துக்கும் நிர்வாஹகரானவர்கள், சோமு - ஸோமயாகங்களை, செய்ய - பண்ண, அத்தாலே, செஞ்சாலி-செருகெல், வின-வினாயாத்தியுகிற, வயலுள் - வயலிலே, திகழ்ந்து - அசுலியதாக, தோன்றும் - தோற்றுக், திருக்கோவலூரதனுள் - திருக்கோவலூரிலே, நான்—, கண்டேன் - காண்ப்பெற்றேனென்கிறார். ... .. (க)

திருவயிற்றிலேவைத்து அடிவிதியமான ஆலத்தளிர்நிலை கண்வளர்ந்த தருளினஸர்வேஸ்வரனை: (துஞ்சாநீர்தயாடி) மாருதே அரூபியநிர்வாகு பெருகும்பெண்ணையாற்றுத்தென்கரையிடத்து(தூயநீர்தயாடி)அநந்தப்ரியோஜநராய்புருஷஸூக்யிப்ரஹ்மமாநிதஷோஷமின்றாரிலோருக்கிற நாலுவேடித்துக்கும்வ்யாஸபடிம்செஷத்தவல்லவாகள் ஸோமயாகம்

போகாதபடியாகத் திருவயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, ப்ரளயத்துக்கஞ்சவுமறியாதே, ஓராவின்மேலே. அதுதன்னிலு மோருபவனான இளந்தளிர்நிலே, யோமநிர்வாகொண்டருளின, ஆபாராயேயவாவம் தன்ஸூக்யியநீர்மாய்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. “ஆலத்துவேலை நீருள்ளதோ” என்கிறபடியே.

(துஞ்சாநீர்தயாடி) நீர்வரவு மாருதேயிருப்பதாய், பொன், முத்து, மாணிக்கங்களைக்கொழித்திடாநின்றுள்ளபெண்ணைத்தென்புருகரையிலே. (தூயவீர்தயாடி)அநந்தப்ரியோஜநராவர் ஸோமயாகங்களை

“ஈசனை” எனாதே, “தன்னை” என்றததால்தோற்றின தானனைதன்மை ஸோமயம் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்துக்குஞ்சவுமறியாதேயென்று) வரை அடக்கமான ஸுருதரபவரங்களை அதிகோமளமான தன்வயிற்றில்வைத்ததும், தன்னிலுமிளந்தளிர்நிலை தான்கண்வளர்ந்ததும் உபந்நமராகைக்குடேற-வீரனாக பென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆயாரோத்யாடி.) இவற்றுக்குத்தன்திருமேனி ஆயாரமாகையும், தன்திருமேனிக்கு ஆலினைஆயாரமாகையும், இவை ஆயேயமாகையும், தன்ஸூக்யியநீர்மேனதுகருத்து அபபடிஅவன்ஸூக்யியநீர்மாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆலந்தியாடி.) (என்கிறபடியே) இருக்கும் என்று சொல்கம். ... ..

மூ கொந்தலாகநகறுந்துழாய் சாந்தம்தூபம்
 தீபங்கொண்ட மராதொழிப பணங்கொள்பாம்பில
 சரக் கணிமென்முலைமலராள தரணிமங்கை
 காமிருவாடிவருநிம் தனமையானே
 வந்தனையெய்திசையேழாநங்கமைந்து
 வளாவேளளிநானமறைசுள மூனறியும்
 சூதனைசெய்கிருநொழுது மொன்றுமசெலவத
 விருக்கோவனூரகனுள சண்டேனடானே

ப - னர.—கொது அலாநக - கொது அக்கொத்தாக அலரானினுள்ள, நமு - பரிமளதையுடைய, துமாப - ருக்குமாடமாலைபடி, சார்தம் - கந்தத்தை யும், தூபம் தூபகந்தம், க்ரம சிபகச்யம், கொண்டு கையிடுவதிகொண்டு, அமரா - பிரமணமுசுகாடோர, கொடி - அரையிசகமபடி, பணம்கொள - பரந்த பட்சதையுடைய, பாம்பில் கருவ நாழ்வானிமேலே, சந்து-சந்தந்ததானே, அணி-அரங்கிசந்தபட்டமொன்றின், மல மலையையுடைய பனாடி, மலராள - தாமரைபக்கம், ரதபெரி பாடியுடையதும், சரணம்நகை-நுழிப்படிபிராடியுமா கீர், பூருவாகாம நெருங்கும், அகநெருங்குதல், வருநிம்-கருக்கையானே ஸபாபரி சுகநிரகசுகம், சனமடராய ஸவபாவசந்தையம் - ஸராவேஸரவரணை, ஏழுநிலை - ஸவ மக்கையும், அது அச்சம் நம் அகவகையும, னந்துவளர்வ்வளி-பஞ்ச மஹாபஞ்சகையும, பன்னதையும மனநுழைக்கையும்கொண்டு, வந்தனை[யம் செயது - அவனை அரங்கிசு, பாம்புநாடாளை கவெதற்களைக்கொண்டு, இரு பெரிமயம் - இரவுமபகலும், சரணமெய்யம் அதுஸந்தித்து, ஒன்றும் - ஆசா ரிசுந, செவ்வம்-ஸம் பந்தயுடைய, ருசுநகாலுராரதுள்ள நான்குடேன—

பொன்னா, ஸரவாஸ்மிமாயம்மக (செஞ்சுவியிதயாடி) அழகிய
பொருசாவிய ரவய ஆக தள்ளி அழகிதாகத்தோற்றமும். க.

இரண்டாமபாதி (பொதிதபாதி) வாகுக்கொத்தாக அலாந்து
பாணன். (செந்தாபிதயா) அவர்கள் வலந்தியந்திரவந்தமாக
செய்தாலும், நிறைந்தோகப்படிமவனாக அங்கையொருஜேஸ
பராபகியும், மே குறையிப்போமவனாக அங்கையொருஜேஸபரா
பதியும் நயிராநா போலே, செய்கவய நகந மறவடிப்பராயத்தாலே
ஒருவலம் வரத்தவிராகிநே, ஆகையாலே ஐஜீடவலங்கள் ஸமயிய
மாயச செலலாநிதமுமாயத்து. செஞ்சாஸியுண்டு - செநநல, அது
வினாகிதவயிலே முதநதுதோனமுநினுள்ள திருக்கோவலூரிலே
நான காணப்பெற்றேனெனகிறார். . . . . க.

இரண்டாமபாட்டு.—(கொத்தலாத்தந்தியாழி)கொந்தலராவின்முள்ள
இரண்டாமபாட்டு.—(கொத்தந்தியாழி) பரளயகாலத்தில் ஆபதஸவ்வாய
ஆலிலையில் கணவனார்தபடியைய யதுஸந் திசாரா—கீழ்ப்பாட்டில்; இதல் - பரளயம்
கழிந்தபின்பும வரஜ்ஜமாழிகள கூகுரல்கேட்கத் திருப்பாறகடவிலே கணவனார்
தபடியை யதுஸநயிக்கிறான்று ஸமயத்.

கொந்தலராரின்னுள்ள-கொத்துக்கொத்தாகிலராரின்னுள்ள,

நாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய் துடக்கமான திருப்பள்ளித்தா
மத்தையும் யஞ் பாடிகளையுங்கொண்டு ஸூரிகளவிகவரிதமான மணங்
களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே, (சந்தணிந்தியாதி) சந்தந மணி
யப்பட்ட மீடூவான முலையையுடைய அலர்மேல்மங்கை, ஸ்ரீஹ்ருமி
ப்பிராட்டி, இவர்களிருவரும் திருவடிகளை வருடவிருக்கிற ஸ்வலா
வத்தையுடையவனை ப்ரணமம்பண்ணி. இசையேழும்-ஸப்தஸ்வரம்,
இத்தையும், ஆறங்கங்களையும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும், மூன்று
அந்நிகளையும் கொண்டு, வந்தனைசெய்து - அவனையாபுரயித்து, நான்
மறைகளைக்கொண்டு சிந்தனைசெய்து, இரவும் பகலும், “ஆத்மேந்திரி
யேவதும்ஹீஹ்ணியாத்” “ஆத்மேந்திரபதஹ்ணித்ராஹயனதிவ” என்
தும் சொல்லுகிறபடியே ஆபுரயிக்கிறவனை. ... .. உ.

செவ்விக் திருத்துழாய்மாயையையும், மக்ய யஞ் பீபங்களையுங்
கொண்டு, ஸ்ரஹ்மாடிகளிக்கரையிலே நின்றாபுரயியா நிந்நர்களாய்த்து.
(பணமித்தாதி) தன்னேட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகவரிதமாகாநின்று
ள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே, ஹோமயோக்யமாமப்படி ஒபதித்தி
ருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியாமாகிற இருவ
ரும், ஆபுரயிக்கிற ஸ்ரஹ்மாடிகளுடைய குற்றமில்லாமை யேத்துவா
ரும், குற்றம்காணுமைக்கு உவாத்தாநிந்நாருமாய்த்து. (அடிவரு
மும்) ஸ்வஜ்ஞகையாலே அவனறியப்புக்காலும், தங்களுடைய(உ)
திருக்கை ஸ்பர்ஸத்தாலே அவன் மயங்கியுறங்கும்படி பண்ணுவார்க
ளாய்த்து. (வந்தனையித்தாதி) கீதப்ரணமராய். ஏழிசையாலும்,
ஆறங்கங்களாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தாலும், மூன்று அந்நிகளாலும்,
வந்தனைசெய்து - அவனை ஆபுரயித்து ; நான்மறைகளைக்கொண்டு ;
(சிந்தனைசெய்து) “ஆத்மேந்திரயேவதும்ஹீஹ்ணியாத்” “ஆத்மேந்திர
பதஹ்ணித்ராஹயனதிவ” என்கிறபடியே - அவன் ப்ரகாரியாகவும்,
தங்களை ப்ரகாரமாகவும், காலங்கள்தோறும் ஒருபடிப்பட அதுஸந்
யித்துச்செல்லுகிற அந்த ஸ்ரஹ்மியான லக்ஷ்மி மாறாதேசெல
லுமாய்த்து. ... .. உ.

இக்கவரையிலே-திருப்பாற்கடலுக்கிக்கரையிலே, “அமரர்” என்றது-நிதயளூரிகளாக
நஞ்ஜியர்ப்படி, “சந்தணிமென்முலைமலரான்” என்றதுக்கு-“சந்தனம் அணியப்பட்ட
மீடூவான முலையையுடைய அலர்மேல்மங்கை” என்ற நஞ்ஜியர்ப்படியில் ஸ்ரஹ்மார்பும்
கண்டுகொள்வது. ஏழிசையாலும் - ஸப்தஸ்வரத்தாலும், “வளர்” என்றதினார்பும்
(மஹாவென்றது) ஸ்ரஹ்மி என்றது-ஸ்ரஹ்மஸம்ஸர்யிரியான லக்ஷ்மியென்கை.
அதாவது - ஹவஹுபாஸந்ருப ஸம்பத்தென்கை. ... .. உ.

மூன்றும்பாட்டு.— (சொழுந்தித்தாதி) ப்ரயோஜநாநூபரரான ஸ்ரஹ்மாடி
களுக்கு உதவவந்தமாந்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வா ருபத்தைப்போக்கினு
னென்று உதவியிக்கிருரென்று ஸம்மதி.

† இங்ஞள்ள அரும்பதவாக்யத்தால், இந்தவ்யாக்யாரம் நஞ்ஜியர்ப்படி என்று
சொல்லவேண்டுகவருவதினால், அப்படியேகொள்ளவேண்டும்.

மூ.— கொழுந்தலரும்மலர்ச்சோலைக் குழாங்கொள்பொய்கைக்
கோள் முதலைவாளெயிறுக் கொண்டற்கெளகி
அழுந்தியமாகளிற்றினுக் கன்றழியேந்தி
யந்தரமேவரத்தோன்றியருள்செய்தானே
எழுந்தமலர்க்கருநீல மிருந்தில்காட்ட
இரும்புன்னேழுத்தரும்பிச் செம்பொன்காட்டச்
செழுந்தடநீர்க்கமலம் தீவிகைபோல்காட்டும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. ௩௨.

ப - ரை.—கொழுந்து - தளர்களையும், அலரும்-வசவிக் கிற, மலர்-புஷ்பங்குய
ளையமுடைய, சோலைக்குழாங்கொள்-சோலைகுழந்திருந்துள்ள, பொய்கை-தடாகத்
திலே, கோள் - பிழிக்கையுடைய, முதலை- வால் - கட்டம்போன்ற, எயிறு-
பறகளினால், கொண்டற்கு - கர்வரித்ததற்கு, எள்கி - ஈடுபட்டு, அழுந்திய - மடு
விலேழுமுக்கின, மாகளிற்றினுக்கு - மகித்தகஜேந்தராமுவானுக்காக, அன்று- ஆதி
மூலமேயென்று கூப்பிட்ட அக்காலத்திலே, ஆழி-சிறுவாழியை, ஏந்தி-கையிலேந்தியிரு
க்கொண்டு, அந்தரம் - ஆகாசம், எவர - வெளியடையும்படி, தோன்றி-தோற்றி,
அருள்செய்தானே - அவ்வானைக்கு கப்படைண்ணினவனை ; எழுந்த-நீரிலுண்டான,
கருநீலமலர்-கருநெய்தற்பூ, இருந்தில்களியை, காட்ட-காட்டவும், இரும்புன்னே-பெ
ரியபுண்ணைமாங்கள், மொட்டாடிலே, முத்துக்காட்ட - முத்துக்களைக்காட்டவும், அரு
ம்பி - மலர்ந்து, செம்பொன்காட்ட - பசும்பொண்ணைக்காட்டவும், செழுநீர்-நீர்ச்
செழிப்பையுடைய, தடம் - தடாகங்களில, கமலம் - தாமரைகள், தீவிகைபோல்-
விளக்குப்போலே, காட்டும் - தோன்றுகிற, திருக்கோவலூரதனுள்நான்கண்
டேன்... (௩௨)

மூன்றம்பாட்டு. (கொழுந்தலருமிதயாடி) கொழுந்துகளையும் அலர்
ந்தபூக்கொடியுடைய சோலைத்திரளையுடைய பொய்கையிலேகிடக்கிற
மடுக்கையுடைய முதலையுடைய வலர்ந்த எயிறென்னுதல்; ஒளியையு
டைய எயிறென்னுதல். அவ்வெயிறுலே ஆனைக்காலேக்கவயிக்கொள்
னாகையாலே யிடுபட்டு மடுவிலேயழுந்திய அஜேந்தரனுக்காகக் கையி
லே திருவாழியைவாங்கி ஆகாசத்திலேவந்து தோன்றி ஆனைக்கருள்
செய்தவனை.

மூன்றம்பாட்டு.—(கொழுந்தியாடி) கொழுந்தையும் அலருகிற
மலரையுமுடையசோலைகுழந்த பொய்கையிலே, (கோள் முதலை)மீத்
து போலே இத்தையடைய முடிக்கவந்த முதலைவாள்போலேயிருக்கிற
எயிறுறலே இத்தை மீரஹத்தையத்து ; ஆதுக்கு, (எள்கி) ஈடுபட்டு.
(அழுந்தியவித்யாடி)வாயிலேயகப்படநீர்புகும்படியழுந்தின மத்திரு
மஜத்துக்காக. (அன்று) தன்மடுக்கற்றவன்று. (ஆழியேந்தி) கையில்
திருவாழியையும்விடவறியாரதே ஆகாசாவகாஸத்தை யிடமடைத்துக்
கொண்டிதோற்றி அருள்செய்தானே. எவர - வெளியடைய. அதினு
டைய புண்ணுறும்படியாகத் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்துத் திருப்
பரியட்டத் தலையாலே யொற்றிப்பண்ணின ஸிஸிரோபவாரங்களை
நினைக்கிறது.

இத்தையடைய என்றதி - காலே துண்டித்துக்கொண்டு டோகையன்றிக்கே
ஆனையெல்லாமென்றபடி அருள்செய்தபரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார்(அதனுடைய
வித்யாடி.)

† “ஆகாசாவகாஸத்தை யிடமடைத்துக்கொண்டு தோற்றி. (அருள்செய்தா
னை) வாய்வெளியடைய அதினுடைய புண்ணுறும்படியாக” என்றும், “(அருள்செ
ய்தானே) வாய்வெளியடைய” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்கள் ; ஏவாய் - அம்பு
பட்ட வாய்.

மு.—தாங்கரும்போர் மாலிபடப்பறவையுந்து

தராதலத்தோர்குறைமுடித்த தன்மையானே

ஆங்கரும்பிக்கண்ணீர் சோர்ந்தன்புகுரு

மடியவர்கட்காரமுத மாநான்றன்னைக்

கோங்கரும்புகுரபுன்னை குரவார்சோலைக்

குழாவரிவண்டிசைபாடும் பாடல்கேட்டுத்

தீங்கரும்பு கண்வளரும் கழனிசூழ்ந்த

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

ப - ரை.—தாங்குஅரும் - ஒருவரால்சாங்கவொண்ணுதபடி, போர்-புத்தம்[டு] பண்ணும், மாலி - மாலிதடக்கமானராகுடஸர்கள், பட - முடியும்படி, பறவை-பெரியதிருவடியை, ணர்ந்து - நடத்தி, தராதலத்தோர் - பூமியிலுள்ளாருடைய, குறை - குறைகளை, முடித்த - போக்கினை, தன்மையானே - எவ்வாறுதையுடையனாய்; ஆங்கு - வீரோதியைப்போக்கினமையத்திலே, கண்ணீர் - கண்ணீர், அருமியி—, சோர்ந்து - பெருகி, அன்புகூரும்-அம்புமிக்க, அடியவர்கட்கு-பெயர்வது[டு] தர்க்கு, ஆர் - பரிபூர்ணமான, அமுதமானான்றன்னை - அமர்தம்போலேபோக்யனானவனை; கோங்குஅலரும் - கோங்கம்பூக்களும், குரபுன்னை - குரபுன்னையுடைய, குரவு - குரவுகளும், ஆர் - செறிந்த, சோலை - பொழில்களிலே, வரி - டோகைகளையுடைய, வண்டு - வண்டிகளின், குழாம் - ஸமுதமானது, மதபாநமத்தமாய்க் கொண்டு, இசைபாடும்-இசைபாடுகிற, பாடல் - பாட்டை, கேட்டு—, தீங்கரு[உ]யம்பு - இனியதரும்புகள், கண்வளரும் - ஒருகண்வளியுளருகிற, கழனி - கழனிகளால், சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, திருக்கோவலூரதனுள்நானகண்டேன்—.

(எழுந்தவித்யாடி) நீரிலே யெழுந்தகருநெய்தற்பூ கரியைக்காட்ட, பெரியபுன்னை முத்தரும்பி அதில்தாதுகள் செம்பொன்காட்ட, அழகியந்ரையுடைய தடாகத்திற்கமலம் தீபிகைபோல்காட்டும் திருந்[உ]டு கோவலூர். ... .. ஈ.

(எழுந்தவித்யாடி) எழுந்தமலரையுடைத்தான கறுத்த நிலமானது, (இருந்தில்) கரியைக்காட்ட; பெரியபுன்னைகளானவை, மொட்டாலும் அலர்ந்த பூவாலுமாக பொன்னையும் முத்தையும்காட்ட; மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான தடாகங்களில் தாமரைகளானவை, தீபிகைகளேக்காட்டாறிற்குமாய்த்து. ஆக, கரியும் முத்தும் பொன்னும்நெருப்புமாய் (க) பொற்களரிபோலேயாய்த்து வயலடையவிருப்பது. ஈ

நாலாம்பாட்டு.— (தாங்கருமித்யாடி) பழம்புற்று பாம்பருதாப்போலே, ராவணனுக்குமுன்பு மாலியுள்ளிட்ட டார்வரம் மாருதேயாய்த்து லங்கையிருப்பது; அவர்களைநிரப்பித்தபடி.

பொற்களரி - (உ) கண்வட்டஸ்யலம். ... .. ஈ

நாலாம்பாட்டு.— (தாங்கருமித்யாடி.) ஒரு நீர்ப்புழுவைவென்று ஆனைக்உதவினவளவன்றிக்கே, புவியிலுள்ளார்கெல்லாம் ஆபத்தநீங்கும்படி மாலிவென்ற ஆபத்தஸுவத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி; மாஅத்தனை வீரோயியோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் பழம்புற்றித்யாடி.)

(க) பொற்களரி - பொன்பணிசெய்கிறஸ்தலம்; அன்றிக்கே, போர்க்களஎன்று - புத்தாங்கமாதலம். (உ) கண்வட்டஸ்யலம் - டுங்கலாலை.

மு.—கறைவளர்வேல் கரன்முதலாக்கவந்தன்வாவி
கணையொன்றினுலமடிய விலங்கைதன்னுள்
பிறையொழிந்நுவாளரக்கர் சேனையெல்லாம்
பெருத்தகையோடுதன்னுணித்த பெம்மான்றன்னை
மறைவளரப்புகர்வளர மாடந்தோறும்
மண்டபமொண்டொரியனைத்தும் வாரமோதச்
சிறையனைத்தபொழிலனைத்த தென்றல்வீசும்
தருக்கோவனூரதனுள் கண்டேன்நானே. ௩.

ப.—கறைவளர் - மிக்ககறைபுடைய, வேல் - வேலுபுடையராண்டு
கரன்முதலா - கரன் தடக்கமாச, கவந்தன்வாவி - கபந்தன்வாலின்ன்கிறவிவர்கள்,
கணையொன்றினுள் - ஓர்மப்பில், மடிய - முடியும்படி, இலங்கைதன்னுள் - லங்கை
யில், பிறையொழிந்நொழிலனைத்த, எய்து-எய்துறையுடையராய்வான்-வானேஆயுதமா
கவையுடையராண்டுக்கர்சேனையெல்லாம்-ராகுதல்-ஸைகையெல்லாம்,பெரும்புதகை
யோடுதன்னுள்-தவர்களை வளரப்புகர்வளரவன்தோடகூட, துணித்த-அறுத்துப்பொக
ட்ட,பெம்மானறன்னை-வளர்வளாவறனை;மாடந்தோறும்-சுற்றுகள்தோறும்,மறை-
வேதக்காவடிமானது, வளர - மிகுதுவரவும், புகழ் - கீர்த்தி, வளர - வளரவும்,
மண்டபம் - மண்டபங்கள்மூட்ட, ஒன்று - ஊரைக்கிட்டி, ஒளிஅனைத்தும் - சூவ
யுகளிலும், வாரமோத - ஒதனவட்டத்தைச்சொல்லவும், சிறை - நீரானை, அனைந்த-
அனைந்தருக்கர், பொழில் - பூசாமியிலே, துனைந்த - படிந்த, தென்றல்-தென்றற்
கரையுதல், விமல-பரிமலத்தைவிட, தருக்கோவனூரதனுள்நான்கண்டேன்—.

காலாம்பாட்டு. (தாங்கருமிய்யாடி) ஒருவராலே தாங்கவொண
லுதபாடிபுலம்பண்ணும்மாலி ஸுமாவை மாலயவான் துடக்கமானார்
பநம்படி பெயர்திருவடிவையெழுகொண்டுநடத்தி,ஊமியிலுள்ள ஸா
ந்த்விசுருடைய குலங்கொப்பிப்பாக்கும் ஸ்வனாவனை. ஆங்குக்கண்ணீ
ரரும்பிச சோர்த்து அன்புரிக்க அடியவர்களுக்கு பரிபூர்ணமான அம்
பீதமானவனை (கோங்குத்யாடி) பூததகோங்குகள் ஸுரபுண்ணை குரவுக
ளாலே செந்தித்தசேனையொலிலே வண்டுகள்திரிணி மயப்பாநம்பண்
ணியிசைபாடும் பாடலகேட்டு. (நீங்கருமிய்யாடி) இனியகரும்புகள்
ஒருகண்ணேறிவளருநிகழ்நிகள் சூழப்பட்ட. ... ௪.

ஒருவரால்தாங்கவரிதாம்படிபுலத்தில்வயாபாரத்தைபுடையமாலிபடும்
படியாகப் பெயர்திருவடிவையெழுகொண்டுநடத்தி. (தராதலம்) அரைகூணம்பின்னை
யும்மாலியிருந்தானாகில் ஜமத்தாக அழிபுமாயத்து. (ஆங்குத்யாடி) ஸ்வ
விஷயத்தல் பரேமத்தாலே கண்ணிரரும்பி,அதுதான் கண்ணைவிட்டு
ச்சோர, பரேமபரவஸரம்படி யவர்க்கு நிரதிரயஜோத்யனுவனை.
(கோங்குத்யாடி) கோங்கம்பூக்களும் ஸுரபுண்ணைகளும் குராக்களும்
மிக்கிருந்துள்ள சோலைரிலே திரண்டவண்டுகளானவை மயப்பாந
மத்தமாயப்பாடுகிற பாட்டைக்கேட்டு, அத்தாலே நீர்பாயந்தாப்போ
லே மிருக்கிற இனியகரும்பானது ஒருகண்ணேறிவாராநிற்குமாய்த்து.

வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார்(ஒருவரால்த்யாடி).“ஆங்கு”விரோயிந்ரஸைமயத்தி
லேயென்றாய், ஹலிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயத்தில்த்யாடி). குராகண்-
வீக்ஷுவிஸேஷங்கள், கண்ணேறிவருகை - ஒரு கணுவானது ஏறிவருமென்கை. ௪.

அஞ்சாம்பாட்டு. (கறைவளரித்யாதி) கறைமிக்குவளருகிற வேலையுடைய வரஷுஷணிகள் கவையன் வாவி இவாகள் ஓரம்பாலே முடிய, இலங்கையில் பிறைபோன்ற எயிறறையுடையருமாய் வானையு முடையருமாய் ராக்ஷஸனேகையெல்லாம் அவர்கள் ஸ்வாமியுடனே கூட அறுத்துப்பொகட்ட ஸர்வேஸ்வரனை. (மறையித்யாதி) வேடிங் களும் புகழும். மண்டபங்களடைய வேடிமும் வேடிபரதிபாடியன்புகழை ஒதாநிற்பர்கள். ஒளி-ஒழுங்கை. “நிரைச்சந்தமாடவிதி” என்கிற

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கறையித்யாதி) பரஹ்மஸையில் தவ்வர யாலும் எப்போதுமொக்க சூத்ருநிரஸநம் பண்ணுகையாலும் கறை கழுவுகைக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே மிக்ககறையை யுடைத்தாயிருக்கிற வேலையுடைய வரவந்துடக்கமாக கவையன் வான் என்கிறவிவர்கள். வரன், விராயன், இவாகள்வந்து தோற்றுகிற போது, ஸிறஹங்கள் புலிகள் இவற்றையெல்லத்துலே கோத்துக்கொடு வந்திறே தோற்றுவது. (கனையொன்றிலுமடிய) கைக்கெட்டிநிநு ரோரம்பாலே முடித்தானிறே. தலைக்காவலிருந்தவர்கள் பட்டதிது (இலங்கையித்யாதி) இலங்கையில், பிறைபோலையிருக்கிற எயிறறையுடையருமாய், ஸாயுருமாயிருக்கிற ராக்ஷஸனேகையெல்லாம். (பெருந்தகையித்யாதி) பெருந்தகையென்றது பெரியோனென்றபடி. பெரும்தகை - நிர்வாஹகன். * ராக்ஷஸரானிறே. இவர்களுக்கடைய ப்ரஹ்வாய் அஞ்சிலுன்புகழிடமாய் அந்தச்செய்த பையால்களுக்குப் புக்கொதுங்குகைக்கு நிழலாயிருக்கிற ராவணனோடுகூட அடியிச் செய்த ஸ்வாமிதன்னை. உடையானிறே மெய்தாதுதில் கிளபிங்கு வான். ராவணவொந்தாரத்தில் ஸ்ரீரணவகாரணயத்தில் அய்யாவநாது வாகங்கள் மாறுதாப்போலேயாயத்து அவன்பாட்டின்பு திருக்கோ வலுரும்.

(மாடந்தோறும்) மீஹங்கள் தோறும் வேடிவோஷமானது மிக்குவர, அந்தவேடிவோஷத்தினுடைய அவிவிமேடித்தால் வந்த கிர்த்தி மிக்குவர. இதுவாய்த்து மீஹங்களிருக்கும்படி. மண்டபங் கள்; (ஒண்டொளி) அழகியதோளி. தோளியென்கிறத்தைக்குறைநுயி த்து, தொளியாய் - ப்ரதோளியென்றபடி. மண்டபங்களிலும்,

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கறையித்யாதி.) சித்ப்பாட்டில், இலங்கையிலுமாய் வவன்றபடி அதுஸந்யித்தார்; இப்பாட்டில், இலங்கையில் ஊர்வரத்துக்கெல்லாம் ஒதுக்கநிழலாய் தலைபத்துப்படைத்தானெவன்ற அபதஸவதவத்தை யருளிச்செய் கிருரென்று ஸம்வதி.

கறைவளருகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (வரனித்யாதி.) விராயனை இப் பாட்டிலே எடாவிட்டாலும், பெருமாள் அவனையும் வெல்லுகையால் அவனையும் சொல்லாமென்று திருவுள்ளம். மேலுக்கவதாரிகை (தலைக்காவல்த்யாதி.) (இது) என்றவந்நாம், முதலாளிப்பட்டபடி சொல்லுகிறார் என்று சேஷம். வாக்யாரமுந தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கித்யாதி.) ஸமலிவ்யாஹாரதாத்தர்ய மருளிச் செய்கிறார் (ராவணேத்யாதி.) அபியயநம் - சொல்லுகை. அதுவாகம் - அந் சத்தியாய், உருச்சொல்லுகை.

மூ.—உறியார்ந்தநறுவெண்ணெ யொளியால்சென்றங்
குண்டாணைக்கண்டாச்சி யுரலோடார்க்கத்
தறியார்ந்தகருங்குளிறே போலநின்று
தடங்கண்கள்பனிமல்கும் தன்மையானே
வெறியார்ந்தமலர்மகள் நாமங்கையோடு
வியன்கலையெண்டோளினுள் விளங்குசெல்வச்
செறியார்ந்தமணிமாடம் திகழ்ந்துதோன்றும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

சு.

ப - ரா.—உறி - உறியிலே, ஆர்ந்த - சேமித்துவைத்த, நறு-செவ்விராறுத[ய]
வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, ஒளியால் - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமுத்தில்
புறப்படும் ஒளிபாடிலே, சென்று—உண்டாணை-சுறுதுசெய்தவனை, ஆச்சி - மயோ
தைப்பிராட்டி, தண்டி - களவேர்டிகென்றி, உரலோடி - உரலோடே, ஆர்க்க-கட்
ட, தறியார்ந்த - கம்பதிகிலேசொத்துக்கட்டப்பட்ட, கரும்களிறுபோல - கறுத்த
ஒண்போலே, கின்று - கட்டிண்டிருந்த, தடங்கண்கள்-பெரியதருக்கண்கள்,[யிரு
பனிமல்கும் - நீர்அரும்பும்படியான, தன்மையானே - ஸ்வபாவத்தையுடையவனை;
வெறியார்ந்த - பரிமளத்தைஉடைய, மலர்மகள்-தாமரைப்பூவிற்பிறந்தபெரியபிரா
ட்டியாரோடும், நாமங்கையோடு - ஸரஸ்வதியோடும், வியன் - விஷமயமான,கலை-
தலையையாவஹுமமாகவுடையவாய், எண்டோளினுள் -எட்டுத்தோள்களையுடைய தூர்
க்கையோடும்,விளங்கு - விளங்குகிற, செல்வம்-செல்வத்தையும், செறியார்ந்த[உய
மிகவும்செறிந்த, மணிமாடம் - ரத்நமயமானமாடங்கள், திகழ்ந்து - உஜ்வலமாய்,
தோன்றும் - தோன்றுகின்றவாய்க்கையுமுடைய,திருக்கோவலூரதனுள்நான்கண்
டேன்—.

(சு)

படியே. (வாரமோத) பரிபாஷைசொல்ல. (சிறையித்யாடி) ஒருவர்
ப்ரவேசிக்குவொண்ணுதகாலையுடையபொழிவிற்பரிமளத்தைக்கொ
ண்டு தென்றலவிகம் திருக்கோவலூர்.

ரு.

நாற்சந்திக்கிலும், வாட்டக்கிடைஓதாநிற்பர்கள்.(சிறையித்யாடி)காவல்
பட்டிருக்கும்படி. காற்றம்புகுதல், *காற்றிற்கடியவன்புகுதல் செய்
யுமித்தனை. ஊரரணுள் அகழையனைந்திருந்துள்ள சோலையிலே புகு
களைந்த தென்றலானது, அந்நிரிலத்தில் திவலைகளையும் சோலையில்
பரிமளத்தையும் கொண்கிவந்து இவ்வோசிடங்களில் அப்யயநம்
பண்ணுகிறவர்களுடைய பருமமாலும்படி சிஸிரோபசாரம் பண்
ணுகிற்றாமாய்த்து. ஒளி - ஒழுங்கை. ஊரருகனைந்திருக்கை யென்னு
தல்.

ரு.

பட்டக்கிடை - ஒகன்னவிடத்தைச்சொல்லுகை. “வாரமோத”
“பரிபாஷைசொல்ல” என்று நஞ்ஜிப்படி. “சிறை” என்றதின்ரடும் (காவலென்றது.)
காவல் பட்டிருந்ததாகில்,மேல் “தென்றல்விசம்” என்றபடி யெங்கனே?, அவ
லூர்க்குக் காற்றடிக்கப்போமோவென்ன; ரலேந்திமுடித்தால் பரிஹரிக்கிரூர்
(காற்றித்யாடி); *காற்றிற்கடியனையோடியகம்புகும் ஆயனார்க்கும் அங்குள்ளார்க்கு
ஸிஸிரோபசாரம்பண்ணுகிற காற்றுக்குமொழிய, ப்ரதிகூலர்க்கு ஊஷ்ப்ரவேஸதீ
வம் விய்யமென்று கருத்து. “ஒண்,தொளி”என்று படிவிலாஹம்செய்து,ப்ரதோளி;
அதனால் - சந்தியாக்கித் தீழ்முள்ளிச்செய்து, “ஒண்டு, ஒளி” என்று படிவிலாஹம் திரு
வுள்ளம்பற்றி அர்யாஹரமருளிச்செய்கிரூர் (ஒனியித்யாடி.) ஒழுக்கை - சாவடி.
* ஒண்டுக்காரும் (ஊரித்யாடி); ஊரைக்கிட்டின சாவடிகளிலும் வாரமோதவென்
றபடி. தீழே “சிறை” என்ற படித்தாலே - அகழைச்சொன்னபடி யெங்கனென்பது
— வராளிச்செய்கிரூர் (நீர்ச்சிறையென்று); ஜலஹம்மென்று கருத்தீ.

இ.

ஆறும்பாட்டு (உறியாந்தவித்யாஜி) உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணையைக் களவுகண்டு அழுதுசெய்தவனைக் களவோடேகண்டு ஆச்சிரலோடேசட்ட. (தறியாந்தவித்யாஜி) கம்பத்தோடேசேர்ந்த ஆணைபோலேநின்று பெரியதிருக்கண்கள் பனியரும்பும்ஸ்வவாஸத்தை

ஆறும்பாட்டு.—(உறியித்யாஜி) உறியிலேவைத்துச் சிக்கெனக்கள்ளாக்கியிருவிச் சேமித்துக் கடைந்தபோதைச் செவ்வி மாறாத வெண்ணையை. கடைகிறபோதேதுடங்கி யிதுகொடுபோய்ச் சேமிக்குமிடம் அடியொத்தாகிற்குமாய்த்து. (ஒளியால்சென்றங்குண்டானை) களவாலேயன்றியே; “நாளிளந்திங்கள்” இத்தயாஜிப்படியே. “மதுஷ்டிரயரால் அபஹ்ணீதமாய்த்தொன்றல்லவிது, ஸைவம்கொண்டது” என்றும்படியாகவாய்த்து அழுதுசெய்தது. (கண்டு) அதுகூல ஸ்பாஸமுள்ள உரையம் தனக்குயாகமாய், அதுபெறுதபோது அலன்முடியுமளவாயிருக்குமாப்போலே. அவன்வாயாரம் தங்களுக்குப் பாணகரமாயிருக்கும்படியாலே, அத்தைத் தேடாநிற்பர்களிறேயினர்கள்; ஆகையாலே, கொண்டியோடேபிடித்துக்கொண்டு. (ஆசவி) பரிவுடையளாகையாலே விழுக்காடறியாநிறே. (உரலோடாச்சு) இவனகப்பட்டபோதாக லெறென்றுதேடிப்போகினிவனத்ப்பும் என்று, ஸந்திவிதமாய்க்கிடத்தொருநிலைக் காலாலேவர வுருட்டி, அதுதோடேவைக்க. (தறியித்யாஜி) மதித்துணரிலே முடியாத மே மருநிறிக்கொண்டு திரிநிற ஆணையானது யாத்திவர்கமாதப் பிடிப்பதி ஒரு கம்பத்திலே சேர்த்துக்கட்டுண்டு நிற்குமாப்போலே, தாலகண்டபடி திரிந்தவன் கட்டுண்டு, கண்ணில்பரப்படையப் பரப்புமாறும்படி

ஆறும்பாட்டு.—(உறியித்யாஜி) சீர்ப்பாட்டில் - ஸேவர்களக்கு சொல்வதி பரதந்தராய ராவணவயம்பண்ணின்படியை யருஸ்சித்தார; இதில் - அவளவன்றிக்கே இடைச்சிதளுக்குக் கட்டிய மடிச்சுடிமாம்படி மெளயனவழியையதுவவிக்கிருவென்று ஸம்மதி.

சேமித்தவெண்ணையை இவன் கண்டபடி பெங்கனெயென்ன (கடைகிறவித்யாஜி). “ஒளியால்” இருமுகத்தில் முறவல்லொளியால், இருளை நீக்கிக்கொண்டு சென்று, அங்குண்டானையென்று ஸ்ரீதாராயம் திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவாத்யபூர்வகம் ஸர்வாஹ்மகாட்டுகிறார் (களவாலேயித்யாஜி); ஒளியாலென்றாயும்; அன்றிச்சே, (இத்தயாஜிப்படியே) என்றவருகாரம், அரய்க்கண்டிகொள்வது என்று சொல்கம். “ஒளியால்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (மதுஷ்டிரயராலித்யாஜி); இருட்டில் வைத்தத்தை விளக்கின்றிக்கே மதுஷ்டிரயரால் கொள்ளக்கூடாமையால் ஆய்ச்சியர்க்கு ஸ்ரீசர்யமாய்த்தென்று திருவுள்ளம். உண்ணும்போது இவர்கள் காணாமலுண்ணச்செய்தே அவர்கள் கண்டபடி பெங்கனெயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலேத்யாஜி.) பரிவுடையளாகையாலேயென்றது - “வயிதுபிள்ளைபரமந்து” என்று பரிதிதலைக்கொள்ளுகையாலேயென்கை. விழுக்காடறியாமையாலே யென்றது “தடம்கண்கள் பனிமல்கும்” என்றறியாமையாலேயென்கை.

† “விழுக்காடறியாமையாலே” என்று அரும்பதம்.

புடையவனை. (வெறியித்யாடி) நறுநாற்றமுடைய மலர்மகள், ஸாஸ்வதி இவர்களுடனே. (வியன்கலையித்யாடி) விஸ்மயநியமான்கலையை வாஹநமாகவுடைய, எண்டோவியுண்டு - உர்மை, இவளுடனும் விளங்குகிற செல்வத்தையும். (செறியார்ந்தவித்யாடி) மிகவும் செறிந்ந்த மணிமாயமான மாடங்கள் விளங்குகிற ஸ்ரீஸ்வரயத்தையுமுடைய திருக்கோவலூர். ... .. சு.

கண்ணநாமலகி பாதிக்கியையற்று நின்றவனை. (தன்மையானே) மேன்மைஇதிகிவப்பு; இதுவேயாய்த்து இவனுக்குஸ்வனாவம். “யடிசுக்கோஷி” என்னுளிறே. (கருங்குளிறேபோல) தன்னையுணராதுநின்ற நிலை. பாதிக்கலான உர்யோப ஏடிகள் கட்டினகட்டாகிவினே அவிழ்த்துக்கொதி போகவில்லது; அநுகூலர்கட்டினால் அவிழ்த்துக்கொதி போகமாட்டானிறே.

(வெறியார்ந்தமலர்கள்) இவ்வானே தன்னையுணராவுழற்றுமை நோக்குவாரை சொல்லுகிறது. தன்ஸக்தியியாலே, பிறர்குற்றம் நெஞ்சிலாடாதபடி துவக்குமாப்த்து, அபுருயிப்பார்க்கு புருஷகாரஹிதை யான பெரியபிராட்டியார்; வாஹ்மணருடைய நாவிலே நிற்கக்கடவளாய் பெரியபிராட்டியார்க்கு ரேஷஹிதையான ஸாஸ்வதி; அவள், வினே நிரம்படி யேத்துகைக்குப் பரிகரமாம். (வியன்கலை) விஸ்மய நியமான கலையை வாஹநமாகவுடையளாய், எட்டுத்தோளையுடைய உர்மை; அவளாய்த்து அவளூர்க்குக்காலில், “பிறந்தவன்று காட்டிகொடுத்தபபோனோம்” என்னு மிழவுதீர, அவளுணர்ந்து நோக்குகிற ஹேமாய்த்து. (செறியித்யாடி) மிகவும் செறிந்திருப்பதாய் ரத்ந மயமான மாடங்கள் உஜ்ஜ்வலமாய்த் தோற்றுகிற திருக்கோவலூரிலே காணப்பெற்றேன். (நான்) இதுக்குமுன்பு இங்கனையிருப்பதொரு லாஹம் வடிவப்பத்திபண்ணியறியாத நான், ஸாக்ஷிதமான ஹேஸத்திலே காணப்பெற்றேன். ... .. சு.

“களிதே” என்ற வகாரதாத்பாயம் (தன்னையித்யாடி). “நின்று” என்றதுக்குத் தாத்பாயம் (பரிகூலரணவித்யாடி).

உணரவுழற்றாமையென்ற உயானே தன்னத்தானறியாதேமேறும்படியும், கண்டவிடமெங்கும் திரியாதபடியும் நோக்கும் ஆணைப்பாகரைப்போலே, தன்னத்தானறியாதபடியும், ஸைவரசாரம்பண்ணுமையும் நோக்குவாரைச் சொல்லுகிறது. “வெறியார்ந்தமலர்மகள் -” நாற்றத்தையுடைய மலர்மகளென்று ஸஸ்வரயம். அத்தால் தோற்றினஹேயதாதிசயத்துக்கு ப்ரக்ஷிதோபயோமம்காட்டுகிறார் (தன்னித்யாடிவாக்யத்தவயத்தாலே). நாமங்கையையிங்குச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ஷிதோபயோமம் (வினேநித்யாடி); வினேநிப்போலே வாஹ்மணர்க்கேத்தபரிகாரமென்கை. உர்மையைச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ஷிதோபயோமம் (அவளாய்த்தித்யாடி).

மூ.—இருங்கைமாகரிமுனிந்து பரியைக்கீறி

யினவிடைகளேழுடந்தாது மருதம்சாய்த்து
வரும்சகடமிறவுதைத்து மல்லையட்டு

வஞ்சம்செய்கஞ்சனுக்கு நஞ்சாணைக்
கரும்கமுகுபசம்பாளை வெண்முத்தின்று
காயெல்லாம்மரதகமாய்ப் பவளங்காட்டச்

செருந்திமிகமொட்டலர்த்தும் தேன்கொள்சோலைத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே. ௭

ப-ரை.—இரு-நீண்டகை-துதிக்கையையுடைய-மா-பெரிய-கரி-ஞவலயாபிடம்
என்னும் ஆணையை, முனிந்து - சீறியருளி, பரியை - கேசரியென்னும் குதிரையின்
வாகைய, கீறி - பிளந்து, இனம் - ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, ஏழுவிடைகள் - ஏழு
ரிஷபங்களையும், அடர்த்து - கொன்று, மருதம் - மருதுகளை, சாய்த்து - முறித்து,
வரும் - அஃகாராவேசத்தாலே ஊர்ந்துவருகிற, சகடம் - சகடமானது, இற - முறி
யும்படி, உதைத்து - திருவடிகளாலேபாய்ந்து, மல்லை - மல்லவர்க்குந்தை, அட்டி-
முடித்து, வஞ்சம்செய் - காதிரிமத்தாலே இவனைநலிய்த்துத்த, கஞ்சனுக்கு - கம்
ஸனுக்கு, நஞ்சாணை - மந்தியுயானவனை; கரு - கறுத்தநிறச்சூயுடைய, கமுகு-
பாக்குமரத்தின், பசம்பாளை - அழகிப்பபாணையானது, வெள் - வெள்ளச்ச, முத்த-
முத்துக்களை, ஈன்று - தந்து, காயெல்லாம் - அனைத்தாய்கள், மரதகமாய் - மரத
கத்தைக்காட்டவும், பழங்கள், பவளங்காட்டி - பரவாஸத்தகச்சாட்டவும், செரு
ந்தி - ஸுரபுண்ணையானது, மிகமொட்டி - பெரிமொட்டிற்க்களை, அலாசகம்-அலா
ச்செய்யுமதாய், தேன்கொள் - தேனையுடைத்தான, சோலை - சோலைநையுடைய,
காவலூரதனுள் நான்கண்டேன்.— ... .. (௭)

ஏழாம்பாட்டு. (இருங்கையித்யாடி) பெரியகையையுடைய
ஞவலயாபிடத்தைக்கொன்று, கேசரி குதிரையாய்வர அதின்வாயைப்
பிளந்து, இனவிடைகளேழையும் கொன்று, மருதுகளைமுறித்து,

ஏழாம்பாட்டு.— (இருங்கையித்யாடி) ஆணையளவியிலேநிறுத்
தினாய்த்து பரமாதம் புருந்ததென்கைக்காக. எங்கேனும்போகி
லும் நீட்டிப்பிடிக்கைக்கிடான பெரியதுதிக்கையையுடைத்தான ஞவல
யாபிடத்தை வேண்டோமென்று. (பரியித்யாடி) “வயாடிதாஸ்யோநய
மஹாரௌடர்” என்கிறபடியே பெரியசினத்தோடேவாயை அங்காந்து
கொண்டு வந்ததாய்த்துக் குதிரை; அதின்வாயிலே கையையிட்டுப் புரி
த்தான்; இரண்டுகூறாய் விழுந்ததாய்த்து. விரோதியாய்வே தோற்றின
கேசரிவாயைக்கிழித்து. (இனமித்யாடி) ஒன்றிரண்டின்னிற்கே ஏழாய்,
மந்தியுபோலேயிருக்கிற ழிஷவங்களை முடித்து;வழிபோகாநிற்கச்செய்
தே மருதுகள்முறிந்துவிழும்படி தவழ்ந்து; காவலாகவைத்தஸாகடமே

ஏழாம்பாட்டு.— (இருங்கையித்யாடி.) பிள்ளைத்தனத்திலாச்சிக்கெளியான
வனுடைய பிள்ளைச்சேவகத்தையெல்லாம் தோற்றினபடியே யதுவைக்கிருரெ
ன்று ஸம்மதி.

வேண்டோமென்றென்றது-“முனிந்து” என்றதினாயும், த்வேஷித்தென்றபடி,
புரித்தான்-திருப்பினுள்.

ஊர்ந்துவருகிறமுகடும் முறியவுதைத்து, ஊரணுரமுஷ்டிகர்களைக் கொண்டு, கீழ்த்ரிமனாகஸனைமுடிக்க நஞ்சானவனை. (கருங்கமுகித் யாதி) பெரியசுமுகானது அழகியபானையிலே வெளுத்தமுத்தை யின்றி, காய்த்த காய் மாதகங்காட்ட, பழுத்தபழம் ப்ரவாளத்தைக் காட்ட, செருந்திமிகமொட்டலர்த்தும் தேன்கொள்சோலைத் திருக் கோவலூர். ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பாரேறுத்யாதி) ஊரணியிலே யேறின பெரிய கமைதிர,

அனாராவேஸத்தாலேஊரஅது துகளாய்ப்போம்படி திருவடிகளாலே பாய்ந்து; “பிளந்துவீய.” குவலயாபீஷம் பட்டுப்போனபின்பு மலை துள்ளிப்போலெ துள்ளிக்கொடுவந்த மல்லவரத்தைமுடித்து.(வஞ்ச மித்யாதி) விவரித்து என்னொரு வ்யாக்யானத்தையிட்டழைத்து கீழ்த்ரி மத்தாலே நியமித்த கஸனை. அவன் நினைவை அவன்நன்னோடே போக்கி அவனுக்கு மீத்புலானவனை.

(கருங்கமுகித்யாதி) செவ்வந்தாலே கறுத்திறத்தையுடைத் தான கழுகினுடைய, பகமைசியுடைத்தான பானையானது வெண் முத்தையின்னு, அது காய்த்தவாழை மாதசமாய், அதுபகவமானவா றே புவளத்தைககாட்ட. (செருந்திமிகமொட்டலர்த்தும்) “இதோரா மாயமிருந்தபடியென்! ஒன்றையெல்லாவற்றையும் காட்டுவதே!” என்று ஸ்மிதம் பண்ணியுப்போலே யிருக்கு. (செருந்திமிகமொட்ட லர்த்தும்) “காரகபரணங்ககினுடைய ஐகலகூண்ய நியமின்றிக் கே யிருந்தபடியே!” என்று ஸ்மிதம் பண்ணுவாரைப்போலே யிருக் கை. (தேன்கொள்சோலை) வண்டிகளை யுடைத்தானசோலை யென்னு தல; தேனையுடைத்தானசோலை யென்றுதல. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பாரேறுபெரும்பாரம்நிர)கூமைஎன்றும்பொ றைஎன்றும் பேரிதே ஊரணிக்ரு. பொறையென்று பேரையுடைத் தானஊரணியானது,பொறுக்கமாட்டாதபடியேறினபெரியஊரமானது போம்படியாக. பொறுக்கைக்குப் பெர்கூண்டிருக்கிற வதுதான் பொறுக்கமாட்டாதபடியாய்த்து. அனாராவேஸத்தாலே கனத்தபடி.

முகடநிரஸத்ததுக்கு ப்ரமாணம் (பிளந்துவீயவென்று.)

ஐகலகூண்யமென்றது - ஐகருப்யமென்றபடி. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) பிள்ளைத்தனத்தி லதுகலரிட்டவழக்காய் ப்ரதிகூலரைமுடித்தானென்றார் - கீழிரண்டிபாட்டால்; இதில் - பெரியவனுபின்பும், ஐந்தியஸாரய்யாதிக்களை மைத்துனனுக்குச்செய்து தத்விரோயிகளைப்படையது த்தானென்கிருரென்று ஸம்மதி.

பெருமையினுடைய எல்லைநிலத்தையருளிச்செய்கிருர் (கூமையித்யாதி.) பொறுக்கப்போகாமெக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிருர் (பொறுக்கைக்கித்யாதி.)

மூ.—பாரேறுபெரும்பாரம்தீரப் பண்டு

பாரதத்துத்துதியங்கிப் பார்த்தன்செல்வத்

*தேரேறுசாரதியாயெதிர் பார்த்தேனை

செருக்களத்துத்திறலழியச் செற்றான்றன்னேப்

போரேறென்றுடையானு மளலாகக்கோலும்

புரந்தரனும்நான் முகனும் பொருந்துமூர்போல்

சீரேறுமறையாளர் நிறைந்தசெல்வத்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்நானே.

அ.

ப-ரை.—பார் - பூமிமீலே, ஏறு - ஏறின, பெரும்பாரம்-பெரியசுமைபாறு
னது, தீர - போம்படி, பண்டு - முன்பு, பாரதத்து-மஹாபாரதயுத்தத்திலே, துது
இயங்கி - துதுபோய், பார்த்தன் - ஆர்ஜகனுடைய, செல்வம் - அழகிய, பீதர்-
ரத்திலே, ஏறு - சீரேறுதலான, சாரதியாய் - ஸாரதியாய்க்கொண்ட, எதிர்
தார்சேனை - எதிரிட்டாற்றுக்களுடையசேனையானது, செருக்களத்து - யுத்த
ரங்கத்திலே, திறலுதிய - மிகக்குழியம்படி, செற்றான்-நீர்விரிந்தவனை;
போர் - செருக்காலே கரைபொருத்த, ஏறுவோறு - ரிஷபம்முனைநடைடையானும்-
வாஹமாகவுடையருத்தனும், அளலாகக்கோலும் - வைலாவணமும், புரந்தரனும்-
இந்தரனும், நான்முகனும் - பரஹ்மாவும், பொருந்து - சாரதாநுக்கு, ஊர்போ
ல்—, ஏறு - மிக்க, சீர் - குணத்தையுடையவாய், மறையாளர் - வேதத்துக்குநீர்வா
ஹகரணப்ரஹ்மணர், நிறைந்த - தரண்ட, செல்வம்-ஸாரதியாய்ந்தையுடைய, துது
திருக்கோவலூரதனுள்நாண்டேன்—, ... (அ)

முன்பு மஹாலாரதயுதிபத்திலே துதுபோய், பார்த்தனுடைய அழகிய
தேரிலேயேறி, அதுக்கு ஸாரதியாய்,

(பண்டு) அவன் உத்தகீத்யம்பண்ணினவனு மொருநாள்தான்
என்கிறார். (பாரதத்துத்துதியங்கி) “எங்கள் ஸைன்யாகளும் ஜீவிக்க
வேணும்” என்றரிவர்கள்; “ஸைன்யாக்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம்”
என்றார்கள் ஐயோயகாடிகள்; இரண்டிலேயும்பொருத்தநிலைக்காக
உத்தகீத்யத்திலேயுய்கறித்துப் போவது வருவதாய்; பின்பு அவர்
கள், “ஒருபடியாலும் நீசொல்லுகிறவார்த்தைகளுக் கிணங்கோம்”
என்ன ; பூசலையிடுத்து ; “உன்னை அடியமெடுக்கவொட்டோம்”
என்று அவர்கள்சொல்ல ; தேர்க்காலாலே முடித்துப்பொகட்டாயு
த்து. (பார்த்தன் செல்வத்தேர்) இவனைத்தோழனாகவும், ஸமத்துனாக
வும், உத்தகைகளும், ஸாரதியாகவுமுடைய ஆர்ஜகனுடைய தேரிடே.
“மஹதிஸ்யந்தே” என்னக்கடவதிறே. (சாரதியாய், ரதியானாகில்,
வெற்றிதன்நிலையிலேகிடக்குமே!; அதுக்காகத் தான் ஸாரதியாய்[ரு
வெற்றியுமவன்றலையிலே கிடக்கும்படிபண்ணினான்]யத்து.

ததியுங்கினது உழிக்கைக்கு ஹேதவானபடி வெண்ணென்னவருளிச்செய்கிறார்
(என்கனியாடி). தேர்க்காலாலே-பண்டியாலே, சகரத்தாலேயென்று விலங்கியும்.
தேர்க்குச்செல்வமெதென்ன (இவனையித்யாடி).

எதிரிட்ட ஸ்தநககளபடை பூசறகளத்திலே மிகுகழிந்து படும்படி செறறவனை. (போரேறிதயாடி) செருக்காலே கரைப்போருகிற ஃஷ ஊததை யொன்றையும் வாஹுநமாகவுடைய ருடரணும வைபுரவண னுமஇந்ரணும ஸரஹுமாவும் சோந்த ஞாபோல. (சீரேறிதயாடி) [ந மிக்கசீரையுடைய வேடித்துக்கு வயாஸபடிம செலுத்தவல்ல ஸ்ராமணராலே நிறைந்த ஓஸ்வாயத்கையுடைய திருக்கோவலூர். அ.

(எதிரிட்டபாடி) அவனறையிலேவெரிசிடகருமபடி தன்னைத்தாழ விட்டாலும், அடியறியும்வாவிடாரே. அரணுநொரு நிமித்தமாத்ரம், அவனை அபபாரச்சேமமசாதிவைத்து வென்ற னிவனேகிடென கிரு எதிரிட்டவாஸைநையானது, செருக்களத்திலே, மஹையிலே கொடுபொய மடுவிலே தாருதல, அரக்குமாளிகையிலே யேறவிட்டு நெருப்பிலே தாடாகல, ருதிலே கோர்பித்தலாய, வணுநையாலே ஸ்ரையிறே அவாந பாபபது அநநன்னிககே, நோகொடுநேரே யுடையுடையிலே மிகுகழியும்படி செறறவனை

(போரிதயாடி) அஸ்வாஹுமமுதலறறபின்பு டேவஜாதியை யுடைய ஓரிடத்திலே நெருங்குகுடி யோறியுப்போலேயாயத்து அவ பூரிஸவரஹுமணா ஃஷஸவாஹுநனை ருடரணும, வைபுரவணனும, இந்ரணும, மதுரபடி யும, பொருதமுடாபோல. நினைத்தாரை ஊஸம மாங்கவல்லராகைக்கும், ஸவஸநீபக்கவிலே ஸவமத்தைவினை தத்வனை யிறே நேதராஹியாலே உவத்தது + குறைவறககொடுக்கைக்கும், கொடுக்க கொடுக்க இரட்டக்கைக்கும், ஸவவிஷயத்திலுள்ளாரை ஸவபரயாநாருகைக்கும், (நாஸ முகயும ஸாநிகும), ஸாவத்தைபு முகபாதிக்கைக்கும். (சீரிதயாடி) இவ்வோஸ்ணங்களால் பூணரான வராஹுமணா கிரண்ட ஓஸ்வாயதாலே குறைவற. .. அ.

மிகுனை அரணுனிருக்க, பாபி என்பாநென்னென்னவருளிசெய்கிறா (அவன நயேவிலேயிதயாடி.) அபபாரசு-பூஜயாரச.

அநகடபரபோஜநான வராஹுமணாகு, பரயோஜநாஹுபராய அஹங்கார ஸ்ரஸ்தரான டேவர்களை தஃஷ்டாநீகரிப்பாநென்னென்ன வருளிசெய்கிறா (நினைத்தாரையிதயாடி.) .. .. அ.

ஒன்பதாமபாட்டு.— (ஹடிவிலிதயாடி.) காலவிபரகஃஷ்டங்களான அபபா ரங்களில் ஆபதஸவதமும் ஆபரிதரிட்டவழக்காயிருக்கும்தவும். தேடிப்போக வேணுமோ, இப்போது திருக்கோவலூரிலுநின்றநிலைதன்னி லாபுரிதகலபகமாயிரு க்கிருநென நறஸநயித்தது, அவனவடிவழகில் கலந்ததுவகிகிருநெனது ஸம்மதி

+ நேதராஹியாலேஹித்தது-காமனை. "சாதிக்கும்" என்ற பாடமாலை, சாதி - ஜாதி வாணமென்றபடி.

மூ.—தூவடிவில்பார்மகள் பூமங்கையோடு

கடராழிசங்கிருபால் பொலிந்துதோன்றக்

காவடிவில்கற்பகமே போலநின்று

கலந்தவர்கட்குருள்புரியும் கருத்தினுளைச்

சேவடிக்கைதிருவாய்கண் சிவந்தவாடை

செம்பொன்செய்திருவுருவ மானுன்றன்னைத்

திவடிவிலசிவனயனேபோல்வார்மன்னு

திருக்கோவலூராதனுள் கண்டேன்நானே.

கூ.

ப - னா.—தூ-அழகிய, வடிலில் - வடிவையுடைய, பார்மகனோடு-ஸ்ரீபூமிப்ரிய பிராட்டியோடும், பூமங்கையோடு பெரியபிராட்டியாரோடுக்கூட, கூடர்-சேதிஜாருப மான, ஆழி-திருவாழியாழ்வானம், சங்கு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானம், இருபால்-இரண்டருகும், பொலிந்துதோன்ற-விளங்கித்தோற்றம்படி; சாவடிவில-சோலைசெய்தருத் துள்ள, கற்பகம்போலநின்று-கலப்பசம்போலேநின்று; கலந்தவர்கட்கு-தனனேபோல லாவதவமுதையுமாகப் பற்றினவர்களுக்கு, அருள்புரியும்-வேண்டிற்றுத்தரும்[யிரு] கருத்தினுளை - திருவுள்ளத்தையுடையனாய்; சே-சிவந்த, அடி - தருவடிகள், கை- திருக்கைகள், திருவாய - திருப்பவனம், கண் - திருக்கண்கள், சிவந்த - ஒலி- திருப்பீதாம்பரம், இவற்றையுடையதாய், செம்பொன்செய்த - அழகியபொன்பொ ன்ற, திருவுருவமானுன்றன்னை - வடிவடிக்கையுடையவாயிருக்கிறவனே; திவடிவில- அக்கவார்ணனான, சிவன் - நுதலையும், அயனபோலவார் - பரஹ்மாவையும்[உய்] போலே, ஸாபாநுகர்ஹஸமர்த்தா, மன்னு - நித்யவாஸமபண்ணுகிற, திருக்கா வலூராதனுள் நான்கண்டேன்.— ... .. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூவடிவில்தயாஜி) அழகியவடிவையுடைய ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியும், பெரியபிராட்டியாரும், இவர்களுடனே, கடராழியும் சங்கும் மிகுத்துத்தோன்ற. (காவடிவில்தயாஜி) கல்பகச சோலைபோலே நின்று

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(தூவடிவில்தயாஜி) ஹேயப்ரத்யங்கமான ஹ்ம ரஹத்தையுடையளாய் ஹ்ருமியைத்தனக்கு பரகாரமாகவுடையளாய் அதுக்கவிமாநிநியான ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டி, தாமரைப்பூவைப்பிடிப்பாக வுடைய பெரியபிராட்டியாரோடேகூட; இச்சேர்த்திக்கு ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான லிவ்யாயுயங்கள், உந்ஜ்ராஜித்யர்கள் சேரவுஜித்தாப் போலே விளங்கித்தோற்ற. (கூடரித்யாஜி) ஒருகல்பகதரு பணாத்ராப் போலேயாய்த்து பிராட்டியாரோடே லிவ்யாயுயத்தை யறித்தாவிரு க்கும்படி. (காவடிவில்கற்பகமேபோலநின்று) தனிக்கற்பகமன்றிக்கே, சோலைசெய்திருப்பதொரு கல்பகம்போலே நின்று. அதாகிறது - ஸர்வாபேகூதித்ப்ரஜனாயிருக்கும்படி.

பிராட்டியாரோடேகூடச்சேர்த்தியைக்கடாகூதித்த ஆயுஸமாயியைத்திருவுள் ளம்பற்றிக் கீழொருதாத்தப்ரயமருளிச்செய்து, ஆஹரணஸமாயியால்வந்த ஹோத்ய தையைத் திருவுள்ளம்பற்றி மேலைக்கடாகூதித்தத் தாத்பர்யாஹரமருளிச்செய்கி ருர் (ஒருகல்பகதருவித்யாஜி.) தனிக்கற்பகம் - தனிக்கோப்பாயிருக்கும் கல்பகம், சோலைசெய்து-சோலைபோலேதழைத்து.

மூ.— வாரணங்கொளிடர்கழந்தமாலே நீல

மரதகத்தை மழைமுகிலேபோல்வான்றன்னைச்

சீரணங்குமறையாளர் நிறைந்தசெல்வத்

திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேனென்று

வாரணங்குமுலைமடவார மங்கைவேந்தன்

வாடகலியனொலி யைந்துமைந்தும்வல்லார

காரணங்களாலுலகம் கலந்தங்கேத்தக்

கரந்தென்றும்பரந்தானைக் காண்பர்தாமே.

க0.

ப - னா. - வாரணம் - ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான், கொள்-கொண்ட, இடர் - துக்ரீய கதிசை, கழந்த - சீபாகசின, மாலே - ஆபரிதவ்யாமுத்தனாய், நீலம் - கருநெய் சலையம், மரதகம் - மரதகமணியையம், மழை - குளிர்ந்த, முகில் - மேகத்தையும், போல்வான்றனை - போன்ற வடிவமுடையது என ஸர்வேஸ்வரனை, அணங்கு- எல்லாரும் விரும்பும்படியான, சீர் - ஆத்மகுணங்களுடைய, மறையாளர் - பரா ஹ்மணா, நிறைந்த - திரண்ட, செல்வம் - ஐஸ்வர்யத்தையுடைய, திருக்கோவலூ ரதனுள் - திருக்கோவலூரில், கண்டேன் - என்ம - காணப்பெற்றேனென்று; வார் - கச்சு, உணிந்த, அணங்கு - அழகிய, முலை - ஸ்சந்தங்களையுடைய, மடவார் - ஸ்தர் களந்திறந்த, மங்கை - தருமங்கைக்கு, வேந்தன் - ராஜாவாய், வார - விரோதி ஸ்ரீரஸாத்மகருபபரிகரமான வரையுடைய, கலியன் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, லலி - ஸ்ரீரஸத்தாப்பங்களையுடைய, ஐந்தம்ஐந்தம்-பத்தப்பாட்டையும், வல்லார் - கருவல்லவாகன்; உலகம் - ஸர்வத்தினுள்ளார், காரணங்களால் - ஐஸ்வர்யம் தொடக்கமான புருஷார்த்தந்தன்பெறுகைக்கார, கலந்து - திரண்டிறந்த, ஏத்த- ஸ்தோத்திரபூவகமாக ஆஸ்வரிக்க, ஸாலவ்யாயிராயிருக்கச்செய்தேயும், கரந்து- ஒருவாகுகம் காணவொண்ணாதவனுய், எந்தும்பரந்தானை - எந்தும்புக்கு வ்யா பித்துத்திறந்நிறைவரந்தானை, காண்பர் - காணப்பெறுவரென்குறார். (க0)

தன்னைச்சேர்ந்தார்க்கு வேணநிவதெல்லாம்கொடுக்கும் திருவுள்ளத் தையுடையவனை. (சேவடியித்யாதி) சிவந்த திருவடிகள், திருக் கைகள், திருப்பவளம், திருக்கண்ணன், சிவந்தபிதாம்வரம். (செ ம்பொன்செயித்யாதி) “ருக்மாஹம்” “பொன்னிவர்” என்கிற படியே - அழகிய பொன்னில்புகரை வடிவாக வகுத்தாப்போலே யிருக்கிறவனை. (திவடிவிலித்யாதி) அத்திவர்ணனான ரூபனையும் ஸ்ரஹ்மாவையும் போலே ஸாபாதுஸ்ரஹஸமாயர் மன்னும் திருக் கோவலூர். ... .. கூ.

(கலந்தவரித்யாதி) “நாங்கொங்களுடைய ரகசுணத்துக்குக்கடவோ மல்லோம், நீயேகடவாய்” என்று, தன்னைபார்த்திருக்குமவர்களுட னு பக்கலிலே மிக்கப்ரஸாஷத்தைப்பண்ணும்படியை மனோரயிக்குமவனை.

(சேவடியித்யாதி) “அருள்பண்ணிவிட்டால்தான்விடலாமோ இவ வடிவைக்கண்டால்.

(திவடிவிலித்யாதி) அம்ரி, கண்ணுக்குத்தோற்ற வடிவு கொண் டாப்போலேயாய்த்து அவர்களிருப்பது. அங்குள்ளார், ஸகீஷ்ட ஸ்ர ஹாரங்களையும் தாங்களே பண்ணவல்லரென்கை. ... .. கூ.

... .. க்க, இவர்களும் அதுக்கிசைந்து நெஞ்ச லந்தவரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்குறார் (நாங்கனித்யாதி.)

சிவந்ததிருவடிகள் முதலானவையுடைய, “ருக்மாஹம்” “பொன்னிவர் மேனி” என்கிறபடியே - அழகிலும் பொன்னிற்புகரைவடிவாக வகுத்தாப்போலே யிருக்கிறவனை என்று ஸஸ்வராயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்குறார் (அருளித்யாதி.) ... ..

பத்தாம்பாட்டு. (வாரணங்கொளியாடி) ஸ்ரீமஜேந்ஜ்ரன் ஐயத்தவர்களைப் போக்கின ஸர்வேஸ்வரனை ; நீலம்போலவும் மரதகம்போலவும் மழைமுகிலும் போன்ற வடிவழகையுடையவனை. (சீரணங்கித்யாடி) நன்றானவேடித்தை யுடைய ஸ்ராவணமணர் மிக்கஐஸ்வர்யத்தை [நு யுடைய திருக்கோவலூரிலே கண்டேனென்று. (வாரணங்கித்யாடி) கச்சார்ந்த அழகியமுலைமடவார் திருமங்கைக்கு ராஜாவான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டையும் கற்கவல்லார். (காரணமித்யாடி) ஐஸ்வர்யாடி புருஷார்யங்களுக்குவந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி ஸர்வவ்யாபியாய், “அனூர்பவஹ்ஸ்வ தத்ஸர்வரவ்யாப்ய” என்று வ்யாபித்துநிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் திருக்கோவலூரிலே காணப்பெறுவர். ௧0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (வாரணமித்யாடி) பிறர்க்கு இடரைவிளைக்கக் கடவதான அது கொண்டவிடரைப்போக்கி அதின்பக்கத்திலே வ்யாழ்மயனானவனை. (நீலமரதகத்தை) அதினுடைய விடாயடங்கலும் போமபடி குளிரவாழ்ந்துகொடுகின்றபடி. (சீர்த்யாடி) ஆத்மமூணங்களாலே தங்களை விரும்பும்படியிருக்கிற ஸ்ராவணமணர் தரண்ட ஐஸ்வர்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற. (திருக்கோவலூர்தனுள் கண்டேனென்று) அது காதப்பயனம்போயன்றிக் கே. (வாரணங்கித்யாடி) முலைக்கு ஆவரணமான கச்சத்தான் நிறம்பெறும்படி முலைபடைத்தவர்கள். அனங்கென்று - விருப்பத்துக்குப்பேர் ; அழகுக்கும்பேர். தன்னழகேயன்றிக் கே, முலைக்கச்சால் வந்தவழகையுடைய. (வாளகலையன்) ப்ரதிபக்ஷ நிரஸந ஸ்வலாவமான வானையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் அஹ்வலிக்கவல்லவர்கள். (காரணங்களால்) ஐஸ்வர்யத்துக்காகவும், ஆத்மப்ராப்திக்காகவும், ஹவத்ப்ராப்திக்காகவும், லோகத்திலுள்ளார திரண்டாபுரடிக்க. (காந்தித்யாடி) ஆபுரடித்தபோதே, ஆபுர்தாக்கபே கதித்தத்தைக்கொடுக்கைக்காக எங்கும்புக்கு வ்யாபித்து அந்யைரஃஷ்டனாய், “நம்மை ஆபுரடிப்பாராரோ!” என்று அவஸரப்ராதிஷ்டனாய் நிற்கிறவனைக் காணப்பெறுவர். ... .. ௧0.

அடிவரவு.— மஞ்சு கொந்து கொழுந்து தாங்கு கறை உறி

இருங்கை பார் தூவடி வாரணம் இருந்தன்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.— (வாரணமித்யாடி) “வாரணம்” என்னையால் ஹலத்தவர்களை மருளிச்செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாடி)* வாருக்கு அழகு கொடுக்கிற முலையென்று [நு ஒருயோஜனையருளிச்செய்து, வாராலேவந்த அழகையுடைய முலையென்று யோஜனா மருளிச்செய்கிறார் (தன்னழகேயன்றிக் கேயித்யாடி.) அவஸரப்ராதிஷ்டனாய் நின்ற - அனூர்பாமியை. ... .. ௧0.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதீசுராமானுஜாய நம:.

மற்றும்பத்து - முதல்திருமொழி - இருந்தன். பரவேசம்.

திருக்கோவலூரிலே திருவுலகாந்த செவ்வியுடனே நிற்கிற ஆயலுடைய செவ்வியுடைய உணங்கலையும் வடிவழகையுமது வந்து நின்று கிழிற்றிருமொழியில்; அந்நேரம், “அங்குமாவளிடு வெள்ளிவீரனாந்துசென்ற கவிடமளந்து” என்று அவ்வடிவீடாதே பொய்திருவளித்திபுரத்திலே புகுத்தெய்வநாயகன் வடிவழகையும்

அவ்வோடுவழங்குகுது சிறப்பானவற்றையிட்டுச் சொல்லக்கடவர்களாகத் துச் சுவிகளானவர்கள்; அப்படியன்றிக்கே, யயோனாதுத வாலிகளான அழ்வார்கள் உகத்தா, நின் நிலங்கள்விஷயமாகச் சொல்லுவதில் நாயகனாகக் காணுதவையென்றும்படி யெங்கனேயென்றால்; அவர்களுடைய ப்ரோமத்திக்கு அவையிலல்லாமையெக் கொள்வதற்கு; அவ்வுத்தரன் விஷயஞ்ஞாநுக்கச்செய்தேயும் அல்லாதவர்களுடைய புகழாகக் கருகாட்டியும் குபவாணயத்தோற்றமுமிறே ப்ரோமத்தாலே; அப்படியே இவர்களுக்கப்புகு அவயியில்லாமையாலும், சொன்ன சொன்ன வேற்றமெல்லாம் பொறுக்கும்படி ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகச் சொல்லுகையாலும், இப்படியாகையிலொரு தட்டில்லை. காரணமான ப்ரோமத்திக்கு அவையிலல்லாமையாலே, அதின் கார்யமாய் வசமடையுமெல்லா முண்டாக்கக்கொரு குறையிலையிறே.

ரீதோரணபரமரண பல்லவனுங்குட ஆபுரிக்கலாம்படி பரமேசுவரனினையிலே ஸந்திவந்தனைபடியை யதுஸந்தித்தார்; அங்குள்ளதற்கே, ஸத்த்வதித்தாய் ஸ்வவரணஸ்வாபுரமோலிதமான கர்மங்களைவரணவந்தவாராபகமெய்யோமாறுதே அதுஷ்டிக்கும்ஸ்வாஹ்மணத்திக்கு உபாஸ்யவரண்கொண்டு திருக்கோவலூரிலே ஸந்திவந்த னுபபடியை யதுஸந்தித்தார்; தேவர்களுக்கு அத்தாயாமி என்கிற உபாஸ்யவிதேவதந்தைப்படுவாரி அவ்வோடுவழங்குளாலே ஆபுரிக்கையன்றிக்கே, அவ்வந்தனையே ஆபுரிக்கும் அதுகூலர்க்காக; ஜமத்திக்குகாடாதிதகமாகவுண்டாம் ப்ரளயத்தைப்போக்கி நோக்குமாப்

இருந்தன் பரவேசம்.— கீழ்த்திருமொழிகளிலும், மேல்த்திருமொழிகளிலும், இத்திருமொழிகளிலும் திருபதிகளுக்குச் சிறப்பிட்டுச்சொன்னதுக்குக் கருத்தை ஸங்காபுரவகமாகவருளிச்செய்குரர் (அவ்வோடுவழங்குக்கியாதி.)

கீதிரணநி தருமொழிக்கோந் இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதயருளிச்செய்கிறார் (ரீதோரணத்தாய்; ராஜஸரையும் ஸாகாஜாந்ஷ்டாயுருக்கிற விவர்களுக்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கிற ஸுலவச்சுலவதுலவத்திற்காட்டியும், அதுகூலர்க்கு முகங்காட்டித்திடத்தல் இவர்களுடைய தானுதுலவக்கை பரமப்ராயமென்று, திருவயிற்றிபுரத்தத்தெய்வநாயகனை யதுலவக்கிறாரென்று திருவுள்ளுளம். (அதுகூலர்க்காக) என்றதிக்கு, (நிற்றுவிடமாகையாலே) என்றத்தோடந் வயம். இங்கு, அதுகூலரென்றது - இத்திருமொழியிலுதுஸந்திக்கப்படுகிற வண்டிகள், குரக்கினம், அன்னம், சோலைகள் முதலானவையெல்லாம்; ஸ்வாபுரேயத்திலே, ஸாவதர்களைன்று திருவுள்ளம்பற்றி, “இருந்தன் மாநிலம்” இத்யாதி யைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (சுறத்துக்கியாதி.)

மூ.—இருந்தண்மாரிலமேனமதாய் வளைமருப்பினிலகத்தொடுக்கிக்
கருந்தண்மாதல்கண்டுயின்றவனிடம் கமலநன்மலர்ததேற
லருந்தியின்னிசைமுரன்றெழுமளிகுலம்பொதுளியம்பொழிலுடை
செருந்திராண்மலர்சென்றணைந்துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே. க.

ப - ரை.—இருந்தண் - மிகக்குளிராத, மாநிலம் - பெரிய புயிசை, பரளயங்
கொண்டவன்று, ஏனமதாய் - வராஹருயிராய், வளைமருப்பசத்தின்ல - வளைந்த
கொம்பினிடத்திலே, ஒடுக்கி - அடக்கி; பின்பு, கருந்தண்மாதல் - கருத்தக்குளி
ர்ந்த பெருங்கடலில், கண்டாயின்றவன் - யோகந்தன்மையெழுந்தவனாகத் தோன்றி
வாஸஸ்தாநமாவது; - சமலம் - சாமலாயினது, நல் - அழகிய, மலர்ப்புற - ஸ்ரீ
டான, தேறல் - தேனை, கருந்த - பராமபண்ணி, இன்றிசை - இனிமரகத்தை,
முன்று - பாடி, எழும் - சுத்தமாரின்றுள்ள, ஸ்ரீமலம் - வணக்கம் - டங்கல்,
பொதுளி - திரண்டு, அம் - அழகிய, பொதுவாடை - சோலைக்குடைய, செருந்த -
செருந்திமரத்தின், நான்மலர் - கப்போசலந்த பனில், கண்ட - கண்ட - கண்ட
க்கிட்டி, உழிதரு - ஸஞ்சரிக்கி, திருவயிந்திரபுரமே - திருவயிந்திரபுரமென்றும்
திவ்யதேசமேயாம். ... .. (2)

ஆபத்துவதவாழி ஸ்ரீமலம்மேயு மதுவந்தித நந்திபுரமேயு - இவ்வ.

முதற்பாட்டு. (இருந்தண்மாரிலமதாய்) பெருமருப்பினிலகத்தொடுக்கி
ஹ்மியை பரளயங்கொண்ட, வராஹ ருயிராய்க்கொண்ட

போலேயும், நித்யஸூரிகளுக்கு வடிவரூபமாகப் பண்ணுகைக்குத்தக்கொ
க்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமாப்போலேயும், அப்படிப்பட்டவன்
தன்னை “இவனின்வளவிறுப்பினால்” என்ற நினைப்போடு பாரிட்டு
கித்து பரதிபத்திபண்ணலாய்ப்படி தனக்குள்ளேதான் இவர்களுக்குக்
காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்களாகையாலே, அவ்வாறுத்த
பரப்பயமென்று ஸ்ரீமலம்பண்ணி, அந்தைப்பெரியமலர்ப்புரம்.

முதற்பாட்டு.—(இருந்தண்மாரிலம்) மாநிலமென்று - ஹ்மியைப்
பரப்பைச்சொல்லுகையாலே, தட்பந்தாலே - ஹ்மியைஹ்மியோப
ரண ஹ்மியையாக பரவாமலிருக்கும்படியாய், திருநாமமால் அடில்
பெருமையாய்க்கிடக்கிறது. இதைப் பரளயங்கொண்டவிடத்தில்[நடு]
வேதநர்க்குறுப்பா மாகாரமேயாய்த்துத் திருவுள்ளத்தில் பட்டுக்கிடக்
கிறது.(ஏனமதாய்) காரியம்தெரிந்தவாதே தன்னை அநியமாறிலான்.

“மின்னுமாரியங்கையவன்” என்றத்தைப்பற்ற (நித்யஸூரிகளுக்கிசையார்) அன்றி
க்கே, இத்திருமொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டான “வையமேழுமுன்கு” என்கிறபாட்
டைக்கடாணித்தருளிச்செய்தாரென்னவுமாம். “அடியவர்க்குமெய்யனாகிய” என்
நிறையிருக்கிறது; “தெய்வநாயகன்” என்றிறே அதிலபாசரம். ... *

முதற்பாட்டு.— (இருந்தண்மாரிலம்) அழிந்தஹ்மியில் ஹ்மியாழிகளு
ண்டாகக்கிடமோவென்ன வருளிச்செய்குற (இத்தையித்யாடி) பரளயத்துக்கு
முன்புள்ள ஆகாரம் ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தேகிடந்ததென்று திருவுள்ளம்; எம்பெ
ருமான்திருவுள்ளத்தில் கிடந்ததென்னவுமாம். காரியம் தெரிகையாவது - பரள
யங்கொண்டஹ்மியையெடுக்க விசாரிக்கை.

வளைந்ததோட்டினிடத்திலேயொடுக்கி. (கருந்தணித்யாடி) கருமை-பெருமை ; மாவும் - பெருமை : மிகவும்பெரிய திருப்பாற்கடவிலே கண் வளர்ந்தவனிடம். (சுமலமித்யாடி) அழகியதாமரைப்பூவில் மயப்பாநம் பண்ணி நல்ல இசையைப்பாடி வண்டுகள்திரள். அளி-வண்டு. [ருகுலம் - அதின் திரள். பொதுளி - செறிவு. செறிந்து, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருந்த வராஹவிம்சரஹத்தை பரிமரணித்தான். வளைந்தகொம்பிலகவாயில் ஏகதேசத்திலே அடக்கினான். இத்தால்-ரட்சியத்தினாலல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பைச்சொன்னபடி. இது ஸாக்ஷிதமென்று திருவுள்ளத்தேபட்டவாறே (கருந்தணித்யாடி) [மிகடல்கள்தோறும் கண்வளர்ந்ததற்கும் என்னொரு ப்ரமாணப்ரவிய்யியுண்டு ; அக்காலே, “உவர்க்கும் கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்கிற படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, திருப்பாற்கடல்தான் மஹா வராஹத்தினுடைய மூளம்விலே நுகளாய்க்குழம்பித் தன்னிறம்போயித்தென்னவுமாம்.

(சுமலமித்யாடி) தாமரைநிறுடைய செவ்விபெற அலர்ந்த விலசுணமானபுஷ்பங்காலே வளர்க்கானவைபுகு மயப்பாநத்தைப் பண்ணும் ; கருத்தே கடடனையாக மயப்பாநத்தைப் பண்ணுகையாலுண்டான பரித்பரகர்வுக்காலே, இனிய இசையை முரலாகிற்றும் - செவியப்பாநிடைக்காக அளத்திவையாற்றிதும். உள்ளுப்புக்க[உயிர்ப்பாயம் இருந்தகிடத்தி லிருக்க லொட்டாமையாலே, கொண்டு விளர்ந்தெழுநிற வண்டுகளினுடையஸூஹமானது, தாமரையிலே மயப்பாநம் பண்ணச்செய்க்கே, பின்னையும் வரபலாதிசயத்தாலே செருந்தியிலேபொம் மயப்பாநம்பண்ணுவதாகநினைத்து அதினதேன் வெள்ளத்தை யதுஸந்தித்து ; விண்ணாகத்திலிழவார் கைகோத்துக் கொண்டழிய அளந்திரளபார்த்திருப்பாறைப்போலே ; (பொதுளி) வண்டுகள்வந்து செறியுமளவுமருந்து, அவைநிரண்டவாறே, டிரஸநீயமாகப்பூத்த, பொருடானுடே - சோலையினுள்ளே, செருந்தியினுடைய செவ்விப்பூவிலே சென்றுகிடும்.

“எனமாய்” என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, “அதாய்” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்குரர் (நீருக்குமித்யாடி.) மேலுக்கவதாரிகை (இதுவித்யாடி.) * கருமை - பெருமையாக்கி நஞ்ஜியர்வ்யாக்யாநம்பண்ணியிருந்தாலும், ப்ரஸிய்யப்ராஹரயத்தைப்பற்ற கறுப்பையே விவக்ஷித்தருளிச்செய்குரர் (கடல்கள்தோறமித்யாடி.)

சுமலம் - தாமரையுடைய, நல் - விலகணமான, மலரில், தேறலை - தேனை, அருந்தி - பாநம்பண்ணி, இனிதானஇசைமுரன்று எழாரின்றுள்ள, அளி - வண்டுகளினுடைய, குலம் - ஸமுஹமானது, பொதுளி - திரண்டு, அழகியபொழில் நடுவே, செருந்தி என்கிறவகைவிசேஷத்தின் நாட்பூவில்சென்று கிட்டி ஸகூரியாகிற்றுகிற திருவயிர்திரபுரமென்று ஸஸ்பார்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்குரர் (தாமரையினுடையவித்யாடி.) விவரணம் (செவியித்யாடி.) செவிப்பாடி - செவிக்கினிதாகப்பாடுகை.

மூ.—மின்னுமாழியங்கையவன் செய்யவளுதைநுகிருமார்வன்

பன்னுநான்மறைப்பல்பொருளாகியபரனிடம் வரைச்சாரல்
பின்னுமாதவிப்பந்தலிப்பெடைவரப் பிணியவிழ்கமலத்துத்,
தென்னவென்றுவன்முன்னிசைமுரல்தரு திருவயிந்நிரபுரமே.

ப - ஸர.—மின்னும் - மினனுகின்றான், ஆழி - தருவாழியை, ஆம்-ஆழியை,
கையவன் - திருக்கையிலையுடையனாய், செய்யவன் - பெரியபிரட்டியார்,
உறைதரு - “இதையும் - அசலசில்லென்” என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமார்
வன் - திருமார்வையுடையனாய், பரலமறை - நான்குவகைப்பட்ட வேதங்களால்,
பன்னு - சொல்லப்படும், பல்பொருள் - பதார்த்தங்களைப்பெரிதும், துக்க-தனது
க்குப் பரகாமாசவுடைய, பரன் - ஸர்வஸ்வமாத் பரன், இடம் - ஸ்வராமாயை,
வரைச்சாரல் - மலைப்பக்கங்களில், பின்னும் - நெருங்கியிருந்துள்ள, மாதவிப்பாத
லில் - குருக்கத்திப்பந்தலிலே, மதுபாகம் பண்ணுவதற்கு, வன் - வன்மையான
னவை, பரையறோவந்தாலை ஒளிந்தக்கொண்டிருக்க, பெடை - தங்கப்பெடை
கள், வர - வருகைக்காக, பிணியவிழ் - அடர்வியுழை, கமலத்து - தாமரைமலரில்
புக்கு, தென்னவன்-தென்னு! தென! என்று, இன்னுசைமுரல்தரு - இன்னுசை
பாடாநின்றான், திருவயிந்நிரபுரமே— ... .. (உ)

அழகிய பொழிலில், (செருந்திருநான்மலரித்யாதி) செருந்தியிற்செவ்விப்
பூவிலேசென்று சேர்ந்து மடபாபாபண்ணி ஸங்குறிக்கிற திருவாய்

(பொதுளி) திரண்டிருந்து - உழிதராநிற்கும், தாமரைப்பூவிலாசை
யாலே யிழிந்து மடபாபும் பண்ணினவன்மீதும், செருந்தியில் மடபா
வெள்ளத்தையதுஸந்தித்து விவாரியாதேயிழிந்து, அகப்பட்டுக்கொடு
நிற்குமது காரியமல்ல என்றுபார்த்து, மின்னாகத்திழிபுஅஞ்சி கரை
நிலேநின்று உலாவுவாரைப்போலே, செருந்திப்புவைச சென்றுஉரு
கிட்டி அநிலிழிய அஞ்சி கரையிலேநின்று இதஸ்தருஸைகூடியாநிறகு
மாய்த்து. (பொதுளி) செயிவு. *பொழிலுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

அவயம்காட்டுகைக்காக மீளவுமருளச்செய்கிறா பொதுளியித்யாதி.) உழிதரு
கைக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறா (தாமரைப்பூவிலித்யாதி;) ஷட்பதைகந்தவாண்
ஸ்ரீவடிவணவர்கள், தெய்வநாயகன்றிருவடித் தாமரைகளிலேதேனைக் குறைவறியு
உண்டு, ஆசையாலே ந்தய.ஸூரிபரிஷ்டத்தினால் * வாஸுதேவதருவின் பாதுமா
மலரில்தேனை - ஷுஜிக்கக்கோலி ஸகரித்துக்கொண்டிருப்பார்களென்று ஸ்வரபடே
சுத்தில் மலித்தவாயும். ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு.— (மின்னித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில்-ஸ்ரீவராஹமாய் ஜயத்து
க்குவந்த ப்ரளயாபந்நிவ்ஜித்தியைச்செய்து கண்ணுறங்குக்கிடந்தவனவந்திருக்கிற
விடமாகையாலே ப்ராப்யமென்றதுஸந்தித்தார்; இதில் - ஸர்வஸ்வமாத் பரன்வர்த்
திக்கிறவிடமாகையால் ப்ராப்யமென்றதுஸந்தித்தாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டு. (மின்னுமியாடி) மின்னாநின்ற திருவாழியை
க்கையிலேயுடையவன் ; செய்யவருண்டு - பெரியபிராட்டியார், உறை
கிற திருமார்வையுடையவன். (பன்னுமியாடி) நான்மறையாலும்
சொல்லப்பட்ட படியுங்கனையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகா
ரியாய், ஸர்வஸ்மாத் பரானுவனிடம்; - (வரைச்சாரல்) மலைச்சாரல்.
மலைப்பக்கம். (மின்னுமாதியித்யாடி) நெருங்கித் தன்னிலே பின்னி

இரண்டாம்பாட்டு. -- (மின்னுமியாடி) ஸர்வேஸ்வரத்வலக்ஷண
மாகிறது - திருவாழியைக்கையிலே வலியாதேபிடித்தல், லக்ஷ்மீபதி
யாதல், வேஷைகஸமயித்யமனாதல், இவையாய்த்து ; இவையுமுன்று
புரணாகியு. (மின்னுமாதியங்கையவன்) மேவத்திலே மின்னிநுப்
பொலேநருக்கிற திருவாழியைக்கையிலேயுடையவன். (செய்யவளித்
யாடி) அந்த மின்கொடிதான் ப்ரஜேஸாதரத்திலே தழுவிநுப்போலே
யாய்த்து பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையனயிருக்கும்
படி. (பன்னித்யாடி) பரந்துநாலுவகைப்பட்ட வேடித்தில் அவ்வோ
ஷிடங்கள் தோறும் சொல்லப்பட்ட படியுங்களடங்க தனக்குச் சீரதயா
ப்ரகாரமாய், தானொருவனுமே ப்ரகாரியாயிருக்கையா லேஸ்வஸ்மாத்
பரானுவன். “வேஸஸ்வஸாவாஹமேவவேடிய” என்றானிதே.
“ஹ்ரிஸ்வதே” “அஸ்யேஸாநா.”

• (வரையித்யாடி) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியில் ப்ரணய[உல
லஹம் மாருதே செல்லுமாப்போலேயாய்த்து அங்குத்தை திரயக்
குக்கநுடைய யபக்கையும். மலையின்பாய்நுத்தில் நெருங்கப்பட்டிரு
ந்துள்ள மாநகரிப்பந்தலிலே மயப்பாநம்பண்ணவிழிந்த வண்டிகளா
னவை, தன்னில்தான் ப்ரணயரோஷத்தாலே “நீ, நான்” என்ன ;
அவ்வளவிலே பேடையானது, “இனி நீ ஜீவிக்கும்படி யெல்லாம்
நான் காண்கிறேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, மாதவியிலே செறிய
ப்பூத்த புவினிலே புக்கொளித்தது ; அத்தையொழிய அரைக்ஷணம்
ஜீவிக்கமாட்டாமையாலே, “ரைவடிஸாந” “நஜீவேயம்” என்று
படுமிதே சேவல் ; அப்படி நோவுபட்டி, எல்லாஸாயநங்கனையு மறு
த்தித்து,

“மின்னுமாடி” இத்யாடிக்கு வ்யுத்த்ரமேணப்ரமாணப்ரஹ்ஸம் (வேஷைநி
யாடி) ; “வேஷை” என்கிறபன்மையால் - ஹேஷஸ்ருதி, அஹேஷஸ்ருதி, வடிக
ஸ்ருதி எல்லாம் சொல்லுகையால், “பொருளாகிய” என்றதக்குப்ரமாணமென்று
கருத்த. (அஸ்யேஸாநா) என்றவநகரம் “ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாநித்யஸ்ரீரஜயஸாஸ்ய
வதோயிருவா; தமஸு; பரமோயாதாஸவ்வக்ரஹ்ஸாயா;” என்றததுஸந்யேயம்.

“உறைதிருமார்வன்” என்னவமைந்திருக்கவும், “தரு” என்கையாலே - ப்ர
ணயகலஹம் மாருதேசெல்லுகைவியமென்று இத்தைத்தீஷ்டாநமாக்கி, பெ
டைவரும்படி இன்னிசைமுரலாநிற்கும் என்றதக்குத் தாத்பர்யமருவிச்செய்கிறார்
(பிராட்டியுமியத்யாடி). ஸாயநங்கனையுமென்கிறது - ஷுதப்ரேஷணாநிபபண்ணி
யென்றபடி.

மூ.—வையமேழுமுண்டாஸிலைவையியமாயவ னடியவர்க்கு

மெய்யனுகியதெய்வநாயகனிடம் மெய்தருவரைச்சாரல்

மொய்கொள்மாதவிசெண்பகம்முயங்கிய மூல்யைங்கொடியுடச்
செய்யதாமரைச்செழும்பணைதிகழ்தரு திருவயிந்திரபுரமே. 1.க.

ப - கரை.— வையம்ஏழும் - கீழ்ஏழுலோகங்களையும், உண்டு - அமுதசெய்து, ஆல்லை - வடதளத்திலே, வையிய - பள்ளிகொண்டருளின, மாயவன் - ஆர்ச்சரிய ஸக்தியுத்தனும், அடியவர்க்கு - தனக்கேல்லாவடிமையும் செய்யுமவர்களுக்கு, மெய்யனுகிய - தன்னையுள்ளபடி காட்டிமவனுன, தெய்வநாயகன் - தெய்வநாய கனுக்கு, இடம் - இடமாவது; - மெய்தரு-எம்பெருமான்திருமேனியின்மார்ச்சிடு வத்துக்குத்தக்க, வரைச்சாரல் - மலைப்பக்கத்தில், மொய்கொள் - ஓர்ருங்கயிரு ந்துள்ள, மாதவி - குருக்கத்தியானது, செண்பகம் - செண்பகக்கூழை, முயங்கிய - தழுவின, மூல்யை - கிரீஜலப்ரதேசத்தில், அக்கொடி - முல்லைக்கொடியானது, மது - அசைய, அத்தாலே, செழு - செழித்த, பணை - நீர்நிலங்களையுடைய மருதநிலத் தில், செய்யதாமரை-செந்தாமரை, திகழ்தரு-ஒளியெய்தரு, திருவயிந்திரபுரம்—.

குருக்கத்திப்பந்தலிலே பெடைவர, ஈட்டவிறுசுமலந்து மாயபாகம் பண்ணி, “தென்ன, தென்ன” என்று நல்ல இசையைப்பாடியெழுதிரு திருவயிந்திரபுரமே. ... .. 2.

பல்பன்னிரண்டும் காட்டினவிடத்திலும் அதுக்குக் கேட்டதில்லையா ய்த்து; “இனிச்செய்வதென்” என்று பார்த்து, “வையியப்போக மாட்டாது, நாம் படுவதுகாண மறைந்தவித்தனே, நம்மிடற்றோசை யாலே முகங்காட்டுவித்துக்கொள்வோம்” என்றுபார்த்து (பின்னாமா தவிப்பந்தலில்பெடைவர)அதிலேபுக்க பேடையானது, ஊடல்தீர்த்து வந்து முகங்காட்டும்படி அப்போதலர்க்க செவ்வித்தாமரையிலே போய்ப்புக்கு, தென்ன! என்று ஆளத்திவைக்கத்துடங்கிற்றாய்த்து. நக்குண்டார் நாவெழாரிறே. பாடப்பதைதிருமென்பதிறே; “பேதை நெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை” என்னக்கடவதிறே. ... .. 2.

பல் பன்னிரண்டும்காட்டி என்றது - கெஞ்சியுமென்றபடி. செஞ்சும்பாது, பதினாம் என்னுதே, பன்னிரண்டு என்றது - மந்தலம்சுதலையிலும் நானு தோற்றுகிறது வியப்பமாகையால் அயிகமாகத்தோற்றவது பன்னிரண்டேயெழுந் தன்கை. (அப்போதலர்க்கதாமரையிலேபுக்கு) என்றதுக்கு - எவ்கும்தேடித்திரிந்து காணுமையால் நாக்கொட்டிக்கிடந்தது, பாடும்போது நாக்குநனைக்கக்கண்டு அவித்தாமரையில் போய்த்தென்று கருத்து. கெஞ்சினால்வராதது பாடினால்வரு மோவென்ன? அருளிச்செய்கிறார் (நக்குண்டாரித்யாடி.) நக்குண்டார் - கிணிக்சா ரம்பெற்றவர்கள். நாவெழார் - குற்றம் சொல்லமாட்டார். இத்தால் - “தஸ்மாத்தா யகம்ஸ்த்ரியகாமயஜே” என்கிறபடியே - ஊநரஸம்கேட்கில் குற்றம்சொல்ல மாட்டாதேவருமென்றதாய்த்து. பாடப்பதைதிருமோவென்ன (பேதையித்யாடி).

மூன்றும்பாட்டு.— (வையியித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிற்கொன்ன பரதவத்தை தக்காய்மான அவுடிதவடநாஸாமர்யமுவேந அதுவவிக்கொன்றுஸந்தி

வரைபடக்கர்த்து.

என்கடிதுமே பாக 14 எனருநீந

யினதனை! நித்ய சிவா நித்யமா யிந்நதுளாள் மலையின் பாயஞ்சுததமேல.

புத்தாரம் - ஸவலாவம்.

படைத்தரப்பினத்தை.

மாறுகொண்டென்றெதிர்த்த வல்லவணன்மன்மார்வகமிருபிளவாக்
கூறுகொண்டவன்குலமகந்நின்னருள்கொடுத்தவனிடம் மிடைந்து
சாறுகொண்டமென்கரும்பிளங்கழைதகைவிசும்புற மணிநீழல்
சேறுகொண்டதன்பழனமதெழிறிசழ் திருவயிர்திரபுரமே. 14.

ப - ரை.—மாறுகொண்டு - நான் ஸத்தருள்கொண்டு, உடன்று-கொயித்து,
எதிர்த்த - எதிரிட்டிவந்தவனாய், வல் - தேவர்களுடைய வரத்தாலே மிக்கபலத்தை
புடைய, அவுணன் - ராகுலனை விரண்மனது, மார்வகம் - மார்வானது,
இருபிளவா - இரண்டிபிளவாம்படி, கூறுகொண்டு-கூறுசெய்து, அவன்குலமகந்-
அவனுடைய குலபுத்தரனை பரஹ்லாதாழ்வானுக்கு, இன் அருள்கொடுத்தவன்-
நல்ல அருள்செய்தவனுக்கு, இடம் - இடமாவது; - மிடைந்து - ஒன்றோடொன்று
நெருங்கி, சாறுகொண்ட - ஸாரமானதுபெருகரிந்துள்ள, மெல் - மீர்துவான,
கரும்பு - கரும்பினுடைய, இளங்கழை - குருத்தின்முனியானது, விசும்பு - அகா
ஸத்தை, உற - கிட்ட, தகை - அத்தாலேதகையப்பட்டிருப்பதாய், அக்கரும்பினு
டைய, மணிநீழல் - அழகியநிழலையுடைத்தாய், சேறுகொண்ட-கருப்பநகர்முடிலே
வெள்ளமிட்ட சேற்றையுடைத்தாய், தண்-குளிர்த்த, பழனமது - நீர்க்கலங்களின்,
எழில் - அழகு, திகழ் - ஒளியிடுகிற, திருவயிர்திரபுரமே.— ... (ச)

(மொய்யித்தயாடி) அழகுபிக்க குருக்கத்தி, அப்படிப்பட்ட சென்
பகத்தைத்தழுவிய முல்லைக்கொடியாட. (செய்யதாமரைபித்தயாடி)
அழகிய செந்தாமரையையுடைய அழகியநாநிலங்கள் விளங்காநில
துள்ள திருவயிர்திரபுரமே. ... .. ௩.

(மொய்கொளிய்யாடி) மொய்யென்று - வலிக்கும், செறிவுக்கும்பேர்.
இங்கு, செறிவாய் - நெருங்கியிருந்துள்ள குருக்கத்தியானது, சென்
பகத்தைச்சென்று சட்டிக்கொண்டது; முல்லைநிலத்திலே அந்தக்
கொடியானது சாற்றாலே அசைய, மருதநிலத்திலுண்டான தாமரை
களி லலருமளவாய்நின்ற பூக்களானவை இக்கொடி அசைநிற கயிறு
ப்பட்டு அவரநிற்குமாயிற்று. சிவந்த தாமரைகளையுடைத்தான நா
நிலங்களிலே உஜ்ஜ்வலமாகநின்றன. (திருவயிர்திரபுரமே) அவை
புதிதங்களைவிடப்பித்தும் அவற்றிதரச்சுணம் பண்ணுமாப்போலே,
விரும்பமான லேசத்தில் அலையிரண்டையும் எகசாஸத்திலே கிட்டி
அதுவவிக்கலாம் லேசமாயிற்று. ... .. ௩.

மொய்கொள் - நெருங்கியிருந்துள்ள, மாதவியானது, சென்பகத்தை, முயங்கிய-
தழுவிய, முல்லை - முல்லை நிலத்திலே - நீர்ஜலப்போரத்திலே, அங்கொடியானது-
அக்கொடியானது - முல்லை என்ற ஸங்கத்தாலே சொல்லப்பட்ட கொடியா
னது, ஆட, அத்தாலே, செழும்பணியில் - மருத நிலத்தில் - நீர்நிலத்தில், செய்ய
தாமரை - திகழ்தரு திருவயிர்திரபுரமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிக்கெய்கி
ரார் (மெய்யென்றித்தயாடி வாச்யத்தயத்தாலே.) முல்லையங்கொடி - அழகிய முல்
லைக்கொடி, ஆட, தாமரையுடைய செழும்பணியிலே விளங்குகிற என்று அர்யா
கூரமருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தவித்தயாடி.) முந்தினவரத்திலே, குறிஞ்சிநிலமான
மலைச்சார்விலே முல்லைநிலமும் மருதநிலமு மிருக்கக்கூடுமோ என்னும் ஸங்கை
யிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவ்வுதிதங்களைவித்தயாடி.) விரும்பமான லேசத்தில் -
அவையிரண்டுக்கும் விரும்பமானமருதநிலத்திலென்றபடி. ... .. ௩.

காலம்பாட்டு.—(மாறுகொண்டித்தயாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் “அடியவர்க்கு மெய்
யனுகிய” என்றருளிச்செய்தார்; அவர்களை அடியராக்கிப்படியையதலாயித்த
க்கொண்டு, அவனிடம் பாரப்பமென்கிருரென்று ஸந்தி.

நாலாம்பாட்டு. (மாறிய்யாடி) எதிரிட்டெழுந்து. உடன்று - சினத்து, எதிராத. (வல்லவுணனிதயாடி) ஷேவாகளகொடுத்த வரவலத்தையும் ஹுஸைலத்தையுமுடைய ஹிரண்யன்மாறாவு இருபிளவாக் கூறுசெய்து, அவனுடைய சிறுபபின்னே பரஹ்லாடினுக்கு நல்ல அருள் செய்தவனிடம். குலம் - சிறுமையும், திரனும், வஸமும், இவை மூன்றுக குமபோ. “தன்சிறுவனவாயிலோராபிரநாமம்” இதயாடி.

நாலாம்பாட்டு. — (மாறுகொண்டதயாடி) “ஸுஹ்மிஹ்ஸர்வஹுதாநாம” என, நிருகருமவனோடே, “நான்மாறு” என்று வந்தானாயத்து, - “நான்மதரு” என்றுகொண்டு. (உடன்று) “நான்மதரு”[ய] என்று சொல்லாநிநகசெய்தேயும், அகவாயின்னிககேயிருக்கவுமாமிறே; அங்ஙனனறிககே, † அசுவாரில ஷவேஷத்தோடே யெதிரிட்டி முன்னேவந்த. (வல்லவுணன்) ஹிரண்யனுடைய, மதரு என்று வாயாரே சொல்லுநாயும், அதுக்கடியான நெஞ்சில ஷவேஷமும், அதின்மாயமான முன்னேவந்து நிகையும், மூன்றையும் சொன்னபடி. ஷேவாகளுடைய வாததை ஹட்டியாகவிட்டு வளர்த்த மிக்க பலத்தையுடையான ஆஸ்ரபரகூதியுடைய. (மாறிய்யாடி) பரந்த மாரவானது றிரண்டிபிளவாமபடி கூறுசெய்தவன். சிறுத்தோடே பர ஷுறமவந்ததோறின் தோற்றங்கண்டவாறே மெலகி ஷுண; பின்னே றிரண்டி கூறுகநிப பொகட்டானாயத்து. குலவிரோ[உய] பியான ஷரண்யனப்போகி, அவன் குலபுத்தரனுக்குத் தனபேருள அருளாப ஷரணியவன். ஸாவேஸ்வரனருளேயிறே, பிதாவுக்கு பர ஷுபகி. ஷே வாதஸலாயாரைந்து அவனேநோக்குமபடி பண்ணுகிறான்; அதில அந்த வாதஸலமப்போப தானேதாலுமபடி தோற்றநின்றவாறே, தான் தமாபனிலணாயிப புவராவதுதவினாயத்து.

(மட்டையிடியாடி) பொருகாபப்பன் பகையாக அவனிலண்ணியவுற வாயுதகியிவ்வான் ஷுப தனனிலணாயிப புவராவதுதவினாயத்து;

“மாறும” என ஷுஷே, “கொண்டு” என தத்தால் தோற்றின் உட்கருத்தையருளிசெய்கின்றா (ஸுஹ்மிஹ்மிதயாடி.) “உடன்று” சனத்து என்றாய, தாதபாய மருள்கசெட்குறா (எனிய்யாடி.) † சிறுமலித்தவாயுததையதுவடித்துக்கொண்டு * வனமையை உபபாடிக்ஹா (ஹிரண்யனுடையவிய்யாடி வாக்யதவயததாலே.) (படி) என்றவஷுரம், அதுக்குடலாக என்று ஷேஷம். இருபிளவாக்கிவன் என்னவே அமைக்கிருக்க, “கூறுகொண்டவன்” என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சிறுத்ததோடேயிதயாடி.) “குலமகன்” என்கைக்கு ஷஸ்வரன் பிதாவோவென்னவருளிசெய்கின்றா (ஸாவேஸ்வரனருளேயித்யாடி.)

“அவுணன் - குலமகரு இன்னருள் கொடுத்தவனிடம் - திருவயிரதிரபுரம்” என்றதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பெற்றவிய்யாடி.)

† “மாறுகொண்டு” என்று - வாழிகுமம் “எதிராது” என்று - காயிசமும் ஷுஷல்கையாலே, “உடன்று” என்றது - மாநஸம்.

மூ.—ஆங்குமாவவிவேள்வியிலிரந்துசென்றகலிடமளந் தாயர்
பூங்கொடிக்கிணவிடைபொருதவனிடம் பொன்மலர்கிழவேங்கை
கோங்குசெண்பகக்கொம்பினில்குதிகொடுகுரக்கிணமிரைத்தோடித்
தேன்கலந்ததண்பலங்கனிதுகர்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (ரு)

ப - ரை.—மரவலி - மஹாபலியின், வெள்வியில் - யஜ்ஞவாடத்திலே, சென்
று - இரப்பாளனாய்ச்சென்று, இரந்து - மூன்றடிமண் தரவேண்டும் என்று அர்த்தி
த்து, கையில் நீர்விழுந்தவாறே, ஆங்கு - அவ்விடத்திலேயே, அகல் இடம் - பரந்த
பூமியை, அளந்து - அளந்தகொண்டவனாய்; ஆயர் - இடையருடைய, பூங்கொ
டிக்கு - பூத்தகொடிபோன்ற நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காச, இணவிடை-இணமானியு
ஏழரிஷபங்களையும், பொருதவன் - எதிரிட்டு நிரவித்தவனுக்கு, இடம் - இடமா
வது; - குரக்கினம்-குரங்கின் கூட்டமானது, பொன்மலர்-பொன்பூப்போலே, திகழ்-
விளங்காநின்றன, வேங்கைகோங்குசெண்பகம் - வேங்கைகோங்குசெண்பகம்
என்கிறவிவர்தின், கொம்பினில் - கொம்பிலே, குதிகொடு - குதித்தகொண்டி,
இரைத்து - பெரிய ஆரவாரத்துடனே, ஒடி-ஒடிவந்து, அவ்வருகுபோகமாட்டிடு
டாதே, தேன்கலந்த - தேன்மிக்க, தண் - அழகிய, பலங்கனி - பலரப்பழத்தை,
துகர்தரு - புஷ்பாநின்றன, திருவயிந்திரபுரமே— ... .. (ரு)

(மிடைந்தியாடி)நெருங்கியாட்டக்கருமபுஷ்பத்தாவிடத்திலேகொடுத்து
அழகியகருப்பங்கழையுண்டு-குருத்து, அக்குருத்து விகர்ப்புற அழகிய
நிலத்திலே சேறுகொண்ட குளிரந்த நீர்நிலங்காநிலழகு விளங்காநின்ற
திருவயிந்திரபுரமே. ... .. ச.

இப்படியிருக்கிறதானும், “ஆத்மைவரிபுராத்ம” என்றிறபடியே தன
க்குத்தானே பகையாய் தன்னை முடிக்கப்பார்த்தவன்று உன்னை உன்
கையில் காட்டித்தாரேனென்று நோக்குகைக்காக வந்து நிற்கிற
விடம்; பரஸ்பரம்நெருங்கி அந்நெருக்கம் பொருமையாலே ஸாரமா
னது ப்ரவஹியாநின்றன மெல்லியகரும்பினுடைய, இளங்கழை
யுண்டு - துணியானது, ஆகாஸத்திலே சென்றுவளர. “இனிஅவ்வ
ருகு போகவொட்டோம்” என்றுதடுக்குமாய்த்து ஆகாஸம், இப்படி
வளர்ந்த கரும்பினுடைய அழகிய நிழலையுடைத்தாய் கருப்பஞ்சாற்
றாலே வெள்ளமிட்டசேறுகையுடைத்தாயிருந்துள்ள நீர்நிலங்களி
லழகு உஜ்ஜவலமாகாநின்றன திருவயிந்திரபுரமே. [தழிஇக்கொ
ண்டு போரவுணன்றன்னைச் - சுழித்தெங்கும் - தாழ்விடங்கள்பற்றிப்
புலால்வெள்ளந்தானுகள்] வ்பாபரித்தபோது ஹிரண்யனுடைய ரூபிர
வெள்ளத்தாலே பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் சேறுசெய்தாப்போலே,
கரும்புகளொன்றோடொன்றுநெருங்கி ப்ரவஹித்த சாற்றுவெள்ளத்
தாலே ஊமியெல்லாம் சேராய்க்கிடக்குமாய்த்து. ... ச.

வாக்பார்யம் (பரஸ்பரமித்யாடி.) “மணி” என்றதின்ரயம் (அழகியவென்றது.)
“மழ்வதமிழிளவாக்குகொண்டவன்” என்றத்தை தழிவடாஹமாக்கித் தாத்பர்
யமருளிச்செய்குர(தழிஇக்கொண்டித்யாடி.) புலால்வெள்ளம்-ரத்தப்ரவஹம். ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கிதயாஜி) மஹாஸவிஜாநம்பண்ணுநின்ருன் என்றுகேட்டு அவன்பகலிலேயிருந்து ஊஞ்மையயளந்து, ஆயநுடைய பூங்கொடியுண்டு - நப்பினனை, அவளுக்காக ஐஷங்களைழையும் பொருதவனிடம், (பொன்மலரித்யாஜி) பொற்பூப்போலே விளநுநராரினதுள்ள பூவையுடைய வேங்கையும் கோங்கும் செண்பகமும் இவற்றில் கொம்பிலே குகிகொண்டு குரக்கினமானது இரைத்துக் கொண்டோடி, நிமலங்குசுனிபுனாதி-அழகிய பலாபழம், அதில்தேனை நுகர்நிடு நி தவிர்த்திரபுரம். ... ..

அஞ்சாம்பாட்டு. (அங்கிதயாஜி) “மஹாஸவிஜாநம்பண்ணுநின்ருன்” என்று கேட்டவானே, அவனுடைய யஜ்ஞவாடதிலே தன்னை அபாயகரிசென்று, அவன்கைநிலநா தன்கைநிலே விழுந்தவநாகரம் அமலிடந்தவனிலேநிலே ஊஞ்மிப்பாயபடைய அளந்து தொண்டு, பிடரி பூங்கொடிபோலேயிருக்கிற நப்பினனைப்பிராடத்காக. உபபகரிக் கட்டமாய பருவமாய்த்து, “பதிஸ்யோமயிருஸஸஸஸஸ” என்திறபட்டிய ஒருதொள்கொம்பிலே கூட்டிலகிடைக்க நாராவா. நிலையாதி பாமிலோபம பிறக்குமளவாயிருக்கை. இவ்வாறு தந்தாகொண்ட பொருதவனுடைய ஸ்வாநம்.

(பொன்மலரித்யாஜி) நரகநனமானது, பொன்போலேயிருக்கிற மலர் விவாகநாநினதுள்ள, வேங்கை கோங்கு செண்பகக்கொம்பினில்-இவற்றில் தந்த பெரிய வேதத்தோடேவந்து; அவ்வருகுபோக்கன்நிதிகை (பிதனாலாக) தேனமிகிருந்துள்ள பலாபழத்தை ஊஜியாதிநிதம் பகநம். ... .. ௩.

அஞ்சாம்பாட்டு. - (பூங்கிதயாஜி) தனக்கத்தானேபகையான இச்சேதநனை கோக்கி உபபட்டியானும்குமவனென்றாகித்தப்பாட்டிலு; அததாலே, அந்உருப்பரயோநாந அடியவாக்து மெய்யனாகை கேட்கவேணுமோ, ப்ரயோஜநாநூபரட்டிக் கூட தன்னையழிபமாநிக காரியமசெய்தானிறே என்று வாமநாவதாரவத்தாநூலை உருஸயிததுக்கொண்டு, அடியவாக்து மெய்யனாகைக்குத்திஷ்டாநூமாகக்கருதி நப்பினனையிடத்தல் வபாமோஷத்தாலசெய்த செயலையுமது ஸயிதது, அவனிருந்தவிடம் பராப்யமென்கிருரென்று ஸங்க்தி.

“மாவஸவேனவியில் - சென்று - இரந்த - ஆங்கு - அகலிடமளந்து” என்று அநவயம் திருவுள்ளமபற்றி மலிசாயமருளிச்செய்கிறார் (மஹாஸவித்யாஜி.)

“தெட்டபழம் - மதுசுசொரியும்” என்கிறபடியே - பலங்கனியில்தேனசொரியுமென்றருளிச்செய்கிறார் (தேனித்யாஜி.) ... .. ௩.

ஆறும்பாட்டு. - (கூனித்யாஜி) ப்ரயோஜநாநூபரனாகிலும் தன்னையாஸரயிதத இந்நரனுக்காகத் தன்னையழிபமாநினது கேட்கவேணுமோ, க்ருவரயானகூனிசொற்கொண்டு காப்புக்கயிற்றோடே ராஜ்யம்விட்டுக்காட்டுக் கெழுந்தருளினுநிறே என்று அந்ந அபஹர்த்தையதுஸயிதது, அவனிடம் ப்ராப்யமென்கிருரென்று ஸங்க்தி.

கூனூலாவியமடந்தைதன்கொடுஞ்சொலின்றித்திங்கொடியோடும்
கானூலாவியகருமுகில்திருநிறத்தவனிடம் கவினாரும்
வானூலாவிய மதிதவழ்மால்வரை மாமதின்புடைசூழத்
தேனூலாவிய செழும்பொழில்தழுவி யிருவாரிந்திரபுரமே. கூ.

ப - ரை. — கூனூலாவியமடந்தைதன் - கூனேனின் குப்பை யினுடைய, கொ
டும் சொலின்றித்த - கடியபேச்சுக்காக, இளங்கொடியோடும் - பிராட்டியும்தா
னுமாய், கான் - காட்டிலே, உலாவிய - எழுந்தருளினவனாய், கருமுகில் - கறுத்த
மேகம்போன்ற, திருநிறத்தவன் - வடிவழகையுடையவனுக்கு, இடம் - இடமாவ
து; - கவின் - அழகு, அரும் - மிக்கிருந்துள்ள, வான்-ஆகாசத்திலே, உலாவிய-யு
லஞ்சரிக்கிற, மதி - சந்திரன், தவழ் - சவழும்படி, மால்வரை - உயரந்த, மலை
ளும், மாமதிள் - பெரியமதிள்களும், புடைசூழ - பக்கங்குளிலே சூழ்ந்தகிடைய
தாய், தேனூலாவிய - வண்டிகள் ஸஞ்சரிக்கிற, செழும்பொழில் - அழகிய நீர்த்
திலாகளால், தழுவி - சூழப்பட்ட, திருவாரிந்திரபுரமே -- ... .. (சு)

ஆறும்பாட்டு. (கூனித்யாதி) கூன்பர ஸ்வரூபமான கூனி. “கொடிய
வள்வாய்க்கடியசொற்கேட்டு;” அதுக்காக (இளங்கொடியத்யாதி) பிரா
ட்டியுடனே காடேறப்போன கருமுகில்போன்ற திருநிறத்தையுடைய
வனுக்கிடம்.

ஆறும்பாட்டு. — (கூனித்யாதி) “ஸ்ரவாத்மநேத்யாதி” என்று -
கண்ணில்குருடேயன்றிக்கே நெஞ்சம் குருகிட்டிருந்து மென்றப
போலே, முதுகில் கூனேயன்றிக்கே நெஞ்சம் க்ருமாயாய்த்திருப்
பது. கூனிபுடைய கொடுஞ்சொல்லுண்டு - “ராமேவாஹதேவாபி
விஸேஷந்நோபலக்யே” என்ற கைகேரி “விஷ்ணுமேஷிஷிதஸ்யானோ
ராமோயத்யவிஷித்யதே” என்று சொல்லும்படிபண்ணின பெடிய
சொல்லாய்த்து. (இளங்கொடியோடும்) கொள்கொம்பு தேட்டமாயிரு
ப்பது, அதில் தானே சென்று பற்றமாட்டாதேயிருப்பதான பருவ
மாய்த்து. (கானூலாவிய) ஒருஸர்மமாக, பெருமாள்தாமே, “உன
க்குக்காட்டில் வெம்மைபொறுது” என்றருளிச்செய்தாரிறே. (கரு
முகில்) மின்கொடித்தழுவ ஒருமேவம் ஸனுகிக்குமாப்போலே,
காட்டிலே யிருவருமாயுலாவினபடி.

கூனூலவந்த ஸ்ரவாத்மநேத்யையும், “மடந்தைதன்” என்றத்தாலே சொன்ன
தானூதன்மை நெஞ்சில் க்ரௌர்யமென்னுமத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸத்தி
ஷ்டாஹுமுப்பாடிக்கிறார் (ஸ்ரவாத்மநேத்யாதி) ஸ்ரவாத்மநேத்யன் - மீதிதராஷ்ட
ரன். இளங்கொடியாகில் இவனோடே கானூலாவானென்னென்ன வருவிச்செ
ய்கிறார் (ஒருஸர்மமாகவிய்யாதி) ஆயிருக்கச்செய்தேயும் கொடியாகையாலே
கூடத்துடர்ந்தானென்று கருத்து.

மின்னில துண்ணிடைமடக்கொடிகாரணம் விலங்களின் மிசையிலங்கை
மன்னன் நீண்முடிபொடிசெய்தமைந்தனதிடம மணிவரைநீழல்
அன்னமாமலரரவீரத்தம்மளியில பெடையொடுமினிதமரச
செந்நெலராசவரிக துலைவீசு தண்டிருவயிரங்கிரபுரமே. எ.

ப - ரை. - மின்னில் - மின்போனற, துண் - ஸ்கூதமமான, இடை - இடை
யையும், மடம் - மடப்பதையுமுடையளாய, கொடிகாரணம் - கொள்கொம்பு தேட
வேண்டும் பருவத்தளான பிராட்டிக்காக, விலங்கலிசையிசை - ஸுவேலமலைவின்
மேறகட்டப்பட்ட, இலங்கை - லங்கைக்கு, மன்னன் - ராஜாவான் ராவணனுடைய,
நீண்முடி - பெரியமுடிசுள பததையும், பொடிசெய்த - பொடிபடுத்தின, மைந்த[ய]
னது - மிக்கனுவனுக்கு, இடம் - இடமாவது :- மணிவரை - ரத்தபாவத்தின்,
நீழல் - நீழலிசை. அன்னம் - ஹம்ஸங்களானவை, மா - பெரிய, அரவந்தமலர் - தாம
ரைபஞ்சாபி, அமளியில் - பங்கைமீல், பெடையொடும - தங்களபேடையோடே,
இனிது - இனிதாசு, அமர - சங்கியிருக்கமுடடி, செந்நெல் ஆகுலை - செந்நெல்
நிறைந்ததுபாண்டி, கவரிவீசு - சாமரம்போலேவிசுகிற, தண் - குளிர்ந்த[ய]டு
திருவயிரந்திரபுரமே— ... .. (எ)

(கவிநாடம்) அழகாரும் வானிலே ஸஞ்சுககிற அழகிய மதிதவழும்
படி பெரியவரையையும் பககத்தேகுநதமகிலையும். (தேனித்யாடி)
வண்டுகளான ஸஞ்சுககிற பெரியபொழிலிலே சூழப்பட்ட திருவயிரந்திர
புரமே. ... .. சு.

ஏழாமபாட்டு (மின்னித்யாடி) மின்னிற்காட்டிலும் துண்ணிய
இடையையும் மடப்பதையுமுடைய பிராட்டிபொருட்டாக.

கவினென்று அழகு, அழகியவருநதுள்ள ஆகாஸத்திலே
ஸஞ்சுககிற வரடாறுக்கு, சூழவிசுள சுரமேதுமாப்போலே தவழ்ந்
தேறவேண்டும்படியான ஓக்கத்தையுடைய பெரியமலைகளையும் பெரிய
மதின்கொடியும் சுறாரிலேயுடையதாய, வண்டுகள ஸஞ்சுகயாநின்று
ள்ள அழகியபொழிலிலே சூழப்பட்ட திருவயிரந்திரபுரமே. முன்பு
வரவாஸம்பண்ணின வகரவாதத்திருமகனுக்கு, திருசசித்ரகூடத்
தையும் டின்னாரணயத்தையும் விஸ்மரித்து வாத்திக்கலாம் டேஸு
மாயத்து. ... .. சு.

ஏழாமபாட்டு. — (மின்னித்யாடி) மின்னோடொத்த துண்ணிய
இடையையுடையளாய, ஆத்மஹ்ணங்களுக்கெல்லாம் தானே ஆரூப
மாய, ஒரு உபவந்ததோடே சோககவேணும்படியான பருவத்தை
யுடைய ஸ்ரீஜநகராஜனிருமகள் வேறுதுவாக.

திருவயிரந்திரபுரத்துக்குத் தருமதளையிசைசொல்லுகை புரவாணநோபயுத்த
மாகிலும், மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ணித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார்
(முன்பித்யாடி.) ... .. சு.

ஏழாமபாட்டு. — (மின்னித்யாடி.) “இளங்கொடியொடும காணாவிய” என்
றதுவயிரத்தவாறே அங்குண்டான அபகாரமெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி அவன்
மிடுக்கைஅதுவலக்கிருரென்று ஸந்தி.

“மின்னில்” என்பதனுமியை உபமாநாயுத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்திரு
(மின்னோடித்யாடி.)

சச அ. பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, முதல்திருமொழி,

(விலங்கலின் மிசையிலங்கை), ஸுவேலஸைலமாய், அதின்மேலேத்ரி கூடமாய், அதின்மேலேயிறேபடைவீடு. (இலங்கையித்யாடி) லங்காயிப னுடையபெரியமுடிபொடிசெய்தமைந்தனதிடம். (மணிவரையித்யாடி) அழகியரத்தபர்வதவாமாயிலே அன்னமானதுபெரியதாமரைப்பூவை ப்படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலே பேடைபுடனே இனிதாநகலுக்க.

பிரிவில் ரகஷணே யிவ்வார்த்தை சொல்லுவிக்கும்படியான அழகிறே [புரேவமேவாருத்தி] மாயாம்மத்தின் பின்னேபோவதுக்கு முன்பு “இம்மானைப்பிடித்துத்தரவேணும்” என்றமுதுவலோடேகொடுவந்து காட்டிற்றிலர்களாகில். [அநிந்திதாம்] “அவனைப்பெருமையாலே ஜமதா பஸுஷாரம்பண்ணினார்” என்றால், “அவருக்காக இதுசெய்தாட்டம், தப்பச்செய்தார்” என்னவல்லாருண்டோ. [யுக்தமீத்யேவமேமதி] என் னுமித்தனையாகாதே ;— பிராட்டியைஉள்ளபடி யெல்லாமறியாதவென க்கு மிருந்தபடியிது ; இனி யிவளை யுள்ளபடி அறிவார் என்னென்று ருப்பார்களோ. [ஸுதேவேத்யாடி] இத்தை வருக்கைக்கு நெஞ்சால்பட்ட விடர்படவேணுமோ அழிக்கைக்கு. (விலங்கலித்யாடி) ஸுவேல ஸைலமாய், அதின்மேலேத்ரிகூடமாய், அதின்மேலே படைவீட்டாயி றேயிருப்பது ; இப்படி ஒருவராலழிக்கவொன்றாத படைவீட்டுக்கு நான் ராஜாவல்லேனோ ! என்று அகிமாந்திருக்கிற பையனுடைய, டேவதைகளுடைய வரங்களாலே பூண்டடியிருக்கிற முடிசுப்பத்தும் துகளாம்படிபண்ணின மடுக்களுவன் வர்த்திக்கிற ஸ்பாநம்.

(மணிவரைநீழல்) ரத்தபர்வதவாமாயிலே. (அன்னமித்யாடி) அன்னமானது, பெரியமலரான தாமரைப்படுக்கையிலே. அதாகிறது- குளித்தல், உண்ணுதல், மயப்பாநம்பண்ணுதல், ஊடினால் ஒருவ ரையொருவ ரணித்தாகாதப்படி கடக்கக்கிடக்கைக்கு வேண்டிடிடம் [உரு போரும்படி பரப்புடைத்தர்ந படுக்கையிலே. ஜாத்யாவண்வாளரைப்

சேதசாரணமாக என்னவமைந்திருக்க, இங்ஙனவாணித்துச்சொன்னது அழகே காரணமென்கைக்காக வென்றருளிச்செய்கிறார் (பிரிவிலித்யாடி) “இவ்வார்த்தை” என்றவார்த்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (புரேவமேத்யாடி) (கொடுவந்து) என்றவரகரம், ஜமத்திலுள்ளார் என்றுஸேஷம். திருவடிபிராட்டியைக்கண்டபின்பு, பெருமாள் பிரிவால்படுகிறபாடெல்லாமுத்தம் என்றிருந்தால், நித்யாநுஹம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் கொண்டாடுகை கைமுத்திகந்யாயஸிபியமென்கிறார் (பிராட்டியையித்யாடி) இத்தை - ஜமத்தை.

“மா” என்றதுக்குத்தாப்பர்யம் (அதாகிறதித்யாடி) (பண்ணுதல்) என்ற வரகரம், என்னையொழியச்செய்தாய்என்றுஇவ்வளவுகூட்டுவது, பரணயகலஹம் பிறந்தால் தனியேகிடக்கவேணுமோ, பொறுக்கவொண்ணாதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஜாத்யாவண்வாளரையித்யாடி)

விரைகமழந்தமென்கருவகுழலகாரணம் விலவிதுத் தடல்மழைக்கு
நிரைகவகிடவவாகுடையெடுத்தவன் நிலவியவிடம் தடமா
வரைவளநகிசுழமதகரிமருப்பொடு மலைவளநகிலுநதித
திரைரொணாநதனைசெழுநகிவயலபுகு திருவயிரதிரபுரமே. அ.

ப - ரா. - விரை - நநுநாமறம, கமழந்த - கமழாநின்றுள்ள, மெல - மாது
வான், கருவகுழலகாரணம் - கமழந்த திருக்குழலையுடைய பிராட்டிக்காக,
வில - விலலை, இதுதது - முறித்தவனையு; இந்நாள்வாழ்ப்பித்த, அடல் - புத்தோர்
முதமான, மழைக்கு - வாழ்ந்துக்கு, நிரை - பசுக்கட்டம், கலங்கிட -
மோவுபட, வரை - கோவாததநகரியை, குடை - குடையாக, எடுத்தவன் - [யு
எடுத்ததுக்காத்வன், நிலவிய - ந்தயவாஸமபண்ணுகிற, இடம்-இடமாவது-தடம்-
தடாகவகள், ஆர் - நிறைந்த, வரை - மலைகளில், வளம்-அழகாயக்கொண்டு, திகழ்-
வளவகாந்நவாள், மககரி - மகதகஜதகின், மருப்பொடு - கொம்பையும்,
மலைவளர் மலைவளருந்து, அசில்-அகிலமரததையும், உரு-தள்ளி, நிரை-அலைபா
னது, கொணாநது - கொணங்கிவந்து, அணை - செருகிற, செழுந்தி-அழகியஆறு [யுடு
வயல் - வயலில், புகு - பாய்கிற, திருவயிரதிரபுரமே— ... (அ)

(செந்நெடுதிதயாதி) செந்நெடுமுலையார் கவரிவீசு தண்டிருவயிரதிர
புரமே . . . . . எ.

எட்டாமபாட்டு. (விரைதிதயாதி) நநுநாமறம கமழாநின்றுள்ள
மெல்லிய பழையுடைய பாட்டிக்கார னமாக விலைமுறித்தவனை. [உயி
பெறுதகாரம பரணயாபராய உணவாளரைப் பொறுப்பாரிலலை
யிறே, “பாட்டிக்காரனிடப்பட்ட” எனனுமாப்போலே (செந்நெ
லாதிதயாதி) அபாட்டிக்காரிலே பேடையோடே யினிதமருமபடியாக,
அவ்வாறுவந்ததகரத்தனைவிரததுருமபாசையனறிகே, இனிதமா
யிகையாதது செந்நெடு, ஒரு வேதனென்று துணுககென்னவேண்
டாடுத, சிறைத்தவர்க்கெடுத்த விசாந்ருமாயத்து. ... எ.

பாட்டாமபாட்டு.— விரைதிதயாதி) நநுநாமறம கமழாநின்பதாய்
மழைவான கருவகுழலையுடைய பூரிநகரஜனநிருமகள் ஹேதுவாக
விலலைமுறித்து. “ஸாவமநய” எனகிறவஸது, “முடியும், முடியாது”
தாடகருக்குக் கருபணயசுலஹபாஸகதபுண்ணோவெண்ண வருளிச்செய்குறாகுயி
(பள்ளிகமலகத்தியா . (சண்ணீர்தருமபாசையனறிகே) என்றதுக்கு - கேவ
லமதண்ணீரில் பிறந்தஸஸமபாடியேபோகாமே, வேதநகஜ்யமான கவரிவீசிறநெ
ன்றம, கேவலவேதநமாயலோபரஜ்ஸநயகமாகாமலிருந்ததென்றம தாத்தாய்ம
கணிக்கொளவது. ... .. எ.

எட்டாமபாட்டு.—(விரைதிதயாதி) பிராட்டியழகில் துவக்கு நடு ராவண்ணை
வெணை மைந்தன் என்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவோ, அவனைக்கைப்பிடிக்க
ப்போனவனறே பரிமளத்தில் நசையாலே விலலைமுறித்த மிடுக்கையும், அவ்வள
வனறியே கஜீஷ்ணுப மலையெடுத்தானென்று மதுஸநிதது, அநதமிடுக்கனிரு
க்குமிடம் பராப்பமென்கிறாரென்று ஸகந்தி.

கமழந்த மென்கருங்குழல் என்றலமையாதோ, “விரை” என்று விசேஷித்த
தக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்குறா (ஸாவமநய இத்தயாதி.)

அடல் - யுய்யம். இந்நீரன் யுய்யோந்முலவனாய் பசுக்கள்நிரை கலங்க வர்ஷிக்க, வரைகுடையாக எடுத்துக் காத்தவனிடம். (தடமித்யாடி) தடங்கையுடைய வரை அழகுவிளங்காநின்றான் மத்தயானைமருப் புடனே மலையிலேவளர்ந்த அகிற்களையும் தள்ளிக்கொண்டு

என்று பாராதே மேல்விழுந்து வில்லை முறிக்கும்படியாய்த்துக் குழலில்பரிமளம். அதாகிறது - அவ்வருகுபெறவிருக்கிறது இவளை யாகில் நடுவுண்டான ப்ரதிபாந்தகங்கள் கொடு கார்யமென்! என்றிருந்தார். (அடல்மழைக்கு) அவளழகிலேதுவக்குண்டுசெய்த செயலே யன்றிக்கே, ஸ்வரக்ஷணத்திலந்வயமில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையுரி ர்க்குமாக மலையையெடுத்து மழையைப்பரிஹரித்தானாய்த்து. இந்நீர னுலே யேவப்பட்ட மேவங்கள் வர்ஷிக்க, அதிலே பசுக்களும் இடை யரும் நோவுபடப்புக, மோவார்யநிறியையரித்து ரகித்தானாய்த்து. (அடல்மழைக்கு) “போர்க்களத்து” என்னுமாப்போலே - யுய்யோ ந்முலமான வர்ஷத்துக்கு. (நிரைகலங்கிட) “அதிவார்த்தம்” என்றிற் படியே நோவுபட. (நிரைகலங்கிட - அடல்மழைக்கு - வரைகுடையெடுத்தவன்) விஸ்வாமித்ராடிகளோடாதல், நகராடிகளோடாதல்கூட்டிச் செய்யும் ஜம்மமன்றே !. தோற்றிற்றொருமலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தானாய்த்து. (நிலையவீடம்) இந்நீரன்வாஷிப்பிக்கப்பிழ்பாடராய் நோவுபடவிட்டாப்போலே யாகவொண்ணுதென்று, எற்கவே நோவுபடாமே நோக்குகைக்காக வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வீடமாய்த்து.

(தடமித்யாடி) தடமென்று - தாழ்வரையாய், தான்வாராநின்றான் வரைபோலே அழகுவிளங்காநின்றான் மத்தயஜக்தினுடைய வென்னுதல்; அன்றிக்கே, தடமென்று-தடாமாய், தடங்கள் மிக்ஷிடுகிருந்துள்ள வரைசுழுகாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றான் மத்தயஜக்தினுடைய மருப்போடேகூட வென்னுதல். மலைக்குச்சிறப்பாக ஆனைகளைச்சொல்லக்கடவதிறே. (மலைவளரகிலுந்தி) மலையிலே மறுஷ்யாடிகளால்வரும் ஸங்கோமில்லாமையாலே ஆகாஸாவகாஸத்தை யிடமடைத்துக்கொண்டு தான்கண்டபடிவளருகிற அகிலே வேரோடே பறித்துத்தள்ளிக்கொண்டு.

வியய்யாக்யாத்வாக்யம் (அதாகிறதத்யாடி.) ஒருகாமுகன், ய்யாமோஹத்தாலே கார்முகத்தை முறித்தானென்கிறவித மிக்காகவேனுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவளித்த்யாடி.) மலையெடுக்கும்படி மழைவர பாஸத்தியைக்காடாநின்ற கொண்டு விவரிக்கிறார் (இந்நீரனித்யாடி.) மழையையுய்யோந்முலமானதாகக் [கரு] சொன்னருண்டோவென்ன (போர்க்களத்தென்னுமாப்போலே) என்கிறார்; -“சலமாழுகில் பல்கணப்போர்க்களத்துச் சரமாரிபொழிந்த” என்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தாப்போலையென்று கருத்து. அர்த்துணைப்போலே சரக்கூடமாகக் கட்டாதே, மலையெடுப்பானென்னென்ன; இடையணுகையாலே பெருமானைப்போலே விவாரியாதே செய்தானென்கிறார் (விஸ்வாமித்ரேத்யாடி.)

சூத்தல் - மிகுதியாய், வளர்த்தியைச்சொல்லுகிறதென் றருளிச்செய்கிறார் (தடமென்தித்யாடி.) ... .. அ.

வேல்கொள்கைத்தலத்தரசர்வெம்போரினில்விசயனுக்காய் மணித்தேர்
கோல்கொள்கைத்தலத்தெந்தைபெம்மானிடம்குலவுதண்வரைச்சாரல்
கால்கொள்கண்கொடிக்கையெழும் கமுகினம்பாளைகள்மழ்சாரல்
சேல்கள்பாய்தருசெழுநிவியல்புது திருவயிந்திரபுரமே. கூ.

ப - ரை.—கைத்தலத்து - கையில், வேல்கொள்-வேலையுடையரான, அரசர்-
தாயோதநாதிகளுடைய, வெம் - பயாவஹமான, போரினில் - பாரதயுத்தத்தில்,
விசயனுக்கு ஆய் - அர்ஜுனுக்கே அதுகலனாய், அவனுடைய, மணித்தேர் - அழ-
கிய தேர்முன்னே, கோல் - உழவுகோலை, கைத்தலத்து -கையில், கொள்-கொண்டு
நின்ற, எந்தை - என்குலநாதன, பெம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடம்-இடம்
இடமாவது; - குலவு - எல்லராலும் கொண்டாடப்படுகிற, தண் - குளிர்ந்த, வரை
ச்சாரல் - பாவதபார்வத்தில், கால் - வெற்றிலைக்கால்கள், கண்கொள் - கண்தோ-
றும்கிணைச்சுறி, கொடி - கொடியானது, கையெழும் - கைமூலநிற்குமதாய், கமுகு-
பாசுமரங்களின், இளம்பாளைகள் - இளைதானபாளைகள், கமழ்-பரிமளியாகிற்றி,
சாரல் - பார்வதத்தையுடையதாய், சேல்கள் - சேலம்தல்வங்கள், பாய்தரு-பா-
ய்கிற, செழுந்தி - அழகிய ஆளுனது, வயல்புது - வயலில்பயாநின்றள்ள, திரு
வயிந்திரபுரம்—.

திரைகொண்டுவந்து செருகிற அழகிய ஆறு வயலிலேபாய்கிற
திருவயிந்திரபுரமே. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வேலித்யாடி.) வேலைக்கையிலேயுடைய ஊர்[உயி
யோபநாதிகளுடைய யுய்யத்திலே

(திரையித்யாடி) வர்ஷித்தவாமே, மலையருவிகளானவை ஆனைக்கொம்
பையும் அநிலமரத்தையும் முறித்து தன் திரைகளாகிற கைகளாலே
யெந்திக்கொண்டு வயலிலே வந்துபுகுருமாய்த்து. அளவுபட்ட வாய்
த்தலைகளாலேயாதல், கைவாய்க்காலாலேயாதல் புகுருகையன்றிக்கே,
வளை வில்லாக்கடலிலே போய்ப்புகுகையுமன்றிக்கே, ஆறுதானே வய
லிலேவந்துபுகுருமாய்த்து. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வேலித்யாடி) ஹஜத்தனில் குறைந்தா
ரில்லாரிதே அங்கேயினபேரில்; கூ பார்யஸஞ்ஞாப்யபண்ணவேண்டு
ம்படியிறே. (அரசர்) பரிகரம்புதியேற ராஜாக்கள்கடக்கநிற்கை
யன்றிக்கே, ராஜாக்களே துதியேறின போராய்த்து. (வெம்போர்) ஹரத
ஸமரமென்றால் கேட்டவர்களுக்கும் வயிரெழுக்கவேண்டும்படியான
யுய்யத்திலே. காணவந்தசோழர்க்கும் தங்களை நோக்குகைக்குக்கை
யிலேஓராய்யம்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டும்படி உயாவஹமிறே.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வேலித்யாடி.) மலையெடுத்த மழைத்தடுத்தானென்று
சீலிஷணவதாரம் ப்ரஸுதமனவாதே, அவனுடைய ஆபுரிதபகூபாதத்தை யதஸந்
யிக்கிரொன்று ஸம்மதி.

போரில்வருமரசர்க்கு ஆயுதங்களதுக்தவியியமன்றே, விசேஷிப்பானென்
னென்ன; கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஹஜத்தனிலித்யாடிவாய்தவயத்தாலே); “உ
ஸாயாரயாமாஸபார்யஸஞ்ஞாப்யமாயவ” என்கிறபடியே-ஹஜத்தன்விட்ட அந்
தரத்தைசீலிஷணத்திருமார்விலெற்ற அர்ஜுனராகித்தவேண்டினால், அவனினும்
மிகுத்த அரசர்வேல்கள் க்ருரங்களென்கைக்காவியேஷித்தாரென்று கருத்த.

அர்ஜுனனுக்காய். (மணித்தேரித்யாடி) அழகியதேரிலே உழவுகோலைக் கையிலேகொண்டு தேரைநடத்தின என்பரமஸேஷியிடம். குலவல் - கொண்டாடல். சாரஸழகு. எல்லாரும் கொண்டாடப்படுகிற பர்வதபார்ஸுவத்தில். (கால்களித்யாடி) வெற்றிலைக்கால்களிலே கண்[ருதோதும் பல்விபற்றின கொடி கைமாறெழ, கமுகினம்பாளைகள் மணங்கமழுகிற சாரஸேபுடைத்தாய். (சேல்களித்யாடி) களித்து உகளிக்கிற அழகிய ஆறு வயலுக்குப் பாய்கிற திருவயிந்திரபுரம். ... சு.

(விசயனுக்காய்) அர்ஜுனனுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கீட்டு. ரயி யைச்சீறினவன் ஸாராயியையிறே யழியச்செய்வது. உடம்புக்கு (கி)டு ஈழிடாதே தன்னை அழிவுக்கீட்டு நின்றானுய்த்து. தான்கொண்ட விஜயமும் அர்ஜுனன்றலையிலே கிடக்கும்படி தன்னைத்தாழவிட்டு வைத்தானுய்த்து; “மலைபுரைதோள்” இத்யாடி. (மலரித்யாடி) ஸ்லா வ்யமான தேரிலே, கையிலே உழவுகோலைக்கொண்டு நின்ற என் குலநாயனுடைய ஸ்லாநம்.

(குலவித்யாடி) கொண்டாடப்பார்த்தால் தன்னையேகொண்டாடும் படியாயிருக்கிற குளிர்ந்த மலைச்சாரஸிலே - பர்வதத்திலே. (கால் கொள்கண்கொடி) காலுண்டு - வெற்றிலைக்கால் ; அதுமறையும்படியாகக்கண்தோதும் பல்விபற்றுமாய்த்து வெற்றிலைக்கொடி; அக்கொடிகள், கமுகுகளினுடைய இளம்பாளைகள் விரிந்தபரிமளத்தாலே உய்யெருவிட்டாப்போலே யிருக்க, கையெழாநிற்கும். கையென் னு-வெற்றிலைக்கிளைகளிறே. இப்படிப்பட்டசோலையையுடைத்தாய், இச்சோலைக்கணித்தாயிறே ஆறுமிருப்பது; அப்பரிமளத்திலே மலம்பாநம் பண்ணினாப்போலே களித்து சேல்கள் பாயாநிற்குமாய்த்து; இப்படியிருக்கிற அழகிய கடியானது வயலிலே புகுமாய்த்து. அதாவது - இவ்வயலளவுமாய்த்து ஆறாய் வருவது; இங்கேவந்தவாறே வயலிலே புகுந்தாய்த்துப் போவது.

“விசயன்மணித்தேர்க்கோல்கொள்” என்றதாலே - தன்மேன்மையுடைய ஸாராயியாய் தன்னை அம்புக்கிலக்காக்கினமை தோற்றுக்கிறதென்று இருவுள்ளம்பந்தியருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுனனுக்காகவித்யாடி) ரயிக்கன்றே அழிவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ரிகியையித்யாடி) “விசயனுக்காய்” என்றது - விஜயனுக்கேயாவென்று ஸாவயாரணமாக்கித்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உடம்புக்கீடியாடி) ஸ்வரக்ஷணர்யமாக உடம்பிலே கவசம்போடாமல்ருந்தானென்று கருத்து. பாத்தர்க்காயெனனாதே, “விசயன்” என்று அவனைருபித்ததுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாடி) தான்கொண்டவிஜயம் அவன்மேலேயேறிட்டதுக்குப் பர்மானம் (மலையித்யாடி) “அலைவகை” என்னையாலே - தான்செய்தவிஜயத்தையெல்லாம் அர்ஜுனன்மேலேயேறிட்டு தானே கொண்டாடினென்று கருத்து.

குலவுதல் - குலாவுதலாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கொண்டாடவித்யாடி) வெற்றிலைக்காலென்றது - வெற்றிலைக்கொடி வளரும்படியான கொள்கொம்பு, பல்விபற்றுக்கை - கிளைக்கை. ... .. சு.

மூ.—மூவராகியவொருவனை மூவுலகுண்டுமிறந்தனர்தானைத்
தேவர்தானவர்கென்றுசென்றிறைஞ்சத்தன்டிருவயிர்திரபுரத்து
மேவுசொடுபைய வேல்வலவன்கலிகன்றி விரித்துரைத்த
பாவுதண்டபிழிப்பத்திவைபாடிடப் பாவங்கள்பயிலாவே. க0.

ப - ரை.— மூவர்ஆகிய - ப்ராஹ்மருத்ரேந்த்ராடிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய்,
ஒருவனை - அவாவர்கள் காரியம்நடத்துகிற அத்விதீயனாய், மூவுலகு - மூன்றுலோ
கங்களையும், உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்து - வெளிநாடுகாணப்பறப்படவிட்டு,
அனந்தானை - மஹாபலிபக்கலில் நின்றும் மீண்டளந்துகொண்டவனாய், தேவர் -
தேவர்களும், தானவர்-அஸுரர்களும்,சென்று சென்று-பலகாந்தென்றுஇறைஞ்சு-
ஆராய்ச்சிக்கலாம்படி. தன் - ஸ்ரமஹாமான, திருவயிர்திரபுரத்து - திருவயிர்திர
புரத்திலே, மேவு - கீத்யவாஸம்பண்ணுகிற, சொதியை - ஸர்வஸேஷிவிஷயமாக;
வேல்வலவன் - வேலாடெல எதரிகளைஆய்க்கவல்ல, கலிகன்றி - ஆழ்வார், எல்லா
ரும் அறியும்படி, விரித்து - விஸ்தரித்து, உரைத்த - அருளிச்செய்ததாய், பாவு-பா
நத, தன் - ஆழ்வாய், தமிழ்-தமிழ்ப்பாஷையான, இவைபத்து-இப்பத்துப்பாட்டிரு
டையும், பாடிட - பாடி, பாவங்கள் - பாபங்கள், பயிலா - சேரமாட்டா. (க0)

பத்தாம்பாட்டு. (மூவராகியவித்யாடி) ஸ்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராடிகளு
க்குஅந்தராத்மாவாய் அவ்வவர்கள்காரியம் நடத்துகிற அத்விதீயனை.
(மூவுலகித்யாடி) த்ராலோகயமெடுத்துஅமுதுசெய்து,அவற்றை வெ
ளிநாடுகாணஉமிழ்ந்து மஹாபலிபக்கலில்நின்றும் மீண்டளந்தவனை.
(தேவர்தானவிரித்தாடி) தேவாடிகள் தங்கள் காரியங்களுக்குச்சென்
ருபுறமிக்கும்படி திருவயிர்திரபுரத்திலே

ஆக, பாவகம் யாயத்துக்குள்ளே மறைந்திருக்கும் டேஸமாய்
த்து. தான் வெலஸச்செய்தேயும் “அர்ஜுநன்வென்றான்” என்று சொ
ல்லலாம்படி கட்டிணன் அவனுக்குப்பரிசுமாய்அதர்ஹவித்து நிற்கு
மாபபோலே, தான் வினைவிக்கச்செய்தே “வயல்விளைந்தது” என்று
சொல்லலாமடியாய்த்திருப்பது. ... .. க.

பத்தாம்பாட்டு.—(மூவரித்யாடி)ஸ்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராடிகளுடைய ஸரீர
த்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அனாராத்மயாரின்று ஸ்டிஷ்டிஸூஹாரங்
களைப்பண்ணுகையாலும் ; ஸ்வேநருபேண நின்று பாலநத்தைப்பண்
ணுகையாலும் ; (மூவராகிய ஒருவனை) “ஸ்ரஹ்மவிஷ்ணுஸரிவாத்மி
காம்.” ஆக, ஸர்வநியதாவாய்த்து. (மூவுலகித்யாடி) ஆபத்ஸவனு
மாய்த்து. (தேவரித்யாடி) “தேவாநாஜாநவாநாஜு” என்கிறபடியே-
தன்னாலே ஸ்டிஷ்டியானவவர்க ளிரண்டுதிருத்தார்க்கு மொத்திருக்கை
யாலே தந்தாமுடைய அபேகதிதவ்யியிக்காக தேவர்களுக்கும் அஸு
ரர்களுக்கு மடையச் சென்றபுரையிக்கலாம்படி திருவயிர்திரபுரத்திலே

பத்தாம்பாட்டு.—(மூவரித்யாடி.) “ ஸ்டிஷ்டி ஸூத்ரிஸூஹாரங்கள் மூன்றும்
விஷ்ணுவேண்ணுகிருன்” என்றதுக்கு ப்ரமானம் (ஸ்ரஹ்மேத்யாடி) “ஸ்டிஷ்டி
ஸூத்தியகாரணீ0 ஸ்ரஹ்மவிஷ்ணுஸரிவாத்மிகாம்| ஸஸ0ஜ்ஞா0யாத்ஹனாகேத
வஜ்ஜரார்தந:” என்று ப்ரமானஸேஷம்.

சுருசு பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, முதல்திருமொழி,

நித்யவாஸம்பண்ணுகிறஸர்வஸோஷியை.(வேலித்யாடி)வேலாலேஎதிரிகளைஜயிக்கவல்ல ஆழ்வார் எல்லாரும்உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகஅருளிச்செய்த. பாவுதல் - பரம்புதல். (தண்டமிழ்) அழகியதமிழ். (பத்தித்யாடி) இப்பத்துப்பாட்டையும்பாடப் பாவங்கள் சேரா. ... ௧0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

நித்யவாஸம்பண்ணி, அத்தாலே பரமபடித்திற்காட்டிலு முஜ்வலனுயிருக்கிறவனே. எல்லாமில்லையே பரமபடித்தில் ; இவர்களுக்கு அபேகதிதஸஸ்யாநம்பண்ணுகையால்வந்தவெற்றமுண்டிறே யிங்கு.

(வேல்வலவன்) “ஆழிவலவன்” என்னுமாப்போலே. (விரித்துடிரைத்த)சொல்லுகிறலக்ஷணங்களுண்டாம்படிசொன்ன. “விரித்துரைத்த” என்றும், “தொகுத்துரைத்த” என்று முண்டிறே. சிவீட்கென்ன நெஞ்சிலேபடும்படி பண்ணுகையும், இவர்களுக்குப்பாக்கச்சொல்லுகையும், இவையெல்லாம் வேனுமிறே. (பாவு) பரந்தாஸபாடிஸக்ஷமாயிருக்கை யன்றிக்கே பத்தாய்த்து. (பாவங்கள் பாரிட்டுலாவே) பாபாதுஷவம் பண்ணுகைக்காகவிறே ஸஸாரத்திலே பிறக்கிறது; அவையதுஷவிக்கவந்த விஜ்ஜேஸத்திலே இத்தையயிகரிக்கில்,அவைதான்“நமக்கிருப்பிடமல்ல”என்று விட்டோடிப்போம். ௧0.

அடிவரவு.— இருந்தன் மின் வையம் மாருங்கு

கூன் மின் விரை வேல் மூவர் ஊன்.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

எல்லாமில்லையிறையென்றது-அதுகூலப்ரதிகூல விபாடமில்லையிறையெனக்க.

நெஞ்சிலேபடும்படி ஸந்தரஹமாக வுரைக்கவகமயாதோ, விரித்துரைப்பா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரித்தித்யாடி); அந்தஸம்ஸரஹவஸ்தாமுக்குக் கொண்டுவருன்கை. ... ௧0.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - இரண்டாந்திருமொழி - ஊன்வாட, ப்ரவேஸம்.

(நஞ்சீயர்படி.)

“அடியவர்க்குமெய்யனாகியதெய்வநாயகன்” என்று ஆபரிதஸுலலத்வார்யமாகத் திருவயிந்திரபுரத்திலே ஸந்திவிதனானென்றார்-கீழ் ;

(பெரியவாச்சான்பிள்ளைவ்யாக்யாநம்.)

“அடியவர்க்கு மெய்யனாகியதெய்வநாயகன்” என்று ஆபரிதர்க்கு ஸுலலனாகைக்காகத்திருவயிந்திரபுரத்திலேஸந்திவிதனானென்றார்;

ஊன்வாடப்ரவேஸம்.— திருவயிந்திரபுரத்திலே * அடியவர்க்கு மெய்யனாய் தெய்வநாயகனிருக்கையால் அங்கேதானே ஆஸாயிக்கச்சொல்லையிருக்க, “தருத்திந்திர கடத்தில் சென்ற சேர்மின்கள்” என்று உபஜேஸிப்பானென்னென்ற ஸங்கையிலே ஸந்தி யருளிச்செய்கிறார் (அடியவர்க்கித்யாடி). ஆபரிதர்க்கென்றத-திருமெனியோடிருக்கு மாபரிதர்க்கென்றபடி. ... *

அவன்படி யிதுவானபின்பு, ஹவதபராபதிவிரோயியான ஸரீரமை ஸநயாதிசீளி மூக்த அவினேபபெறவேணுமென்று, “மனனுமழல நுகர்தும் வண்டித்திணுட்கிடத்தும்” எனசிறபடியே - கோடை காலம் பஞ்சாமிமயஸபராயும் ஸ்தகாலம் தடாகங்கனிலேஅவ[ரு மாஷணமபண்ணி அதிலே பாசிபேமகத்தெது இப்படி ஸரீரத தையொறுக்த அபுஸ்சுராயும் வாயுஹசுராயும் ஸாகமூலவலாடி க்கா ஸூதித்தும் தபஸநபண்ணி கலேஸிக்கவேண்டா, பரளயா பத்திலே அபேக்ஷாநரம்பேக்ஷமாக ரக்ஷக்கும ஸவலாவயய ராவண ஹரணயாதிசீளாலே நலிவுவந்தகாலத்து ராமகலீஷணூடியவதாரங்களை பபண்ணி ரக்ஷித்தும் இப்படி ராவபரகாரமாக ஸாவரக்ஷகனை ஸாவேஸரவரன ஸ்ரீபுத்தி கநசசிகரகூடத்திலே ஸநிவரகனை, அடி ஹேஸகதைபசெனப சேரவே ஸகலவிரோயிகளும் அவனேப பெறலாம் சாநசென அடி ஹேஸகதைபசெனப சேருங்கொள்ளென்று பரோபபேஸமபண்ணுகிறா

முதற்பாட்டு (ஊனவாடவிதாதி) ஸரீரமானது மாமஸமவறநி யுலர கோதநயயி கபித்தயாது பாணனப்பாகாமைக்கு அவ ஹசுநாதிசீளபண்ணி பரத்துடன் ஸஹஜமான இந்நிரியங்களை யொறுக்து

அவன்படி யிதுவானபின்பு, விரோயியான ஹேஹதகைக்கழித்தது[உல ஹவதபராபதி பண்ணவேண்டியநிபபாகக்கு, (ஸரீரததையொறு தது ஸாயநாதுதாபமபண்ணவேண்டா, அவனுநது வாததிககிற கிருசசிகரகூடத்திலே ஸ்ரீபுத்திகொள்ளுகிறா.) † “மனனுமழல நுகர்தும் வண்டித்திணுட்கிடத்தும்” எனசிறபடியே - கோடை காலம் பஞ்சாமிமயஸபராயும் ஸ்தகாலம் தடாகங்கனிலே அவ மாஷணமபண்ணி அதிலே பாசிபேமகத்தெது, இப்படி ஸரீர ததையொறுக்த அபுஸ்சுராயும், வாயுஹசுராயும், ஸாகமூலவலா டிக்கொஹூதித்தா தபஸநபண்ணி கலேஸிக்கவேண்டா, பரளயாடி யாபத்துக்கால அபேக்ஷாநரம்பேக்ஷமாக ரக்ஷக்கும ஸவலாவயய, ராவண ஹரணயாதிசீளாலே நலிவுவந்தகாலத்து ராமகலீஷணூடியவ தாரங்களை பபண்ணி ரக்ஷித்தும், இப்படி ராவபரகாரமாக ஸாவரக்ஷ கனை ஸாவேஸரவரன, ஸ்ரீபுத்தி, கிருசசிகரகூடத்திலே ஸநிவர கனை, அடி ஹேஸகதைபசெனப சேரவே ஸகலவிரோயிகளும் பேரய அவனேபபெறலாம், சடக்கென அடி ஹேஸகதிலேசென்று சேருங்கொள்ளென்று பரோபபேஸமபண்ணுகிறா

முதற்பாட்டு — (ஊனவாட)மாஸமானதுகுறைய அஸநவஸநா டிகளைக்குறைத்து, பராணனகளைப போகாதபடி அஸ்ஹக்ஷண வாயு ஹக்ஷணங்களாலே காறகட்டி, ஸரீரகதைவிட்டுப்போகாத இந்நிரிய ங்களைநதும் ஸவஸவவிஷயங்களைபபெருமையாலே நொநிதிபிழிபிழி

முதற்பாட்டு. — (ஊனிதயாதி). “உண்ணுது” என்றது உடாமைக்கு உபஸக்ஷ ணமரபருகிசெய்கிறா (வஸநாதிசீளமென்று.)

† ஸுண்டஸதகரநதம் சில ஸ்ரீகோஸுமங்களிலிலே.

மூ.—ஊன்வாடவுண்ணு துயிர்காவலிட

டுடலிற்பிரியாப்புலனைந்தும் கொந்து

தாமவாடவாடக்தவம்செய்யவேண்டா

தமதாஹ்மையோருலகாள் திற்பா !

காளுடமஞ்ஞைக கணமாடமாடே

கயலாகிகாணீர்ப பழனமபுடைபோய்த்

தேளுடமாடக் கொடியாடுதில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே. க.

ப - னை.—இஹமேயாருலகு - பரமபதத்தை, தமதாஹ்மையோருலகாள் துயிர்காவலிட
பீர் - ஆளவேண்டிருக்கும்வர்களை !. ஊன் - மாமலமானது, வாட - வறதியுலரும்
படி, உண்ணுத - போஜநாதிகளைத் தவிர்த்து, உயிர் - ப்ராணனை, போகாதபடியாக
நீர் காற்ற முதலானவற்றால், காவலீட்டி - காந்தம், உடலிலிடிரியா - மரீதத்தை
விட்டுப்போகாத, ஐந்துபுலனும் - ஐந்து இச்சுரியங்களைப்பா, கொந்து - வறுத்து,
தாம் - தாங்கள், வாடவாட - மேலமேலும் கல்லெரிக்கும்படி, சவம்செய்யவன்
டா - தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா ; காண்-வண்ணக, மதபாஸத்தமய சகோனம்,
ஆட - பாடவும், மஞ்ஞைக்கணம் - மயிலினங்களை, ஆட - தடவும், மாடே-பக்கத்
திலே, கயல் - கயலமதஸ்யங்கள், ஆடு - ஸஞ்சரித்தி, காணீர் - தேனாற்ற நீரை
யுடைய, பழனமபுடை - நீர்நிலங்களைநாடு, போய் - தேன் - வகைதன், ஆட -
மேலேயெழப்பறக்க, அக்காற்றிலே, மா - மாமலமகணிஷம், கொடியாடு (கயல்)
கள், ஆடு - அசையாநிற்கிற, திலைத் திருச்சித்திரகூடம் - திலைத் தருச்சித்திர
த்தை, சென்று சேர்மின்கள் - சென்று செருங்குகள், உலகமைய வல்லா
விரோதிகளும்போய் அஹைப்பெறலாம் என்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்களே.

இப்படி செய்கையாலே ஸாரீர ஸம்ஸாரத்தாலே நங்கள் வாழ
வாழ நின்று தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா, ஆறுவிண்ண உபாபந்தாலே
மோகஸம்பெறுவதென்ன ; நித்தாலேயென்கருர் (நாஸ்தியாதி) கா
னென்று - வண்டும், தேனும், இசையும், நறுநூற்றழம், காடும்,
இவையையந்துக்கும்போர், (காளுட) வண்கிகள் மஃபாநமத்தமாய்ப
பாட. (மஞ்ஞைக்கணமாட) மாஸ்திரங்கள் மஃபாநமத்தமாய்பாட.
(மாடே) பக்கத்தே. (கயலாகிகாண் நீர்ப்பழனம் புடைபோய்த் தீநய
ளுட) கயல், ஆடு - ஸஞ்சரிக்கிற, தேனாற்ற நீரையுடைய நீர்நிலங்கா
ருகேபோய் வண்கிகள் மஃபாநமப்பண்ணி ஆட. (மாடக்கொடியாடு
யாடி) கொடியணிமாடத்திலைச் சித்திரகூடம்சென்று சேர்மின்களே. க.

தாங்கள் மேன்மேலும் கல்லெரிக்கும்படி தபஸ்ஸுபண்ணவேண்டா.
(தமதாஹ்யாதி) பரமபதத்தைத் தங்களதாக ஆளவேண்டியிருப்பது
பீர் !.— (காளுட) சோலையசையும்படியாக மயிலினங்களாட, அத்
தாலே சோலையிலின்றும் கிளம்பின வண்டுகளானவை, அச்சோலைய
யருகே கயல்கள்களித்துப் பாயாநின்னுள்ள நீரோடு காலையுடைத்தா
யிருக்கிற நீர்நிலங்கள் அருகிட்டுப்போய், தேனுண்டு - வண்டுகளா
னவை, மேலேயெழப் பறக்க, அக்காற்றிலே மாடத்திலுண்டான[சயி
கொடிகளானவை அசையாநிற்குமாய்த்து. ... .. க.

“வாடவாட” என்றமீயசையினாயும் (மேன்மேலும் கல்லெரிக்கும்படியென்றது.)
“இஹமேயாருலகு - தமதா-ஆளதிற்பீர்” என்றவயித்தருளிச்செய்குர் (பரமப
தத்தையித்தாதி.) “மஞ்ஞைக்கணம்” என்றதிரையம் (மயிலினங்களென்றது.)
“மாடே” என்றதிரையம் (சோலையருகேயென்றது.) “நீர்-கால் - பழனம்” [சரு
என்றவயித்திரையருளிச்செய்குர் (நீரோடித்தாதி.) “புடை” என்றதிரையம்
(அருகிட்டென்றது.) ... .. க.

மூ.—சாயோடுநீடு கனியுணடுவீசு

கடுங்கால நுகர ந்து நெடுங்கால்மைநது

தீயோடுநின்று தவஞ்செய்யவேண்டா

திருமாவளைச் சிங்கையுள்ளவைகதுமெனயோ ! -

வாழ்பாதுவேகம் மலகினதொலசா

மறை பரளாநாளும முறையாலவளாதத

தேவாரவோங்கப் புகழோங்கு சிலைத

நாசக திரகூடம் சென்ற சோய்னகளே. 2.

[illegible][illegible]

(7) மலையாளப் பாடல் — (காயோடிச்சயாடி) பருவமினோதான் காயக
ரோபும, வெயிரிசிறும் சாரித முலாநது பசையறந கணிகளையும்
சூழித்தி, வீசினவெடர்பகநறைப்பநகி, நெடுகொலம் பாஞ்சாந்தி
மய்யான சூரய நின்ற கபாஸுப்பண்ணவேண்டா, ஸ்ரீயப்பதியை ஸ்மீகி
யத்திலேபிரியாதபடி வைத்துகொளவோமென்றோ! — (வாயோதித
யாடி) வாயாலேழுதுகிம் வேடம் குறைவதுகையாலவந்த ஸவ்வா
வரிசுமபகதையுடைய ஸராலமணா என்றுமொக்க முறையாலே
அதுஷரித்த அசநி வளாவளரப் புகழோகுகாநின்றாளா நிலலை. உ.

இரடைமாம்பாட்டு. — (காயிதயாதி.) ஊனவா—வுண்ணாதார உயிரைக்காவ
லிடுமபடிடெங்குனெடெனன், அதனை விவரியாரின்றுகொண்டு, தபஸ்வினுடைய
உஷ்கரதையும் காட்டுகிறுனெனுமங்குதி.

நீடுகனி - நெடுநாளுலாந்தகனியென்றாய், அங்ஙனம் காய்க்குவீரேஷணமிடா
 மையால, இளங்காடியென்று பரகரணத்துக்குச்சேர வரூளிடையென்குர (பருவமிந்
 யாதி.) வெட்டிய - உஷணமான.

மூ.—வெம்பும்சினத்துப் புனக்கேழலொன்றும்
 விரிநீர்முதுவெள்ளமுள்புகழுந்த
 வம்புண்பொழில்சூழலகன்றெறித்தா
 னடிப்போதலோவான் விருப்போடிருப்பீர் !
 பைம்பொன்னுமுத்தும் மணியும்கொணர்ந்து
 படைமன்னவன்பல்லவர்கோன் பணிந்த
 செம்பொன்மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்
 திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.   ௩.

ப - ரை, -வம்ப - புதிதாய், உண் - ணனுக்குவிஷயமாய், பொழில் - சோலை, (ரு) சூழ் - சூழ்ந்த, உலகு - பூமியானது, விரி - பரந்த, முதுநீர் - வெள்ளமுள் - மஹாஜலமா - கடலிலே, புக்கு - அழுந்த - மசுக்கையாக, அனது - அப்போது, வெம்பும் - னம் - மிக்க கோபத்தையுடைத்தாய், புனம் - காட்டிலேவாத்தசுத்த, ஓன்று - ஒப்பற்ற, சேழலாய் - மஹாவராஹமாய்க்கொண்டு, அத்தை, எந்ததான் - துடந்தெடுத்தவனுடைய, அடிப்போது - திருவடித்தாமரைகளே, அனாவான் - சேரவேணுமெனசந, விருப்போடு - ஆதரத்தோடே, இருப்பீர் - வந்திக்கிறவர்களே !, பை - அழகிய, பொன்னும் - பொற்பூக்களையும், முத்தம் - முத்துக்களையும், மணியும் - மாணிக்கங்களையும், கொணர்ந்து - கொண்குவந்த, படை - பரிசுரத்தோடேகூட, மன்னவன் - ராஜாவான், பல்லவர்கோன் - பல்லவராஜா, பணிந்த - அரையித்தாய், செம்பொன் - அழகியபொன்னாலும், மணி - மாணிக்கங்களாலும் செய்யப்பட்ட, மாடங்கள் - மாடங்களால், சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்கள்—, ... ௩)

மூன்றும்பாட்டு. (வெம்புதியாடி) மிகவுனத்தையுடைத்தான காட்டிலே வர்த்திக்கும் வராஹமாய், (விரிநீர்த்யாடி) பரத்தமஹாஜலத்திலே பரிமளப்பரவாமான பொழில்சூழ்ந்த வுலாத்தையெடுத்தவன் திருவடித்தாமரைகளேச் சேரவேணுமென்றிருக்கிற அராமரூபையார். (பைம்பொன்த்யாடி) அழகிய பொற்பூக்களையும் முத்து மாணிக்கங்களையும் கொண்டு ஸபரிகரமாகவந்து பல்லவர்கோன் பணிந்த. (செம்பொன்த்யாடி) அழகிய பொன்னாலும் மாணிக்கங்களாலும் செய்யப்பட்ட மாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லை. ... .. ௩.

மூன்றும்பாட்டு.—(வெம்பும்த்யாடி) மிகவுனத்தையுடைத்தாய் புனத்திலேவர்த்திக்கும் மஹாவராஹமொன்றாய், பரத்திருந்துள்ள கடலிலே ஊடுமியழுந்த, அப்போது வலமுலகங்கையுடைத்தான பொழில்சூழ்ந்த ஊடுமியையெடுத்தவனுடைய திருவடித்தாமரைகளையணையவேணுமென்னும் விருப்பத்தோடே வர்த்திப்பீர்!— (பைம்பொன்த்யாடி) ரத்தாடிகளோக்கொண்டு பரிசுரத்தோடும் பல்லவர்கோன் பணிவதும்செய்து, செம்பொன்னாலும்மணியாலும்செய்த மாடங்கள் சூழாநின்றள்ள தில்லை. ... .. ௩.

மூன்றும்பாட்டு.—(வெம்புமித்த்யாடி) “தவம்செய்யவேண்டா, திருச்சித்திரகூடம்-சேர்மின்கள்” என்றீர், நாங்கள் ஸம்ஸாரப்ரளயத்தி லுழுகித்திடக்க உபயிப்போடுவென்ன ; ப்ரளயாரணவ மந்தையான ஊடுமியை யெடுத்தாப்போல் உங்களை உபயிக்கவல்லவென்கிருரென்று ஸந்தி.

வம்பு - புதிதாய், உண் - ணனுக்குவிஷயமாய், அவற்றையுடைத்தான பொழிலென்ற விஷயத்தினிச்செய்கிறார் (விலேத்த்யாடி) பைம்பொன் - அழகிய பொற்பூக்கள். ... .. ௩.

ஸ்ரீ — அருமானிலமன்றப்பான குறளா
யவுன்னபேருவேளவியில் சென்றிரந்த
பெருமான்திருநாமம்பிதற்றி நுத்தம்
பிறவிததுயாநீ வகுது மென்னகற்போ !
கருமாகடலுள கிடந்தாணுவந்து
கவையாவரவினணைப் பள்ளியின்மேல்
திருமால்திருமங்கையோடாடு தில்லைத்
திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசோமின்களே.

ப-னா.—அன்று இந்நகர தன்னாரைப்பற்றியிருந்தவனது, அரு-அளக்கவரிதான், மாகிலம்-மஹாபாதிவீரன், அளப்பான்-அளக்கைக்காசு, குறளாய-வாமந்ருபியாய், அவுண்ண - அஸாநுண் மஹாபல் நினுடைய, பெருவேளவியில் - மஹாயாகத்திலு, சென்று இந்நக - சென்று ஆசைக்கித, பெருமான - ஸாவேஸ்வரனுடைய, திருநாம - சிநாமானை, பிசுநி - அஸைவுக்கை-சொல்லி, நுநதம் - உங்களுடைய, பிறல் - கடா - ஸமதக்கத்தித, நீளாகதம் - போக்குவேரம், என்னகிறபி-என்று சொல்லிப்பாதி; கருமா - மிகவுமெரிய, கடலுன் - திருப்பாறகடலிலே, கலவா - இரண்டாறவையுடைய, அரவண்ணைப்பள்ளியின்மேல்- திருவநந்தாழ்வானாகிற பங்குசு அநிலை, உவந்து - உகந்த, கிடந்தான் - பள்ளிக்கொண்டருளின, திருமால் - ஸ்ரீபதி, திருமாலுக்கிடமி - பெரிட்பராட்டிடாரு-னே, ஆதி - நிதியவர ஸமபண்ணுக, கலலைசு கருச்சிசுக, ம - சென்றுசோயின்கள்— ... (சு)

[illegible]

நாலாமாடாட்டி. - (அநாமாவித்யாஹி) அளக்கவரிதான மஹாபாட்டியி
வியை அளக்கக்கூடாது வாங்கியும், அமைதியுடைய மஹாபாட்டிக்குலே
சென்றாடித்த ஸாலைவரவையுடைய கிருநாமத்தை அடைவுகெடப
பேசி உங்களுடைய ஜகம், அன்புத்தைப் போக்குவோமென்று சொ
லவியிருப்பதி. --- (கருமாவென்றுநுடங்கி) இரண்டொருவடைய திரு
வனந்தாழ்வாராயகி மயக்கையிலே, கறுத்ததுபெருத்த கடவிலே, [கரு
உகந்து கண்வளராதரு ின் ஸ்ரீயப்பதி, பெரியபிராட்டியாரோடே கூட
விடாதே ஸதுநிகழி திலயை. ... ... ச.

காலம்பாட்டு.— (அருமாஸ்தியாக்.) ஸ்ரீஹ்ருஸ்பிராட்டிக்கு அவன்பரம பரணயியாகையாதுதவினென்பாதினும், அதுகொண்டு நான்குநீதெதும்படியென்று நெயெனனை; தன்னே ஆர்ப்புதிதாரக்காகவேதானார்யியாய்க்காரியம்செயத தலைக்கட் டுவனனெனே. உங்களபேக்பிதழமசெயவனென்றருளிச்செய்கிறுரென்று ஸ்ரீஹதி.

“கடலுள்ளதோறும் கண்வளர்ந்தருளுமென்றொருப்ரமாணப்ரஸிப்பியுண்டு” என்று முன்னே தாம் கிரிவடித்தநிர்வாஹத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்சொல் கிறார் (கறுத்துப்பெருத்தகடல்லே யென்று.) ... ..

மூ.—கோமங்க வங்கக்கடல்வையமுய்யக்

குலமன்னரங்கம் மழுவில் துணியத்

தாமங்கமருள்படைதொட்டவென்றித்

தவமா முனியைத்தமக்காக்க கிற்பீர் !

பூமங்கைதங்கிப் புலமங்கைமன்னிப்

புகழ்மங்கையெங்கும் திகழப் புகழ்சேர்

சேமங்கொள்பைம்பூம் பொழில் சூழ்ந்ததில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்தளே. ௫.

ப - ரை.—கோ - ராஜாக்கள், மங்க - அடங்கவும், வங்கம் - மரகதலங்கள் (டு) நிறைந்த, கடல் - கடல்கூழ்ந்த, வையம் - பூமியிலுள்ளார், உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும் படியாகவும், குலமன்னர் - ராஜாக்களுடைய, அங்கம் - சரீரமானது, மழுவில் - மழுவினிலே, துணிய - துணியும்படியாகவும், தாம் - தாமே, அமருள் - பூசவினிலேபுகு, படைதொட்ட - ஆயுதமெடுத்த, வென்றி - ஜயிக்குமவனும், தவம் - பின்பு தபஸ்ஸுபண்ணப்புக்க, மாமுனியை - மஹாமுனியான ஸ்ரீபரகராமாழ்வானை (யி) தமக்கு - தந்தாமுக்கு, அக்கிற்பீர் - அக்கொள்ளவேண்டியிருப்பீர் !; பூமங்கை - பெரியபிராட்டியார், சங்கி - திருமால்சேவச்செய்யும், புலமங்கை - ஸ்ரீபுரிப்பிராட்டி, மன்னி - இடவருகிப்பொருத்தவும், அத்தாலேபுகழ்மங்கை—, எங்கும் - எங்குமோக்க, திகழ - உஜ்ஜ்வலமாய்விளங்காநிற்க, புகழ்சேர் - புகழையுடைச்சரய், சேமம்சொள் - அரணையுடைத்தானபைம்பூம்பொழில்குந்தாதபரதபூததரிசாலையால்கூழப்பட்ட, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்தளே. ... .. (௫)

அஞ்சாம்பாட்டு. (கோமங்கவிய்யாடி) ராஜாக்களென்று பேர்பெற்றார் அடங்க. ராஜாக்கள் ஸரீரமானது மழுவினிலே துணிய. (தாமங்கவிய்யாடி) தாமேபூசவினிலேபுகு ஆயுதமெடுத்து அவர்களையுடத்துப் பொகட்டுச் சினந்தீர்ந்தபின்பு தபஸ்ஸுபண்ணப்புக்க மஹாமுனியை உமங்காகவேணுமென்றிருப்பீர் !.— (பூமங்கைவிய்யாடி) பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீஹ்ருமிப்பிராட்டியாரும், ந்தயவாஸம்பண்ணுகையாலே புகழ்மங்கைஎங்கும் உஜ்ஜ்வலமாய் விளங்காநின்ற. (புகழ்சேரவிய்யாடி) மிக்கபுகழையும் அரணையும் அழகியபொழில் சூழ்ந்த தில்லை. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (கோமங்கவிய்யாடி.) இரத்தானுக்குவிரோயியாய் உபாரணமஹாவஸிப்போலேயோ எங்களுடைய ப்ரஸலவிரோயிகள் என்னும் ஜிஞ்ஞாஸுக்களுக்கு விரோயிகிரஸஸரீலையை யருளிச்செய்யக்கோலி, ஸ்ரீவாமநாவதாரத்திக்கு அந்நாஹவியான ஸ்ரீபரஹ்ராமாழ்வான் வீரவிரித்ததையருளிச்செய்திருநென்று ஸம்மதி.

மழுவின்துணித்தபின்பும் படைதொட்டிருக்கையால் ஸலித்தவாரும் (கோபம் மாருதேயென்று) ... .. ௫.

மூ.— நெய்வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர்

துணியப்பணிகொண்ட ணியார்ந் திலங்கும்

மையார்மணிவண்ணையெண்ணி துந்தம்

மனத்தேரிருத் தும்படிவாழவல்லீர்!

அவ்வாரிளமங்கையர் பேசவுத்தா

அருமாமறையந்தனர் சிந்தைபுகச்

செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடு தில்லைத்

திருச்சத்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

கூ.

ப - னா. - நெய - கூரிய, வாய் - வாயையும, அழல-அகற்போன்ற தேஜஸ்யு
ஸைபழுதைய, அம்பு - அம்பை, துரந்து - விட்டு, முந்நீர்துணிய - கடலும்கலங்கி
ராவணனும் பரிசுரமும் துணிய, பணிகொண்டு - அசுதைச்சுரரி புங்கொண்டு, அணி-
ஆபரணமாய், அத்தாலே, ஆர்தது - ஆரணமாய், இலங்கும் - விளங்காநிற்பதாய்,
மையார் - கருமைமிக்க, மணிவண்ணைய - மணிபோன்றவடிவழகையுடையவனை,
எண்ணி - ஆய்ந்துசீர்த்து, துந்தம் - உங்களுடைய, மனத்தே - நெஞ்சிலே, இருத்த
ம்படி - நிதவவாஸம்பண்ணும்படி, வாழவல்லீர் - வாழவேண்டியிருப்பீர்!, அவ்வா
ய் - அவ்விடத்திலே, இளமங்கையர் - சிறுமணிகள், தம்ப்பணமார்அசையநம்பண்
ணக்கீட்டிநுக்கையால், அருமாமறை - பேதத்தை, பேசவும் - சொல்லவும்,
அப்பெண்களானகூட, செவ்வாய்க்கிளி - சிவந்தவாயையுடையகிளிகள், அநத
ணாசுதைபுக - பராஹ்மணஹ்ராதயச்சுதலே புகும்படி, நான்மறை - நான்குவேத
ங்களையர், பாதி - பரிசுர, கல்லைச்சிறுத்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்—.

ஆறும்பாட்டு. (நெய்வாயித்தயாடி) நெய் - கூர்மை. கூரியவாயை
யும் அழலிப்போன்ற தேஜஸ்யுமுடைய அம்பைவிட்டு. (முந்நீரித்
யார்) கடலும்கலங்கி ராவணனும் பரிசுரமும் துணியப் பணிகொண்டு.
(அணிபித்தயாடி) ஆரணங்களை அலங்கரித்தாய் விளங்காநிற்பீடு
தான ரத்தம்போன்ற வடிவாகையுடையவனை, உங்களநெஞ்சிலே வை
த்து வாழவேண்டியிருப்பீர்!— (அவ்வாயித்தயாடி) அவ்விடத்திற் சிறு
பெண்கள், தம்ப்பணமார் அசையநம்பண்ணக்கேட்ட செவியேற்றா
லே, அப்பெண்களானகூட, சிவந்தவாயையுடைய கிளிகளான
வையும் வராஹ்மணஹ்ராதயச்சுதலே புகும்படி நாலுவேடிங்களையும் பா
டும். இளமங்கையர் அருமாமறைபேச, கிளி நான்மறைபாட என்று
கொள்வது. ... .. கூ.

ஆறும்பாட்டு.— (நெய்வாயித்தயாடி) கடைந்து நெய்யிட்ட
வாயையுடைத்தாய், நெருப்பையுமிழுகிற அம்பையேவிக்க கட்டைத்
துணித்து, அத்தைப்பணிகொண்டு; உஜ்ஜ்வலமாய் கருமைமிக்கிருந்
துள்ள மணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தோடேகூடின விவ்ரஹத்தை
யுடையவனை யதுஸஸித்து, உங்களுடைய ஹ்மிடிபத்திலே நித்ய
வாஸம்பண்ணும்படி வாழவல்லீர்!— (அவ்வாயென்றுதுடங்கி)
தன்வாயில் பழுப்புப்போலேயிருக்கிற வால்களான பெண்கள் ஒத்து
க்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லவும் வராஹ்மணருடைய ஹ்மிடி
யத்துக்கேற, சிவந்தவாயையுடைத்தான கிளியானது நல்ல ஸ்வரத்
தோடே நாலுவேடித்தையும் பாடாநின்றதுள்ள தில்லை. கூ.

ஆறும்பாட்டு.—(நெய்வாயித்தயாடி.) லோ+ததஸ்தரிட்டராஜாக்களைவென்றகூடமும்
எங்களுடையஅபாரஸஸாரஸமுத்தரத்தைவெல்லவல்லோவென; அந்நராவதார
த்தில்கட்டைக்கலக்கின அகிமாநுவதேஷஷுத்தத்தையருளிச்செய்கிறுரன்மஸம்மதி.

அணி - ஆஹரணமாய், அத்தாலே, ஆர்தது-ஆரணமாய், இலங்குமதாயென்று
விவ்ரஹவிஸேஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (உஜ்ஜ்வலமா
யென்று.) “அவ்வாரிளமங்கையர் - அருமாமறை - பேசவும், அந்தணர்சிந்தைபுக,
செவ்வாய்க்கிளி - தான்-நான்மறைபாடு” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்தயாடி.) ... .. கூ.

மூ.—மௌவல்குழலாய்ச்சி மென்தோள் நயந்து

மகரம்குழலச சுழல்நீர்பயந்த

தெய்வத்திருமாமலர்மங்கைதவகு

திருமார்வணைச் சிந்தையுள்ளைத்துமென்பீர் !

கௌவைக்களிற்றின் மருப்பும்பொருப்பில்

கமழ்சந்துமுந்தி நிவாவலங்கொள்

தெய்வப்புணல்குழந்தை தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

எ.

ப - ரா.— மௌவல - முல்லைமலரை, குழல்-கருககுழல்(லையுடைய, ஆய்) யுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, மெல் - மீர்வான, தோள் - திருத்தோளோடே, நயந்து - கலந்து, மகரம் - மகரமதஸ்யம் தொடக்கமானவை, சுழல்-சுழலும்படி, சுழல் - சுழன்றுவருகிற, நீர்பயந்த - கடல்பெற்ற, தெய்வம் - அழகிய, திருமாமலாமங்கை - பெரியபிராட்டியார், தங்கு - சங்குகிற, திருமார்வணை-திருமார்வையுடையவனை, சிந்தையுள் - நெஞ்சில், வைத்துமென்பீர் - வைக்கவேண்டியிருப்பீர்; ஸிம்ஹத்தோடு பிணங்குகையாலே, கௌவை - பிளிறுகிற, களிற்றின் - யானையின், மருப்பும் - கொம்பையும், பொருப்பில் - பர்வதத்தில், கமழ்-நறு நாற்றம் கமழுகிற, சந்தம் - சந்தந்ததையும், உருத் - சன்னிசக்காணங்குகிற, நிவா - வெள்ளாறு, வலங்கொள் - வலங்கொள்ளுகிற, தெய்வம் - அழகிய, புணல்குழந்தை - ஜலம்குழந்து, அழகாய - தர்சனமமான, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்—.

ஏழாம்பாட்டு. (மௌவலித்யாடி) மௌவலே பூவைக் குழலிலே யுடைய நப்பின்னையுடைய மீர்வான தோளுடனே கலந்து. (மகர மித்யாடி) மகரமென்கிற மதஸ்யவிஸேஷத்துடக்கமானவை சுழன்று வருகிற கடல்பெற்ற பெரியபிராட்டியார் தங்குகையாலே திருமாவ னென்னும் திருநாமத்தையுடையவனை நெஞ்சிலே வைக்கவேண்டி யிருப்பீர். கவலை - ஆரவாரம். யானைகளிப்பிற்றி ஆரவாரிக்க, யானை கள்கொன்றுபறித்த கோடுகளும் பர்வதத்தில் நயநாற்றமகமழுகிற சந்தனத்தையும் கொண்டு வந்துள்ள நிவா என்கிற ஆறு குழப்பட்டு அழகிய புணல்குழந்து அழகிய தில்லை.

ஏழாம்பாட்டு.— (மௌவலித்யாடி) மௌவலோடே கூடின திரு க்குழலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய மீர்வான திருத்தோ ளிலே கலந்து, அங்குண்டான மதஸ்யங்கள் சுழலும்படி சுழன்றுவரு கிற கடல்பெற்ற பெரியபிராட்டியார்தங்கும் திருமார்வையுடையவனை ஹ்ரித்யத்திலே வைத்துக்கொள்வோமென்பீர்!—(கௌவலித்யாடி) ஸிம்ஹத்தோடு பிணங்கிப் பிளிறுகிற ஆனையினுடைய கொம்பும், மலையில்பரிமளிதமான உந்தநந்தையும் தள்ளி, நிவா என்கிற ஆறு வலங்கொள்ளுகிற விஸக்காணமான புணல்குழந்து டர்சனமமான தில்லை.

ஏழாம்பாட்டு.— (மௌவலித்யாடி.) “ஸ ஸாரஸமுதரத்தைக் கலக்கவல்ல வந்திருக்கிறதேசத்தில் சென்று சேர்மின்கள்” என்கின்றீர், எங்களால்கிட்ட ப்ரபாமோவென்ன; புருஷகாரவகூதர் அருகேயுண்டு, பிற்காலியாதேசென்று சேருங்கோளென்கிறாரென்று ஸம்மதம்.

மௌவலோடேயென்றது - முல்லைமலரோடேயென்றபடி. அங்குண்டானவெ ன்று - மேலேசொல்லப்படுகிற ஸமுதரத்தினுண்டானவென்றபடி. கௌவை - ஆர வாமாய், (பிளிறுகிற) என்றருளிச்செய்கிறார்.

மூ.— மாவாயினங்கம் மதியாதுகீறி

மழைமாழுதுகுன்றெடுத்தாயர்தங்கள்

கோவாய்நிரைமேயத் துலகுண்டமாயன்

குரைமாகழல்கூடும் குறிப்புடையீர் !

மூவாயிரநான்மறையாளர் நாளும்

முறையால்வணங்க வணங்காயசோதித்

தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களே.

அ.

ப - வர.— மா - கேசி என்னும் குதிரையின், வாய்-வாயையும், அங்கம்-[டு உடலையும், மதியாது - ஒருசரக்காகநினையாதே, கீறி - பிளந்துபொகட்டு, இந்த்ரன் வர்ஷிப்பித்த, மழை - கல்வரஷத்துக்கு, மா - எல்லாரும் ஒதுங்க இடம்போரு ம்படிபெரிதாய், முது - பழையதான, குன்று - கோவர்த்தநமென்னும் மலையை, எடுத்து - குடையாக எடுத்து, ஆயர்தங்கள்கோவாய் - இடையர்க்குத்தலையாய், நிரை - பசுத்திரை, மேய்த்து—; ப்ரளயாபத்திலே, உலகு - லோகத்தை, உண்ட - திருவயிற்றிலேவைத்த, மாயன் - ஆஸ்ராயபூதனுடைய, குரை - ஆபரணங்களால் ஸப்திக்கிற,மா-பெருமைதங்கிய,தழல் -திருவடிகளை, கூடும்-சேரவேணுமென்னும், குறிப்புஉடையீர்! - நினைவுடையீர்!; மூவாயிரம் - அநேகம், நான்மறையாளர் - ப்ராஹ்மணர், நாளும் - நாள்தோறும், முறையால் - ஸ்வரூபத்துக்குத்தக்கபடி, வணங்க - ஆஸ்ரயிக்க, அணங்காய - அப்ராஃக்தமான, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, தேவாதிதேவன் - ஸர்வேஸ்வரன், திகழ்கின்ற - விளங்குகிற, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்கள்—.

... .. (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (மாவாயித்யாதி) கேஸிவரையையும் அதினுடலையும் ஒருசரக்குப்பண்ணுதேபிளந்து. (மழைநித்யாதி) ஆயர்கோவாய், மழைக்கு, யானைகளையுடைய பெரியமலையையெடுத்து அவற்றை மேய்த்து. (உலகுண்டவிய்யாதி) ப்ரளயாபத்திலே லோகம் நஸியாமே வாயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தஸர்வேஸ்வரன் தூபுராடியஹரணங்களாலே ஸப்திக்கிற பெரியதிருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னும் நினைவுடையா!— (மூவாயிரமிய்யாதி) மூவாயிரம் ஸ்ராஹ்மணர் நாள் தோறும் ஸ்வரூபாதுரூபமாகவணங்குகிற அப்ராஃகீதமானதேஜஸ்ஸையுடைய ஆதிதேவன் விளங்குகிற.

... .. அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (மாவாயித்யாதி) கேஸியுடைய வாயோடே கூட உடம்பை அநாயாஸே நிரண்டாகக்கிழித்து, இந்த்ரனால்வந்த மழையிலே பெருத்துப் பழையதான மோவர்பநத்தையெடுத்து, ஆயர்தலையையுடையபசுமேய்த்து, லோகத்தைத்திருவயிற்றிலேவைத்தஆஸ்ரூடு வாய் ஹகுதனுடைய, ஆஹரணவொலியையுடைத்தாய் ஹோமயதை மிக்க திருவடிகளைக் கூடவேணுமென்று குறிப்புடையீர்!— (முறையால்வணங்க அணங்காயசோதி) ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுக்காஸ்ரயணியையு தேஜஸ்ஸையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்.

... .. அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (மாவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்னபுருஷகாரஹுதரைமுன்னிட்டாஸ்ரயித்தார்க்கு விரோயிபாபங்களைப்போக்கி டு-ஃவவரஷத்தை நீக்கித்தன்வயிற்றிலே வைத்துநோக்கவல்லனென்னுமதுக்கு தீவிஷ்டாஹமான அப டாரங்களைஸூதுவிப்பித்து, அவனிருக்கும் டேஸத்திலே செருங்கோளென்றொரென்று ஸம்மதி.

அணங்காய - அப்ராஃகீதமான, சோதியென்றாய், அத்தையருனிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்ஸையுடைய வெந்து) ... ..

மூ.—செருநீலவேற்கண் மடவார்திறத்துச்
 சினத்தோடுநின்று மனத்தால்வளர்க்கும்
 அருநீலபாவமகலப்புக்கழ்சே
 ரமரர்க்குமெய்தாத வண்டத்திருப்பீர்!
 பெருநீர்நிவாவந்திழுத்தங் கொணர்ந்தெங்கும்
 வித்துமவயலுள்கயல்பாயந்துகளைத்
 திருநீலநின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்
 திருச்சித்திரகூடம் சென்றுசேர்மின்களை. கூ.

ப - ரை.—செரு - யுத்தத்துக்குப்பரிகரமான, வேல் - வேல்போலேகூரிதாய்,
 நீலம் - நீலம்போலேகுளிர்த, கண் - கண்ணழகையுடையராய், மடவார்திறத்து-
 மடப்பத்தையுமுடைய ஸ்த்ரீகளிடத்தில், புசிக்கநினைத்தபோகங்களைவிலக்குவார்
 பக்கல், சினத்தோடு - கோபத்தோடே, நின்று - இருந்து, மனத்தால் - நெஞ்சி
 லாசையாலே, வளர்க்கும் - வளர்த்து வருமதாய், அரு - போக்கவொண்ணாத,
 நீலம் - தண்ணிய, பாவம் - பாபமானது, அகல-போம்படி, புகழ்சேர-புகழையுடு
 யுடைய, அமரர்க்கும் - பரஹ்மாகிதருக்கும், எய்தாத - கிட்டவரிய, அண்டத்து-
 பரமபதத்தில், இருப்பீர்! - இருக்கவேண்டியிருப்பீர்!, பெருநீர்-மிக்கநீரையுடைய,
 நிவா - வெள்ளாறு, முத்தம்கொணர்ந்து - முத்துக்களைக்கொண்டுவந்து, உந்தி-
 தள்ளி, வித்தும் - விதைக்கிற, வயலுளெங்கும் - வயல்தோறும், கயல் - கயல்
 மதல்யங்கள், பாயந்து உகள - குதித்துத்தள்ள, திருநீலம்-அழகியநெய்தல்மலர்,
 நின்று - எங்குமொக்கப்பாந்து, திகழ்கின்ற - விளங்குகிற, தில்லைச் - திருச்சித்திர
 கூடம் சென்றுசேர்மின்கள்.— ... .. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (செருவித்யாடி) செருவேல்போலவும் நீலம்
 போலவும் கூர்த்துக்குளிர்த கண்ணழகையுடையருமாய் மடப்பத்தை
 யுடைய ஸ்த்ரீகள்விஷயமாக ஊஜிக்க நினைத்தஹோமங்கலருக்குப் ப்ரநி
 வந்யகரானவர் பக்கல் சினத்தாலே வளர்த்துவந்து உங்கள நெஞ்
 சையிருளப்பண்ணினபாபமகல. (புகழித்யாடி) புகழையுடைய ஸ்ரஹ்
 மாடிகளுக்கும்கிட்டாதபரமபதத்தேயிருக்கவேண்டியிருப்பீர். (பெரு
 நீரித்யாடி) மிக்கநீரையுடைய நிவாவந்து முத்துக்களைக்கொண்டுவந்து
 தள்ளி வயல்தோறும்வித்த, அத்தாலே அவ்வயலிற்கயல்கள் கல்கிட
 டெறிந்தாப்போலே ஊயப்பட்டுத்துள்ளிப்போக. (திருநீலமித்யாடி)
 அழகிய நீலமானது விளங்காநின்றவயலையுடைய தில்லை. கூ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (செருவித்யாடி) யுய்யத்துக்குப் பரிகரமாய்
 நீலமானநிறத்தையுடைய வேல்போலேயிருக்கிற கண்ணையுடைய ஸ்த்
 ரீகள்திறத்தில், அதுக்குப் ப்ரதிவந்யகர்பக்கல் சினத்தோடே நெஞ்சி
 லாசையாலே வளர்ந்து பரிவாறிக்கவொண்ணாதே தண்ணிதானஹ
 வத்ப்ரதிவந்யகமானபாபம்போக ப்ரவியியரானஸ்ரஹ்மாடிகளுக்கும்
 கிட்டவரிய பரமபதத்திலே யிருக்கவேண்டியிருப்பீர்!— (பெருநீரெ
 ன்றுதுடங்கி) மிக்கநீரையுடைய நிவாஎன்கிற ஆறு முத்தைக் கொடு
 வந்துவித்துகிற வயலிலே விக்ரீதமானகயல்கள் பாயந்து தாவித்திரிய
 டர்ஸநீயமான நீலம் நின்று திகழாநின்றுள்ள தில்லை. ... கூ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (செருவித்யாடி.) தாமுபடேஸித்த ஆஸ்ரயணத்துக்கு
 வலவருபந்தான் ப்ராப்யாஹரவிஜித்தி பூர்வகவவத்ப்ராப்தி என்றுவலவெள
 ரவத்தை நெஞ்சில்படுத்திகுரென்று ஸங்கதி.

“நீலம்” என்று - கறுப்பாய், அத்தால் - தண்ணிமையைச்சொல்லுகிறதென்
 றருளிச்செய்கிறார் (தண்ணிதானவென்று.) விக்ரீதமானவென்று - முத்தைவித்து
 கையானேகல்கிட்டெறிந்தாப்போலேஊயப்பட்டிருக்கிறவென்றபடி. நீலம்-நெய்தல்.

மூ.— சீரார்பொழில்கூழ்ந் தழகாய தில்லைத்
 திருச்சித்திரகூடத் துறைசெங்கண்மாலுக்
 காராதவுள்ளத்தவர் கேட்டுவப்ப
 வலைநீருலகுக்கருளே புரியும்
 காரார்புயற்கைக்கலிகன்றி குன்று
 வொலிமாலையோ ரொன்பதொடொன்றும்வல்லார்
 பாராருலகமளந்தானடிக்கீழ்ப்
 பலகாலம்நிற்கும்படி வாழ்வார்தாமே. க0.

ப - ரை.—சீர் ஆ - அழகுமிக்க, பொழில்கூழ்ந்து - சோலைபால்கூழப்பட்டு,
 அழகாய - அழகையுடையதான, தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்து—, உறை - நித்ய
 வாஸம்பண்ணுகிற, செங்கண்மாலுக்கு - சிவந்த கண்ணழகையுடைய ஸர்வேஸ்
 வரன்விஷயமாக, ஆராத - பகவதபுவத்தில்திருப்தி பிறவாத, உள்ளத்தவர்-நெ
 றுஞ்சையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், கேட்டு—, உவப்ப - ஸங்கோஷிக்கும்படியாக,
 அலைநீர் - அலையொழிந்த ஜலத்தையுடைய கடலால் சூழப்பட்ட, உலகுக்கு - பூமியி
 லுள்ளார்க்கு, அருளே - ப்ரஸாதத்தையே, புரியும் - பண்ணும் ஸ்வபாவத்தையு
 டையராய், காரார் - மிகவும்பெருந்த, புபல் - மேகம்போலே, கை-உதாரரான,
 கலிகன்றி - ஆழ்வார், குன்ற - குறையாத, ஒலி - ஓசையையுடைத்தாம்படியருளிச்
 செய்த, மலை - ஸந்தஸ்தர்ப்பத்தையுடைய, ஒரொன்பதொடொன்றும் - பத்துப்
 பாட்டையும், வல்லார் - அந்தத்தான் தற்கவல்லவர்கள், பார் ஆர் உலகம் - பூமி
 யையும், ஸ்வர்க்காதலோகங்களையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்டவனுடைய,
 அடிகீழ் - திருவடிகளிலே, பலகாலம் - ஸர்வகாலமும், நிற்கும்படிவாழ்வார்-அடி
 மைசெய்து வந்ததிக்கும்படியான வாழ்வைப்பெறுவார்கள். ... (ஃ0)

பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாடி) அழகார்ந்தபொழிலாலே சூழ
 ப்பட்டு அழகிய தில்லைத்திருச்சித்திரகூடத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணு
 கிற புண்புரிக்காஷ்டைச்சொன்ன. (ஆராதயித்யாடி) ஹவடிதுவதத்
 தால் ஒருக்காலுமாராத ஹ்விஜயத்தையுடைய ஸ்ரீரிகள்கேட்டுக்கக்.
 (அலைநீரித்யாடி) கடல்கூழ்ந்தஹ்மிக்கு அருளேபண்ணும். (காரா
 ரித்யாடி) கார் - பெருமை. மிகவும்பெருந்த மேவம்போலே வரை
 யாதேகொடுத்தகையையுடையஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்துப்பாட்டுடய
 டையும் வல்லார்.

பத்தாம்பாட்டு.— (சீராரித்யாடி) அழகுமிக்க பொழில்கூழ்ந்து
 ஷர்ஸநீயமான தில்லையில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு,
 ஒருநாளும் ஆராத ஸ்நேஹத்தையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்கேட்டு
 ஸங்கோஷிக்க, கடல்கூழ்ந்தஹ்மிக்கு ப்ரஸாத்தைப்பண்ணும் ஸ்வ
 லாவராய், கார்காலத்து மேவம்போலே ப்ரமோடிாரரான திருமங்கை
 யாழ்வார்குறையாதவோசையையுடைத்தாகவருளிச்செய்ததிருமொழி
 பத்தும் வல்லார் ;

பத்தாம்பாட்டு.— (சீராரித்யாடி) “உள்ளம்” என்கிறபடிம் லக்ஷணயா ஸ்நே
 ஹத்தைச் சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹத்தையென்று) “அருளே
 புரியும்” என்கிற அவயாரணலஹ்யாரயம் (ஸ்வஹவராயென்றது). க0.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்,

சகசு பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி,

(பாராரித்யாடி) ஊமியையும் ஸ்வர்மாடிலோகங்களையும்ளந்தவந்திருவடிகளிலே ஸர்வகாலமுமடிமைசெய்து நிற்கும்படியான வாழ்ச்சியைப்பெறுவர். ... .. க0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பீஷிவீப்ரஹ்மமானலோகத்தை யளந்தவந்திருவடிகளின்கீழே காலமெல்லாம் வர்த்திக்கும்படியான வாழ்வைப்பெறுவர். ... க0.

அடிவரவு.—ஊன் காய் வெம்பு அருமா கோ நெய்
மௌவல் மாவாய் செருச் சீரார் வாட.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்,
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆக, திருமொழி - ௨௨ - க்கு, பாட்டு - ௨௨0.

மூன்றும்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி-வாடமருதிடை. ப்ரவேசம்.

திருவவதரித்தபோது துடங்கி விரோயிரஸநீலஞ் ஷண் ணன் பூதநாஸக்யமளார்ஜுநாடிகளே நிரவீத்தாப்போலே த்வடிது ஹவவிரோயியான அவிஷ்யாடிகளோப்போக்க ஆஸ்திதஸுலஹயக்கொண்டி திருச்சித்ரகூடத்திலே க்ஷிஷ்ணன் நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான், அவனை நீங்கள் சென்றபுறமித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிறார். *

க்ஷிஷ்ணவதாராடிகளரி லிழவுதீரத் திருச்சித்ரகூடத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதஞ்ணன், எல்லாரு மாஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார். ... *

அ.—வாடமருதிடைப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் ராமக்ஷிஷ்ணாவிஹ வங்களிலபஹங்களை யாஸ்ரயிக்கைக் குறுப்பாகச்சொல்லி, “திருச்சித்திரகூடத்தில் சென்று சேர்மின்கள்” என்றார்; இதுகேட்டசேதநர்க்கு விஹத்தில்நெஞ்சு சென்று அங்கே ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசிபிறந்து அதகாலாதீதமென்று பிற்காலிக்கவும் கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்தவிஹங்களில் விரோயிரஸநீல தையை ஹஹமுஹமாகவருளிச்செய்தகொண்டு, அவனை திருச்சித்திரகூடத்துள்ளானென்று ஸ்ரீராகள்நெஞ்சில்படுத்திகுரொன்னும்ஸம்ஸ்தியை ஸம்ஸ்ரஹேண ஸூஹிப்பிக்கிறார் (க்ஷிஷ்ணவதாரேத்யாடி.) ஆடிஸங்ஷத்தாலே - ராமாவதாரமும், நரஹிஹாவதாரமும் சொல்லுகிறது. ... .. *

மூ.—வாடமருதிடைபோகி மல்லரைக்கொன் றெருக்கலித்திட்
டாடல்நன்மாவுடைத் தாயராநிரைக்கன் றிடர்தீர்ப்பான்
கூடியமாமழைகாத்த கூத்தனென வருகின்றான்
சேயுயர்பூம்பொழில் தில்லைச் சித்திரகூடத்துள்ளானே. க.

ப - ரை.— கம்ஸன்வரவிட்ட விரோதிகளான, மருதிடை - இரண்டுமருதமா
ங்களின்நடுவே, வாட - அவைமுறிந்து விழும்படி, போகி - தவழ்ந்துபோய்; மல்
லரை - சாணாரமுஷ்டிகராகிறமல்லவர்க்கத்தை, கொன்று - நிரலித்து; ஒக்கலி
த்திட்டி - நடைபழகினதாய், ஆடல் - ஆடிக்கொண்டு வருமதாய், நல் - அழகி
தான், மா - குதிரைவடிவுகொண்டு வந்த சேலியை, உடைத்த-கொன்று; அன்று-
இந்தரன்வரவிடப்பட்டவன்று, ஆயர் - இடையருடைய, ஆநிரைக்கு - பசுக்கூட்ட
த்துக்குவந்த, இடர் - துக்கத்தை, தீர்ப்பான் - தீர்க்கக்காக, கூடிய - திரண்ட,
மாமழை-கல்வரவந்ததை, கோவர்த்தமலையையெடுத்த, காத்த-ரகிஷித்த, கூத்தன்
என-மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தையுடையவன் என்று எல்லாரும் சொல்லும்படி,
வருகின்றான் - வருமவன்; சேடி - இளகிப்பதித்ததாய், உயர்-ஒங்கின, பூம்பரு
பொழில் - அழகியசோலைகளையுடைய, தில்லைச்சித்திரகூடத்து - தில்லைத்திருச்
சித்திரகூடத்திலே, உள்ளான்-நித்யவாஸம்பண்ணுநின்றான்; அவனை ஆராயியுங்
கோளென்கிறார். ... .. (க)

முதற்பாட்டு. (வாடமருதிடையித்யாடி) வானூரமுஷ்டிகரைக்
கொன்று, ஆவாலங்கொட்டி ஆடஉர்ஸநீயமான குதிரைவடிவுகொட்டி
ண்டுவந்த சேலியைக்கொன்று. (ஆயரித்யாடி) இடையருடைய பசு
நிரைக்கு இரட்டாராலே ஆபத்துவந்தவன்று, இடர்தீர்ப்பான். (கூடிய
வித்யாடி) திரண்டகல்வரவந்ததை மலையெடுத்துக்காத்த கூத்தனென
வருகின்றான். (சேடித்யாடி) சேடி - திரட்சியும், இளமையும். இளகி
ப்பதித்து ஒங்கின பொழிலையுடைய தில்லை. ... .. க.

முதற்பாட்டு.— (வாடவித்யாடி) அஸுராவேசத்தாலே வந்த
மருதாக்கையாலே இவன்கிட்டக்கிட்ட அவைவாட, மருதிநடுவே
போய், (மல்லரைக்கொன்று) வானூரமுஷ்டிகரைநிரலித்து; ஆவாலம்
கொட்டி; (ஆடல்) தன்ஸனூரத்திலேயிவன் அந்யபரனும்படி ஆடிக்கொ
ண்டிவந்து தோற்றின சேலியைக்கொன்று, இடையருடைய பசுநிரை
க்கு அன்றிடர்தீர்க்கக்காக இரட்டாரன்பிரேரித்த புஷ்கலாவர்த்தகாடி
மேவங்களெல்லாம் கூடிவரவித்தபெருமழையைக்காத்த மனோஹாரி
வேஷ்டித்தையுடையவன் என்று எல்லாரும் சொல்லவருகிறவன்.—
(சேடி) இளமையும், திரட்சியும். ... .. க.

முதற்பாட்டு.— (வாடவித்யாடி) “இணைமருதிற்றுமீது” என்னுமாப்போலே-
முறிந்து விழுக்கையைச்சொல்லவேண்டியிருக்க, “வாட” என்றதற்கு - வாடும்
போது போனென்று விவகித்த, ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கி
றார் (அஸ்-ரேத்யாடி) ஒக்கலித்திட்டி - பழகின, ஆடலுடைத்தாய் நல்லதான
மா என்று ஸம்பூர்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆவாலம்த்யாடி) ஆவா
லங்கொட்டுகை - குதிரைநடைபழக்குகைக்குக்கொட்டுகை. ... .. க.

மூ.—பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட பிள்ளைபரிசிது வென்றால்
மாநிலமாமகள் மாதர்கேள்வனிவனென்றும் வண்டுண்
பூமகள்நாயகனென்றும் புலன்கெழும்கோவியர்பாடித்
தேமலர் துவவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. ௨.

ப - ரை.—பேய்மகள் - பேயான பூதநையுடைய, கொங்கை - முலையில்,
நஞ்சு - விஷத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்தருளின, இது - ஆச்சர்யமான விச்செ
யல், பிள்ளைபரிசு என்றால் - பிள்ளையுடைய பரகாரம் என்றால்; இவன்—, இளம்
பிள்ளையல்லன், மா - பஞ்சாஸ்த்கோடிவஸ்திரணையான, நிலமாமகள்மாதர் - ஸ்ரீபூ
மிப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் என்றும்-வல்லபன் என்றும், வண்டு-வண்டிகள், உண்-டு
மதுபாரம் பண்ணவிழுகிற, பூமகள் - தாமரைப்பூவைப்பிறந்தகமாகவுடையபெரிய
பிராட்டியார்க்கு, நாயகன் என்றும் - பதினென்றும், புலன்கெழு - கண்டாரநெரு
சைக்கவரும் வடிவையுடைய, கோவியர் - இடைப்பெண்கள், பாடி - ஸ்தோத்ர
பூர்வகமாகப்பாடி, தேன்மலர் - செவ்விகுன்றதபூவை, துவ-பணிமாற, வருவான் -
வருவன், சித்திரகூடத்துள்ளான். ... .. (௨)

இரண்டாம்பாட்டு. (பேய்மகளித்யாடி) பூதநைமுலையில் நஞ்சை
யுண்ட பிள்ளைபரகாரமிது வென்றால். (மாநிலமித்யாடி) இவனிடம்
பிள்ளையல்லன், லக்ஷ்மிஹ்மிகருக்குவல்லவனென்று. (புலமித்
யாடி) கண்டாருடைய இந்நீரியங்கள் பிணிப்புண்ணும்படி அழகை
யுடைய பெண்கள் இவனைப்பாடிச் செவ்விப்பூவைப்பணிமாறவரும்
கீழ்ஷணன் சித்திரகூடத்துள்ளான். ... .. ௨.

இரண்டாம்பாட்டு. — (பேய்மகளித்யாடி) பிள்ளையுடையபடி-
பேயாய்வந்தஸ்தீயினுடைய முலையில்நஞ்சையுண்ட ஆச்சர்யமான
செயலென்றால், “இவன் கேவலம் பிள்ளையல்லன், ஸ்ரீஹ்மிப்பிரா
ட்டிக்குவல்லவன், பெரியபிராட்டியார்க்கு நாயகன்” என்று, கண்
டாருடைய இந்நீரியங்களைப்பிணிக்கும் வடிவையுடைய இடைப்பெ
ண்கள்பாடி, செவ்விப்பூவைத்தாவ வருமவன். (பொலன்கெழும்கோவி
யர்) என்று - பொன்னாலே செய்த ஆஹரணத்தையுடைய கோவிய
ரென்னவுமாம். ... .. ௨.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பேயித்யாடி.) நோவாய்நோய்யரணடி அதிமாதுஷ்டநய
வேஷடிதங்களைச்செய்தவனே சித்திரகூடத்துள்ளானென்றறிந்து நிர்வாயிக்கும்படி
யெவ்நனே? என்னும் ஜிஜ்ஞாஸையிலே; இடைப்பிள்ளையாயிருக்கச்செய்தேற்றிய;
பதியென்ற நிர்வாயித்தார் இடைப்பெண்கள் கண்டார்களே, அங்கனேநீங்களும்
கொள்ளுகோளென்கிறாரென்று ஸம்மதி.

“பிள்ளைபரிசு - பேய்மகள்கொங்கைநஞ்சுண்ட - இதுவென்றால், மாநிலம்”
இத்யாடி என்றநவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாடி.)
(பிள்ளையுடையபடி) என்று சில ஸ்ரீகோஸங்களிலுண்டாயிருக்கும்; அப்போது, அந்
வயத்திலே திருவுள்ளம். அன்றிக்கே, சிலஸ்ரீகோஸங்களில் (பிள்ளையுடையபடியே)
என்று முண்டு; அப்போது, பிள்ளையைப்போலே மாதுஷ்யமானபடியே! என்றும்,
“பேய்” என்றும் “மகள்” என்றும்சொன்னபடிதவயத்துக்கும்-பேயானதுமதுஷ்ய
வேஷக்கொண்டதென்று கருத்தருளிச்செய்கைக்கு தீர்ஷ்டாநுமென்று கொள்ள
வேணும்; இப்போது, யயாவஸ்திதமேயநவ்யம். பொலன் - ஆஹரணம், கெழு
முகை - சேருகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொலனித்யாடி.) ௨.

மூ.—பண்டிவன்வெண்ணெயுண்டானென்றாய்ச்சியர்கூடியிழிப்பு
எண்டிசையோரும்வணங்கவினைமருதாடுநடந்திட்
டண்டரும்வானத்தவரு மாயிரநாமங்களோடு
திண்டிறல்பாடவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. ௩.

ப - ரா.— இவன் - இச்சிறப்பிள்ளை, வெண்ணெய்உண்டான் என்று - வெண்
னெயைக்களவுகண்டு அமுதசெய்தான் என்று, ஆய்ச்சியர் - இடைப்பெண்கள்,
கூடி - திரண்டு, இழிப்பு - பழிக்க ; எந்திசையோரும் - எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும்,
வணங்க - ஸேவிக்கும்படியாக, இணைமருதாடு - ஒன்று என்னலாம்படி சேர்ந்து
நின்ற இரண்டிமருதின்வகுவுகொண்ட அஸ்வரர்களின்றடுவே, நடந்திட்டி-தவழ்வு
நதுபோய், அண்டரும் - நித்யஸூரிகளும்,வானத்தவரும் - ப்ரஹ்மாதிர்களும், ஆயிர
நாமங்களோடு - ஸஹஸ்ரநாமங்கலையுஞ்சொல்லி, அவனுடைய, தின் - தின்னி
தான், திறல் - ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை, பண்டு—, பாட—, வருவான் - வருமவன்,
சித்திரகூடத்துள்ளான்—.

மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாடி) பண்டு வெண்ணெயைக் களவு
கண்டு அமுதுசெய்தானென்று இடைச்சிகள் திரண்டுகூப்பிட. (எண்
டிசையித்யாடி) எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும் வணங்க, சேரநின்றமருதுகள்
நடுவேபோய். (அண்டருமித்யாடி) நித்யஸூரிகளும் ப்ரஹ்மாதிர்களும்
ஆயிரந்திருநாமங்களைச்சொல்லி, திண்டிறல்பாடவருவான். ௩.

மூன்றும்பாட்டு.— (பண்டித்யாடி) “இவன்வெண்ணெயுண்டான்”
என்று இடைப்பெண்கள் கூடியேச, எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும் திருவ
டிகளிலே வணங்கும்படியாக, நிர்விவரமானமருதினுள்ளிட்டுப்போய்,
இடையர்களும் டேவர்களாமாய் ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லிக்
கொண்டு, தன்னுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைப்பண்டுபாடவருவான்.

மூன்றும்பாட்டு.— (பண்டித்யாடி) பேய்முலையுண்டபடியைக்கண்ட இடைப்
பெண்கள் மேன்மைபேசுராரகிலும், வெண்ணெயுண்டபோது இடைப்பிள்ளை
யென்றே ஏசவுங்கண்டோம்! என்ன ; வெண்ணெயுண்டுகட்டுண்டு நின்றபோதே,
நின்றமருதிருத்த டேவராலும் இடையராலும் கொண்டாடப்பட்டான் கண்ட
ரென்று நெஞ்சிலுறைக்கச்சொல்லுகிறாரென்று ஸந்தி.

அழைக்கை-கூப்பிடுகையாய், மலித்தவாய்(ஏசுவென்றது). “இவன்” என்று
துடங்கி “திண்டிறல் - பண்டு - பாடவருவான்” என்றவயம். ௩.

நாலாம்பாட்டு.— (வனையித்யாடி.) மருதிருத்தவனவன்றிக்கே பாம்பின்படத்
தில்தானேபோய் நடமாடின அபஹந்தாலும் அவர்கள் பரனென்றிருந்தார்க
ளென்று நியாமகார மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸந்தி.

† “அழைப்ப” என்று நஞ்சியர்படியிலும் அரும்பதத்திலும் பாடம்.

மூ.—வளைக்கைநெடுங்கண்மடவாராய்ச்சியரஞ்சியழைப்பத்
தளைத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கைத்தண்டடம்புக்கண்டர்காண
முளைத்தவெயிற்றழல்நாகத்துச்சியிலின்றித் துவாடத்
திளைத்தமர்செய்துவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. ச.

ப - ரை.—வளை-வளைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட, கை - கைகளையும், நெடு-
நீண்ட, கண் - கண்களையும், மடவார் - மடப்பத்தையுமுடையாரான, ஆய்ச்சியர்-
ஸ்ரீகோபிமார்கள், அஞ்சி - பயப்பட்டு, அழைப்ப - கூப்பிட; தளை அவிழ் - கட்டு
அவிழுகிற, தாமரைப்பொய்கை - தாமரைத்தடாகத்தின், தண் - குளிர்ந்த, தடம்-
கரையிலே, புக்கு - போய், அண்டர் - இடையர், காண-காணும்படியாக, முளையு
த்த—, எயிறு - பற்களையும், அழல் - விஷாக்கியையுமுடைய, நாகத்து உச்சியில்-
காளியனாகிற பாம்பின்தலையிலே, நின்று - ஒருபடிப்படநின்று, அது வாட - அது
இளைக்கும்படி, திளைத்து - களித்து, அமர்செய்து - பூசல்பண்ணி, வருவான் - வரு
மவன், சித்திரகூடத்துள்ளான் —. ... .. (ச)

நாலாம்பாட்டு.(வளைக்கையித்யாடி)வளையாலே அலங்கீதமான
கையையும் அழகிய கண்ணையுமுடையாராய், மடப்பத்தையுமுடைய
ஸ்ரீமோபிமார்களுக்கூப்பிட.(தளைத்தவிழ்த்யாடி)தளைஅவிழுகிற-கட்டு
அவிழுகிற, தாமரைப்பொய்கையில் குளிர்ந்தகரையிலேசென்று, அண்
டர்காண - இடையர்காண, முளைத்தபல்லையும் விஷாக்கியையுமுடைய
காளியன்தலையிலேநின்று, அதுவாட - அது இளைக்க, அதினுச்சியிலே
நின்று திளைத்துப் பூசல்பண்ணிவருவான். ... .. ச.

நாலாம்பாட்டு.—(வளைக்கையித்யாடி)வளையாலே அலங்கீதமான
கையையும், ஶீதைகளாய்ப்பார்க்கும் நோக்கையுமுடைய இடைப்
பெண்கள் அஞ்சிக்கூப்பிட, கட்டவிழ்ந்தலர்ந்த தாமரைப்பொய்கையி
னுடைய நுமஹரமான கரையிலேசென்று; இடையர்காண, முளைத்த
வெயிற்றையுடைய பாம்பினுடைய வுச்சியிலேபுக்குநின்று, அதுவாடி
ம்படி கூடவிளையாடி அமர்செய்துவருமவன். ... .. ச.

“தளைத்தவிழ்” என்றவிடத்தில், “அத்து” - சாரியைச்சொல்லாய், “தளை-அவி
ழ்” என்ற யருளிச்செய்கிறார் (கட்டவிழ்ந்தலர்ந்தவென்று,) அமர்செய்து-யுய்யம்
பண்ணி. ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(பருவமித்யாடி.) கீழ்நாலுபாட்டாலும் - அவனதிமாநுஷ
வேஷ்டுதற்களைச்சொல்லி, அத்தால் அவன் பரன்என்றப்போலே நீங்களுமவளை
நீர்ணயித்தாயிரயுகோனென்றார்; இனிமேல்பாட்டுக்களில் - நடப்பினைமுதலா
னார்க்கு விரோயிநிவர்த்தநமுபத்தாலே யுதவினாப்போலே உங்களுக்கு முதவு
வானென்பாராய், அதில் நடப்பினைக்குதவினவித்தை யிதிலருளிச்செய்கிறாரென்று
ஸம்மதி.

மூ.—பருவக்கருமுநிலொத்து முத்துடைமாகடலொத்து
 அருவிக்கிரடிகழ்கின்ற வாயிரம்பொன்மலையொத்து
 உருவக்கருங்குழலாய்ச்சித்திறத் தினமால்விடைசெற்றுத்
 தெருவில்திளைத்துவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. (ரு)
 எய்யச்சிதைந்ததிலங்கை; மலங்கவருமழைகாப்பான்
 உய்யப்பருவரைதாங்கி யாநிரைகாத்தானென்றேத்து
 வையத்தெவளும்புணங்க வணங்கெழு மாமலைபோலே
 தெய்வப்புள்ளேறிவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. சு.

ப - னா.— பருவம் - கராகாலத்திலுண்டான, கருமுல்லைத்து - காளமேகம்
 போலேயும், முத்துடை - முத்துக்களை உடைய, மா - கறுத்த, கடலுத்து -
 கடல்போலேயும், அருவிக்கிரை-அருவிக்களாலே, திகழ்கின்ற-விளங்காநின்றன, ஆயிரம்
 பொன்மலைத்து - அநேகம் பரவதங்களைபோலேயுமாய், உருவம் - அழ
 கிய வடிவையும், கரு - கறுத்த, குழல - திருக்குழலையுமுடைய, ஆய்ச்சித்திறத்து-
 நப்பினைப்பிராட்டிக்காக, ஆனம் - ஒன்றாய்த்திரண்ட, மால்விடை-பெரிய ரிஷபங்
 களை, செற்று - நிரவிக்ந்து, செருவில் - வீதியிலே, தினைத்து - களித்துவிளையாடி,
 வருவான் - வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான்—, ... (ரு)

ப - னா.— எய்ய - * எரித்ததும்சரத்தாலே இவன்எய்தபோது, இலங்கை-
 லங்கையானது, சிதைந்தது - அழிந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையரும்,
 ஆநிரை - பசுத்திரையும், மலங்க - கலங்கும்படி, வரும் - வருகிற, மழை-மழையை,
 காப்பான் - பொக்குகைக்காக, உய்ய - அவைஉய்யுமிக்கும்படி, பருவரை - பெரிய
 மலையை, தாங்கி-எடுத்து, அவற்றை, காத்தான் என்று - ரகசித்தான் என்று, வையம்-
 புய்யிலுள்ள, எவரும் - எல்லாரும், ஏததி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, வணங்க - ஆசிர
 யிக்கும்படியாக, அணங்குஎழு - தேவாவிஷ்டமான, மா - பெரிய, மலைபோலே-
 மலையைப்போலே, தெய்வம் - அழகிய, புள் - பெரியதருவடிமேலே, ஏறி - ஏறிக்
 கொண்டு, அரைகுறையத்தலை துலைய, வருவான்-வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான்—,

அஞ்சாம்பாட்டு. (பருவமித்யாதி) காரகாலத்தில் காளமேவத்
 தை யொத்து, முத்துப்பதிகிற கருங்கடலொத்து, மா-கறுப்பு. (அருவி
 மித்யாதி) அருவிக்களாலே விளங்காநின்ற அநேகம் பரவதங்களை
 யொத்து, உருவம்-அழகு. அழகியகருங்குழலையுமுடைய நப்பினை[நய
 பொருட்டு இனமான பெரிய விடைகளைச் செற்று, வீதியிலேசெருக்
 காலே யாடிவருவான். ... .. (ரு).

அஞ்சாம்பாட்டு.— (பருவமித்யாதி) வர்ஷ-கவலாஹகம்போலே
 யும், முத்துடைய பெருங்கடல்போலேயும், அருவிக்கிரைகளாலே
 விளங்காநின்றன ஆயிரம் பொன்மலைபோலேயுமாய், அழகிய வடி
 வையும், கறுத்த திருக்குழலையுமுடைய நப்பினைப்பிராட்டி யிடை
 யாட்டத்துக்காக, திரண்டுபெருமையையுடைய ஐஷலங்களைக்கொன்று,
 தன்பருவத்திற்பினைகளோடே தெருவிலே கூடிவிளையாடிவருமவன்.

நப்பினை கஃஷ்ணோடொத்தநிறமுடையவனென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்
 கிருர் (வர்ஷ-கத்யாதி). பொன்மலைபோலேயுமென்று-ஆஹாணச்சோத்தியாலே.

ஆறும்பாட்டு.— (எய்யமித்யாதி.) இதில் - பிராட்டிக்கும் பசுக்களுக்கு
 முதலினைப்போலே யுதவுமவனென்றருளிச்செய்கிறோன்று ஸஹதி.

மூ.—ஆவரிவைசெய்தறிவாரஞ்சநமாமலைபோலே

மேவுசினத்தடல்வேழம் வீழமுனிந்தமுகாய

காவிலலர்நெடுங்கண்ணாரகைதொழுவிறிவருவான்

தேவர்வணங்குதண்டில்லைச் சித்திரகூடத்துள்ளானே. எ.

ப - ரை.—ஆபுரிதர்க்காக, இவை - இப்படிப்பட்ட (க) ஆணைத்தொழில்களை, செய்தறிவார்ஆர்?—செய்தார்ஒருவருமில்லை; அதாவதென்னென்னிங்; மா-பெரிய, அஞ்சநமலைபோலே - அஞ்ஞநகிரிபோலேயாய், சினம்-சொப்பத்தை, மேவு-ஸ்வயாவமரகவுடைத்தாய், அடல் - மிடுக்கையுடைய, வேழம் - குவலயாபீடம் என்னும் யானை, வீழ - வீழும்படி, முனிந்த - சீறியருளி, அமுகாய-அமுகையுடைத்தாய், காவிலலர்-நீலோத்பலம்போலே கறுத்து, நெடு - நீண்ட, கண்ணார் - கண்ணையுடைய ஸ்திரீகள், கைதொழ - ஸேவக்கும்படியாக, வீதி - திருவீதியிலே, வருவான் - எழுகிருளுமவன்; தேவர்வணங்கு - தேவர்கள்வந்து ஆராய்க்கும்படியாய், தண் - மீரமஹாமான, தில்லைச்சித்திரகூடத்துள்ளான்.— ... .. (எ)

ஆறும்பாட்டு. (எய்யவித்யாஜி) இவன் கிட்டினவளாவிலே லங்கை அழிந்தது. (எய்ய) அம்புஎய்யவென்னுதல். (மலங்கவித்யாஜி) திருவாய்ப்பாடியி லிடையருமிடைச்சிகளும் கலங்கும்படி வந்த மலையைக்காக்கைக்காக. (உய்யவித்யாஜி) பஸ்வாடிகளெல்லாம் உஞ்சிசுக்கும்படி பெரியமலையையெடுத்து மக்கித்தானென்று ஹனுஸாரமும் மற்றுள்ளாரும் ஏத்கிவணங்க, (அணங்கித்யாஜி) ஷட்வாஷிஷ்டமாவதொரு மலைபோலே அப்ராக்ஷிதமான புள்ளை மேற்கொண்டு வருவான். சு.

ஏழாம்பாட்டு. (ஆவரிவைத்யாஜி) இவ்வரியதொழில் செய்தார்

ஆறும்பாட்டு.— (எய்யவித்யாஜி) இவன்பண்ணெய்ய, லங்கை அழிந்தது; பசுக்களுமிடையரும் மலங்கும்படியாக வருகிற மலையைக் காக்கைக்காக, அவை உய்யும்படிக்கிடாகப் பெரியமலையையெடுத்துக் காத்தானென்றேத்தி, ஹனுமிரிலுள்ளாரெல்லாரும்வணங்க, ஷட்வாஷிஷ்டமான மலைபோலே பெரியதிருவாடிமேலே ஏறிவருமவன். சு.

ஏழாம்பாட்டு.—(ஆவரித்யாஜி) எவரிவைசெய்தறிவாரி?

(ஹுமியிலுள்ளாரெல்லாரும்) என்றதற்கு “வைசெய்தவா” என்றபடித்தால் ஹனுஸாரர்களைச்சொல்லிறேயாகிலும், ஸத்வப்ரசுரரானஷட்வாஷிஷ்டர்களெல்லாவையும்சொல்லுமென்று திருவுள்ளம். ... .. சு.

ஏழாம்பாட்டு.— (ஆவரித்யாஜி) ஆந்நாகாகத்தவளையெய்திக்சே, ப்ரீமயுரையில் பெண்களுக்குக் கன்றுதருபுணர்ச்சிக்கொடுத்தவன உச்சஞ்சுருதவுவனென்கிருரென்று ஸந்தி. அதாவது-ஆனையால்வந்த ஆபத்தைப்போக்கித்தன்னைக்கண்ணாக்கண்டதுவலிக்கச் செய்துத்தானென்கை. சஜிஷணன்மேலே யானைவருமதுவே பெண்களுக்காபத்தே.

(எவரிவைசெய்தறிவார்) என்றதற்கு - மூன்றுயோஜகந், அதாவது - செய்தவிலை - குவலயாபீடநிரஸாஜி வ்யாபாரங்களை, எவரிவார் - ஒருவருமறிவாரில்லை என்று ஆழ்வார் தம்மிலே தாம்நொந்து எத்தனைராடுபுலித்தானும்திருந்துவாரிரிதாயிருந்ததென்று சுதிபடுகிருரென்றுதல்; அன்திக்கே, ஆபுரிதர்க்காக

(க) ஆணைத்தொழில்கள் - அஜிமாதஷசேஷ்டிதங்கள்.

மூ. — பொங்கி யமரிலொருகால் பொன்பெயரோனைவெருவ
அங்கவனாகமனைநதிட்டாயிரந்தோளெழுந்தாடப
பைங்கணிரண்டெரிகான்றீண்டவெயிறெழுதிபெழ்வாய்ச்
சிங்கவுருவிலவருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. அ.

ப - ரா. — ஒருகால் - எவ்வுமுனைகண்ணென என்ற தனமகனான பரஹ்மாத
னைசீறினவனும், அமரில் - யுத்தத்தில், பொன்பெயரோன - ஹிரண்யன், வெருவ-
அஞ்சுமபடி, பொங்கி - கிளரதுதோற்றி; அங்கு - அவ்விடத்திலே, அவன்ஆகம்-
அவனுடைய உடம்பை, அனைத்திட்டு - பிளந்து, ஆயிரம்தோளெழுதுஆட-அநேகம்
திருத்தோளசூறும் தோற்ற வபாபரிதது, எரிகான்ற-நெருப்பை உமிழாநின்றனள்,
பை - பசு, இரண்டிகண் - இரண்டிகண்களையும், நீண்ட - எய்து - கோரைப
பயசீளையும், பெற்ற பெரிட, வாட - வாயையுமுடைய, சிங்கவருவில் - நரணிம்தம்
நுபிபாடி, பரவான் - உருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளானே. ... (அ)

இன்னொன்று சொல்லுகேட்டவியாலிலே, பெரியஅஞ்ஞநிரிபோ
லேயிருக்கிறவாழ்வும் பொருந்தின சினத்தையும் மீடுகையுமுடைய
குல்லியாபிடம் விடும்படிமுனிந்த. (அழந்தியாதி) அழகிய கருங்
குவீரபோன்று மிசையோலையையுமுடைய கண்ணா கைதொழ விதி
வருவான். (தேவாவணத்து) ஸரஸ்வதேவாநாதிக்கா வணங்கு. எ.

எட்டாமபாட்டு, பொங்கியித்யாதி) நிராக்ருகொன்றி யுப்யத்திலே

பெரியதொரு அஞ்ஞநிரிபோலே, ஸ்வாஹாவிக்கமான சினத்தையுடைத்
தாய் யுப்யோபமுடையான ஆனே குடடிச்சுவாபோலேவிருமபடிசீறி, அந்
நிரியங்கனாய காயிமலாபோலே நறுத்து நெடியகண்ணையுடைய ஸ்த்ரீ
கா கைதொழுமபடி விதியிலேவருமவன், தேவாளாபுரிகும்திலிலைச்
சித்திரகூடத்துள்ளானே. ... .. எ.

எட்டாமபாட்டு. — (பொங்கியித்யாதி) யுப்யத்திலேபண்டொருகால்

இவ்வருக்தொழில்களைச் செய்தாரா - ஒருவருமில்லை என்று எம்பெருமானு
டையே - வடித்ததி லீடுபடுகிறுரெனறுதல; அந்நுமனநிச்சே, ஸ்ரீமதுரையில்
பெண்களீப்பாடாய, “செய்தறிவா” என்றவந்நூற, என்று என்றெருபடித்தை
மூலவயாக்யாநங்களில் ஆய்நாஹரித்துக்கொண்டு, (கைதொழுமபடி) என்றபடித்தோ
டருவியித்துக் கொள்ளவுமாம், (அஞ்ஞநிரிபோலே) என்றது - (விதியிலேவரு[ந்]
மவன்) என்றத்தோடருவம். (அஞ்ஞநிரிபோலேயிருக்கிற) என்று - குவலயா
பீடத்துக்கு விசேஷணமாகவுமாம். ... .. எ.

எட்டாமபாட்டு. — (பொங்கியித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே - திருநதவாரொருவரு
மில்லை என்றபடித்தில, சம்முடைய கீழ்பாதிஸயத்தாலே திருந்தாதலோகத்தார்க்கு
அச்சம் பிறக்குமபடி, விலங்கிப்போரொலலாரும் ஹிரண்யனப்பட்டது படுவரெ
ன்கிறுரென்று ஸம்மதி; மற்றைப்படிக்களில், பெண்களுக்குத்வினவனவன்றிக்
கே ஸ்ரீபரஹ்மாதாழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினுப்போலே யுதவுமவனென்கிறுரெ
ன்று ஸம்மதி.

“அமரிலொருகால் பொன்பெயரோனைவெருவ- பொங்கி-அங்கு” இத்யாதி -
வயமுடேவருளிச்செய்கிறார் (யுப்யத்திலேயித்யாதி.)

மூ.—கருமுகில்போலவதோர்மேனி கையனவாழியும்சங்கும்
பெருவிறல்வானவர்குழவெழுலகும்தொழுதேத்த
ஒருமகளாயர்மடந்தை யொருத்திரிலமகள் மற்றைத்
திருமகளோடும்வருவான் சித்திரகூடத்துள்ளானே. சு.

ப - ரை.—கருமுகில்போலவது - காளமேகம்போலேகமத்தொர் - ஒப்பற்ற, மேனி-வடிவழகையுடையனாய், ஆழியும்-திருவாழியாழ்வானையும், சங்கும்-ஸ்ரீபாஞ்ச ஜய்யாழ்வானையும், கையன - திருக்கைகளிலுடையனாய், பெருவிறல் - மிக்கமிடு க்கையுடைய, வானவர்-தேவர்கள், குழ-குழந்த ஸேவித்தநித்சவும், ஏழ்உலகும்- ஏழுலோகங்களிலுள்ளாரும், தொழுது-ஸேவித்த, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் படிக்கிடாக; ஒருமகள் ஆபர்மடந்தை - நப்பின்னைப்பிராட்டியோடும், ஒருசகி நிலமகள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோடும், மற்றை—, திருமகளோடும்-பெரிப்பிராட்டி யாரோடுங்கூட, வருவான்-வருமவன், சித்திரகூடத்துள்ளான்.— (சு)

ஒருக்கால். (பொன்பெயரோனியாடி) ஹ்ரண்யனந்தும்படி அங்க வனாகமனைந்திட்டு ஆபிரந்தோள்களும் தோற்ற வ்யாபரித்த. (பைங்க ணியாடி) பசுத்த கண்களிரண்டும் அந்நிஜவாலையாய்நிற்க, நண்ட எயிறுகள் பெரியவாயையுமுடைய ஸ்ரீநரன் மஹமாய்வந்தவன். அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமுகிலியாடி) காளமேவமொத்தவாடி வு; கையன ஸங்வுவகங்கள் ; மிகமிடுக்கையுடைய டேவர்கள் ஸேவிக்க ஸப்தலோகங்களிலுள்ளாரும் தொழுது ஸ்தோத்ரம்பண்ண. (ஒருமக ளியாடி) ஒருத்தி நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஒருத்தி ஸ்ரீஹ்மிப்பிராட்டி, மற்றைப் பெரியபிராட்டியாருடனே வருகிறவன். ... சு.

ஹ்ரண்யனை வெருவும்படிசிறி, அவ்விடத்திலே அஹ்ருடைய வுடம் பையனோந்து, ஆபிரந்தோள்தோற்ற வ்யாபரித்த. ஜாதுபுலிதமாக எரி கான்றபச்சமையையுடைய கண்ணும், நண்ட எயிறும், பெரிய வாயுடைய மான ஸ்ரீஹ்ருபத்தையுடையனாய் வருமவன். பொங்குகை-மிகுதி. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (கருமுகிலியாடி) காளமேவம்போலேயிரு க்கும் வடிவையும், கையில்திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜய்யத்தையு முடையனாய், பெரிய மிகுக்கையுடைய ஸ்ரீஹ்மாடிகள் குழந்துஸேவிக்க, ஸப்தலோகத்திலுள்ளாரும் திருவடிகளிலே விழுந்தேத்த, பிராட்டி மார் மூவரோடுங்கூட வருமவன். ... சு.

பொங்குகை-மிகுதியாய், கோபத்தால் வந்த மிகுதியாய், ஹ்வித்தவாய் (சீறியெ ன்றது) கான்ற-உமிழ்ந்த. ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (கருமுகிலியாடி) கீழ் - எம்பெருமானுடைய அபஹ க்கள்சொல்லக்கொண்டும்மிக்கை ஆஹ்ரயனோபயுத்தமாகச்சொல்லி, இவையொ ன்றுமில்லாவிட்டாலும் விடலாமோ விவனுடையஹ்ரயதையென்று திருவுள் ளம்பற்றி, வடிவழகும் ஆயுச்சேர்த்தியழகும் பிராட்டிமாரோட்டைச்சேர்த்தியும் கண்டி ஹ்மாடிகளான ஸ்ரீஹ்மாடிகளும் வணங்கும்படி பாரீரென்று உபஹ்ரிக்கிருவென்று ஸம்வதி. ... சு.

மூ.—தேனமர்பூம்பொழில்நிலைச் சித்திரகூடமமர்ந்த
வானவர்தங்கள்பிராணை மங்கையர்கோன்மருவார்
ஊனமர்வேல்கலிகன்றியொண்டமி மொன்பதோடொன்றும்
தானிவைகற்றுவல்லார்மேல் சாராதிவினைநானே. க0.

ப - னா.—தேன் - வண்டிகள், அமர் - மொய்த்த, பூ - அழகிய, பொழில் -
சோலையையுடைய, நிலைச்சித்திரகூடம் - நிலைத்திருச்சித்திரகூடத்திலே, அமர்
ந்த - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, வானவர்தங்கள் பிராணை - அயர்வதுமமர்களுக்கு
த்தலைவனுனைவனவிவையமாக; மங்கையர்கோன் - திருமங்கையிலுள்ளர்க்குராஜா
வாய், மருவார் - ஸத்ருக்களுடைய, ஊன் - ஸரீரத்தில், அமர் - பொருந்தித்தைக்கு
ம்படி, வேல்-வேல்தொழிலில்வல்லாரான, கலிகன்றி-ஆழ்வார், அருளிச்செய்த, ஒண்
தமிழ்-அழகியதமிழ்பாணவ்யாலான, இவை ஒன்பதோடொன்றும்-இப்பத்தப்பாட்
டையும், கற்று-அர்த்தத்துடன் அப்டவித்து, வல்லார்மேல்-அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
பக்கல், திலினை - பாபங்கள், சாரா - கிட்டமாட்டா. ... .. (க0)

பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாஜி) வண்டிகள் மொய்த்து அழ
கியபொழிலையமர்ந்த நிலைத் திருச்சித்திரகூடமமர்ந்த * அயர்வது
மமர்களைப்படுகைய. (மங்கையரித்யாஜி) திருமங்கையிலுள்ளர்க்கு நிர்
வாஹகராய், ஸத்ருக்களுடம்பிலே தைக்கும் வேலைவல்ல ஆழ்வா
ரருளிச்செய்த பத்தப்பாட்டையும் சுற்றவர்கள்மேல்சாராவின்கள், க0.

சுருஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாஜி) வண்டிகள்படிந்து பூத்த பொ
ழிலையுடைய நிலைநிலைச் சித்திரகூடத்திலே யமர்ந்த*அயர்வதுமமர்க
ளாதிபதியை, திருமங்கைக்குராவாய் ஸத்ருக்கள்ஸரீரமேதனக்கு
உறையாகவுடைய வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த அழகிய தமிழ்
மான விப்பத்தமம்மியனித்தவர்கள்பக்கல், அவர்கள்பண்ணினபாபம்
மல்லாதுவெத்துக்காகச் சாரா. ... .. க0.

அடிவரவு.—வாடப் பேய் பண்டு விரோ பரு எய் ஆவர்
பொங்கிய கருமுகில் தேனமர் ஒருகுறள்.

திருமங்கையார்வார் திருவடிகளேஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு.—(தேனமரித்யாஜி) கீழ்ப்பாட்டில் “வானவர்” என்றபடித்தை
ஆஸரயிப்பார்க்குறுப்பாக ஸ்ரீமாதிகளும் வந்தாஸரயிக்கக்கண்மர்களே யென்ன
வேண்டுகையால், அதுக்காக ஸ்ரீஹமாடிகள் பரமாக்கினரோய்கிலும், இப்பாட்டில்
“வானவர்” என்றதுக்கு - “தங்கள்” என்று அஸாஹரணயம் தோற்றச்சொல்
லுக்கையாலும், ஆழ்வார்க்கு ஸ்ரீஹமாடிகளுக்குப் பிராணைதை-அதிகையமாய்த்
தோற்றுகையாலும், “அமர்க்குமெய்தாதவண்டத்திருப்பீர்” என்றுவல்லவருபத்
தைக் கீழ்த்திருமொழியிலருளிச்செய்தத்தோடு இதற்குமொழிக்கு ஏகவாக்யத்தை
ச்சொல்லுக்கையாலே ப்ரபயக்கோடிவெட்டிரான நித்யவ்ருகிகளேயாகவேனுமென்ற
ருளிச்செய்குறர்(அயர்வதுமமர்களைப்படுகையென்று; இப்படித்துக்கு அருளிச்செ
ய்த) என்றத்தோடர்வயம், “மருவார்” என்றதின்மயம் (ஸத்ருக்களென்றது.) 40.

ஜியர்திருவடிகளேஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - நாலாந்திருமொழி - ஒருகுறள். ப்ரவேசம்.

நீங்களவனைப்பெறுகைக்குறுப்பாகப் புண்ணும் ஸாயநாதுஷா
நத்தை அவன்றனுங்களைப் பெறுகைக்குறுப்பாக ராமக்ஷிஷ்ணாயவ
தாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான், அவற்றுக்குப்பிற்பாடரு
மிழக்க வேண்டாதபடி அர்ச்சாவதாரஸுலஹையநின்றான், அவனாரு
படியிதுவானபின்பு, அர்யித்வம் துடக்கமாக மேலுள்ளவற்றை அவன்
தலையிலே யேறிட்டு நீங்கள் அவனுசந்தருளுகிற சீராமவிண்ணகரை
ஆபுரடியுங்கோளென்கிறார். ... ..

முதற்பாட்டு. (ஒருகுறளாயித்யாடி.) அஷ்டித்யமான குறள்வழி
வைக்கொண்டு, மஹாபீயிளியை “மூவடிமண்” என்றவேண்டி. (யு

நீங்கள் அவனைப்பெறுகைக்குறுப்பாகப் புண்ணும் ஸாயநாதுஷா
நத்தை அவன்றான் உங்களைப்பெறுகைக்குறுப்பாக அவதாராதி
முடிங்களாலே பண்ணிக்கொண்டு இங்கேவந்து நின்றானென்றான்; அவன்
படியிதுவானபின்பு, அர்யித்வம் துடக்கமாக மேலுள்ளவற்றை யெல
லாம் அவன்கையிலேயேறிட்டு நீங்கள் அவனுசந்தராமவிண்ணகரை
யாபுரடியுங்கோளென்கிறார். இவன்பரமஹிபர்யசுமாகப் பண்ணி
னாலும் அதடைய ப்ராதிசூல்ய நிவ்ர்த்திமாத்ரத்திலே நிற்கும்படி
யேறே பேற்றினுடைய வைலக்ஷணயத்தைப்பார்த்தாலிருப்பது.

முதற்பாட்டு.— (ஒருகுறளாய) வடிவை உண்டபோதே சொல
வற்றடையக் கொடுக்கவேண்டும்படியான அஷ்டித்யவாமநயா, (இரு
நிலம்) பரப்பையுடைத்தான ஹ்ருமியை, (மூவடிமண் வேண்டி) தன
க்கென்னக் காலபாவுகைக்கு ஓரிடமில்லாதார்ப்போலேஇத்தையவனு
க்காக்கி, அவன்பக்கலிலே யிரந்து. இந்தலோசகங்களடைய இரண்டடி

அ.—ஒருகுறளின் ப்ரவேசம். கீழிரண்டுதிருமொழிபாடிமாக - நீங்களொரு
ஸாயநாதுஷாநம பண்ணவேண்டா, சித்திரகூடததாளானை யாபுரயியுங்கோ
ளென்னுநின்றீர்; பேற்றினகனத்தைப்பார்த்தால் இவ்வளவினுலே ஹலம கைப்படி
மென்று நாங்கள் விரவலிக்கும்படி யெவ்வனே பெனதும் ஸவகையிலே, வகு
த்த ஸ்வாமியாகையா லுங்களைப் பெறவேணுமென்று, ப்ராபதாவும் ப்ராபகனும்
ப்ராப்திக் குசப்பானுமவனாயிருக்கையா லுங்களுக்கு விரவலிக்கத்தட்டென், அவ
னிலும் அவனுசந்தருரை யாபுரயிகையேயமையுமென் தருளிச்செய்கிறாரென்
னும் ஸந்ததியையருளிச்செய்க்ருா(நீங்களித்யாடி.) அர்யித்வமாத்ரமாகிலும் இவன
பக்கலிலேவேண்டாவோ, இத்தைய மவந்தலையிலேயேறிட்டு கீர்ஹானுயிருக்க
கூடுமோவென வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாடி;) பேற்றுக்கு அப்ரதிஷேய
மேவேண்டுவது அதக்குமேற்பட்ட அர்யிதவம் முதலானவையெல்லா மிவனுக்கு
வேணுமென்கிற கீர்ஸந்தியிலையென்று கருத்து. ... ..

முதற்பாட்டு.—(ஒருகுறளித்யாடி.) “மூவடிமண் வேணுமென்று-இருநிலத்தை-
வேண்டி” என்றவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தனக்
கென்னித்யாடி.)

மு.—ஒருகுறளாரிருநில மூவடிமண்வேண்டி
புலகனைத்துமீரடியாலொடுக்கி யொன்றும்
தருகவெனாவலையைச் சிறையிலவைத்த
தாடாளன் தாளணைவீர் ; தக்ககீர்த்தி
யருமறையின்றிரள்காங்கும் வேள்வியைந்து
மங்கங்களவையாறு மிசைகளேழும்
தெருவின்மலிவிழாவளமும் சிறக்கும்
காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே. க.

ப - கா.— ஒரு - அத்திவிசியமான, குறளாய்-வாமநவடிவவக்கொண்டு, மஹா
பலிபக்தவீரே சென்ற, இருநிலம் - பரந்தபூமியில், மூவடிமண் - மூன்றுஅடிமண்,
வேண்டி - தரவேண்டிமென்று இரந்து, கையிலநீர்விழுந்தவாறே, உலகனைத்தும்-
லோகங்களுெல்லாவற்றையும், ஈரடியால்-இரண்டடியாலே, ஒடுக்கி-அடக்கி, ஒன்றும்-
மற்றொன்றையும், தருகவெ-தருகவென்று, மாவலியை - மஹாபலியை, சிறை
யிலவைத்த - பாதாளமாசுறையிலவைத்தவனாய், தாடாளன்-ஆழிதார்க்காகத்
தானிரந்தான் என்னும் பெருமையையுடையவனாய், தாள்-திருவடிகளை, அணைவீர்-
கிட்டவேண்டியிருப்பீராயின்; தக்க - அவனுக்குத்தகுதியான, கீர்த்தி-பெருமையை
யுடைத்தாய், அரு-தான் தோன்றிபாண, மறையின்-வேதங்களின், திரள் - திரள்கள்,
நாள்தும் - நாளும், ஐந்துகீள்வியும் - பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும், ஆறுஅங்கங்களும்-
ம.—, ஏழுவிசைகளும்—, மல-பிச்சுருப்பதாய், விழா - உதஸவங்களின, வளமும்-
அழகும், தறத்தும் - சிறந்தமபடியான, தெருவின் - வீதிகளையுடைய, காழி-காழி
யில், சீராமவிண்ணகர் - பூர்வாமவிண்ணகரத்தை, கீர்-நீங்கள், சேர்மின் - ஆசிரயி
யுந்தீர்வென்கிறார். ... .. (க)

லோகங்களுெல்லாவற்றையும் இரண்டடியிலே அடக்கி. (ஒன்றுமித்
யாதி)சொலித்தஈரடியுந்தரவேண்டுமென்று மஹாபலியைச் சிறை[உரு
யிலவைத்த தாடாளன்திருவடிகளைச் சேரவேண்டியிருப்பீர் ; அவ
னுக்குத்தகுதியானகீர்த்தியை கீர்த்திக்கிற பரகாரத்தையுடைய வேடி
ங்களுநாலும், பனுவழையஜ்ஞங்களும், ஆறங்கங்களும், ஏழிசைக
ளும், தெருவிலேமிக்க உதஸவங்களிலழகும் சிறக்கும் சீராமவிண்
ணகரே சேர்மினீரே. ... .. க.

யாலேஅடக்கி, “மூன்றடிதருகிறோம் என்றாய், மற்றை ஈரடியுந்தாரா
யோ” என்று. (மாவலியைச் சிறையிலவைத்த)அநனாய், இந்நீரபடிம்
அவன்பெறக்கடவனாக அவனைபாதாளத்திலவைத்த.(தாடாளன் தாள
ணைவீர்) “ஆழிதார்க்காகத் தானிரந்தான்” என்னும் மேன்மையை
யுடையவன்றிருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர் .— (தக்கவித்யாதி)
அபௌருஷேயத்வநிஷேயநமான கீர்த்தியையுடைய வேடிங்களினு
டையதிரள்களநாலும், பனுவழையஜ்ஞங்களும், ஆறங்கங்களும், ஏழி
சைகளும், தெருவிலேமிக்கிருந்துள்ள உதஸவத்தால்வந்த அழகும்,
இவையெல்லாமடையச் சிறக்கும்படியான காழியில் சீராமவிண்ணக
ரை யாபரயியுக்கோள். ... .. க.

தாடாளன்-நாவாயின. சிறக்கும்படியான-மைப்பாமாம்படியான. ...

மூ.—நான் முகனா மிகத்தருக்கை யிருக்குவாய்மை

நலமிகுசீருரோமசனூல் நவிறு நக்க

னான் முகமார்தலையோட்டுனெழித்தவெந்தை

யொளிமலர்ச்சேவடியணைவீர் ; உழுசேயோடச்
சூன் முகமார்வளையோவா யுகுத்தமுத்தைத்

தொல்குருகுசினையென்னசூழ்ந்தியங்க எங்கும்
தேன்றகமார்கமலவயல் சேல்பாய்

காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

2

ப - ரா. — நான் முகன் - ப்ரஹ்மாவனுடைய, நான் - ஆயுஸ்ஸு, மிக - அதிகப் ப
யிக்க, அத்தாலவனுக்குண்டான, தருக்கை - கர்வத்தை, இருக்கு - ரிக்குவதத்தை,
வாய்மை - உச்சரியாநின்றவனாய், நலமிகுசீர் - மிக்கஆசாரத்தையுடையனான,
உரோமசனூல் - ரோமஸபகவானுலே, நவிறு - போக்குவந்தை; நக்கன் - நக்கனான ருத்
ரனுடைய கையிலே ஒட்டியதாய், ஊன் ஆர் - மாம்ஸமான, முகன்தலையோடு -
ப்ரஹ்மகபாலத்தில், ஊன் - இரந்துண்கிற ஊனை, ஷழிச்சு - பிபாக்கின, எந்தை - ஸர்வ
வாய்மினது, ஒளிமலர் - செவ்வியமலர் போன்ற, சேவடி - வந்திருவடி களை, அணைவீர் -
சேரவிரும்புகளானால்; உழு - உழுசிற, சே - எருதுகள், ஓட - செருக்காலே ஓட,
சூன் முகமார் - ப்ரஸவசாலமாயிருக்கிற, வளை - சங்குகள், அனைவாய் - வங்குகளில், உரு
த்த - ஈன்ற, முத்தை - முத்துக்களை, தொல்குருகு - பெரியகுருகுளானவை, சினையென்ன -
தங்களுடைய முட்டை என்று, சூழ்ந்த இயங்க - சூழப்பறவாநிற்பதாய், அக்காற்றாலே,
எங்கும் - பார்த்தலிடமெல்லாம், தேன் - தேன்வெள்ளத்தை, முகமார் - முகத்தாலே
சொரிகிற, கமலம் - தாமரைமலர்களையுடைத்தாய், சேல் - செல்மதல்பயங்கள், பாய் - பா
யாநின்றதுள்ள, வயல் - வயல்களையுடைய, காழிச்சீராமவிண்ணகரே - சேர்மினீரே —.

இரண்டாம்பாட்டு. (நான் முகனித்யாடி) நாளென்பது - ஆயுஸ்
ஸு, ஸ்ரஹ்மாவானவன் “நம்மில்மிக ஆயுஸ்ஸுடையாருண்டோ?”
என்று, தன் ஆயுஸ்ஸைப்பார்த்து மிகவும் உரிவிக்க, அந்தமர்வத்தை, சீம்
வேடும் உச்சரியாநின்றவனாய் ஆவாரப்ரயாநன ரோமஸஹமவானுலே

இரண்டாம்பாட்டு. — (நான் முகனித்யாடி) ரோமஸஹமவான்,
“ஸ்ரஹ்மாக்களென்று சிலர் நீர்க்குமிழிபோலே தோற்றுவது மறைவ
தாய்ப்போகக்கடவா எத்தனைபேர்” என்றனாய்த்து. உதூர்முடிநய
னுடைய ஆயுஸ்ஸின்மிகுதியாலுண்டான டூர்மாரத்தை, வேடங்களை
உச்சரியாநிற்பானாய் ஆவாரப்ரயாநயத்தால்வந்த வேற்றத்தையுடை
யனான ரோமஸஹமவானுலே,

இரண்டாம்பாட்டு. — (நான் முகனித்யாடி) தன்னை யிரப்பாளனுக்கி ஆபரிதர்க்
கரியனசெய்யுமவன் வந்திருக்கும் காழிச்சீராமவிண்ணகரை யாஸ்ரயியுக்கோளெ
ன்னச் செய்தையும் ஆறியிருந்தீர்கள், இதுக்கடி - உங்களுடைய ஸ்ரீரத்வஸுபயி
யும் பெருமையுமன்றோ, ஸ்ரஹ்மாவி னாயுஸ்ஸின்படி கேட்டிகோளே, ருத்ரனெளி
வரவையும் கண்டிகோளேயென்கிறாரென்று ஸம்மதி.

(என்றனாய்த்து) என்றவநகரம், அந்த புராணப்ரவியியைக்கொண்டருளிச்
செய்கிறாரென்று ஸேஷம், நான் முகனுடைய, நாளானது - ஆயுஸ்ஸானது, மிக - சூய்
அதிலுமிக்க, அத்தாலுண்டான, தருக்கை - கர்வத்தை என்று ஸம்ஸாரம் மருளிச்
செய்கிறார் (உதூர்முடிநய்யாடி) “இருக்கு” இத்யாடிக்கு ஸம்ஸாரம் மருளிச்செ
ய்கிறார் (வேடங்களையித்யாடி).

போக்குவித்து, ருத்ரானுடைய கையில் மாஸப்ரவ்ரமான தலையோட்டிலேயிருந்துண்டிருக்கிறதென்கை செவ்விலம்போன்ற திருவடிவையச் சேரவேண்டியிருப்பார் ! (உழுசேரித்தயாடி) உழுகிற எந்நுகளானவை நர்வத்தாலேயோட, “இப்போது, பின்னை” என்னும்படி பரஸ்வகரலமாநிநுக்கிற சங்குகள் அலோவாயிலே யுகுத்த முத்தை, பெரியகுருகுகள் முட்டையென்று நினைத்து விட்டுப்போகமாட்டாதே சுற்றப்பறவாநிநுமாய்,

“ உதுர்தரஸ்வகரலமாநிநுக்கும் கடவேன், என்னோபாதி ஆயுஸ்ஸுடையாருண்டோ ” என்றித ஁ர்மாதத்தைத் தவிர்த்து. (நக்கனித்தியாடி) ருத்ரானுடைய பிதாவுமாய் லோகமருவுமாயிருக்கிற வினை தலையையறுத்து அந்காலே பாதகியாய் மாஸப்ரவ்ரமான தலையோட்டிலேயிருந்து அதிலே ஜிவித்துக்கொடுக்கிற எளிவரவைத் தவிர்த்த ஸ்வாமி. ஜமத்துக் கிஸ்வரர்களாக ப்ரஸீயியிருவருமிதே ; அவரகரிருவருடையவும் அவ்மாதத்தைக் கழித்தானய்யிடுகிறது. (ஸ்வமிலர்ச சேவடியலோவீர்) அவனுடைய ஸ்வாஹவிகமான ஈஸ்வரத்தால்வந்த புனையுடைய திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பார். — (உழுசேரித்தயாடி) ஆனபோலேயாய் பெரியமிக்கையுடைய கோக்கோயி நேடித்தயாடிவது. அவைதவறுவோடினவாதே, “அப்போது பாஸவித்தது, இப்போதுபாஸவித்தது” என்றுதோன்றும்படிதொட்டா ர்மேலேயோடினமாய்ப்படிநுக்கிற சங்குகள், தாண்டிக்கிற வங்குகளினுடையவாசலிலேமுத்துக்கொயின்றன ; அவற்றை, தொல்குருகுண்டு-என்றுமொக்கப்பழகச்செய்தேயும் “இதுமுத்து, இதுமுட்டை” என்று வாசியரியமாட்டாதபடிமுத்து நுகுகள், அவை, தன்னுடைய முட்டையாகக் கொண்டுவிட்டுப்போகமாட்டாதே சுற்றப்பறவாநிநுமாய்த்து ;

“ நவிறு ” என்றது - சொல்லுவிக்கையாய், அதுதானும் நீர்க்குமிழிப்பாலே யெத்தனைபேர் ஸ்ரஹ்மாதிகளென்ற வராத்கையாய், அத்தால்ஸலித்த ஸ்வவிவஜித்தியை யருளிச்செய்கிறார் (உதுர்தரஸ்வகரல) “ முகம் ” என்றது - முகன் என்றும், பாமுருருன ஸ்ரஹ்மாவாய், நக்கனுடைய முகனர்தலையோட்டிலுள்ள பொழித்தவென்கை என்றவயமாய் ; தாந்ப்ரபமருளிச்செய்கி [கருவா (ருத்ரானுடையவித்தயாடி) * மனக்கருமுறிவருமிதே. “ நக்கனுடைய ” என்றதுக்கு, “ ஹண் ” என்றத்தோடவயம். இவ்வளவுக்கு முட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஜமத்துக்கித்தயாடி.) ஸ்ரஹ்மருத்ராடிகள் போன்ற சேக்கனைக் கொண்டு பத்தியமுமவனுன வெம்பெருமான் பழம்புனமான ஜமத்தை ஸ்லக்ஷ்யாடிகளைப் பண்ணுவிக்க, அவர்கள் “ ஈஸ்வரோஹம் ” என்று கைகழியலோட, நம்பூர்வர்கள்போன்ற சங்குகள் ஸ்வஸ்வஹாவரைப்பெறவிக்க ஆடிமுலமான வெம்பெருமான் தனக்கஸரபாரணபுத்தர்தவ்ரதிபத்தியாலே யிவர்களிடத்தல் வ்யாமுற்புனயிருக்க, அத்தால் கமலமலர்மேலபாவமுகக்கமலமலவிகவித்தல் வ்யாமுற்புனயிருக்க, அதிலேதள்ளாநித்பர் நித்யஸூரிகளென்னும் தது, அதுராமாநிசயம் வெள்ளயிட, அதிலேதள்ளாநித்பர் நித்யஸூரிகளென்னும் வ்யம்யார்யத்துக்கு ஸூசகமாக, திருப்பதிக்குச்சிறப்பையருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ஆனபோலேயித்தயாடி.) “வனை” என்ற தினாயம் (சங்குகளென்றது.) அனை - வங்குகள், உருத்த - ஈன்ற.

உ.

மூ.—வையணைந்ததுதிக்கோட்டு வராகமொன்றாய்

மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கன்செய்து

நெய்யணைந்ததுகிரியினால் வாணன்திண்டோள்

நேர்த்தவன்றானைகிற்பிர் ! நெய்தலோடு

மையணைந்தகுவளைகள் தங்கன்களென்றும்

மலர்க்குமுதம்வாயென்றும் கடைசிமார்கள்

செய்யணைந்து களைகளையாதேறும் காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மின்றே.

ப - ரை.—வையணைந்த - கூர்மைபொருந்திய, துதி-முனையையுடைய, (கோடு-
கொம்பையுடைத்தான, ஒன்று - ஒப்பற்ற, வராகமாய் - பன்றியிருக்கொண்டு, மண்
எல்லாம் - பூமிமுழுவதையும், இடந்து - பிளந்து, எடுத்து - தூக்கிக்கொண்டு, ஏறி,
ஈஸ்வரத்வத்தால் வந்தசெருக்காலே, மதங்கள் - மதகார்யமான வ்யாபாரங்களை,
செய்து - பண்ணி, வாணன் - பாணஸூனது, தின் - தாட்மான, தோள் - புதுங்
களை, நெய்யணைந்த - கூர்மைமிகும்படி நெய்யூசிய, திகிரியினால் - திருவாழியால்,
நேர்த்தவன் - துணித்தவன்பெருமானுடைய, தான் - திருவடிகளை, அணைந்தபிர்-
சேரவிரும்புமவர்களை; கடைசிமார்கள் - பள்ளத்தீர்கள், நெய்தலோடு - நெய்
தல்மலரையும், மையணைந்த - கருமைமிகுந்த, குவளைகள்-குவளைமலரையும், தம்
கண்களென்றும் - தங்கள் கண்களாகவும், குமுதமலர்-சிவந்த ஆம்பல்மலரை, தம்
வாயென்றும் - தங்கள் வாயாகவும் எண்ணி, செய் - வயல்களில், தின்றது - சீர
பறிக்க இழிந்து, களைகளையாத - களைபறியாமல், ஏறும் - வெறுமனை களையாது
கின்ற, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மின்றே—.

தேனுவெள்ளத்தைத் தன் முகத்தாலேசொரிகிற தாமரைத்தடங்கலா
யும் வயலையும் குழவுடைத்தாய்ச் சேல்பாய்கிற சோலையுமுடைத்தாய்
காழிச்சீராமவிண்ணகரைச்செருங்கோள்.

மூன்றும்பாட்டு. (வையணைந்தவித்யாடி) வை -- கூர்மை. கூரிய
முனையையுடைய கோட்டு வராஹமொன்றாய், மண்ணெல்லாமிடந்தெ
டுத்து, ஈஸ்வரத்வச் செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்
பண்ணி.

அவை பறக்கிறகாற்றிலே, பார்த்தபார்த்தகிடமெல்லாம், பக்வமாய்
தலையிலே மிக்க தேனையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூக்களலாநிற்கு
மாய்த்து; அந்தமயுவைப் பாரம்பண்ணின கயல்களானவை பாயாநிற்
குமாய்த்து.

மூன்றும்பாட்டு.—(வையித்யாடி) கூர்மை மிக்கிருந்துள்ள முனை
யையுடைய கொம்பையுடைத்தான அழ்விதீயமஹாவராஹமாய், ஹூமி
ப்பரப்படைய இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறி, ஈஸ்வரத்வத்தால்வந்த
செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி.

மூன்றும்பாட்டு.— (வையணைந்தவித்யாடி.) நீங்கள் ப்ரளயாபஹக்ஷைகளு
வவன்படியறிந்தாஸ்யிச்சாவிடில் வாணன்பட்டது படுவிகோளென்கிற ரென்று
ஸந்தி.

மு.—பஞ்சியமெல்லடிப்பின்னை திறத்து முன்னுள்
பாய்விடைகளேழுடர்த்துப் பொன்னன்பைம்பூண்
நெஞ்சிடந்துருதுயுக வுகிர்வேலாண்ட
நின்மலன்றானைகிற்பீர் ! நீலமாலைத்
தஞ்சுடையவிருள்தழைப்பத் தரளமாங்கே
தண்மதூரின்நிலாக்காட்டப் பவளந்தன்னுல்
செஞ்சுடர்வெயில்விரிக்கு மழகார் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

ச.

ப - னா.—பஞ்சிய - செம்பஞ்சுட்டிய, மெலடி - மீர்துவான திருவடிகளை
யுடைய, பின்னைத்திறத்து - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, முன்னாள் - முற்காலத்தில்,
பாய் - கண்டார்மேலே விழுந்த, ஏழ்விடைகள் - ஏழுரிஷபங்களையும், அடர்த்து-
அழித்து; பொன்ன - ஹிரண்யனது, பைம்பூண் - அழகிய ஆபரணங்கள் நிறை
ந்த, செஞ்சு - மாந்தை, இடைய - பிளந்து, குருதி - ரத்தம், உக - பீறிப்புறப்பட,
உகிரவேல் - நகங்களாற்றிவலை, ஆண்ட - காரியங்கொண்ட, நின்மலன் - பரிசுத்
தனை எம்பெருமானது, தான் - திருவடிகளை, அணைகிற்பீர் - அணையவிரும்புமவர்
களே, நீலம் - மாடங்களிற்படுத்த நீலரத்தங்கள், மாலை - அந்திப்பொழுதை,
தஞ்சுடைய - தனக்குத் தஞ்சுமாகவுடைய, இருள்-இருட்டை, தழைப்ப - தழை
க்கவும், அங்கு - அவற்றின் நடுவையழுத்தின, தரளம் - முத்துக்கள், தண் - குளி
ர்ந்த, மத்யின் - சந்திரனது, நிலா - நீலவை, காட்ட - காட்டவும், பவளம் -
பவளங்கள், தன்னுல் - இடையிடையே தாங்களழுத்தப்பட்டிருப்பதினால், செஞ்
சுடர் - ஸூர்யனது, வெயில் - கார்த்தியை, விரிக்கும் - பரப்பவும், அழகு ஆர் -
இவற்றாலவாக அழகையுடைய, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.— (ச)
(நெய்யரித்யாடி) நெய் - கூர்மை. கூர்மையுடைய திருவாழி
யாலே, வாணனுடைய திண்ணிய தோள்களைத் துணித்தவன்தான்[உரு
அணைகிற்பீர். (நெய்யகித்யாடி) நெய்தலோடு மையணந்த குவளைகளைத்
தங்கள் கண்களென்றும். (மலரித்யாடி) மலர்க்குழுத்ததை வாயென்
றும் கடைசிமார்கள் செய்யைச்சேர்ந்து களைபறிக்க என்று களைபறி
யாதேயேறும் காழிச்சீராம விண்ணகரைச் சேருங்கோள்.

ந.

(நெய்) கூர்மை. கூர்மையுடைய திருவாழி. கடைந்துநெய்யிட்டிருந்து
ள்ளதிருவாழியாலே, ஹேவதாஹரஜந்தைப்பண்ணி அத்தாலேதனக்கு
மிடுக்காகநினைக்கிருக்கிற வாணனுடையதிண்ணியதோள்களை நேர்த்த
வன்றிருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர்!—நெய்தற்பூவோடேகூட
கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள குவளைகளைத் தம் கண்களென்றும், மலரை
யுடைத்தான அரக்காம்பலைத் தந்தாமுடைய வாயென்றும், கடைசிமார்க்
ளைபறிப்பதாக அடுத்துவயவிலேயிழிந்து, கண்ணுக்கும் வாய்க்கும்
அவற்றோடுகொண்டான ஸர்வயாஸாம்யத்தாலே களைபறியாதே போந்தே
றுகிற காழியில்.

...

...

...

...

ந.

“நெய்” என்றதின்ரயத்தையும் தந்தரேணவருளிச்செய்கிறார் (கூர்மையித்
யாடி.) “நேர்த்த” என்றது - துணித்தவென்றபடி. அரக்காம்பல் - சிவந்தஆம்பல்.
கடைசிமார்க் - கடைசியான ஜம்மத்தையுடைய பள்ளச்சிகள்.

...

ந.

நாலம்பாட்டு. (பஞ்சியவிய்யாதி) பஞ்சொத்தமெல்லடி யென்னுதல் ; செம்பஞ்சியிட்டமெல்லடி யென்னுதல். பஞ்சொத்த மெல்லிய வடியையுடைய பின்னைபொருட்டு, பண்டு பொருநிற ழிஷஹங்களைழையும் அடர்த்து. (பொன்னனித்யாதி) ஹ்ரண்யனுடைய அகன்ற மார்வைப்பிளந்து குருதிக்கொழிக்கும்படி உயிராகிறவேலையாண்ட ஹேயப்ரதயநிகந்தாளனைவீர். (நிலமித்யாதி) அவ்வுரில் மாடங்கலிலழுத்தின நிலரத்நமானது, மாலையைத்தஞ்சமாகவுடைய ராத்ரியைத்தனக்கபாபூயமாகவுடைத்தாயிருக்கிற விருளைத்தழைக்க ; நடுநடுவே யழுத்தின முத்தானது, குளிர்ந்தவந்த்ரனுடைய நிலவைக்காட்ட ; பவளமானது, நடுநடுவேநிடந்து புகரையுடைய ஆழித்யனுடைய சிவந்தகடரைக்காட்டாவிதக ; இத்தால் - எல்லாக்காலத்திலும் இருளும் வந்த்ரோடியமும் வெய்யிலுமொக்கக்கண்டது ஹவிக் கலாம் ஹேமமென்றபடி. ச.

நாலம்பாட்டு.— (பஞ்சியவிய்யாதி) செம்பஞ்சுபோலே மிஷ்டானான திருவடிகளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக் காச, பண்டொருநான், கண்டார்மேலேவிழுநிற ழிஷஹங்களைழையு மழியச்செய்து ; ஹ்ரண்யனுடைய ஆஹரணங்களாலே அவங்கிதமான நெற்குசை அநாயாஸேந கிழித்துப்போசட்டு ; மக்கமானது தொழித்துப்புறப்பதும்படியாக, ஆளிட்டுச்செய்தல் ஆயுபத்தாலே அழியச்செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, ஆழிதவ்ஹேராய்யைத் தானே கைதொட்டுத் திருவுயிராகிற வேலாலே யழியச்செய்து அத்தால்வந்த ஸூட்சீயையுடையவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பிர் !.— (நிலமித்யாதி) அவ்வுரில் மாடங்கலிலழுத்தின நிலரத்நம், மாலையைத்தனக்குத் தஞ்சமாகவுடைய, அதாவது - ராத்ரியைத்தனக்கபாபூயமாக வுடைத்தாயிருக்கிற விருளைத்தழைப்ப ; நடுவே யழுத்தின முத்தானது, குளிர்ந்தவந்த்ரனுடைய நிலாவைக் காட்ட ; இடையிடையே யழுத்தின பவளமானது, புகரையுடைய ஆழித்யனுடைய ப்ரகாஸத்தைக் காட்டாநின்றது.—ஆக, ஏகநாலத்திலே இருளும் வந்த்ரோடியமும் வெய்யிலுமொக்கக் கண்டது ஹவிக் கலாம்படியான ஹேமமாய்த்து. ... ச.

நாலம்பாட்டு.— (பஞ்சியவிய்யாதி) வானனைப்போலே கைகழிகைமாத்ரமன்றிக்கே ஹிரண்யன் பட்டதுபடுவீர்கள் அவனையாஸ்ரயியாவிடில், ஆஸ்ரயித்தால் நப்பின்னையிடத்தற்போலே வ்யாமுத்யனுவனென்கிறுரென்று ஸம்மதி.

“தனக்குத்தஞ்சமாகவுடைய ராத்ரியை” என்றதக்கு விவரணம் (தனக்கபாபூயமித்யாதி.) “அழகார்” என்றதின் தாழ்பார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஐகவிய்யாதி.)

மு.—தெவ்வாயமறமன்னர் குருதிக்கொண்டு

திருக்குலத்திலிறந்தோர்க்குத் திருத்திசெய்து
வெவ்வாயமாகிண்டு வேழமட்ட

விண்ணவர்கோன்றாளணைவீர் ! விகிர்தமாத

ரவ்வாயவானெடுங்கண் குவளைகாட்ட

அரவிர்தம்முகங்காட்ட வருகேயாம்பல்

செவ்வாரிந்திரள்காட்டும் வயல்கூழ் காழிச்

சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே.

(ரு).

ப - னை.—தெவ் ஆப - ஸத்ருக்களாகிய மறமன்னர்-வீரமுள்ள ராஜாக்களுடைய. குருதிக்கொண்டு - ரக்தத்தாலே. திருக்குலத்தில் இறந்தோர்க்கு - தன் வாழ்வுத்கில் முடிந்தவர்களுக்கு, திருத்திசெய்து - உதக்கரியையால் திருத்திசெய்வித்து; வெம் - சீருமான, வாய - வாயையுடைய, மா - குதிரையுருவாய்வந்த கோலொனபவலை, கிண்டி - கிழித்து, வேழம்-குவலயாபிடமென்னும் யானையை, காட்ட - முடித்த, விண்ணவர்கோன்-அயர்வறுமமரர்களதிபதியினது, தான் -[யுரு திருவடிச் சாமரைகளே, அணைவீர் - சேரவிரும்புமவர்களை !; விகிர்தம் - விலகாணியேற்பாறியை, மாதர் - ஸ்தரீகளுடைய, அவ்வாய - அப்படிப்பட்ட, வான் - ஒளி பொருத்தது, கெய் - காதுகளும் நீண்ட, கண் - கண்களை, குவளை - நீலோத்பல மலர்கள், காட்ட - காட்டவும், அரவிர்தம் - தாமரைமலர்கள், முகம் - முகத்தொனியை, காட்ட - காட்டவும், அருகே - ஸமீபத்திலுள்ள, அம்பல் - செவ்வலையினாக, செவ்வாயின் - சிவந்த வாயின், திரள் - கூட்டங்களை, காட்டும் - தொற்றியவகை, வயல்கூழ் - கழனிக்குந்த, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்ப்பினகீரே—, ... (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு. (தெவ்வாயவித்யாடி) ஸத்ருக்களாய் மறத்தைபுடையராஜாக்களாகத்தந்தாலேதன்வெ—த்தாரில்முடிந்தவர்களுக்குஉதக்கரியையபண்ணி; “முகவிலை” இக்யாடி. (வெவ்வாயவித்யாடி) வெவ்வாயவாயையுடைய கேசியைப்பிளந்து, குவலயாபிடத்தை முடித்த விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தெவ்வாயவித்யாடி) ஸத்ருக்களாய் மறத்தைபுடையராஜாக்களாகத்தந்தாலேதன்வெ—த்தாரில்முடிந்தவர்களுக்குஉதக்கரியையபண்ணி. இவ்வளவாலே—ஸ்ரீபரம—ராமாழ்வானை நினைக்கிறது. வெவ்விதான வாயையுடைத்தாயக்கொண்டு ஐயாவஹமாம்படிதோற்றின் அழித்தவிரோடியானகேசியைவாயை அராயாலேசுகிழித்து, குவலயாபிடத்தை முடித்து, *அயர்வறுமமரகளதிபதியாயிருந்துவைத்து, இப்படி அழித்தவிரோடிகளைக் கைதொட்டுப்போக்குமவன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பிர் !.—

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தெவ்வாயவித்யாடி) ஹிரண்யணைப்பேலே தான்பட்டுப்போனவளவன்கிளே, “முவெழுகால்கொன்ற” என்கிறபடியே பாதிசுலரைக்குலமாக அழிக்குமவன்கிளர், அவன்விஷயத்திலுருகலித்து ஜீவித்துப்போங்கொள்குகிரென்ற ஸம்மதி.

திருத்தி-தீபித்தியென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் (உட்கேத்யாடி) “அட்ட” என்றதனாலும் (முடித்தென்றது.)

மூ.—பைங்கண்விறல்செம்முகத்து வாலிமாள்
படர்வனத்துக்கவந்தனெடும் படையார்திண்கை
வெங்கண்விறல்விராதனுக் விற்குனித்த
விண்ணவர்கோள்தாளைவீர் ! வெற்புப்போலும்
துங்கமுகமாளிகைமே லாயங்கூறும்
துடியிடையார்முகக்கமலச் சோதிதன்னால்
திங்கள்முகம்பனிபடைக்கு மழகார் காழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே. கூ.

ப - ரை.—பைங்கண் - பசுமையான கண்களையும், விறல் - மிகுந்தையும், செம்
முகம் - கோபத்தால் சிவந்தமுகத்தையுமுடைய, வால் - வாலியென்னும்வாநரம்,
மாள் - முடியும்படியாகவும், படர்-பரந்த, வனத்து - காட்டிலுள்ளஜநதகனடங்
களும் வாரிவாய்ப்பெய்த, கவந்தனெடும்-கபந்தனென்னும் அரக்கனும், திண் - தர்
டமான, படை - ஆயுதங்கள், ஆர்-சிறைந்த, கை-கைகளையும், வெங்கண்-உக்ரமான
கண்களையும், விறல் - வெற்றியையுமுடைய, விராதன் - விராதனென்னும் மாகா
ஸனும், உக - உயர்விலும்படி, வில்குனித்த-விலலைவளைத்த, விண்ணர்-சான் - தேவ
தேவனுள் சக்ரவர்த்தித்திருமகனது, தாள்-பாதபங்கஜத்தை, அணைமிர்-கூட்டிலும்
புமவர்களே ! வெற்புப்போலும் - மலைகள்போலே, துங்கம்-உயர்ந்தமுகம் - முன்
ப்ரதேசத்தையுடைய, மாளிகை - மாளிகைகளின், மேல் - மேல்திலத்திலே நின்று,
ஆயம்-கூறும்-தோழமைசொல்லியழைக்கின்ற, தடி-உடுக்கைபோலும், இடையார்-
மத்யதேசத்தையுடைய ஸ்தரீகளது, முகக்கமலம்-முகபங்கஜங்களினுடைய, சோதி
தன்னால் - கார்திகளினாலே, திங்கள் - ஆகாசத்துலாயும் சந்திரனது, முகம் - வத
நமானது, பனி - துக்கத்தாலுண்டான கண்ணீரை, படைக்கும் - இடைவிடாமல்
கொண்டிருக்கும்படி, அழகு ஆர் - அழகுநீரம்பிய, காழிச்சீராம விண்ணகரே
சேர்மினீரே—, ... (சு)

(விகிர்ந்தமாதர்) வேறுபட்டவழிகையுடைய ஸ்தரீகளையுடைய ஒளியையு
டையுடைய கண்களையும் முகத்தையும் வாயையும், அவ்விடத்தே
நின்ற குவளை கண்ணழகையும் தாமரை முகவழிகையுங்காட்ட,
அருகேநின்ற ஆம்பலானது வாயழகைக்காட்டும் வயல்கூழ்ந்த காழி.

(விகிர்ந்தமாதர்) விஸஜாதியஸ்வலாவைகளாய்நுந்துள்ள ஸ்தரீக
ளுடைய அப்படிப்பட்ட ஒளியையுடைய பரந்தகண்களைக் குவளை
களானவை காட்ட, தாமரைப்பூவானது முகத்தில்தேஜஸ்ஸைக்காட்ட,
அருகேஅலர்ந்துநின்ற அரக்காம்பலானது சிவந்த அபரத்தினுடைய
திரளைக்காட்டுகிறது. ... .. ௫.

“விகிர்ந்தம்” என்றது-விலக்கணவிசாரமுடைய என்றும், வலிதமருளிச்செய்கிறார்
(விஸஜாதியேத்யாதி.) ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(பைங்கணித்யாதி.) ராஜலோகத்தைவென்றவனவேயன்றிக்கே
வாஸதத்தாலே பெருமிடுக்கனாய் எதிரினிக்கேயிருந்த வாலியையும் வென்ற
மிடுக்கன்மொன்று ராமாவதாரத்தில் வீரவிரத்தையினி யிரண்டுபாட்டாலே
யதஸர்யித்து, இவனிருந்ததேவதத்தைப் பற்றினவாதே உய்யலாமென்கிறாரென்று
ஸங்கதி.

ஆறும்பாட்டு. (பைங்கணித்யாடி) ஜாதிப்ரயுக்தமான கண்ணிற் பசுமையையும், மிடுக்கையும், சிற்றத்தாலே சிவந்த முகத்தையுமுடைய வாலி பட ; பரந்தகாட்டிலேயுண்டான ஸத்த்வங்களையுடைய இரண்டுகையாலும்வாரி ஹத்தூக்கொண்டுவருகிற கவந்யனுடனேகூட, வெவ் வியகண்ணையும் மிடுக்கையுமுடைய விராயன் முடியும்படியாக வில்லை விளைத்த விண்ணவர்கோன் தாளணைவிர. மலைபோலேயோங்கின முகத்தையுடைத்தாழிநுக்கிற மாளிகை மேல்நிலத்திலேநின்று அயல் மாளிகையில் தோழிமாரை விளையாடவழைக்கிற பெண்களுடைய முகச் சோதியாலே உந்த்ரமுகம் பனிப்பையுடைத்தாம். பனியென்று-யி டு-ஈவத்துக்கும், நடுக்கத்துக்கும், குளிர்ந்திக்கும்பேர் ; இவர்கள் முகத்திற்சோதிக்கு உந்த்ரன் முகங்கெட்டபடி. ... கூ.

ஆறும்பாட்டு. (பைங்கணித்யாடி) ஜாதிப்ரயுக்தமான கண்ணிற் பசுமையையும், மிடுக்கையும், சிற்றத்தாலே சிவந்த முகத்தையுமுடைய வாலி முடியும்படியாக, பரந்தகாட்டிலேயுண்டான ஸத்த்வங்களையுடைய இரண்டுகையாலும் வாரிஹத்தூக்கொண்டுவருகிற கவந்யனுடனேகூட. (படையார்தின்கை) நிண்ணியபடையார்த்தகை, வெவ்விய கண்களையும் மிடுக்கையுமுடைய விராயன் முடியும்படியாக, வில்லை விளைத்த, விண்ணவர்கோன் தாளணைவிர. விரோபியைப்போக்கி டேவ ஜாதிக்குக் குழரிநுப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்த உக்ரவாத்தித்திருமகன் திருவடிகளை அபுரமிக்கவேண்டியிருப்பீர் !— (வெற்பித்யாடி) மலை போலேயோங்கின முகத்தையுடைத்தாழிநுக்கிற மாளிகைகளின் மேல் நிலத்திலேநின்று தொழமையைச் சொல்லியழைத்து விளையாடுகிற துடிபோன்ற இடையையுடையரான ஸத்தீகருடைய முவமாகிற கமலத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸாலே உந்த்ரனுடைய முவமானது டு-ஈ வத்தைப் பரப்பியாநிற்கும் ; - “நாமென்ன ஜீவநம் ஜீவிக்கிறோம், இவர்களோ டொப்புசொல்லாநிற்கச்செய்தே ஒப்புப்போராதபடியிருப்பதே.” என்று டு-ஈவப்படாநிற்குமாய்த்து. உந்த்ரனுக்கு உந்த்ர னிவர்கள் ; தேஜஸ்ஸை உந்த்ரனுக்குண்டாக்குமவர்க ளென்னவுமாம்.

“படர்வனத்து” என்று விசேஷிக்கைக்கு வேறுகவந்யனுண்டோவென்ன ; அதுக்குத் தாந்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பரந்தவித்யாடி). ஸத்த்வங்களை-ஜகூக்களை, விராயனுக்கு விழைவிசேஷணமிட்டிருக்க, “தின்கை” என்னவேனுமோ வெண் னும் ஸங்கையிலே அந்வயமாகாட்டுகிறார் (நிண்ணியவித்யாடி). கவந்யனிடத்தில் வில் குனித்ததில்லையாகிலும், வில்குனித்தது உபலக்ஷணமாய், வார்ப்பிடித்தமையும் சொ ல்க்கடவது. “ததஸ்தௌ டேஸகாலஜ்ஞௌவஸ்தாஹ்யாமேவராவவௌ | அஹி ந்ஷாதாஸுஸஹஸ்தௌ வாக்ஷுதஸ்யாஸுஸுதே” என்றிறே ப்ரமாணமதி. முகத்தை - அஹ்ரபரஹேத்தை. “ஆயம்கூடம்” என்றதினாயம் (தொழமையைச் சொல்லியழைத்தென்றது.)

“பனி” என்று - கண்ணிராய், அத்தால் தோற்றினடு-ஈவத்தின் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நாமென்னவித்யாடி). “பனி” என்றத்தால் - குளிர்ந்தியாய், ப்ரஸாஹத்தை விவக்ஷித்து, அது படைக்குமென்றாய் அஹ்ரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அந்த்ரனுக்கித்யாடி வாக்யம் வ்யத்தாலே.) ... கூ.

மூ.— பொருவில்வலம்புரியரக்கன்முடிசுள்பத்தும்
புற்று மறிந்தனபோலப் புரிமேற்சிற்தசு
செருவில்வலம்புரிசிலைக்கைமலைத்தோள்வெந்தன்
திருவடிசேர்ந்துய்சிற்பிரீ! திரைநீர்த்தெள்கி
மருவிவலம்புரிகைதைக்கழியூடாடி
வயல்நண்ணி மழைதருநீர்த்தவர்கால்மன்னித்
தெருவில்வலம்புரி தாளமினும் சாழிச்
சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே. எ

ப - ரை.—பொரு இல் - ஒப்பு இல்லாத, வலம் - பலத்தை, புரி-கொண்ட புரி
அரக்கன் - ராவணனுக்கிய ராக்ஷஸனது, முடிகன்பத்தம் - கீரீடம் ஒன்றும் பதன
த்தலைகளும், புற்று மறிந்தனபோல-புற்றை வெட்டித்திருப்பின் புரைபுரையாய்த்
தோற்றுவனபோல, புரிமேல் - யுத்தபூமியிலே, சிற்த - சிதநிக்கிடக்க, செருவில் -
யுத்தத்தில், வலம் - வெற்றியை, புரி - தரத்தக்க, சிலை - புரிதலாதண்டத்தை தரி
த்த, கை - கைபையும், மலை - ஒருவராலுமசைக்கவொண்ணும் பாவதம்போன்ற,
தோள் - புஜங்கையுமுடைய, வேதன் - ராஜபுத்தரான பெருமானது, திருவடி -
சரணம்புஜத்தை, சேர்ந்து - கிட்டி, உய்கிறபிரீ - உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியவர்களைப்;
வலம்புரி - சங்கங்கள், திரை - அலைகடலை, நீர்த்து - விட்டி, என்சி - இளைத்து,
போந்தேறி, கைதைக்கழி-கைதைக்கழியை, மருவி-அடைந்து, ஊடி-உக்கழிந்து, வ,
ஆடி-அங்குயிங்குமுலாவி, பின்பு, வயல் - கழனிகளில், நண்ணி-பரவேசித்து, மழை
தருநீர் - மழைஜலம், தவழ் - வந்துவிழுந்து, கால் - வாய்க்காலாலே, தெருவில்
மன்னி - தெருக்களில்புக்கு, நீர்வடிந்தவாறே, வலம்புரி-சங்கங்களையும், சரணம்-முத்
துக்களையும், ஈனும்-பெற்றுத்தருகின்ற, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே—.

ஏழாம்பாட்டு. (பொருவிலித்யாஜி) ஒப்பில்லாத வலத்தைப்
பண்ணுகிற ராவணன்தலைபத்தும் புற்றுமறிந்தாப்போலே விழுந்து
சிதற. (செருவிலித்யாஜி) யுய்யத்திலே வெற்றியைத்தருகிற ஸ்ரீராம
நீர்ந்தமத்தையும் கையிலேயுடையனாய், மலைபோன்ற தோள்வலையையு
டைய உகரவர்த்தித்திருமகன்றிருவடிகளைச்சேர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கவே
ண்டியிருப்பிரீ.

ஏழாம்பாட்டு.— (பொருவிலித்யாஜி) ஒப்பில்லாத வலத்தீரு
தைப் பண்ணுகின்றன ராவணனுடைய தலைகள் பத்தும், புற்றுமறி
ந்துகிடக்குமாப்போலே, தேவதைகளுடைய வரத்தாலே பூண்கட்டி
னவை ஊடுமியிலே சிதறும்படியாக, அவனைப்போலே வஞ்சுந்தா
லன்றிக்கே யுய்யத்திலே வலத்தைப் பண்ணுகின்றன வில்லையுடைய
னாய், ஸத்ருக்களால் உலிப்பிக்கவரிதான தோளையுடைய உகரவர்த்தி
த்திருமகனைக்கிட்டி, அவன் விரோயியைப்போக்க அவன்றிருவடிக
ளை ஆபுரூசித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருப்பிரீ!—

ஏழாம்பாட்டு.— (பொருவிலித்யாஜி) புற்றுமறிந்து கிடக்குமாப்போலேயென்
றது - புற்றைவெட்டித்திருப்பினால் புரைபுரையாயிருக்குமாப்போலே பெண்கை.
புரை - பாழி.

(திரைநித்தியாதி) கடல்திரையை, நீத்து - விட்டு, எள்கிப்போயெ
ன்றபடி. வலம்புரியானது, வலமாகப்புகிற தாழையையுடைத்தான
கழியிலேபுகுந்து ஸங்குரித்து அங்கேபொருத்தி, அக்கழியிலின்
அம் மழைநீருடனெயயிலேபுகுத்து. (மழையித்தியாதி) மேவம்வாவி
த்து வெள்ளம்பொருதிவருந்து காசிலேபுகுத்து, அவ்வெள்ளக்கால்
வழியே தெருவிலேயேயே வலம்புரி முத்தையின்சிறு காழிச்சீராம
வல்லாய்கள். ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பட்டாவித்தியாதி) பட்டையுடைத்தாய் அரவொ
த்த அழகியஅல்குலையும், பவளம்போலவ அழகிய சுவந்தவாயையும்,
மூங்கில்போன்றஅழகியதோள்களையும், மான்ப்போன்றகண்களையும்,
பாலெடுத்தல்ல சொல்லையுடைய மதுவார்துழைக்காய்.

(திரைநித்தியாதி) கடல்திரையிலேகைகாப்பிப்பாத்தேவன்வெண்ணுக்கல்; அன்
திகடே, தரை, நீத்த மூலிட்டு, கடலைவிட்டு, வலம்புரியானதுபோந்தேறி
சுசந்திரத்த, தாழையையுடைத்தாய்நுத்தி கழியிலேபோய்ப்புக்கு,
அங்கேஇதஸ்தத்த ஸங்குரித்து, அத்தக்கநிதான் வாய்க்காளவம்வர வெ
ள்ளாம கோத்தாடியாலே வாயிலேவந்து சிட்டி, அவ்விடத்தன்னிலே
வாஜலம் தெக்கிரென்று அது வாய்க்காலாலே வளரிலேவந்து புருர
அவ்வாயாலே தெருவிலேவக்கி, அக்க வாய்க்கவாறெயின்னே போக
மாட்டாதே அப்பிடத்தன்னிலேவிடத்த வலம்புரியையும்முத்தையும்
சுசந்திரமாய்தது. வலம்புரியறிற்றிலே வலம்புரிபிறக்கத் தட்டி
லவையே. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (பட்டாத்தியாதி) பட்டையுடைத்தாய் அரவு
போலேயாய் அழகிய அகன்றிருந்துள்ள நிதம்ப்பாடேஸத்தை
யுடைய அமரம், பவளம்போலே சுவந்த அபரத்தையுடையருமாய்,
மூங்கில்போலே தெடிய தோள்களையுடையருமாய், மான்போலே
யிருந்துள்ளநோக்கையுடையவாய், பாலென்று சொல்லலாம்படி
யினியபேச்சையுமுடையவாயிருந்துள்ள, மயகவெள்ளமிடாநின்று
ள்ள குழலையுடைய ஸ்ரிஸத்யஹமைப்பிராட்டி வேறுவாக,

“திரை” என்று - கடலைச்சொல்லிறாய், நீரில் “தெள்க” என்று-தேங்குநாய்
தலாய், அக்கால் - மயகத்தினமை ஸஸ்ததென் றருளிச்செய்கிறார் (கட
லித்தியாதி. திரையை, நீத்து - கீங்கபென்றாய், விட்டென்றாய், எள்கி-இளைப்பா
லே யீப்பிட்டென்றாய், பாபா ஊரத்தில் இப்படிபடிவிறாய் விவகரித்தருளிச்செய்
கிறார் (அன்றிக்கையித்தியாதி; பாபா ஊரில்லாமல் கேவலபடித்தப்பிரித்து அர்யா
ஊரம் சொன்னோன்னலாம்படி, “நீர்த்து” என்று, ரேவனோடேகூட சில
ஸ்ரீகோய்களிலுண்டு, “மருவ” என்றதின் ஸஸ்தாரியம் (சந்திரருதென்றது.) எ.

எட்டாம்பாட்டு.— (பட்டித்தியாதி) நீங்கள் நான்சொன்னபடி அதுகூலித்தி
கோளாகில், ஸ்ரிஸத்யஹமைப்பிராட்டியிடத்திப்போலே உங்களுக்குவ்யாமுய்
னாய் அரியனசெய்து கொடுக்குமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ச அ அ பெரியதிருமொழி.--- மூன்றும்பத்து, நாலாந்திருமொழி,

மூ.--- பட்டரவோகல்கல் பவளச்செவ்வாய்ப்

பனைநெடுந்தோள் பிணைநெடுங்கண் பாலாமின்சொல்ல

மட்டவிழும் குழலிக்கா வாழோகாவன்

மரங்கொணர்ந்தானடியினைவி ராணில்கன்தாவ

நெட்டியைகருங்கழுநின் செங்காய்விழ

நின்பலரின் தாழ்சினோரில் நெடுங் கழிகந்

செட்டபழம் சிதைத்து மதுசொரிபுறம் காழிச

சீராமலின்னகரே சேர்மினிகரே.

அ.

ப - னை.--- பட்ட-பட்டவளத்தாமணித்து, அரவு-பாமபின்பட்டத்துவிழத்து, (பு) வா - அழகிபதாய், அகல் - பரத்த, அலகுல் - நிதம்பப்பாடுசேர்ந்தகாய், பவளம் - பவழம்மோலும், செவ்வாய் - சிவந்தவாயையும், பனை - மூங்கல்பீடநிலை, நெடுநீண்ட,தோள்-தோள்களையமழ்க்கிணை-பெணமரணின்கண்டோலை, நெடுக்கண்-விசாலமானகண்களையும், டால் ஆம் - ஆழகமெண்ணலாம்படியான, இன்சொல் - இனிப்பொன்றையுமுடைய, அப்பேதலாந்தழக்களின் ஸம்ரத்திபாலை, மட்டவிழும்-மதுவெள்ளமிடாவினமுள்ள, குழலிக்கா - அளகப்பரத்தையுடைய பழிச்சுடைய, மைப்பிராட்டிக்காச, வாழோ - செவ்வகசொளுதல், வாணம்பரமக்காய்-வளங்கத்திலுள்ள, காவன் - செல்லுவினமும், மரம் - பாரிதோசயிந்ததழ்வுத, கொணர்ந்தான - பிழங்கிக்கொணர்ந்த பூமியில் தாடம்ப பழிகாய்க்கண்டுகூட, அடி - நெடுவடிகளை, அணைவீர - சேரலிருப்பவர்களுள், அணில்கன் - அணில்காய்க்கண்ட, தாவ - கிணையினமும்கிணையில் தத்தித் தன்னிச்சையாய் ஸத்திரிச்ச, நெடுநீண்ட, இலைய - இலையையுடைய, கருங்கழுநின் - சமுத்தபாகமும்புகளின், கசநகாய் - பழக்காய்கள், கீழ - உசர்வக்குற, தோ - நீர்வகப்பந்தாட்டலாக்கத்தழைத்த, பல்லின் - பலாமரங்குளின், பாழ - ஈரய்க்கன்குளத்தாழ்த்தல், கிணையின-கிணைகளில், நெருங்கு - நெருங்கியிருமுள்ள, வீழ - பருத்த, வசம் - பசுவபலங்கள், ததைத்து - தசந்த, மது - தேனை, கொந்தம் - கொழித்த, காழிச்சீராமவிண்ணகரே சோமினிகரே. ... ..

வாறோர்த்தாழி) ஐவர்களுடையபூநகீதாபலில் கலபசத்தாநக கொண்டு வந்தக்கிணைன்றிருவழியைச்சொலவேண்டியாப்பிரி (அணில்கார்த்தாழி) அணில்களானவைஸ்வைஸகூரரம்பண்ணநெடுதானதுஇலையையுடைய பெரியகழுநின் பழக்காயானது, ஒங்கினபலாவல் தாழ்த்த சிணையுண்டு-பனைகள், அவற்றில் பிணைநெடுங்குச்சுலகத்து பகவாயின பலாப்பழத்திலேவிழ, அப்பழங்கிதைத்து மதுவொழுதும் காழி. ... அ.

என்றுமொக்கஸ்வரமத்திலே நிறுக்கடவதான விசுத்தை ஹனுமாரிலேகொடுவந்துரிதுத்தினவனுடைய இந்தால்-அரிபனசெய்யும்.ஆஹந்தரகூணம் பண்ணுமவின்னென்னை. --- (அணிலித்தாழி) அணில்களானவைஸ்வைரமாகத்தாவ, நெடுதான இலையையுடைத்தாய் கறத்தகிறத்தை யுடைத்தான கழுருகளில் சிவந்தகாயானது தொட்டார்மேலே ஐோஷமாகவிழ, ஒங்கினபலாவின் தாழ்ந்தபனைகளிலே நெருங்கி வர்ப்பதாய், ததைத்து, பகவமாய், - தொட்டார்மேலேஐோஷமாநிருக்கிற பழமானது, தேங்கிநிற்கிறதுக்கொரு போக்குக்கண்டு விட்டாப்போலே மயுவெள்ள மிடாநிருகமாய்த்து. ... .. அ.

செட்டபழம்-பசுவவன், கனியப்பழத்தபழமென்று தாற்பாயம் தொட்டார்மேலேயித்தாழி.) ... .. அ.

ஐ.— பிறைதந்துசடையானே வலத்தேவைத்துப்
பிரமணைத்தன்னுத்திரிலே தேர்த் துவித்துக்
கறைதங்கு வேல்தடங்கண் திருவைமார்வில்
சுலந்தவன்னுள்கிறீர்! சமுநிர்கூடித்
நறைதங்குதமலத் துத்துரின்னு கைதைத்
தேடாரம் பொதிசேரத் துச் சுண்ணம் நண்ணிச்
சுறைவாணி களிபாநிம்வயல்சூழ் காழிச்
பிரமணிண்ணகரே சேர்மினிகே. கூ.

ப.— ஐ.— பிறைதந்துசடையானே—சுந்தரணைத் தன்னுடாமதடத்தில் அணிக்த
ருக்மிணை, வலத்தேவைத்து—வலவருக்கேவைத்து, பிரமணை—அவனுக்குகருகானு
பரஹ்மாவை, சுலந்தவன்னு—தன்னிறுநாமிகமலத்தால், தேர்த் துவித்து—உண்டாக்கி,
கறைதங்கு—படுத்திக்கொள்ளுந் தருக்மிணைமலங்கள் தங்கி, திவல்—வேல்போன்ற,
தடம்—கிசலமான, சுண்—சுருக்கண்களையுடைய, தருகை—பெரிய பிராட்டியாரை,
மாரவில்—புதைத்தொழிந்தவைத்து, சுலந்தவன்—அவனாடே பித்தமலம்சுலேஷம்
பண்ணாமலானது, தான்—சுருஷமகன், அணிகிறீர்—சேரவிரும்புமவர்களே!;
சுறைவாணி—இறக்கபடியை வலவருக்களானவை, சமுநிர்கூடி—பூங்குளில்,
சுடி—சேர்த்திருந்து, துத்துரின்னு—பரமமாதும்படி, துறைதங்கு—துறையிலே
யுண்டான, சுமலத்தி—சுமலப்படிச்சுளில், துயின்ற—பள்ளிக்கொண்டு, பின்பு,
சுலந்தருக்மிணை—பெரியமலையுடைய தாமழ்புயில்லை, பொதி—அதனுள்ளிறை
ந்த, சேரது—சாதுகொண்டு, சுண்ணம்—பொருத்தும், தன்னுடம்பிலேயேயாம்படி,
நண்ணி—விஞ்ஞாபுரண்கள், களி—இறைநுண்ணுடான வந்திதாவாதுயத்தால்,
பாநிம்—பாடகத்துவன், வயல்சூழ்—காடுசேராமலிணைக்கேரேசர்மினிகே.—(க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (பிறைதந்தியாடி) பிறையேறு சடையானே வல
வருக்கேவைத்து, அவனுக்கு கருகானு ஸ்ரஹ்மாவைத் திருநாலியிலே
தேர்த்துவித்து. (கறைதந்தியாடி) கறைதருவாவேல்போலே செவ்
வரியையாம் களிமையையும் புரையுமுடைய திருக்கண்களையுடைய
பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலேவைத்து

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பிறைதந்தியாடி) ஸாயகலுமாய் ஹோமப்ர
யாநனுமாயிருக்கிறருக்மிணைத் தன்னிருமணியில் வலவருக்கேவைத்து,
ஸ்ரஹ்மாவைத் தன்னுடைய திருநாலிகமலத்திலேயுத்தாடித்து, கறை
கழுவ அவஸையில்லாதபடியான வேல்போலேயிருக்கிற பரந்த திரு
க்கண்களையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் தன் திருமார்விலேசேர்த்து

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (பிறைதந்தியாடி.) ஸ்ரீஸகயலுமைப்பிராட்டி அதிலு
கணையாவையாடே அவளிடத்தில் அரிபனசெய்தானேபாக்கிலும், நாங்கள் ஓர்மா
நிகளன்றோ, எங்களுக்குமவ வரியானசெய்வனென்பபேரே வென்ன; அவனு
டையன—சுலந்தையப்பாரிசுடன்—திருவினிதத்தில் வ்யாமுதலான யுடம்புகொடுத்
தாப்போலே கத்தர்காபாலிகளுக்கு முடம்புகொடுத்தான்கண்டர்க ளென்குரூரோ
னு ஸந்ததி.

(கறைசமுய அவஸையில்லாதபடியான) என்றத்தாலே—ஆள்களெவெல்லுக்க
யே ஸ்வஹாவமாயிருக்கக்கவலிக்கையாலே, அதுகூணம் எம்பெருமானை “ஜிதம்”
என்னப்பண்ணவல்ல கண்களென்று தாத்தாயம், “மார்வில” என்றவநகரம்,
சேர்த்துஎன்று அரிபாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருசிச்செய்கிருர் (தன்னிரு
மார்விலேயித்தியாடி.)

மூ.—செங்கமலத்தயனணையமறையோர் காழிச்

சீராமவிண்ணகரின் செங்கண்மாலே

அங்கமலத்தடவயல்குழாவிநாட

னருள்மாரியாட்டமுக்கி யடையார்வியம்

கொங்குமலர்க்குமுளியர்வேன் மங்கைவேந்தன்

கொற்றவேல்பரகாலன் களியன்சொன்ன

சங்க முகத்தமிழ்மாலே பத்தும்வல்லார்

தடங்கடல்குழலகுக்குத் தலைவர்தாமே.

சூ0.

ப - ரை.— செங்கமலம் - அழகியகருநாடீசமலத்திற்குப் பிறித. அயன் அணைய - பரஹ்மாவையொத்த, மறைப்பாரா - பரஹ்மணாவர்த்தக்கூற்ற, காழிச்சீராமவிண்ணகரின் - காழிச்சீராமவிண்ணகரில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற செங்கண்மாலே - புண்டரீகாக்ஷன் விவ்யமாக; அம் - அழகிய, கமலம் - தாமரைப்பூக்கள் நிறைந்த, தடம் - தடாக்களம், வயல் - சமுத்திரம், குழி - சுழி, குழிக்குத் தலைவரான - தருவாலியர்க்குத் தலைவராய், அருள்மாரி - அருளுகாக்கு அருள்பொழியும் மேசமட்பான்றவராய், ஆரட்டி - அழகை-பாட்டுக்கள் தலையெடுத்தி அழங்கிய சயயம் வராய், அடையார் - பாட்டுக்களுக்கும், சீடம் - லிஹம் (பான்றவராய், கொங்கு - தேன்நிறைந்த, மலர்-பூக்கள், குழலியர் - கூந்தலிலுடைய ஸ்திரீகாறுக்கு, (வன் - சாமன்பான்றவராய், மங்கை - திருமங்கைக்கு, (வாசன் - ராஜாவாய், பரகாலன் - எதிரிகளுக்கு யமன்போன்றவராய், கொற்றும் - வெற்றிதர்த்தக, (வன் - விஷயப்பிடித்த, அலியன் - ஆழ்வார, (சொன்ன - மறைந்திருந்த, சங்கம் - டலவர்கடல்சார், முகம் - எதிர்கொண்டி அறுபக்கலாம்பயமான, தமிழ்மலைபுத்தம் - தமிழ்த்தகனடைபதையையும், வல்லார் - காசத்தட்டன் சற்கனல்லவா, தடம் - பரந்த, அடையார் - அழகம், குழந்த, உலகுக்கு - லோகத்திலு, தலைவர் - எல்லாரும் தங்கலைய (தாசு) க்கும்படி மேலாயிருப்பார். ... .. (சூ0.)

உஜ்ஜீவிக்கிறவன் நிருவாடி கலைச்சேரவேண்டியிருப்பீர். (கழுநீரித்யாதி) செங்கழுநீரிடனே நித்யாஸஸிலேஷம் பண்ணி, அத்தாலேவந்த ஸ்ரமமாதும்படி துறையிலேபுண்டான தாமரைப்பூவிலேபாய்விசொண்டு, அநந்தரம் பெரியமடலையுடைய தாழம்பூவிலே போய்ப்புத்த, அதிலுண்டான சோற்றில்கண்ணத்தைப்பெறுவது, சுண்ணாழம். அகல பரிமளமும் தன்னுடம்பிலேயாம்படி அதிலேகிடந்து, சிறகையுடைய வண்டானது களித்துப்பாடாநின்ற வயல்குழந்த காழி. ... .. கூ0.

அவனோடே நித்யாஸஸிலேஷம் பண்ணுகிறவன் நிருவாடி கலைக்கிட வேண்டியிருப்பீர்! அந்நிமானிகளான ஸ்ரஹ்மாந்நராதிர்களோடு அநந்தரம் பரையான பிராட்டியோடு வாசியாத நிருமேனியிலே யிடங்கொடுத்திக்கொண்டிருக்கிற சிலேவாணைப்பெறவேண்டியிருப்பீர்! - (கழுநீரித்யாதி) செங்கழுநீரிலேபோய்ப்புத்து நித்யாஸஸிலேஷத்தைப்பண்ணி, அத்தாலேவந்த ஸ்ரமமாதும்படி துறையிலேபுண்டான தாமரைப்பூவிலே புதுந்து மயுபாநம் பண்ணிப் பள்ளிகொண்டு, அநந்தரம், தாமையுடைய பெரியமடலையுடைய தாழம்பூவிலேபோய்ப்புத்து, அதிலகவாயிலுண்டான தாழும் சுண்ணாழம் பரிமளமெல்லாம் தன்னுடம்பிலேயாம்படி அதிலேகிடந்து புரண்டு, சிறகையுடைய தானவை மயுபாநத்தாலும் பரிமளத்தாலுமாகக் களித்துப்பாடாநின்றதுள்ள, கூ0.

“கைதை - ஆரும் - (சோச - பொத்சோது” என்றவயம் நிருவள்ளம்பற்றியருளிச் செய்குநர் (தாமையுடைய வித்யாதி) மடலிலேபொதிந்து கிடந்த சோது-தாதுகள்,

பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலம்த்யாஜி) அழகிய தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய வ்ரஹ்மாவை யொத்தவ்ரஹ்மணர்வர்த்திக்கிற காழிச்சீராமவிண்ணகரிலே நிற்கிற என்செங்கண்மாலே. (அங்கமலமி த்யாஜி) அழகியதாமரைப்பூவையுடைய தடாகங்களையும் வயலையுமு[டு டைத்தான திருவாஸிநாடன், அருள்பொழியும்மேவம். (அரட்டித்யாஜி) ஸாஹ்யஸம்யங்கரில் மிடுக்கைப்போக்குமவராய், ஸத்ருக்களுக்கு ஹிஹம்போலே அகலிஹவநீயராய். (கொங்கித்யாஜி) தேன்வெள்ள மிடுகிறமலரைக் குழலிலேயுடையஸ்தீர்களுக்குக்காமனைப்போன்றவர். (மங்கைரித்யாஜி) திருமங்கைக்குராராவாய், வெற்றிவேலையுடைய

பத்தாம்பாட்டு. — (செங்கமலம்த்யாஜி) “வால்மீகிர் ஹவாங் கீஷி:” என்னுமாப்போலே. பெருமானுக்கு வல்லஹையிருப்பானொரு திருவொக்குப்பிச்சன் பலரையும் திருமுன்பே கேட்பிக்கிற ப்ரகரண த்திலே, அஹ்வாங்கித்திருவுள்ளமாய், “நம் ஹத்தர்களுக்கொரு குறைசொல்லிக்காணுப்” என்று திருவுள்ளமானாராய்; இப்பாட்டை விண்ணப்படுத்துசெய்து, “நாயன் தே ! ‘கேவரைக்கவிபாட’ என்று துடங்கி தம்மைக்கவிபாடிக்கொண்டார்” என்ன; “அதுவும் நம் மாயன்றோ சொல்லிற்று” என்று திருவுள்ளமானார். உதாரமுல ஸ்மரண வ்ரஹ்மணர் நிரண்ட கேஸத்தில் சீராமவிண்ணகரிலே நிய்வாஸம்யானுதிரு புண்டரிகக்ஷணக் கவிபாடிற்று; அழகிய தாமரைகளாலே அலங்கீதமான தடாகங்களையுடையதான வயலாலே குழப்பட்ட திருவாஸிநாட்டுக்கு ப்ரயாநராயனவர்; அதுகூலவர்மத் துக்கு ஸ்வஸ்வடிநம்பண்ணுமவர்; எதுகிட்ட ஸத்ருக்கள் தலை யெடாதேஅமுங் கும்படி பண்ணுமவர்; ஸத்ருக்களுக்கு வந்தணுகவொ ண்ணுகபடி ஹம்போலே அகலிஹவநீயரானவர்; எல்லார்க்கும் ஸ்பந்திஹையிரானவர்; திருமங்கைக்கு ப்ரயாநராயுள்ளவர்; ஸர் ஸேசவரன்ஆபு ம்பிடித்தாப்போலே ஆபுந்தரகூணத் துக்காகப்பிடித்த வேலையுடையராய்,

நி:மம். — (செங்கமலம்த்யாஜி) எம்பெருமானைக்கவிபாடுகிறவர் தம்மைத் தாமே கொண்டாடுவானென்னென்; ஆப்திக்குடலாக்கொண்டாடினாரென்று விவக்ஷித்த. அதுக்குத்தேவ்ரஹ்மணமுண்டரால் பரிஹரிக்கிறார் (வால்மீகிரித்யாஜி) ஆப்திக்குடலானமாத்ரமன்றிக்கே அதுதான ஹவஸ்ததியென்று பரிஹாரான ரத்வத ஸ்ரவதீஹபமுதேவருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுக்கித்யாஜி) நம்மைபன் றோசொல்லிற்றென்றது - நம்மதுஹவத்தால் வநதஏற்றத்தால் தம்மைக்கொண் டாடினால், அதுநம்மைக் கொண்டாடினபடியன்றோ வென்றபடி.

“கொங்குமலர்க்குழல்யர்வேன்” என்றதுக்கு - தேன் வெள்ளமிடுகிற மல ரைக்குழலிலேயுடைய ஸ்தீர்களுக்குக் காமனைப்போலேஅதுகூலர்க்கெல்லாம் ரூப டகூணத்தாலும் ஹவத்தவ்யரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்கு மித்யாஜி)

ஆழ்வாரருளிச்செய்த, (சங்கமித்தயாதி) தமிழுக்குக்கடவராயிருந்தாரிருந்தவிடத்தே கொண்டாடும்படியான இத்தொடைபத்தையும் வல்லார், பெரியகடல் சூழ்ந்தவுலகில் தலைவராவர். ... க0.

நஞ்ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு மீத்புவான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, †தமிழுக்குக் கடவார் திரளவிருந்தால்இத்தையே யெப்போதுமொக்கக் கொண்டாட வேண்டும்படியிருக்கிற இத்தொடையல்பத்தும்வல்லார். (தடங்கடல் சூழுலகுக்குத்தலைவர்தாமே) ஸர்வேஸ்வரனைப்போலே எல்லார்க்கும் தாங்களே ஆபுரணியராவர். ... க0.

அடிவரவு.— ஒரு நான் வை பஞ்சி தெவ்வாய் பைங்கண் பொரு பட்ட பிறை செங்கமலம் வந்து.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்றிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அரட்டமுக்கி அடையார்சீயமாகையானே பாகாலனென்று பெர்பெற்றனென் னுமதுதோன்ற யோமார்யத்தைக்காட்டிக்ருர் (ப்ரதிபக்ஷத்துக்கிடையாதி.) சு0.
ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து-அஞ்சாந்திருமொழி வந்துவந்தடியேன். ப்ரவேசம்.

எல்லாரும் தந்தாமுக்கு நன்மைவேண்டியிருக்கில் ஸர்வேஸ்வரன் பங்கவிலே நயஸ்தஹராய்க்கொண்டு சீராமவிண்ணகரை யாபுரயியு ங்கோளென்றார் - தீர்த்; அங்ஙனன்றிக்கே, தம்மளவிலே வந்தவாதே, திருவாலியையிருப்பிடமாகக் கொண்டு அங்கேயெழுந்தருளியிருக்கிற ஆஸீநகர்க்குபுகுகானே ஸ்வயம்வரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியை யதுஸந்யித்து, “பரமப்ராப்யஸூயிருக்கிறநீ என்பக்க லர்யித் வமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே என்ஹ்மீடியாத்திலே புகுந்திருந்தாய்,

எல்லாரும் தந்தாமுக்கு நன்மைவேண்டியிருக்கில் ஸர்வேஸ்வரன் பங்கவிலே நயஸ்தஹராய்க்கொண்டு சீராமவிண்ணகரை யாபுரயியு ங்கோளென்றார் ; அங்ஙனன்றிக்கே, தம்மளவில்வந்தவாதே, திருவாலியையிருப்பிடமாகக் கொண்டு அங்கேயெழுந்தருளியிருக்கிறஸர்வேஸ்வரன் தானே ஸ்வயம்வரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியை யதுஸந்யித்து, “பரமப்ராப்யஸூயிருக்கிறநீ என்பக்கலர்யித்வமின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே என்ஹ்மீடியாத்திலே புகுந்திருந்தாய், எனக்குன்னையொழியச்

அ.—வந்ததைடியேன் ப்ரவேசம்.—கீழே பரோபஹேதில் ப்ரவீணதாரை வர் இப்போது திருவாலிபமமானைச் குறித்துத் தம் தீவனாயையறிவிப்பிக்கிற தென்னென்றித ஸங்கையிலே ஸம்மதியையருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமித்தயாதி.) அங்ஙனன்றிக்கேயென்றது-தமக்கத்தாம் நன்மைதேடுகையும், ஒருவருபஹேதில் ஒருநியயஹேதத்தைப் பற்றியிருக்கையுமன்றிக்கே யென்றபடி. தம்மளவில்வந்தவாதே - தம்மைத்தாமே விவரித்தவாதே.

† சங்கமி - ஸமூஹம், மோஷ்டியானது, அத்தத், முகங்கொணம் - எதிர்கொண்டு அதுவிலக்கும்படியிருக்கை.

மூ.—வந்தனதழியேன்மனம்பு குந்தாய் பு குந்ததற்பின்வணங்குமென்
சிந்தனைக்கினியாய் திருவேயென்னுருயிரே
அந்தநிரணியார சோகிரிளந்தளிர்கள்கலந் தவையெங்கும்
செந்தரல்புரையும் திருவாஸியம்மானே. க.

ப - ஸா.—மூ - அழகிய, தளிர் - தளிர்களால்வந்த, அணிவார் - அழகுமிக்க
ருக்கிற, அசோகின் - அசோகமரத்தினது, இளந்தளிர்களவை - இளந்தளிர்களா
னவை, எங்கும்சுலந்து - எங்குமொக்கப்பரிமாறி, செம் - சிவந்த, தழல்புரையும் -
அக்கிரிபொருக்கிற, திருவாஸியம்மானே - திருவாஸியையிருப்பிடமாகவுடைய
வனே!, வந்து - நானிருந்த விடந்தேடியந்து, உனது அடியன் - அறிதவதுஸ் [ய]
லனு (தேவரிக்கே சொன்னிசெய்து திரிபம் போவதுபுதுண வென்னுடைய,
மனம் - செந்தில், நானேபுகழிபாசிருக்கச் செய்தே, புதுந்தாய் - பரவோலித்தாய்;
புதுந்ததயின் - நீபுதுந்தயின்பு, வணங்கும் - ஆராய்க்கிற, என்சிந்தனைக்கு - என்
மலஸைக்கு, இனியாய் - போய்மானுவனே!, திருவே - எனக்கு ஸம்பத்தான
வனே!, என் ஆர்வயிற்றை உன்னப்பிரியல் பிழையாதபடி எனக்குதாரகனுவனே!
என்று உவன்பண்ணன் உபகாரத்தால் ஸம்மிதந் தப்பிடுகிறார். (க)

எனக்குன்னையொழியச் செல்லாமையைப்பிறப்பித்தாய், உன்னப்பிரி
ந்தால நான் பிறையாதபடி பண்ணியாய். இங்ஙனையிருந்தயின்பு, இனி
நீபோகில் நான் பிறையேன், போகலொட்டேன், உனக்கென்றனை
டியயிரில்லை, ஆனயின்பு, என்னை நித்யகைங்கரியங்கொண்டருள வேணும்”
என்று, ப்ராப்யனுளவன்றிருவடிகளிலே கைங்கரியத்தையபேகதி
த்து. அப்போதே கிடையாமையாலே அதில்க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையா
லுண்டான தம்தவரையை ஆவிஷ்கரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். ... *

செல்லாமையைப் பிறப்பித்தாய், உன்யதிரேகத்திலே நான் பிறையா
தபடி பண்ணியாய், இங்ஙனையிருந்தயின்பு இனித்தான் நீபோ[உரு
கில் பிறையேன், போகலொட்டேன், உனக்குஎன்றனை டியயிரில்லை,
ஆனயின்பு என்னை நித்யகைங்கரியத்தைக் கொண்டருள வேணும்”
என்று ப்ராப்யான வவன்றிருவடிகளிலே கைங்கரியத்தை அபேகதி
த்து; அப்போதே கிடையாமையாலே அதில்க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையா
லுண்டான தம்தவரையை ஆவிஷ்கரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். *

முதற்பாட்டு.— (வந்து) நிதிநயலேரம்பமான திருவாஸியை
யிருப்பிடமாகவுடையாய், நிரிருந்தவிடத்திலே நானேவந்துகிட்ட
வேண்டியிருந்த என் பக்கல் அபேக்ஷாமாத்ரமுமின்றிக்கே யிருக்கச்
செய்தே நானிருந்தவிடத்திலே நீயேவந்து.

“ஆருயிரே” என்றத்தைப்பற்ற (வந்திரேகத்தினித்தாய்.) “மனம்வாட நீதின
யேல்” என்றத்தைப்பற்ற (இனித்தானித்தாய்.) “கைதொழுதெழும் புத்தியேன்”
என்றத்தைப்பற்ற (நித்தியத்தாய்.) “இனிப்போயினுணைபோ வுரையாயொரு
மாற்ற மெந்தாய்” என்னுமத்தைப்பற்ற (அப்போதேயித்தாய்.) ... *

முதற்பாட்டு.— (வந்தித்தாய்.) “அந்தளிர்” இத்யாதி “அணியாலியம்மானே,
வந்து” என்றவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, வருகைக்கொருஹது சொல்லாமையால்
வலித்தவாய்தையருளிச்செய்கிறார் (நிரதியேத்தாய்.)

முதற்பாட்டு. (வந்துனதித்யாதி) “புருர விட்டவழியடியானென்று” இத்த்யாதிப்படியே - அடியானென்று பேரிட்டுக்கொண்டாய்தது ப்புகுந்தது. (புருந்ததற்பினித்யாதி) ஸத்ருவேயாகிலும் தன்மஹுத்திலே புகுந்தால் ஆஸநமிமொப்போலே, புருந்தபின்பாய்த்து வணங்கிறது; “யயார்ஹுசேசுவேவீத்திமவஸாஃபரதிபேஷிரே” என்னுமாப்போலே. (என்சிந்தனைக்கினியாய்) என்ருக்குக்கு நிரவயிக ஹோமயனவனே.

ஃவீபாஜாசரக்குக்கரிரண்டும்தன்னிலேஸநமமாமிடத்திலுரண்டும் பாதிபாதிவழிவந்துகூடுதல் (க) ஒன்றேவருதல் செய்யவேணும்மிறே; அதில், இவருடையபேற்றுக்கு இவ்வளவாச வழிவந்தானிவாய்த்து, (உனதடியேன்)வருநிறேபோதுபுகுருகைக்கடியாகஅவன்கையோடுகொடுவந்த ப்ரமாணம். “அடியான்வென்னெனக்காரருள் செய்யும்” என்னுமாப்போலே-நியோஉன்கார்பத்துக்குக் கடவாய், நான்கான் என்று, தானே ஸர்வஹங்க்ளையும் நிர்வஹப்பாணகலாய்த்து ஏறிட்டுக்கொண்டு புகுந்தது. வந்துபுருரப்புகூல், இசையாதே, “அல்லேன்” என்கைக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலேவந்து புருந்தாலுய்த்து. அவன்புருந்தபின்பு இவர்செய்ததென்னென்னில் (வணங்கும்) ஸத்ருமஹமேயாகிலும், புருந்தால் ஆஸநமிநிவர்க்கிறே; அவ்வோபாதி, பின்னைவணங்கினாராய்த்து; “யயார்ஹுசேசுவேவீத்திமவஸாஃபரதிபேஷிரே” என்னுமாப்போலே. (என்சிந்தனைக்கினியாய்) இப்படியுக்குத்தவன்தானே “போவேன்” என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்து நெஞ்சுக்கினியனுபடி.

“அபேக்ஷாமாத்ரமுமின்றிக்கே”எனறத்தை விவரியாந்துகொண்க. “புருந்தாய்” என்னவமற்திருக்கவும், “வந்து”என்கையாலே வருகையில் ஃவீபாஜாலை தோற்று கிறதென்றுவியகூறித்து,கிருவாலியம்மானுக்குத் தம்முடைய ஸவமுக்க்யத்தால்நெடுந் தூரமாய்த்தோற்றுமென்றும்,இப்படியிருக்க,வருகைக்குப்ரயோஜனத்தையும்காட்டி க்கொண்டு வயாச்யாதா ஸநிபுகிரூர் (ஃவீபாஜாத்யாதி.) அதிலென்றது-ஒன்றே வருமிடத்திலென்றபடி. “உனதடியேன்”என்ற-இவர்ஸ்வருபஜ்ஞாநம் பிறந்தவராக த்தம்மையதுஸநிதிக்,அபேக்ஷாநிபேக்ஷமாகவந்தா னென்னச்சேருமொவெருய் ன்ன; வாஸ்தவாகாரத்தைப்பற்றி அவன்நினைத்தபடியைய யருளிச்செய்கிறு ரென் கிரூர் (வருத்தியித்யாதி. “உனதடியேன்” என்ற ஆதிவாருடைய பாசாமானது ஸர்வோவரன் கையதானபாணவாய்மாதையாலே அவன்கையிலோரெழுத்தை த்தாம் கண்டு அர்யத: அதுஸநித்தாரித்தனைடாகையால் இந்தபாசரம் ப்ரமாண மென்று கருத்தது. “அடியேன்” என்னவியகருந்திருக்க, “உனது” என்கைக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிரூர் (நியோவியித்யாதி.) “மனம்” என்றதுக்குக்கருத்து (வந்து புருரவியித்யாதி.) “புருந்ததற்பின்வணங்கும்” என்கையாலே - அவ்வவஹிதகாலத் திலேஸ்வருபஜ்ஞாநசார்யமானவணக்கமிவருக்குவாஸுறாவகையில்லையேயென்று ஸ்ரோத்தஸங்காதுவாஹம் பண்ணுகிரூர் (அவனித்யாதி.) இதுக்குத்தாம் (ஸத்ருவியி த்யாதி. “வணங்கும்” என்கிறபாதிசம் ஸக்கைக்கு முடிதறஅதுஸநியிப்பது. இவர் ஸசமாகவணங்கினாராகிலும் அவன் சிந்தனைக்கினியனுபடியால் எல்லைலத்தவக் காட்டுகிரூர் (இப்படியித்யாதி.)

(க) ஒன்றேவருதல் - சரக்குப்பிடிக்கிறவனே முற்றும்பாஸக.

மூ.— நீலத்தடவரைமாமணி நிகழக்கிடந்ததுபோல வரவணை
வேலைத்தலைக்கிடந்தாயடியேன்மனத்திருந்தாய்
சோலைத்தலைக்கணமாமயிலநடமாடமழை முகில்போன்றெழுந் தெங்கு
மாலேப்புக்கைமழு மணியாடியம்மானே. உ.

ப - ரை.— ஆலைப்புக்கை - கருப்பஞ்சாறட்டப்புக்கை, எங்கும் - எவ்வீடத்தும்,
மழைமுகில் போன்று - வர்ஷகாலமேகம்போலே, எழுந்த - மேலெழுவதினால்,
கமழும்-பரிமளத்தைபுகைத்தானே, சோலைத்தலை-சோலைபிழை, மாமயில்கணம்-பெரிய
மயில் கூட்டங்கள், நடமாட-களித்து ஆடாதின்றுள்ள, அணி-அழகிய, ஆலி அம்மா
னே - திருவாலிநாட்டுக்கு ஸ்வாமியானவனே !; நீலம் - நீலநிறத்தையுடைய, தட
வரை - பெரியமலைபாறையாக, மாமணி - பெருவிலையானவற்றும், நிகழ-தன்மேல் ப்ர
காஸிக்குமபடி, கிடந்தது போல் - சாயவிருந்ததுபோலே, வேலைத்தலை-திருப்பாற்
கடலில், அரவணை - திருவனந்தாமுவான்மேலே, என்னைக்கிடெவதற்குமுன்னே,
ஸ்ரீகௌஸ்தபம் விளங்கும்படி, கிடந்தாய் - பள்ளிகொண்டவனே !, பின்பு அவ
ஸரம் பெற்றவாறே, அடிபேன் மனத்து - ஸேஷபூதனான என்ஹ்ந்தயத்தில், இருந்
தாய் - புதுநதரீந்தாதபடி நிலையா நின்றவனே ! என்று சுடுபடுகிறார். (உ)

(திருவே) எனக்குஸம்பத்தாயுள்ளவனே. (அந்தளிந்தியாடி) அழகிய
தளிராலே அலங்கீதமான அசோகத்தினிளந்தளிரர்கள் செந்தழ
லொக்கும் திருவாலியம்மானே. ... க.

(திருவே) “திருவுக்கும்திரு” என்றிறபடியே - இவருடைய ஸம்
பத்தாய்ந்து இவன். (என்னாருயிரே) ஸம்பத்துத்தானாய் யார
கம் வேறொன்றாயிருக்கையன்றிக்கே, எனக்குயாரகனுளவனே. வ்ய
திரேகத்தில் பிழையாதபடியாய் யிராநின்றனாய்த்து. (அந்தளிந்தியாடி)
எனக்குயாரகனுமாய் நிரதிராயமோடியனுமானநீ திருவாலியையிருப்
பிடமாகவுடையாய்வைத்து, தனக்கென்னவோரிடமில்லாதாரை
ப்போலே என்னுடைய ஹ்ஸையத்திலேவந்து புதுந்தாயே !. அழகிய
தளிரர்களாலே வந்த அழகுமிக்கிருக்கிற அசோகவீக்ஷத்தினுடைய
இளந்தளிரானவை எங்குமொக்கப்பரப்புமாறி அழிகல்பமாறிராநின்ற
தாய்த்து. சிவந்தஇளந்தளிர் எங்குமொக்கப் பரப்புமாறித்தளிர்ந்து
நின்றபோது, எங்குமொக்கநெருப்புக்கொளுத்தினப்போலே உர்ஸநீய
மா நிராநின்றதாய்த்து. இப்படி அய்யயாஜ்ஞாநநகமான டேஸாத்
தை நிருப்பிடமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து என்ஹ்ஸைய
த்திலே புதுந்திருந்தாயே !. ... க.

(என்னாருயிரே) என்றவிடத்தில் “என்” என்றத்தை இங்கும்கூட்டி, “என்திரு”
என்றவிடக்கூறித்து, ஸஷ்டிஷ்டாந மருளிச்செய்கிறார் (திருவுக்குமித்தியாடி) தாத்
பர்யமருளிச்செய்து, ஸங்ஹாரயமருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்தியாடி) திருவாலி
நகரை யிவ்வண்ணித்தகுத்த தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சிவந்தவித்தியாடி)
வாக்யஜ்வயத்தாலே. ... க.

இரண்டாம் பாட்டு.— (நீலமித்தியாடி) கீழ்ப்பாட்டில்-மணம்புகுந்தபடியை யரு
ளிச்செய்தார் ; இதில் - ஸுஸ்விரனாய்மனத்திருந்தபடியை யருளிச்செய்கிறாரே
ன்று ஸந்ததி.

சகக பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

நென்னெல்போய்வருமென்றென்றெண்ணியிராமையென்மனத்தேபுகுந்த
 † திம்மைக்கென்றிருந்தே நெறிநீர்வளம்செறுவில்
 செந்நெற்குழைவரம்பொரிஇயரிவார்புகததெழுலாளைபோய்க் கரும்
 ¶ பந்நகாடணையுமணியாயியம்மானே. ரு.

ப - ரை.— ஏதி - ஆலை விசாக்னமுள்ள, நீர்வளம் - நீர்வளப்பத்தையுடைய, செறுவில்-வயல்களிலுண்டான, செந்நெற்குழை-வயிரம்பற்றிய செந்நெற்பயிரை, உள்ளிறங்கியறுக்க வொண்ணாமடால், வரம்பு ஓர் இ-வரப்புகளில் அதன் தலைகளைச் சேர்த்து, அரிவார் - அறுக்கின்றவர்களுடைய, கைப்பிடியிலசப்பட்ட, வானை-வானைமதஸ்யங்கள், முகத்து - அவர்கள் முகத்தில், எழ்ப்போய-எழப்பாய்ந்து [யி] போய், அ - அந்த, நல் - அழகிய, கரும்புக்காதி - கருப்பந்தாட்டை, அடையும-சேருகிற, அணிஆவி அம்மாணை!—; நென்னெல்-நேறறு, போய்—, வரும்-நானே வரும், எனென்று எண்ணி-என்று இப்படியே மந்திரத்தி, இராம-இராமல், என்மனத்தே - அடியேன்மனத்தில், புதுநதது-நீவந்திருந்தது, இனமைக்கு என்று இருந்தேன்-இய்யுலகில் எனக்குஇனிமைமனைக்கைக்காக எனிருந்தேன் என்றோ.

இரண்டாம்பாட்டு. (நிலமித்யாதி) நிலநிறந்தையுடைய பெரிய பர்வதத்திலே யொருநிலரத்தம் சூடந்து வினங்குமாப்போலே, திருவந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டாய்; பின்பு வந்து என்மநஸ்விலேபுநந்தாய். (சோலையித்யாதி) சோலையிடத்திலே மயில்திரளானவை நீர்த்தம்பண்ண, நீர்கொண்டெழுந்தகாளமேவம் போலே யெழுந்து ஆலைப்புகைகமமுமணியாயியம்மானே. 2.

இரண்டாம்பாட்டு.— (நிலமித்யாதி) ஒருநிலநிறந்தது தன்மேலே பெருவிலையனுந்ருப்பதொருரத்தம் உத்தலாமம்படி சாய்ந்தாப்போலேயாய்த்துத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே அழகிய திருமேனியிலே ஸ்ரீகௌஸ்தவம் விளங்கக் கண்வளர்த்தருளும்படி. (அடியேன்மனத்திருந்தாய்) திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளிற்று இவ்நெஞ்சிலே புதுருகைக்கு † விலக்காமைக்கு அவஸரம் பெறுமளவுமாய்த்து; விலக்காமைபெற்று இவ்ஹ்நீடியத்திலே புதுந்தபின்பு நீர்த்தத்தையுந்ருந்தாலுய்த்து. (சோலையித்யாதி) சோலைத்தலையிலே பெரிய மயில்திரளானது நடமாடும்படியாக, வர்ஷைநயிலாஹுகம்போலே தோன்றி,எங்குமொக்கஆலைப்புகை கமமுமாய்த்து. மழைமுகில்போலே யெழுந்த ஆலைப்புகையைக்கண்டு சோலைத்தலைகணமாமயில் நடமாடாநிற்குமாய்த்து. இப்படி விபரீதஜ்ஞாநஜநகமானஜேஸத்தை யிருப்பிடமாகவுடையயாயிருந்துவைத்து என்னுடைய ஹ்நீயத்திலே புதுந்திருந்தாயோ! ... 2.

இப்போது திருப்பாற்கடலில்கிடக்கையைச்சொல்லுகைக்குத் தாத்பரியகருநபூர்வமாகத் தாத்பரியமருளிச்செய்கிறார் (திருவித்யாதி) ... 2.

† “புதுந்ருகைக்கு” என்று கிலஸ்ரீகோஸங்கள். ‡ “இனமைக்கு” என்றுபாடாந்தரம். † “எழ” என்னும்பாடம் கோஸாநதரங்களிந்தான்க; அன்றிக்கே, எழு என்பதற்கே எழுஎன்ப பொருள் கூறுவாருமுள். ¶ “அன்னல்” என்று, பெரியவாச்சான்பின்னையாச்சாரத்தின் முந்திடாடம்.

மூன்றும்பாட்டு. (நென்னெலித்யாடி) நேற்றுப்போய்த்து, இன்று வந்தது, நாளைத்தானேவரும் என்று இப்படி காலங்கழிந்து, * ஆக்கை விடும்பொழுதெண்ணிக்கொண்டிராமல், என்நெஞ்சிலே புகுந்தது, இஹலோகத்திலே யென்னைவாழ்விக்கஎன்றிருந்தேன். (இன்மை) என்ற போது, இனிமைக்கென்றாகிறது. (எறிநீரித்யாடி) அலையெழிகிற நீரையுடைய அழகியவயலில் செந்நெல்தலையெவரம்புகளிலே ஒருக்கி யறுக்க, வாளை முகத்திலையெழப்பாய்த்துபோய், செடிமிக்ககருப் பங்காட்டைச்சென்றடையாநிற்கும். (கரும்பந்தற்காட்டையும்) அந்த அழகியகருப்பங்காட்டை அணையும். ... .. ந.

மூன்றும்பாட்டு. — (நென்னெலித்யாடி) “நேற்றுப்போனது, இன்றுவரும்” என்கொண்டு மாறாதேமநேரயித்துக்கொண்டி ராதபடியாகவென்னுதல்; “நேற்றுப்போய்த்தது, இன்றுவந்தது, நாளைவும் வரக்கடவது” என்று மநேரயித்துக்கொண்டு காலம்செல்ல விடவிரிதாம்படி யிராமையென்னுதல். (என்னித்யாடி) இப்பொழுது படி மநேரயித்தாலே நான் காலவேஷமப்பண்ணாதபடியாக என் னொருக்கிலேவந்து புகுந்தது இஹலோகத்திலே எனக்கினிமை விளைக்கைக்காக என்றிருந்தேன். (இம்மை) என்றபோது, இஹலோ கத்திலேயென்றாகிறது; (இன்மை) என்றபோது, இனிமையெ ன்றாகிறது. (எறிநீரித்யாடி) அலையெழியாநின்றதுள்ள நீரையுடை த்தாய், அழகியதாயிருந்துள்ள, செறுக்களுண்டு - செய்கள், அவற்றிலுண்டான, செந்நெல் கூழையென்று - செந்நெல்தலையாய், அத்தை வரம்பிலே (க) ஒருக்கி அரிசிறவர்களுன்னுதல்; “பைங்கூழ்” என்கிறபடியே, கூழையென்றது - கூழென்றாய், செந்நெல்பயிராய், அத்தை அரிவாரென்னுதல். (வரம்பொரி) நேர்கொடுநேர் சென்றி ழிந்து அறுக்கவொண்ணாதபடி வயிரம்போலேமிருக்கையாலே வரம்பு களிலே தலைகளைக்கொடுப்போங்கு ஒதுக்கி, துணியிலே அரிவர்களாய் த்து; அவர்கள் சேரப்பிடித்தபிடியிலேயகப்பட்ட வாளைகளானவை அவர்கள்முகத்திலே யெழப்பாய்த்து, ஸாபாயமான நிலத்தைவிட்டு நிரபாயமாக வர்த்திக்கைக்காக அருகேயுண்டான செடிமிக்க கருப்பங் காட்டிலே சென்றடையாநிற்குமாய்த்து; போய், அரணைப்பற்று மாய்த்து; - அந்த அழகிய கருப்பங்காட்டிலேயடையும். ... .. ந.

மூன்றும்பாட்டு. — (நென்னெலித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - “அடியென்மனத் திருந்தாய்” என்றார்; அந்த மனத்திருந்தபடிதானும் அவிலுமிந்நமாக விருந்தானெ ன்றும், காலவிசேஷம் நெஞ்சில்படாதபடி நிரதியேனோம்பதைதோற்ற விருந்தா வென்று மருளிச்செய்கிறார் என்று இரண்டிலுமாக ஸந்தி.

வீபஸாதாத்தபயம் (மாறாதேயித்யாடி.) “கூழை” என்றது - கதிராகவும் பயிராகவும் அரியஷ்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கதிராகவும்கூடிய எழுச்சிகொய்கையு மாக்கி க்ரமேணவருளிச்செய்கிறார் (அழகியதாயித்யாடி.) ஒருக்கியென்றது - உறு க்கியென்கை. * அன்னல்படித்துக்கரியம் (செடிமிக்கவென்றது.) அந்தரல் னன்றரியா னாமருளிச்செய்கிறார் (அந்தவித்யாடி.) ... .. ந.

(க) ஒருக்கி - உறுக்கி - சேர்த்து.

சக ௮ பெரியதிருமொழி. — மூன்றும்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி,

மூ.—மின்னின்மன்னுதுடங்கிடைமடவார்தம்சிந்தைமறந்துவந்து நின்
மன்னுசேவடிக்கேமறவாமவைத்தாயால்
புன்னைமன்னுசெருந்திவண்பொழில்வாயகன் பணைகள் கலந்தெங்கு
மன்னமன்னும்வயலணியா லியம்மானே. ச.

ப - ரை. — புன்னை - புன்னைமாங்களும, செருந்தி - சுரபுன்னைமாங்களும,
மன்னு - நிறைந்திருக்கிற, வண் - அழகிய, பொழில்வாய் அகன் - சோலையின் உள்
ளே, பணைகள் - பொய்கைகளில், அன்னம் - ஹம்ஸங்கள், எங்கும் கலந்து - எங்கு
மொக்க ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, மன்னும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, வயல்-
கழனிக்குடியுடைய, அணிலுலி அம்மானே—; மின்னில் மன்னு-மின்னோடொத்த[ய]
துடங்கு - ஸஞ்சம்மான, இடை - இடையையுடைய, மடவார்தம்-ஸ்திரீகள் பக்க
வாண்டான, சிந்தைமறந்து - வாஞ்சையைத்தவிர்த்து, வந்த-உன்பக்கலிலே வந்து,
மன்னு - எப்போதும் ஒருபமான, நின் - உன்னுடைய, சேவடிக்கே - அழகிய
திருவடிகளையே, மறவாம-நான்மறவாதபடி, வைத்தாய்-செய்தருளியாய் ; ஆல்-
இதென்ன ஆர்ச்சியம் ! என்று உகக்கிறார். ... .. (உ)

நாலாம்பாட்டு. (மின்னித்யாடி) மின்னோத்திருப்பதாய் இடையைய
யுடையராய் மடப்பத்தையுடையவர்கள் பக்கல், நெஞ்சைவாங்கி,

நாலாம்பாட்டு.—நிதிவனேகிடந்து நெஞ்சாருக்குப்படாநிற்கிற
தென்னென்ன ; ஸ்திரீகளை விஸ்மரித்து உன்திருவடிகளை நறவாதபடி
பண்ணினாயாகில் இனி நீசெய்வதென்னென்கிறார்.

(மின்னித்யாடி) மின்னோடொத்திருப்பதாய், துடங்காநின்றுள்ள
இடையையுடையரான, மடவாருண்டு - ஸ்திரீகள், அவர்கள் விஷய
மாக வுண்டான, (சிந்தைமறந்து) இவனைப்போதுமொக்க அவர்
களை ஹோமயைகளாக அதுஸந்நிக்குமித்தனைபோக்கி, அவைதன்னை
இவன்தான் லலித்தானாகை பெரும்பணியிதே.

நாலாம்பாட்டு.—கீழ்ப்பாட்டுசகலோடுஸம்மத்யைத் தாமேகாட்டுகிறார் (நீரி
த்யாடி;)அர்சித்வாடிசுனிறிக்கேயிருக்க வந்து புகுந்து ஸ்திரீமாக விருந்தாயென்று
வெறுமைசொல்லி நிகர்ஷாதுஸந்நாந்தால் நோவுபடுவானென், “எனக்கார்பிறர்
நாயகரே” என்றுகளித்துக்கொண்டு அதுலலித்திருக்கவொண்ணாதான் மூலக்கா
தாத்பர்யம். உபகாராதிசயம் என்னையிப்படிபடுத்தித்தென்கிறாரென்றும்பரிஹா
ரத்தன்னையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்திரீகளைவித்யாடி.)

“மின்னின்” என்றவிடத்தில், இன் - சாரியையாய், மின்னைமன்னு - அதின்
ஸாயர்மயத்தையுடைத்தான என்றதல்,மின்னில் என்றுஉபமாரிதத்தில் பக்யமியாய்,
அத்தைப்போலே யிருக்கிற என்றதல் ஸம்வாஹ்யம் விவக்ஷித்து வஸிதார்யமருளிச்
செய்கிறார் (மின்னோடொத்திருப்பதாயென்று.) கலவியைமறந்து என்னுதை,
“ சிந்தைமறந்து” என்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாடி.) அவை
தன்னை - அந்தஹோமங்கள் தன்னை, பெரும்பணி-ஹர்ஷஹமென்று கருத்து.

மூ.—நீடுபன்மலர் மாலையிட்டுநின்னிணையடிதொழுதேத்துமென்மனம்
வாடநீநினையேல் மரமெய்தமாழுனிவா
பாடலின்னெலிசங்கிணைசைபரந்துபல்பணையால்மலிந்தெங்கும்
ஆடலோசையருவணியாலியம்மானே. (௫)

ப - ரா.—பாடல் - பகவத்காணத்தனைப்பாடுகிற, இன்-இனிய, ஒலி-த்வநியும்,
சங்கின்னெலிச - சங்கத்வநியும், பரந்து - எங்கும்பரவி, பல்பணையால் - பலவகைப்
பட்ட வாத்யகோஷங்களால், மலிந்த - மிக்கு, எங்கும் - பார்த்தவிடமெங்கும்,
ஆடல்ஓசை - நர்த்தம்பண்ணும்த்வநி, அரு - மாறாத, அணிஆலிஅம்மானே!—,
மரம் - மராமரங்களேழையும், எய்த - ஒருக்காலே விழும்படிஎய்த, மாமுனிவா-
மநஸிலே!, நின் - உன்னுடைய, இணைகடி - ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடி-
களில், பல் - பலவகைப்பட்ட, மலர் - புஷ்பங்களையும், மாலே - கலம்பகன்
மாலையையும், நீபி - நெடுங்காலம், இட்டு - பணிமாறி, தொழுது - ஸேவித்து, ஏ-
த்தும் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, என் - அடியேனுடைய, மனம் - மநஸ்ஸு, வாட-
உன்னைப்பிரிந்து தனிப்பாடல் வாடும்படி, நீ - ஆழ்ந்தவதல்ஸனானீ, நினையேல் -
நினையாதொழியவேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். ... .. (௫)

அவர்களைமறந்துவந்து, (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய அழகியதிருவடி-
களை மறவாதபடி பண்ணிவைத்தாய். ஆல் - அசை. (புன்னையித்யாதி)
புன்னையும் செருந்தியும் செறிந்து அழகிய பொழிலிடத்து உள்-
ளான நீநிலங்கரிமும் அன்னங்கள் கலந்து மன்னுகிற வயலையுடைய
அணியாலி. ... .. ச.

அப்ராப்தவிஷயங்களிலுண்டான வாஞ்சையைத்தவிர்த்து,ப்ராப்தவிஷ-
யத்தையாசைப்பாடப்பண்ணினிதிதுதான் போருமிதேஉபகாரம்!; அவ-
ற்றைநானேகைவீட்டு, உன்பக்கவிலேவந்து, ஈஸைகருபமான வுந்திரு-
வடிகளிலே, எனக்கு மறவாமையாகிற பேறுண்டாம்படியாக, நானபே-
கூதிக்கவன்றிக்கே நண்ணிர்ப்பத்தல்வைப்பாரோபாதி நிர்ஹேதுகமாகச்
செய்தருளினாய். புன்னை, செருந்தி இவை மன்னுநின்றள்ள அழகிய
பொழிலினுள்ளே பொய்கைகளிலே அன்னங்களானவை அந்யோந்யம்
கலந்துநித்யவாஸம்பண்ணுகிற வயலையுடைத்தாய் உர்ஸநியமான திரு-
வாலையில்நிற்கிற ஸர்வோவரனே. ... .. ச.

அத்தைமறந்து என்றும், “அடி-மறவாமை” என்றும் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தை
யருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதிவாக்யவ்யயததாலே), “வைத்தாய்” என்ற படி-
வாஸநை (நானித்யாதி.) பொழில்வாய் - பொழிலிடமாய், அகன் - அதுக்குள்ளே
யிருக்கிற, பணைகள் என்று ஸஹ்யார்யம்சிறுவள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்
(பொழிலினுள்ளேயென்று.) “பணைகள்” என்றதின்மீதும் (பொய்கைகளிலே
யென்று.) ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(நீடித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - அவன்செய்தமஹோபகார-
த்தைச்சொல்லுகைக்காக, விஷயாஹுங்களை மறக்கும்படிபண்ணினாய் என்றார்;
அந்தப்ரஸங்கத்திலே, அவை வாஸநாஸஸத்தாலே மறுவழிபுச்செய்வதென் என்று
அஞ்சி, “மனம்வாடநினையேல், நினைத்தாயாகில் பிசுமயேன்” என்றுப்ரார்த்திக்கிறார்
என்று ஸங்கதி.

அஞ்சாம்பாட்டு. (நீடித்யாடி) நீடு - காலநீட்சி. “ஒழிவில்கால மெல்லாம்” “என்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே - உன் திருவடிகளிலேநல்லபூக்களையும்மாலைகளையும்சாத்தி, “தொழுதெழு” என்கிறஎன்றெஞ்சை. (வாடவித்யாடி) என்மநஸ்ஸானது உன்னைப் பிரிந்து வாடும்படி நினையாதொழியவேணும் மராமரமெய்த மாமு னிவா. (பாடலித்யாடி) ஹவஜ்மாயைகளைப்பாடுகிற பிவநியும் ஸங்வ பிவநியும். (பல்பணை) பணையென்று - முரசும், பல்லியமும்பெறும்; இயமென்பது - வாடியம். மலிதல் - மிகுதல். தாநயிவநிதாடக்கமான வற்றாலே யெங்கும் மிக்கு நீடித்தம் பண்ணுகிற வேராஷமும் மாறாத அணியாவி. ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு. (கந்தமித்யாடி) மந்யவத்தான புஷ்பங்களெட்டையுமிட்டு. அவையாவன - கருமுசை, கற்பகம், நாமூல், மந்தாரம், ஸௌமந்யி, செங்கழுநீர், தாமரை, கேதகை.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(நீடித்யாடி) “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” “என் டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு” என்கிறபடியே - பலவகைப்பட்ட மல ரையுடைத்தான மாலைகளையிட்டு, உன்னுடைய ஒன்றுக்கொன்றுஒப் பாயிருக்கிற திருவடிகளைத்தொழுதேத்துகிற என்னுடைய மநஸ்ஸா னது தளிர்போலே வாடும்படியாக நீநினையாதொழியவேணும். (மா மெய்தமாமுனிவா) ஆழிதர்க்கு விஸ்வாஸத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கு மவனன்றோ !. (மாமுனிவா) எங்களுடைய நினைவுபோலே தப்பிலும் தப்பி ஹவிக்கிலும் ஹவிக்கும்படி யன்றிறே உன்நினைவிற்குக்கும்படி. பாட்டிஷ்ணியபிவநி, மற்றமுண்டான ஸங்வபிவநி, இவைபரம்பி, பின் னையும் பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள வாடியவேராஷங்களும்கிக்கு, பார் த்தவிடமெங்கும் ஆடுகிறவர்களுடைய பிவநிமாறாத, பணை - முரசும், பல்லியமும். ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு.— (கந்தமித்யாடி) மந்யவத்தான விலகணபுஷ்பங்களெட்டையுமிட்டு. அவையாவன - கருமுசை, கற்பகம், நாமூல், மந்தாரம், ஸௌமந்யி, செங்கழுநீர், தாமரை, கைதை.

நீட்சி - காலக்கீதமான நீட்சிடாய், அததானம் “நீட்சி” என்றதற்கு விசேஷணமென்று ப்ரமானம் காட்டுகிறார் (ஒழிவிலித்யாடி.) (என்கிறபடியே) என்ற பின், காலமெல்லாம் என்றுசேஷம். மரமெய்த, மாணய - மஹத்தான, மநந்தை யுடையவனே என்று ஸங்ஹார்யமாய், ஹவிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆழிதர்க்கித் யாடி.) மஹதவத்தை விவரிக்கிறார் (எங்களுடையவித்யாடி.) பல்லியம் என்றதம்-வாத்யவிசேஷம். ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு.—(கந்தமித்யாடி) “என்மனம்வாட நீநினையேல்” என்று-நம் மை விட்டு விஷயாஹாரராய்ப்போகாமல் நினைப்பிடச்சொன்னீர், நானும்மைப் பெறுகைக்காகவந்த புருந்தருக்க அதுக்கு ப்ரஸந்திதானுண்டோ, நீர்தானே வாஸநாஸலத்தாலே நம்மைவிட்டு மீண்டுபோக நினைத்தீராகில் நாம்செய்வதென் என்னும் ஸங்கையிலே, நானென்னை யுனக்காக்கி ஷ்ணாயிவஸாயநிஷ்ணாயிரு க்கும்படி நீவந்தபின்பு நான்போகவொட்டுவேனோ வென்கிறாரென்றுஸம்மதி.

மூ.—கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டு நின்காமர்சேவடிக்கைதொழுதெழும்
புத்தியேன் மனத்தேபுதந்தாயைப் போகலொட்டேன்
சந்தவேளவிசடங்குநான்மறை யோதியோது வித்தாதி யாய்வரும்
அந்தணுளராவணியா லியம்மானே. கூ.

ப - ரை.—சந்த - நித்யகாமங்கனையும், வேள்வி - நைமித்திக காமங்கனையும், சடங்கு - காமயுகர்மங்கனையும், இவற்றின் அறுவ்டாநப்ரகாரங்களை விதிக்கிற, நால்மறை - நாலுபவசைப்பட்ட வேதங்களையும், ஆகியாய் - ஸர்வஷடதடந்தி, ஒதி - முன்புள்ளவர்களிடத்தில்கற்றும், ஒதுவித்துவரும்-பிறாச்சுசுத்பித்தம்போருகிற, அந்தணுள் - ப்ராஹ்மணர், அரு - மாறாதேவர்த்தித்திற, அணி ஆலி அம்மாய் நே!—, கந்தம் - பரிமளபாசரமாய், மா - ஸ்லாக்ஷ்மாண, எட்டு மலரும் - எண்பகர்பூக்களையும், தின் - உன்னுடைய, சாமர் - சுமதிப, சேவடி - சிவந்த திருவடிசுளிர், இட்டி-ஸு ரப்பித்து, கைதொழுது-சைவாலைதொழுது, எழும்-வத்தவேணுமென்கிற, புத்தியேன் மனத்த-அத்யவஸாயத்தையடையஎன்றெஞ்சில், புதந்தாயை-உண்பேறுகவந்து புதந்தவுணை, போகலொட்டேன் - இனிநான்போகவொட்டேன்னென்கிறார். ... .. (சு)

ஸ்வாபஜேசம்- ப்ரமமேஹேயமமான திருமந்தரத்தால் ப்ரதிபாஜ்யமான வஸ்துவன்பக்களிலே தன்னை ஸமர்ப்பித்து; “ஸ்ரவமந்யஃ” என்கிற வஸ்துவாகையாலே. (காமரித்யாதி) காமர் - அழகு. அழகிய சிவந்த திருவடிகளைத் தொழுதெழுவேனுமென்று அய்யவஸாயமுடைய வென்னெஞ்சிலேபுகுந்தவுன்னப்போகமவாட்டேன்.

ஸ்வாபஜேசம் ப்ரமமேஹேயமமான திருமந்தரத்தாலே ப்ரதிபாஜ்யமான வஸ்துவன்பக்களிலேதன்னை ஸமர்ப்பித்து; “ஸ்ரவமந்யஃ” என்கிறவஸ்துவாகையாலே உன்னுடைய ஸ்பரிஹ்ருணியமான சிவந்த திருவடிகளைக் கையாலே தொழுது உஜ்ஜீவிக்கவேனுமென்னும் அய்யவஸாயத்தை யுடைய வென்றுடைய ஸ்ரிஹ்ருணிலே. (புதந்தாயைப்போகலொட்டேன்) நானுன்னை அபேக்யாதிறுக்க நியேவந்து புதந்தபின்பு, இனிப்போகலொட்டேன். நினைவின்றிக்கேயிறுக்க வந்த ஸம்பத்தைத் தள்ளு வாருண்டோ!.

“பன்மலர்மாலையிட்டு” என்று கீழ்ச்சொன்னவர், இப்பாட்டில் “எட்டு”[கூ] என்று ஒரு ஸங்க்யாவிரேஷம்சொல்லுகைக்கு ப்ராப்யாஜ்ஜமென்னெனை வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வாபஜேசமென்று.) அத்தையருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி.) இத்கால் - பரிமளபாசரமான மலர்போலே ஓரோவெழுத்தே பரமேஹேயமாயிருக்கிற திருவெட்டெழுத்தாலே தத்ப்ரதிபாஜ்யவஸ்துவல் தன்னை ஸமர்ப்பிக்கை பிவரிக்கைக்காகச் சொன்னாரென்றதாய்த்து. * எட்டெழுத்துக்கு பரிமள[கூ] ப்ராப்யபஸாய்யதைவருகைக்கு மூலமென்னெனை வருளிச்செய்கிறார்(ஸ்ரவேத்யாதி.) “நின்” இத்யாதிக்கு ஸங்க்யார்பம் (உன்னுடையவித்யாதி.) “கைதொழுதெழும்புந்த” என்னும்படி அய்யவஸாயநிஷ்ஷயுண்டாளபின்போ அவன்புகுந்தெனனை வருளிச்செய்கிறார் (நானுன்னையித்யாதி.) மனத்தேபுதருகையாவது - நெஞ்சுக்கு விஷடமாகையாலே, இவருக்கு அய்யவஸாயம் பிறந்தபின்பு அவன்புகுகையென்றென்னில்லாணமயால், முதற்பாட்டிற்கொன்னபடியே முன்னேபுகுந்தத்தை யருளிச்செய்தாரென்று கருத்து. “ஓட்டேன்” என்றதுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நினைவின்றிக்கேயித்யாதி.) ... .. கூ.

† “அஹிஸாப்ரபமரபுஷ்டரபுஷ்டமிருஷ்டிரயகிரஹுஃ| ஸர்வஹுசுஷ்யாபுஷ்டபரகூதாபுஷ்டபவிரேஷதஃ|| வியாநபுஷ்டரதஃபுஷ்டரஹ்ருரபுஷ்டரதையவஃ| ஸத்யமஷ்டபவிடரபுஷ்டபவிஷ்டணுஃப்ரிக்ரஃஹுவேத” என்கிற சிலோகம் இவ்விடத்தில் அதுஸட்டேயம்.

உலவுதிரைக்கடல் பள்ளிகொண்டுவந் துன்னடியேன்மனம்புகுந்த அப் புலவபுண்ணியனே புகுந்தாயைப்போகலொட்டேன்
நிலவுமலர்ப்புண்ணை நாமல் நீழல் தண்டாமரை மலரின்மிசை மலி யலவன்கண்படுக்கு மணியாடியம்மானே. எ.

ப - னா. — நிலவு - எப்போதும்மலராநின்றுள்ள, மலர் - புஷ்டஸமர்த்தியைய யுடையபுண்ணை—, நாமல்-பலிபி, இவற்றின், நீழல்-நிழலில், தண்-குளிர்ந்த, தாமரை மலரின்மிசை-தாமரைமலரின்மேல், மலிஅலவன்-பெரியஆண்கள்கொண்டு, கண்படுக் கும்-பள்ளிகொள்ளுகிற, அணியுலிஅம்மானே! —; திரைஉலவு-திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய, கடல்-திருப்பாற்கடலில், பள்ளிகொண்டு-கண்வளர்ந்தருளி, என்பக்கல்புரி புருகைக்குஅவஸரம் பெற்றவாறே, உன் அடியேன் - உனக்கு ஸேஷபூதனான என்னுடைய, மனம் - நெஞ்சில், வந்த புகுந்த-உன்பேறுகவந்துபுகுந்த, அப்புவ - அந்த ஸர்வஞ்ஞானவனே!, புண்ணியனே - எனக்குஸகர்த்தமானவனே!, புகுந் தாயை - நிர்ஹேதகமாகப்புகுந்தவுண்ணை, போகலொட்டேன் - நான்போகவொட் டேன் என்கிறார். ... .. (எ)

(சந்தியித்யாடி) நித்யகர்மம், நைமித்திககர்மம். (சடங்குநான்மறை) காம்யகர்மம். இவற்றினதுஷ்நாங்களைவிடக்கிற நாலுவேடம். (ஓதியி த்யாடி) முன்புள்ளாருடனே தாங்களோதி, பின்புள்ளார்க்குத் தாங்க ளோதுவித்துவருகிறவ்ராஹ்மணரோது அணியாள். ... கூ.

ஏழாம்பாட்டு. (உலவித்யாடி) திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கட லிலே பள்ளிகொண்டபின்பு, வந்துன்னடியேன்மனம் புகுந்த.

(சந்தியித்யாடி) நித்யகர்மம், நைமித்திககர்மம், சடங்கு - காம்யகர்மம், நான்மறை - இவற்றினுடைய அதுஷ்நாங்கார ன்களை விடியாநின்றுள்ள நாலுவகைப்பட்டவேடம், இவற்றை, முன் புள்ளவர்களோடே தாங்களோதி, பின்புள்ளாரைத் தாங்க ளோது வித்து, இப்படி பழையராய்ப் போருகிற வ்ராஹ்மணர் மாறாத திருவா லிலே, அவர்களுக் காபூயணியானய்க்கொண்டு நிற்கிற ஸர்வேஸ் வரனே, அவர்களு முண்டாயிருக்க நீயேவந்து என்ஹ்மீடியத்திலே புகு ந்தபின்பு இனிப்போகலொட்டேன். ... .. கூ.

ஏழாம்பாட்டு.— (உலவித்யாடி) ஸனூரியாநின்றுள்ள திரையை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி; அங்குச்சாய்ந் தருளிற்று என்பக்கல்புகுருகைக்கு அவஸரம் பெறுமளவுமாய், பின்பு என்பக்கலிலே விலக்காததொரு அவகாசம் பெற்றவாறே, உனக்குப் புகுருகைக்கு யோம்யனாயிருக்கிற என்ஹ்மீடியத்திலே புகுந்த.

ஏழாம்பாட்டு.— (உலவித்யாடி.) நீர் “போகலொட்டேன்” என்றீர், நான் நிர் ஹேதகமாகப்புகுந்தவன, நானேபோகில் நீர் செய்வதென், நீரென்னவலங் கொண்டு இங்குன்சொன்னதென்று, இவ்நெஞ்சை ஸோயிக்கைக்காகச்சொல்ல; இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்னபடியே - திருப்பாற்கடலிலே யென்னைப்பெறுகைக் காகவேகிடந்து வந்து நீபுகுந்த வலங்கொண்டே “நான்போகலொட்டேன்” என கிறுரென்று ஸந்தி.

தாத்தர்யமருள்செய்கிறார் (அங்கித்யாடி.)

மூ.—சங்குதங்குதடங்கடல் கடன்மல்லையுட்கிடந்தா யருள்புரிந்
திங்கென்னுள்புகுந்தா யினிப்போயினுலையோ
கொங்குசெண்பகம்மல்லிகைமலர்புல்கியின்னிளவண்டுபோயினர்
தெங்கின்தாதோயும் திருவாலியம்மானே. ௮.

ப - னா.—இன்னிளவண்டு-இனியவிளம்வண்டுகளானவை, கொங்கு-பரிமளம்
மிதூர்த, செண்பகமலர் - செண்பகப்பூவையும், மல்லிகைமலர்-மல்லிகைப்பூவை
யும், புல்கி - மதுபாரத்திற்காகவழிந்து தழுவி, அவைகொகித்தவாதே, இளந்தெ
ங்கின் - இளம்தெங்கிலே, அவ்வெம்மையாற்றுகைக்காச, போய் - சென்றுபுக்கு,
தாதுஅனையும் - அதிந்தாதைஅனையாநின்றான், திருவாலியம்மானே—, சங்கு-
சங்கங்கள், தங்கு - மாறாதேயிருப்பதான, தடம் - பெரிய, கடலுள் - திருப்பாற்
கடலிலும், கடனமல்லையுள்-திருக்கடன்மல்லையென்றும் தீவ்யதேசத்திலும், கிடந்
தாய் - பள்ளிகொண்டருளினவனே, இங்கு - இவ்விடத்திலே, என்னுள்-தாஸனான
என்மூர்தபத்தில், அருள்புரிந்து புதுந்தாய் - கர்ப்பபண்ணிவந்து போந்தாய் ;
இனிப்போயினால் - இனிசீயேவிட்டுப் பிரித்துபோனாயாகில், அறையோ-அறையோ
வதை (ஆயம்). ... .. (௮)

(அப்புலவவித்தபாடி)புலவன்-விடிவான். ஸர்வஜ்ஞனவனே!, எனக்கு
ஸக்சீதமானவனே,புகுந்தவுன்னிப்போகவொட்டேன்.(நிலவித்யாடி)
நித்யமானமலரையுடைத்தான புன்னை, நாழல், இவற்றின்நிழலிலே.
நாழல் - ஸலிகீ. குளிரந்த தாமரைமலரின்மேலே பெரிய ஆண்நண்
டானது பள்ளிகொள்ளுமணியாவி. “ பள்ளிகமலத்திடைப்பட்ட பகு
வாயலவன்” என்னும்படியே. ... .. எ.

(அப்புலவ)வித்யாஜ்ஞனல்லையோ !. அவஸரமநியாயோ புகுருகை
க்கு. (புண்ணியனே)உன்னைப்பெறுகைக்கொரு கைம்முதலில்லாதபடி
யிருக்கிறவெனக்கு ஸக்சீதமானவனே. (புகுந்தாயைப்போகலொட்
டேன்) நீயேவந்து புதுந்தயின்பு, உன்னை எனினிப்போகலொட்டேன்.
(நிலவித்யாடி) நித்யமான மலரையுடைத்தாயிருக்கிற புன்னை, நாழல்,
இவற்றினுடைய நிழலிலே பரந்ததாமரைமலரின்மேலே. (மலியலவன்
கண்படுக்கும்) அப்பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படி பெரியவடிவை
யுடையஆண்நண்டானது, மற்றொருநியமத்தையறியாதே படுக்கைவாய்
ப்பாலே கிடந்து உறங்காநிற்குமாய்த்து. வயலாலிமணவாளனுடைய
வ்யாபாரத்தோடு அங்குண்டான திரயக்குக்களுடைய வ்யாபாரத்
தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாய்த்கிவர்க்கு அந்நிலத்திலுள்ளவை யா
கையாலே. ... .. எ.

“ நாழல்” என்றது - ஸலிகீஎன்கிற விகீஷம். தன் - தட்பமாய், பெருமை
யைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (பரந்தவென்று.) நியமத்தை - ஸரஸிலே
ஷத்தை. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (சங்கித்யாடி) சங்குகள் வர்த்திக்கிற பெரிய கடற்கரையிலே திருக்கடன்மல்லையிலே பள்ளிகொண்டாய் ; பின்னை அருள்பண்ணி யிற்கே என்ஹுட்டியத்திலே புகுந்தாய் ; இனிப்போன யாகில் அறையோவறை : “ விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் ” இத்த்யாடி ப்படியே. (கொங்கித்யாடி) தேனையுடைத்தான செண்பகப்பூ, மல்லிகைப்பூ, இவற்றைத்தழுவி, நல்ல இளவண்டுகள்போய் இளந்தெங்கின் தாதனையும் திருவாலியம்மானே!, இனிப்போயினுலறையோவறை. அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாடி) சங்குமாறாதே யிருப்பதாய் பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினாய் ; அங் குநின்றும் ஆபிரிதனுக்காகத் திருக்கடன்மல்லையிலே கண்வளர்ந்தரு ளினாய் ; இவ்வோவிடங்க ஞனக்குவாஸஸ்யாநமா யிருக்க, என்பக் கலிலே க்ஃபைபண்ணிவந்து புகுந்தாய். (இனிப்போயினுலறையோ) உனக்கந்த க்ஃபைமாறாதபடி யிருக்கையாலே, இனிநீபோனயாகில் அறையோவறை. ஹேதுமாறிலிறே அதின்கார்யமும் மாறுவது. உன் னுலல்லது செல்லாதவென்னைவிட்டு நீயிருக்கவுமாய்ப்போகவுமாயிரு ப்பார்நெஞ்சி லிருக்கவொண்ணாது. (கொங்கித்யாடி) பரிமளத்தை யுடைத்தான செண்பகம், மல்லிகைமலர், இவற்றிலே, மயுபாநார்ய மாக இழிந்தவண்டுகளானவை அவற்றோடேதழுவி, அவைகொகித்த வாறே அந்தவெம்மையாற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவுபட்ட வர்கள் வந்தநபங்கத்திலே கைவைத்துக்கொண்டுகிடக்குமாப்போலே, இளந்தெங்கிலேபோய் அதின்தாதை அனையும் திருவாலியம்மானே. அ.

எட்டாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாடி.) “ போகவொட்டேன் ” என்றுசொன்ன ததைக்கேட்டு எம்பெருமான் “ இவர்ப்போதுசொல்லும் சொலவுக்கடவேணும் ” என்று போக்கிலையொருப்பட்டு, நீயிருக்கடர்க்காகத் திருப்பாற்கடலில் [உரு நின்றும் வந்த ததைக்கிடக்கிருப்போலே என்னெஞ்சிலருளாலே புகுந் தாய், இனி “ போகிறோம் ” என்று நீபோனயாகில் நான்வென்றன், என்னை விட்டுப்பொறுக்கமாட்டாதே நீயே வருவாயென்கிருரென்று ஸந்தி.

அறையோவறைஎன்றது-நீபோனானக்கேஜபமென்றஜயம்கூறுகிறபடி. போன னாகில் போனவிடத்திலிருக்கமாட்டாமையால் க்ஃபையாலேவருகை வலியுமாகை யால், தாம்ஜயித்தமைவலியும், அவன் போகவேமாட்டானென்று கருத்து. அவன் க்ஃபையாலே போகமாட்டாதவனுதல் நான்ஜயித்தேனென்ப்போமோ, இந்த உத்தியாலே அவன்போனாலோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஹேதுவித்யாடி.) இவர் எத்தனை வெற்றிதோற்றச்சொன்னாலும், “ விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் ” என்கிற படியே க்ஃபை அவனைக்காற்கட்டுமென்று கருத்து. க்ஃபை கால்கட்டப் போகமா ட்டாமையைக் கண்டு தாமவனைவென்றாராய், அவனைநியாய்மனுக்கி நியமித்தா ரோவென்ன ; பிறரொருவர், “வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் ” என்றாரே என்று விலகித்தி, அந்தபாகாரார்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உன்னுல்த்யாடி.) (ஒண்ணுது) என்றவநூறும், என்றாரிறே என்று போஷம், “புல்லி” என்றதிரையும் (சமுநியென்றது.) ... .. அ.

மூ.— ஓதியாயிரநாமமும்பணிந்தேத்திநின்னடைந்தேற்கொருபொருள்
வேதியாவரையாவுரையா யொருமாற்றமெந்தாய்
நீதியாகிய வேதமாமுனியாளர் தோற்றமுரைத்து மற்றவர்க்
காதியாயிருந்தாயணியாஸியம்மானே. கூ.

ப - ரை.— நீதியாகிய - நாட்டாரதுஷ்டிக்கும்படியை விதிக்கக்கடவதான,
வேதம் - வேதம், மாமுனியாளர் - அவ்வேதத்தன் மந்த்ரரூபமானவற்றைக்காண
வல்லரானமஹர்ஷிகளுடைய, தோற்றம் - உத்பத்தி, ஆகியவிவற்றை, உலாத்து-
சொல்லி, மற்றவர்க்கு - மற்றெல்லார்க்கும், ஆதியாயிருந்தாய் - காரணத்தன
யிருக்கிறவனே, அணியாலியம்மானே—, வேதியா-வேதமொன்றினாலேயே யறியத்
தக்கவனே, அரையா - குறும்பறுத்தாள்பவனே, எந்தாய் - எனக்குஸ்வரமியான
வனே, ஆயிரநாமமும்ஒசி - உன்ஸஹஸ்ரநாமங்கனையுஞ்சொல்லி, பணிந்து ஏத்தி-
தருவடிகளில் ஸ்மூந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, நின்அடைந்தேற்கு - உன்னைத்தஞ்சு
மாசப்பற்றினவெனக்கு, ஒருபொருள்-அத்விதீயபுருஷார்த்தஸாதரமான, ஒருமாற்
றம் - ஒருவார்த்தை, அரையாய்-பராங்குமகம்பண்ணுது அருளிச்செய்யவேணும். (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஓதியித்யாடி) ஆயிரம் திருநாமங்களையும்
வாயாரச் சொல்லி உன் திருவடிகளிலே பணிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
உன்னையடைந்த வெனக்கொருபொருள். (வேதியாவித்யாடி) வேஷைக
ஸமபிமம்யனே, (அரையா) என்னை வன்னியமறுத்தாண்டவனே.
(உரையாயித்யாடி) “உனக்கென்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமிதுதான்”
என்று ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவேணும். உனக்கு ஒருவார்த்தை,
எனக்கு ஸத்தாகவேறுது.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (ஓதியித்யாடி) திருநாமங்களாயிரத்தையும்
வாயாலே சொல்லித் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரத்தைப்
பண்ணி உன்னைக்கிட்டின வெனக்கு. (ஒருபொருள்) “உனக்கென்னைப்
பெறுகைக்குஸாபநமிதுவே” என்று ஓராய்த்தைச் சொல்லவேணும்.
(வேதியா) வேஷைகஸமபிமம்யனே, (அரையா) என்னை வன்னியமறு
த்தாளுகிறவனே, எனக்கு ஸ்வாமியானவனே, ஒருவார்த்தையருளிச்
செய்யவேணும் - “மாஸ-ஹ” என்று நானுஜ்ஜீவிக்கும்படி ஒருவார்
த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (ஓதியித்யாடி) “இனிப்போயினுணையோ” என்று தாம்
வெற்றிதோற்றச்சொன்னவர், அவன் தம்மைவிட்டுப்போகாமலிருக்கச்செய்தேயும்
தமக்குப்பிறந்த ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயவிஸேஷப்ராபம் பண்ணுகிறாரென்று
ஸம்மதி.

திருநாம ஸங்கீர்த்தநாடிகளையெல்லாம் அபிகாரிஸ்வரூபத்திலே செலவெழுதி,
ஸிபியோபாயமவென்றிருக்கச் செய்தேயும் அதசடக்கென ஸலியாமையால்
உன்வாயாலே “நானே உபாயம்” என்றொருவார்த்தைசொல்லவேணுமென்றுகேட்
கிறாரென்றருளிச்செய்திறார் (உனக்கித்யாடி) உன்னியம் - குறும்பு. “எந்தாய்”
என்றதின்மும் (எனக்கித்யாடி)

புல்லிவண்டறையும்பொழில்புடைசூழ் தென்னூலியிருந்தமாயனைக்
கல்லின் மன்னுதிண்டோள் கலியஞ்ஞெய்செய்த
நல்லவின்னிசைமாலேநாலுமோரைந்துமொன்றும்நவின்னு தாமுடன்
வல்லராயுரைப்பார்க்கிடமாகும் வாலுலகை. க0.

ப - ரை.— வண்டி - வண்டிகளானவை, புல்லி - ஒன்றுக்கொன்று ஆல்க்கநம்
பண்ணிக்கொண்டு, அறையும் - பாடாநின்றுள்ள, பொழில் - சோலை, புடைசூழ்-
சுற்றஞ்சூழ்ந்து, தென் - அழகிய, ஆலி - திருவாலிலென்றும் தீவ்யதேசத்திலே,
இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, மாயனை - ஆர்ச்சர்பூதஞான ஸர்வேஸ்வரன் விஷய
மாக, கல்லின் - மலைபோலே, தின்ன - தாட்டமாயும், மன்னு-நித்யமாயிருந்துள்ள,
தோள் - தோளையுடைய, கலியன் - ஆழ்வார், ஒல்கெய்த - அருளிச்செய்த, நல்ல-
அழகிய, இன்னிசை-இனிய இசையையுடைத்தான, மாலேநாலுமொன்றும்ஒன்றும்-
பத்துப்பாட்டையும், நவின்னு-சொல்லி, தாமுடன்வல்லராய் உரைப்பார்க்கு-எப்
போதும் அதினர்த்தாதுஸந்தரம் பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பவர்க்கு, வாலுலகை-
பரமபதமே, இடமாகும் - இருப்பிடமாகும். ... .. (+0)

(நீதியித்யாடி) நாட்டார்க்கு அதுஷ்டாந்தை விபிக்கிற வேடிம்.
(மாமுனியாளர்தோற்றம்) அவ்வேடித்தில் மந்தரரூபமானவற்றைக்
காணக்கடவராயிருக்கிற ஐங்குருடைய உத்பத்தி, இவற்றைச்
சொல்லி, எல்லார்க்கும் காரணஹதனுவனே, “யயாபூர்வ
மகல்பயத்” என்கிறபடியே-பூர்வக்ரமத்திலே ஸ்ஐஷ்டியாநிற்கிறவனென்னுதல்;
அதாவது-ஹத-என்னுஹதமியை ஸ்ஐஷ்டித்து, இவ்வ
கைகளிலே அவற்றைச்சொல்லிச்சொல்லி ஸ்ஐஷ்டிக்கை. கூ.

(நீதியித்யாடி) நாட்டாரதுஷ்டிக்கும்படியை விபிக்கக்கடவ வேடிம்.
(மாமுனியாளர்தோற்றம்) அதில் மந்தரரூபமானவற்றைக் காணக்
கடவராயிருக்கிற ஐங்குருடைய உத்பத்தி; இவற்றைச்சொல்லி, [உரு
எல்லார்க்குமொக்க காரணஹதனாயிருக்கிறவனே. வேடிநஸ்தத்தின்
படியே பூர்வக்ரமத்திலே ஸ்ஐஷ்டியாநிற்கிறவனென்னுதல். அதாகி
றது - “ஹத-” என்னு ஹதமியை ஸ்ஐஷ்டித்து, இவ்வகைகளிலே
அத்தைச்சொல்லி ஸ்ஐஷ்டிக்கை. ... .. கூ.

வேதமுரைக்கை - நேரே வேடிஸ்ஐஷ்டியாய், முனிகளுடைய தோற்றத்தையுரைக்
கையாவது - ஸ்ஐஷ்டியுக்கு ஸ்ஐஷ்டிக்கும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகையாய், அது
வும் பரம்பரையா முனிகளுக்கு ஸ்ஐஷ்டியாமென்றுதாத்தபர்யம் திருவுள்ளம்பற்றி,
ஸ்ஐஷ்டியம் காட்டுகிறார் (நாட்டாரித்யாடி.) நீதியாகிய வேதமுரைத்து, அவ்
வழியால், மாமுனியாளர்தோற்றமென்ன, மற்றவரென்ன, இவையெல்லாவற்றுக்
கும் ஐடியானவனே என்று யோஜநாநூரம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்தபர்யமருளிச்
செய்கிறார் (வேடித்யாடி.) ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (புல்லியிவண்டி) வண்டிகளானவை ஒன்றுக் கொன்று ஆவிந்நமம்பண்ணிப் பாடாநின்றுள்ள பொழில் சுற்றுஞ் சூழ்ந்தழிய திருவாஸியிலே யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. (கல்லிவ்யாடி) கல்லைப்போலே திண்ணியதோலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த. (நல்ல வித்யாடி) அழகிய இனிய இசையையுடைத்தான பத்துப்பாட்டையும் கற்கவல்லவர்க்கு பரமபடி மிருப்பிடமாம். ... க0.

நஞ்ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. — (புல்லியிவண்டி) வண்டிகளானவை தழுவி மயப்பாநமத்தமாய்க் கொண்டு அறையாநின்றுள்ள பொழிலை பரவனத் திலே யுடைத்தான திருவாஸியிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற ஆஸ்வரய ஹ்ருதனைக் கவிபாடிற்று. மலைபோலே திண்ணியதாய் நித்யமாயிருந்து ள்ள தோலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த நல்ல இன்னிசையான தோடை; இந்நிலண்டான ஆடிநாடிசயத்தாலே விடமாட்டாமை பிரி த்துப்பிரித்தருளிச்செய்கிறார். ... க0.

அடிவரவு. — வந்து நில் சென்னெல் மின்னில் நீடு கந்தம்

உலவு சங்கு ஓதி புல்லி தூவிரி.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை, திருவாழ்வாரை ஸரணம்.
கனகபுரம்

பத்தாம்பாட்டு. — (புல்லியிவண்டி) அறையாநின்றுள்ள - பாடாநின்றுள்ள. “மனனு” என்றதன்றும் (கத்யமாயென்றது;) விரகாலஸ்யாயிடா யென்றபடி. “தாமுடன் - நவின்னு-வல்லராயுரைப்பார்க்கு” என்றதுக்கு - தங்கள்மனத்தோ டேகூடக்கிட்டிச் சொல்லவல்லவர்க்கென்று ஸர்வாரயம்கணம் கொள்வது. க0.

ஜீபர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி ஸம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - ௨௫ - க்கு, பாட்டு - ௨௫0.

“வந்துனதடியேன்மனம் புகுந்தாய்” என்றும் “அடியேன்மனம் புகுந்ததிம்மைக்கென்றிருந்தேன்” என்றும் மாநஸாநுஹவமாய்நின்றது - கீழ்த்திருமொழி; அதுதான் பரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், அத்தை பரத்யக்ஷஸமாநாகார மென்றிருக்கையன்றிக்கே பரத்யக்ஷமென்றே[ரு] ப்ரதிபத்திபண்ணி அநந்தரம் வொஹ்யஸஸிலேஷாபேகை பிறந்து, அதுதாம் நினைத்தபடி அநுஹவிக்கக்கிடையாமையாலே ஆற்றுமையிக்கு ஒருபிராட்டிடிஸையை ப்ராப்தராய், அதுதானும் புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டிடிஸையாய், ஆற்றுமைகைகொடுக்கஉடியாரந்திலே புறப்பட்டு, அங்கே வர்த்திக்கிற வண்டுகளைத் தூதுவிகிஞர்.

நஞ்ஜீயருடையநோவிலே பெற்றிஅறியப்புகுந்து, “இவகுத்தைக்கு வேண்டியிருக்கிறதென்?” என்றுகேட்க; * தூவிரியமலருதுக்கிப்பாட்டுக்கேட்கவும், பெருமாளெழுந்தருள பின்னும் முன்னும் சுற்றும்வந்து திருவடித்தொழுவும் வேண்டியிராநின்றேன் என்றருளிச்செய்தருளினார்; அப்போதே, வரத்தரும்பெருமாளரையரை அழைத்துவிட்டுப் பாட்டுக் கேட்டருளாநிற்க, “மீனாகொடி நெடுவேள் வலிசெய்யமெலிவேனோ” என்னுமளவிலே வந்தவாறே, “காமசுரங்களாலே ஏவுண்டதுக்கு முன்பே வாராவிட்டால், பட்டபுண்பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ!” என்றருளிச்செய்தருளினார்.

“வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்” என்றும், “அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றும், “என்மனத்தே புகுந்ததிம்மைக் கென்றிருந்தேன்” என்றும் - மாநஸாநுஹவமாத்ரமாய்நின்றது - கீழ்த்திருமொழி; மாநஸாநுஹவமானது முதிர்ந்து, அதுதான் பரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், அத்தோ பரத்யக்ஷஸ^{ரால்}மார மென்றிருக்கையன்றிக்கே பரத்யக்ஷமென்றே ப்ரதிபத்தி^{யி}பண்ணி, அநந்தரம் வொஹ்யஸஸிலேஷாபேகைபிறந்து, அதுதான் நினைத்தபடியுநுஹவிக்கக்கிடையாமையாலே ஆற்றுமைகரைபுரண்டு, ஒருபிராட்டிடிஸையை ப்ராப்தராய், அவள் பேச்சாலே ஸ்வடிஸையைப்பேசுகிறார்.

தூவிரிய பரவேசம்.— அயிகாரிகளுக்கெல்லா மித்திருமொழியில் மிகவுமாரமுண்டாகக்கூட அறியுந்தாஅமிதமென்னுமத்தை ஓரைதிஹ்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்(நஞ்ஜீயரித்யாடி.)பெற்றி-நஞ்ஜீயர்ஸ்ரீபாடித்திலவர். ஆனவந்தார்க்கு * அறக்கும்வினை அமிதமானாபீபால் இவர்க்கு இது அமிதம். திருமொழிகளெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருமொழி அமிதமாகைக்கு நியாமகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அப்போதேயித்யாடி); தாம்நோவுபட்டது பின்டிஸையாகையாலே நோவுபடுவதற்குமுன்பே யுதவவேணும்,இதில்லாவிட்டால் நோவுபட்டபின்பாகிலும் உதவலாகாதோவென்னும் கருத்தாலே, அமிதமாய்த் தென்று கருத்து.

ஸந்திகாட்டுகிறார் (வந்தித்யாடி.)

அவ்வளவில் அவன்தான் ஸந்நிஹிதனாக, அவனுக்குத்தன்னளவுகளைச் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார். ... ..

[யதாந்நிஸங்கமாக்கநகமபடோஷ0 ப்ராஜாயதே | ஸ0ஸிஷ்ட0 வாஸ-ஷேவேந மதுஷ்யாண0தயாமந:] பொன் நெருப்பிலேயிடவிட அழுக்கற்றுத் தன்னிறம்பெற்று ஸ-ய்யமாமாப்போலே, ஹமவஷ்விஷயத்திலே அவமாவாக்க அபடோஷனும்; பின்னே, பிராட்டிமார்படியுண்டாகக்கடவதாய்த்து ஸகலாத்மாக்களுக்கும். பிராட்டிமார்படிஸை பிறந்தபடிதா நென்னென்னில்; அந்நயார்ஹஸேஷத்வமென்றோன் றுண்டு; அதுஇரண்டிதலைக்குமொத்திருக்கும்; கலந்தபோது ப்ரீதி பிறக்கையாலும், பிரிந்தபோது ஆற்றுமைபிறக்கையாலும், தடேக ஜோமத்தாலும், அவன் நிர்வாஹகனாக இத்தலை நிர்வாஹபமாகையாலும், ஸ்வபந்தத்தாலே பேமென்றிருக்கையனறிக்கே அத்தலையாலே பேமென்றிருக்கையாலும், பிராட்டிமார்படி யுண்டாகத்தட்டில்லை, ஸர்வயாஸாஃஸ்யம் சொல்லுகிற விடங்களிலே வந்தால், தாமரை போலே கண்கால் என்னுமத்தை தாமரைதானென்று தாமரை என்றே வ்யவஹரிக்குமிதே; “நவவீதாத்வயாவநாநவாஹமபி” என்றோக்கச்சொன்னுரிதே இளையபெருமாள்; இவ்வோவழிகளால் பிராட்டிமார்படிஸையைப் ப்ராப்தராகத் தட்டில்லை. நாயகனோடேயியற்கையிலே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றுமைநோவுபடுகிறாரொரு பிராட்டி, அவன் வருந்தனையும் பொறுத்திருக்க மாட்டாமையாலே தூதுவிடப்பார்த்து, அதுக்குத் தன்பரிகரத்தில் கால்படைத்து போகவல்லாரில்லாமை யாலும், இனித்தான் வேதநாஸேதநநிவாமமற இரங்கவேண்டுமபடியான உஸையை யுடையளா யிருக்கையாலும், ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு திரயக்குக்கள் போனகாரியம் தலைக்கட்டிவரக்கண்ட வாஸநையாலும், கண்ணுல்கண்ட பகலினையடையத் தூதுவிட்டு, உகுதிர்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையாலே, தன்னெஞ்சுதான், புண்பட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே அவன்றான் ஸந்நிஹிதனாய்க்கொண்டிவர, அவனுக்குத் தன்னிழவுகளைச் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாய்ச்செல்லுகிறது. ...

அதில், ஒருவண்டைக்குறித்துத் தூதுவிடுகிறான்-முதற்பாட்டில். உனக்கு உன்காரியம் குறையற்றிருந்தது, எனக்கென்காரியம் குறை பட்டிருக்கிறபடிக்கண்டாயே!, என்குறை தீர்க்கைக்காக வந்திருக்கிறவனுக்கு அறிவியாயோ என்கிறான்.

ஸய்யடிஸையில் பிராட்டிமார்படிஸை பிறக்கக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதேத்யாடி.) அபடோஷனாய்த் தன்னிறம்பெற்றாலும் நித்யரோபதிபேசலாயித் தனைபோக்கி, பிராட்டிமார்படிஸைபிறக்கக்கூடுமோ எனனும் ஸங்கையையறவடித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பிராட்டிமார்படிஸையித்யாடி.) பிராட்டிமாரோட்டை ஸாயர்மயமுண்டானாலும் அவன்தானாகச்சொல்லுகை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வயாவித்யாடி.) ஸ-ய்யிலென்காரியம் திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (நாயகனோடேயித்யாடி) ... ..

முதற்பாட்டு.— (தூவிரியவித்யாடி.) தூதுவிடுகிறான்-உகுதவாக்யத்தை வாய்க்கிறோ னென்றபடி. பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த ஹமமருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாடி.)

மூ.—தூவிரியமலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே

பூவிரியமதுகரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே

தீவிரியமறைவளர்க்கும் புகழாள்திருவாலி

ஏவரிவெஞ்சிலையானுக் கென்னிலைமையுரையாயே.

க.

ப - ரை.—தூ - சிறகு, விரிய - விரியும்படியாக, மலர் - கழியமலர்ந்தமலரை, உழக்கி - மிதித்து, துணையோடும் - ஸஹசரத்தோடும், பிரியாதே - பிரியாமலே, பூ - பூக்களானவை, விரிய - விக்ஷிப்க்க, மது - அவற்றிலுள்ளதேனே, துசரும்-பாடும் பண்ணுகின்ற, பொறி - புள்ளிகளையும், வரிய-ரேகைகளையுமுடைய, சிறுவண்டே- சிறுத்தவண்டே, தீவிரிய - அக்திலிஸ்தீர்தமாம்படி, மறை - மறைக்கமர்ந்ததையை, வளர்க்கும் புகழ் ஆளர் - குறைவற்றதத்துகையால்வந்த புகழையுடையவர்கள்த, திருவாலி - திருவாலியிலே நித்தயவாஸம்பண்ணுகிற, ஏவரிவெஞ்சிலையானுக்கு - அம் பையும் அழகியவிலையும் தையிலேந்திய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, என்னிலைமை - என் தையை, உரையாய் - மறவாதுசொல்லவேணும்என்ற தூதுவிடுகிறார். (க)

முதற்பாட்டு. (தூவிரியவிய்யாடி) தூவியுண்டு-சிறகு, அது விரியும்படியாக மலரையுழக்கி யென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தூய்தாகவிரித்த-கழியமலர்ந்தமலரையுழக்கி யென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தூவியாலே-சிறகாலே, பெரியமலரையுழக்கியென்னுதல்.

(தூவிரியமலருழக்கி) தூவிரிய - தூவிரியும்படியாக - சிறகு விரியும்படியாக, மலரையுழக்கியென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தூய்தாகவிரித்த-கழியமலர்ந்த, மலரையுழக்கியென்னுதல். பிரியாலே பூக்களானவருய்து ஒடுங்காநின்றாநிறே தான் ; அவை, ஸர்வேஸ்வரத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே சிறகை விரியாநின்றன வாய்த்து. [நைஷாபர்யதிராக்ஷஸ்யோ நேமார் புஷ்பமலஜ்ஞமார்] ஏகஸ்யஹ்மீடியாதூராமமேவாது பர்யதி] ராக்ஷஸீர்ப்ஸந்ததோடு புஷ்பமலஜ்ஞமங்காநனுடைய டார்ஸந்ததோடுவாசியற்றிருக்கிறதிறேயிவருக்கு. [நமோத்தமரபுஷ்பிதமாஸஸாடி] எரிகிறநெருப்பைச் சென்று கிட்டிவாரைப்போலே ; ஒங்கிப்பரப்படங்கலும் புஷ்பமேயாய்க்கிடக்கை. [ஆஸஸாடி] தன்ஜீவரத்திலே நைராஸ்யம் விளைந்தமைதோற்றியிருக்கிறது. (மலருழக்கி) இவனுக்கு நெருப்பானபூ, அவற்றுக்கு அள்ளற்சேறுபட்டது படாநின்றது. அல்லியும், தேனும், தாதும, சுண்ணமும், ஒன்றுகலுமுருகின்றதாய்த்து. புஷ்பம் என்றால் கூசு அடியிடவேண்டாவே அவற்றுக்கு ; “புன்னேமே லுறை பூங்குயில்காள்” என்னுமாப்போலே : நெருப்பிலே அடியிட்டாப்போலே யிருக்குமிதே தனக்கு.

“மலருழக்கி” என்னவமைந்தருக்கவும், “தூவிரிய” என்றுவிசேஷித்ததுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பிரியாலேயித்யாடி.) பிரியிலே பூக்களான ஒடுங்கினவிடமெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைஷத்த்யாடி.) “ராக்ஷஸ்ய” என்கிறபர்யமை - உவ்விதீயார்ப்யோக்கி, அர்யமருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷவிய்யாடி.) “தூய்தாம்படி கழியமலர்ந்த” என்ற இரண்டாமர்யத்தில் - இவனுக்கு அம்நிலாஹ்மீஸ்யம் தோற்றிற்று என்றுவிவக்ஷித்த, அதுக்கு உவ்விதீயாது மருளிச்செய்கிறார் (நமோத்தமமித்யாடி.) அள்ளற்சேறு - குளிர்ந்தசேறு. வந்தபங்கமென்கை, ஏறிஎன்னுதே, “உழக்கி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அல்லியுமித்யாடி.) தானும் * மலர்மேல்மங்கையன்றோ, இவற்றை “உழக்கி” என்கிற தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பமெனருதீத்யாடி.)

(துணையோடுமித்யாடி)ஸஹவரத்துடன் பிரியாதே. (பூவிரியவித்யாடி) பூக்கிங்கினிவாய்ச்செய்தவளவிலே புக்கு மயபாரம் பண்ணும்,

நம்முடைய நெருப்பிலே பிவைஅடியிடுகைக்கு வேறுதுவென் ? என்று விவரித்துப்பார்த்தாள் ; அந்நிஸ்தரஹநமந்தாம் கையிலே[நிபுண்டாயிருந்தது ; அம்மந்தரந்தானிருக்கிறபடி (துணையோடும்) இருவராயிருப்பார்க்குப் பூவும் பொறுக்குமாகாதே ! ; என்னைப்போலே தூதுவிடாதே கூடவர்த்திக்கப்பெறுவதே !. (துணையோடும்) தன் வாஸநையிருக்கிறபடி. துணையென்றால், ஒருதலை கழுத்துக்கட்டியாய், ஒருதலை ரக்ஷகமாயேகாணுமிருப்பது ; “துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிலே” என்னக்கடவதிறே. சிறியாத்தான், “துணையென்றால்-ஃவி நிஷ்டமன்றுகாண், ஏகாபுரயத்திலேகிடக்கும்” என்னுமாம். உன்னைப் பிரிந்தார் என்னவேண்டும் ஸ்யாநத்திலே, “துணைபிரிந்தார்” என்கிறதிறே ; இப்போதும் (துணை) என்கிறது-இங்கு சேவலை. (பிரியாதே) இவ்வரயம் முன்னம் ஓரிடத்திலேபுண்டாகப்பெற்றோமே !. (துவிரிய மலருழக்கித்துணையோடும்பிரியாதே) இதென்னநோயாசைதான் !. [மபூரஸ்யவநேதார ரக்ஷஸாநஹிதாப்ரியா] இந்தமாதிலகனிருந்த விடத்தில் வந்திலனோ அப்பையல் என்கிறார். இருவராயிருப்பாரெல்லாரையும் தனியாக்கினுனென்றேயாய்த்திருப்பது.

(பூவிரியமதுதகரும்)செருக்காரிருக்கும் ராஜபுத்தரர்கள் முசிந்த பரிக்கையைக் காற்கடைக்கொண்டு செவ்விப்படுக்கையிலே சென்றேறுமாப்போலே, கழியவலர்ந்த பூவில்நின்றும்போய் செவ்விப்பூவிலே படிந்துகாணும் மயபாரம் பண்ணுகிறது ; இவற்றினுடைய ப்ரவேஸமும் பூவலருகையுமொத்தாய்த்திருப்பது.

மேலுக்கவதாரிகை (நம்முடையவித்யாடி.) துணையோடுருக்கைமலருழக்குகைக்குறுப்பென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்து, தூதுவிடுகைக்கு உபயுத்தமென்று தாத்பர்யாநாமருளிச்செய்கிறார் (என்னைப்போலேயித்யாடி.) சேவலோடென்னுதே, “துணை” என்றதற்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சன்னித்யாடி.) கழுத்துக்கட்டி-ரக்ஷயம், நாயகனே துணையென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (துணைபிரிந்தாரித்யாடி.) துணை - மாத்ராடிகளாகவொண்ணுதோ, நாயகனையாகவேணுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (சிறியாத்தானித்யாடி.) நாயகனே துணையென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமே தென்ன (உன்னையித்யாடி.) “துணையோடு” என்றத்தாலே - ஸாஹரயம் தோற்றியிருக்க, “பிரியாதே” என்றது - தான்பிரிந்திருக்கிறஹஸ்யில் முந்தறவிலைபிரியாதிருக்கை அஸஹரயத் !, இதென்ன ஆஸ்வரயம் !, இதுபெற்றோமே ! என்றதன் காரயத்துக்குடலென்றஹஸ்யிக்கிறுனென் றருளிச்செய்கிறார் (இவ்வரயமித்யாடி.) ஸரஸிலேஷம் உம்மஸ்கமானால் அதுஸாத்திக்கைக்காகவும் பிரியாதேயிருப்பதே !, இதென்ன ஆஸ்வரயம் !” என்னும் தாத்பர்யாநாம்சொல்லுகைக்காக ப்ரதீகஹ ஹணம் (துவிரியவித்யாடி.) தான் பிரிந்திருக்கும்போது எல்லாரும் பிரிந்திருக்கிறதாகவெண்ணின விடமுண்டோவென்ன (மபூரஸ்யேத்யாடி.)

“விரிய” என்றவஹாரம் “தகரும்” என்கையாலே ஸலித்த காலஸாம்ப்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய ப்ரவேஸமுமித்யாடி.) இத்தால் - சாற்றும் புதுராத நூதநமான தேனை நுகர்ந்தென்றதாய்த்து.

பெரி - வ்யா.— தென்றலோபாதி, ஆழித்யகிரணத்தோபாதி, காலத்தோபாதி, இவற்றின் ஸந்நியப்யம் பூவினுடைய விகாஸத் துக்குறுப்பாயிருக்கை. க்ஸீதஸங்கேதராயிருப்பார் உள்ளே நின்று கதவைத்தொட்டவாறே திறக்குமாப்போலே, இவற்றின் சிறகின்றி காற்றாலே அலரும்படியாயிருக்கை. (பூவிரிய) இவற்றினுடைய வரவு, புஷ்பத்தினுடைய ஸங்கோகஜேறுது வாகையன்றிக்கே விகாஸஜேறுது வாகாநின்றதாய்த்து. (மதுகரகம்) [நமா0ஸ0 ராவலோஹங்கதே நவாபிமய-ஸேவதே] * உபவாஸக்ஸீஸையாயிருக்கிற வென்படிக்கு எதிர்த்தட்டாயிராநின்றதே உன்படி !; அத்தைப் பழியிடுகிறாள். ஒன்றுக்கொன்று ஸ0ஸீலேஷார்யமாக வலாயாநம் பண்ணுகிறபடி. (துகரும்) மய-பாநம் பண்ணிற்றாய் மீளுவதொரு போதில்லை; தனக்குத்தான் மய-பாநம்பண்ணிவிடேமீளுவது. ஒன்றுக்கொன்று பரார்யமாகவிடே ஹ-ஜிப்பது; ஒன்றுக்காக ஒருகலத்திலே யெடுக்குமாப்போலே; மிடற்றுக்குக்கீழேயிழியிவிடே தெகுட்டி மீளுவது. இனித்தான் தேன்யாரகமாக விழிந்ததொன்றன்றே !; கூடவொன்றைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கைக்குக் கைதொடுமானமாகக் கொண்டதொன்றன்றே !. என்னையுமிப்படிஹ-ஜிப்பித்துஹ-ஜித்தாலன்றே உங்கள் ஹோமத்துக்குச் செலவுள்ளது. இராவண்ணதாரை பூட்டியுண்ணவேண்டாவோ ; இதென்னகுறையற்றவர்த்திக்கைதான் !.

ராஜபுத்ரர்கள் ஸமாயியாலே-மூசிர்த்தபடுக்கையை விட்டுப்போகுப்போலே, அலராமலரிப்போனால் அது சிபாகாலமாயன்றே விருப்பது, அப்போது தென்றல் முதலாகஇல்லைவே, இவற்றினுடைய ப்ரவேசமும் அலருகையும் ஏக்காலமாம்படி விகாஸிச்சுக்குடேறுதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தென்றலித்தாயாடி) ஸந்தியி - சிறகின்காற்றம். கீழ்வாக்யவியாசம் (க்ஸீதேத்யாடி) ஸ்வாபஜேஷார்யதவத-ஸூஹிப்பிக்கிறார் (இவற்றினுடைய வரவித்தாயாடி) ஹோமவதர்களுடைய ஸந்தியி ஹோமயசமலவிசாஸஜேறுதுவாப்த்தென்று கருத்து. என்னப்பிரிந்து வருமவரைப் பிரிந்து நாறு முண்ணுதருக்க நீயும் துணையோடே மதுகருகை உங்களுக்குத் தகுமோ என்கிறுள்ளே றருளிச்செய்கிறார் (நமா0ஸமித்தாயாடி) ஹோமம் தன்னைப்போலே பண்ணுமென்னும் ஹோமத்துக்கு ஹாநியரும் என்நிலையை உரையாயாநிலென்று கருத்து. மதுகருகை ஹோமபாசைக் குடலன்றே, பதியிரிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுக்கொன்று ஸ0ஸீலேஷார்யமாகவித்தாயாடி) ஹோமபாசைக்குக் சாலஸடைதரவேணுமென்றன்றே நீங்கள் மதுகருகையென்று கருத்து. வர்த்தமாரார்யம் (மய-பாநமித்தாயாடி) மீளாதே மதுகரக்கூடுமோ, வாய் நோவாசோவென்ன (தனக்குத்தானித்தாயாடி) ஸ்வார்யமாகில் நோவு தெரிவதென்று கருத்து. பரார்யமேயாகிலும் தெகுட்டாடோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றுக்காகவித்தாயாடி) ஒருகலத்திலேயெடுக்கை - ஒருகார்பார்யமாக ரஸ்யபஹார்யங்களை ஒரு பாத்ரத்திலே வைத்துக்கொடுக்குமாப்போலே, நெஞ்சிலே வைத்துக் கொடுக்கையாலே பரார்யமுமாய் கீழிழிச்சாணையாலும் தெகுட்டாதென்று கருத்து. மதுகருகை - ஒன்றுக்கொன்று ஸ்வாயாநார்யமாகவென்றொரு தாத்பர்யமருளிச்செய்து, கூடியிருக்கையில் ஹோமயதயா என்று தாத்பர்யாஹோமருளிச்செய்கிறார் (இனித்தானித்தாயாடி) கடவொன்றை-துணையா வைக்கடை, கைதொடுமானமென்றது - ஆலம்ஸநமென்றபடி, செலவு - ப்ரயோஜநமென்றபடி

பொறியையும் அழகையுமுடைய சிறுவண்டே. (திவிரியவித்யாடி) ஆம்நி (பொறிவிரிய) பொறியையும் வரியையுமுடையதான வண்டே. ஸுஸிலே ஷத்தால் வந்தபுகரடங்கலும் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை. வடகராயிருப்பாருடைய ஷேஹமுணத்தோடு ஆத்மமுணத் தோடு வாசியற உஷ்டேஸ்யமாகக்கடவதிறே. சேர்ப்பார்பக்கல் ஜாத்யா வரும் தன்மைபார்க்கக் கடவதல்லவாய்த்து. (சிறுவண்டே) இவள் கார்யம் செய்கைக்கு முன்பே சிரமம் செய்திருப்பாரைப்போலே வடிவுசிறுத்திருந்ததாய்த்து. கார்யகாலத்தில்வந்தவாறே அணுத்வத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளவேண்டாதே யிருக்கை. “ ப்ஜிஷ்டஸுகமாத்ர” [ய] என்று சிறுக்கினுனிறே. “வஹாரநாநாவிபவேஷ்யாரீ” என்னவேண் டாவாய்த்து இவற்றிற்கு.

(பொறிவிரியவித்யாடி) † [ப்ராஸுஸைத மஹாகபிம்] என்னுமாப் போலே-“ ஏத்தவேத்தவெங்கெய்தும்” என்னும் நிலையிறே (க) இவ னது; கடலேவற்றிறைக்கக்கோலுவாரோபாதிநிந. ரென்கிறார். [தத ஸ்ஸாதிருவடி ராமவெத்தாததைச்சொல்லக்கேட்டவநதீரம் உள்ளா னாள். [ஹீரமதி] “ஸதுபர்மணியர்மாஸிலிந்தயந” இநியாயேநஸத்தை யுண்டாகவுண்டாமது உண்டாய்த்து. [வாலா] ஹர்ஷம் பொறுக்க வொண்ணாதவளவாய்த்து. [ஹர்த்துஸஸந்ஷேஸுஹர்ஷிதா] ரக்ஷகரான வவர்வார்த்தைகேட்டு ஹ்ஷ்டையானாள். [பரிதுஷ்டா] அந்தஹர்ஷம் புறவெள்ளமிட்டபடி. [விசாலாகுப்ராஸுஸைத] ஏத்தத்துடங்கினாள். [மஹாகபிம்] கடலேவற்றிறைக்கக் கோலுவாரைப்போலே.

இப்படிசொன்னவாறே, வண்டு லஜ்ஜித்து, “நீஏவிறுச்செய்ய சிறுக்கிறவெங்களைக் கிடந்து இங்ஙனே ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற தென்?, உன்னோடே கலந்து பிரிந்து உன்ஹேஸையைக்கண்டு பிரங் காத்தேபோனவன் எங்கள் வார்த்தைகேட்குமோ! என்றன்றோ எங் கலந்க்கு விளம்பம்” என்றனவாகக்கொண்டு, மேல்வார்த்தைசொல் லுகிறார் (திவிரியவித்யாடி) நீங்கள் அது நினைக்கவேண்டா,

பொறியையுமெனது - மானஸோல்லாஸத்தால்வந்த புகரையுமென்கை. ஸ்வாப ஷேஸம் (வடகரித்யாடி.) “வரி” என்றத்தைப்பற்ற (ஷேஹமுணத்தோடுஎனது.) த்ரயக்கானவண்டைச் சொன்னதுக்கு ஸ்வாபஷேஸம் (சேர்ப்பாரித்யாடி.) வண்டுக் குண்டான ஸ்வாபாவிசமான சிறுமையை யிங்குச்சொல்லுக்கக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார்(இவளிட்யாடி;) திருவடியைப்போலே கார்யகாலத்திலுக்க வேண்டாத படிவ்யப்பலாமஹானஸைநமுதலிபார்முன்புபோக்கக்கூசாதே, அவன்வளையத்தில் வண்டுகளோடு ஒருவண்டாய்ப்போய், என்னிலைமை சொல்லும்படி யமைந்திருந் தாயே யென்கிறுஎன்று கருத்து.

† “மஹாகபிம்” என்றதுகத்தாத்தர்யம்(ஏத்தவித்யாடி.) எங்கெய்தும்-எங்கே கிட்டுவோம், கரைகரணமாட்டோமென்கை. ஆனால், ப்ராஸுஸைக்கக்கூடுமோ வென்ன (சடலேயித்யாடி.) எடுத்தப்ரமானத்துக்கெல்லாம் வயாக்யாநம் பண்ணுகிறார் (த்ததித்யாடி.)

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியித்யாடி.)

† “ஸவாரநாநாவிபவேஷ்யாரீ” என்று அச்சுபுரீகோஸங்கள். † “பொறிவிரிய சிறு வண்டு” என்று இப்படிகொண்டாடின விடமுண்டோவென்ன; பிராட்டி திருவடியைக் கொண்டாடினாளென்கிறார் (ப்ராஸுஸைதமஹாகபிமித்யாடி.) (க) இவனது-திருவடி. வைஹவம்.

ஆகசு பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஆளுந்திருமொழி,

விஸ்தீதமாம்படி வேலோத்தமானபடியே அம்நியை வளர்க்கும் புகழா ள்ந்திருவாவி. (ஏவரினெஞ்சிலையானுக்கு) அம்பையும் அழகியவில்லை யும் கையிலேபுடையவற்கு, என்ஐஸையைச்சொல்லவேணும். ...க.

அவ்ஐரினென்னா யார்மிகராயத்திருப்பது, நீங்களைன்ஐஸையை யங்கேயறிவிக்க அவனைப்புறப்பட விடுவர்கள் ; - “ஸ்நீவாதுக னாயிருக்கிறவவன்டுவேயோ நாம்யஜிக்கிறது” என்று புறப்பட விடு வர்கள், அறிவிக்குமதுவே வேண்டுமென்கிறான். நொந்தானா “ஐ யோ !” என்னுமவர்களாய், புத்தகாரிகளடங்கலும் திரண்ட டேஸங் காணுங்கோள் ; புறப்படவிடுவர்கள் ; புறப்படவிட்டால், பின்னை அவ னுக்கு நானல்லது மதியில்லை. (தீவிரியவித்யாடி) அலர்ந்த தாமரை போலே அம்நிவிஸ்தீதமாம்படி வைகமர்யாடையைக் குறைவற நட த்துகையால் வந்த புகழைபுடையவர்களுடைய திருவாலியில்.

மூணவித்துக்கள் திரண்டவிடமாய்த்து ; உங்கள்வடிவைக்காட்டி “ஸ்நீவாதுகன்கிடிக்கோளிரவன்” என்று பழிசொல்லிப்போருங்கோள் நீங்கள் ; “நாங்கள் சென்றறிவித்தாலும், அவன்றான் வருவானு லும், வழியிலே ப்ரஸைப்ரதிஸங்கங்களுண்டாகிற் செய்யலாவ தில்லையே.” என்ன ; “அதுவேண்டாகான் கையில்எல்லி ருக்க” என் கிறான் - வரப்புக்கால் ப்ரதிஸங்கமொன்று கிடவாது அவனுக்கு (ஏவரினெஞ்சிலையானுக்கு)ஆர்த்தவீவரி செவிப்படாமைக்கன்றோ[உயி] கையிலே விற்பிடித்தது. ஆரேனைபுமாகக் கையிலே விற்பிடித்தாரை யுய்யத்திலே மூட்டுமதாய், கட்டையுடைத்தாகையாலே வரிவரிப்பட்டு டார்ஸநியமாய், பிடித்தபிடிபிலே யெதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லைக் கையிலேபுடையவனுக்கு. தூதுபோகிற எங்கள்படிசொன் னாய், நாங்கள்போயறிவிக்குமவன்படி சொன்னாய், உன்வார்த்தை யாக நாங்களவனுக்குச் சொல்லுவதென்னென்ன(என்றிலைமை)பாகர மில்லாததுக்கு என்னலே பாகரமிடப்போமோ !. என்வடிவிருக்கிற படி கண்டிக்கோளே ; இனி நீங்களை பாகரமிட்டுச்சொல்லுமித்தனை. தன்னிலும் தன்னைக்கண்டார்க்குப் பாகரமிட்டுச்சொல்லலாமென் றிருக்கிறான். ஒரு ஐந்தர்வ்யாகரணபண்டிதலேபாதியாகக்காணுமிவன் தா னித்தை நினைத்திருக்கிறது. (உரையாயே) ஒருமந்ரவன் டார் யோயநனைக் கட்டிக்கொடு போகாநிற்கச்செய்தே, யார்புத்ரன்பே ரைச் சொல்லிக்கூப்பிட, அவனை பின்னை ஆநீஸாஸ்யத்தாலே மீட் டான் என்னுநின்றது ; அங்ஙனன்றிக்கே, தன்னையாசைப்பட்டுப் பிரி ந்திருந்து நோவுபடுகிறபடியைக்கேட்டால் உதவாத ஸ்வஹாவனோ ! என்கிறான். (உரையாயே) கொடுவரவேண்டா, அறிவிக்குமித்தனை யிறே இத்தலைக்குவேண்டிவது ; வருகை அவன்பணியே ; வாரா தொழியுமன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே. நீங்களறிவித்தவநஐதரம் உங்கள் பேச்சுக்கேட்டுத் தானே வாராநிற்கும். ... க.

உத்தராரயத்துக்கெல்லாம் தொகுத்ததாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்து,அத்தை[சுய விவரிக்கிறார் (ஸ்நீவாதுகனித்யாடி). மேலுக்குஉக்தப்ரத்யுத்திருபேண தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(உணேத்யாடி, கிடவாதுஅவனுக்குஇத்யஹம்). ஸ்வஹாரயம் (ஆர் தத்யவகீயித்யாடி).உரைகேட்டுஉதவுமென்கைக்குஸரவாடி(ஒருஉந்ரவனித்யாடி).

மூ.—பிணியவிழுக நூலமலர்கிழியப் பெடையோடும்

அணிமலர்மேல்மதுகரு மறுகாலசி துவண்டே

மணிகழுநீர் மருங்கலரும் வயலாவிமணவாளன்

பணியறியேன் நீசென்றென்பயலைநோயுரையாயே. ௨.

ப - ரை.—பிணியவிழும் - கட்டவிழாநின்றதுள்ள, நூலமலர் - செவ்விய நீல மலர்கள், கிழிய - கீழியும்படி, பெடையோடும் - துணையுடனே, அணிமலர்மேல் - செறிந்தபூக்களில் இருந்து, மதுகரும் - தேனைப்பருகிற், அறுகால-ஷட்பதமான, சிதவண்டே - சிதத்தவண்டே, மணி - அழகிய, சழுநீர் - செங்கழுநீர், மருங்கு-நாற்பக்கத்திலும், அலரும் - விசுவிக்ந்த, வயல் - கழனிசூழ்ந்த, ஆல் - திருவாலி யிலே மெழுந்தருளியிருக்கிற, மணவாளன் - ஸ்வாமியினுடைய, பணி-கரியைய, அறியேன் - நான், நியமாட்டேன்; நீசென்று - நீபோய், என்பயலைநோய் - என்னுடம் படைய வைவான்றாம் பரந்திருப்பதை, உரையாய்-அநாதரவுபண்ணுமற் சொல்ல வேணும். .. ... (௨)

இரண்டாம்பாட்டு. (பிணியித்யாதி) கட்டவிழுகிற நறுநாற்றத் தை யுடைய நீலமலரானது கீழியும்படியாகவும்,

இரண்டாம்பாட்டு. — (பிணியவிழுக நூலமலர்கிழிய) இதனு டைய ப்ரவேசம் பாதியும் காலம் பாதியுமாகவாய்த்துப் பூவில்பிணி அளிழுவது. சுழியவலர்ந்துபோனவற்றுக்கும், பிஞ்சாய்ப்பருவமினோ தானவற்றுக்கும் வாசியறிந்திருக்கை. இத்தால்-அவன் வாய்விடும்[உ]ய் போதே அவன்கருத்தறிந்து பிறுநீர்க்கவற்றென்கை. (பிணியவிழுகித்யாதி) கட்டவிழாநின்றதுள்ள செவ்வியையுடைத்தான நீலமலர்கிழியும்படியாகவாய்த்து மயம்பாரம்பண்ணுநிறுது. ஆவதென்னென்னில்; போகவிடுகிறவிடத்தில் அளவறிந்துகாரியம் செய்யவற்றென்கை.

இரண்டாம்பாட்டு.— பிணியித்யாதி.) என்றும் இவர்கள் பேடையமுன் னிட்டே சேவலைக்காரியங்கொள்ளுமவர்களாகையாலே, சீழ்ப்பாட்டில் * துணையோடும்பிரியாத் டெண்வண்டைமுன்னிட்டித்துதுரைத்தான்; இதில், அதோடு கூடின் சேவலையேபார்த்துத் துதுவிகிறுளென்று ஸ்வரத்தி.

பிணிப்பவ்விழாநின்றதுள்ள நூலமலர்கிழி மலர்ந்தபூவுடமென்று ஸவ்வார்ய மாகையால், அவிழாநிற்கைக்கும் மலருகைக்கும் வ்யுத்தர்மேணுதேது உவம்காட்டுகிறார் (இதினுடையவிய்யாதி.) காலம் - வசுஷ்ரோடியோபக்ரமம். “நூலமலர்கிழிய” என்னவமைத்திருக்க, “பிணியவிழும்” என்ற விசேஷித்ததற்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (கிழியவிய்யாதி.) இத்தால்-கிழியவலர்ந்தவற்றையும் கேவலமினோ தானவற்றையும்விட்டு, மயம்பாவஸ்யாபநமானவற்றில் வாசியறியவல்ல விசேஷஜ்ஞாதையுண்டென்றதாய்த்து, இந்தவிசேஷஜ்ஞதை சொன்னதுக்கு ப்ரக்ஸ்தோபமோம்மகாட்டுகிறார் (இத்தாலித்யாதி.) அவ்ஸூரில் யார்மிகரானவர்கள் “ஸதீர்வயம் பண்ணினான்” என்று புறப்படவிடுவர்கள் என்னுந்ரியும், அதிக்கு அவனுன்னிடத்தில் குற்றங்களைக்காட்டினால் செய்வதென்னென்ன; அவன்கருத்தையறியுமுன் விசேஷஜ்ஞதை கண்டோமே, அதிக்கு நீயே பரிஹரிக்கவல்ல என்னுந்ரியும் கருத்த. ஸவ்வார்யகயநபூர்வகம் தாத்பர்யாநூரமருளிச்செய்கிறார் (கட்டித்யாதி.) (ஆய்த்து) என்றவநூரம், பேடையோடு கலந்து என்று ஸேஷம்.

மற்றுமுண்டான அழகிய பூக்களின்மேலேபுக்கு மயபாநம்பண்ணும் அறுகால சிறுவண்டே.

(மலர்கிழிய)பேணிக்கலக்க வறியாவாய்த்து; தன் செருக்காலே தன் படுக்கைகளையும் பாராதே யழித்துப்பொகுகிறதாய்த்து, இவைநூ தா னங்கு ஜபிக்கைக்குப் புகுகிறவன்றே !. காரியப்பாடற்றுக் கலக்கிறவற்றுக்கு மற்றொன்று தெரியாகிறே; உம்மத்தங்காய்தின்றிரு ப்பார்க்கு நெஞ்சிருண்டு வேறொன்றுதெரியாதிருக்குமிதே. அந்த உம் மத்தங்காய்தா னேதென்றால் (பெடையோடும்)இவைதனக்கொரு படு க்கைவேண்டா, ஆகாஸத்தேகலக்கவற்றுக்கானும், ஒன்றினுடம்பிறே யொன்றுக்குப்படுக்கை ; “ தவாங்கேஸமுபாவிடம் ” என்னுமாப் போலே. (அணிமலர்மேல் மதுதூகரும்) செறிந்தபூவிலேயிருந்து மயபாநம்பண்ணிற்கும். ஒருபூவிலேயிருந்து மயபாநம்பண்ணி னின்றால், மற்றைப்பூவிலே போம்போது பறந்து போகவேண்டாதபடியிருக்கை. பொய்கையடங்கப் பரப்புமாறப்பூத்து ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக்கிடக்கையாலே,ஒன்றில்கின்றும் மற்றையதில் போம்போது நடந்துசென்று மயபாநம்பண்ணலாயிருக்கை. பூவில்செறிவு தேட் டமாய் மயபாநம்பண்ணுமிதுவே யாத்ரையாயிருப்பதே உங்களுக் கு !. (அறுகால) இரண்டுகாலுடையாரைப்போலன்றிக்கே, ஆறுகா லுடையார்க்குக் கடுகப்போய்க் காரியம் தலைக்கட்டலாயிதே. “ நித் யாயயீயவரணௌஸரணமதீயம் ” என்று - சேர்ப்பார்காலேயிறே யிவர்கள் ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது, என் ஜீவநம் கூடுபூரித்திக் கிடந்தபடியென்றான் ” என்கிறான். “வரணௌ” என்று மிகுக்குப்பட வேண்டாதபடியாயிருக்கை. (சிறுவண்டே) காரியவாய்ப்புப்பெருந்து எம்பார்திருமேனிபோலே வடிவுசிறுத்திராநின்றவாய்த்து.

(மணிகமுநீர்மருங்கலரும்) மணிகளும் செங்கமுநீருமாயாய்த்து பாய்நுங்கடங்கலாயிருப்பது. அன்றிக்கே. மணியொன்று - அழகாய், அழகியசெங்கமுநீர் அலருமென்னுதல்.

கிழியாதேகலக்கவொண்ணாதோவென்ன (பேணியித்யாதி.)அதக்குஹைதாதன்னித் யாதி.)கலவாதே மதுகரலாகாதோவென்ன (இவைதானித்யாதி;)மதுகரந்தால் அந்நாம் ஜபிக்கை இதின்கார்யமன்றே என்கருத்து. மலர்கிழியப்பெடையோடு கலந்து, அந்நாம் மதுதூகரும்போது முந்தறச்செருக்குவாஹைதவென்னென (காரியப்பாடித்யாதி.) காரியப்பாடி - வேறொருகார்யம். உம்மத்தங்காயான பெடையோடேகலக்கிற வண்டை “ஹைபோ” என்றால், படுக்கையை விடப்போமோ வென்ன ; “வண்டு” என்றத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார்(இவைதனக்கித்யாதி.) கீழ் வாக்யவிவரணம் (பொய்கையித்யாதி.) வெறுப்பாக இதக்கு பாக்ஸ்தோபயோஹம் காட்டுகிறார் (பூவில்லித்யாதி.) வண்டானபோதே அதுகாலமுண்டாயிருக்குமே, இப்படிவிஸேஷப்பாணென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(இரண்டித்யாதி;) இறகாலே பறந்தும் போகச்செய்தே இளைப்பானால் காலாலே நடக்கவும் மும்மடங்காயிருக் கிறதிறே உனக்குமரஸாயற மென்று கருத்து. ஸ்வாபலேஸத்தில் தாத்தபர்யம் (நித்யமித்யாதி.) ஓவ்வவநமாகையாலே (மிகுக்கென்றது.) கீழேவிஸேஷஜ்ஞதை யைச்சொல்லி, சிறுமையைச்சொன்னால்சேருமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (கா ரியவாய்ப்பித்யாதி.)

(மணியித்யாதி) அழகிய செங்கழுநீரானது பக்கத்திலே அலராரின்று. (வயலாமிமணவாளன் பணியறியேன்) இங்கேவரவிருக்கிறோ, அன்றிக்கே, ஜாம்வவதிபோல்வார்க்குப் பூப்பறித்துத்தொடாநிற்குமோ, அறியேன். அன்றிக்கே, ஸகுணேயை உபேகித்த ஁ஷ்யனணைப்போலே அறியாமை ஊவித்திருக்குமோ, அதுவுமறியேன் ; நீ சென்று

(மணிகழுநீரித்யாதி) அழகியசெங்கழுநீர்களானவை அலராரின்றுள்ள பர்யனங்கையுடைத்தான வயலாலே சூழ்ந்த திருவாஸியிலே வந்திருந்தவன். அன்றிக்கே, நீர்களானவை கொழித்தெறடாரின்றுள்ள மணிகளையும் செங்கழுநீரையுடைத்தான பர்யனங்களென்றுமாம். (வயலாமிமணவாளன்பணியறியேன்) என்னையணைக்கையே தொழிலாய் இங்கேறவருகாரிலே யொருப்பட்டிருக்கிறோ ; அன்றிக்கே, ஜாம்வவதிபோல்வார்க்குப் பூப்பறித்துத்தொடாநிற்குமோ, அறியேன். அன்றிக்கே, பணியென்று-ஸகுணேயையுபேகித்த ஁ஷ்யனணைப்போலே அறியாமைஊவித்திருக்குமோ, அதுவுமறியேன். அன்றிக்கே, நாவிலும்பல்லிலும் நீரற்று “என்செய்தான்? என்பட்டான்?” என்று கேட்கிறோ ; உத்தியிலும், கரியையிலும் கொள்ளக்கடவது.

அவன்படிநிர்வாசிக்கவொண்ணாவிட்டாலும்நமக்கவனையொழியச் செல்லாதிதே (நீசென்று) நமக்கு முன்னமவணைப்போலே யிருக்கவொண்ணாதிதே.அவனுக்கு நம்மையொழியச்செல்லுமென்ன, நமக்கு மவனையொழியச்செல்லாதே. (நீசென்று) முறைகெடவாகிலும் நீ முற்படச்சென்று. அவன்தானே வரப்பெறவிருக்குமதாய்த்து முறை.

* மணிபடித்துக்கு ஁ர்யஷ்யங்காட்டி, ஁விதீயார்யாது-஁ணமாக ஸமுடாயார்ய மருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாதி.) முந்தினவர்யத்தில் - மணிகள்வருகைக்கு஁றையவைக் காட்டாநிற்குகொண்டு தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) “பிணி” என்று - வ்யாபாரமும், உத்தியுமாகையாலே, வ்யாபாரபக்ஷத்தில் - மூன்றர்யமும் ; உத்திபக்ஷத்தில் - ஁ர்யமுமாக வருளிச்செய்கிறார் (என்னையித்யாதி.) “மணவாளன்” என்றதுக்கு-தன்மணவாளனென்று விவக்ஷித்து, முந்தினவர்யமும் நாலாமர்யமும், நாயகாரதத்துக்குமணவாளனென்று இரண்டர்யமுமாகக் கண்டுகொள்வது. (ஊவித்திருக்குமோ) என்றது - மாநஸகரியையென்றுகருத்து. ஸகுணேயென்கிற கண்வர்புத்ரியை ஁ஷ்யனணைக்கிற ராஜாவேட்டைக்குப்போனவிடத்திலே மாநஸர்யவவிவாஹம்பண்ணி ஒரு பிள்ளைபிறந்தவுடனே “திரும்பிவருகிறோம்” என்று தன்னூரோபோக, அநேகரன்வாராகமயாலே இர்த்தப்பெண்ணை அங்கேபோகவிட, அப்போது இவனைக்கண்டு அறியாநடுமை ஊவித்திருந்தானென்று கலையகண்டுகொள்வது. (ஸகுணேயை) என்றவாக்யத்துக்குமுன்னையிருக்கிற (பணியென்று) என்பபடித்தை, (உத்தியிலும்) என்றவாக்யத்துக்கு அடியிலே கூட்டுவது.

மேலுக்கவதாரினை(அவனித்யாதி.)விவரணம் (அவனுக்கித்யாதி.)

மூ.— நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய் நின்றநெடுமால் தன்
தாராய நறுந்துளவம் பெறுந்தகையேற்கருளானே
சீராரும்வளர்பொழில்குழ் திருவாலிவயல் வாரும்
கூர்வாயசிறுகருகே குறிப்பறிந்து கூறாயே. ந.

ப - ரை.— மண்நீர்எரிகால் வானம்ஆய் - பர்திவி அப்பு தேஜஸ்ஸு வாயு
ஆகாசமாகிய பஞ்சபூதங்களாகி, நின்ற-அவற்றுக்குச்சார்யயோக்யதையுண்டாம்
படி அந்தர்யாமியாய்நின்ற, நெடுமால் - ஸர்வேஸ்வரணுவன், தன்-தன்னுடைய,
தாராய - மாலிகைபாகிய, நறுந்துளவம்-செவ்வித்திருத்தழாகை, பெறுந்தகையே
ற்கு - பெறில்ஜீவிக்கும்ஸ்வபாவத்தையுடைய அடியேனுக்கு, அருளானே-தாரானே;
சீராரும்-ஊர்வளப்பத்தைக்கூட்டும்பெருமைமிகுந்த, வளர்பொழில் - வளரவளர
முதுமைபன்றிக்கேயிருக்கும்சோலை, குழ்-சுற்றுஞ்சுழந்த, திருவாலி-திருவாலியெ
ன்னும்நகரின், வயல் - சமுனியில், வாரும்-வாழுதிற, கூர்வாயசிறுகருகே - கூரிய
வாயலகையுடைத்தான சிறுத்தபகுவியே, குறிப்புஅறிந்து-அவன்கருத்தையறிந்து
கொண்டுவந்து, கூறாய் - நான்தரித்திருக்கும்படி அச்சொல்லைச் சொல்லவேணும்
என்று, வண்டைத்தனனுப்பின அந்தரம் பகுவியைத்தனதுவிடுகிறார். (ந.)

என்வடிவில் வைவரண்யத்தைச் சொல்லவேணும். ... உ.

அங்குப்போனால் சொல்லுமதுதான் எனதென்னில் (என்பயலைநோ
யுரையாயே) “தடாஸீர்நிஷ்ப்ரஹோதயர்யஸு ராஹுமீரஸ்த இவாஸு
மாந்” என்று-பெருமானுடைய ஆற்றாமையை மஹாராஜர்க்கு[உய்
இளையபெருமானறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்பட்டு அழிந்தவழிந்த
வளவுதோறு முடம்பு வெளுத்து வந்ததிறே; அப்படியே, என்னு
டம்பில் வைவரண்யமு மவனுடம்பிலேகாணும்படியவார்த்தைசொல்லு.
(பயலைநோயுரை) * வாஹாமமோஹரமீறே இவளுடைய வைவரண்யந்
தான். வாக்குக்கு அவிஷயமானவற்றுக்கும் பாசுரமிட்டுச்சொல்லவந்
துக்காணும்இவைதான்.(என்பயலைநோயுரையாயே)என்னுடம்படைய
வைவரண்யம் பரந்திருக்கிறபடியைச் சொல்லு. உன்னுடைய சொல்
கலந்த விடமடைய வைவரண்யம் பரக்கும்படியாகச் சொல்லிப்போரு
என்கிறார். (என்பயலைநோயுரையாயே) ஸ்வதந்த்ரர்படி. கொண்டு
காரியமென் நமக்கு, நீசென்றுஇத்தனையும்றிவித்துப்போராப். உ.

“உரையாய்” என்றது-வருகைக்குஹேதுவான உரையாகவேண்டுகையாலே, அதின்
கருத்தைஸஃஷ்டாஹமுப்பாடிக்கிறார் (தடாஸீர்நிஷ்ப்ரஹோதயர்யஸு ராஹுமீரஸ்த இவாஸு
மாந்) விஸேஷம்சொல்லாமையால்ஹேதவர்யமுருளிச்செய்கிறார் (வாஹாமித்யாடி, ஸஸ்
டார்யம் (என்னித்யாடி) ஜாம்ஸவதிபோல்வார்க்குப் பூப்பறித்துக்கொடுத்துக்கொ
ண்டுஅவனிருந்தால்அவனுடம்பில் வைவரண்யமேதம்மபடி சொல்லுகையெவ்வனே?
அவர்கள் ஸங்கியியாலே வைவரண்யமேதமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்
னித்யாடி.) ஸஃஷ்டாஹமுப்பாடி உபேக்ஷித்தால் என்செய்வோமென்ன வருளி
ச்செய்கிறார் (ஸ்வதந்த்ரரித்யாடி.) ... .. உ.

மூன்றும்பாட்டு. (நீர்வானந்த்யாடி) ப்ஜியிவ்யாதிஹகுதங்களைத் தனக்குப் பரகாரமாகக் கொண்டு தான் பரகாரியாய் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தன் தாராய நமர்த்துழாயாகிலும்

மூன்றும்பாட்டு.—(நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய் நின்ற நெடுமால்) ப்ஜியிவ்யாதி ஹகுதபஹுகங்கையும கார்யயோமயமாம்படி ஒன்றோடு டொன்றைச் சேர்த்து, அவற்றுக்கொரு வஸ்துத்வமும் நாமமு முண்டாம்படி தானவற்றுக்குள்ளேபுகுநின்று, பின்னை அவற்றைச் சொன்ன சொல் தன்னளவிலேவந்து பர்யவஸித்தம்படிநிற்கிற பெரும் பிச்சன். தன்னுடைமையையிடமாட்டாமையாலே வேறுபடாதே கலந்துநிற்கிறான். (நீர்வானந்த்யாடி) ஆசையிலலாத ஜமத்தையும் தானுசைப்படுமவையுய்த்து. ப்ஜியிவ்யாதி ஹகுதபஹுகங்கையுமுண்டாங்கி, அவற்றுக்கு கார்யயோமயதைபுண்டாம்படி, நிரையும் சதுகையும் மண்ணையுங் கூட்டித்திகைத்து வடபடராவாடி கார்யங்களாக நிரமிக்குமாப்போலே அத்தோடே வேதநளம்ஷ்டியைக்கூட்டி டேவாடி கார்யத்துகையடைய வுண்டாக்கி, உண்டான விவற்றினுடைய ஸத்தாஹே ஸ்வாக தான் அஹோத்மதயா அநுப்ரவேஸித்து, அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லு தன்னையே சொல்லிற்ரும்படி நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. நாட்டில் வடபடராவாடிபடார்யங்கள் பரமாத்ம பர்யவ்ஜாஹியாநம் பண்ணியல்லதிராதிநே [தத்ஸஜ்ஷ்ட்வா இத்யாதி] இவற்றை ஸஜ்ஷ்டித்து, இவற்றினுள்ளே அநுப்ரவேஸித்து, அந்த அநுப்ரவேஸத்தாலே வித்தும் அலித்தும் தானென்று சொல்லலாம்படி நிற்கிறவனுய்த்து. (நெடுமால்) தன்பக்கல் ஆநுடலயஸோமில்லாத ஜமத்தின் பக்கலிலும் தான் மிக்கவாமோஹுந்தைப்பண்ணி யிருக்குமவன்.— (தன்தாராய நமர்த்துளபம் பெறும்தகைபெற்குளானே) தன்பக்க லாசையில்லாதாரையும் விடமாட்டாதே மிருக்கிறவனுக்கு நான் பிரிந்நிரந்தாசைப்படமித் தூறுவிடுகிறதோ குற்றம். தான் விஷயீகரிக்கில் உளேயும், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியிருக்கிற வெனக்கு.

மூன்றும்பாட்டு.—(நீரித்யாடி.) வண்டானது, * மென்மலர் பள்ளியின் வாய்ப்பாலும், உருமத்தங்காய்போலேபிச்சேற்றவல்லிப்படையின்மயக்குக்களாலும், மதுநுகருவகடாலுண்டான பாரவர்பதத்தாலும், ஊமைபரோடு செகுடர்வார்த்தை போலேடையப் போகையாலே, அவற்றையிட்டு, கூர்வாயக்குருகைக் கூறச் சொல்லித் தூறுவிடுகிறென்று ஸந்தி.

பிச்சுத்தானென்னென்ன வுள்ளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாடி.) ஆசை என் னுட்காப், மத்யஹுமில்லாத ன்மை காடா, விவரணம் (ப்ஜியிவ்யாதித்யாடி.) சதுகு - கூளம். ஸாராவம் - ம-க்கு. ப்ரமாணங்காடிகைக்காக அடிக்கோலுகுர் (நாட்டிலித்யாடி.) ப்ரமாணாராம் (இவற்றையித்யாடி.)

அருளநமக்கு ஹேதவேதென்ன, “கூரூய” என்ற படித்தைக்கடாணித்தருளிச் செய்கிறார் (தன்பக்கலித்யாடி.) இதுபோக்கி வேறுகுற்றம் காணாமென்று கருத்து, வேறு குற்றமில்லையோவென்ன (தானித்யாடி.)

நாம்பெறுமளவு மருளானே. (சீரானுமித்யாதி) அழகார்ந்து வளர்ந்து வருகிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாலையிலே வாழுகிற, தன்தோளிலிட்ட செவ்விலைபெறில் ஜீவித்து, பெருவிறல் புடியும் படியாயிருக்கிற வெனக்கு. (தன்தாராயநுந்துளம் பெறுந்தகையேற்கு) என்று-தம் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபடி யென்தான்! (அருளானே) ப்ரணயிரியார்த்தி பரிஹரிக்குமதுபோனால், நாட்டொப்பானவருநாமின்றிக்கே யொழியவேனுமோ! (தன்தாராயநுந்துளம்) தனக்கே அஸாயாரணமாய் தாரையுடைத்தாயிருந்துள்ள செவ்வித் திருத்துழாயைப்பெறில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியிருக்கிற என்பக்கல் கலைபைபண்ணானே, கந்தல்கழிந்தால், பின்னை திருத்துழாயோபாதி, கௌஸ்துலத்தோபாதி ஸ்பீஷணியமாயாய்த்து வந்து ஸ்வலாவமிருப்பது. (அருளானே) ஸாமாந்யாகூணம் தப்பநிலலாதவன் விசேஷரகூணநிலை தப்பநிற்குமோ! ஆகையிலலாத உதாதையும் ரகூதிக்குமவன், தன்னைப்பெறில் உளேனாய் இல்லையாமிருகில் இல்லையாம்படியிருக்கிற வென்விஷயத்தில் பெருநிற்குமோ! அவனுடையப்ரணயித்வத்துக்கு விஷயமாய்த்திலோமார்லும் அவனுடைய கலைபைக்கு விஷயமாகாதொழிவுதோமோ!

(சீரானுமித்யாதி) வாழ்ந்தார்க்குக் கெட்டாரை மெய்க்கவெண்டாவோ. (சீரானுமித்யாதி) “ஊர்வளம் ஊர்வளே” [உயி என்கிறபடியே -ஊரில் ஸம்யகியுடையச் சோலையே கோடசொல்லித்தரும்படியாயிருக்கை. (வளர்பொழில்) “வளர்பொழில்” என்னுமாப்போலே - வளரவளர முதுமைபெற்றிக்கே இளகிப்பயித்திருக்கை. ஐஸ்வர்யத்தினுடைய ஸம்யகியைத் தெரியாய்ந்தவன் வளர்ந்தபொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாலையிலே வாழுகிறசுதுகுருகே. அங்குத்தைவர்த்தந்தானே வாழ்ச்சியாயிருக்கை; கோரில்லாஸம் போலே.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (தன்தோளிலிட்டார், வ்யாக்யாதானின் மடார் (தன்தாராயநுந்துளம்) நாயிகையானவன், வாரானுன்னுதே “அருளானே” என்னகககமாவென்னவருளிச்செய்குந் ப்ரணயிரிபித்தாதி. வாக்யாரயம் (தனக்கியித்தாதி.) ஆனவத்தைப்பெறுகைக்குயோற்பமான ஸ்வலாவத்தையுடையவெனது ஸ்வலாயமாய்க் கீழருளிச்செய்து, தனவத்தினுடைய, பெறுத்தகையேற்கு - எம்பெருமான் லலிக்கும்படியான ஸ்வலாவம்போன்ற ஸ்வலாவத்தையுடைய வெனக்கு என்று ஸ்வலாயமாக், தாத்பரியானா மருளிச்செய்குந் (கந்தலித்தாதி.) வந்து - ஆதம்வஸ்து. “அருளானே” என்றது - பிரிவிலையேகாரமாய், அருளும் என்றக்கே ஒரு தாத்பரியமருளிச்செய்குந் (ஸாமாந்யேத்யாதி.) விவரணம் (ஆகையிலலாதவித்யாதி.) விசேஷரகூணத்தில் தப்பநிலலானால் உளனை யிப்பாயிடுத்தவன் நான்போனபின்பு தப்பினாலாவென்ன வருளிச்செய்குந் (அவனுடையவித்யாதி.) ப்ரணயத்தாலே வாராவிதிலும் உயானுவாகையாலே என்னுர்த்தயைக்கேட்டவருமென்று கருத்த.

தாத்பரியத்தையருளிச்செய்து, ஸ்வலாயம் (ஐஸ்வர்யத்தினித்தாதி.)

மு. - தானாகநினையானேல் தன்னினைந்து வைவேற்கோர்

நினையகொடுநெடுவேன் வளிசெய்ய மெலிவேனே

தென்வாயவரிவண்டே திருவாலிநகராரும்

அனையற்கென்னுறுநோ யறியச்சென்றுரையாயே.

ச.

ப - னா. - தானாக - அவன்தானாகவே, நினையானேல் - தன்னுடைமையான வெள்ளைநினையானாகிலும், தன்னினைந்து - தரிக்கைக்குடேறுவாங்கிய அவனையேநினைத்துக்கொண்டு, வைவேற்கு - ஹையமெனனை, ஓர்மீனையகொடுநெடுவேன் - அத்தவிய மகரத்தவனுனை மந்ததன், வளிசெய்ய - பிடிக்கும்படி, மெலிவேனே - நானினினைத்துப்போட்டுவிடு; தென்வாய - இனியபேச்சையுடைய, வரிவண்டே-ரேகையுடைய நகரத்தையெனவே !, திருவாலிநகர் ஆனும்-திருவாலியென்னும் தீவயதேசத்திலே வர்த்திக்கிற, அனையற்கு-புரீகாஷ்ணனாகத்திருவதரித்த ஸாவேஸ்வரனுக்கு, என்னுந்நோய் - மெலிதப்போமாசனத்திக்கு என்சாரார்த்தமான நோவை, சென்று - நீபொய், ததிரியலையாய் - அவனதிரியும்படி சொல்லவேணும் என்று பின்னு மவ் வண்டையே தூதுவர்களுள். ... .. (ச)

கூர்வாயையுடைய சிறுகுருகே. (குறிப்பு) அவனநினைவை யறிந்து சொல்லவேண்டும். ... .. ரு.

(கூர்வாயசிறுகுருகே) கூரிய வாயலகையுடைய சிறுகுருகேயென்னுதல் ; அன்றிநீகே, அறுதிப்பாடுடைத்தான வார்த்தைசொல்ல வல்லகுருகேயென்னுதல், ராஜபுத்தரர்களைக்கண்டஞ்சி நாலுமூன்று[ய] யோஜனை ஓர்ப்போன மஹாராஜர்வந்துகிட்டி, “ ஏக0ஹ0வ0ஸ0வ0கூ0நெ0” என்று நிந்தும்படிக்கிடாகவிதே வார்த்தை சொல்லிற்று.

(குறிப்பறிந்துகூறாயே) அவன்கருத்தறிந்து வந்து எனக்குச் சொல்லென்றதுதல் ; நானுற்றமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச்சொன்னவற்றையெல்லாம் அங்குச்சொல்லாதே, அவன்யறிக்கும்படி அளவறிந்து வார்த்தைசொல்லென்றமாம், மிகச்சொல்லிலவனைக்கிடையாது, அவன்கைநிராஸ்யத்தை யறிந்துவந்து சொல்லென்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; நமது ஸாயையறிவிந்தால் “ நமக்கத்தலைவேணும்” என்றானுகில் நம்மாற்றமுமை பாராதேயாகிலும் நாமஜீவித்துக்கிடக்க, வேண்டா என்றானுகில் நாம்முடிந்துபிழைக்கும்படி. ... ரு

நாலாம்பாட்டு. - (தானாகநினையானேல்) “ வேம்பு” என்பாரைப்போலே.

அறுதப்பாடுடைத்தான - தீக்ஷணவாய்யியாலுண்டான. ... ரு.

நாலாம்பாட்டு. - (தானாகவித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் குருகைக்குறித்து “கூறாய்” என்றவாதே வண்டானது வந்து முகங்காட்டி “ நீயெங்களைத் தூதுவிட நாங்கள் மெய்மறந்திருந்தோமல்லோம், அவன் உன்படியறிந்துவைத்தும் இப்பாடுபடவிட்டு நினையாகிருந்தான், நாம் போனாலும் பற்கடித்திருந்தால் என்செய்வோமெனறிருந்தோயித்தனை” என்று இனிதாகச்சொல்லிக்கொண்டிவர, அதைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறுன்னென்று ஸம்மதி.

தாத்தாயமருளிச்செய்கிறார் (வேம்பித்தயாதி.) “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாது” என்றவிடத்தில், அவன்குற்றத்தையிட்டு வேம்பென்று குறைசொன்னுப்போலே அவன் தன்னை நினையாகிருக்கை ஈற்றமென்று அவனுக்குக் குறைசொல்லுகிறுன்னென்று கருத்து.

நாலாம்பாட்டு. (தானாகவித்யாதி) நஞ்ஜீயருடைய நோவிலே பெற்றி அறியப்படுக்து, “இங் குத்தைக்குவேண்டியிருக்கிறதென்?” என்று கேட்க; “* தூவிரியமலருமக்கிப்பாட்டுக் கேட்கவும், பெருமா ளெழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றிலேவந்து ஸேவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன்” என்றருளிச்செய்தருளினார்; அப்போதே பெரு மாளுக்குச் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமானும் ஜீயர்க்கரு ளப் பாடிட்டு * தூவிரியமலருமக்கி கேளாநிற்க, “நீனாகொடிநெடு வேள்வலிசெய்யமெலிவேனோ” என்கிறவளவிலே வந்தவாமே, “காம ஸரங்களாலே ஏவுண்பதற்குமுன்னே வாராவிட்டாலும் பட்டபுண் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதே” என்றருளிச்செய்தார். (தானாக வித்யாதி) தானும்படி செய்யானாகில், தானப்படி செய்யானாகிலென்ற படி. அப்படிசெய்யாதபோது யாது வர்ப்பியாதே. (தன்னினைந்தியாதி) தன்னினைந்தியாதிசெய்யாகிற வென்னை ஒருமகரயினன் நலிய மெலியக் கூடவேனோ.

உடைமையை அவனாக நினைக்குமது கிடையாதாகில், பிறைசெய்ய யானாகில். அவனுக்கு ஆழ்ந்தரைநினையாமை ஸத்தாப்ராபுத்தமாகில்; தன்ஸத்தையுண்டாடைக்கிடாக நினையானாகிலென்றுமாம். (தன்னினைந்து நைவேற்கு) நாமவினைப்போலே யாகமாட்டோமே; நாமும் நினையாமைக் கொடுநெஞ்சுபடைக்கப் பெற்றிலோம். பெறவுடறி மாய்த்தவிரவுமாரிருக்கும் விஷயமாகிலிறே அதுஸந்யித்தால் யாத் திருந்தலாவது; இதரவிஸஜாநியமாரிக்கும் விஷயமாகையாலே அதுஸந்யித்தவர்க்காரம் நோவுபடுமத்தனாரிறே. (ஓர்நிதியாகொடிநெடு வேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ) தன்னையாசைப்பட்டு நைநெவென்னை மகரயினனோ நலிவான். அவஸ்யம்நாங்கள் நோவுபடுகை தவிரோமா கில், “சுருளக்கொடியொன்றுடையீர்” என்கிற தான் நோவுபடுத்த நோவுபட்டா லென்செய்யவேணும். ஜீயர்வார்த்தையை நினைப்பது,

ஸங்ஹார்யம் (உடைமையைவித்யாதி.) தானாகவே நினைக்க முறை, அது செய்யாமல் போனானாகிலென்று கீழ்நிலிச்செய்து, தானாகையாலென்றும் தானாகக்காகவென்றும் ஸங்ஹார்யம் விவக்ஷித்த, தாத்தாப்யமருளிச்செய்க்குரு ரார் (அவனுக்கித்யாதிவாத்தவ்யததாலே) ஸத்தையுண்டாடைக்காகநினைக்கவேணு மது செய்யாமற்போனானாகிலென்றும், ஸத்தையுண்டாடைக்காக நினையாதேயிரு ந்தானாகிலென்றும், மூன்றும் தாத்தாயத்தை யிரண்டுவிபமாக யோஜித்துக்கொள் வது. நினையாதவனை நாம் நினைப்பானென்னென்ன (நாயித்யாதி) மாட்டாமை க்கு ஹேதுவென்னென்ன (நாமுமித்யாதி) ஒரு நெஞ்சு - போர்சொல்லப்போகாத கலநெஞ்சு. நினைத்தால் நைவானென்னென்ன வருளிச்செய்க்குரார் (பெறவுமித்யாதி) வாக்யவ்யத்தாலே. விவ்ஹிணிக்ளைமதன்வலிசெய்யுமது லோகப்ரவரியுமாரி ருக்க, “மெலிவேனோ” என்று க்லேஸிக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்க்குரார் (தன்னியித்யாதி) யடிவா “வேள்வலிசெய்ய” என்னவமைந்தருக்க, “ஓர்நிதிய கொடி” என்றதற்குக் கருத்தாகவுமாம். ஜீயர்வார்த்தைப்படுவதெனில்வார்த்தை.

அஞ்சாம்பாட்டு. (வாளாயவித்யாதி) வாள்போன்ற கண்கள் துளிக்க, மீட்டிவானமுலைகள் பொன்பூக்க,

(வாளாயகண்பனிப்ப) அத்தலைபித்தலையானபடி. எதிர்த்தலையிலே காணக்கடவ கண்ணநீரிதே இவள்கண்ணிலே காண்கிறது !. பிறரைத் தோற்பிக்கக்கிடான பரிகரமுண்டாயிருக்கக்கிடர் நாளிப்படிபட்டது !. கையிலே ஆயுயமிருக்க முடிந்துகிடப்பாரைப்போலே, அவன் போகவொருப்பட்ட ஸமயத்திலே, “போகாதேகொள்” என்று கண்ணிலே விலங்கிட்டு அதுவவிக்கலாயிருக்க, லஜையாலே களிழ்த்திருந்து “கெட்டேன் !” என்கிறான். அப்போது அவனைக்கடாகதித்துவிட்டேனாகில் அவன்றான் தூதுவிடவிருக்கலாய்த்தே !. (வாளாயகண்பனிப்ப) ஓராளுமொருநோக்கும்நேரான கண்கள் படு மெனிவரவே !. புரியாய்வைத்து உகிர்முறிந்தேன் என்கிறான். திருத்தாயார் சொல்லுமாப்போலே சொன்னா தன்னைத்தானே; எல்லார்க்கு முள்ளது சொல்லலாயிருக்குமிதே. அவன்றான் “இதொருகண்ணமுகே !” என்று[மரு சொல்லக்கேட்டிருக்குமே !. அத்தலைக்குறுப்பான ஸ்வஸ்வருமும் பராய்யானுர்மதமாயிருக்குமிதே. (மென்முலைகள் பொன்னரும்ப) முலைக்கு காரியம் ஸ்வஹாவமாயிருக்கச்செய்தேயும், மென்முலை என்கிறது - விரஹஸஹமல்லாதபடியாலே, விரஹஸஹமல்லாத முலைகள் பயலைமபூக்க.

(வாளாயகண்பனிப்ப மென்முலைகள் பொன்னரும்ப) தன்னைக்கண்டுகொண்டிருக்க வமைந்திருக்கிறதுகாணு மிவள்தனக்கும். இவள்தனக்குமமையும், அவன்றனக்குமமையும். * ஸர்வஜேஹி : இதே. [ஆஹ்லாஹீதநேத்ராம்ஸூ :] ஹவஷ் ஹனுதுவ ஜநிதஹர்ஷ. பரகர்ஷத்தாலே குளிர்ந்த கண்ணநீருந்தாலுமாயிருக்கை. [புளரீக்கீத மாத்ரவாந்த்ரிஸரமும் பஞ்சுஸரமுமிட்டாப்போலே. [பரஹ்ணவிஷ்ட :]

வ்யாக்யாதாவினுடைய ஸ்ரீபாடு (அத்தலையித்தாடிவாக்யடிவடம்) தாதபர்யம் (பிறையித்தாடி. கண்ணுத ஆயுயமாகிற வழிபென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்தாடி). ஹர்ஷஹவமருளிச்செய்கிறார் (அப்போதித்தாடி). ஸர்வஜாயம் (ஓராளுமித்தாடி). “குஹையங்கண்ணி” “பனிநெடுங்கண்ணித்ததம்ப” என்று திருத்தாயார் சொன்னாப்போலே என்று வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (திருத்தாயாரித்தாடி). தாய்சொல்லிற்றதைத்தான் சொல்லாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லார்க்குமித்தாடி). தன்சண்ணமுகு தான்கண்டபடி யெங்கனையென்ன (அவன்றனித்தாடி). தான்கொல்லப்போமோ என்றதுக்குப்பரிஹாராகூம் (அத்தலைக்கித்தாடி).

“பனிப்ப” என்றும் “அரும்ப” என்றும் சொன்னத்தால் ஸலித்த அழகி னெல்லையிலத்தையருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்தாடி). ஹவஷ் ஹவபருடைய வடிவைத்தகண் வாங்கவொண்ணதருக்குமென்கைக்கு பரமான மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜையாடி). ஆஹ்லாஹீதநேத்ராம்ஸூ : - ஸிர்ஷக்க ளிரண்டு பார்வவத்திலும் விழுகையாலும் புளரீக்கீதமாத்ரவானுன்னென்று விவக்ஷித்து, டீலிவ்ஹாமருளிச்செய்கிறார் (தரிஸரமுமித்தாடி). முத்துத்தார்வடங்கள் குளிர்ந்தியால் மயிர்க்குச்சுண்டாகப் பண்ணுமென்று திருவுள்ளம்.

நாள்தோறு முன்னேநினைந்து நைகிறவெனக்கு.

உள்ளிடுமுண்டாயிருக்கை. [ஓர்ஷ்டவ்யஸ்ஸர்வஜேஹ்வி:] இப்படியிருப்பாரொருவனுள்ளுறால், அவனைக்காண்கையாய்த்து ஸரீரபரிஹ்ரஹம் பண்ணினவத்தால் ப்ரயோஜநம். [ஸஹ - ஓர்ஷ்டவ்ய:] இனி ஸஹஜர் ஸநத்துக்கொரு ஜேஸுவிஸேஷந்தேடிச் சொம்பொதிந்துகொண்டு அதுகாத்தப்பாணம் போகவேண்டா. அவனுக்குப்பொருளவையிப்பிரிய வேண்டா, பிரிகிறதூதான் பொருளுக்காகவே. “இம்முத்தையும் பொன்னையும்கொள்” என்று பாரித்துக்காட்டினுப்போலே யாய்த்து கண்ணீரும் உடம்பில்வைவரணயமுமிருக்கிறபடி; “ஒன் முத்தும் பைம்பொன்னுமீமந்தி” என்னக்கடவதிரு.

(நாணுளும்பியாடி) வரவுதாழ்க்கைக்கு உன்னை யொருநாள் நினைத்து மற்றொருநாள் மற்றொன்றை நினைக்கிறேனோ. (நாணுளும்) ஒருநாள் நோவுபட்டு ஒருநாள்ஸைத்திருக்கிறேனோ. (நின்னினினைந்து நைவேற்கு) என்னையன்றோ நியறியாதது, உம்மைநீரறியிரோ. “நம்மை ப்ரிநிந்தார்பரித்திருக்கமாட்டார்கள்” என்றிருக்கவேண்டாவோ, உன்னைக் கண்ணாடிப்புறந்திறுங்கண்டறியாயோ. (நின்னினினைந்து நைவேற்கு) அதுஸந்தியா மடியேற்குமவளோநான். “ஜேஹ்மே” என்கிற விது ஆற்றாமையிலே நிடக்கிறது.

மண்ணாஸந்தாளாளா) அபேகைநிலைநாதர் தலைமேலே வைத்திருவாட்கள் இப்பொன்பூத்தமுலைகளுக்கு அரிதாவதே!

வயவிக்ஷா - ப்ரணமபூண்டாப்போலே கண்ணீராய், இதுககுஹைத்தவான் ஹவயத்தொருமயம் உள்நுக்காஹ்ண மென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளிடித்தயாடி, வினைமேல் பிரிவெனும், பொருளமேல்பிரிவெனும் கலப்பிரியுங்கு; அதல்வினைமேல் பிரிவாவது - ப்ரணயிநியைஸ்டிப்போக வேணும்படி வேறொரு சார்பத்தைச்சுறித்துப்பிரிவை; பொருளமேல்பிரிவாவது - ப்ரணயிநியோட்டை - ப்ராமதாடிச் சூறுப்பாக ஓர்வயார்ஜநம்பண்ணப்போகை; அவற்றில் வினைமேல் பிரியிலை என்றமத்தைக் கீழருளிச்செய்தாராய், பொருளமேல் பிரியும்வரஸமதாவைநிலை யென்னுமத்தை உபபாடிக்கைக்காக, இரண்டியுமான பிரியு வரப்ரஸத்திலிலையெனக்ரு (அவனுக்கந்தியாடி) பொருளவையில-பொருள வினையென்று சொல்லப்படுமவையில.

“நாணுளும்” என்றத்தை “நினைந்து” என்றத்தோடுகூட்டி தாத்பர்யமருளிச்செய்து, “நைவேற்கு” என்றத்தோடுகூட்டி தாத்பர்யாஹ்ர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளித்தியாடி.) “நன்” என்றதக்குக்கருது (என்கையித்தியாடி.) “நைவேற்கு” என்று-நைகிறவெனக்கு என்றாய், மெக்கு என்கை வஹுவஹந்தால் தோற்றுகிற மௌரவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்தியாடி.) * யாஹ்நாஜஹ்நெளரவ மன்றோ, நீ “துணையாளாகாடியே” என்று ப்ராப்டிக்கிரூயேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜேஹித்தியாடி.)

“மண்” என்றபடி - லக்ஷணயா மறுவ்யரைச்சொல்லிற்குய், உட்கருத்தை யருளிச்செய்க்ரு (அபேகைநிலையித்தியாடி.)

† இரத்தவாக்யமடோஜநீயம.

(ஓர்மண்ணித்யாதி) ஓரடியாலே ஹுமியையவந்த திருவடிகளையுடையவனே. (வரையெடுத்ததோளாளா) *குடந்தையெங்கோவலனிதே. * குன்றமெடுத்தாரிரைகாத்தவனிதே.

(ஓர்மண்ணாளந்தாளாளா ஆரபேசுக்கத்தான் நீ அன்றெல்லார்தலைமேலும் திருவடிகளை வைத்தது !. ஆர்கண்ணில் கண்ணீரும் ஆரூடம்பிழை வைவரண்யமும் கண்டிதான் திருவடிகளைக்கொண்டிவந்து வைத்தது !. உன்னைப்பெறுதே விவரணமாயிருக்கிற இம்முலைமேலே திருவடிகளை வைத்தாலாகாதோ !.

(தன் குடந்தைநகராளா) அதுக்குப்பிற்பட்டாருமிறவாலைமக்கு வந்திருக்கிற தன்னேற்றந்தான் பெறலாகாதோ !. (தன் குடந்தைநகராளா) “ இன்ன மெல்லையெடுத்தாக்கொள்வாராறே ஹு முண்டோ ” என்று ஸ்ரீமஹாமானதிருக்குடந்தையிலேவந்து சாய்ந்தபடி.

(வரையெடுத்த தோளாளா) அங்ஙன் “பிற்பாடர்” என்கிற பெயருவன்மிக்கே, விசேஷித்து என்பருவத்திற்பெண்கோடி மிடைவாரையும் ரக்ஷித்தவன்னே !. (வரையெடுத்ததோளாளா) பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தாங்கித் து. ஆஸ்ரிதர்க்குப்பணிசெய்த தழும்பாயார்த்துத் திருமேனியுடைய க்கிடப்பது; “தழும்பிருந்த” இத்யாதி. “நம்மைச்சிலர் கட்டுணையாவதென், நாம் சிலர்க்குக் கட்டுணையாவதென். இதுவேனோ நாடார் [உடுகையாவதென்” என்ற, அத்தை மறைக்கப்படுகான் ; ஒருதழும்பாநிலன்றோ உன்னால் மறைக்கலாவது, உன்னுடம்படங்கலும் ஆஸ்ரிதர்க்காகக் காரியம்செய்தத்தால் வந்த தழும்பன்றோ என்கிறார் [தழும்பிருந்த சார்ங்கநான் தோய்ந்தவாமங்கை] அழகிய திருக்கையானது, *ஜயாகிணதர்க்காடமாய்க்கிடக்கும்; அழகிய திருக்கையானது. ஸ்ரீநாரம்மத்தைப்பிடிக்கையால்வந்ததழும்பைச்சுமந்தது; திருவடிகளானவை, ஸகடாஸூரிரிஸநம்பண்ணி அத்தால்வந்த தழும்பைச் சுமந்தது ; இனி, *விங்கோதவண்ணர்விரல் செய்ததென்னென்றால் பூங்கோதையாரித்யாதி) கிளர்த்தியையுடைத்தான ஓதம்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையரானவருடைய திருவிரலானது, பிராட்டிக்காகவிதே சிறுக்கனுக்கு விரோதியான ஹிரண்யநைபிளந்து பொகட்டது ; அப்படிப்பட்டவருக்கூட, வினைவதறியாதே “இதென்னாகப் புகுகிறதோ” என்று அஞ்சும்படி ஹிரண்யன் மார்வைப்பிளந்து பொகட்ட தழும்பிருந்த. உன்னையழித்து ஆஸ்ரிதர்க்காசப்பார்த்தநீ.

“ஓ” என்ற விஷாடத்தின்படியை விவரிக்கிறார் (ஆர்த்யாதி).

உட்கருத்தையருளிச்செய்த, கீழ்ப்படித்தோட்டை ஸமஸிவ்மஹாரதாத் பர்யக்யநஸூர்வசம் ஸஸ்வார்யமருளிச்செய்கிறார் (இன்னம்த்யாதி).

வரையெடுத்தமை தோளாலே யாயிருக்க, “தோளாளா” என்று விசேஷிக்கையால், திருமேனியெல்லாம் ஆஸ்ரிதர்க்காகச் செய்தசெயலில் தழும்பேறினமை தோற்றமையாலே விசேஷித்தாளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி.) எடுத்தபாசுரத்துக்குவயாச்யாரம் பண்ணுவதாகக் கீழ்ப்பாட்டோடு ஸம்மிகாட்டுகிறார் (நம்மையித்யாதி.)

மூ.—தாராயதண்டுளவ வண்டுமுதவரைமார்பன்

போராணைகொம்பொசித்த புட்பாகனென்னம்மான்

தேராரும்நெடுவீதித்திருவாலிகராரும்

காராயனென்னுடைய கனவனையும்கவர்வானே.

கூ.

ப - ரை.— வண்டு - வண்டிகளானவை, தாராய - மாலிகையாகிய, தன்னுள
பம் - திருத்தறாயிலுள்ள, தேனும் சுண்ணமும் வாஸநையுங் கொண்டு, உழுத -
சேருக்கின, வரைமார்பன்-அகன்றதிருமார்பையுடையனாய், போர்ஜனை - யுத்தோ
ந்முசுமான சுவலயாபிடத்தின், கொம்புபூசித்த - தந்தத்தையுழித்தவனாய், புன்பா
கன - பெரியதிருவாகியை வாஹமமாக உடையனாய், என்அம்மான் - எனக்கு ஸ்வா
மியானவனாய், தெர்ஆரும் - ரதநிலையையுடைத்தாய், நெடு - தனக்கும் தன்பரிகர
த்துக்கு பிணைந்திருந்தருளப்போதமான, வீதி - திருவீதியையுடைய, திருவாலி
நகர்புறம்-திருவாலிகரத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுதற்பவனாய், காராயன் -சீரம
ஹாமன திருமேனியையுடைய ஸ்ரீகர்ஷ்ணனுமான ஸர்வேஸ்வரன், என்னுடைய-
தன்னையே நினைந்து ஸையும்படியையுடைய, கனவனையும் - கையிலிட்டபொன்வனை
களையும், கவர்வானே - அபஹியாகிப்பனே ! என்று தன்னிலே தான் நொந்து
படுகிறான். ... .. (கூ)

(என்றனக்கித்யாடி) உன்னையன்றித் துணையில்லா வெனக்குத் துணை
யாகாயே. ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு. (தாராயவித்யாடி) துளவத்தாரில் தா தும்சுண்ண
ரம் தேனாலே சேராய் வண்டிகள்புக்கு உழக்கியுழுத வரைமார்பன்.

(என்றனக்கோர் துணையாளாயே) அந்நொய்யமோவர்பயவிரியைப்
பொகட்டு,என்னுற்றாமைமேலே பாதியைச்சுமக்கவல்லையே !. (துணை
யாளனாகாயே) என்றது - ஆகவேனுமென்றபடி. ... ௫.

ஆறும்பாட்டு. — (தாராயவித்யாடி, வரைமார்பன்) தனக்கஸாயா
ரணமான திருத்தறாய்மாலையானது மடவெள்ளமிட்டுச் சேராயாய்
த்துத் திருமார்விருப்பது, திருமார்வில்சாத்தின திருத்தறாய்மலை
யில் தேனும் சுண்ணமும் பரிமளமும் புறப்பட்டுத் திருமார்வடங்க
லும் வண்டலிட்டு வண்டிகளுழுது சேறுசெய்து கிடக்குமாய்த்து.
இனி இவள் பொன்னரும்பின முலைகளைக் கொண்டுவந்து நடுகைக்கு
நல்லவளவாய்த்து ; இளமுலைகளைக் கொண்டுபோய் நடுமத்தனை.

அந்நொய்ய - அந்நொய்ப்பமான, தன்னோயைப்பார்த்தால் மலை ஸஞ்ஞம மென்
னலாமென்று கருத்து. பாதியென்றது - “துணை” என்றத்தைப்பற்ற. ... ௫.

ஆறும்பாட்டு.— (தாரித்யாடி.) கிழ்ப்பாட்டில் - “துணையாளனாகாயே” என்று
முன்னிலையாகச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், அதுஉருவுவெளிப்பாடு மாத்ரமாகை
யாலே கைவனைகழலக்கண்டபடியாலே, முன்னிருந்தவன்கழறிக்கொண்டு மறை
ந்தானென்று தன்னிலே தான்நொந்து படுகிறுளென்று ஸந்தி.

“ தன்னுளவண்டு” என்னவமைந்திருக்க, “தாராய” என்றத்தாலே - “மது
விரிதுழாய்முடி” என்றுநிருபகமாயிருக்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாடி.)
சேரகைக்கு மணவேண்டாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (திருமார்வில்த்யாடி.)

(போராணையித்யாடி) யுய்யோர்மூவமான குவலயாபீலத்தின் கொம்பை முறித்த மருவாஹுநன், என்ஸ்வாமி. (தேராருமித்யாடி) தேரும் பரிகரமும்வரும்போது நெருக்குப்படாமல் வரலாம்படியான பெரிய திரு வீதியையுடைய திருவாலிங்கரை ஆளும் பெரிய கீஷணன்[டு] என்னுடைய பொன்வளையும் கொள்வானே. கனம் - பொன். கூ. ஆசையில்லாதாரே வேணும்போலேகாணும் மார்க்கு; எப்போது மொக்க அணைக்கலாம்படியாய்த்து அம்மார்விருப்பது.

(போராணைகொம்பொசித்த) யுய்யோர்மூவமான குவலயாபீலத்தின் கொம்பை அநாயாஸே முறித்தவன் வருமிடத்தில் வழியில் ப்ரதிஸந்தகந்தானுண்டோ. (புட்பாகன்) பெரியதிருவடியை வாஹ நமாகவுடையவன். விரோபிரஸந் ஸ்வலாவனுமாய், தான் வரும் போதே ஁ருரத்திலேகண்டு விடாய்தீரலாம்படியான பரிகரத்தை யுடையவன். (என்னம்மான்) ஁ோளேந்தீரவலி஁ஹனிவிருப்பைக் காட்டியாய்த்து இவ்ளே அநயார்஁ஹயாக்கிற்று.

(தேராருமநெவீதி) தனக்கும் தன் பரிகரத்துக்கும் இணைந்து வருகைக்குவேண்டும் பரப்புப்போருமாய்த்துத் திருவீதி. * தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளோடே வரலாமாய்த்து. (காராயன்) ப்ரம஁ரமான வடிவைக்காட்டி ப஁லகூழ்குடியிற் பெண்கள் வளே கவர்ந்தவன், என் கையில் வளே பெருவிழில் உண்டதுருக்காட்டானாயிராநின்றான். ஁மகாலத்தில் ப்ரவாதார் வளையும் கொள்ளவேணுமோ. இவனுக்கு ஁ரு ராக வளேகொண்டதுவும் உண்டதுருக்காட்டுகிறதில்லேகாணும் இவள் கையில் வளே ஁ேஷிக்கில் !. ... .. கூ.

இளமுலேமத்தனையானால் நடலாகாதோ, “வளே கவர்வானே” என்று ஁ோவு பட விடுவானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆசையித்யாடி); இதுவாபு. ஆசையுடையனானாலாகாதோ, ஆசையில்லாதாரேவேணுமோ என்று பிவந்; யடிவா, ஁ரஸலேஷிக்கவேணு மென்னுமாய்சையில்லாதவண்டேயாகவே஁ஹமோ என்றும் பிவநியாகவுமாம்.

“புட்பாகன்” என்றப஁ஸம஁வ்யா஁ரதாத்தர்யம் (஁ோளேந்தீரேத்த்யாடி); ப்ரீஸத்தரு஁ஜயன் என்றப்போலே, ஁ோளேந்தீரவலி஁ஹனென்று - நம்பெருமாளானைக்குத் திருமாம். “ம஁ஜேம஁தாயானும்” என்று-அமோப்யாஜநக்களே யீடுபடுத்தி஁ப்போலே, கோயில் பெருமானும் அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரை யீடுபடுத்தவர்; அப்படியே இவரும் பெரியதிருவடிமேலிருப்பிலிபட்டானென்றுகருத்து.

“ஆயன்” என்றப஁த்தைக் கடா஁வித்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாடி.) “வளையும்” என்ற உகாரதாத்தர்யம் (஁மகாலத்திலித்யாடி.) வ்யாத்தாதாவிநிபாடி (இவனுக்கித்யாடி.) ... .. கூ.

ஏழாம்பாட்டு.—(கொண்டித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிலே “கனவளையும் கவர்வானே” என்று தன்னிலேநொந்தவாரே, கழறிக்கொண்டுபோனவளையைக் குறுக்கிக்கொண்டு முன்னேதோற்ற, அவனைப்பார்த்து, என் வளைக்கு நான் கடவளஸ்ஸே஁ என்று பறிக்கத்துடங்குகிறுளென்று ஁ம்஁தி.

மு.—கொண்டரவத்திரையுலவுகுரைகடல்மேல்குலவரைபோல்
பண்டரவினணைக்கிடந்து பாரளந்தபண்பாளா
வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ்வயலாலிமைந்தா என்
கண்டியில் நீகொண்டாய்க்கென்கனவளையுங்கடவேனோ. எ.

ப - ரை.—பண்டு - மஹாபலிமுதலானவர்களால் இப்பூமிக்கு அனர்த்தமுண்டாவதற்கு முன்னே, அரவந்திரைஉலவு - கோவத்தையும் அலைகளையுமுடைய, குரைகடல்மேல் - பரந்தகிருப்பாற்கடலில், அரவினணை-திருவந்தாழ்வான்மேலே, குலவரைபோல்-ஒர்பெரியபரவதம் சாயந்திருந்தாப்போல், கொண்டுகிடந்து-இத்தேசம் ஆபுந்தரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தஸ்தலமென்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டி கண்வளர்ந்தருளி, பின்பு அம்மஹாபலியால் அனர்த்தம் விளைந்தவாறே, பாரளந்த பண்பாளா - பூமியை அளந்து அவனுண்டவுலகைபீட்டு இத்திரனுக்குக்கொடுத்த நீர்மையையுடையவனே, வண்டு அமரும் வளர்பொழில்சூழ் - வண்டுகள்படிந்து ஒங்கினமரச்சோலைசூழ்ந்த, வயல் - கழனியையுடைய, ஆலி-திருவாலியிலிருக்கிற, மைந்தா - புவாவானவனே, என்கண்னயில் - என்னுக்கத்தை, நீகொண்டாய்க்கு-முற்றுமபஹரித்தவுனக்கு, என்கனவளையும்-என்கையிலுள்ளபொன்வளையும், கடவேனோ - இழக்கக்கடவேனோ! என்று அவன்விரும்பப் புக்கவாறே என்னதென்று ஒருசிலை தானும்பற்றுகிறான். ... .. (எ)

ஏழாம்பாட்டு. (கொண்டரவித்யாடி) ஆரவாரித்துக்கொண்டி திரைகள் ஸஞ்ஜிக்கிற பரந்த கடல். குரை-பரப்பு. (குலவரையித்[உ]ய யாடி) பெரியவரைபோலேயிருக்கிற திருவந்தாழ்வான்மேலே பண்டு கண்வளர்ந்து ஊடுமியைபளந்த ஸ்வலாவத்தையுடையவனே. (வண்டித்யாடி) வண்டுகளாலே மொய்த்து வளரப்பட்டபொழிலாலே சூழப்பட்ட வயலாலிமைந்தா !,

ஏழாம்பாட்டு.— (கொண்டி) ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்காய் ஆர்த்த நுடைய கூக்குரல் கேட்கும் ஷேஸமிதுவென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டி. இவ்விடம் ஆபுந்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு ஏகாந்தமான ஸ்பலமென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டி. ஆரவாரத்தையுடைத்தாய்-வோஷியாரிப்பதாய், திரைகளானவை ஸஞ்ஜியாரிப்பதாய், பரப்பையுடைத்தான நிருப்பாற்கடலிலே ஒருகுலமிரிசாயந்தாப்போலே யாய் துத்து திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருநிற்படி. குரையென்று - பரப்புக்குப்பேர். அக்கடல் பாழீரும்படி ஒருகுலமிரிசாயந்தாப்போலே. (பண்டு)மஹாபலிபோல்வாரால் ஊடுமிநோவுபடுவதற்கு முன்பாய்த்து அப்படுக்கையில் கண்ணுறங்குவது. (பாரளந்த பண்பாளா) படுக்கையை விட்டுவந்து இத்தையடைய அளந்து கொண்டானாய்த்து. ஆக, மஹாபலியாலே அபஹ்ரிதமான ஊடுமியைமீட்டு இந்ந்ரனுக்குக்கொடுத்த நீர்மையையுடையவனே.

(வண்டமருமித்யாடி) அந்நீர்மைக்குப் பிற்பாடரானுருமிழுவாமைக்காகவாய்த்துத் திருவாலியிலே வந்துநிற்கிறது. பரிமளம்படிந்தாப்போலேவண்டுகள்படிந்து மயபாநம்பண்ணுநின்றுள்ளஒங்கினபொழிலாலே சூழப்பட்டவயலையுடைத்தான திருவாலியிலே நிற்கிறவனே.

வ்வரணம் (இவ்விடமித்யாடி). “அரவம்” என்றதின்மயம் (ஆரவாரத்தையென்று.)

மு.—குயிலாலும் வளர்பொழில்குமுத்தன்குடந்தைக்குடமாடி!
துயிலாத கண்ணினையேன் நின்னினந்து துயர்வேவே;
முயலாலு மிளமதிக்கேவலையிழந்தேற்கிதுருடுவே
வயலாலிமணவாளா கொள்வாயோமணிநிறமே.

.அ.

ப - ரா.—குயில ஆலும் - மதுவுண்டு களித்துக் குயிலகள் ஆலாநின்றன்ன, வளர்பொழில் குமு - ஓங்கின சோலைகூழ்ந்த, தன்குடந்தை - குவிர்ந்த திருக்குடந்தையில்வர்த்தியாநிற்கிற, குடமாடி - குடக்கூத்தாடினவனே, துயிலாத - உறக்கம் கொள்ளாத, கண்ணினையேன் - கண்ணையுடைய அடியேன், நின்நினந்து - உன்னை யே நினைத்துக்கொண்டு, துயர்வேவே - துச்சிக்கக்கடவேவே? முயலாலும் இளமதிக்கே - தன்னுடம்பில் துள்ளுகிறமுயலைப்போக்கமாட்டாமலும் பருவம் நீரம் பாமலுமிருக்கும் சந்தரளக்கே, வலையிழந்தேற்கு - வலையையிழந்தவையேறுத்து, வயலாலிமணவாளா - கழனிசூழ்ந்ததிருவாலியிலுள்ள ஸ்வாமியே, துறடுவே - இப்பாதகவர்க்கத்தின்றியே, நீயும்வந்து, மணிநிறமேகொள்வாயோ - அழகியநிறத்தையும் கைக்கொண்டு தன்பத்தைப்பண்ணுவாயோ! என்கிறார். (அ)

என்சென்றியிலைக் கொண்டவுனக்கு என்பொன்வனையும் கடவேவே. எ.

திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஸ்ரீவாமரஸ்யவதரித்து ஊமூமினாயகப்படுத்திக்கொண்டாப்போலேயாய்த்து திருவாலியிலேவந்துநின்ற தன்யெளவந்தைக்காட்டி யிவரையசப்பித்தினபடி. (என்சென்றியில் நீகொண்டாய்க்கு) திருவாலியிலே உஷேசயவந்து ஸாலஹுமாய்த்தென்றவாறே, கண்ணுறக்கம் குடிபோய்த்தாய்த்து. (என்னவனையும்கடவேவே) என்னுடம்பிலுள்ளது வேனுமாய்கொள்ளுந்நாயும், நான் பொன்னிட்டுக் கொண்டவையிலென்ன ப்ராப்தியுண்டு. அவனும் பொன்கொடுத்திறே கொண்டு போகிறது. இவனுக்கும் இவனுடம்பிலுள்ளது கொள்ளும்போது இவள் (க) மேலெழுந்ததுவேண்டாகானும், ஸ்வாஹிகமானத்தோடு ஓளபார்க்கமானத்தோடு வாசியின்றிக்கே, என்னதென்னுமித்தனையோந்கொண்கக்கு வேண்டிவது. அவனித்தை விரும்பப்படுக்கவாறே, என்னது என்று ஒருதலைதானும் பற்றுகிறார். ... .. எ.

உடம்பிலுள்ளது - நித்திரை, கடவளல்லேவே எனது சாம்பலார்மம் விவகதிந்ருமி தருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாடி.) ஸ்ரீயந்மான பொன்னிட்டுக்கொண்டவனையே அவன் கொள்ளக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுமித்யாடி.) பொன்கொடுத்து - வைவரன்யத்தைக்கொடுத்து, ஆகில், இவளினையே வேண்டாவோவென்ன (இவனுக்குமித்யாடி;) ப்ராப்தனாகையால் அவன் பொன்னிட்டே அவன் கைவனையேக்கொண்டானென்று கருத்து, அவனப்படி கைக்கொண்டால் இவன் என்னது என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாடி.) எ.

(க) மேலெழுந்ததுகை - ஸம்மதிக்கையென்றபடி, “மேலெழுந்தது வேண்டாகானும்” என்று சில வ்யாச்யார ஸ்ரீகோஸுக்களில்பாடம்; அதுக்கூடாணமாக, “மேலெழுந்த வனையேக் கொள்ளவேண்டிவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்குமித்யாடி) வாக்யடிவயத்தாலே, மேலெழுந்தது வேண்டாகானுமென்றது- ஸாமாந்யமானதாகாது, சர்வஸ்யமானவனையாடிவேனுமென்றபடி” என்று அரும்பதார்த்தம்.

எட்டாம்பாட்டு. (குயிலாலுமித்யாதி) குயில்களானவை சோலை யில் மலங்களைஊஜித்து ஆவிக்கிற வளர்பொழிலாலே சூழப்பட்ட பூமஹரமான திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற குடக்கூத் தனே. (குயிலாதவித்யாதி) கண்ணுறக்கமற்று உன்னையாசைப்பட்டு ஈகன்க்கக்கடவேனோ.

எட்டாம்பாட்டு.— (குயிலாலுமித்யாதி) அவ்வூரில்குயில்கள் ஸஸரித்தாமந்தீபத்தம் பண்ணிறிற்சூழாய்த்து. அவ்வூரில் குயில்களா னவைமலபாநம்பண்ணிக் களித்தாலியாநிற்சூழாய்த்து ; இவ்வூரில் குயிலாலொன்றுமிதே உருவிக்கிடக்கிறது, இடைப்பெண்களடைய க்கானலாம்படி மன்றிலே குடக்கூத்தாடி தன்னழகை ஸர்வஸ்வஹா நம்பண்ணினவன் பிற்பாடரிழுவாமைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸுலலிபுனா னென்றவாறே, கண்ணுறக்கம் குடிபோய்த்தாய்த்து. அவன் பரத்யாலாந்ருனென்றவாறே உறக்கம்குடிபோய்த்தாய்த் திவனாக்து, உறங்காமைக்கு + இரண்டுலக்ஷணங்களைப்போலேயாய்த் துக் கண்டவிரண்டும், இளையபெருமாள்பிறந்த முஹூர்த்தத்திலேயா ய்த்து இவன்சுந்தரனும் பிறந்தது. “ஐவெறா” என்று ஒருநாளாக விட வேண்டாவாய்த்து, ஆனாரக்ஷிஷ்டயமுறங்காதபடி பண்ணவேணுமோ. இக்கண்ணுக்கிலக்காகா விட்டால்ஈட்கண்ணுக்கிலக்காகவேணுமோ. “நெடுச்செவ்வழுட்கண்” என்னக்கடவதிதே. அணைக்கவொட்டா விட்டால் அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ. (துயர் வேனோ) மறந்துநிறைத்தாலோ நாங்கள்.

எட்டாம்பாட்டு.— (குயிலித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் “என்கனவனையும் கட வேனோ” என்று தானொருதலைபற்றிமன்றாநிற்சூழாநிலே உறக்கரோடியமாக, அவனியருக்கு உறக்கமுறாய்லவே கைவனையுழையிழைப்பவனவிலும் அவனைக் கொண்டுபோகாதே முன்னிலையாய்த் தோற்றிநின்றபடியைக்கண்டு நற்றிழைக்கிற வனாய்மாய், அவனைப்பார்த்து நீநிறக்கேடாக்கிக்கொள்வாயோ என்று சொல்லுகிற குளென்று ஸ்வரூபம்.

அவ்வூரில் - திருக்குடந்தையிலென்றபடி, ஹேதுகயநீர்வகம் விவரிக்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி.) உட்கருந்து (இவ்வூரிலித்யாதி.) துயிலாதநான் என்னவமைந் திருக்கவும், கண்ணினைகருயிலாததென்று விபேஷித்து, அதுக்குஈஷ்டிஷ்டான தாந்பர்யமுருளிச்செய்கிறார் (உறங்காமைக்கித்யாதி.) காண்கையிலாசை கண்களு க்கு ஸ்வாதநீர்மேன பிறத்தென்று கருத்து. இளையபெருமாள் பிறந்தமுஹூர்த் தத்தலே பிறத்தனவானில், பிறந்தநாள்துடங்கி உறங்காதவரன்றிக்கே காட்டுக்கெ முத்தருளினபாநன்றோ கிஷ்டையின்றிக்கே யிருந்ததென்ன; ஆம், இங்குவிசேஷமு ண்டென்று விபேஷத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஐவாவித்யாதி.) “நினைந்து” என்ற படித்துக்குத்தாத்பர்யம் (ஆனாரேத்யாதிவாய்வதுஷ்டயமும்.) பிழைத்தாலோ- பிழைத்தாலாநோவென்றபடி.

தகனாரப்போலேயாய்த்து” என்று சில ஸ்ரீகாசங்கள்.

மூ.—நிலையாளரின்வணங்கு வேண்டாயேயாகிலு மென்
முலையாளவொருநாளுன்னகலத்தாலாளாயே
சிலையாள மரமெய்ததிறலாளா திருமெய்ய
மலையாள நீயாளவளையாளமாட்டோமே. சு.

ப - ரை.—சிலையுள்ள - ஸ்ரீகோதண்டக்கையனே, மரமெய்ததிறல் ஆளா - மரா
மரம் வேரோடுவிழக் கணைவிடவல்லவனே, திருமெய்யமலையுள்ள - திருமெய்யத்தல்
கண்வளருமவனே, நிலையாளரின்வணங்கு-நான் அந்நயப்பரையோஜனையா யுன்னையு
ரயிக்க, வேண்டாயேயுயிலும்-வேண்டேனென்றிருந்தாயேயாகிலும், என்முலையாள-
என்முலையாளாட்செய்யும்படி, ஒருநாள்-ஒருநாளாகிலும், உன்அகலத்தால் ஆளாய்-
உன் அகன்றமார்பா லணைத்து என்னையிர்வஹிக்கவேணும்; நீயுள - நீபரிக்காஹித்த
பின், வளையாளமாட்டோமே - வளையாளையிர்வஹிக்கசூக்திதேடமாட்டோமே. (க)

(முயலாலுமித்யாடி) முசலகவாயிருக்கிற இளம்பிறைக்கு வளையிழ
ந்திருக்க மதிக்கேடனாயிற் றே யிவள்வளையைவாங்கிற்று. (இதனடுவே)
இவ்வாயகவர்மத்தின் நடுவே. (வயலாலிமணவாளா) ஆயிழ்மநபுரி
யிலே நீவந்திருக்கிறது என்னுடைய அழகிய நிறத்தைக் கொள்
கைக்கோ. ... .. அ.

(முயலாலுமித்யாடி) நீ கைதொடனாய் நலியவேண்டும்படியோ
என் னுடையிருக்கிறபடி !. தன்கதைகழுவவும் மாட்டாதே தன்குறை
பரிஹரிக்கவும்மாட்டாத உந்த்ரனுக்கு வளையிழந்தன்றோ நானிருக்
கிறது. தன்னுடம்பிலே துள்ளுகிற முயலைப்போக்கவும் மாட்டாதே,
பருவம்நிரம்பாதே யிருக்கிறவனுக்கு வளையிழந்தேற்று. (இதனடுவே
யித்யாடி) விவகுதியையிட்டு நலிகையன்றிக்கே, நீரும்துசியேறப்புக்
கிரோ ; —போரிலே ட்வந்த்வயுய்யம்பண்ணுநிற்கச்செய்தே நடுவே
வந்து பொருவாரைப்போலே. விடுநகரும் சம்மட்டியுமிட்டு நலியா
நிற்க “அதுபோராது” என்று உடையவன் தானே நலியுமாப்போலே,
விவகுதியையிட்டு நலிகைதவிரந்து நீதானே கைதொடனாய் நலியப்
பார்த்தாயோ. (கொள்வாயோ மணியிறமே) அவன் கூடவிறுந்த
போது, “இதொருநிறமே !” என்று வாய்புலத்தக்கேட்டிருக்குமே;
அல்லது, தன்வடிவைத் தானே ஸ்ரீலாவிக்கிருளன்றே. ... அ.

“இளமதிக்கே” என்கிற அவயாரணதாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாடி.)
கைதொடனாய் - ஸஹாயமாய். * மதிக்கு விசேஷணமிட்டத்தால் ஹலித்தவர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாடி.) வாக்யார்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடம்பிலே
யித்யாடி.) முயலை - ஸஸத்தை. விவகுதி என்றது-உந்த்ரணை. கீழ்வாக்யவிவரணம்
(போரிலேயித்யாடி.) விடுநகம் - விரல்கிட்டி. ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (நிலையித்யாதி) ஆத்மஜனமாக உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம்பண்ணவாய்த்து இத்தை வகுத்தது; அது திருவுள்ளத்தாலே வேண்டா என்றிருந்தாயாகிலும், (என்முலையாளவித்யாதி) என்முலையானது ஆட்செய்ய,

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (நிலையாளாவித்யாதி) ஸத்தையுள்ளதையுமவன்றிருவடிகளிலே வணங்கி வர்த்திக்குமதுவேயாய்த்து ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தசெயலாவது. (நின்னித்யாதி) அதப்படியேயானாலும், “இவனுமிப்பேற்றைப்பெறுவான்” என்று அவன் நினைக்கிறதே அது ஸ்வீகரிக்கப்பட்டது. (நிலையாளர் நின்வணங்கி வேண்டாயேயாகிலும்) கிடைக்கில் பெறவேண்டியிருப்பது இதுகாணும். கடக்கநின்று ஒரு ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டுபோகையன்றிக்கே, கிட்டநின்று அவன்றிருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம்பண்ணவாய்த்து ஆசைப்படுவது. ஸ்ராவணமணர் பிச்சேறியாலும் ஒத்துச்சொல்லுமாப்போலே, தலைமகளான ஸமாதத்திலும் சேஷத்தவாறுநூப வ்ஜீத்தியையே யாசைப்படுகிறுளிறே. (நிலையாளர் நின்வணங்கி) என்றத்தாலே - ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணிற்று; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே - ப்ராபகநிஷ்கர்ஷம் பண்ணிற்று. அவன்வேண்டியிராதவன்று இப்பேறு கிடையாகிறே. இது நமக்கு உபேக்ஷாவிஷயம் - வேம்பென்றிருந்தாயேயாகிலும். (என்முலையாளர்) நான் ஸத்தைகொண்டு நிர்வணத்தேனும்படியாக.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (நிலையாளாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - “கொள்வாயோ மணித்தமே” என்னச்செய்தேயும், அவனவளுக்கு முன்னிலையாய்த் தோற்றின மாத்ரமாகையாலே ஒருபடியேதோற்றிக்கொண்டு நிற்க, அது முன்னிலையாகத் தோற்றின மாத்ரமென்றதிராதே, அவன்நானே தன்னை வேண்டாதிருக்கிறானாக் கொண்டு தான் திருமுலைத்தடங்கள் அணைக்கையிலே கணிசிக்க, செய்வதறியாதே அவனைக்கலவியிருக்கிறு என்று ஸந்தி.

நிலையின்ற ஆளாய்க்கொண்டு நின்னைவணங்கி நித்யகைங்கர்யம்பண்ண உனக்குவேண்டா விட்டாலும் என்று ஸ்வரூபமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸத்தையித்யாதி) கைங்கர்யத்தைவேண்டும்வர தாமாயிருக்க, அவனை “வேண்டாயேயாகிலும்” என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவித்யாதி.) “ஆகிலும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கிடைக்கிலித்யாதி) நிலையாளர் வணங்குகையே பரமபுருஷார்யம், அது கிடையாமையால் “அகலத்தால் - ஒருநாள் - ஆளாய்” என்கிறுனென்று கருத்த. விவரணம் (கடக்கவித்யாதி) ஒருப்ரயோஜநமென்று ஸ்வரூபமான காஷாயித்க ஸுஸ்லேஷமென்றபடி. நாயிகையாயிருக்குமவளுக்கு ஸுஸ்லேஷத்தை ப்ராப்யிக்கையே புருஷார்யமாயித்தனைபோக்கி, சேஷவ்ஜீத்தியையபேக்ஷிக்கக்கூடாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ராவணமணரித்யாதி.) ப்ராஸங்கமாக ப்ரமேயஸிகைசெய்தருளி, வேண்டாயாகிலும் என்னுதே “வேண்டாயே” என்கிற ஏவகாரத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதநமக்கித்யாதி.) வேம்பென்றது - தாத்பர்யானுரம். அதாவது - த்யாஜ்யமென்றபடி.

† “வேண்டாயேயாகிலும்” என்று சில ஸ்ரீகோசங்கள்.

இருசு பெரியதிருமொழி. — மூன்றும்பத்து, ஆறாந்திருமொழி,

உன்திருமார்விலே அவற்றை யடிமைகொள்ளாயாகில். (சிலையாளா)
ஸ்ரீஸாங்குத்தையடக்கி யானுகிறவனே. (மரமித்யாடி) மராமரம்
ஏழையுமெய்த பெருமிடுக்கனே.

“கொங்கைகிளர்ந்து குமைத்து” என்று-கூடாமகாலத்தில் பரஜைகள்
“சோறு, சோறு” என்று அலைக்குமாப்போலே, இம்முலைகளுக்காற்ற
மாட்டாதே நோவுபடுமது தவிர்த்து என்னுடைய ஸ்தீர்த்வங்கொண்டு
நிர்வஹித்தேனும்படி. (என்முலையாள) மத்தஜைத்தைக்காட்டி யாள்
வாரைப்போலே என்முலையை நான் நிர்வஹிக்கைக்காக. நமக்கபே
கைபின்பறிக்கே யிருக்கச்செய்தே உன்பரயோஜகத்துக்காக நம்மை
யிப்படிசெய்யச்சொன்னலதுசெய்யப்போமோவென்ன (ஒருநாள்) நித்
யமாய்வருமதுதவிருகிறது; ஒருநாள் பிறருகந்தவகைகளிலே பரிமாறி
னாலாகாதோ. (ஒருநாள்) பலநாள்வேணுமென்றிருக்கவேண்டா, ஒருநா
ளாகிலுமமையும். அவ்வொருநாள் என்றெஞ்சிலிலையாகில் செய்ய
ப்போமோ வென்ன (உன்னகலத்தாலாளாயே) உன்றெஞ்சை நியுகந்
தார்பக்கலிலேவைத்து உடம்பைக்கொண்டணையவமையும்.

நெஞ்சை நினைத்தார்க்குவைப்பது, வேறுமார்வாலென்கிறவனா
வது, இப்படிதான் செய்யவேண்டுகிறதென், வேண்டியிராதவிஷயத்
திலே யொருநாள்தான் செய்யவேண்டுகிற தென்னென்ன (சிலையாளா)
என் ஆர்த்தவிரிகேளாமைக்காக. “கூத்திரியாரியதே” என்கிறபடி
படியே - ஆர்த்தவிரிகேளாமைக்கன்றோ நிர்விற்பிடித்தபடிபாண்டி
க்கிறது. நாம் விற்கொண்டெங்கே காரியங்கொள்ளக்கூண்டு விராக்கிற
தென்ன (மரமெய்த்திறலாளா) உன்னேவிசுவலியாதார்க்கும் மழு
வேந்திக்காரியம் செய்யுமவன்னே; உன்னை ஆழாயித்த மஹாராஜ
ரார்த்தி போக்குகைக்காக மராமரங்கையெய்து மழுவேந்திக்கொடுத்த
திலையோ.

சீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கொங்கையித்யாடி.) மேலுக்கவதாரிகை
(நமக்கித்யாடி.)

(உபேகூலவிஷயம்) என்றத்தைப்பற்ற - “ஒருநாள்” என்றதுக்ஷத்தாற்பர்ய
மருளிச்செய்து, (வேம்பு) என்ற தாற்பர்யாது-ணமாக, “ஒருநாள்” என்றதுக்கு-
உத்திபரத்யுத்திருபேண வருளிச்செய்கிறார் (வேண்டியித்யாடி.) வேண்டியிராத
விஷயத்தில் - வேம்பான விஷயத்தில், ஒருநாள்தானென்றது - ஒருநாளாகிலு
மென்றபடி.

ஒருநாளாகிலுமமையு மென்றது - உனக்கு வேம்பானாலும் வேப்பங்குடிநீர்
போலே ஸ்வீகரிக்கலாமென்றபடி. இத்தால் - உனக்குக்கையம், எனக்கு இனித்
தானத்தைச்செய்யவேணுமென்று பரார்த்திக்கிறுளென்றதாய்த்து, பராரயமாக
வாகிலும் செய்யவேணும் என்னும் நினைவுவேண்டாவோ என்னும் ஸங்கையையது
வடித்தி, “அகலத்தால்” என்றதுக்குத் தாற்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வொரு
நாளித்யாடி.)

அதுவாடிபூர்வகம் மேலுக்கவதாரிகை (நெஞ்சையித்யாடி.) சீழ்ப்பண்ணின
ப்ரஹ்மத்துக்குத்தரம் (ஆர்த்தவிரிகேளாமைக்காவென்றது.) இவ்வாயம் இந்த
படித்தில் ஹலிக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கூத்திரியாரித்யாடி.)

(திருமெய்யமலையாளர்) திருமெய்யத்தில் நீசாயந்தருளிற்று எங்களுடைய ரக்ஷணரீதியாகவன்றோ. அம்மங்கியம்மாளுடைய உரமடிஸையிலே, நஞ்ஜீயரதியவெழுந்தருளினவர், அவர்ப்புகிற க்லேஸத்தைக்கண்டு, “இங்குத்தை ஆசார்யஸேவைவும் ஹவத்-மாணங்களோடே போது போக்கினபடிமெல்லாங்கிடக்க, அல்லாதாரைப்போலே இப்படிபடவேண்டிவதே!” என்ன; “‘நியாளவனையாளமாட்டோமே’ என்றன்றோ-ஹவத்பரிமீரஹமானல் க்லேஸப்பட்டே போரித்தனைகாணும்” என்றார்.

பின்னை நீரும் அவ்வவதாரத்திலே வந்துதவிறிலீரேயென்ன (திருமெய்யமலையாளர்) அவ்விழவு தீர்க்கைக்காகவன்றோ திருமெய்யத்திலே வந்து சாயந்தருளிற்று. இருந்தபடியால் உன்பரிமீரஹமாகையும் கையில்வனோ தொங்குகையு மென்றொரு பொருளுண்டோ. இப்போது தன்னற்றமையாலே யொன்றைச்சொல்லுகிறுளத்தனைபோக்கி ஒருக்காலும் கையில்வனோ தொங்குகைக்கு விரகில்லையாணும். கிட்டினால் தானே ஹர்ஷத்தாலே பூரித்து நெரிந்திறுப்போம்; பிரிந்தாலால் தானே கழன்றுபோம், உன்னுடையபரிமீரஹமாய் எங்களுடைய ஸ்திரீதவங்கொண்டு நோக்குகையென்றொரு பொருளுண்டோ.

அம்மங்கியம்மாளுடைய உரமடிஸையிலே நஞ்ஜீயரதியவெழுந்தருளினவர், அவர்ப்புகிற க்லேஸங்களைக்கண்டு, “இங்குத்தை ஆசார்யஸேவைகளும் ஹவத்-மாணங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கினபடி திருமெல்லாம் கிடக்க அல்லாதாரைப்போலே யிப்படி படவேண்டிவதே!” என்ன; “‘நியாள வனையாளமாட்டோமே’ என்றன்றோ-ஹவத்பரிமீரஹமானல் க்லேஸப்பட்டேபோ மித்தனைகாணும்” என்றார்.

“நியாள” இத்தாடிக்குக்கருத்து (இருந்தபடியால்த்யாடி.) இருந்தபடியாலென்றது-நீ மெய்யமலையாளனாய்வைத்தம் என்முலையாள ஒருராளாளாதேயிருந்தபடியாலென்றபடி. நீயென்னையாளவும் நானவனையாளவும் இருவரும் மாட்டோமே யென்று ஸங்காரியமாகையால், அவனவனையாளமாட்டினால் அத்தால் இவள் இவ்வனையாளவல்லளோவென்ன; வ்யாக்யாதாபரிஹரிக்கிரர் (இப்போத்தியாடி;) ஆற்றாமையால் சொல்லும்பாசரமத்தனையென்றுகருத்து. நான்திருமெய்யமலையாளனாய் உன்போல் வாரக்குவருகிருக்கிறேன் என்றறிந்துவைத்து, “உனகைலத்தாலாளாயே” என்று நான்மற்றுச்சொல்லுகை உன்ஸ்திரீதவத்துக்குச் சேருமோவென்னும் ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, “நியாளமாட்டோம்” என்கிறுளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரர் (உன்னுடைய வித்தியாடி;) நீயாளுகையாலே நான்களவண்பாண்டிருக்க மாட்டோமென்று ஸங்காரியம். இத்தால் - ஸூனாகிவிஷயமாகையால் ஆறியிருக்கமாட்டோமென்கை.

“வனையாளமாட்டோமே” என்கிற அவயாரணத்துக்கு - ஹவத்பரிமீரஹமானர்க்கு ஸூனாமேஷிக்குமென்று கருத்தாய், அதுக்கு ஸவாடிக்காட்டுகிரர் (அம்மங்கியத்தியாடி.) இப்படி படவேண்டிவதே என்றது - ஆசார்யஸேவை, ஹவத்-ஸூனாஹவம், இவையே காலக்ஷேபமாகவிருக்கிற உமக்கு, அதுக்கவகாஸயில்லாதபடி ஸஸாரிகளைப்போலே நோவுபடவேண்டித்தேயென்கை.

மூ.—மைலிலங்கு கருங்குவளை மருங்கலரும் வயலாலி
நெய்யிலங்கு கடராழிப்படையானை நெடுமாலேக்
கையிலங்கு வேற்கலியன் கண்டுரைத்த தமிழ்மாலே
ஐரண்டுரிவைவல்லார்க் கருவினைகளடையாவே க0.

ப - னர.—கையிலங்குவெல்கலியன் - பரகாலிக்குற வேலைக்கையிலையுடைய
ஆழ்வார், மைலிலங்குகருங்குவளை - அஞ்சுநம்போல விளங்கும் கறுத்தகுவளைமலர்
கள், மருங்கு - பர்ப்பத்திலே, அலரும் - விவலிபாதினான், வயல் - கழனி
குழந்த, ஆல-திருவாலிலேயிருக்கிற, நெய் - கூர்மையுடைத்தாய், இலங்கு - விள
ங்காநின்ற, சுடர் - புக்கையுடைய, ஆழிப்படையானை நெடுமாலே - திருவாழிசைக்
கையிலேந்திய லர்வேசுவரனை, கண்டு - எதிரில் கண்டு, உரைத்த-அருளிச்செய்த,
தமிழ்மாலேயிரண்டும் இவைவல்லார்க்கு - தமிழ்த்தொடையத்தம் கன்றாக ஆரிய
வல்லவர்களுக்கு, அருவினைகள் - துஷ்கர்மங்கள், அடையாவே-சொலேமாட்டா
என்று நிகழ்கின்றாள். ... .. (40)

புறப்பட்டபின்பு, நகுஜியர், பின்னையப்பார்த்து, “முடிநிற விவ்வா
விலு மிவ்வார்த்தைசொல்லுகிறது - விஸ்வாஸத்தின் கனமான ஹாவை
நயத்திலுற்றமிதே” என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக, இப்பாட்டால் - பராப்ய நிஷ்கர்ஷமும், ருசியுடையமான
படியும், ஸரணயனானவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்றபடியும், இத்
தலையிலேபேசைக்குறைவற்றிருக்கிறபடியும், இவையெல்லாவற்றையும்
சொல்லுகிறது. (நிலையாளா) என்கையாலே-பராப்யமென்னுமிடம்
சொல்லிற்று; (மரமெய்த) என்கையாலே-ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்ற
படியும், இத்தலையிலேபேசைக் குறைவற்றிருக்கிறபடியும், இவையெ
ல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. ... .. கூ.

புறப்பட்டபின்பு, நகுஜியர், பின்னையப்பார்த்து, “முடிநிற விவ்வா
விலேயுமிவ்வார்த்தைசொல்லுகிறது - விஸ்வாஸத்தின் கனமான ஹாவை
நயத்திலுற்றமிதே” என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக, இப்பாட்டால் - பராப்யநிஷ்கர்ஷமும், ருசியுடையார்படி
யையும், ஸரணயன்படியையும், அவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்
றிருக்கிறபடியையும், இத்தலையில் அபேசைக்குறைவற்றிருக்கிறபடியைய
யும், இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது (நிலையாளா) என்கை
யாலே - நித்யகைங்கர்யம் பெறுகையே பராப்யமென்னுமிடம் சொல்
லுகிறது ; (வேண்டாயேயாகிலும்) என்கையாலே - உபாயஹாவமு
மவன்பக்கிலே யென்னுமிடம் சொல்லிற்று; (என்னுலையாளவொரு
நான்) என்கையாலே - ருசியுடையார்படி சொல்லிற்று; (சிலையாளா)
என்கையாலே-ஸரணயதைசொல்லிற்று ; (மரமெய்த) என்கையாலே-
ரக்ஷகத்வம் கண்ணழிவற்றிருக்கிறபடியையும், இத்தலையிலேபேசைக்
குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது.

“கலேஸப்பட்டேபோயித்தனை” என்னப்போமோவென்ன ; ஹாவைநயத்திலுறை
ப்பாலே ஆகனஞ்சொன்னருன்று கருத்தை வெளியிட்டபடியைக் காட்டுகிறார்
(புறப்பட்டவித்யாதி.) ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (மையிலங்கித்யாடி) மைபோலேயினங்காநின்ற கருங்குவனையானது பர்பதத்திலே அலருகிற வயலேபுடைய திருவாலே. (நெய்யித்யாடி) நெய் - கூர்மை. கூர்மையையுடைத்தாய் விளங்கா நின்ற புசரையுடைய திருவாழியைக்கையிலேபுடைய ஸர்வேஸுவரணை.

பத்தாம்பாட்டு.—(மையிலங்கித்யாடி) இ நாவாய்த்து பயிரேறாதே தரிசான நிலமிருக்கும்படி. ஊரில்தரிசுகிடக்கும் நிலமிருக்கும்படி யிதுவாய்த்து. மையானது மிகவும் விளங்காநின்ற உள்ள கயத்தகுவனோ பூக்களலர்த்து கிடக்குமாய்த்து பர்பதங்களுடைய. நான்செல்ல நான் செல்லக்குறைத்து வருகையன்றிக்கே நிறாஜ்ஜலலமாகாநின்ற உள்ளகருங்குவனாளானவை அலருகிற பர்பதங்கலையுடைத்தான வயலேபுடைய திருவாலே. (நெய்யிலங்கித்யாடி) புறம்பு அவையும் உள்ளில் அவனுடைய நிறமாய் பரன்னடிதோற்றதாய்த்து கையில் திருவாழியன்றாகில். (நெய்யிலங்கித்யாடி) வற ிரேறட்சிக்கும், குவனோ பூவால்வந்த விருட் டிற்கும், கையில் திரவாழியால்வந்த வொளியல்லவாகில் முன்னடி தோற்றது காணும். (நெடுமலை) தூதுவிடவும் வார்த்தைசொல்லவும் மாட்டாதே நிற்றிருன்போலேசாணும். தூதுவிடமாட்டாதபடியாய்த்து அத்தலைபட்டுக்கிடக்கிறது. இத்தலை “ஊர்யவரமாவரமாவர ஷ்யே” என்றால், “நயிலேயம்” என்னுமித்தனைநிறே அத்தலை.

பத்தாம்பாட்டு.— (மையித்யாடி). உட்கருத்தை முத்தவருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாடி). செங்கமலங்களுண்டாயிருக்கலாமே, இதுவே என்று சொல்லு கைக்கு கிழித்தமெண்ணென்னவருளிச்செய்கிறார் ஊரிலித்யாடி. தேவாவிப்ரகஷ்ட டுமான பரமபருமன்றிக்கே, காலவிப்ரகஷ்டங்களான விதுவங்கருமன்றிக்கே, கரணவிப்ரகஷ்டமான ஆநாயாயிபுமன்றிக்கே, தாயிருத்தருவாலியிலிருந்தவனே க்குறித்துத் தூதுவிடுகையும், அவன் முன்னிலையாதத் தோற்றினுக்கொண்டு தன் உணர்வையுபரிவிக்கையுமாம்படி ஜ்ஞாநவிபாககாரியமான அஜ்ஞாநம் வினைச் சமைக்குதிலிஃபாநமாக, துவனைகளின் ஸம்பதியையச்சொல்லுகிறாரென்று கரு த்து. ஒருபடுக்கையில் பிரியுபிறந்தாப்பிரபாலே இவர்க்கு இச்சிறுமொழியி லதுல வம்; அத்தையுச்சொண்டு வியாக்யாதா நடுபடுக்கிறாரென்று கொள்ளுவது. “ஊர்” என்கையாலே - ஆழ்வார்தாமுப்படியிருக்கிறாரென்று ஸூத்ரிதமாகிறது; இங் னன்றில் இரண்டிவாக்கமும் புரளுச்சுமாயிடு. இவ்வாழ்வாருடைய ஸக்தகார் யமான அஜ்ஞாநத்தின் உரமாவயிக்குப்போரும்படி துவனைக்குள்ள நிறத்தின் மிகு தியைச்சொன்னத்தை நியாமகமாகக்காட்டுகிறார் (மையானத்த்யாடி). “குவனோ” என்றபோதே கருமைதோற்றமே, இங்குநிருக்கச்செய்தேயும், “கரும்” என்றும் “மையிலங்கு” என்றும் விஸேஷணஜ்வயமிடுகையாலே தம்முடைய உணர்வுக்கு ட்டிஷ்டாஹமாகச் சொன்னாரென்னுமிடம் ஸூத்ரிதமிடே யென்று திருவுள்ளம். வாக்யாரம்மருளிச்செய்கிறார் (நாளித்யாடி. இப்போது * சுடராழியையிட்டி விஸே ஷிக்கைக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாடி). இத்தால் - விஸேஷித் தாராக வெண்ணியிருக்கிற தம்படியாலும் அவனும் வ்யாமோஹா திஸ்யத்தாலே “*மயர்வறமதிரலம்பெற்றவரின்னன்விஸேஷித்துப் படுகிறபாடுகாண்கையாலே நான்னும் விஸேஷித்தேனாகவேணும்” என்றகலங்கித் தூதுவிடவும் மாட்டா தே உருவெளிப்பாட்டால் வாய்விடவும்மாட்டாதே யிருக்கிறஉஸையிலே, நெஞ் சறியுமவனான திருவாழியாழ்வான் இருவருக்கும் வெளிச்சிறப்பைக் கொடுத்தா னென்றதஸந்யிக்கிறாரென்று திருவுள்ளம். கீழ்வாய்த்தைவிவரிக்கிறார் (வடிவி லித்யாடி.)

௩௩௮ பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஆறந்திருமொழி.

(கையிலங்கியாடி) கையிலே விளங்காநின்ற வேலையுடைய ஆழ்வார்
ஸ்ரீவேஸ்வரனைக்கண்டுசொன்ன தமிழ்மாலேபத்தும் வல்லவர்களுக்கு
அருவினைகள் சேரா. ... .. ௧௦.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

(கையிலங்கு)ஊட்டர், “ஸ்ரீவேஸ்வரன் திருமங்கையாழ்வார்த்துப் பக்கக்
குதிரையேறிப்போமாகாதே! அவன்கையில்கிருவாழி அழகுக்குடலாக
வொப்பித்திருக்குமத்தனை, இவர்கையில் வேல் ஸத்ருநிரஸந்தாலே
கறைகழுவ அவஸரமின்றிக்கே யிருக்குமாய்த்து.” அவன் ஸேஷித்வ
ஸஞ்சுகமாகத் திருவாழியைப்பிடித்தாப்போலேயாய்த்து இவர் ஸேஷ
த்வஸஞ்சுகமாகத் திருவேலைப்பிடித்தபடி. (கண்டுரைத்த) ஐஞ்சுதர்க்கு
வார்த்தை சொன்னபடிக்கேட்டு அவன் முன்னேவந்து நிற்கக்கண்டு
சொன்ன. (அருவினைகளடையாவே) அவனைப்பிரிந்து நோவுபட்டுத்
தூதுவிகைக்கு ஹேதுவான பாபங்கள் கிட்டாது. ஸ்ரீவேஸ்வரனைப்
பிரிந்து தூதுவிடப்புகு அதுதானுங்கூட மாட்டாதேபடும் வ்யஸ
நம்படவேண்டா இப்பத்தையும்வ்யஸித்தார்க்கு. தூதுவிகைவன்றா
னுய்த்து. ... .. ௧௦.

அடிவரவு.— தூவிரிய பிணி நீர் தான் வாள் தாராய
கொண்டு குயில் நிலை மையிலங்கு கள்வன்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

இவ்வாழ்வார் திருவாலியம்மாளை விசேஷத்தாராகக்கொண்டு நோவுபடு
கிறவேளையிலே திருவாழியாழ்வான் ஸம்பூட்டிய புகர்படைத்துத் திருவுள்ளத்
தைக் குடிசொள்ள, இவர் உவ்வழிகில் கணவைத்து அவனுள்ளத்தையும்கண்டு க்ஷி
தார்புராய், “இச்சேர்த்திக் கென்வருகிறதோ” என்று கையில் வாள்பற்றியிருக்
கிறாரென்று விவகித்தது, “நெய்யிலங்கு” என்று விசேஷணமிடாமையாலே
வலித்தகறையைச் சொல்லுகையாலே இப்படிசொல்லலாமென்று ஸரவாஹம்
காட்டுகிறார் (ஊட்டரித்யாடி, இருக்குமாய்த்து என்னுமளவும்.) ஸத்ருநிர
ஸந்தாக்குடலாக வேலைப்பிடித்தாரென்றருளிச்செய்து, சேவகனுக்கு வேல்கிரு
பகமென்று ஸஜ்ஜிஷ்டானாம் தூத்பர்யாகரமருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாடி.)
பாட்டுக்கொல்லாம் கண்டு சொன்னதுகளுன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(ஐஞ்சுதர்க்கித்யாடி.) ... .. ௧௦.

ஜீபர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - ஆறந்திருமொழி ஸம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - ௨௬ - க்கு, பாட்டு - ௨௧௦.

மூன்றும்பத்து - ஏழாந்திருமொழி - கள்வன்கொல், ப்ரவேஸம்.

“ திருமெய்யமலையாளா நீயாளவளையாளமாட்டோம்” என்று அவனையின்தாக; அவனும், “இப்படி நமமையின்தாம்படி நோவுபட விட்டோமாகாதே” என்று லஜ்ஜித்து, “என்முலையாள வொருநாளுன் னகலத்தாலாளாயே” என்று இவளாசைப்பட்டபடியே வந்து தன் மார் விலே இவளையாரவனைத்து, இவளுடனேகலந்து, “ஒருநாள்” என் றிவன்சொன்ன ஆற்றாமையைத் திருவுள்ளம்பற்றி, “நிலையாளா நின் வணங்கவேண்டாயேயாகிலும்” என்றதுவும் திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, இனி விலைவிடப்போகவொண்ணது என்று இவளையுட்கொண்டு ஒருவாறியாத்தபடி ஆர்யாத்தரத்திலே புறப்பட்டுப்போக, திருத்தாயார்

தூதுவிட்டு ஐந்துதர்க்குச்சொன்ன பாசும் நெஞ்சிலே யூற்றிரு ந்து அத்தைலாவித்து, ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவன்றான் முன் நின்றா கைக்கொண்டு அவனுக்கு வார்த்தைசொல்லும்படி பிறந்த ஓசாவிசேஷம் அவன் திருவுள்ளத்திலேபட்டு, அதுபொறுக்கமாட் டாதவனையாலே தானேவந்து முகங்காட்டி, இவளைக்கூடக்கொண்டு போக; அநிவாஸிகரைவரக்காட்டிக்கொண்டுபோம் சிலரை, பெரிய திருவடிபை வரக்காட்டிக்கொண்டுபோம் சிலரை, “நயாமி” என்று தானே கொடுபோம் சிலரை; அப்படியே, தானேவந்து அத்தவாளத் தலையாலே மறைத்துக் கொண்டுபோக; அநாங்கமாகக்காத்துக்கொடு கிடந்த திருத்தாயாருணர்ந்து படுக்கையிலிவளைக் காணாமையாலே, போனவன் படுக்கையையும், தனக்கவளையொழியச் செல்லாமையையும், எதிர்த்தலை யிப்படி படவேண்டும்படியிருக்கிற விவளுடைய வைலகூஷ ண்யத்தையும், தன்னிழைவையும் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறாளாய்ச் செல் லுகிறது.

கள்வன்கொல் ப்ரவேஸம்.— திருத்திருமொழியில் ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே “என்முலையாள - உன்னகலத்தாலாளாயே” என்று ப்ராந்திக்கச்செய்தேயும் அவன் செய்யாமலிருக்கையால், அவனை “ஆளமாட்டோமே” என்றுகிடந்த இப்பெண்பிள் னை, இத்திருமொழியில் பினதுடர்ந்து போனாளுக்கொண்டு திருத்தாயார் சொல் லுகைக்கு ஸம்மதி யென்னென்ன; வந்தவர்த்திவ்யமாண கயரமுலே வரு ளிச்செய்கிறார் (தூதுவிட்டியாதி.) இத்தால்-மார்ஸாதுலவத்தில் ஒரு வைபவ்யத் தாலே அவன் வந்தானாகவும், தன்மகனும் வயலாலிமணவாளனும் ஒருபடுக்கை யில் சேர்ந்தார்களாகவும், தான் கிட்டக் காத்துக்கொண்டிருந்தாளாகவும், இங்ங னிருக்க தான் கண்ணுறங்ச, அப்போது “நிலையாளா நின்வணங்கவேண்டாயேயா கிலும்” என்று இவள்சொன்ன இழவுதிருவுள்ளத்திப்பட்டு அதுதீர இப்பெண்பிள்ளை யைக்கொண்டு புறப்பட, படுக்கையிற்காணாமல் தானும்புறப்பட்டு, கண்டுகொண் டிருக்கவே கொண்டருடந்தான் என்றஒருஉஸாபிற்று அதுலவிக்கிறுளென்றதா ய்த்து. (முகங்காட்டி) என்றவந்நரம், ஸொலேஷித்த என்றசேஷம். தானே வந்து கொடுபோனபடியைஐஐஷ்டாஹகயரபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (ஆதிவாஸிக ரையித்தாதி.) “கள்வன்” என்றதைப்பற்ற (அத்தவாளத்தலையாலேயித்தாதி.) அத்தவாளத்தலை - தலைமுன்தானை.

உணர்ந்து படுக்கையைப்பார்த்து, படுக்கையிற்காணாதபடியாலே, “இவனைக்கொண்டிவன்போனான், எவ்வழியேபோய் எங்கேபுகுகிறார்களோ,

அவனிவனைக்கொடுபோகையாவதென், - ஸ்வாபதேஹத்திலோடு கிறதென்னென்னில்; மாநஸாதுவவமாரிருக்கச்செய்தே பொஹ்யஸூரு ஸ்வேஷம்போலே யிருக்கப்பண்ணிக்கொடுத்ததொரு வைபவத்தைச் சொன்னபடியிறே. [ஸ்யுதேமநஸி] * நின்றவானில்லாநெஞ்சும் ஓரிடத்திலே நிற்கப்பெற்று, உபவயாத்மகமான ஸரீரமும்ங்கேயிங்கேஸியிலமாகாதே ஒருபடிப்பட்டி, யாதுக்களுமொன்று ஈடங்கி ஒன்று நிமிருகையன்றிக்கே ஸாம்யாவஸ்யையையுஜித்து, இப்படி ஸரீரத்திலே யொருநாவவம்பிறந்து ஸத்த்வமுட்கித்தமான ஸமயத்திலே, ஆரோனுமொருவகைவுமாம், தான் கீழ்ஸூஸாரியாய் நின்ற நிலையையும், இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளுகைக் கீடாயிருப்பதொரு கைமாறாத தன்பக்கவின்றிக்கேயிருக்கிறபடியையும், அவனைப்பற்றியே கழிச்சுவேண்டும்படியிருக்கிறபடியையும், இதிலின்றும் கரையோற்றுக்கேடான ஸக்தியும் ப்ராப்தியும்வன்பக்கவிலே யுண்டாயிருக்கிறபடியையும் மறுஸந்தித்து அவன்பக்கவிலே ஊர்வாஸத்தைப்பண்ணுவது. பின்னை பேற்றுக்கு இவ்வளவமையுமோவென்னில்; ஸரீரத்தைப்பற்றி வருமவற்றுக்கு ஆத்மாஸுஷுப்தாதுவமம் பண்ணுமாப்போலே, இவற்றுக்கு வருமவை தன்னதாம்படி விஸ்வஸரீரனுமாய், இவன்றன்னையே யொருக்காலதுஸந்தித்தால் பின்பிவனைப்போலே மறக்கக்கூடியான ஜந்மநிவந்தநமான கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கும்வனுமாகையாலே அவ்வளவமையும். இப்படி ஒருநாளதுஸந்தித்தவன் ப்ரகீதிவஸ்யனாய் பின்பு தன் தேஹயாத்தரையிலே அந்யபரனாய்த்திரிந்து பின்பு ஸ்மரிக் கைக்குங்கூட. யோக்யதையிலலாதபடி * காஷ்டபாஷாண ஸந்திஹஸ்ய க்கிடக்குமன்று, இவனைப்போலே ஒருக்கால் ஸ்மரித்தால் பின்பு விஸ்மரிக்குமவ னன்றிக்கேயிருக்கிற நான் ஸ்மரித்தபடியே யிருப்பன்.

“இவனைக்கொடுபோகையாவதென்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஸ்வாபதேஹத்திலித்யாடி.) ஐஹிஷ்டாஹமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வேகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் (ஸ்யுதி இத்யாடி.) மநஸ்ஸவாஸ்யாடிசுனைச் சொன்னவித்தால்வலித்த அர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஸரீரத்திலேயித்யாடி.) “ஸ்யுதேமநஸி” என்று இப்போது சொல்லுகையால்—மூன்பு விஷயப்ரவணமாயிருந்தமை தோற்றுகையாலே, அத்தைப் பற்றிவரும்ஸ்மரணவிசேஷத்தையும், “ஸரீரே-ஸுஸ்வஸ்யே” என்னுகையால்தோற்றி னபூர்வத்திலஸ்வஸ்யதையால்வலித்தகர்மயோமோஹத்தையுடையவற்றிவரும்ஸ்மரி தியையும், “மாம்” என்றபடித்திலவிவக்ஷிதமான உபாயவாவத்தைப்பற்றிவரும்நினை வையும், * அஜபடித்திலும் * விஸ்வரூபபடித்திலும் ஆர்யமான ஸக்தி ப்ராப்திகளைப் பற்றிவரு மதுஸந்தாந்தையும் - “ஸ்மரித்தா” என்றபடித்துக்கு அர்யமாகத்திருவு ள்ளம்பற்றி, அத்தால் பிறந்த நைர்ஹ்யாதுஸந்தாந்தளவு மர்யமாகவருளிச்செ ய்கிறார் (பின்னையித்யாடி, அமையுமென்னுமளவும்.) “தம்” என்றத்தால் ஸகீர்த்தாக ஒருநான் ஸ்மரித்து மறந்திருந்தவவனென்று அர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியொ ருநாளித்யாடி.)

மூ.—கள்வன்கொல்யானறியேன் கரியானொருகாளைவந்து
வள்ளிமருங்குலென்றன் மடமானினைப்போதவென்று
வெள்ளிவளைக்கைபற்றப் பெற்றதாயரையிட்டகன்று
அள்ளலம்பூங்கழனி யணியாழிபுகுவர்கொலோ. க.

ப - லா.—சள்வன்கொல் - கள்ளனோ உடையவனோ, யான் அறியேன்-நான்
றியமாட்டேன், கரியான் ஒருகாளை வந்து - கறுத்தவனையொருபௌவரபுருஷன்
வந்து, வள்ளிமருங்குல - ஹண்ணிடையையுடைய, எனதன்மடமானினை-நல்ல யுவ
ந்மான எனபெண்ணை, போத என்று - வாவானென்று த்வரைபண்ணி, வெள்ளிவளை
க்கைபற்ற-வெள்ளிவளைகளணிந்த கைகளைப்பிடிச்சு, உடனேமவன், பெற்ற தா[ய]
யனைப்பெற்றதாயான எனலோ, இட்டுகொன்று-தனியாகக்கொண்டுபோய், ஒன்று
சொந்த உயிர்நருவரும், அள்ளல் அம்பும்-அழகிய பூக்களந்தெற்ற நீர்நிலங்களை
யுடைய, அணி ஆழிபுகித்து ஆபரணமான திருவாலிலை, புகுவர்கொலோ - புகு
வாட்டோ! என்னெவர! என்று தாயார்தகைபற்றிட்டுக்கொண்டுருளிச்செய்கிறார்.
அத்யேயனுக்கு மொருவார்த்தை யறிவியாதேபோனால், நான்ருன்[ரிடு]
வடப்பெற்றிலைன், இருவருமிருவர்க்கு மூமத்தங்காயாய்த்து, என்
செய்கிறார்களோ, வழியிலே யென்றிறக்கிறதோ.” என்று திருத்தாயார்
வயிற்றுபிடிக்கிறார். ... ..

[மடிவத்தம்] ஸ்மரிக்ஷைக்கு யோச்யதைமில்லாதவன்று ஸ்மரித்திலே
வென்று கைவந்தித்தனை ஐராராயனையோ அவன்பற்றிற்று. [அஹ0
ஸ்மரயதி] ஐஸ்வர்யகாமனுக்கும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கும், ஹக்தி
காமனுக்கும், ஐ, அஹிமஸ்மித்தியுண்டு; இவன் முதலிலேதுடங்கி ஸர்வ
ஐர்யாஸம் பண்ணினவனாகையாலே இவனுக்காக நான்நினைப்பன்.
[கயாபிபரமாயதம்] இப்படிநினைத்து நானே கைதொடைய வந்து
சொற்போவன். ஸ்ரீலாகஷ்வயமென்று, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்
வாழ்மிதே யிவை. ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாடித்திலே வர்த்தித்த வைஷ்ண
வன் அஹிமஸ்மபத்தில்பட்ட க்லேஸத்தைக்கண்டு பெரியநம்பிக்கும்
எம்பெருமானுக்கும் பிறந்த ஸ0வாடித்தை நினைப்பது. “மடிவத்தம்”
என்றியிடமும் ஹக்திமாயையே சொல்லிற்றானாலோ, ப்ரபந்நனைச்
சொல்லிற்றென்கைக்கு நியாமகாராரென்ன; அவனுக்கு அஹிமஸ்மித்தி
விபுக்கிற மாயஸ்தரம். ... ..

“மது” என்னகயாலே ஓடிவதாஹங்களை வ்யாவர்த்தக்கிருனென நருளிச்
செய்கிறார் (ஸ்மரிக்ஷைகந்த்யாடி.) அஹிமஸ்மித்திதானு மிவனுக்கு வேண்டா,
இவன் ஐர்யாஸம் பண்ணுகையாலே நானே அந்தஸ்மித்திதன்னையுமேறிட்டுக்
கொள்ளுவனென்கிருனென நருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யேத்யாடி.) ஹக்திகா
மனென்றது - ஹக்திஸாயியஹவத்ப்ராப்திகாமனென்றபடி. ஓடிமி எனனோதே,
“மயாயி” என்னகையாலே ஹலித்தஸஹாயஹாவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி
நினைத்தியாடி.) (என்று) என்றவநஹரம், பேராய் என்றுசேஷம். ...

ஐ “ஹக்தமனுகும்” என்றுசில ஸ்ரீகோஸங்களில் காணப்படுகிறதாயினும்,
பாங்க்தபாடம்அரும்பத்துக்குச்சேரும். †“ஸ்மமோஹத்தை” என்றம்காண்கிறத.

முதற்பாட்டு. (கள்வன்கொலித்யாடி) கள்ளனோ அறிநிறிலேன். கறுத்த நிறத்தையுடையான்

முதற்பாட்டு. — (கள்வன்கொல்) “வோரேண” என்று இவனுடைய ஆத்மாபவநாரத்தோபாதி யாயிருக்கிறதாய்த்து. உடையவன்ரு தன்னுடைமை கொண்டுபோனதும் என்னதென்றுபோந்த வாஸநையாலே. (கொல்) உடையவன் உடைமைகொண்டுபோனதுகையாலும், காணக்கொடுபோகையாலும், கள்வன் என்னப்போகிறதில்லை; ஆகிலும், கள்வன் என்னலுமாபிராநின்றது மமகாரத்தி லுற்றத்தாலே. (யானறியேன்) காத்துக்கிடக்கிற தானறியாளாகில் கொண்டுபோனயி வனைப்போலேகாணும் கேட்பது.

அறியாயாகிலும் அறிந்த அபுத்தைச் சொல்லலாகாதோவென்ன (கரியானித்யாடி) பிள்ளையமுதினார், “கூட்டுடக்க வானையுருவிக்கொடு போவாரைப்போலே, தாயாரனைத்துக்கொடுத்தக்கக் கொண்டுபோனான்” என்று நிர்வஹித்தார்; அத்தைவிட்டர்கேட்டருளி, “அத்தனை பணிப்படவேண்டாகான், சிலகள்ளர்விளக்குக்களையும்பிடித்து ‘பிள்ளை, பிள்ளை’ என்கிறவளவிலேகொண்டுபோமாப்போலே கொண்டுபோனான்” என்றருளிச்செய்தார்.

முதற்பாட்டு. — வயலாலிமணவாளன் வந்துகலந்து கைக்கொண்டுபோனானில், அவனை “கள்வன்” என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வோரேணேத்த்யாடி.) “என்றன் மடமானினை” என்று திருத்தாயார் பண்ணின் மமகாரத்தையருளிச்செய்கிறார் (என்னதென்றித்யாடி.) ஆனால் “கொல்” என்று ஸூயஸிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உடையவனித்யாடி.) “யானறியேன்” என்கைக்கு இனி அறியத்தக்காருண்டோ, இது ஆரைக்கேட்கிறுளென்றருளிச்செய்கிறார் (காத்தித்யாடி.) “யானறியேன்” என்கையால் - அறிந்தாரைக்கேட்கை தோற்றுமென்றுதிருவுள்ளம், இனி அவனைத்தானே கேட்கிறுளாகவேனுமென்று ரலோகத்தி.

இப்படி அவனையே கேட்கிறுளாய்க்கொண்டு இவள் புறப்பட, அசலகந்து நங்கைவந்து ப்ரஹ்மபண்ணுகிறுளாக, மேல் “இட்டகந்து” என்னுமளவுக் கவதாரிணை யருளிச்செய்கிறார் (அறியாயாகிலுந்த்யாடி.) கரியான் காணக்கொடு போகச்செய்தே இவன் கொடுபோகவொட்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையமுதினாரித்யாடி.) கூடு - கத்தியுறை. அனைத்துக்கொடுக்க வென்றது - பெண்ணிடத்தில் மமதையாலே கொடுபோக வொட்டாமல் கட்டிக்கொண்டிருக்க வென்றபடி. யஃவா, பிள்ளையமுதினார்க்கு, பெண்ணும் தானுமாய்ப்பிக்கையிலே கிடக்க காணுதபடிவந்து அவன்கொடுபோனானென்று கருதசாசுவமாம். இப்படித்தில், “கரியான்” இத்த்யாடிகளும் “கைபற்ற” என்றதும் - திருவாலிமணவாளன் மேல் பித்தேறினவன் தன்னைவிட்டுப்போகையாலே அவனே வந்தானாகவேனுமென்று ஊழித்துச் சொல்லுகிறுளென்று நிர்வஹித்துக்கொள்வது “இப்படியருமைப்படவேனுமோ, பசியதோஹராய் தானே கொண்டு நடந்தானென்னலாம்” என்னும் ஊட்டர்நிர்வாஹத்தையருளிச்செய்கிறார் (அத்தையித்யாடி.) பணிப்படவேண்டா - காணாமல்கொண்டுபோனானென்று சொல்லி இத்திருமொழியில் படிக்களுக்குப் பொருள்கட்டி அருமைப்படவேண்டாவென்கை, பிள்ளைபிள்ளையென்கிறவளவிலே-பிள்ளைபிள்ளை என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டுபின் துடர்ச்செய்தேயென்றபடி.

ஒரு காளீவந்து.வள்ளியென்றும் மருங்குலென்றும் பர்யாயம்.(வள்ளியித்யாதி) வல்ஸிக்கொடிபோன்ற இடையையும்

(ஒரு) வாய்புகுநிரிலே புக்காரைப்போலே, நிறத்தைச்சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும் இன்னுனென்று நிரியரிக்கமாட்டாதே, “கஸிஷஸ்தி”[௩] என்னுமித்தனையாய்த்து. (காளீ)போனவிடம் அவன்குற்றமன்றென்கிறாள்; அவன்பருவத்தின்குற்றம். இவன்போனவிடம்பழி யென்று குற்றமாகச்சொல்லுகிற விவஸ்தனக்கொரு ப்ராப்தியின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே, அப்பருவத்தைச்சொல்லும்படியிறே அதுஇவஸ்தனையும் துவக்கினபடி. போன என்மகள்தானும் “இதுபழி” என்று நினையாமையில்லை; அநர்யம் பார்த்து மீளவொண்ணாதபடியான பருவத்திற்குற்ற மென்கிறாள். வைரூப்யத்தைவினைத்து விட்டார்கள் என்று முறைப்படிச்சென்றவாறிறே “தருணை” என்றாள்; † பின்பு சொன்னது பூர்வவாஸநையே அதுவர்த்தித்தபடியாலே. அன்றாகில் தான் பட்டத்தை முறைப்படுகிறதுக்கு இதுஎங்கே உபயோகியாய்ச் சொல்லுகிறாள். நடுபிறந்தவற்றையும் ஸூலோமத்தில் நடுபிறந்த விமர்ஷத்தோபாபியாக நினைத்திருந்தாள். (வந்து) நிறமும் பருவமுமിവையாலால் ஸர்ப்பயாமத்தில் ஸர்ப்பங்கள்போலே தானிருந்தவிடத்திலே பெண்பிறந்தாரடையச்சென்று விழவேண்டும்படியிருக்க, வரவுமத்தலையிலேயாலால் இவள் போகாதிருப்பனோ. ஆரேணுமாகவுமாம், ஹவல்லஹமுண்டாநில் அத்தலையில் வரவல்லதில்லை.

(வள்ளியித்யாதி) அவனைக்கொடுவந்த விஸ்வாமித்ரனைச்சொல்லுகிறது. இவஸ்தனைய அழகாய்த்து அவஸ்தையழைப்பித்தது. அவனுக்கு அபேகத்தைச்சொல்லிவைத்து இவளுக்கோரழகைச் சொல்ல அமைத்திருக்கிறதிறே; “மாலுங்கு” என்றுதுடங்கி அவனுக்கு அநேகத்தைச்சொல்லி, இவளை “கொங்கலசேலக்குழாவி” என்னுமாப்போலே.

மாமியாரான தான் பருவத்தைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்போனவிடயித்யாதி.) மகள்தான் தன்னையும் விட்டுப்போகை பழியென்றறியாளோவென்ன (போனவித்யாதி.) அநாமமுண்டானாலும் விடவேண்டாதபடியாயிருக்குமோ பருவமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வைரூப்யத்தையித்யாதி.) “தருணை” என்றவள் பின்புதன்வைரூப்யத்தைச் சொல்லிமுறைப்படுவானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார்(பின்பித்யாதி.)கொண்டாடினானென்கைக்குஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (அன்றாகிலித்யாதி.) ஆனாலும்நாவிகாரமேஊத்தைமற்றதுஇங்ஙனச்சொல்லக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நடுவித்யாதி.)“வந்து” என்கையாலே-ஸ்வாபடிஸத்தில் பரமதஸ்வீகாரமேயுஷ்டேஸ்யமென்றுதோற்றமென்கிறார்(ஆரேணுமித்யாதி.)வல்லிஎன்றது-“வள்ளி”என்றுகிடக்கிறதாய்,அத்போலேயிருக்கிறஇடையவாணிக்கைக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார்(அவனையித்யாதி.) அழகுஅழைப்பித்ததென்கைக்குநியாகமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்(அவனுக்கித்யாதி.)

† “பின்பும் பூர்வவாஸநையே” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

மடப்பத்தையுமுடையளாய், மான்போன்ற விழியையுடைய என் பெண்பிள்ளையை, போகஎன்று. (வெள்ளிவளைக்கையித்யாதி) வெள்ளி வளையிட்ட கையைப்பிடிக்கப்பெற்ற தாயரைவிட்டுப்போய்.

(என்றன்மடமானினை) என்றமகளாவது, முழையாவது - தன்நினைவு ஸௌகுமார்யத்தையாதல், ஸந்தீகத்தையாதல், போகிற வழியிலருமையாதல், இவையொன்றையும் நினைக்கமாட்டாத முழையாகிமர். (என்றன்) அவன்வந்து கொடுபோகப்புகுவாறே, “என்மகன்” என்று தானுமொருதலைப்பற்றுதிருள். (போதவென்று) “உத்தமர்யமிமஹ” என்றானுய்த்து, சுரியாண்காவந்து “போத, போத” என்றதாய்த்து, ஸர்வேஸ்வரனைப்பெறுகைக்கு இவன்பன்மையும் கர்மஞ்ஞானம்போலே, அவன்ருளிவிளிப்பெறுகைக்குப் பண்ணின ஸாயநாநுஷ்டோநாநிபுத்திரபடி. (வெள்ளிவளைக்கையற்ற) உத்திரிலேறுவாக்குண்டு ஸ்தம்பையாய்நின்றான்; அவ்வளவிலேவந்து கையைப்பிடித்தான்; “நபரமணிக்ஷீதபாணிர்வால்யே ஸாலேநபிவித்” என்கிறபடியே - பிடித்த பிடியிலே “அங்கண்ணனுண்ட வென்னுநயிர்க்கோதிது” எனும்படி யாய்த்துப் பிடித்தது. நரன்பு நெடுங்காலம் தாய்பக்கல் பண்ணின வாஸநை மூதலடியிலேவந்து கடியும்படியாய்த்து பற்றினபற்று. † இடைச்சிசிகள் பொன்னையும் மாணிக்கத்தையும்ழியமாந் வெள்ளிவளையத்திடுவது.

பற்றினபற்றியுற்றமெவ்வளவு போருமென்னில் (பெற்றதாயகா) நான்வளர்த்துக்கொண்ட தாயோ நினைத்தபோது போகட்டுப்போகைக்கு, (இட்டு) போகட்டுப்போகாநின்றாலும், போகட்டுமென்னும் அதுதாபமும் நெடுநிலே கிடக்கவுமாயிதே, சிலஅவையுநகங்கிளிப்போகட்டுப்போமாப்போலே போகட்டு. (அகன்று) தான் விட்டதும், நமக்குத்தொடர்ந்து சென்று பற்றுவொன்றுதபர ஸாகரியப்போய். (முழையாவது) என்றவநூறம், “போத” என்கைக்குஹது எனவந்தவா, களையானவன்சுருதியரும்படியான பருவத்தால் மலித்தஸைகுமார்யுய்யவும், “மடம்” என்றபடித்தால்மலித்தஸ்தீதவத்தையும், “அள்ளம்பூங்குமன்” என்றபடித்தையும் கடாக்கித்து முற்பதையைவிவரிக்கிறார் (சன்னித்யார்), பின்னையுமுதலார் நிர்வாஹத்தில் முந்தினயோதகையைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (அவன்வந்தத்யார்). “உத்தமர்யமிமஹ” என்று - தன்கீழ்நீயைத் தானே ஸங்கோலமறவியவஹரித் தாப்போலே, தன்கீழ்ப்பெண்பிள்ளையைத்தான் “போத” என்றுவிடுத்தானென்கை.

கீழ்த் தான் ஸாபநாதுஷ்டாரம் பண்ணியிருக்க, கையைப்பற்றுவானென்னென்ன (உத்தியிலேயித்யாதி) வகையப்பிடித்ததானாலும் தாய்க்குஞ்சிவீதிவித்தகோளளவொன்னுதோவென்ன (நபரமானிக்ஷீதஇத்யாதி) இளம்பருவத்தில் பிடித்த பிடியிலே அளவுபட்டபிடிக்கப்பட்ட தில்லையாய்த்து “கை” என்கையாலே - ஸுஸ்ரலேஷாஸமது மலிக்குமளவுப்பற்றினபற்றுவிட்டானிலையென்றுதோற்றுகைதால், அப்படி இவளையுமுண்டு கோதாக்கினுனென்கிறு என்று திருவுள்ளம்.

(போகைக்கு) என்றவநூறம், க்ஷீஷணைப்போலேனது ஸேஷம், “அகன்று” என்று மேலிருக்கச்செய்தே, “இட்டு” என்றதுக்குக்கருத்து (போகட்டித்யாதி).

† “ஐஸ்வர்யமில்லையோ, ‘வெள்ளி’ என்கிற தென்னென்ன யருளிச்செய்கிறார் (இடைச்சிகளித்யாதி)” என்று அரும்படாஹம்.

மூ.—பண்டிவனாயன்நங்காய் படிதன் புகுந்தென்மகள் தன்
தொண்டையஞ்செங்கனிவாய் துகர்ந்தானையுதந்தவன்பின்
கெண்டையொண்கண்மிவிரக் கிளிபோல்மிழற்றிநடந்து
வண்டமர்கானல்மல்கும் வயலாவிபுகுவர்கொலோ. ௨.

ப - ஸா. — நங்காய் - அசலகத்துப்பெண்ணே, இவன் - இந்தியுவாவானவன்,
பண்டி - முன்னெல்லாம், ஆயன் படிதன்-திருவாட்ப்பாடியில்பெண்களைத்திரும்பி
இடையக்கள்ளாமிருந்தான்; இப்போது, புகுந்து - அகத்தில் பரத்யக்ஷமாகப் பர
வேசித்து, என்மகள் தன் - பருவம் கிதைந்த என்பெண்ணினது, தொண்டை அம்
செங்கனிவாய் துகர்ந்தானை -கொவ்வைக்கனிபோற்றுவந்த அதரத்தி லமர்தபாநம்
பண்ணின அவனை, உதந்து - என்பெண்ணுணவள் விரும்பிக்கொண்டு, கெண்டை
ஒண்கண்பிவிர - கெண்டைபோலே அழகிய திருக்கண்கள் அழர்வதற்குத்தாலே
அகன்றொளியிட, கிளிபோல்மிழற்றி - கிளிபோலே கிலவார்வதைகன்பேசித்தொ
ன்றி அவன்பின்நடந்து - அவனுடையபின்னேயே நடந்துபோய், சேர்ந்துகொ
ண்ட அம்மிருவரும், வண்டி அமர் - வண்டுகள்க்கிறந்த, கானல் மல்கும்வயல்-
சுத்தசோலைக்குள் சூழவிளையுடைய, ஆவி - திருவாட்ப்பாடியில், புகுவர்கொலோ -
புகுவார்களோ, என்னவோ, இத்தை நீயமறித்திருவென்றுசொல்லும் தாய்மார்த்தை
பந்தச்சுருளிச்செய்கிறார். ... .. (௨)

(அன்னலமித்யாடி) அறச்சேரமய் அழகியப் பொன்னையுடைத்தான
பரவியையுடைய அழகிய திருவாட்ப்பாடியில் புகுவார்களோ? லங்கா[ட]ய
புகுவாத்திலே புகுவார்களோ. ... .. க.

(அன்னலமித்யாடி) இவ்வுருவில்கழிந்தால் பின்னைமாறியிருமடி
முடிநிலையிலே யாம்படியான டேசுமாய்த்து. “பாடிநாருடையமேவ
பங்குதான்” என்னும்படியாலே அதுநானவருக்குநாயகமாகுகிறது.
(அன்னலமித்யாடி) அந்நாருடையபங்குதான் அந்நாமானதிருவாட்ப்பாடியில் (புகுவார்களோ)
|| இவ்வுருவில்கழிந்தால் யாம்படியான டேசுமாய்த்து; - மாயாமிதத்தைப்பிரித்த உத்தா
என்பாரும், அத்தைப்பிரிப்பதாக அதுன்பின்னைப்போலாரும். லங்கா
உவாரத்திலே சென்று நிற்கலாகாதோ? என்று நிலலாதே உத்தேசிய
ஹ-ஸ்தாநிலே பகலே புக்காராளாகவல்லார்களோ. இருவருமொருவர்க்
கொருவர் அழங்கலாய்த்து. ... .. க.

“அன்னல” என்று - சேரமய், அதிலேயிருக்கிற அழகிய பூக்களுடைய சூழலி
யென்று புத்தவஸம்யுகித்தத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவ்வுருத்தியாடி.)
இவ்வுருவின் - தருமங்கையென்றபடி, தன்பெண்பிள்ளையின் ஸௌகுமாரியத்தை
யறிந்து அவருக்குத்தக்கப்படி மடிப்புடவை யிவ்வுருவில்கழித்து வைத்தாளாகக்
கொண்டு அப்பூவில் பூவிலே அடியிருக்கைக்குத் தான்ருன் சிலேபிக்கிற தென்னெ
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாடித்த்யாடி.) || ... .. க.

இரண்டாம்பாட்டு. — (பண்டித்த்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டில் - தன்ஸௌந்தர்யாதிக
ளைக்காட்டி வரச்சொல்லிக் கையைப்பிடித்தாளுகையாலே என்னை யிட்டுப்போனா
ன்னொரு; அங்குன்னற்குணன், அவன் உருத்தியப்பாரங்களுகிற அம்மான
பொடிபோட தானே நடந்தான் கடாயென்று அசலகத்து நங்கையோடு சொல்
லுகிறுளென்று ஸங்குதி.

|| “ஸௌமயமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவருமித்யாடி.) முற்பதை-
ஒருவாக்கொருவாவலக்ஷணயத்திலேயிடுபட்டு அறிவழிந்திருக்கை. (போவாரும்)
ஆயிரோடுருப்பது என்றுபூரிப்பது” என்று அரும்படிநூல். + “சென்று திறக்கலா
காதோ” என்றும் காண்கிறது.

இரண்டாம்பாட்டு. (பண்டித்யாடி) பண்டிவன்க்கீழ்ணனாய்த் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களையும் வெண்ணெய்களையும் களவுகண்டு திரிந்தவன். (படிதன்) கள்ளன். இன்று புகுந்து என்மகளுடைய தொண்டைபோலே சிவந்து அழகியகனிபோலே யினிதாய வாயைநுதுகர்ந்து ஊஜித்தவனையுகந்து. (அவன்பினித்யாடி) அவன்பின்னே, கெண்டைபோலே அழகியகண்ணானது மிளிரக் கிளிபோலே பேசுநடந்து.

இரண்டாம்பாட்டு.—(பண்டிவனாய்நங்காய்) பண்டிவன் உகர்வர்த்தித் திருமகனென்னுமாப்போலே இப்போதை அவஸ்யை. வெண்ணெய்களவுகாணப்படுக்கு அக்களவு தலைக்கட்டமாட்டாத இலிம்பன் கிடர் என்மகளாயிப்படி செய்தான்!. அங்நன்னன்கீகே, பண்டிவன் *காவிவாழ்சாதி, இப்போதுநாமரிகளுனன்.—(படிதன்புகுந்து)பண்டு, காணுமல் களவுகாணுமித்தனை; இப்போது, பசியதோஹரானுனன். (என்மகனித்யாடி) ஸௌந்தர்யாடிசளால் தோற்பிக்கையான்கீகே ப்ரணயாரையில் வைஷ்ணவத்தாலே தோற்பிப்பதே!. (அவன்பின்) *பேதைநின்னைப்பிரியேனினி யென்றகன்றவன்பின்பு. தோற்கும்படி சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணினுனத்தனையல்லது, “போரு” என்றழைத்திலன். வாழ்ந்தமான (க) அம்மான்பொடியாமிட்டுக் கொண்டிபோனபடி. (கெண்டையொன்கண்மிட்டி) அபூர்வபூர்வங்களாலே கண்டபூர்வங்களை “இவையென்ன, வினவு” என்று கண்ணாலே கேட்கை. (கிளிபோல்மிறுத்தி) கண்ணால்கேட்டுக்கேளாதவற்றை வாயாலே கேட்டு. (நடந்து)அவனுக்கு முன்னோக்கிப்போக்கவொண்ணாதபடி அவன்பின்னே நடந்து.

இவனிப்போது பெண்பின்னையைக்கொண்டு நடந்த உதாரன், பண்டு இவையன் கிடாய் என்று ஸௌந்தர்யமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டித்யாடி) பண்டு ஆயனுவன் இப்போதை அவஸ்யையில் அகர்வர்த்தித்திருமகனைப்போலே உதாரானுனென்கை. முன்புத்தையில் உதாரயத்தையும் இப்போதையில் உதாரயத்தையும் காட்டுகிறார் (வெண்ணெயித்யாடி) இவன் திருவாலித்ருகரியில் வவரிக்கும், இவன் பண்டு ஆயன், காடழகர்கிடாயென்று ஸௌந்தர்யம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யாகர மருளிச்செய்கிறார் (அங்நன்னன்கீகேயித்யாடி) படிதன் - புகுந்தன்னென்றாய், ஊட்டர் கீர்வாஹத்தல் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பண்டிகாணுமல்த்யாடி) ப்ரணயவிரையில் - ப்ரணயாரையில், கீழே “இவன்” என்று சொல்லிவைத்து, இப்போது “அவன்” என்றுசொன்னதற்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பேதையித்யாடி) போரு என்று - வா என்று, பின்னை என்செய்தானென (வாமித்யாடி) வினவென்று-சொல்லென்றபடி. இவள் முன்னடந்தாளாசில் * உம்மத்தப்ரவ்ஜித்திக்கு ம்ராமப்பாதிபோலே ஒருபடி திருவாலிழிற் புகலாயிருக்கும்; இவள் பின்நடக்கையாலே புகையில் ஸூரியக்கவேண்டிற்று எனனும் ஊவம் ஸஹரிக்கத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கித்யாடி.)

(க) அம்மான்பொடி -வஸீகரணஸாயநமானமூல்காஊர்ணம், அதாவது-கள்ளர் வாலர்களைவஸீகரிக்கக்காகஅவர்கள்மேலேஅம்மாநன்னுமசொல்லிஒருபொடிவிசேஷத்தைதன்னுயினால்அந்தவாலர்கள், கள்ளர்பின்னே “அம்மாந், அம்மாந்” என்றுமசொல்லிக்கொண்டு போவார்கள்; அந்தப்பொடியென்றபடி. அப்படியே, ஆர்வமாய்மகவஸீகரிக்கும் ஸௌந்தர்யாடிகளைச்சொல்லுகிறது.

மூ.— அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்கா யரக்கர்குலப்பாவைதன்னை
வெஞ்சின மூக்கரிந்தவிறலோன்திறம்கேட்கில்மெய்யே
பஞ்சியமெல்லடி யெம்பணைத்தோளி பரக்கழிந்து
வஞ்சியந்தண்பணை சூழ் வயலாவிபுகுவர்கொலோ. ௩.

ப - ரை.— வெஞ்சொல் - வீண்கொடுமைசொல்லுத்த, நங்காப் - அசலகத்து
ப்பெண்ணை, அரக்கர்குலப்பாவைதன்னை - ராக்ஷஸகுலத்துக்கெல்லாமொருபெண்
ணைய்கொண்டாடப்பட்ட சூர்ப்பரகையினது, வெஞ்சினமூக்கு - கூரியமூக்கினை,
அரிந்த - அறுத்தழகழித்த, விறலோன் - மிக்கையுடைய அந்தபுவாவினது, திறம்-
பரகாரத்தை, கேட்கில் - இப்போதுகேட்டால்,மெய்யே அஞ்சுவன்-போனகாலுய்
த்திலது நிகழ்ச்சாலம்போலே தோற்றிப்பயப்படுவேன்; அப்படியிருக்க, பஞ்சிய
மெய்யடி-செம்பஞ்சுருட்டிய மர்துவான பாதங்களையும், எம்பணைத்தோளி-மூங்கில்
போன்றபுனங்கையுமுடைய எம்பெண்ணைவன், பரக்கு அழிந்து - அடக்கமின்றி,
அவனோடுசேர்ந்துகொள்ள, அவ்விறுவரும்,வஞ்சி-கொடிக்கூட்டங்களாலும், அம்-
அழகிய, தண்பணை-குளிரந்தமூங்கிற்புதர்களாலும், சூழ்-சூழப்பட்ட, வயல்-கழனி
யையுடைய,ஆலி-சிறுவாலிலே, புகுவர்கொலோ-புகுவாரீரா, என்னலோ. (௩)

(வண்டமரித்யாடி) வண்டுகள்மொய்க்கிற நெய்தல்நிலத்தில் கழிமிக்க
வயலாவி புகுவர்கொலோ. ... .. ௨.

மூன்றும்பாட்டு. (அஞ்சுவனித்யாடி) இப்பாட்டை ஊட்டராளரி
ச்செய்து, “ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவன் திறம்கேட்கில் அஞ்சுவ
னென்கையால் இத்தலைக்கு உணஹாநியாய்த்தோற்றுகின்றது, இத்தை

(வண்டித்யாடி) “நவபுநராவர்த்ததே” என்றுபுக்கதிர்யக்குக்கருங்கூட
மிளாதயூரிலே புகுவர்கொலோ, தனக்காசைப்படவேண்டா என்கிறான்.

மூன்றும்பாட்டு.— (அஞ்சுவனித்யாடி) (அரக்கர்குலப்பாவைதுட
ங்கி, மெய்யே - அஞ்சுவன்) ஊட்டர் இப்பாட்டை யருளிச்செய்து,
“ஒரு ஸ்திரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம்கேட்கில் அஞ்சு
வன் என்கையால் - இத்தலைக்கு உணஹாநியாய்த்தோற்றுகின்றது,

“தரணல்” என்று-காடாய், காடுபோலேயிருக்கிற தோப்புக்களின் ஸம்ஸீயியைச்
சொல்லி, அத்தை “வண்டமரி” என்று விசேஷித்ததுக்கு பரக்கீதோபயோமம்
காட்டுகிறார் (நவேத்யாடி) ... .. ௨.

மூன்றும்பாட்டு.— (அஞ்சுவனித்யாடி.) கீழ்ப்பாட்டிலே “அவன்பின் கெண்
டையொன்கணமிளரக் கிளிபோல்யிழந்தி” என்கையாலே - “அந்தரஃப்ரயயௌ
ராம: வஃதாமய்யேஸம்யியமா” என்று கூடப்போனபோது வழியில்கண்டவ
ற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு நடந்தாப்போலே போனபடிதோன்றகையால்,
அந்நாம் அவ்விடத்திலே ஸூர்பணவ்வந்தது இருவர்க்கும் பிரிவுவருகைக்கு மூல
மானபடியை நினைத்து, திருத்தாயாஞ்சுகிறுனென்று ஸங்கதி.

அந்வயம்சாட்டிகிறார் (அரக்கரித்யாடி.) தன்னை யாசைப்பட்டவந்த ஸ்திரீயை
மூக்கரிந்தாப்போலே இவனையும்செய்து விடுகிறானே என்றஞ்சுகிறுனென்றால் கீழ்
ச்சொன்ன ப்ரணயிதவத்துக்கு உணஹாநியாராதோ, இது ப்ரகரணத்தோடுசே
ருமபடியெவ்னென்றும் ஸங்கையை ஸரவாடிமூவத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்
(ஊட்டரித்யாடி.) இத்தலைக்கு - ஊவடிவியத்தக்கு.

ஆழ்வாரருளிச்செய்துவைத்தார், இதெங்ஙனே சேரும்படி ?” என்று ஆச்சாணக்கேட்க ; “ எம்பெருமானுர்தாமே யருளிச்செய்துவைத்தார்” என்ன ; “ அருளிச்செய்தபடி யெங்ஙனே ?” என்றுகேட்க ; “ முன்பொருபுணர்ந்துடன்போக்கிலே பிறந்த ப்ரமாடித்தைக்கேட்டு, அத்தைநினைத்து இப்போது ஹயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (மெய்யே - அஞ்சுவன்) ஹ-ஓதகாலத்திலது வர்த்தமாநகாலம்போலே தோற்றி ஹயப்படுகிறான். (அரக்கரித்யாடி) ராக்ஷஸகுலத்துக்கொரு பெண்ணுய்க்கொண்டாடப்பட்டவனே, “ சீதைக்குவேராவன்” என்று சினத்துவந்தவனே * செவியொடு மூக்கவனார்க்கவரிந்த மிகக்கன் ப்ரகாரத்தைக்கேட்கில், (பஞ்சியவிய்யாடி) பஞ்சொத்தமெல்லிய அடியையுடையவளாய், மூங்கில்போன்ற தோலையுடைய என்பென்பிள்ளை அடக்கமின்றி, பரக்கு-அடக்கம், அழிந்தென்றபடி.

இது ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கூடாது, இதெங்ஙனே சேரும்படி ?” என்று ஆச்சாணக்கேட்க ; “ துடுப்பிருக்கக் கைவேகவேறுமோ, எம்பெருமானுர்தாமே யருளிச்செய்து வைத்தாரிறே” என்ன ; “ அருளிச்செய்தபடியெங்ஙனே ?” என்றுகேட்க ; “ முன்பொரு புணர்ந்துடன்போக்கிலேபிறந்த ப்ரமாடித்தைக்கேட்டு அத்தைநினைத்து இப்போது ஹயப்படுகிறான்” என்றருளிச்செய்தார். (மெய்யே-அஞ்சுவன்) ஹ-ஓதகாலத்திலே, இது வர்த்தமாநகாலத்திலே என்று தோற்றுநிறுத்தலே ; ஏககாலத்திற்போலேஹயமாகாநின்றது.—(பஞ்சியமெல்லிய) இதுபடுக்கையிலிருக்கிலும் † ஹயப்படவேண்டும்படி. மிகவு-வான் வரையுடையவள். (எம்பணைத்தோலி) சுற்றுடைமை, பசுமை. ஒழுநூட்சி, டிவை யெல்லாவற்றாலும் மூங்கில்போன்றிருந்துள்ள தோலையுடையவள். (பரக்கழிந்து) பழியஞ்சாதே. பரக்கழிவு - மிகவும் கழிவென்றுமாம். உடன்போக்கிலே பிறந்தப்ரமாடிவாது - உகர்வர்த்தத்தருமகாலம் பிராட்டியம் கூடப்போகிறபோது ஈகுர்ப்பணவிவந்ததேயாய், அவன்வாது ப்ரமாடித்தைக்கேட்க தாப்போலே, இவர்களுடையபோக்கிலுமென்ன ப்ரமாடிவருமோ என்று ஹயப்படுகிறுளென்று எம்பெருமானுர் நிர்வாஹம் ; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாடி.) புணர்ந்த - திருவயோய்யையிலே “ ஸமாடிவாடிஸத்தாஹம்” என்றபடியே ௭௦ ஸ்லோஷித்த. அரக்கருடையகுலத்துக்கு கொல்லிமலைப்பாவைபோலே கொண்டாடப்படும்வளான ஈகுர்ப்பணவிதன்னை அவருடைய வெய்வியசினமடியாக மூக்கரிந்திட்டமிடுக்கையுடையவன் விஷயத்தைக்கேட்டால் மெய்யேயஞ்சுவன், இதுவெஞ்சொல்கிடாய் நங்காய் என்றவாக்யார்யம்கண்டுகொள்வது.

“பஞ்சிய” என்று விசேஷித்திருக்கவும், “மெல்” என்றதுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்யாடி.) (இதுபடுக்கையில்) என்று சிலபுரிகோசங்களில் பாடுமுண்டு ; (இதகையில்) என்று சிலவற்றிலுமுண்டு ; இப்போது, இது-இவ்வடி, கையிலிருக்கிலும் - மடியிலிருக்கிலும் என்றாய்கொள்வது. “பரக்கு -” பழியாய், அத்தால்வரும் ஹயமழிந்து என்று ஸப்தார்யமாயருளிச்செய்கிறார் (பழியஞ்சாதேயென்று.) பர - மிகவும், கழிந்து என்று பிரித்தருளிச்செய்கிறார் (மிகவுமிய்யாடி.)

† அரும்படித்துக்கதுரணமாக “இதுகையிலிருக்கிலும்” என்று சிலபுரிகோசங்கள்.

மூ.—ஏதவன்தொல்பிறப்பினையவன் வளையூதி மன்னர்
தூதுவனாயவனூர்சொல்லுவீர்கள் சொல்லீரறியேன்
மாதவன்நன் துணையாநடந்தாள் தடஞ்சூழ்புறவில்
போதுவன்தாடுசெம்மல் புனலாவிபுகுவார்கொலோ. ச.

ப - னா.—அவன் - அந்தபுயாவின், தொல்பிறப்பு - பூர்வஜம்மானது, ஏது
அறியேன்-கூத்தரியஜம்மோ, இடையர்ஜம்மோ, ஈதென்று நானறியமாட்டேன்;
ஆகிலும், இளையவன்-பாவிசன், வளையூதி -சங்கநரத்தால் தான்நிந்தும்பித்தை வெ
வெரிந்தமவன், மன்னா - ராஜாக்களுக்கு, தூதுவனுபவன் - கழுத்திலே ஓலைகட்டி
க்கொண்டு தூதுப்போனவன்மான அவனுடைய, ஊர்-ஜம்மத்தை, சொல்லுவீர்கள்-[ய]
ஈதென்றறிந்து சொல்லவல்லவர்களை, சொல்லீர்-உண்மையாக இவ்வென்று சொல்
லுங்கள்; நானுள்ளபெனதோ, மாதவன்-புரிபு: அதிஎன்கிறாராமமேகொண்டு, தன்
துணையாநடந்தாள்-அவன் தனக்குலஹாயமாமபடி நடந்துபோனான், போன அவ
ளிருவரும், வளையூதி - வளையூதிக்கானவை, தடஞ்சூழ் - தடாகக்களாற்குழப்பட்ட,
புறவில் - பாடிக்களத்தில் களந்த, செம்மல்போது - பெரியபூக்களிலே, ஆடு-மது
பாடித்திறக்காதுவிட்டுப் பாடாதினதுள்ள, புனலாவி - நீர்வளம் நிறைந்த திருவாலி
யிலே, புனலாவிபோல - புனலாவிபோல, என்னவோ. ... (ச)

(வளையூதியாடி) வளையூதியாடும் அழகிய பணிகளாலும் சூழப்
பட்ட வயலாழையாதிருவாரி. பணை-மூங்கில். ... க.

நாலாம்பாட்டு. (ஏதவன்தியாடி) கூத்தரியஜம்மோ, மோபஜம்
மமோ; அவன்முன் வரவிசன்; “பற்றாநடுங்க முன் பாஞ்சசன்னி
யத்தை வாரிவைத்த” என்றிறபடியே-திருப்பவளத்திலே சங்கை வை
த்தா விடுகின்றப் பறக்கொழுவமவன். எதிரிகள், இவனுதப்பறந்துபோ
வார்கள். (மன்னந்தியாடி) ராஜாக்களுக்குக் கழுத்திலேயோலைகட்டித்
துதுபோமவன்.

(வளையூதியாடி) தனக்கு உபமாநமுள்ள ஷேஸத்தேறப்புகுமோ. க.

நாலாம்பாட்டு.—(ஏது அவன் தொல்பிறப்பு) கூத்தரியஜம்மோ,
இடையர்ஜம்மோ, அறியேன்.(இளையவன்)பாவிசன். (வளையூதி)
தான்நின்றவிடத்தை வெவெரிந்தமவன். (மன்னர் தூதுவனாயவனூர்)
மகவாதாரிருந்தவிடத்தே வெறுங்கையே செல்லுமவனுடையவூர்.

உபமாநமென்றது - வஞ்சிக்கொம்பும், மூங்கிலுமென்றபடி. ... க.

நாலாம்பாட்டு.—(ஏதவன்தியாடி)நங்கையானவன், “நீயேனஞ்சுகிரும், அவன்
ரவஞ்சுலத்தில் பிறந்த ஆண்பிள்ளையன்றோ, விரோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கவல்லன்
க்டாப்” என்ன; அதுக்குத்தரமாக, அவன் பிழக்களை உகர்வர்த்தித்திருமகனோ
இடையனோ எனக்குத்தெரிகிறதில்லை, நீங்கள் எவனச்சந்திர அவன் கூத்தரியன்
என்றுசொன்னால் சொல்லுவீர்களா, எனக்குநிர்ப்பரிச்சப்போகிறதில்லை யென்கிற
னென்று ஸந்ததி.

“அவன்தொல்பிறப்பு - ஏது” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (கூத்தரியேத்யாடி). நீபறித்தபுகுதானேதென்ன; சொல்லுகிற
சாசுதருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வாலிஸனென்று); வளைவதரியாதே
யொன்றைச்செய்யுமவனென்னக. இதெங்கேகண்டாயென்ன; சொல்லுகிறானாக
த்திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீருக்மிணிப்பிரட்டிக்காக, அந்தபுறச்சோலையிலே ஸிஸ்பா
லாடிகளாறியும்படிசங்குதவில்லையோ எனனும் ஹாவத்தையருளிச்செய்கிறார் (தானி
த்யாடி). * அதிரகுரல்முரசங்களன்றோ, விரோதிகளமண்ணுண்ணுர்களாவென்ன;
ஆயுதங்களைப்பொகட்டுந்துதுபோனவனன்றோ என்கிறுனென்று விவகூத்திருளிச
செய்கிறார் (உகவாதாரித்யாடி.)

(ஊரித்யாடி) அவனாரின்னனூரென்று சொல்லவல்லிகோளே, நானறி
கிலேன். (மாதவனித்யாடி) அம்மிதுணையாக ஆழிழிந்து, அவனைத்
துணையாகப்பற்றிப்போனான். (தடமித்யாடி) தடாகங்களாலேசூழப்
பட்ட பர்யஜங்களிலே பெரியபூக்களிலே வண்டுகன்மடபாநம்பண்
னும் புனலாதி. செம்மல் - பெருமையும், அழகும், பூவும். ... ச.

(அவனூர்சொல்லுவீர்கள் சொல்லீரையேன்) கூத்தரியஜந்மத்திலே
பிறந்தான் என்றாசைப்படுவார், இடையனாய்ப்பிறந்தான் என்றாசைப்
படுவாராய், ஆசைப்படாநின்றிகோள்; எனக்கிரண்டும் தோற்றுகிற
தில்லை.—(மாதவனித்யாடி) ஆழங்காலே மிதப்பென்று ஸம்பப்பண்ணி
னான். அளவுடையவர்களைகப்பட்ட விஷயமென்றால், தனக்கு நிலமன்
றென்று மீளவறியாதேபோனான்.—(தடஞ்சூழித்யாடி) அங்முரில் பூக்
களலர்ந்தபோது தேன்வெள்ளத்தாலே வண்டிகளுக்கு இழிந்துபாநம்
பண்ணப்போகாது. கழியவலர்ந்து மடவெள்ளம் அரையாறுபட்டா
லாய்த்து வண்டிகளுக்கு பாநம்பண்ணலாவது. கழியவலர்ந்த பூக்கள்
தேடி வண்டிகள் மடபாநம்பண்ணும் திருவாலியிலே புகுவர்
கொலோ. போது - புதுப்பூ. அப்போதலர்ந்தபூ செம்மல் - பெரு
மையும், பழமையும், பூவும். ... ச.

வெறுக்கையோடுபோகிலும், “அஞ்சனகுஞ்சிபித்தடித்தபிரான்” என்கிறபடியே-
முடிக்கவல்ல குடியிற்றிறந்தவன்கிடாய் யாடிவகுலத்திற் பிறந்தானென்ன; நீங்
கள்வேண்டினபடி சொல்லுங்கோள், எனக்கச்சந்திருகைக்குடலல்ல வென்கிற
ளென் தருளிச்செய்கிறார் (கூத்தரியேத்யாடி.) “ஊர்” என்றது - குடியாய், ஜந்ம
த்தைச்சொல்லுகிறது. இரண்டும் தோற்றுகிறதில்லையென்றது - இடையனானும்
கூத்தரியனானும் நிர்ஹமாயிருக்கைக்குடலாகத் தோற்றுகிறதில்லையென்கை.

கூத்தரியனானு லென்ஹயம் தீராதென்ன (மாதவனித்யாடி) சொல்லுகிறாளாக
உட்கருத்து (ஆழங்காலித்யாடி;) பிராட்டி வாஹுஸஸத்தை விஸ்ரவவித்தப்
போயிருக்கச்செய்தேயும் அதுதானே மூக்கரிக்கைக்குடலாய் பிரிவுவினைத்தேடி;
அவள் “ஸீதோ ஹ” என்னவல்லவள், “ஹஸீஹ” என்னவும் வல்லவளின. “மட
மான்” என்னும் ஹவத்தையுமுட்கொண்டு கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அள
விய்யாடி.) ... ச.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(தாயெனையித்யாடி.) நீ “மாதவன்நன் துணையாநடந்தான்”
என்று வயிறு பிடிக்கிறதென், இப்படிப்பட்டவுண்ணையிட்டு அவன்பின்போகைக்கு
ஹேது வென்னென்ன; அவன்ஹைந்நீயத்தையேபார்த்துப் பரணியிதவத்தைநச்சி
நடந்தாள் காணென்கிறாரென்று ஸந்ததி.

**மூ.—தாயெனையென்றிரங்காள் தடந்தோளிதனக்கமைந்த
மாயனைமாதவனைமதித்தென்னையகன்றவிவள் †
வேயனதோள்விசிறிப்பெடையன்னமெனநடந்து
போயினபூங்கொடியாள் புனலாவிபுகுவர்கொலோ. ௫.**

ப - ரை.—தடந்தோளி - பெரியதோள்களையுடைய இவள், எனை-மனம்வருந்
தும்என்னை, தாய்என்றுஇரங்காள் - பெற்றதாயென்றும் கர்ப்பபண்ணிப்பாராள்;
தனக்கு அமைந்த-தன்ஸௌந்தர்யாதிருணங்களுக்குத்தகுந்த ரூபலாவண்யாதிகளை
யுடையவனாகிய, மாயனை மாதவனை-ஆஸ்ரீசர்யபூதனை பரியபதியையே, மதித்து-
தஞ்சமாகநினைத்து, என்னைஅகன்று - என்னைத்தனியேவிட்டுநீங்கி,வேய்அனதோள்
விசிறி - மூங்கில்போன்ற தோளை வீசிக்கொண்டு, பெடைஅன்னம் என - அன்ன
ப்பெடைபோல், அவன்பின்நடந்து போயின - அவன்பின்னேயே நடந்துபோன,
பூங்கொடியாள்-அழகிய கொடிபோலுமிடையையுடைய என்பெண்ணும், அவனும்,
புனல்ஆலி-நீர்வளமிகுந்ததிருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ-புகுவாரோ, என்னவோ.

அஞ்சாம்பாட்டு. (தாயெனைபித்த்யாடி) என்னைத்தாயென்று கட்டி
பைபண்ணிற்றிலள். (தடந்தோளியித்த்யாடி) மிக்கஊர்யதாப்ரகர்
ஷத்தையுடைய தோளழகையுடையவள், தனக்குச்சேர்ந்த அழகை
யுடைய ஆஸ்வர்யஹிதனைத்தஞ்சமாக நினைத்து, என்னைவிட்டு, அவன்
பின்னே. (வேயனவித்த்யாடி) வேய்போன்றதோளைவிசி, அன்னப்
பெடைபோல் நடந்துபோன அழகிய கொடிபோன்ற இடையை[உய]
யுடையவள். ... .. ௫.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (தாயெனையென்றிரங்காள்) தாய்வயிற்றெரி
யும் என்றிரங்குகிறிலள். (தடந்தோளிதனக்கமைந்தமாயனை) அவனு
டைய ஸர்வாங்கஸௌந்தர்யமும், இவனுடைய தோளழகொன்று
க்கும்போருமத்தனை. (மாதவனைமதித்தென்னையகன்றவிவள்) ப்ரணய
ஸிரையில் ஸ்ரோத்ரியனென்னுமித்தை யொன்றையும் நினைத்து என்
னைக் கைவிட்டவிவள்.— (வேயனதோள்விசிறி) மூங்கில் போன்றிரு
ந்துள்ள தோள்விசிறி. (பெடையன்னமெனநடந்து) வெறும்அன்ன
மென்னில் ஆணையு மென்று, (பெடையன்னம்) என்றாள். (போயின
வித்த்யாடி) இருவருங்கடவுலகநீணைபண்ணிவர்த்திக்கலாம் டேஸத்திலே
புகுவர்கொலோ. ... .. ௫.

“அகன்றவிவள்” என்றும் “அகன்றவன்பின்” என்றும் பாஷ்யமும்;
அதிலே, முந்தினபாடாதுஷணமாக வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயேத்த்யாடி.) மற்றை
பாடம் - வ்யாக்யாநாதரவிய்யம்.

(ஆணையும்) என்றது - ஆண்நாதம் என்றாய், பும்ஸத்வம்[யமுண்டாமென்று
ஸஸ்டார்யம். ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு.— (என்னித்த்யாடி.) “தாயெனையென்றிரங்காள்” என்றத்தை
விவரிக்கிறதிப்பாட்டென்று ஸங்கதி.

† “அகன்றவன்பின்” என்றுபாடாந்தரம்.

மூ.—என்துணையென்றெடுத்தேற் கிறையேனு மிரங்கிற்றிலன்
தன்துணையாவென்றன்தனிமைக்கு மிரங்கிற்றிலன்
வன்துணைவானவர்க்காய் வரஞ்செற்றரங்கத்துறையும்
இன்துணைவனெடும்போ யெழிலாளிபுருவர்கொலோ. சு.

ப - ரா.— என்துணை என்று - எனக்குத்துணை என்று, எடுத்தேந்து - பெற்
றெடுத்த வெனக்காக, இறையேனும் - கொஞ்ச மாகிலும், இரங்கிற்றிலன் - இரக்கங்
கொண்மலன்; தன்துணை ஆய - தனக்குத்துணையான, என்தன் தனிமைக்கும் -
நான்தனியே இருப்பதற்காகவும், இரங்கிற்றிலன் - இரக்கங்கொண்டிலன்; இப்ப
டிப்பட்டவென்பெண், வானவர்க்கு - தேவதைகளுக்கு. வன்துணையாய்-வலியு
துணையாகப்போய், வரம்செற்று-இலங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களின் வரபலத்தை
அடக்கி, தேவசாரியம்முடித்த, அரங்கத்து உறையும் - நமக்கு நந்துணையாகக்
கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, இன்துணைவனெடும்போய் - இவ்வுடமான
ஸஹாயபூதனெடுங்கூடப்போய், சேர்ந்துகொண்ட அவ்விருவரும், எழில் ஆள் -
அழகிய திருவாலிலே, புருவர்கொலோ - புருவரோ, என்னவோ. ... (சு)

ஆறும்பாட்டு. (என்துணையித்யாடி) எனக்குத்துணையென்று பெற்
றெடுத்தவெனக்கு அல்பமும் இரங்கிற்றிலன்; தனக்குத்துணையான
என்னுடைய தனிமையை நினைத்தும் இரங்கிற்றிலன். (வன்துணை
யித்யாடி) டேவர்களுக்கு வலியதுணையாய், அவர்கள் விரோடியை அழ
காகச்செற்று. (அரங்கமித்யாடி) நமக்கு நந்துணையாகக்கோயிலிலே
நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனுடனே போய், அழகியதிருவாலி புருவர்
களோ, என்கேனும்போவர்களோ. ... .. சு.

ஆறும்பாட்டு.—(என்துணையித்யாடி) எனக்குத்தஞ்சமான துணை
யென்றுகொண்டாடிவளர்த்தேன் என்றொருசற்று மிரங்கிற்றிலன்.—
(தன்துணையித்யாடி) ஸ்நேஹமில்லையாகிலும், நோவுபட்டாமை[௫௫
“சூயோ!” என்று இரங்குவர்களிறே; அதுவும் செய்திலன்.— (வன்
துணைவானவர்க்காய்) டேவர்களுக்காகத் தன்னைப்பேறாதே அம்புக்
கிலக்காக்குகை - வன்துணையாவது, (வரம்செற்று) டேவர்கள் சொடு
த்த வரங்கோயுமழித்து. தங்கள் தலையாலுள்ளவையெல்லா மழித்தா
லாகாதே அவன் துணையாவது. (அரங்கத்துறையுமித்யாடி) நிந்தி
ஸயஹோம்யனுமாய் ஸுலஹனுமாய் ரக்ஷணுமானவனெடுங்கூட. ராவ
ணவயம்பண்ணி மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது திருவயோபியை கோ
டித்தாப்போலே, திருவாளியும் கோடிக்கப்பண்ணிப் புதுகிறார்களிறே.

பெண்பிள்ளையானவள் தன்ஸ்நேஹத்தாலே இவளெனக்குத் துணையென்றும்
எடுத்துவளர்த்தாளென்றும் இரங்காமல் போனாளென்றும் தாத்தர்யமருளிச்செய்
கிறார் (எனக்கித்யாடி) தனக்கு ஸ்நேஹமில்லாவிட்டாலும் தன்னையே துணையாக
வெண்ணியிருக்கிற என்னுடைய தனிமைக்காகிலும் மிரங்காமல்போனாளென்றும்
ஹவத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹமித்யாடி)

ஸ்வாபஹேம் பிவநிக்கும்படி தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாடி)
“இன்” என்றதின்மீயம் (நிரதிஸ்யேத்யாடி) “அரங்கத்து” என்றத்தால் வலிதம்
(ஸுலஹனுமாயென்றது) “எழில்” என்றதுக்கு ஹவம் (ராவணேத்யாடி) சு.

மு.—அன்னையும்த்தனுமென் றடியோமுக்கிரங்கிற்றிலன்
பின்னைதன்காதலன்றன் பெருந்தோள்நலம்பேணிநளால்
மின்னையும்வஞ்சியையும்வென்றிலங்கு மிடையாள்நடந்து
புன்னையுமன்னமுஞ்சூழ்புனலாலி புதுவர்கொலோ. எ.

ப - ரை.— அன்னையும் - தாயும், அத்தனும் - தம்ப்பனும், என்றடியோமுக்கு-
என்று தேஹஸம்பந்தத்தை யேறிட்டுத் தன்னிடத்தில் விசேஷப்பீதிபண்ணின எங்
கருக்காக, இரங்கிற்றிலன் - இரக்கம்கொண்டிலன்; பின்னைதன் - ரப்பின்னைப்பிரா
ட்டிக்கு, காதலன்றன் - நாயகனுடைய, பெருந்தோள் நலம் - மஹாபுஜாலிங்கந
ளாகத்தை, பேணிநள் - விரும்பினவளாய், மின்னையும் வஞ்சியையும் - மின்னையு
யும் வஞ்சிக்கொம்பையும், வென்று-தோற்பித்து, இலங்கும் - விளங்காநின்றாள்,
இடையாள் - மத்யதேசத்தைபுடையஎன்மகள், நடந்து - நடந்துபோய், சேர்ந்து
கொண்ட ஆய்விருவரும், புன்னையும் - புண்ணப்பொழிதும், அன்னமும் - ஹம்ஸ
கூட்டங்கனும், சூழ் - சூழ்ந்த, புனல் ஆலி - நீர்வளமுள்ள திருவாலிலை,
புதுவர்கொலோ - புதுவாரோ, என்னவோ. ... .. எ)

ஏழாம்பாட்டு. (அன்னையுமித்யாதி) தான்போகிறான், எங்களைப்
பழிபிட்டுப்போனான். அடியோங்களைத்தாம்பதம்ப்பன்னென்று பேரிட்டுப்
பொகட்டுப் போனான் இரங்காதே. (பின்னையித்யாதி) ரப்பின்னைப்பிரா
ட்டிக்குப் பித்தனாயிருக்கிற க்ஷிணன் பெரியதோளழகை யாசைப்
பாட்டு. பேணுதல்-ஆசைப்பாடு. (மின்னையுமித்யாதி) மின்னையும்[உயி
வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற்பித்து விளங்காநின்றாள் இடையை
புடையவள் போய். (புன்னையுமித்யாதி) புண்ணப்பொழிதும் அன்னப்புன
லும் சூழ்ந்ததிருவாலி. ... .. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (அன்னையுமித்யாதி) போகதினைத்தால் பழியி
ட்டுப்போகவேண்டுமோ. அடியோமானவெங்களை தாயும் தம்ப்பனுமெ
ன்று பேரிட்டு இரங்கிற்றிலன். நியாமயரை நியாமகரென்று பேரிட்டு
ப்போகவேண்டுமோ.— (பின்னையித்யாதி) இங்கே நிருவரைக்ககவிட்
டால் அங்கே நிருவரைப்பற்றவேண்டுமிறே. நம்மைவிடுகைக்கடி -
அங்கநுஷாங்கியவிஷயத்தினுடைய பெருமைவாகாதே !— (மின்னையு
மித்யாதி) மின்னையும் வஞ்சிக்கொம்பையும் தோற்பிக்கு மிடையையுடை
யவள் நடந்து. (புன்னையித்யாதி) ஸுமோமஸ்யாநங்கனும் தன்னினங்
கருமுள்ளவரிலே புதுவர்கொலோ. ... .. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (அன்னையுமித்யாதி.) கீழிரண்டுபாட்டிலும் - தாயென்றிரங்
காமல் போனாளுென்றுசொல்ல, “பிரஸாதரம்” என்று-விட்டுப்பற்றவேண்டும்
விஷயமாகையாலே உங்களைவிட்டுப்போனான், இதுக்கு நீ கரையவேண்டுமோ ?
என்று நங்கைக்குக்கருத்தாக; நானங்கன் நினைத்திருக்குமவளோ, வயிற்றிற்பிற
ந்தாரையும் பெண்ணென்று எண்ணுவதுண்டோ, நாங்கள் பரதந்தரன்றோ
என்கிறாளுென்று ஸங்கதி.

உட்கருத்து (போகவித்யாதி.) ஸங்ஹாரம் (அடியோமித்யாதி.) பேரிகை -
பழியென்கை, கீழ்வாக்யவிவரணம் (நியாமயரையித்யாதி.) ரப்பின்னைப்பிராட்
டிக்குப் பித்தனாயிருக்கிற க்ஷிணன் பெரியதோளழகை, பேணிநள் - ஆசைப்
பட்டாளுென்று ஸங்ஹாரம்மாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இங்கேயித்யாதி.)
முல் - அசை, “பெருந்தோள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் (நம்மையித்யாதி.)

மூ.—முற்றிலும்பைங்கினியும் பந்துமூசலும்பேசுகின்ற
சிற்றில்மென்பூவையும்விட்டகன்றசெழுங்கோதைதன்னைப்
பெற்றிலேன்முற்றிழையைப் பிறப்பிலிபின்னேநடந்து
மற்றெல்லாமைகதொழப்போய்வயலாவிபுகுவர்கொலோ.

ப - ரா.— முற்றிலும் - முச்சிலையும், பைங்கினியும் - பச்சைக்கினியையும், பந்தம் - கந்துகத்தையும், ஊசலும் - ஊஞ்சலையும், சிற்றில் - சிறு கூட்டிலிருந்து, பேசுகின்ற - பேசுகிற, மென்பூவையும்-மீர்துஸ்வபாவையான நாகணவாம்ப்பகஷி யையும், விட்டு அகன்ற - விட்டுநீங்கிப் புறம்போன, செழுங்கோதைதன்னை முற் றிழையை - அழகியமாலையோன்ற வென்பெண்ணை, பெற்றிலேன் - நான் கண்ணாற் காணப்பெற்றிலேன்; அவள், மற்றெல்லாமைகதொழ - ஸ்வவயதிரித்தரெல்லாம் கண்டு ஸேவிக்கும்படி, பிறப்பிலிபின்னே-ஹேயப்ரதிபடன்பின்னே, நடந்துபோய்- நடந்துசென்று, ஒன்றுசேர்ந்த அவ்விருவரும், வய்லாவி - ஸ்வயஸமர்த்தியை யுடைய திருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ - புகுவாரோ, என்னவோ. ... (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (முற்றிலுமிய்யாதி) ஸ்ரத்தில், தூதை, பந்து, மூச ஊசல், இவற்றையும், சிறுகூட்டிலே யிருந்து பேசுகிற அழகிய கிப்ரி யையும், பூவையையும்விட்டகன்றஅழகியமாலையோன்றஎன்பெண்ணிள் ளையை. (பெற்றிலேனிய்யாதி) பிறப்பிலிய்யா தான்தோன்றியானவன் பின்னே நடந்துபோகிறபோது, பின்பு கடைப்பணிக்கூட்டமும்

எட்டாம்பாட்டு.—(முற்றிலிய்யாதி) சிறுகூட்டிலே நின்று பேசா நின்ற மீட்சு-ஸ்வலாவமான பூவையையும் விட்டகன்ற. (செழுங்கோ தைதன்னை) லீலோபகரணங்களைவிட்டு அவனைப்பற்றினபின்பு உடம் பிலே பிறந்த பெளஷ்கல்யம். (பெற்றிலேன்முற்றிழையை) முன்னே போகவிட்டு, கடைப்பணியும் கொக்குவாய்க்கூட்டமும் கண்டு பின்னே போகப்பெற்றிலேன்.—(பிறப்பிலிபின்னேநடந்து) “உனக்கிதுமண்ண ஹாரிகாண்” என்று சொல்லிமீட்கைக்குமொருபிறப்புடையனனறிக்கே யிருக்கிறவன் பின்னே நடந்து. (மற்றெல்லாமைகதொழப்போய்)

எட்டாம்பாட்டு.—(முற்றிலிய்யாதி) நீயிப்போது விட்டுப்போனபின்பு “அடி யோமுகு” என்று சொல்லுமதித்தனைபோக்க, அவள் நாயகனைவேண்டிப்போக வொருப்பட்டபோது “படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாஷக்குப் போராது காண்” என்று தகையவில்லையோ, ஆகையால் சொல்லாதே நடந்தாளென்ன ; ஆகில் என்னைப்போலே நியாமக்கோடெய்திடுங்களுளறே லீலோபகரணங்கள், அவ ற்றையும் விட்டுப்போனென்கிருளென்று ஸம்மதி.

முற்றிலும் - முச்சிலையும், பைங்கினியும் - பச்சைக்கினியையும், பந்தையும், ஊசலும் - உஞ்சலையுமென்றாயும் கண்டுகொள்வதென்று விவக்ஷித்த, “பேசுகி ன்” இத்யாதிக்கர்யமருளிச்செய்கிறார் (சிறுகூட்டிலேயிய்யாதி). செழுங்கோதை- அழகிய மாலையோன்ற பெண்பின்னையென்று ஸவ்ஹார்யமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (லீலேத்யாதி). இழைமுற்றுமுடையவனைப் பெற்றிலேனென்றால், பெற் றவளான தான் அங்குன் சொல்லவொண்ணாதென்று (பின்னேபோக) என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (முன்னேயிய்யாதி.)

மூ.—காவியங்கண்ணியெண்ணில்கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பாள்
பாவியேன் பெற்றமையால் பணைத்தோளிபரக்கழிந்து
துவியேசேரன்ன மன்னநடையாள் நெடுமாலொடும் போய்
வாவியந்தன்பணைகுழ்வயலாவிபுகுவர்கொலோ. கக.

ப - ரை—காவியங்கண்ணி - காவியோலே அழகியகண்ணையுடையவளாய், எண்ணில் - விசரிக்கப்புகில், கடிமலர் - பரிமளம்மிக்க தாமரைப்பூவில்வலிக்கிற, மலர்ப்பாவையொப்பாள் - பெரியபிராட்டியாரை ஒப்பவளாய், துவியேசேர் - இற கையுடைய, அன்னம் - அன்னப்பெட்டையோடு, அன்னநடையாள் - ஸத்ர்ஸ மாணநடையையுடையவளாய், பணைத்தோளி - மூங்கில்போன்ற திருத்தோள்களை யுடையவளாகிய என்பெண், பாவியேன் - பாபிஷ்டையான நான், பெற்றமையால்- பெற்றதோஷத்தினாலே, பரக்குஅழிந்த-அடக்கம்சிறிதுயில்லாமல், நெடுமாலொடும்- தீர்க்கவ்யாமோஹமுடையவளோடு, போய் - தனியேபோய், ஒன்றுசேர்ந்த இருவ ரும், வாவி - தடாகங்களும், அம்தண்பணை - குளிர்தது அழகிய நீர்நிலங்களும், குழ் - சுற்றும்(குழந்த, வயல் - ஸஸ்யஸமர்த்ததியையுடைய, ஆவி - திருவாலியிலே, புகுவர்கொலோ - புகுவாரோ, என்னவோ. ... ... (க)

பிறகுவாரியுங்கண்டு பின்னேபோகப்பெற்றிலேன். ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (காவியித்யாடி) கருங்குவலோபோன்ற கடைக் கண்ணையுடையவள். இவளுமொரு அலிதேகூணை. (எண்ணில்) ஆராயில். ஒப்புஅராயில், அலர்மேல்மங்கையையொக்கும்.

தாயான குற்றத்தாலே யெனக்கொருத்திக்குமிதே தொழுவொண்ணுத்து, அல்லாதார்க்கெல்லாம் தொழுது பின்னே போகலாயிதே. (வயலாவிபுகுவர்கொலோ) தன்னைக்காண்பார்க்குக் காட்சி கொடுக்க விடமுள்ள டேசுத்திலே புகுமோ. அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லாவோமங்களுமுண்டாம்படியான டேசுமென்னவுமாம். ... ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(காவியித்யாடி) ஈஸ்வரனிற்காட்டில் பிராட்டி *அலிதேகூணை என்னுமேற்றத்தையுடையளாப்போலே, பிராட்டியிலேற்றமுமவளுக்கு (காவியங்கண்ணி) என்று, இருவரையும் சேராஅதுவவிக்கிற கண்ணிதே விவருடைய கண்கள்.

தீழ்ப்பாட்டில் “அடியோமுக்கு” என்றவன் இங்கே தாயாகை - தொழி கூடாமைக் குடவென்றும், மற்றெல்லாரும் தொழப்போயினுள்ளென்கிறான். இதுக்குக்கருத்த - ஸ்வரூபஞ்ஞாந்தாலே ஹவஜ்விஷயத்தில் கைவைத்தவளென்று எனக்கும் தொழலாயிருந்தாலும், வழிநடையாகையாலேநாட்டார்க்காகத் தாயான முறையிலே நிற்கவேண்டிற்றே! என்று சொல்லுகிறுளென்று விவகூழித்தருளிச் செய்கிறார் (தாயானவிய்யாடி.) ... ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(காவியித்யாடி.) “இப்படி பெற்றாரையும் உற்றாரையும் விட்டு லீலோபகரணங்களையும் காற்கடைக்கொண்டு “உன்மகளைப்போலே போருவாருண்டோ” என்று நங்கைபழியிட; அதுக்கு, பிறந்தகத்தையும் திருவயோய்யையில் லீலோபகரணங்களையும் விட்டு “யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வரய:” என்று போனவளைப்போலே போனாள், என்செய்கேன், பரக்கழிந்தாளென்கிறுளென்றுஸம்மதி.

காவியிற்காட்டிலும் கருநெய்தலிற்காட்டிலும் மழகியகண்ணையுடையவளென்று ஸஸ்வாரயமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனிய்யாடி.)

மூ.—தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெடுமால் துணையாப்
போயின பூங்கொடியாள் புனலாலிபுருவொன்று
காய்சினவேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மலைபத்தும்
மேவியநெஞ்சடையார் † தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. ௧0.

ப - ரை.— தாய் - தாயானவள், நின்றுமனம் இரங்க - வயிறெரிந்திரங்கா
கிங்க, நெடுமால் - தன்னிலுங்காட்டில் வ்யாமோஹத்தால் கலங்கியிருக்கிறவனை,
துணையா - ஸஹாயமாகக்கொண்டு, தனியேபோயின - ஸஜாதியரில் ஒருவரும்
துணையின்றிப்போன, பூங்கொடியாள் - அழகியகொடியைஒத்த இடைமையுடைய
என்மகளும், அவளும், ஆகியிருவரும், புனல் ஆலி-நீர்வளமிகுந்த திருவாலியு
லே, புருவொன்று - புருவரோ என்னவோ என்று, காய்சினம் - ப்ரதிபக்ஷத்தின்
மேல் மிக்ககோபத்தையும், வேல் - அவற்றை நிரவிச்சத்தக்கவேலையுமுடைய,
கலியன் - ஆழ்வார், ஒலிசெய் - அருளிச்செய்த, தமிழ்மலைபத்தும் - தமிழ்த்தொ
டைபத்தையும், மேவிய நெஞ்சடையார் - ஸஹ்ரதயமாசுஅப்யவிக்ஷவல்லவர்க்கு,
விண்ணுலகே - பரமபதமே, தஞ்சமாவது - ஸத்யமானஸ்தாரம ஆம் என்று நிக
மிக்கிறார். ... .. (௪0)

(பாவியேன்பெற்றமையால்)அப்புவை அவள்கிணையாதாப்போலே,என்
னையும்வள்ளினையாதேபோனாள். (பணைத்தோளியித்யாடி)வேய்போன்ற
தோளழகையுடையவள், அடக்கமற்று. (தூவியித்யாடி) குட்டுச்சேர்ந்
திருந்துள்ள அன்னம் போன்ற நடையையுடையவள்,நெடுமாலுடனோ
போய். (வாவினியத்யாடி) வாவினையும் குளிர்த்தபழனங்கொளியும் குழ
வுடைய வயலாலிபுருவார்கொலோ. ... ..

(பாவியேனியத்யாடி) என்வயிற்றிற்பிறக்கையிதே மிவருக்குத் தனியே
போகவேண்டிற்று.(தூவிசேரித்யாடி)நடையாலே பிச்சேற்றவல்லவள்.
(நெடுமாலொடும்போய்) நடைக்குப்பிச்சேறி வ்யாமோஹக்குமவன்.
(வாவினியத்யாடி) ஸஞ்ஞாஸஞ்ஞிகிரியைபண்ணி விஹாயாடலாம் டேஹத்
திலே புருவார்கொலோ. ... ..

பிராட்டி,உாஸாஹீஜநங்கனைக் கொடுத்தனுப்பவும்,இனையபெருமாள் குறைப்பட்டுக்
கொண்டவரவியிதேதடர்ந்தபோனாள்;உன்பெண்ணைப்போலேஒருவரோடும்சொல்
லாதே தனியேநடந்தாளாவென்ன(பாவியேனியத்யாடி.)சொல்லுகிறுனென்று தாத்
பர்யமருளிச்செய்கிறார் (என்வயிற்றிலித்யாடி.) போனாளாகில், நீ “வயலாலி
புருவார்கொலோ” என்று புலம்புவானென்னென்ன (தூவிசேரித்யாடி.) சொல்லு
கிறுனென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நடையாலேயித்யாடி.) இத்தால்-அவன்
புரிந்தபார்த்த இவள் நடையில் பித்தேறிமுன்னடிதோற்றுதேயிருக்கையால்“இனி
திருவாலியில் சேர்த்துவிடுவாரில்லை !” என்று புலம்புகிறென்றபடி. ஸஞ்ஞாஸஞ்
ஞிகிரியை பண்ணியென்றது - புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்றெறிந்து ஜல
க்ரீடைபண்ணியென்கை. ... ..

பத்தாம்பாட்டு. (தாய்மனமிய்யாதி) பெற்ற தாய் வயிற்றெரிந்து நெஞ்சுதளர, தனியே - ஸஜாதியரிலொருவர்துணையின்றி, விஸஜாதிய னானவன் துணையாகப்படுதப்பட்டுப்போன அழகிய கொடியானவள் புன லாஸியிலே புதுவர்கொலோ என்று. (காய்சினமிய்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே மிக்கசினத்தையும் வேலையுமுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத் துப்பாட்டையும் பொருந்தின நெஞ்சையுடையவர்கள் ஆளுவது யின்னுலகு ; இது நிச்சலிதம். .. ... க0.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தாம்பாட்டு. — (தாய்மனமிய்யாதி) தாயார்வயிற்றெரிந்திரங்காடி நிற்க தன்னிலுங்காட்டில் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறவன் துணையாகப்போன விலக்ஷணையான பெண்பிள்ளை, ஜலஸம்ஸீபியை யுடைத்தான திருவாஸியிலே புதுமென்று, பிராட்டிபேச்சாலே யானையன்றிக்கே திருத்தாயார் பேச்சாம்படி, ஊவடிவியைத்திலே ப்ரவணராய் ப்ரதிபக்ஷத்திலே சினத்தையுடையராய் அததைத்துணி க்கவல்லவேலையுடையரான திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த, (பத் தும் மேலியநெஞ்சுடையார்ந்ருத் தஞ்சமாவது வின்னுலகே) இப்பத்தும் ஸம்ஸீபியமாகக் கற்கவல்லார்க்கு பரமபடி நிச்சலிதம். தாயார் தனி வழியே போனவென்று ஊயப்படப்போகவேண்டா, ஆதிவாஹிகமண த்தோடே தானே வழிகாட்டிக்கொடுபோம். ... ... க0.

அடிவரவு. — கள்வன் பண்டு அஞ்சுவன் ஏதவன் தாய் என்னுணை அன்னை முற்றில் காவி தாய்மனம் நந்தா.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

நி.மம். — (தாய்மனமிய்யாதி.) “நெடு” என்றதனாலும் (தன்னிலுமிய்யாதி.) அத்தால் - இவன் துணையாகமாட்டானென்று கருத்த, “சூ” என்று-அழகாய், தாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணையானவென்று.) “புதுவர்” என்ற வஹுவஹம்- பூஜ்யோக்தியென்று விவக்ஷித்து, (புதும்) என்கிறார். காயாநின்றான் சினத்தை யுடையாரென்று ஸம்ஸீபியராய், அதுக்குவியைப் ப்ரதிபக்ஷமாகையாலே யரு ணிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபக்ஷத்திலேயென்று.) “வின்னுலகு” என்று - வின்னிலுள் ளார்க்கு நிர்வாஹகனென்றும், தஞ்சமாவது - பரமபடித்தைக்கொடுப்பனென்று விவக்ஷித்து, ஸலிதார்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்பத்துமிய்யாதி.) தஞ்சமாம் ப்ரகார த்தை யருளிச்செய்கிறார் (தாயாரித்தயாதி வாக்யடிவயத்தாலே.) தானே - எம் பெருமானே. ... ... க0.

ஜீபர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நந்தர்விளக்கு. ப்ரவேஸம்.

ஹவஷ்விஷயத்திற்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸயத்தை பார்ஸ்வஸ்யர் பேச்சாலே யதுஹவித்தார் ; அதாகிறது - மாதாபிதாக்களுக்காகாதே வயலாலிமணவாளனுக்கேயாயிருக்கிறவிருப்பைத்திருத்தாயார்பேச்சாலே யதுஹவித்தாராய் நின்றது-கீழ் ; இப்படி திருவாலியிலே புக்குடு அதுஹவித்தவிடத்திலும் ஆராமையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யம் உகந்தவிஷயத்தைக் கண்ணாலேகண்டு ஸ்வர்மாடிகளையபேகதிக்குமாப் போலே அதுஹவிக்கையிலேமூட்ட, அப்போதேபெறுமையாலே திருவுள்ளம்பதற, பதறினதிருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, அத்தைப்பெறுந் தனையு மிங்கேயதுஹவிக்கைக்காகவன்றோ உகந்தருளினநிலங்களிலே அவன்நிற்கிறது என்று ஸர்வர்களுக்கீழ் ஸர்வாபேகதிதங்கையும்கெய்கைக்காகத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே யெழுந்தருளி நின்றான், அங்கே நீயும்சென்று அதுஹவியென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். ... *
...

ஹவஷ்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸயத்தை பார்ஸ்வஸ்யர் பேச்சாலே யதுஹவித்தார் ; அதாகிறது - மாதாபிதாக்களுக்காகாதே வயலாலிமணவாளனுக்கே யாயிருக்கிற விருப்பைத் திருத்தாயார்பேச்சாலே யதுஹவித்தாராய் நின்றார் - கீழ் ; இப்படி திருவாலியில் புக்குதுஹவித்த விடத்திலும் ஆராமையாலே தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யம், உகந்தவிஷயத்தைக்கண்ணாலே கண்டு ஸ்வர்மாடிகளை[உய] அபேகதிக்குமாப்போலே அதுஹவிக்கையிலே மூட்ட, அப்போதே பெறுமையாலே திருவுள்ளம்பதற, திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, “அப்பேறு பெறுந்தனையுமிங்கே யதுஹவிக்கைக்காகவன்றோ உகந்தருளினநிலங்கள்” என்று ப்ரயோஜநாதாரபரரான ஷேவர்களுக்குத் தந்தாமஹிமதங்க ளபேகதிக்கலாய், அவ்வோகாலங்களிலிழந்தாரொல்லார்க்கும் எல்லா இழவுகளும் தீர்க்கைக்காகத் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், அங்கேசென்றதுஹவி என்று திருவுள்ளத்தை அதுஸாலிக்கிறார். ... *
...

அவதாரிகை. முதற்பாட்டு.— (நந்தர்விளக்கே) ஸ்ரஹ்மாடிகள் “எங்களஹிமதங்கள் செய்யவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற திருமணிமாடக்கோயிலிலே நெஞ்சே ! நீயும்சென்றதுஹவி யென்கிறார்.

நந்தர்விளக்கின் ப்ரவேஸம்.— திருவாலியி லெம்பெருமானை அதுஹவித்தம் தீர்த்திறவராமையாலே திருமணிமாடக்கோயிலிலே யதுஹவிக்கிறொன்றும் ஸம்மதியை விரித்தவர்திஷ்யமாண சுருமூலேநவருளிச்செய்கிறார் (ஹவஷ்த்தயாடி.) அதுஹவிக்கையிலே-தழுவிமுழுசிப் பரிமாறகையிலே, அதுஸாலிக்கிறார் - [கடுவியிக்கிறார். ... *
...

முதற்பாட்டு.— (நந்தர்வித்யாடி.) பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தஹவம் (ஸ்ரஹ்மாடிகளினித்யாடி.)

மூ.— நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியாய்
நரநாரணனே கருமாழுகில்போ
லெந்தாயெமக்கே யருளாயெனநின்
நிமையோர்பாவுமிடம் ;— எத்திசையும்
சந்தாரமந்தேனிசைபாட மாடே
கனிவண்டுமிழற்ற நிழல் துதைந்து
மந்தாரநின்று மணமல்கு + நாகூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

க.

ப.— ரை.— நந்தாவிளக்கே - நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே, அளத்தற்கு அரியாய்-பரிச்சேதிக்க அடங்காளுனவனே, நரநாரணனே-நரநாராயணவதாரமெடுத்தவனே, கருமாழுகில்போல்-எந்தாய்-சுமந்த மஹாமேசம்போன்றதிருமேனியையுடையென்ஸ்வாமீ, எமக்கே-அதுகூலராய்-அந்நாயாரணான எங்களுக்கு, அருளாயென்-ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி யருளவேணுமென்று, இமைமேயர் - தேவதைகள், நின்று - ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் பூமியில்வந்து நின்று, பாவம் இடம் - ஸ்தோத்ராசிகளைப்பண்ணி ஆராய்ச்சித் ஸ்தாரமாய்; அம் தேன் - பழையவண்டிகள், எத்திசையும் - ஸர்வதிசுக் குக்களிலும், நந்தாரம் இசைபாட - கேவசாந்தாரிராகம்பாடவும், கனிவண்டு - மதுபாநமத்தப்ரமரங்கள், மாடே-பட்டிக்கத்தில், நிழற்ற - ஆளச்சுவைக்கவும், நிழல்துதைந்து - அவ்வண்டிகளுக்கு நீர்வெள்ளித்தது, மந்தாரம் நின்று மணம்மல்கும் - மந்தாரவர்க்குங்கள் எல்லாக்காலத்திலும் மலர்ந்து நின்று பரிமளம் ஸமர்த்தமாக்காநிற்கிற, நாகூர்-திருநாகூரிலேயுள்ள, மணிமாடக்கோயில் - திருமணிமாடக்கோயிலே, என்மனனே-என்மனஸினே, வணங்கு - ஆராய் என்று தன்மஸஸைப் பிரேரேபிக்கிறார், (க)

முதற்பாட்டு, (நந்தாவிளக்கே) விசுமேஷ்யாத விளக்கு. அவிசயாத விளக்க, ப்ரஹ்மாவன்களாநிருக்கையிறே - விளக்காகிறது. நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய நென்றபடி. (அளத்தற்கரியாய்) ஸ்வரூபமான விஷ்ணுதிகளால் அபரிசுமேஷ்யானவனே. (நந்தாவிளக்கே அளத்தற்கரியாய்) “ஆழ்வார் ‘ஸத்யஜ்ஞாநமநக்ஞாநம்’ என்கிறார்களாம்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

வ்யா.— (நந்தாவிளக்கே) விசுமேஷ்யாத விளக்கு, ப்ரஹ்மாவன்களாநிருக்கையிறே - விளக்காகிறது. நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனென்றபடி.— (அளத்தற்கரியாய்) விஷ்ணுதவந்தாலும் மற்று முண்டான உணவிஷ்ணுதயாடிகளாலும் அபரிசுமேஷ்யானவனே, “ஸத்யஜ்ஞாநமநக்ஞாநம்’ என்கிறார்களாம்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்.

(விளக்காந்தது) என்றவநூர், ஆகையால் என்றுசேஷம், (ஜ்ஞாநத்தை) என்றவநூர், உணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் என்றகூட்டுவது. அளத்தற்கு-அளக்கைக்கு-பரிசுமேஷிக்கைக்கு, அரியாய்-அருமைப்படும்படியிருக்கிறவனே என்றாய், அர்புமான்செய்கிறார் (விசுமேஷ்யாதி). ஆஸிஸ்பத்தாலே - விஸ்ரஹேஷவத்தினைச்சொல்லுகிறது. ஸத்யம்-ஸ்வரூபதோமணதஸ்ஸைக்கருபம் என்றாய், “நந்தா” என்றதினாலும். ஜ்ஞாநம் - ஸ்வரூபப்ரகாசம் ; இதுவும், ஸ்வரூபதோமணதஸ்ஸ்வரூபப்ரகாசம் என்றாய், விளக்கு என்றபடியும். “அநநம்” என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபதோமணதோருபாதிசயவ பரிசுமேஷ்யாநித்யமாய், “அளத்தற்கரியாய்” என்றதனாலமென்று விவகித்தது, ஸ்வரூபம்காட்டுகிறார் (ஸத்யமித்யாதி.)

+ “மணமல்கும்” என்று பாடாந்தரம்.

(நரநாரணனே) நரநாராயணரூபத்தாலே வெளிப்பட்டுஸ்வரூபஞ்ஞாய மாகத் திருமந்தரத்தை வெளியிட்டவனே. (கருமா முகிலித்யாதி) காள மேவம் போன்ற வடிவழகையுடைய என்ஸ்வரமீ!, எங்களுக்கருளாய் என்று நின்று ஸ்ரஹ்மேசாநாடிகள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணுமிடம். (எத்திசையுமித்யாதி) பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் அழகிய வண்டுகளானவை கந்தாரமென்கிற பண்ணையிசையுடனேபாட. (மாடே) பக்கத்தே. (கனிவண்டித்யாதி) மஃபாநம்பண்ணிக்கனித்த வண்டுகளானவை மிழற்ற. மிழற்றல் - நிரம்பாமென்சொல். (நிழல்துதைந்து) நிழலாக நெருங்கி நின்று. (மந்தாரநின்றுமணமல்கும்) மந்தாரம் - கல்பகத்திலே ஒருவேழம். ... .. க.

இப்படி யிருக்கிறவன்ருன் நரநாராயண ப்ராஹ்மாவத்தாலே தன்னை வெளியிட்டபடி.— (கருமாபுரிஸ்போலெந்தாய்) அப்போதை அதுல வியோமயமானவடிவு. அன்றிக்கே, சிழ்ச்சொன்ன ஸ்வஹாவங்கனிற்சாட்டில் ஆகர்ஷசமாய் மேவம்போலே ஸ்ரமஹாமான வடிவாவக்காட்டி என்களை அநந்யாஹமாக்கினவனே.— (எமக்கேயருளாயித்யாதி) “தேவாரா0நவாரா0ஶுஸாமாய்யமய்யைவதம்” என்கிற ஸ்வஹாவ ஸாமாய்யத்தைப் பார்த்து அஸ்தாஸ்துக்கருள்செய்கை தவிர்த்து அது கூலராய் * அநந்யாரணரான எங்களுக்கே ப்ரஸாதித்தைப்பண்ணியருளவெனுமென்றுதேவர்கள்வந்து ஸ்தோத்ராதிசைப்பண்ணியாபுர யிக்கிற ஸ்பாநம்.

(எத்திசையுமித்யாதி) பார்த்த பார்த்த விடமென்றும், கந்தாரம் என்கிறபண்ணை, அந்தேனுண்டு - ஶ்ரஹநியமான வடிவையுடைந்தாய் தேனென்று பேரையுடைத்தான வண்டுகளானவை மஃபாநம்பண்ணியிசைசொல்ல. (மாடேயித்யாதி) அதினுடைய பர்யாகத்தே, ஸ0ஸ்டுலேஷத்தாலே த்விஷ்டமாய்க்கனிக்கிற வண்டுகளானவை, மிழற்ற-தரம்பா மென்சொல்லாலே ஆளத்திவைக்க. (நிழல்துதைந்து) அவற்றுக்கு ஹோமயோமயமம்படி நிழலிச்செறியப்பண்ணி; பாதிவார்க்குக் காவணமிட்டுக்கொடுப்பாரைப்போலே. மந்தாரமென்று - கல்பகவீக்ஷத்திலே யொருவிசேஷம். எல்லாக்காலமும் நின்று மணத்தை மிகவுமுண்டாக்காநின்றுள்ள. (மணமல்கும்) என்னவுமாம் - பாடுவார்க்குப் பரிசில் கொடுப்பாரைப்போலே உந்தடிர்வயங்களைக் கொடாநின்றது. இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில் திருமணிமாடக்கோயிலையாபுரியென்கிறார். ... .. க.

கீழ்ப்படிங்களாலே பரதவம் ஹித்ததாய, இத்தால் ஆர்ரயனோபயோதியானஸௌலம்யம் சொல்லிற்றென்கிறார் (இப்படியித்யாதி) நரநாரணனுக்குமே போதையில் வடிவாகக் கீழருளிச்செய்த, மணிமாடக்கோயிலெம்பருமானவடிவாக ஆர்யாநாம் (அன்றிக்கேயித்யாதி).

(பண்ணை - இசைசொல்ல) என்றவ்யம். காவணம் - பந்தல். ... .. க.

மு. -- முதலேத்தனி மாமுரண்தீர வன்று

முதுநீர்த்தடத்துச் செங்கண்வேழமுய்ய

விதலேத்தலைச் சென்றதற்கேபுதவி

விணைநீர்த்தவம்மானிடம்; - விண்ணாவும்

பதலேக்கபோதக் கொவிமாடநெற்றிப்

பவளக்கொழுங்காலபைங்காற்புறவம்

மதலேத்தலைமென்பெடை கூடு நாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

உ.

ப - னா. — அன்று - அக்காலத்திலே, முதலீர - பழையநீரையுடைய, தடத்து - சடாகச்சுடைய, யானையின்காலைக்கய்வின், தனிமாமுதலே - ஒப்பற்றபெரியமுதலையினது, முரண்தீர - கரைகாணவொண்ணாத மிடுக்கறம்படியாகவும், செங்கண்வேழம் - சிற்றத்தாலே சிவந்த கண்ணையுடைய அவ்வானை, உய்ய - உஜ்ஜிவிக்கும்படியாய்வும், விதலேத்தலைச் சென்று - தயநீபதசையிலேவருது, அக்கே உதவி - அந்த யானைக்குபசரித்து, விணைநீர்த்த - அதின் வயலரத்தைநீர்நீரின், அம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தானமாய்; விண் அணவும் - ஸ்வர்க்கத்திலே சென்ற பூக்கந்தையும், பதலே - குறம்பதிரைகளையும், கபோதம் - கபோதவொழுங்குகளையும், முறி - கங்கைநீர்த்தாந்திரையுமுடையத்தான, மாடநெற்றி - ஸௌதாக்கர்களிலே, பவளக்கொழுங்கால - பவளம்போற்சுவந்து கொழுந்தான காலையுடையதாய், பைங்காற்புறவம் - பரமைநிறத்தையுமுடைய புறவானது, மதலேத்தலை - பின்னேத்தூண்களின் தலையிலே, மென்பெடை - ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டிக்கவுமபெறாத மர்துவான தன் பைடைமேலே, கூடம் - கூடிக்கலத்தருக்கிற, நாங்கூர் - திருநாங்கூரிலேயுள்ள, மணிமாடக்கோயில் - திருமணிமாடக்கோயிலே, என்மனனே - என்மனஸிலே, வணங்கு - தீர்பாய் துன்பி என்ங்கூர். ... .. (உ)

இரண்டாம் பாட்டு. (முதலேத்தனி மாமுதலையி) அடி விதியமான வலத்தையுடைய பெரியமுதலையின் மிடுக்குப்போத. (அன்று) ஆணைரிடப்பட்டவன்று. (முதலேத்தனி) பெரியநிரையுடைய தடாத்தலேயுமுத்திற சிவந்தகண்ணையுடைய ஆணை உய்ய,

இரண்டாம் பாட்டு. — (முதலேத்தனி) ஸ்ரீமஜேஷ்ட்ராஜவானுடைய அபத்துப்போக்கினவன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெற்றிசே ! உன் ஸ்ரீமெல்லாம்மகேட அங்கே சென்றதுவியென்கிறார்.

வ்யா. — (முதலேத்தனி) முதலேயினுடைய, உபமாநரவந்தமாய் கரைகாணவொண்ணாத மிடுக்கறம்படிக்கிடாக. (முதுநீர்த்தடத்து) பழைதானிரையுடைத்தென்று பரவியபயிதே. (செங்கண்வேழமுய்ய) மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே, தன்நிலமல்லாமை யாலே அம்மிடுக்குக்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியால் வந்த சிற்றத்தாலே சிவந்தகண்ணையுடைத்தான ஆணை உய்யும்படி. செங்கண்ணென்று - செயலறுவியாலே சிவந்தகண்ணையுடைய ஆணையென்றுமாம்.

இரண்டாம் பாட்டு. — (முதலேத்தனி) ஸ்ரீமஜேஷ்ட்ராஜவானுடைய (ஸ்ரீமஜேஷ்ட்ராஜவானு) “ஸ்ரீமஜேஷ்ட்ராஜவானு ப்ரயோஜநாகரபரமாயிரயிக்குமளவன்திக்கே” என்று வாய்மையில் கூட்டுவது.

(செயலறுவியாலே) என்றவகூறும், வந்ததாஹத்தாலே என்று கூட்டுவது.

அது துதிக்கைஅழுந்தி நடுங்குகிறவளவிலே சென்று அதின் நடுக்கத்தைப் போக்கி முதலையின் வினையைத்தீர்த்த அம்மானிடம். விதலை-நடுக்கம். “இரண்டும்பொயிரண்டின்வீடு” என்கிறபடியே-முதலை ஸாபமோக்ஷமும் மஜேந்த்ரன் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமுமிதேபெற்றது. (விண்ணித்யாதி) ஸ்வர்மத்திலேசென்று கிட்டுகிற. பதலை - சூழ்நிலையையும் கபோதவொழுங்குகோயுமுடைத்தாய், நவரத்நசோஷிதமாய் ஒளிவிடுகிற புலிமுகவாசலையுடைய. நெற்றி - நுகவாசல். (பவளக்கொழுங்காலபைங்கால்புறவம்) பவளம்போற்சிவந்து அழுகிதான காலையும் பசுமையுமுடைத்தான புருவானது, பின்னாத்தூண் தலையிலே, மென்பெடைகூடும்நாங்கூடில். ... .. ௨.

(சென்று)கைகழிந்ததென்று மீளாதேஆபத்திலேயுதிவி. (விதலைத்தலை) விதனப்படுகிறவளவிலே. (வினேதீர்த்தவம்மானிடம்) அதினுடைய வ்யஸநத்தைப்போக்கின ஸர்வோஸ்வரஸுடைய ஸ்யாரம். வினேதீர்க்கையாகிறது-அது நினைத்தபடியே நிருவடிசனிலே பூவைப்பணிமாறலாமபடி. சென்று முகங்காட்டுகை.

(விண்ணணவுமித்யாதி) ஸ்வர்மத்திலேசென்ற ஓக்கத்தையுடைத்தாய், சூழ்நிலையையும் கபோதவொழுங்குகோயுமுடைத்தாய், பொன்னாலும் ரத்தங்கனாலும் சமைக்கையாலே ஒளியையுமுடைத்தான மாடத்திலுடைய, நெற்றியுண்டு - புலிமுகங்கூடில். பதலையென்று - சூழ்நிலை. (பவளக்கொழுங்காலபைங்கால்புறவம்) பவளம்போலே சிவந்து கொழுவிதான காலையுமுடைத்தாய் பசுமையையுமுடைத்தான புருவானது. (மதலைத்தலை) பின்னாத்தூண் தலையிலே, (மென்பெடைகூடும்) ஸர்வலேக்ஷக்கவும்பெருத மீடிலுவானபேடையோடேகூடக் கலந்து வந்திடுகிற திருநாங்கூடிலே. ... .. ௨.

அவதாரிகை. மூன்றும்பாட்டு.—ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூர்த்து விரோயியான முதலையைப்போக்க அத்தாலே பரிதையானபிராட்டி பேரவயத்திற்போலேயணைக்க, அவளோட்டை ஸர்வலேக்ஷத்தைப் பெற்ற எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அங்கேசென்ற நுனியென்கிறார்.

விதனப்படுகிற - வ்யஸநப்படுகிற.

சூழ்நிலை - மாடங்களின்மேலில் மதுபாகாரங்களான சூழ்நிலை. (புலிமுகங்களில்) என்றதுக்கு, (புருவானது) என்றத்தோடு உருவம். பின்னாத்தூண்-தூண்மேலே நிற்கிற சிறுதூண். ... .. ௨.

மூன்றும்பாட்டு.—(கொலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீமஜேந்த்ரமூர்த்துத்தையதுவவித்துக்கொண்டு, அத்தால் திருமுகம் பெற்றருன்னனும் ஸ்வமதியக்காட்டுகிறார் (ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூர்த்துக்கித்யாதி.)

மூ.—கொலைப்புண்டலைக்குன்ற மொன்றுய்யவன்று

கொடுமாமுதலைக் கிடர்செய்து கொங்கா

ரிலைப்புண்டரீகத் தவளின்பமன்போ

டணைந்திட்டவம்மானிடம் ;— ஆளரியா

லலைப்புண்டயானைமருப்புமகிலு

மணிமுத்தும்வெண்சாமரையோடு பொன்னி

மலைப்பண்டமண்டத்திரையுந்து நாங்கூர்

மணிமாடக்கோரில் வணங்கென்மனனே.

௩௬.

ப - வர.— அன்று - அகதாஸத்தல் ; கொலை-கொலைத்தொழிலையும், புண்[ய]

தலை - பாகன்[பாட்டியாற்] சூத்துண்டபுண்டலையுமுடைய, குன்றம் ஒன்று - ஓர் பெருமலைப்போலும் கரேந்தராமூவான், உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, அதின் காலேச்சய்வின, கொடுமாமுதலைக்கு - க்ரௌர்யத்தையும் மிக்கபலத்தையுமுடைத் தான முதலைக்கு, கிடர்செய்து - துக்கத்தைப்பண்ணி, பின்னுயிவ்வாறே ஆஸரித ரக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டு, கொங்கு இலைஆர் - தேனும் இலைகளும் மிக்கிருந் துள்ள, புண்டரீகத்தவன் - தாமரைப்பூவிலிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய, இன்பம் - ஸுருஷைஸகத்தை, அன்போடு அணைந்திட்ட - ஸ்நேஹாதிகயத்தோ டுதுபலித்துக்கொடுவாறுத்தக்கி, அம்மான் - ஸர்வஸ்வராமியானவனது, இடம்- ஸ்சாரம்மாய் ; பொன்னி - காவேரியானது, ஆள் அரிபால் - பெருவுழமுள்ள லிம் ஹர்சனாதிஸ, அலைப்புண்ட - ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட, யானை-யானைகளினுடைய, [உய்] மருப்பும் - சந்தங்கிலையும், தகிலும் - அகருவர்க்குங்கிலையும், அணிமுத்தம்-அழகிய முத்துக்களையும், வெண்சாமரையோடு - வெளுத்த சாமரங்களையும், மலைப்பண்ட மண்ட - பர்வதங்களில் மற்றமுண்டான வஸ்துக்களையுமுடைய, தீரை உந்து - அலைகளால் தன்விக்கொண்டெடுத்து கொடுக்கிற, நாங்கூர்—, ... (௩)

மூன்றும்பாட்டு. (கொலைப்புண்) கொலைத்தொழிலையும் புண்ணை யுடைய தலையையுமுடைய, குன்றுபோன்ற ஆணை உய்ய, அன்று கொடிதான பெரியமுதலைக்கிடர்செய்து.

வ்யா.— (கொலைப்புண்டலைக்குன்றமொன்று) கொலை - கொலைத் தொழிலையும், புண்ணுறுத்தலையையுமுடைய, குன்றம்போலேயிருக்கிற, ஆணையுண்டு-ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூவான். துரோட்டியிட்டுக்கொத்துகையாலே புண்ணுமென்னுதல்; காட்டானையாகையாலே ஆணைகளோடேபொருது புண்ணுயிருத்தல் ; ஜாதிப்பண்பாகையாலே சொல்லிற்றுகவுமாம். (உய்ய) அநிடர்பட்டவன்று அது உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (கொடுமா முதலைக்கிடர்செய்து) க்ரௌர்யத்தையும்மிக்கபலத்தையுமுடைத்தான முதலைக்கு அருவத்தைப்பண்ணி. (கொங்காரியாடி) ப்ரஜைகளிட் டு னுடைய அருவத்தைப்போக்கித்தாய்பாடேமுகம்பெறுவாராப்போலே.

துரோட்டி - அங்குரம். ஸத்தவஸ்யரான ஸ்ரீமஜேந்த்ராமூவானுக்கு புண்டலை டுடுமோவென்ன வருளிச்செய்க்குர் (ஜாதிப்பண்பியாடி.) “அன்று - உய்ய” என்று அருவமம் திருவுள்ளம்பற்றி வருளிச்செய்க்குர் (அதித்யாடி.)

(கொங்காரித்யாடி) அழகியஇலையையும் பரிமளத்தையுமுடைய தாமரையாளுடன் ஸ்நேஹத்துடனே இன்பமுண்டாகக் கலந்த அம்மானிடம். கொங்கென்று-தேனுக்கும்பேர். (ஆளரி) அரியென்றும் ஆளரியென்றும் - ஸ்நேஹத்துக்குப்பேர். ஸ்நேஹத்தாலே கொலையுருண்ட ஆணக்கோடும், அநிலும், யானைமஸ்தகத்திலுதிர்ந்த அழகிய முத்தும், வெண்சாமரங்களும், இவற்றைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து, பொன்னியானது, பர்வதங்களில் பொந்துடக்கமான மலைப்பண்டநாளைக் கொண்டுவந்து, அண்ட - சேர, திரைகொடுவந்து தள்ளுகிற நாங்கூர். ... .. ந.

(கொங்கார்) கொங்கென்று - தேனாதல், பரிமளமாதல். தேனுலே மிக்கிருப்பதாய். (இலைப்புண்டரீகத்து) ஸ்நேஹமான இலையையுடைத்தான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைய. (அவளின்பரித்யாடி) பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸ்நேஹேஷண-வந்தை, தன்னுடைய ப்ரேமமுண்டு - ஸ்நேஹம், அத்தோடோட அருவியித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்பரிசும்.

(ஆளரியித்யாடி) ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்தான ஸ்நேஹங்களானவை ஆணைகோப்பிடித்து அலைத்திட்டுவைக்கும். அலைக்கை - கொல்லுகை. அவ்வளவிலே ஆறுநீர் வந்து கொம்புகளைப் பறித்துக் கொண்டிபோய்த்தது. (அநிலமணிமுத்தும்) அநிலம்மஸ்தகத்தில் நின்று முதிர்ந்த அழகிய முத்துக்களும் வெண்சாமரைகளையும்கொண்டு. (பொன்னிரித்யாடி) காவேரியானது, சொல்லிச்சொல்லாத மலைச்சரக்குக்களையும் கொண்டுவந்து, கொள்ளைச்சரக்குக் கொடுப்பாரைப்போலே திரைக்கைகளாலே கொண்டுவந்து கொடாநின்றதாயிற்று ; அப்படிப்பட்ட திருநாங்கூர். ... .. ந.

அவதாரிகை. நாலாம்பாட்டு.— (சிற்றையித்யாடி) மாலி ஸம்மாஸிதுடக்கமான ராக்ஷஸரையுடைய பண்டு லங்கையிலேவென்ற ஸர்வேஸ்வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே வந்து நின்றருளினான், நெஞ்சே! அங்கேசென்றதுவியென்கிறார்.

“அண்ட” என்றதுக்கு - சேரஎன்று அர்யம்திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தால் - எல்லாமென்றாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (சொல்லித்யாடி.) ... ந.

நாலாம்பாட்டு.— (சிற்றையித்யாடி.) ஒருநீர்ப்புழுவை வென்றவளவன்திக்கே, ப்ரஸவரான மாலிமுதலானாரை வென்றாண்டாயென்று, வீரவாழிப்பிறிபுமவரையாலே அத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியைஸூழிப்பிக்கிறார் (மாலியித்யாடி.)

மூ.— சிறையாருவணப்புள்ளொன்றேறியன்று
 திசைநான்கும் நான்கு மிரியச்செருவில்
 கறையார்நெடுவேலரக்கர்மடியக்
 கடல்சூழிலங்கைகடந்தானிடந்தான்
 முறையால்வளர்க்கின்ற முத்தியர்
 நால்வேத ரைவெள்விபாறங்கரேழினிசையோர்
 மறையோர்வணங்கப்புகழெய்து நாங்கூர்
 மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனளே. ஸ.

ப - ரா.— உன்று-சொடுமைமிருந்தகாலத்திலே, சிறை-கமநஸாதநமான[யி
 திற்புகள். ஆர் - கறைவற்றிருந்துள்ள, ஒன்று - ஒப்பற்ற, உவணப்புள்-கருடனெ
 ன்றும் பெரியதிருவடிவின்மேலே, ஏறி - ஏறிக்கொண்டெழுந்தருளி, செருவில்-
 யுத்தத்திலெதிர்த்த, கறை ஆர்நெடுவேல் - கறைகழுவவொண்ணாதபடியாய் நெடி
 தானைவேலையுடைய, கரக்கர்-ராக்ஷஸர்கள், திசைநான்கும்நான்கும்-எட்டுத்திக்குக்க
 ளிலும், இரியம்படி - ஓடி ஓடி மடியும்படி, கடல்கூழ் - கடலாசிய அகழாற் சூழப்
 பட்ட, துறைக்கடல்-லங்கையென்னும் ஊரை, கடந்தான் - ஓயித்தவணை எம்பெ
 ருமாவையுடைய, இடம் - ஸ்தானமாய்; முறையால்-வேதோத்த கரமத்தாலே, வள
 ருக்கின்ற—, முத்தியர் - மூன்றுஅக்கிபையுடையராய், நால்வேதர்-ஆப்படியேநாலு
 வேதத்தைவந்தித்திருப்பாராய், இவென்னி ஆறு அந்தர்-பஞ்சமஹா-ஜ்ஞஷடங்க
 ளைப்பாராய், முத்தியோர் - ஸப்தஸ்வரங்களைமுள்ளப்படியே அறிந்திருப்ப
 வரமான, மறையார் - விஷ்ணுணரான பாரஹ்மணர்கள், வணங்க - பரணமஹர்
 வசமாக ஆராதிப்பதினும், புகழெய்தும்-மிக்க புகழ்பெற்றிருக்கிற, நாங்கூர்—, (ச)

நாலாம்பாட்டு. (சிறையாரித்யாடி) சிறையென்று - சிறகு. சிறை
 யார்தருந்நிற உவணமாகிற புள்ளையூர்ந்து. உவணமென்று-பருந்து
 றாகக்குப்போ. புள்ளென்று - பகிஸாமாந்யத்துக்குப்போர். (உவ
 ணையித்யாடி) கறைவணமேற்கொண்டு அன்றுதிக்குக்களெட்டும் சிறை,
 யுட்பத்திலே. (சிறையாரித்யாடி) கறைகழுவாத நெடியவேலையுடைய
 ராக்ஷஸர் முடிய,

வ்யா.—(சிறையாருவணப்புள்) சிறையென்று - சிறகு. கமநஸா
 யநமான சிறகு குறைவற்றிருந்துள்ள. (உவணப்புள்) உவணமாகிற
 புள். உவணமென்று - பெரியதிருவடிக்குப்போர். புள்ளென்று - பரு
 ந்துறாதிக்குப்போர் (ஒன்றேறி)அடிவீதியமான புள்ளையேறி. (திசை
 நான்கும் நான்குமிரிய) எட்டுதிக்குக்களும் இரியும்படியாக. (செரு
 வில்) யுட்பத்திலே. (கறையாரித்யாடி) கறைகழுவவொண்ணாதபடி
 யாய் நெடிதானவேலையுடைய ராக்ஷஸஜாதி மடிய. ஒளித்துப்போவா
 ரும், முடிவாருமாகை.

எட்டுதிக்குக்களும் - எட்டுதிக்குக்களிலும், இரியும்படி - சிதறும்படி. “இரியும்
 படி” என்றதால் மலிதார்யமருளச்செய்குநர் (ஒளித்தியாடி.)

† “புள்ளென்று - ஜாதிக்குப்போர்” என்று சில ஸ்ரீகோஸங்கள்.

மு.—இழையாடுகொங்கைத் தலைநஞ்சமுண்டிட
 டுளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெழிந்து
 தழைவாடவன்தாள் குருந்த மொசித்துத் தடந்
 தாமரைப்பொய்கை புக்கானிடந்தான்;—
 குழையாடவல்லிக் குலமாடமாதே
 குயில்குவநீடு கொடிமாடமலகு
 மழையாடுசோலை மரிலாலுநாங்கூர்
 மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. (டு)

ப - லா.— இழை - ஆபரணங்கள், ஆம்-ஆடாநின்ற, கொங்கைத்தலைபூட்டிய
 ரையின் ஸ்தநாக்ரத்திலுள்ள, நஞ்சம்-விஷச்சதை, உண்மட்டு - உண்டுவிளங்காய்-
 விளங்காயாய் நின்ற அஸூரன்மேல், இளம்சன்று கொண்டுநின்ற - சிறுதன்ருய்
 வந்த அஸூரனைத் தாக்கி அவ்விருவருயிருமிதும்படிமோத், வந்தான் - வலிய தா
 னையுடைய, குருந்தம்-குருந்தமாதத்தை, தழைவாட - அதன் தழைச்செல்லாம் வாடி
 யுலரும்படி, ஒத்தி - முறித்து, பின், தடம் - பெரிதான, தாமரைப்பொய்கை-பத்
 மஸரஸ்விலேபுகான் - போய் ஆங்கு கரீடைபண்ணும் செடிகளாக ஸ்தமர-ஹாரம்
 பண்ணின் கண்ணனுடைய, இடம்-ஸ்தாநமாய்; குழை - விரிசுதற்குள்ளதென்கை,
 ஆட - மந்தமாருதத்தாலசைந்தாடுவதினால், வல்லிகுலம் - அலகுகளின்மேல்
 டாந்த புஷ்பக்கொழிக்கூட்டங்கள், ஆட-ஆடவும், மாடு-டாய்தற்குரிய, தடில்-
 கோகிலங்கள், கூட-கூடவும், மழைஆடி - மேகங்கள் ஸஞ்சரிசுகை, செடில் - செட
 லையிலே, மயில்கூடும் - மயில்கள் நர்த்தம் பண்ணப்பெற்ற தமாய், நீடு-நீடும்,
 கொடி-தவஜங்கள் நாட்டப்பட்ட, மாடம்-ஸௌதங்கள், மலசும்-கொடுங்கியிருச்சப்
 பெற்றதமான, நாங்கூர்.— ... .. (டு)

கடல்குழந்தலவங்கையில்ராசுஸரைக்கொன்றவனிடம். (முறையாலித்
 யாடி) த்ரேதாநிகளையும் ஸாஸ்தரவோஜிதமானபடியே வளர்க்கிற
 வர்களாய். நாலுவேடித்தையும் பஞ்சாநிகளையும் எழிசைகளையும் வோ
 டிதமானபடியே வல்ல மறையோர் வணங்கப் புகழ்சேரும் திருநாய்
 கூரில் மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. ... ச.

(கடல்குழந்தலாடி) கடலாலே குழப்பப்படிருப்பதாய், புத்தர்கள் பா
 ம்பருதேயிருக்குமாப்போலே டுர்வரமங்கள்சேரும்படியான லங்கை
 யைக்கடந்தான். மாஸி, ஸுமாஸி, மால்பவான் ஆடக்கமானாரை, பெரிய
 திருவடிமேலே யெழுந்தருளி நிரவித்ததாகச்சொல்லக்கடவதினே.
 (கடந்தானிடந்தான்) அவ்ஹரைஜயித்தவன் வாஸஸ்யாநம்.

(முறையாலித்யாடி) ப்ராப்தமானபடியேயென்னுதல்; வேஜோ
 க்தமான க்ரமத்தாலே வளர்க்கின்ற அந்நித்யங்களைமுடையராய்,
 நால்வேதர் - அப்படியேநாலுவேடித்தை உபயோகித்திருப்பாராய், பஞ்
 மஹாயஜுஷ்யயஜுஷ்நாநங்களில் வைகல்யமின்றிக்கே அங்கங்களாகும்
 கைவந்திருப்பாருமாய், ஸப்தஸ்வரங்களை முள்ளபடியேயறித்திருக்
 கும் ஸ்ராஹ்மணர். (வணங்கவித்யாடி) இப்படிப்பட்ட விலகூனா
 ராபுரியாநின்றார்களென்கிற புகழையுடைத்தான திருநாங்கூர். ச.

“முறையால்” என்றத - மேலெல்லாமுஷந்திக்கிறதெனது திருவுள்ளம்பற்றி
 (அப்படியேயென்றது) ... .. ச.

அஞ்சாம்பாட்டு. (இழையாடியாடி) பெற்ற தாய்போலே ஒப் பித்துவந்த பூதநையுடைய ஆஹரணமசைந்த முலைத்தலையில் நஞ்சை யமுதுசெய்து, இளங்கன்றைக்குணிலாகக்கொண்டு விளவாய்கின்ற அஸ்ரனையெறிந்து விழவிட்டு, தழைத்துநின்ற வலிதான தானையுரு டைய குருந்தைமுறித்து, பெரியதாமரைப்பொய்கையிலே.

அவதாரிகை. அஞ்சாம்பாட்டு.— ப்ரதிகூலவர்மத்தைப்போக்கி இடைப்பெண்களோடே ஸர்ஸலேஷித்தவன் திருமணிமாடக்கோயிலி லே நின்றருளினை, நெஞ்சே ! அடிசேசத்தை யாபுரியென்கிறார்.

வ்யா.—(இழையாடியாடி) இழையென்று - ஆஹரணம். ஆஹ ரணங்களாடாநின் னுள்ள கொங்கைத்தலைநஞ்சையுண்டு. பூதநை பேய் வடிவைமாற்றி யசோஷப்பிராட்டிவடிவாக வொப்பித்துவர, அந்த ஆஹரணங்களாலே அலங்கரித்தமான முலையில்நஞ்சை புண்டானாய் நங்ங. (இளங்கன்றியாடி) கன்றாய்கின்ற அஸ்ரனைக்கொண்டு விளா வாய்கின்ற அஸ்ரனையெறிந்து, இருவரையும் தங்களிலே முடியும்புரு படிபண்ணி, (தழைந்தியாடி) அஸ்ராவேசத்தாலே உயிரையுடைத்தா யிருந்த மரமானது இவ்விட்டச்சென்றவாறே தழைவாடிற்றாய்த்து. வலிய தானையுடைத்தான குருந்தைமுறித்து. (தடந்தாமரைத்தியாடி) தனக்கும் பெண்களுக்கும் ஜலகீர்பைபண்ணுகைக்கு யோம்யமான இடத்தைக் காலியன்புக்கு டுவித்துக்கிடக்க, அங்கேபோய்ப் புக்கா னாய்த்து ; பெண்கள் திராடப்புக்க விடத்தையுறடைத்தாய் தாமரை யையுழிமைய பொய்கையிலே புக்கு அவர்கள் துலை வாங்கினபடி யாகவுமாம் ; அவன் வந்திடுக்கிற டேசும்.

(குழைந்தியாடி) தழைகளானவையும் பூங்கொடிகளும் மந்த மாருதத்தாலே அசைந்துவர. (மாடே குயில்கூவ) பர்யனுகங்கலிற்ரு சோலையில் புத்தபங்கலினுடைய பரிமளத்தை ஆவ்ரணம்பண்ணி, மூகநர் ஸாமதாரம்பண்ணுமாப்போலே குயில்கள் கூவாநின்றனவாய் த்து. (நிதிசுஷிமாடமஸ்து) நெடியகொடிக்களையுடைத்தான மாடங் களாலே நெருங்கியிருப்பதாய்.

அஞ்சாம்பாட்டு.— (இழைந்தியாடி) பரத்வப்ரகாஸமான பெரியதிருவடி மேலேநி மாஸிமுதலானாரை வென்றகிரத்திலும் பின்னச்சேவகத்தில் திருவுள்ளம் குடிபொயதுவிக்கிறொன்று ஸம்மதி திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (ப்ர த்கூலேத்தியாடி) பெண்களோடேயென்றது—“தாமரைப்பொய்கைபுக்கான்” என்ற த்தைப்பற்ற.

“தழைவாட” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் (அஸ்ரேத்தியாடி) விரோயி நிர்ஸர்ப்கரணதுணமாக காலியன்பொய்கையாக விவக்ஷித்த, அப்போது “தாமரை” என்றுவிசேஷிப்பானென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தனக்குமித்தியாடி) ஸூரூரஸூரிக்ரியைக்கதுணமாக விசேஷித்தாரென்று கருத்து. அர்யாஹம் (பெண்களத்தியாடி)

மூ.—பண்ணேர்மொழியாய்ச்சியரஞ்ச வஞ்சப்

பகுவாய்க்கழுதுக் கிரங்கா தவள்தன்

உண்ணு முலை மற்றவளா வியோடுமுடனே

சுவைத்தானிடம் ;—ஒங்குபைந்தாள்

கண்ணார்களும்பின் கழைதின்றுவைகிக்

கழுநீரில்மூழ்கிச் செழுநீர்த்தடத்து

மண்ணேந்திளமேதிகள் வைகுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே.

சு.

ப - ரை.— பண்ணேர் - காதததோடொத்த, மொழி-பேச்சையுடைய, ஆய்ச்சியர் - இடைச்சிகள், அஞ்ச - பயப்படுமபடி, தாயருக்கொடுவந்த, வஞ்சம்-வஞ்சனையையும், பகுவாய் - பெருத்தவாயையுமுடைய, கழுதுக்கு - பூதநையினிடத்தில், இரங்காது-தான்நோவுபடாமல், அவள்தன்-அப்பூதநையினது, உண்ண-விஷம்சடவியிருப்பதால் அயலாராலுண்ணமுடியாத, முலை - முலைப்பாலை, அவள்ஆவிரியாரும் - அவளுயிருடனே கூட, உடனேசுவைத்தான் - ஏக்கரலத்திலே அமுதுசெய்த ஸ்ரீகர்ஷ்ணனுடைய, இடம் - ஸ்தாநமாய் ; இளமேதிகள் - எருமைநாசுகள், ஒங்கு - உயர்த்தியையும், பைந்தாள் - பசிய தாளையும், கண்ணார் - குறுகினகணுக்களையுமுடைய, கரும்பின் - இகழாதண்டங்களின், கழைதின்று - தலையாடியைத்தின்று, வைகி-சிலகாலம் அவ்விடத்தலேயேகிடந்து, பிள அவ்வெம்மைமடார், துணைக்காக, கழுநீரில் - செஞ்செழுநீர்ப்பனையில், மூழ்கி-புகுமுழுக்கி, அநந்தாம்-[உய செழுநீர்த்தடத்து-அழகிய நீரையுடைய தடாகத்திலே, போய்முழுக்கி, மண்ணேந்திவைக்கும் - கோட்டிமண்கொண்டு கரையேறாதேகிட்கிற, நாங்கூர்.— (சு)

(குழையித்யாதி) மேவங்கள் ஸஞ்ஜிக்ஷித சோலையையும், அவ்விடத்தில் மேவடிர்ஸந்தாலே யாடுகிறமயிலையுமுடைய நாங்கூர். ... ௫.

ஆறும்பாட்டு. (பண்ணேரித்யாதி) பண்ணுத்தபேச்சையுடைய ஆய்ச்சியரஞ்சுமபடி,

(மழையாடுசோலை மயிலாலுநாங்கூர்) உயர்ந்தசோலையின் தலையிலே மேவங்கள்ஸஞ்ஜிக்க அவற்றைக்கண்டு வர்ஷாவாகக் கொண்டு சோலையில் வர்த்திக்கிற மயில்களானவை ஆடத்துடங்கும் ; இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில். ... ௫.

அவதாரிகை. ஆறும்பாட்டு.— பூதநையை அப்போதே ப்ராணன் போம்படி முலையுண்ட ஸர்வேஸ்வரன் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அங்கே சென்றதுவவியென்கிறார்.

வ்யா.— (பண்ணேர்மொழியாய்ச்சியரஞ்ச) பண்ணுடொத்த மொழியையுடைய இடைச்சிகளஞ்சுமபடி.

வர்ஷாவாக - வர்ஷைதுக்காக.

...

...

...

௫.

ஆறும்பாட்டு.—(பண்ணேரித்யாதி.) பின்னச்சேவகங்களில்வைத்துக்கொண்டு கேவலம் வால்யத்திற்செய்த சேவகமாகையாலே பூதநாந்ரஸநம் பின்னுட்டிற் றென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (பூதநையையித்யாதி.)

வஞ்சத்தையும் பெரியவாயையுமுடைய பேய்க்கு ஈடுகொடாதே, அவள்தன்னுடைய, ஒருவருமுண்ணுத விஷத்தைப்பொதிந்தமுலைப்பா லையும் அதுக்குவேருன்பாணையுங்கூடவுண்டவனிடம். (ஒங்கித்யாதி) ஒங்கிவளர்ந்து பார்த்த அடியையும் பலகண்களையுமுடைய, கரும்பின் கழையுண்டு-குருத்து, அக்கைத்தின்று, அதிலேதங்கி, அவ்வுஷ்ண மாறச் செங்கழுநீரோடையிலேமுழுநி, அதினின்றும்போந்து, பெரிய நீரையுடைய தடாகத்திலே விடாமெல்லாங்கெட்டுக் கரையிலேயே றிக் கரைபொருது, கோடுகளில் மண்ணையும் யரித்துக்கொண்டு இள வெருமைகள் தங்குகிற நாங்கூர். ... .. கூ.

(வஞ்சமித்யாதி) வஞ்சுநத்தையுடையளாய், லயாவஹமாம்படி ஜாத்யு விதமான பெரியவாயையுடையளான, கழுதுண்டு - பேய், அதுக்கி ரங்காதே. இரங்குகையாவது-நோவுபடுகையாய், அதின்கையில் தான் நோவுபடாதே. (அவள்தனுண்ணுமுலை) விஷமாகையாலே வேறுசில ருண்டாரில்லையிறே; அப்படிப்பட்ட முலை. (மற்றவளாவியோடு முய்நு டனே ஈவைத்தானிடம்) விஷத்தை வாங்குகையன்றிக்கே, அதுக்கா ற்ப்பாணை ப்ராணையுங்கூட ஒருக்காலே அமுதுசெய்தவன் வர்த்தி க்கிற ஷேடம்.

(ஒங்குபைத்தானித்யாதி) உயர்ந்தியையுடைத்தாய் பசுமையைபு முடைத்தாய் தானையுமுடைத்தாய் கண்குறுகின கரும்பினுடைய, கழையுண்டு - தலையாடி, அக்கைத்தின்று, தன்னளவல்லாதபடி மிகத் தின்கையாலே ஸஹுரிக்கமாட்டாமை அவ்விடந்தன்னிலேஇடம்வலங் கொண்டு விடாயாறி, பின்னைப்போய் அந்த உஷ்ணமாயும்படி செங் கழுநீர்ப்பணையிலே புக்குமுழுநி. (செழுநீரித்யாதி) அழகிய நீரை யுடைத்தாயிருக்கிற தடாகத்திலே புக்குமுழுநி, * கோட்டுமண்கொ ண்டி, அந்தைச்சுமந்து கிளருமாய்த்து மஹாவராஹம் கிளர்ந்தாப் போலே. (வைகுநாங்கூர்) பின்னை அடித்து ஏறவிடவும் போகாதபடி அவ்விடந்தன்னிலேகிடக்குமாய்த்து; அப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரில்.— இவ்விடத்தை பிள்ளை விழுப்பரையரும் ஆப்பாணங்கூட அநுஸந்தித்து, “இரண்டிடத்திலே ‘வைகி’ என்றுண்டாயிருந்தது, இது செய்யும்படி யென் ?” என்று ஹட்டரைக்கேட்க ; “ ஸௌகுமார்யத்தாலே யிரண் டிடத்திலுமிடந்தது” என்றருளிச்செய்தார். ... .. கூ.

“பகு” என்றதன்ரயம் (பெரியவென்றது.) “மற்று” என்றத்தாலே - வைல கூண்யம் தோற்றுகையாலே, அதைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (அதுக்காஸ்யமா னவென்று.)

ஆர்தல் - மிகுதியாய், அதினரயம் (குறுகினவென்றது.) தலையாடி - கொழுந்தாடை. “வைகி” என்றதுக்குத்தாத்தர்யம் (நன்னளவிய்யாதி.) பணயிலே-நீர்நி லத்திலே. (கிளருமாய்த்து) என்றவாஹரம், இளமேதிகள்-எருமைநாகுகள் என்று கூட்டுவது.

இதுசெய்யும்படி யென்னென்றது - இரண்டிடத்திலுமிடந்து காலத்தைப் போக்கிறதென்றத்தால் ப்ரயோஜனமென்னென்ன வென்றபடி. ... .. கூ.

மூ.— தளைக்கட்டவிழ்தாமரைவைகுபொய்கை
தடம்புக்கடங்காவிடங்காலரவம்
இளைக்கத்திளைத் திட்டதனுச்சிதன்மே
லடிவைத்தவம்மானிடம் ;—மாமதியம்
திளைக்கும் கொடிமாரிகைகுழ்தெருவில்
செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச்சென்று முன்றில்
வளைக்கைதுளைப்பாவையர் மாறுநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. எ.

ப - ரை.— தளைத்தாமரை - மொட்டுத்தாமரையும், சுட்டுஅவிழ்தாமரை-அலர்ந்ததாமரையும், வைகு - தங்குகிற, பொய்கைத்தடம் - ஸரஸ்வதியை, புக்கு-பாவேசித்து, அதனுள்ளேயிருந்த, அடங்கா - அடங்காதே கிளர்ந்தெழாநிற்பதாய், விடம்கால் - விஷத்தைச்சுக்குகின்ற, அரவம் - சாஸிடன், இளைக்க - இளைத்தப்போம்படி, திளைத்திட்டு - வ்யாபரித்து, அதன்உச்சிதன்மேல் - அதன்அரிஸ்வதியை, அடிவைத்த - திருவடிகளைவிட்டுகூர்வபங்கம்பண்ணின், அம்மான - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இடம் - ஸ்தாரமாய் ; வளைக்கை - வளையலணிந்தகையையுடைய, துளைப்பாவையர்-துளைக்கென்மாமதியம்-சந்திரனாவன், திளைக்கும்-தாண்டிப்பாசல் பெறுதேவியாய்கிற, கொடி-கொடிசையுடைய, மாரிகைகுழ்-மாரிகைகளால் குழப்பட்ட, தெருவில் - வீதிகளிலே, செழுமுத்து - பெருமுத்துக்களை, வெண்ணெற்கு - வெளுத்தநெல்லுக்கு, என - தருகிறோமென்று, கூவிக்கொண்டேபோக, ஒருவருங்கேளாமையாலே, முன்றில் - ஒவ்வொருவர்விடமிலாசல்தோறும், சென்று மாறும் - தாமேவலியப்பாய்மாற்றித்திற்கு, நாங்கூர்—.

ஏழாம்பாட்டு. (தளைக்கட்டவிழ்தியாடி) மொட்டித்த தாமரையும் கட்டவிழுகிற தாமரையும் தங்குகிற பொய்கைக்கரையிலே

அவதாரிகை. ஏழாம்பாட்டு.— காளியாலுலவந்த ஆபத்தைப்போக்கின எம்பெருமான் திருமணிமாடக்கோயிலிலே நின்றருளிலான், நெஞ்சே! அங்கே சென்றதுவாவி என்கிறார்.

வ்யா.— (தளைக்கட்டவிழ்தாமரைவைகு பொய்கைத்தடம்புக்கு) தளைத்தாமரையும் கட்டவிழ்தாமரையும்;—மொட்டுத்தாமரையும் அலர்ந்த தாமரையும், தங்குகிற பொய்கைக்கரையிலே புக்கென்னுதல்;

ஏழாம்பாட்டு.—(தளையித்யாடி) கீழ்ச்சொன்ன பூதநாஸ்தரவிஷம் அம்மேன்னும்படி ஸஹமுலமாக விஷத்தைக்கக்குந் காளியன்தடத்தலே “அறியாதாப்ரஹ்மர்த்தாவ” என்கிறபடியே தானேபோய் நிரவித்த செயலாகையாலே இவ்வபரதத்திலே நெஞ்சுசென்று அருஹவிக்கிரொன்னும் ஸம்மத்யை ஹ்மீகரித்துக்கொண்டு, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காளியாலுலித்யாடி.)

கீழ்ச்சொன்னவிரண்டையும் க்ரமேண விவரிப்பாநின்றகொண்டு, “தடம்” என்று - கரையாக வருளிச்செய்கிறார் (தளையித்யாடி). “புக்கு” என்ற படித்தன் ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற, “தடம்” என்றதுக்கு - இடம் என்றாய், அத்தால்

சென்று. தடம் - கரை. ஒருவர்க்கு மடங்காதே விஷத்தை உமிழுகிற காளியனினேக்க, அதின்தலையிலே பாய்ந்து நின்று நீடித்தம் பண்ணினவனிடம். (மாமதியமித்யாடி) பெரிய உஷ்ரணுவன் மாடங்களில் ஹோமியதையாலும் அலங்காரத்தாலும் ஹவயாஜ்ஞையாலே ஸனூரிக்கிறவன், அத்தைமறந்து துவக்குண்டு இங்கே விளையாடுமாய்த்து. கொடிமுடிந்து வழியிளிட்டால் அவனாலும் போகவொண்ணாதே. (தெருவித்யாடி) திருவிதியிலே அழகிய முத்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து கழியருடைய பெண்கள் சென்று முற்றங்களிலே புக்கு முத்து நெல்லுக்கு மாறும் நாங்கூர். ... .. எ.

பொய்கையினுள்ளே புக்கென்னுதல். (அடங்காவிடங்காலரவம்) அடங்காதேகிளர்க்கெழாநிற்பதாய், விஷத்தைக் காலாநின்றுள்ள, அரவமுண்டு-காளியன், அதுஇளைக்கும்படி வ்யாபரித்து அத்தோடேவிளையாடி, “அடிச்சியோம் தலையிசைநீயணியாய்” என்று ப்ராரயிக்கும் படியான திருவடிகளை அதின்தலையிலேயாய்த்துவைத்தது. (அம்மானிடம்) இப்படி ஸர்வரக்ஷணங்கோபுஷ் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிறதேஹம்.

(மாமதியமித்யாடி) உஷ்ரணுவன் ஜமஷ்ரக்ஷணத்துக்காக ஸனூரிக்கிறவன் கொடிக்களிலே துவக்குண்டு, போகப்பெறாதே அவற்றோடேவிளையாடுமாய்த்து; இப்படியேயிருக்கிற கொடிக்களையுடைத்தான மாணிக்கங்களாலே சூழப்பட்ட தெருவில். (செழுமுத்து வெண்ணெற்கென) “பொகடிகிற நெல்லமையும், அழகியமுத்து” என்றனின்ருர்கள். (வெண்ணெற்கென) செந்நெல்வேண்டா, வெண்ணெல்லமையும் என்றனின்ருர்கள். (சென்று) வந்துகொள்வாரில்லை மிகுதியாலே; கொண்டுசென்று விற்குமித்தனையாய்த்து. முன்பில்[உருகளிலே - வாசல்களிலே. (விளைக்கைநுளைப்பாவையர்மாறும்) இடைச்சிகள் ஒப்பித்துத்தயிர்கடையுமாப்போலே, நுளைச்சிகளும் ஒப்பித்தாய்த்து முத்துவிற்கப்போவது; இப்படி அலங்கீதைகளான நுளைச்சிகள் முத்துவிற்கைக்கு ஸனூரிக்கிற திருநாங்கூரிலே. எ.

மலித்தத-ஸப்தமயர்யுமாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார்(பொய்கையித்யாடி.)காலாநின்றுள்ள - கக்காநின்றுள்ள. “தலைத்திட்டு” என்றதனையும்(விளையாடியென்றது.) மிதித்தஎன்னுதே, “அடிவைத்த” என்றதால் தோன்றின ஸரிபாட்டையருளிச்செய்கிறார் (அடிச்சியோமித்யாடி.)அதிப்ரக்ஷணத் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கைக்குஹேது அம்மானாகை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாடி.)

வெண்ணெல்லமையு மென்றது - அஸ்ஸாவ்யமான நெல்லமையு மென்கை.

மூ.— துளையார்கருமென்குழலாய்ச்சியர்தம்

துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும் முற்றா

வினையார்வினையாட்டொடு காதல்வெள்ளம்

வினா வித்தவம்மானிடம் :-வேல்நெடுங்கண்

முனைவாளெயிற்று மடவார்பயிற்று

மொழிகேட்டிருந்து முதிராதவின் சொல்

வளைவாய்கிள்ளை மறைபாடுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோட்டில் வணங்குகன்மனனே.

५.

ப-ரை.—தனையூர்கருமென்ஞமுல-துணையிக்குருந்து கமத்தும்ரதுவானகூந்தலையுடைய, ஆய்ச்சியர்தம்-கோபஸ்தீரிகளின், துகிலவாரியும்-வஸ்த்ரங்களை அபஹரித்தும்,சிறநிலி சிதைத்தும்-அவர்கள்சிறநில்களைச் காலாலே பழித்தும்,முற்றூலினையா லினையாட்டொடு - மிக்கபௌவமும் வாராத பாலிகரோடுண்டான பாலகீடையோடே, காதல்வெள்ளம்-ப்ரேமஸாகரத்தை,விளைவித்த-பிறப்பித்தும்இனருமியை போலும் பலவ்சித்ரகார்யங்களைச்செய்த, அம்மான்-ஸர்வேஸ்வரனது, இடம்-ந்தாநமாய் ; வேல் - வேல்போலே கூர்மையுடைத்தாய், நெமிங்கண் - நெமிதான கண்களையும், முளை - முளைக்கிறவளவாய், வான் - காந்தியையுடைத்தான, எயிற-தந்தபங்கத்தியையுமுடைய, மடவார் - வைதிகஸ்தீரிகள்,பயிற்ற-அப்யஸிப்பிச்சு, மொழி - வேதபதங்களை, கேட்டுநிருந்து - கேட்டுக்கொண்டிருந்து, பின்அவர்கள் அப்பால் அகன்றவாறே, முதிராத இன்சொல்-கடிநமாகாத இனியசொல்லையும, வளைவாய - வளைந்தவாயையுமுடைய, கிள்ளைக்கிகள், மறைபாடும் - வேதபாராயணம் பண்ணுகிற, நாங்கூர்—

... .. (அ)

எட்டாம்பாட்டு. (துளையித்பாடி) துளையாடுத்குற கருமென் குழ
லாய்ச்சியர்

அவதாரிகை. எட்டாம்பாட்டு.— திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களோடே நிரவரிகளால் லேஷத்தைப் பண்ணின கீழ்க்கண்ட திருமணி மாடக்கோயிலிலே நின்றருளினான், நெஞ்சே ! அங்கே சென்றது உவியென்கிறார்.

வ்யா.— (துனையார்கருமென்குழலாய்ச்சியர்தம்) துனையாரென்று-துனையிக்கிருக்கை. அதாவது-சுருண்டு கறுத்து மீட்டி-வான [உயகுழலியுடையராய், கரையிலே பரியட்டங்களை மீட்டுவதை முழுமையேறும் பருவமாயிருந்துள்ள இடைப்பெண்களுடைய.

எட்டாம்பாட்டு.—(துலையாரித்யாதி.) அஞ்சாம்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான“தந்நாமரைப்பொய்கைபுக்கான்” என்றதக்கு இரண்டு தாத்பர்யத்தாலே யருளிச் செய்தாராகையாலே முந்தினதாத்பர்யத்தைக் கீழ்ப்பாட்டி லுருளிச்செய்தார் ; இரண்டாம்தாத்பர்யத்து யிப்பாட்டிலே வெளியிடுகிறாரென்றதல்; அன்றிக்கே, கீழ்ப்பாட்டில் பொய்கைபுக்கது ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஸ்மர்த்தமான வஸ்த்ராப ஹாணத்தை யதுஸந்திக்கிறாரென்றதல் ஸந்திதிருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியில்த்யாதி.)

துகில் வாரியுமென்றபடி. இப்பொருள் சால அழகிது. துகில் வாரியு மென்கிற பரகரணத்துக்குப் போரச்சேரும். துனையென்பது - தலைக்கோலம். தலைக்கோலத்தை யுடைத்தாய், கருகி மீட்டலான குழையுடைய ஆய்ச்சியர். அன்றியே, துனையுடைய, துனையான தோளும். கரு. மென்குழலாய்ச்சியரென்றமாம். (ஆய்ச்சியரித்யாதி) இடைப்பெண்கள் பரியட்டங்களை விட்டுவைத்துக் குளிக்கப்புக, அவற்றை வாரிக்கொண்டு குருந்திலே யேறியும், அவர்கள் சிற்றிலிழைத்து வினாயாட அத்தையழித்தும், மிகவும் சிறுப் பெண்களுடனே வினாயாடி அவர்களுக்குத் தன் பக்கலிலே ஆசைவெள்ளத்தை விளைவித்த அம்மானிடம். (வேலித்யாதி) வேல்போன்ற கூர்மையையும் புகரையும் ஒழுக்குநீட்சியையுமுடைய கண்ணையும், முளைக்கிறவளவாய் ஒளியையுடைய ஊபங்க்தியை யுடையருமாய், மடப்பத்தையுடைய பெண்கள் அந்யோந்யம் பேசுகிறபேச்சைக் கிளிகள் பேசுகிறதோ என்று கேட்டிருந்து, வளைந்தவாயையுடைய கிளியானது பண்டு தனக்கு வாலிதமான மறையைப்பாடும் நாகூர். அ.

துனையாநிற்றிதென்றுமாம். (துகில்வாரியும்சிற்றில்சிதைத்தும்) அவர்கள் கரையிலே விட்டு வைத்தபரியட்டங்களை, “மகிமையிலே கூறாதாராய்” என்னும்படி வாரிக்கொடுப்போய்க்குருந்திலே யேறியும், “ தீமைசெய்யும் சீர்தராளங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்” என்னும்படி சிற்றில்சிதைத்தும். (முற்றுவினையார்வினாயாட்டொடு) வினாயாட்டுக்கு அவ்வருகு காரியங்கொள்ள வொண்ணாதபடியான பருவத்தையுடையவர்கள். யெளவனம் (க) ஊசாடாதபருவம் ; அவர்களோடேயுண்டான வினாயாட்டோடேகூட. (காதலித்யாதி) அவர்களுக்குப் பேரமஸாமரத்தை விளைத்த ஸர்வோஸ்வரனுடைய வாஸஸ்யநம்.

(வேல்நெடுங்கணித்யாதி) வேல்போலே கூர்மையையுடைத்தாய் நெடிதான கண்களையுமுடையராய் முளைக்கிறவளவாய் ஒளியையுடைத்தான ஊபங்க்தியையுமுடையரான ஸ்திரீகளானவர்கள். (பயிற்றும்மொழிகேட்டிருந்தும்) அவர்கள் “முத்தமிடர்” என்றப்போலே சிலவார்த்தைகள் சொல்லிக்கற்பிப்பார்களே, அவற்றைக்கேட்டிருந்தேயும் ; அவைகிடக்கச்செய்தே. (முதிராதவித்யாதி) முற்றுதேயிருக்கையாலே மீட்டலாய் இனிதான சொல்லையுடைத்தாய் வளைந்தவாயையுமுடைத்தான கிளியானது. (மறைபாடும்) தனக்கு வாலிதமான வேடத்தைப் பாடாநிற்கும். அவ்வூரிலுள்ளார் வேடிபாராயணம் பண்ணிப்போருகையாலே அதுவோற்றே யிவற்றுக்குவார்தமாயிருப்பது ; அகையாலே இவர்கள் சொல்லுகிறதுகிடக்க அவற்றைச்சொல்லாநின்றனவென்னுதல். அன்றிக்கே, இவர்கள் தாங்கள் உபாயாயருடைய பெண்களாகையாலே வேடிபடங்களை அந்யஸிப்பிக்க, அவற்றைச்சொல்லாநின்றன வென்னுதல். (முதிராதவின்கொல்) கற்பிக்கிறவர்கள் பேச்சுப்போலே யன்றிதே இவற்றினுடையபேச்சு ; இப்படியிருக்கிற திருநாகூர். ... .. அ.

துனையாநிற்றி - ஜலத்திலே துனையாநிற்றவர்களான வென்றபடி. அ

(க) ஊசாடுதல் - ஊடாடுதல். நடமாடுதல்.

மூ.— விடையோடவென்றாய்ச்சிமென்றோள்நயந்த
 விகிர்தா விளங்குசுடராழியென்னும்
 படையோடுசெங்கொன்றுடையாயெனநின்
 நிமையோர்பரவுமிடம்;—பைந்தடத்துப்
 பெடையோடுசெங்காலவன்னம் துகைப்பத்
 தொகைப்புண்டரீகத்திடைச்செங்கழுநீர்
 மடையோடநின்றமதுவிம்முநாகூர்
 மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே. சு.

ப - ரை.— விடை - ஸம்ஸரலேஷத்துக்குபாதகமானஸத்தரிஷபங்கடும், ஓட-
 ஓமநசிக்கும்படி, வென்று - அவற்றைஜயித்தது, ஆய்ச்சி-நப்பின்னைப்பிராட்டியின,
 மெனதோள் - மீர்தபுஜாலிங்கநத்தை, நயந்த - விரும்பின, விகிர்தா - வ்யாவர்த்த
 மான செயல்களையுடையவனே, விளங்கு - விளங்காநின்றான், சுடர் - புகலா
 யுடைய, ஆழிஎன்னும்படையோடு-திருவாழியாகிற ஆயுதத்தோடுகூட, சங்குஒன்
 றுடையாய் - அத்தீபதிமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையவனே, என்
 நின்ற-என்று சொல்லாநின்றசொண்டு, இமையோர்-பாஹ்மாதீதவர்கள்,பரவும்-
 இடைவிடாதேவ்ந்தோத்தரம்பண்ணுகிற, இடம் - ஸதாநமாய் ; பெடையோடு-பெட்
 டையோடுகூடின, செங்கால - நிவந்தகாலையுடைய, அன்னம்-அன்னமானது, மது
 பாந்தால்முன்னடி தோற்றுகமயாலே, பைந்தடத்து-அழகியதடாகத்திலேயுள்ள,
 தொகைப்புண்டரீகம் - திரண்டதாமரைப்பூக்களை, துகைப்ப-துகைக்க, அத்தாலே,
 இடை - அத்தாமரைகளின்நடுவேயுள்ள, செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர்பூக்களானவை,
 மடைஓட-மடைகள்நிரம்பியோடும்படி,நின்றமதுவிம்முடும்-மதுவெள்ளமிடாநின்ற
 ள்ள, நாகூர்— ... .. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (விடையித்யாடி) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடன்
 ஸம்ஸரலேஷிக்கைக்குள்ளேயாய்நின்ற ஐஷஹங்களையையும்சொன்னு,
 அவளுடனே ஸம்ஸரலேஷித்து வ்யாவர்த்தமான செயல்களைச் செய்
 தவனே

அவதாரிகை, ஒன்பதாம்பாட்டு.— நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஒரு
 தேழுடர்த்தசெயலையும் உவ்யாயுயங்களோட்டைச் சேர்த்தியழகையும்
 சொல்லி ஷேவர்களேத்தத்திருமணிமாடக்கோயிலிலேநின்றருளினான்,
 நெஞ்சே ! அங்கேசென்றதுவியென்கிறார்.

வ்யா.— (விடையோட) நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ
 ரலேஷத்துக்குப்ரதிஸந்யகமான ஐஷஹங்கள் ஓடும்படிவென்று. (ஆய்
 ச்சிமென்தோள்நயந்த விகிர்தா) அவளுடைய மீஷுவான தோளே
 விரும்பின வ்யாவர்த்தமான செயல்களையுடையவனே.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—(விடையித்யாடி.) பலகாலும் கீஷணுவதாரத்தோடு
 ஐக்யம் சொல்லாநின்றீர், மணிமாடக்கோயிலிலிருக்குமவன் கீஷணுவனேவென்
 ன ; ஸ்ரஹ்மாதிகள் அங்ஙனவத்துகிறார்கள் கேளாயென்கிறாரென்று ஸத்ததி
 யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னையித்யாடி.)

ஓடும்படி - தோற்கும்படி.

மு. — வண்டார்பொழில்சூழ்ந்தழகாய நாகங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் நெடுமாலுக் கென்றும்
தொண்டாயதொல்நீர் வயல்மங்கையர்கோன்
கலியனெய்செய் தமிழ்மலைவல்லார்
கண்டார்வணங்கக்களியானைமீதே
கடல்சூழலுக்குக்கொருகாவலராய்
விண்டோய நெடுவெண்குடைநீழின்கீழ்
விநிருலகாண்டுவிரும்புவரே.

க0.

ப-ரை. — வண்டு ஆர்-வண்டிகளமிக்கிருந்தன, பொழில்சூழ்ந்து - சோலைகளிலே சூழப்பட்டிருந்ததாய-அழகாயிருக்கும், நாகங்கூர்-திருநாகபுரில், மணிமாடக்கோயில்-திருமணிமாடக்கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, நெடுமாலுக்கு-ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, என்றும் தொண்டாயதொல்நீர் - நித்யகைங்கரியத்தில் அத்தகரிக்கையாலேவந்த நிர்வாகஸம்பந்தசூழலையாய், வயல்மங்கையர்கோன்-சுழனிசூழ்ந்த திருமங்கையர்கோனாயான, கல்பன - ஆழ்வார், ஒல்கெய் - அருளிச்செய்த, தமிழ்மலைவல்லார் - தமிழ்ச்சொடைபத்தையும் ஸஹ்யதாமாக அப்யவிக்கவல்லவர்கள்; கண்டார்வணங்க - கண்டவரெல்லாம் தங்கள் காலிலேய்முந்து ஸேவிக்கும்படி, களியானைமீதே - மதத்தத்தன்மீதே, நகரிலல்லவந்து, பின், கடல்குழலுக்கு ஒருகாவலராய் - சதுஸ்ஸாகரபரியந்தையான பூமிக்குத்தாய்க்குளே அத்தாய்க்காவலராய், விண்டோய - அபரங்ககமான, நெடுவெண்குடை நீழலின்கீழ் - பெரியபழகந்தபந்தராயையின் கீழ் இருந்து, விநிருலகாண்டு - ஆவரணஜலவேங்கையுள் மாற்றமானதையாண்கொண்டு, விரும்புவர் - நிர்வாகசபீரிகுத்தர்களாயிருப்பார்கள். ... .. (க0)

விளங்காநின்ற கடராடியாகிற ஆயுபத்தோடே ஸ்ரீபாஹுஜந்யத்தைக் கையிலேயுடையவனெயென்றுநித்யஸூரிகளவந்துஸ்தோத்ரம்பண்ணுமிடம். (பைத்தமித்தாதி) பையென்று - அழகும், குளிர்ந்தியும், பரப்பும். அழகாய்க் குளிர்ந்து பரத்ததடாகத்திலே சிவந்த காலையுடைய அன்னப்பெடையும்தாதுமாய்ப்புக்குத்தகைக்க, துகைப்புண்டதாமரைகளில் நடுவென்ற செங்கழுநீரானது, செய்களில் மடைகள்விட்டு வெள்ளமிதிப்பது மதுச்சொரியும் நாகங்கூர். ... கூ.

(விளங்கித்தாய்) திருநிறந்துக்குப் பகைத்தொடையாக விளங்காநின்ற அன்ன கடரையுடைய திருவாழியாகிற ஆயுபத்தோடேகூடின் அஷ்டித்யமான ஸ்ரீபாஹுஜந்யத்தைபுடையவனே, (எனநின்று) இப்படி சொல்லாநின்று கொண்டு. (நுமையோர்பரவுமிடம்) ஸ்ரீஹ்மாதிடேவர்கள் விடாதே ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறமிடம்.

(பைத்தமித்தாதி) அழகிய பொய்கைகளிலே மய-பாநம்பண்ண இழிந்த சிவந்த காலையுடைய அன்னமானது, பேடையோடே கூட இழிகையாலே மய-பாநத்தாலே முன்னடி தோற்றமுமையாலே ஆரூபத்தைப் பேணிப் பரிமாற வறிகிறனவிலை; அத்தாலே துகைக்கப்பட்ட. (தொகையித்தாதி) திரண்ட தாமரைப்பூவின் நடுசுயலே செங்கழுநீரின் மய-வெள்ளமானது மடையாலே போகாநிற்கச் செய்தேயும், அதிலுடைய மிகுதியாலே உள்ளே நின்று விம்மாநிற்குமாய்த்து, திரண்டபுண்டரீகங்களின் நடுவே அன்னங்கள் துகைக்க, நடுவறிகிற செங்கழுநீரானது மய-வெள்ள மிடாநிற்கும்; இப்படியிருக்கிற திருநாகங்கூரிலே. ... கூ.

பகைத்தொடையாக - பரவாமாக. ஆரூபத்தை-மலத்தை. "தொகை" - ஸமூஹமாய், அதினாயம் (திரண்டவென்றது) விம்மாநிற்கும் - தேங்காநிற்கும். கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாடி) வண்டுகள் மொய்த்த பொழி லாலே சூழப்பட்ட நாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் நெமொலுக்கு என் றும் தொண்டிப்பட்ட பெரியசீரையுடைய திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ்மாலையை அம்மயல்க்க வல்லார். (கண்டார்வணங்கவித்யாடி) கண்டார் கண்டவிடத்திலே வண ங்கும்படி, மதயானைமேலே, கடல்கூழ்ந்த ஊடுமிக்கு அடிவியநிர்வா ஹகராய், ஆகாஸத்திலேசெல்ல ஒங்கின வெண்கொற்றக்குடைநிழ லிலே. (விரிநீரித்யாடி) கடல்கூழ்ந்த ஊடுமிபிடத்திலுள்ளார் கொ ண்டாடப்படுவர். ஆண்டென்பது—ஆவ்விடமென்றபடி. விரி நிருலகு கத்திடத்தாரென்றபடி. கடல்கூழலுக்குக்கொரு காவலராயென்று - கட ல்கூழலுக்கு முன்பே சொல்லுகையாலே, விரிநிருலகென்று அது தன்னையே சொல்லில் புருத்தமாம்.

“ஐஸ்வர்யத்தை புருஷார்யமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று ஊட்டரைநஞ்ஜியர்கேட்க; “ஐஸ்வரனையாகிலும் ஒருக்கால் பிறந்து

அவதாரிகை. பத்தாம்பாட்டு.—இத்திருமொழி கற்றார்க்கு வலம் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(வண்டார்பொழில்சூழ்ந்து) சோலையென்று பேர்மாத்ர மாய், மயபாநம்பண்ணஇழிந்த வண்டேயாய்க் கிடக்குமாய்த்து. (அழகாயவித்யாடி) ஐஸ்வர்யமான திருநாங்கூரில் திருமணிமாட[உய] க்கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. (என்றும் தொண்டாய கொல்லிர்) நித்யகைங்கரபத்திலே அபிகிரிக்கையாலே வந்த நிரவயிகைம்பத்தை புடையமாய். (வயல்கங்கையாரிகேடன்) நல்லவையையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவான அழ்வார். (குளிச்சார் தமிழ்மலை வல்லார்) ஓசியையுடைத்தாக அந்நாரசெய்த தமிழ் த்தொடையாகிறஇத்திருமொழியைக் கற்றவர்கள். (கண்டார்வணங்க) அதுகூல ப்ரதிகு லோடாஸீநரென்று வாகிரின்றுக்கே, லோகமாகத் தங்கள்காலிலே வந்து விழும்படி மத்தமஜத்தின்மேலேயேறி. (கடல்கூ ழுலகுக்கொருகாவலராய்) ஐத்தரியஜம்மத்திலேபிறந்து & உதுஸ் ஸாமரபர்யனையான ஊடுமிக்குத்தாங்களே நிர்வாஹகராய். (விண்டோ யித்யாடி) ஆகாஸத்திலேசென்று கிட்மேம்படியான முத்துக்குடையின் கீழே கடல்கூழ்ந்த ஊடுமியையாண்டு, விரும்பப்படுவர்; நிரவயிக ப்ரீதியுத்தராவர்கள்.

“ஐஸ்வர்யத்தை புருஷார்யமாகச் சொல்லுவானென்?” என்று ஊட்டரைக்கேட்க; “ஐஸ்வரனையாகிலும் ஒருக்கால் பிறந்துஅவி

சிமம்.—(வண்டாரித்யாடி.) “விரும்புவர்” என்றதுக்கு - எல்லாராலும் — ம்பப்படுவரென்றார் மருளிச்செய்து, விருப்பத்தைபுடையவரென்றார் ஐரமரு ளிச்செய்கிறார் (நிரவயிகேத்யாடி.)

அவ்வேகம் பண்ணவமையும் ஹமவதஸேஷமாக்கலாமாகில் என்று காணும் ஆழ்வார்திருவுள்ளமிருப்பது" என்றருளிச்செய்தார். ௧௦.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

வேகம்பண்ணவமையும் ஹமவதஸேஷ மாக்கலாமாகில்' என்ற[ரு காணும்]திருமங்கையாழ்வாரிருப்பது" என்றருளிச்செய்தருளினார். ௧௦.

அடிவரவு.— நந்தா முதலை கொலை சிறை இழை

பண் தலை துளை விடை வண்டார் சலம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சார்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

(இருப்பது, என்றவாசனம். இனி தம்முடையப் பாவம் கற்றவர்க்கு ஹமவத ஸேஷமாக்கலாமாகில்' என்ற மண்டலாபித்யம் வேண்டா என்றிருப்பரோ என்று இயவளவு துரித்துக்கொள்வது. ... .. ௧௦.

திட்டர்திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றாம் பத்து - ஒன்பதாந்தி நுமொழி - சலங்கொண்ட, பரவேசம்.

அத்மகவிஷயத்தை யநுஷங்கி குமிடத்தில் அவயவங்கள்தோறும் விநாயகி அநுஷங்கி குமாப்போலே அங்குள்ளதெல்லா முடிவேசியமாய், ஆபத்தஸவனாய் ஸர்வஜகர்த்துக்கும் ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன், ரக்ஷணத் துக் துப்பாங்கான டேஸம் என்ற விரும்பி வர்த்திக்கிற டேஸமாகையாலே, அங்குண்டான திரயக்குக்களுங்கூட, முத்தர் ஹமவத நுலவம் பண்ணிக்கொக்குமாப்போலே களித்துவர்த்திக்கிற டேஸம்; ஆனபின்பு நியமட்டே ஸத்தைப் பராபி யென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச் செய்கிறார். ... .. *

அத்மகவிஷயத்தை யநுஷங்கி குமிடத்தில் அவயவங்கள்தோறும் விநாயகி அநுஷங்கி குமாப்போலே அங்குள்ளதெல்லா முடிவேசியமாய், ஆபத்தஸவனாய் ஸர்வஜகர்த்துக்கும் ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன் "ரக்ஷணத் துக் துப்பாங்கான டேஸம்" என்று விரும்பி வர்த்திக்கிற டேஸமாகையாலே, அங்குண்டான திரயக்குக்களும் கப்பட, முத்தர் ஹமவத நுலவத்தாலே களித்துமாப்போலே களித்துவர்த்திக்கும் டேஸமானபின்பு நியமட்டே ஸத்தைப் பராபி என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறார். ... .. *

* சலங்கொண்ட வினாபித்யம்.— திருநாகுகில் திருமணிமாடக்கையிலே யநுஷங்கி ஆழ்வார் அங்குள்ள மந்திரத்திருப்பதிகளையும் அநுஷங்கி இனிப் பத்துத்திருமொழிபாலேயென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஸங்கியருளிச்செய்கிறார் (அஹிமதேத்யாதி.) அங்குள்ளதெல்லாம் - திருநாகூர் திருப்பதிகளெல்லாம். (உஷ்டேசியமாய்) என்றவாசனம், தோற்றி என்று ஸேஷம். இத்திருமொழியில் பரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தஸவனாய்த்யாதி.) *

மூ.—சலங்கொண்ட விரணியன தகல்மார்வங்கீண்டு

தடங்கடலைக்கடைந்தமுதற்கொண்டுகந்தகாளே

நலங்கொண்டகருமுகில்போல் திருமேனியம்மான்

நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்

சலங்கொண்டு மலர்சொரியும் மல்லிகையொன்செருந்தி

செண்பகங்கள் மணநாளும் வண்பொழிவினாடே

வலங்கொண்டுகயலோடி விரையாடு நாங்கூர்

வைகுந்தவின்னகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. க.

ப - ரை.— சலங்கொண்ட- மத்ஸரித்துக்கொண்டுநீங்கி, இரணியனது -[ம
விரண்யனுடைய, அகலமார்வம் - விசாலவக்ஷஸ்தலத்தை, கீண்டு - அநாயாஸேந
கிழித்துப்பொகட்டும்,தடங்கடலை - பெரியதிருப்பாற்கடலை, கடைந்து - மதித்து,
அமுதம் - அதில்பிறந்த உமர்த்தத்தை, கொண்டு - தேவதைகளுக்கும் பங்கிட்டுக்
கொடுத்தும், இன்னுயிர்வாறே ஆரீரீதரக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டு, உகந்த - ஸர்
தோஷபுத்தராயிருந்த, காலை - யுவாவாய், நலங்கொண்ட கருமுகில்போல்-அழ
கிய நீலமேகம்போன்ற, திருமேனியம்மான் - திவ்யதேஹத்தைபுடையனான ஸர்
வேஸ்வரன், நாடோறும் - பரிதிநாளும், மகிழ்ந்து - ஸந்தோஷித்துக்கொண்டு,
இனிது - ஆரீரீதருக்கினிதாம்படி, மருவியுறைகோயில் - அநாயாஸேநாஜராய்
நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமாய்; கயல் - நீரைவிட்டால் தரிக்கமாட்டாத கயல்
மதஸ்யங்கள், ஒடி - தனக்குவாஸஸ்தானமான நீரைவிட்டுஒடி, சலங்கொண்டு
மலர்சொரியும்- இசலிசலி மலரைச் சொரிந்து, மல்லிகைஒன்செருந்திசெண்பகங்
கள் - அழகியமல்லிகைகளும் செருந்திகளும் சம்பசங்களும், மணநாளும்-வாஸ
நையைப்பரப்பவிடுகிற, வண்பொழிவினாடே - வளமிருந்ததேசாலையிலே, வலங்கொ
ண்டிலினையாடும் - அப்புஷ்பவாஸநாநாண்டலத்தாலே துள்ளி விளையாம்கிற,
நாங்கூர்—, ... (ச)

முதற்பாட்டு. (சலங்கொண்டவிய்யாடி) பூர்பரஹ்லாடின்பந்தாலிலே
சேற்றத்தையுடைய விரண்யனுடைய அகன்றமார்வைப்போன்று, பெரிய
கடலைக்கடைந்து அம்மீதத்தை

முதற்பாட்டு.— (சலங்கொண்ட) சேற்றத்தையிட்டாய்ப்து வகுத்
தது. சேற்றத்தையுடையனாயிருக்கிற விரண்யனுடைய, வரஸைத்
தாலே திண்ணியதாய் அகன்றமார்வை, தன்னுடைய சேற்றத்தைக்
காட்டி வெதுப்பிப் பதஞ்செய்யப்பண்ணி பின்னே அநாயாஸேந கிழி
த்து, ஒருவரால்பரிசீலேஷிக்கவொண்ணாதகடலை சஷ்டி ரபடாராயங்களை
ப்போலே பரிசீலேஷித்துக்கடைந்து, அதில் நல்லுயிரான அம்மீதத்தை

முதற்பாட்டு.— (சலம்த்யாடி.) “சலங்கொண்ட” என்று அவனைவிசேஷித்த
துக்குத்தாப்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சேற்றத்தையிட்டிய்யாடி.) வாக்யார்யம் (சேற்ற
த்தையுடையனாயிய்யாடி.) “அது” என்றதின்ரயம் (வரஸைத்தாலேயிய்யாடி.) பிள
ந்துஎன்னுதே, “கீண்டு” என்ற - அநாயாஸம் தோற்றச் சொன்னதுக்கு ஹாவம்
(சேற்றத்தைக்காட்டியிய்யாடி.) தடம் - விஸ்தாரமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரா
லிய்யாடி.)

ஜேவர்களுக்குக்கொடுத்துகந்தகாலை. (நலங்கொண்டவிய்யாடி) அழகையுடைத்தான காளமேவம்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், நாள்தோறும் ஆநந்தித்து இனிதாகப்பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில். (சலங்கொண்டவிய்யாடி) ஒன்றுக்கொன்று இசுருளிச் சொரிகிற மல்லிகை, அழகியசெருந்தி, செண்பகங்கள், இவை நறுநாற்றம் கமழமுழுகியசோலையுள்ளே, அச்சோலையில் மயுவைள்ளத்திலே புக்குஅத்தாலே வலமுடைய கயல்களானவை விளையாடும் நாங்கூர். ... .. க.

வாங்கி, “ நம்மை ஆபரணிக்கவேஜாதிகார்யம் தலைக்கட்டப்பெற்று நோயிகே !” என்று அதுபெற்றால் அவர்களுக்கு வருமுகப்பைத் தானுடையதும், அவ்வம்மீதத்தைஹ்வித்தார்க்குக்கழியக்கடவ ஜராதி களைத்தாறுடையது இருக்கிறவன். (நலங்கொண்டவிய்யாடி) அவ்வம்மீதத்தைநாய்க்கிடாய் என்னும்படியான வடிவையுடையவன். “ய-ரும ஸ்யோ” என்றிறபடியே உபவயாத்மகமான வடிவையுடையமேவம் திருமேனிக்கொப்பாகப்போராமையாலே வ்யாவ்ஹீதமான வழகையுடைத்தாய், புரமஹரமாயிருப்பதொரு மேவம்போலே திருமேனியையுடையதும், அத்தாலே “ இவனே ஸர்வேஸ்வரன்” என்று தோற்றம்படியிருக்கிறவன். ப்ரமாடங்கள் புருந்தபோதாக விரன்யனை நிரவிக்கவும் கடவுடையுமொண்ணது என்று ஏற்கவேவந்து, பெரிய வற்றத்தோடே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆபரிதர்க்கு இனிதானதேயும்.

(சலங்கொண்டவிய்யாடி) அதுக்குவேறுது விருக்கிறபடி. “ஸங்வ ஸ்ராதிவ்யாதிதா” என்றிறபடியே - இசுலியிசுலி மலரைச்சொரிகிற மல்லிகை, அழகிய செருந்தி, அப்படிப்பட்ட செண்பகம், இவைஉருபரிமாதத்தைப் புறப்படவிட. (வண்பொழிவித்யாடி) நீரிலேகிடந்தால் மிடுக்கையுடைத்தாய்க் கரையிலே யேறினால் அதினறிக்கே யிருக்கத்தடவ மதல்வங்களானவை, அந்நீர்தானுறுத்தும்படி அதிற்காட்டிலும் நிலமிடுதானே நன்றாயிருக்கையாலே அச்சோலையில் மணத்தைநுள்வானம்பண்ணி அத்தாலே மிடுக்குடைத்தாய், முக்தர் ஹவதுஹவத்தைப் பண்ணி “ அஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களிக்குமாப்போலே கயல்களானவை அங்கேயின்கேதுள்ளி விளையாடாநின் னுள்ள திருநாங்கூர். ... .. க.

“ காலை” என்று இப்போது சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வம்மீதத்தைஹ்வித்தார்க்கித்யாடி.) ஸமஹிவ்யாஹாராதாத்பர்யம் (அவ்வம்மீதத்தைநாய்க்கிடாயித்யாடி.) “ நாடோறும்மகிழ்ந்த - மருவியுறை - இனிதகோயில்” என்றவையம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (பெரியவிய்யாடி.)

அதக்கு - எம்பெருமான் பெரியஹர்ஷத்தோடேவர்த்திக்கைக்கு. கயல்கள் பொழிலில்விளையாடக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீரிலேயித்யாடி.) க.

மூ.—திண்ணியதோரியுருவாய்த் திசையனைத்தும்நடுங்கத்
தேவரொடுதானவர்கள் திசைப்பவிரணியனை
நண்ணியவன்மார்வகலத் துகிர்மடுத்தநாதன்
நாடோறும்மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
எண்ணில்மிகுபெருஞ்செல்வத் தெழில்விளங்குமறையும்
ஏழிசையும்கேள்விகளு மியன்றபெருங்குணத்தோர்
மண்ணில்மிகுமறையவர்கள் மலிவெய்துநாங்கர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௨.

ப - ரை.— திசையனைத்தும் - திக்கிலுள்ளவர்கள், நடுங்க - பயப்படவும்,
தேவரொடுதானவர்கள் - தேவதானவாதிகள், திசைப்ப-கலங்கவும், திண்ணியதோர்
அரிஉருவாய் - தீர்டமாய்த் திவ்யமான நர்வியம்ஹருபியாய், இரணியனை - ஹிரண்
யாஸுரனை, நண்ணி - கிட்டி, அவன் - அவ்வஸுரனது, மார்வகலத்த - விசால
வகலத்தலத்தில், உகிர்மடுத்த - நசங்களைணன்றிக்கிழித்த, நாதன்-ஸ்வாமி, நாடோ
றும்மகிழ்ந்தினிதமருவியுறைகோயில்—; எண்ணில்மிகுபெருஞ்செல்வத்த - கண
நாதிமஹத்தஸம்பத்தையுடைத்தாய், எழில்விளங்கு - அழகுவிளங்காகின்றனன்,
மறையும் - வேதங்களும், ஏழிசையும் - ஸப்தஸ்வரங்களும், கேள்விகளும்-அங்கங்
கள்முதலானவற்றால்வரும்கேள்விகளும், இயன்ற - நிறைந்த, பெருங்குணத்தோர்-
ஆத்தமகுணஸம்பந்தராய், மண்ணில்மிகு - பூஸு-ரருக்குள்சிறந்தவரான, மறையவர்
கள் - ப்ராஹ்மணர்கள், மலிவெய்தும் - நெருங்கிவர்த்திக்கற்ற, நாங்கர்—, (௨)

இரண்டாம்பாட்டு. (திண்ணியவிய்யாடி) ஹிரண்யனைச்சுண்ணி
பிற்காலியாதபடி திண்மையுடையதொரு லிஹமாப், திக்குக்காட்டி
ள்ளாரெல்லாரும் நடுங்க, ஹேவர்டாநவர்கள் கலங்க, ஹிரண்யனைக்
கிட்டி அகன்றமார்விலே உகிரைநட்டுப்பிளந்த ஸர்வேஸ்வரன் நான்
தோறும் அழகழிந்து ஸ்நேஹித்துப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறேபோம்.
(எண்ணிவித்தியாடி) எண்ணிறந்த ஐஸ்வர்யமும், நிர்ஜோஷத்வத்தால்
வந்த அழகுவிளங்காகின்ற வேடமும், ஸப்தஸ்வரங்களும்,

இரண்டாம்பாட்டு.— (திண்ணியதோரியுருவாய்) ஹிரண்யனு
டைய சிற்றமென்றால் பிற்காலியாதபடியான நரலிஹமாப், திக்கு
க்களெல்லாமஞ்சு, அதுகூலப்பரதிகூலவிவாமின்றியே எல்லாருமொ
க்கக் கலங்க, (இரணியனைநண்ணி) எளிகிற பெருநெருப்பிலே சென்று
கிட்டிவாரைப்போலே க்ருரான பையலைத்திண்டி. (அவன்மார்வகல
த்துகிர்மடுத்த) போக்குத்தேடி இடங்காணமையாலே சுழித்துவரு
கிற ரூபிரவெள்ளத்துக் கொருவழிகண்டு விட்டாப்போலே, அவனு
டைய பரந்தமார்பிலே திருவுகிரையுன்றி அவ்நையுறியச்செய்துந்ரு
தன்னுடைய ஈஸ்வரத்தவத்தை நிலைநிறுத்தினவன் நிய்வாஸம்பண்
ணுகிறேபோம்.

(எண்ணில்மிகுவித்தியாடி) எண்ணிறந்திருப்பதாய் நிர்ஜோஷத்
வாடிகளால் வந்த நிரயிகஸம்பத்தையுடைத்தாய், அவ்வழியாலே
அழகு விளங்காகின்றனன் வேடமும், ஸப்தஸ்வரங்களும்,

இரண்டாம்பாட்டு.— (திண்ணியதோரித்தியாடி) சீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்ததமான
ஹிரண்யநிரஸந்தை ஸப்ரகாரமாகவதுஹிக்கிருரென்று ஸம்மதி.

மூ.—அண்டமுமில்வலைகடலு மவனிகளுமெல்லாம்

அமுதுசெய்ததிருவயிற்ற னரன்கொண்டுதிரியும்

முண்டமதுநிறைத் தவன்கண் சாபமதுநீக்கும்

முதல்வனவன் மசிழந்தினிது மருவியுறைகோயில்

என்டிசையும் பெருஞ்செந்நெ லீளந்தெங்குகதலி

ரிலைக்கொடியொண்குலைக்கமுகோடிசலிவளம்சொரிய

வண்டுபலவிசைபாட மபிலாலுநாங்கூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௩௮.

ப.—ஸா.— அண்டமும் - அண்டங்களையும், இவ்வலைகடலும் - ததாவர்தஸா
சரங்கலையும், அவனிகளுமெல்லாம் - ஸப்ததம்பியுமிகளெல்லாவற்றையும், அமுது
செய்த - கபலீகரித்த, கிருவயிற்றன் - திருததாமுடையவனும், அரன் - ஸாபத்தா
லுபஹதனான முத்தான், கொண்டு-பரிக்கரணித்துக்கொண்டு, திரியும் - திரிகிற, முண்
டமது நிவறத்து - தலைபாட்டடைநிறைத்து, அவன்கண் சாபமதுநீக்கும் - அவனை
யொருநாளும் விடாத்தயிருக்கிறஸாபத்தைப்போக்கியருளிய, முதல்வனவன்-ஸர்வ
நியந்தாவானஸ்வாமி, மசிழந்தினிது மருவியுறைகோயில்—; என்டிசையும் - பார்
த்தபார்த்திடைமெங்கும், பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெற்களும், இளம்தெங்கு-
இளமையையுடைத்தான நாரிகேளங்களும், கதலி - வாழைகளும், இலைக்கொடி-
வெற்றிலைக்கொடிகளும், ஒண்குலைக்கமுகோடி - அழகிதாகக்காய்த்த கமுக
மரக்கோட்டி, ஸ்சலி - ஸ்பர்த்தித்துக்கொண்டு, வளம்சொரிய - ஸமர்த்தியைச்
சூரக்ச, இவற்றிலேபுகுமதுபாரம்பண்ணி, வண்டு-வண்டிகள், பலவிசைபாட-அநேக
ராகங்களைப்பாடாதித்த, அவற்றைக்கேட்டி, மயிலாலும் - மயூரங்கள் நரத்தநம்
பண்ணுகிற, நாங்கூர்— ... .. (௩)

இவற்றிலுள்ள புவனத்தால்வந்த ஆத்மமூணங்களையுமுடையராய்.
(மண்ணிந்தியாடி)ஹொமியில் விடிவான்களில் மிக்க வேடித்தையுடைய
ஸ்வராஹ்மணர் மிக்க டேசம். ... .. ௨.

ஆத்மங்களும், மந்துமுள் ளவற்றால்வரும்கேள்விகளும், இவற்றைவாஸ
நைபண்ணி அத்தால் வந்த ஆத்மமூணங்களால் மிக்கிருப்பாராய்.
(மண்ணில்) “ ஹொமியிலிதுக்கிவனேகடவான், இதுக்கிவனே கட
வான்” என்னும்படி சமைந்த ஸ்ராஹ்மணர் நெருங்கிவர்த்திக்கிற
டேசம். ... .. ௨.

“ ஏழிஷச” எனறது - ஆற்றங்களுக்கும் மீமாஸாடிகளுக்குமுபலக்ஷண
மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (அஹங்களும்மற்றமென்று.) “கேள்
வி-” அர்ச்சுரவணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உள்ளவற்றில்த்யாடி.)
வாஸநைபண்ணியென்றது - மறந்ததை, இது, “இயன்ற” எனறதினர்டும். ௨.

மூன்றம்பாட்டு.— (அண்டமிய்த்யாடி.) ஓராபுரிதனாப்ரஹ்மலாடினுக்குதவின
வளவன்றிக்கே, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து தன்னாலேதானேயிடர்
பட்ட ஓர்மாரிக்குமுதலினுனென்று ஁ணுயிக்யத்தையருளிச்செய்கிற ரென்று
ஸங்கதி.

மூன்றும்பாட்டு. (அண்டமித்யாடி) அண்டமும், அலைமோது கிற கடலும், ஹடுமிகளும், இவற்றையெல்லாமமுதுசெய்த திருவயிற்றன். (அரணித்யாடி) ஹான் கையிலே கொண்டுகிற தலையோட்டைநிறைத்து அவனிடத்து ஸாபத்தைப்போக்கின ஸர்வஸ்வரன், மகிழ்ந்து ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில். (எண்டிசையுமித்யாடி) எட்டுடிக்கும், பெரியசெந்நெலையும் இளந்தெங்குகளையும் வாழைகளையும் வெற்றிலைக்கால்களையும் அழகிய தானுகளையுடைய கமுகுகளையுமுடைத்தாய், இவைதான் ஒன்றுக்கொன்று இசை நன்மைகளைச்சொரிய, வண்டிகள் பல இசைகளைப்பாட, மயில்கள் ஆறித்து ஆடும் நாங்கூர். ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு. (கலையித்யாடி) மேகலைவிளங்காநின்ற அசன்ற அல்குலையுடைய ஸூர்ப்பணவியை

மூன்றும்பாட்டு.— (அண்டமித்யாடி) அண்டமும், இந்தலோகத்தைச் சூழப்போந்து அலையெறிகிற கடலும், ஸர்வங்குலையெல்லாம் அமுதுசெய்த திருவயிற்றையுடையவன். (அரணித்யாடி) ஸாபத்தாலே உபஹதனையிருக்கிற ருத்ரன் கொண்டுகிற தலையோட்டைநிறைத்து, அவனை யொருநாளும்விடாதேயிருக்கிற ஸாபத்தைப்போக்கி, இப்படி ஸர்வநியனாவானவன் வர்த்திக்கிறசொயில்.

(எண்டிசையித்யாடி) பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், பெரிய செந்நெல், முக்தர் பஞ்சவிலாதிவார்ஷிகராயிருக்குமாப்போலே இளநாயிருக்கிற தெங்கு, வாழை, வெற்றிலைக்கொடி, அருகிதாசக் காய்த்த கமுகுகளோடேகூடி, ஒன்றுக்கொன்று இசை நன்மையினைச் சுரக்க, இவற்றிலே புக்கு மயபாநம்பண்ணி, உன்னப்புக ட்ரம்மம் இருந்த விடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே வண்டிகளானவை பல இசைகளையும்பாட, அவற்றைக்கேட்டு மயில்களானவை ஆடாநின்றன. ந.

நாலாம்பாட்டு.— (கலையித்யாடி) விளங்காநின்ற பரிபட்டத்தைபுடைத்தான அசன்ற நிதம்பப்ரஜேஸத்தைபுடையளாய்க்கொண்டுதோற்றின, ராக்ஷஸஜாதியாகக்கொண்டாடும்படியிருக்கிறபண்ணை.

“அண்டமும்” என்றது - ஆகாசமென்றாய், உபரிதநலோகங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது. ... .. ந.

நாலாம்பாட்டு.—(கலையித்யாடி) நாட்டார்படித்தைப்போக்கினவளவனிட்கே, * நித்யாநபாயிரியான பிராட்டிக்கு உதவினவனென்றதுஸந்யித்து, அந்தப்பிராட்டிபிரிவுவருகைக்கடியான ஸூர்ப்பணவியின் மூக்கறத்ததோளவல்லியை மிப்பாட்டிற்சொல்லி, மேலிற்பாட்டிலே பிராட்டிக்குதவினமையையருளிச்செய்க்கிறொன்று ஸந்தி.

மூ. - கலையிலங்குமகலங்கு லரக்கர்குலக்கொடியைக்
காதொடுமுக்குடனரியக் கதறியவனோடித்
தலையிலங்கைவைத்து மலையிலங்கைபுகச்செய்த
தடந்தோளன்மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
சிலையிலங்குமணிமாடத்துச்சிமிசைச்சூலம்
செழுங்கொண்டலகடியச சொரிந்தசெழுமுத்தம்
மலையிலங்குமாளிகைமேல் மலிவெய்துநாங்கூர்
வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ச.

ப - ரை. - இலங்குமகலை - விளங்காநின்ற உள்ள பரியட்டததையும்; அகல்
அல்குல - அகன்ற நீதம்ப்பரதேசத்தைபுமுடையளாய்க்கொண்டுதோற்றின, அரக்
கர்குலம் - ராஜஸ்துலத்திற்றிந்த, கொடியை - கொடிபோலுமிடையையுடைய
புறர்ப்பண்கையினது, காதொடுமுக்கு - கர்ணநாவிகைகளை, உடன் அரிய - ஏககா
லதங்கிலே அறுக்க, அவள் - அச்சூர்ப்பண்கையானவள், கதறி-கோவெனக்கூப்பிட்டு,
தலையில - தனதலைமேலே, அங்கைவைத்துஓடி - அழகியகையைவைத்துக்கொண்டு
ஓடோடி, மலை - மலையின்மேல் இருக்கிற, இலங்கைபுகச்செய்த - லங்கையிலேபுகு
மபடிபண்ணின, தடந்தோளன் - மஹாபாஹுவான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், மகி
ழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில் -; சிலையிலங்கு - ஒளிவிளங்குகிற, மணிமாடத்து
உச்சிமிசை - மணிமாடஸ்கரத்தினமேலே இருக்கும், சூலம் - சூலங்கள், செழுங்
கொண்டல - ஸமுத்தரத்திற்புகு உதகங்கலையும் முத்துக்களையுமடைய வாரிக்கொ
ண்டு தொட்டாமேலே தோஷமாம்படி மெள்ளமெள்ள நகழ்ந்துவருகிற மேகங்க
ளினுடைய, அகலிஇரிய - சீழ்வயிற்றைபேசிக்க, உடனே, சொரிந்த-ஸ்ரவத்த, செழு
முத்தம்-அழகியமுத்துக்களானவை, மாளிகைமேல் - மாளிகைகளின்மீது, மலையில
ங்குமலிவெய்தும - ஒருமலைமேலே மலைசெய்துவைத்தாப்போற குவிந்துகிடக்கிற,
நாங்கூர். ... .. (ச)

முக்கையும் செவியையும்முத்துவிட, அவள்தலையிலே கையைவைத்து
க் கூப்பிட்டுக்கொண்டோடி மலைமேலேயான லங்கையிலேபுகும்படி
செய்தபெரியதோடையுடைய அசச்சரவர்த்தித்திருமகன் மகிழ்ந்துவிரு
ம்பிவாத்திக்கிறதேபும்.

தனக்கொரு பரியட்டமும் பெண்மையுமுடையளாய் வந்து தோ
ற்றினளாயத்து. (காதித்யாடி) அவளேறிட்டுக்கொண்டு வந்தவழிவை
ப்போககித் தானும்படிபண்ணிவிட்டானாய்த்து. (கதறியித்யாடி) அந்
னூர் அவளும் கூப்பிட்டுக்கொடு தலையிலே கையைவைத்து மலையின்
மேலேயான லங்கையிலே புகும்படிபண்ணின தோள்வலியையுடை
யவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில்.

ராஜஸ்துலியையிலரிப்படி வர்ணிக்கைக்கு ப்ரக்ஷிதோபயோம மென்னென்ன
வருளிச்செய்கிறா(தனக்கித்யாடி) ஏறிட்டுக்கொண்டுவந்தவழிவையென்றது-அகல்
கரித் தக்கொண்டு ஆஹிரபுத்தோநிவந்தவழிவையென்றபடி. தானும்படி-விருபை
யாம்படி. ராஜஸ்துலிக்கு வைகுப்யம்ஸஹஜமென்று திருவுள்ளம். இத்தால் -
கள்ளவேஷத்தைக்காதலித்துக் காட்டிவிட்டாரென்றதாய்த்து. அக்கையென்றது-
“அங்கை” என்றுமெல்லொற்றுகக்கிடக்கிறதாய், புறர்ப்பணவியென்று பேர்பெ
ம்படி வோரமானகையெனருதல், அம் என்று - அழகாய், விபரீதஸ்க்ஷணயாவோ
ரமானகைஎன்றதல் ஸஸ்டார்ப்யம் கண்டுகொள்வதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளி
ச்செய்கிறார் (தலையிலேகையைவைத்தென்று.)

பெரியதிருமொழி.-மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

மூ. — மின்னணையதுண்மருங்குல் மெல்லியற்காவிவங்கை

வேந்தன்முடியொருபதும் தோளிருபதும்போயுதிர்
தன்னிகரிச்சிலைவளைத்தன்றிலங்கைபொடிசெய்த

தடந்தோளன்மகிழ்த்தினிது மருவியுறைகோயில்
செந்நெலொடுசெங்கமலம் சேல்கயல்கள்வானை

செங்கமுநீரொடுமிடைந்து கழனிதிகழ்த்தெங்கும்

மன்னுபுகழ்வேதியர்கள் மலிவெய்துநாகூர்

வைகுந்தவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே.   ௩.

ப.-ரை.—அன்று-அக்காலத்திலேயின் அணைய-கொடியின் அணையொத்ததுண்மருங்குல் - சிற்றிடையையும், மெல்லியற்கா-மர்துள்வபாவத்தைபுமுடையனான பிராட்டிக் காசு, இலங்கைவேந்தன்-லங்காதிபனுரைவண்ணுடைய, முடியொருபதம்-கீர்டயில்கும் பத்துத்தலைகளும், தோளிருபதம்-இருபதுகைகளும்போயஉதிர்-ஊதாசுலங்குளாயுதிர்ந்துபோம்படி, தன்னிகரில்சிலைவளைத்து-ஒப்பற ஒங்கிய தன் கோதண்டத்தைவளைத்து, இலங்கை - லங்காநகரத்தை, பொடிசெய்த - பொடியாக்கின, தடம் தோளன் - மஹாபாஹுவாசைச்சுரவர்த்தித் திருமகன், மகிழ்த்தினிதமருவியுறைகோயில்—,செந்நெலொடு-செந்நெற்களும், செங்கமலம் - செந்தாமரைப்புச்சுளும், சேல்கயல்கள்வானை -சேல்மீன் கயல்மீன் வானைமீன்களும், ஆகியஇவைகள், செங்கமுநீரொடு- செங்கமுநீர்ப்பூச்சுளுடனே, மிடைந்து-சேர்ந்துகொண்டு, கழனி யெங்கும் - கழனிகளிலெல்லாம், திகழ்த்து - பாகாஸிக்கவும், மன்னுபுகழ் - நித்யநிர் தோஷமானகீர்த்தியையுடைய, வேதியர்கள் - ப்ராஹ்மணர்கள், மலிவெய்தம்-வீதியெங்கும்நெருங்கி வர்த்திக்கும்படியாசுவயிருத்தி, நாகூர்—.

(௩)

(சிலையிலங்கித்யாடி) மலைபோலே விளங்காநின்றுள்ள மணிமயமான மாடங்களின்மேல் நின்ற சூலங்களானவை, அமுதிய கொட்டலானவை கடலிலேபுக்கு நிரையும் முத்தையும் முகந்துகொண்டு உலங்குமலை நகழ்ந்து நகழ்ந்து வருகிறவற்றினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போல அவை கோணிகை வாய்விட்டாப்போலே சொரிந்த நல்ல முத்துக்களானவை. (மலையிலங்கித்யாடி) மாளிகைகளின்மேலே, மலைமேலே மலை செய்துவைத்தாப்போலேயாய்த்துக் குவித்துக்கிடப்பது. ... ச.

(சிலையித்யாடி) சிலையென்று - வில்லுக்கு பர்யாயஸம்பாய், வில்லென்று - ஒளியாய், ஒளிவிளங்காநின்றுள்ள மணிமயமான மாடங்களினுச்சியின்மேலேயுண்டான சூலமும். இதாய்த்து அவ்வூரில் மீஹங்களடைய விருக்கும்படி. மேவங்களானவை கடலிலேபோய்ப்புக்கு முத்தையடைய வாரிக்கொண்டு (க) நகழ்ந்து நகழ்ந்து நடக்க மாட்டாதேவரும் ; மாளிகைகளில் சூலங்களானவை இவற்றினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போமும் ; முன்பே தொட்டார்மேலே ஷோஷமாயிருக்கிறவை முத்தைச்சொரியும்.(மலையிலங்குமாளிகைமேல்மலிவெய்தம்) அப்போது ஒருமலைமேலே மலைசெய்துவைத்தாப்போலேயாய்த்துக் குவித்துக்கிடப்பது. ... ச.

சூலமும் - மீஹாலங்காரமான பொற்குடங்களின் துணியும், போமும்-பொதுக்கும்; பீடமென்றபடி. ... ச.

(க) நகழ்தல் - நகர்தல் - ஊர்தல்.

அஞ்சாம்பாட்டு. (மின்னித்யாடி) மின்னெனத் துடையையும் மார்ஜவத்தைபுமுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளுக்காக, லங்கேஸ்வரனை ராவணன் தலைபத்தும் தோளிருபதும் அற்றுவிழ. (தன்னிகரித்யாடி) தனக்கொப்பிலலாத ஸ்ரீஸார்ங்கத்தைவளைத்து லங்கையைப் பொடியாக்கின பெரியதோள்களையுடைய உக்ரவர்த்தித்திருமகன் விரும்பி வர்த்திக்குற டேஸம். (செந்நெலித்யாடி) செந்நெலுடனே, செந்தாமரை, சேலும், வாளையும், செங்கழுநீரோடே நெருங்க, கழனி, இவற்றாலே விளங்கும். (மன்னுபுகழித்யாடி) நித்யநிர்ஜோஷமான புகழையுடையவேடித்துக்கு வ்யாஸபடிம்செலுத்தும் ஸ்ராவஹ்மணர் மிக்க டேஸம். ... .. ௮.

ஆறும்பாட்டு. (பெண்மைமிகுத்யாடி) மிக்க ஸ்கந்தவத்தையுடைய ஸ்வந்த பெரிப்போனுடைய வுபிரானது மாளவுண்டு, பெரிய பேய்ப்பெண்ணை

அஞ்சாம்பாட்டு.-- (மின்னனையவித்யாடி) மின்போலே யிருக்கிற தேரியுடையையுடையாளாய் மீடும்ஸ்வவாழையாமிருக்கிற பிராட்டிக்காக, லங்கைக்கு நிர்வாஹகரையிருக்கிற ராவணனுடைய பத்துத்தலையும்இருபது தோளும் போயுதிரும்படியாக, தனக்கு ஒப்புண்டாகிலும் உபமாநாந் கமாமிருக்கிற விலலைவளைத்து அன்று லங்கையைப் பொடிபடுத்தின தோளநிரிகையைுடையவன். பிராட்டிக்குப்பண்ணின வ்யாபாந்தை அழுகரெல்லார்க்கு மொக்கப் பண்ணிற்றாக அவன் பரிதி யோடே வந்திடுக்கிற டேஸமாகையாலே, கண்டார்க்கெல்லாமினிதா மபடியிருக்கும்டேஸம்.

(செந்நெலித்யாடி) இதுவாய்த்து கழனிபான்பரடேஸமடைய விருக்கும்படி. செந்நெலோடேகூட, தாமரை, சேல், கயல்கள்,வாளை, செங்கழுநீரோடு மிடைந்து விளங்காநிற்குமாய்த்து வயலடங்க. (மன்னுபுகழித்யாடி) இதுவாய்த்து ஸ்ராவமான ப்ரடேஸமிருக்கும்படி. நித்யமான புகழையுடையராயிருக்கிற ஸ்ராவஹ்மணர்மிக்கிருக்கிற. இதுவாய்த்து ஊரும் பிடாகையுமிருக்கும்படி. ... .. ௯.

ஆறும்பாட்டு.-- (பெண்மைமிகுத்யாடி) நாரீனுமுத்தமையான யசோஷைப்பிராட்டிவடிவைக்கொண்டு வந்திருதையை,

அஞ்சாம்பாட்டு.-- (மின்னித்யாடி.) மிடைந்த - நெருங்கி. பிடாகையும் - வயலும். ... .. ௧௦.

ஆறும்பாட்டு.-- (பெண்மைமிகுத்யாடி.) கீழே-நரலிஹாவதாரமும், அந்நரம், ராமாவதாரமுக வதுவித்தார் ; அந்நராவதாரமாய் ஆழ்வார்க்கையெல்லாமிடுபடுத்தும் க்ஷேத்ராவதாரத்தை மேல் மூன்றுபாட்டாவதுமதுவிக்கிற ரென்று ஸங்கதி.

பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாங்கிருமொழி,

மூ.—பெண்மைமிகுவடிவுகொடு வந்தவனைப் பெரிய
பேயினது வருவுகொடுமாளவுயிருண்டு
திண்மைமிகுமருதொடு நற்சகடமிறுத்தருளும்
தேவனவன் மகிழ்ந்தினிது மருளியுறைகோயில்
உண்மைமிகுமறையொடு நற்கலைகள் நிறைபொறைகள்
உதவுகொடையென் றிவற்றினெழிவிலல்பப்பெரிய
வண்மைமிகுமறையவர்கள் மலிவெய்துநாகூர்
வைகுந்த வின்ணகரம் வணங் குமடநெஞ்சே. சு.

ப-ரை.—பெண்மைமிகுவடிவுகொடு-உத்தமஸ்தீரீரத்தைநிததுக்கொண்டு,
வந்தவனை-வஞ்சிக்கவந்தபூதனையானவன், பெரியபேயினது உருவுகொடு-தன்னிஜமா
னவித்தறுபவம்கொண்டு, மாள்-மாயும்படி, உயிர்உண்டு-அவன்ப்ராணைஸ்வீகரித்
தும், திண்மைமிகு-அஸ்ராவேஸுத்தால்மிக்கதிண்மையையுடைய, மருதொடு-மருத
மரத்தையும், நற்சகடம் - துடங்கினகார்யத்தைமுடியத்தலைக்கட்டவல்லசக்தியை
யுடைய சகடத்தையும், இறுத்தி - முறித்தும், அருளும் - இன்னுமிப்படியே துஷ்ட
நிகர்ஹம்பண்ணியருளிய, தேவனவன் - நந்தநந்தனனான ஸீகர்ஷணன், மகிழ்ந்தி
னிதுமருவியுறைகோயில்—; உண்மைமிகுமறையொடு - யதாபுசுவாதிகளான வே
தங்களும், நற்கலைகள் அவற்றின்நல்ல அங்கங்களும், நிறை - இவற்றின்வாஸநை
யால்வந்தகுணபூர்த்தியும், பொறைகள் - கூலமைமுகலானவைகளும், உதவுகொடை
என்றிவற்றின் - உபகர்த்தி ஓளதார்யமென்கிறவிவற்றினுடைய, ஒழிவிலல்பப்பெரிய
வண்மை - ஓபாதேமிக்கிருந்துள்ளவளங்களும், மிகு - நிறைந்த, மறையவர்கள் -
ப்ராஹ்மணர்கள், மலிவெய்தும் - நெருங்கிவந்ததிகிற, நாகூர்—.

(சு)

மிகுத்த தாயருக்கொண்டு வந்தவனைப் பிள்ளையுருவைகொண்டு அவ
ருயிரை மாளவுண்டு.(திண்மையித்யாதி) நிலையுடையமருதுகளுடனே
நல்ல சகடத்தையும் முறித்தருளும் கீஷணன் மிகவும் விரும்பிவர்த்
திக்கிறதேயும்.

பெரியபேயின்வடிவையுடையளாய்க்கொண்டுமுடிந்துபிணமாய்க்கிடக்
கும்படியாகஅவனைமுடித்து, அஸ்ராவேஸுத்தாலே மிக்கதிண்மையு
டைய மருது, துடங்கினகார்யத்தைமுடியத்தலைக்கட்டவல்லசக்தியை
யுடையசகடம், இவற்றையிறுத்தருளி, “விரோப்போகப்பெற்றோ
மிதே!” என்று அத்தாலே கீப்தனான ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பிவர்த்தி
க்கிறதேயும்.

சகடத்துக்கு நண்மையேதென்ன; நல்லபாம்புஎன்னுமாப்போலேக்கொளையா
திரியத்தைச்சொல்லுமென்றருளிச்செய்கிறார் (துடங்கினவிய்யாதி.) “அவன்”என்
றத்தால் தோற்றின வேடாஹப்ரவியியையுடையவற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்
வரனென்று.)

மூ.— விளங்கனியைவிளங்கன்று கொண்டுதிருவெறிந்து
வேல்நெடுங்கணுச்சியர்கள்வைத்ததயிர்வெண்ணெய்
உளங்குளிரவமுதுசெய் திவ்வுலகுண்டகாளை
புகந்தினிது நாடோறும் மருவியுறைகோயில்
இளம்படிநற்குமுகுலேத்தெங்கு கொடிச்செந்நெல்
நன்கரும்புகண்வளரக் கால்தடவும்புனலால்
வளங்கொண்டபெருஞ்செல்வம் வளருமணிநாங்கூர்
வைகுந்தயின்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. எ.

ப - ரை.—இளங்கன்றுகொண்டி-வத்ஸாஸாரணத்தாககி, விளங்கனியையுதிர்
எறிந்த- விளாவாயநின்ற வஸுரன்உதீர்நதுஉயிர்மாயும்படிவீசி,வேல்-வேல்போல,
நெடுங்கண் - நீண்டதன்களையுடைய, ஆய்ச்சியர்கள் - சோபஸ்தீர்கள், வைத்த -
தவகளைத்திறசேமித்தவைத்த, தயிர்வெண்ணெய்-ததிரவநீராதிகளை, உளங்குளிர-
நந்திருவுள்ளம்சூளிரும்படி, அமுதுசெய்து - உண்டு, பின்னும், இவ்வுலகுண்ட -
இந்தலோகத்தையுடையவமுதுசெய்த, காளை - நவயௌவரன், உகந்தினிது நா
டோறு மருவியுறைகோயில்—; இளம்படிநல்கமுது - இளமையைஸ்வபாவமாக
வுடைய நல்லகமுதுமரங்களும், குலேத்தெங்கு-குலையை யுடைத்தான தென்னமரங்
களும், கொடி - வெற்றிலைகொடிசுடரும்,செந்நெல் - செநறெறகளும், நன்கரும்பு-
இளிய கரும்புகளும், வுகிய இவைகள், கண்வளர -திநேகிரெவாத்தியடையும்படி,
கால்தடவும் - கால்தடவாசின்ற, புனலால்வளர்கொண்ட பெருஞ்செல்வம் - ஐல
ஸமர்த்தமுதலிய நிரவகிகளாம்ராதியங்கள், வளரும - வர்த்தியடையாநின்றள்ள,
அணிநாங்கூர்—, ... (எ)

(உண்மைபித்யாதி) யபுரஹுதவாடியான வேடிங்களுடனே, அவற்றி
னுடைய நன்றான அங்கங்கள், இவற்றில் வாஸஸையாலேவந்த ஆத்ம
஁ணங்கள், ஁ஷமை, அர்யுகளாயித்தபோதேகொடுக்கும் ஔடார்யம்,
இப்படியால்அழகும் ஔடார்யமும் மிக்க வ்ராஹ்மணர் மிக்க நாங்கூர்.

(உண்மைபித்யாதி) யபுரஹுதவாடியான வேடிங்களோடேகூட,
அவற்றினுடைய நன்றான அங்கங்கள், இவற்றிலுண்டானவாஸஸையாலே
வரக்கடவ ஆத்ம஁ணங்களையுடைய அடக்கம், ஁ஷமை, அர்யுகளாயி
த்தபோதே அபேகதிதங்களைக் கொடுக்கையாகிற ஔடார்யம், என்
றாப்போலே சொல்லுநிறவிவற்றொழிவின்றிக்கோடுருக்கிற உடார
ரானவர்களால் மிக்கிருக்கிற, வண்மை - ஆத்மஸமர்ப்பணம். கூ.

“஁தை” என்றதின்மும்(அடக்கமென்றது) உதவுகொடை - உதவும்படியான
கொடையென்றர்யமருளிச்செய்கிறார் (அர்யுகளித்யாதி.) இதே ஔடார்யத்தைச்
சொல்லி, மீளவும், உடாரரான எளறால் புருத்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்
கிறார் (வண்மையித்யாதி.) ... ..

அ. பெரியதிருமொழி.—மூன்றும்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழி,

ஏழாம்பாட்டு. (விளங்கனியித்யாடி) விளவாய்ப்பழுத்து நின்ற அஸுரனை, கன்றாய்த்துள்ளிவந்த அஸுரனையிட்டு உதிரவெறிந்து, வேல்போலே நெடியகண்ணையுடைய ஆய்ச்சியர்வைத்த தாரிரையும் வெண்ணெயையும் வயிறுகுளிர அமுதுசெய்து, இந்த லோகத்தையு மமுதுசெய்த தலைவன். காளையென்று - தலைவனுக்குப்பேர். உகந்து இனிதாக நாள்தோறும் பொருந்திவர்த்திக்கிற டேசும். இளமையை ஸ்வலாவமாகவுடைய நல்ல கழுது, குலைகளையுடைய தெங்கு, வெற்றி லைக்கொடி, செந்நெல், இனியகரும்பு நாள்தோறும் ஒருகண்ணைவந்து வளர, புனல், கால்தடவும்-அடியிலேதடவிவரும்; இப்படியால்வந்த நன்மையையுடைய பெரிய ஸ்ரீவர்யம் வளரும் அழகியநாங்கூர். எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (விளங்கனியித்யாடி) வத்ஸாஸுரனைக்கொண்டு விளவாய் நிற்கிற அஸுரன்மேலே உகரும்படியெறிந்து, வேல்போ லே பரங்க கண்ணையுடையராபிருக்கிற இடைசசிகள் சேமித்துவைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும், ஆபுந்தஸ்பர்ஸர உள்ளதொரு டீரவ் யமாகையாலே திருவுள்ளமானது குளிருமபடியாக அமுதுசெய்து, அநஞரம், இந்தலோகத்தையுடையத் திருவயிற்றிலேவைத்து, ராஜ்ய வர்மத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணுகையாலே இளநீப்பித்தி ருக்கிறவன்.

(இளம்படி.) இளமையை ஸ்வலாவமாகவுடையதாயிருக்கிற கழுது, குலையையுடையதாயிருக்கிற தெங்கு, வெற்றிலைக்கொடி, செந்நெல், இனியகரும்பானது கண்வளரும்படியாகப் புனலானது கால்தடவாநிற் குமாய்த்து. கரும்பானது நாள்தோறும் ஒருகண்ணைவிவரும்படி கால்தடவுமாய்த்துப் புனலானது. நிரவயிக ஸம்பத்தானது மாறாதே செல்லுகிற. ... .. எ.

ஏழாம்பாட்டு.— (விளங்கனியித்யாடி.) “வேல்” என்றத்தால் - நெடுமைஆய மாயிருக்க, நெடுமையைச்சொன்னது லக்ஷணயா வைபுலயவாழியென்று (பரந்த்) என்கிறார். தயிரும்வெண்ணெயுமமுது செய்தால் உள்ளம்குளிருகை அர்யவிய்ய மாயிருக்க, விசேஷித்ததுககுலாவம் (ஆபுந்தேத்யாடி.)

இன்கரும்பு என்றது நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், அடியுமருளிச்செய்கிறார் (இனிய கரும்பென்று.) கால்தடவாநிற்குமென்றது - ஊட்டம்; ஸ்வலாவார்யம் - காலவழி களாலே பரம்பாநிற் குமென்று. “கண்வளரும்” என்றதுக்கும் ஊட்டவார்யம் ஸ்ப ஷ்டமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்வலாவார்யத்தையருளிச்செய்கிறார் (கரும்பா னித்யாடி.) அணிநாங்கூராகைக்குடேறது கீழ்ச்சொன்னதெல்லாமென்று திருவு ள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (நிரவயிகேத்யாடி.) ... .. எ.

மூ.—ஆளுதசினத்தின் மிகுநகனூரமழித்த

அடலாழித்தடக்கைய னலர்மகட்டுமார்தும்

கூளுகக்கொடுத்தருளும் திருவுடம்ப னிமையோர்

குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்

மாறாதமலர்க்கமலம் செங்கழுநீர்ததும்பி

மதுவெள்ளமொழுக வயலுழவர்மடையடைப்ப

மாறாதபெருஞ்செல்வம் வளருமணிநாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௮.

ப - ரை.— ஆளுத - ஒருக்காலாறக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற, சினத்தின் - கோபத்தையுடையனாய், மிகைத்துவாராநின்றான், நரகன் - நரகாஸுரனது, உரம் - மிடுக்கை, அழித்தி—, அடல்ஆழி - புத்தோந்முகமானதிருவாழியை, தடக்கையன் - தன் பெருங்கையிலேயுடையனாய், அலர்மகட்டும் - பெரியபிராட்டியார்க்கும், அரற்கும் - ருஃரனுக்கும், கூறுஆக-என்னதென்றுகூறிட்டதுபவிக்கலாம்படி, கொடுத்தருளும்திருவுடம்பன்-உன் திருமேனியைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறசீலத்தையுடையவனாய், இமையோர் குலமுதல்வன் - நித்யஸூரிகள்திரளுக்கு நிர்வாஹகனானஸ்ரீவரன், மகிழ்ந்தினிதுமருவியுறைகோயில்—, மாறாதமலர்க்கமலம்-இடைவிடாதமலரையுடையதாமகூர், செங்கழுநீர் - செங்கழுநீர்முதலியபூக்கள், ஆகிப் இவைகளினின்றும், ததும்பிமதுவெள்ளமொழுக - நெருங்கிப்பறப்பட்டுத் தென்வெள்ளமெங்குந்தலைதெரியாதுபாய்வுதினால், உழவர் - கர்ஷகர், வயல்மடையடைப்பமாறாத - தங்கள் தங்கள் கழனிமடைகளை அடைக்க அடைக்கவுமாறாதே வளர்ந்தசொண்டிவருகிற, பெருஞ்செல்வம்வளரும் - மிக்கநீர்ச்செல்வம்விறந்த, அணிநாங்கூர்—, ... (௮)

எட்டாம்பாட்டு. (ஆளுதவித்யாடி) ஆளுதசீற்றத்தையும் மிக்க பலத்தையுடைய நரகாஸுரனைக்கொன்ற மிடுக்கையுடைய திருவாழியைப் பெரியகையிலேயுடையவன். (அலர்மகலித்யாடி) பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ருஃரனுக்கும் கூளுகக்கொடுத்தருளும் திருவுடம்பன். (இமையோரித்யாடி) நித்யஸூரிகள்திரளுக்கு யாரகாடிகளெல்லாம் தானையானவன், ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்துடனே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறகோயில்.

எட்டாம்பாட்டு.—(ஆளுதவித்யாடி)ஒருக்காலாறக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற சினத்தையுடையனாய் மிகைத்து வாராநின்றான் நரகனுடைய மிடுக்கையழித்த டய்யோந்முகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன், பெரியபிராட்டியார்க்கும் ருஃரனுக்கும் என்னதென்று கூறிட்டதுபவிக்கலாம்படி திருமேனியைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற சீலத்தையுடையவன், நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நாயுணவன்.

எட்டாம்பாட்டு.— (ஆளுதவித்யாடி.) “உரம்” என்றதின்மயம் (மிடுக்கையென்றது.) “அலர்மகட்டு” என்றத்தாலே - மஹத்வமும், “அரர்க்கு” என்றபூஜ்யோத்தியாலே - அவனுடைய ஸ்வோத்கர்ஷாஹிமாரமும், “கூளுக” என்கையாலே - மஃஸூரிலேவுமும் தோற்றுக்கையாலே யருளிச்செய்கிறார் (சீலத்தையுடையவனென்று.)

மூ.—வங்கமலிதடங்கடலுள் வானவர்களோடு
மாமுனிவர்பலர் கூடிமாமலர்கடுவி
எங்கள் தனிராயகனே யெமக்கருளாயென்னும்
ஈசனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறைகோயில்
செங்கயலும் வானைகளும் செந்நெலிடைக்குதிப்பச்
சேலுகளும் செழும்பணைசூழ்வித்தொது மிடைந்து
மங்குல் மதியகடுரிஞ்சு மணிமாடநாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. கூ.

ப - ரா.— வங்கமலி - மரக்கலங்களாற்குறைவற்றிருக்கிற, தடங்கடலுள் - பெரியதிருப்பாற்கடலிலே, வானவர்களோடு மாமுனிவர்பலர்கூடி - தேவர்களோடே ஸர்காதிகளுங்கூடிக்கொண்டிவந்து, மூன்பு, மாமலர்கள் தூவி - புஷ்பாத்துபகரணங்களைத் தூவி, பின்பு, எங்கள் தனிராயகனே - எங்களுக்கு நாதனு ஸர்வேஸ்வரனே, நீர், எமக்கு அருளாய் - எங்கள் பக்கவிலே கர்ப்பபண்ணியருளவேணும், என்னும் - என்று ப்ரார்த்திக்கும்படியிருக்கிற, ஈசனவன் - ஸ்வாமி, மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் - ; செங்கயலும் - செவ்வியகயலம் தல்யங்களும், வானைகளும் - வானைத் தல்யங்களும், குளிர்ந்தியைப்பற்ற, செந்நெலிடை - செந்நெற்பயிர்களினிடையே, குதிப்ப - தாவ, சேலுகளும் - அப்பயிரினிடையேயிருந்த செல்மத் தல்யங்களும் பகையின்றிக் கூடவேகளித்து வர்த்திக்கிற, செழும்பணைசூழ் - மருநதல்ம் சூழ்ந்திருப்பதாய், வித்தொதும் - தெருக்கள்தோறும், மிடைந்து மங்குல்மதி - ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்த்ரனுடைய, அகடுகிரிஞ்சு - கீழ்வயிறுதேயும்படியாயுயர்ந்த, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்கையுடையதாயிருக்கிற, நாங்கூர் - ... (கூ)

மாறாதபடி தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும் மதுததும்பிவெள்ளமிடப்பெருக, வயல்கள் பரிர்செய்கிற உழவர் வயல்களில் மடைகளைத் தேன்வெள்ளம்புகப்பயிர்சுழியாதபடி மடைகளைச் செம்ம. இப்படி மாறாத பெருஞ்செல்வம்மிக்கு வருகிற நாங்கூர். ... அ.

(மாறாதவித்யாதி) மாறாதமலரையுடைத்தானதாமரை, செங்கழுநீர், இவற்றால்மிக்கு மயவெள்ளமிட்டுப்பாய, வயலிலுண்டான கர்ஷகரானவர்கள் பரிரசுய வெள்ளம்போமளவானவாறே மடைகளையடைப்பார்கள். (மாறாதபெருஞ்செல்வம்வளரும்) “ அங்கேயுடைந்து, இங்கேயுடைந்து கிடாய்” என்று “ ஸஹ்யப்பெருக்குக் கிடாய்” என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமேயாய்க்கிடக்குமாய்த்து. அ.

“ ததும்பி” என்றதின்ரயம் (மிக்குஎன்றது.) கீழ்ச்சொன்னதுக்கருணமாக செல்வத்தைவிஸேஷிக்கிறார் (அங்கேயித்யாதி.) ... அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வங்கமித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் ஸௌரீஸ்யத்தையது ஸர்யித்தவுடனே அவனுடையபரத்வம் திருவுள்ளத்திலுற்றிருந்த அத்தையருளிச் செய்கிறொன்றாதல், கீழ் கர்ஷணுவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையால் “ நாமபர்யங்க முத்ஸிஜ்யஹ்யாதோமடாபுரீம்” என்கிறபடியே - அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையது ஹவிக் கிறொன்றொன்றாதல் ஸஹதி.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாடி) மரக்கலங்கள் மிக்க பெரிய கடலிலே, ஸ்ரஹ்மேஸாநாடிகளுடனே ஸநகாடிகளுங்கூடத் தாமரைப் பூக்களைப்பணிமாறி. மாமலர் - தாமரை. (எங்கன்தனிநாயகனே பெமக்கருளாயென்னும்) எங்களுக்கு அடிவிதியான நிர்வாஹகனே ! இது எங்களைரகூதியாய் என்னும் ஸர்வேஸ்வரன் மகிழ்ந்து இனிதாக வர்த்திக்கிற டேஸம். (செங்கயலுமித்யாடி) அழகியகயல்களும் வானைகளும் செந்நெற்சோலைகளில் குளிர்த்தியைப்பற்ற நடுவேகுதிப்ப, சேல்களானவைகளித்து உகலிக்கும் பெரியமருதநிலம்கும். (விதிதொறுமித்யாடி) ராத்ரியிலே ஸனூரிக்கிற சந்த்ரன் கீழ்வபிது தேயும்படி ஒங்கின மரீடடங்களாலே நேர்போகமாட்டாமல் விதிகள்தோறும் வழிதேடித் திரியும். அன்றிக்கே, விதிகளெல்லாம் மங்குலமதி அகடுரிஞ்கம் மணிமாடமென்றுமாம். ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு. (சங்கித்யாடி) ஸங்ஷலக்ராடி டிவ்யாயுடங்களை யரிக்கும் புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரனான நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வங்கமித்யாடி) மரக்கலங்களால் குறைவற்றிருக்கிற பெரியதிருப்பாற்கடலிலே. மலைக்குச்சிறப்பாக ஆனையை யிட்டுச்சொல்லுமாப்போலே, கடலுக்குச்சிறப்பாக மரக்கலங்களை யிட்டுச்சொல்லக்கடவது. டேவர்களோடே ஸநகாடிகளுங்கூட புஷ்பாடிபகரணங்களைத்தூவி, “ எங்களுக்குநாயனான ஸர்வேஸ்வரனே, எங்களப்பக்கலிலே கம்பையெப்பண்ணியருளவேணும்” என்னும் ஸர்வேஸ்வரன் பிரதிபூர்வகமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேஸம்.

(செங்கயலித்யாடி) அழகிய கயலும் வானைகளும் குளிர்த்தியைப்பற்றச்செந்நெட்டிடையிலேதாவ, சேல்களானவைகளித்து வர்த்தியாநின்றுள்ள மருதநிலம் நுழந்திருக்குமாய்த்து. தெருவுகள்தோறும் ஆகாஸத்திலே ஸனூரிக்கிற உந்த்ரனுடைய கீழ்வபிது தேயும்படியான மணிமயமான மாடங்கையுடைய. ... .. கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாடி) ஆபரிதார்யமாக ஸ்ரீபஜாயுடங்களையும் யரித்துக்கொண்டிருக்கிற புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேஸம்.

வங்கங்களைச்சொன்னதுக்கு ப்ரக்ஷிதோபயோமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மலைக்கித்யாடி.) கவிஸமாயியாலே சொன்னாரென்று கருத்து. (தெருவுகள்தோறும்) என்றவரஹம், மிடைந்திருக்கிற-நெருங்கியிருக்கிற என்று கூட்டியதலர்யிப்பது. “ மங்குல்” என்றதென்றும் (ஆகாஸத்திலேயென்றது.) கூ.

பத்தாம்பாட்டு.— (சங்கித்யாடி.) சங்கும, மலிவுடைய - மிடுக்கின்மிகுதியுடைய, தண்டும், சக்கரமும், முதல்என்றத்தாலே - மற்றை வானும் வில்லுமானவற்றைக்கொண்டு கண்முன்னே பூவேந்திருப்போலே யரித்துக்கொண்டிருக்கிற தாமரைபோன்ற நெடியகண்ணுடைய பிரான்குனென்று வாக்யார்யமுட்கொண்டு

மூ.—சங்குமலிதண்டிமுதல் சக்கரமுனேந்தும்
தாமரைக்கண்ணெடியபிரான்றனமரும்கோயில்
வங்குமலிகடலுலகில் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகர்மேல் வண்டறையும்பொழில்சூழ்
மங்கையர்தம் தலைவன் மருவலர்தமுடல் துணிய
வாள்வீசும்பரகாலன் கலிகன்றிசொன்ன
சங்குமலிதமிழ்மலை பத்திவைவல்லார்கள்
தரணியொடுவீசும்பாலும் தன்மைபெறுவாரே. ௧0.

ப - ரை.—சங்கு - சங்கமும், மலி - திருடமான, தண்டி-சுதையும், சக்கரம்-
சக்கரமும், முதல் - இவைமுதலான சட்குரங்கங்களும், சூழிய இவற்றை, மூன்-
கண்மூன்றே, ஏந்தம் - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, நெடிய-நீண்ட, தாமரைக்கண்-
தாமரைபோன்றிருக்கண்களையுடைய, பிரான்-மேலாபகாரசூன ஸர்வேஸ்வரன்,
அமரும்கோயில்-சித்பவாஸம்பண்ணும் சிவபரேசமாய், வங்கும-மாக்கலங்கள், மலி-
நிறைந்த, கடல் - கடல்கூழ்ந்த, உலகில் - பூமியில், மலிவுவந்து - ஸம்ரத்தமிக்கி-
ருக்கிற, நாங்கூர் - திருநாங்கூரில், வைகுந்தவிண்ணகர்மேல்-வைகுந்தவிண்ணகர்
விஷயமாக; வண்டு - வண்டுகள், துணையும் - ஸப்தயாந்திதுள்ள, பொழில்-
பொழிலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மங்கையர்தம் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு, தலை
வன் - பரதாராய், மருவலர்தம் உடல் - ஸத்ருக்கள் சரீரங்கள், துணிய - சிந்தம்
பிந்தமும்படி, வாள் வீசும் - கட்குளையிடுகிற, பரகாலன்-ஸத்ருமர்த்யவாய், கலி-
கன்றி - கலிகவரிபான ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்தசாரம், சங்கும மலி-
கலிலங்கம் கொண்டாடத்தக்க, தமிழ்மலை - த்ரவிடபரபதஸந்தாபத்தையுடை-
த்தான, இவைபத்து - இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும், வல்லார்கள் - அப்பவரிக்கவல்ல
வர்கள், தரணியொடு - பூமிமையும், வீசும்பு - பரமகாலத்தையும், ஆளும்-ஆளும்
படியான, தன்மை - அச்சபத்தை, பெறுவார் - உடைபராகப்பெறுவார்கள். (சுரு)

(வங்குமலிதாடி) கடல்கூழ்ந்தம-ஓடியில் மிக்களம்பத்தையுடைத்தான
திருநாங்கூரிலே வைகுந்தவிண்ணகர் விஷயமாக. (வண்டறையும்பொ-
ழி) வண்டுபாடும் பொழில்சூழ் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு திரவா-
ஹகர். (மருவலரித்யாடி) ஸத்ருக்களுடல் துணியும்படி. வாள்வீசும்
பரகாலன்கலிகன்றிசொன்ன. (சங்குமலிதாடி) சங்குத்தாரிசவும்கொண்-
டாடும்படியான தமிழ்மலையிப்பத்தையும் அடியாக்கவல்லவர்கள்,

மாக்கலத்தையுடைத்தான கடல்கூழ்ந்த ஹ-ஓடியில் ஸம்ரத்தியி விஞ்
சியிருக்கிற திருநாங்கூரிலே வைகுந்தவிண்ணகரிலே கவிபாடிற்று.
கவிபாடினவர் - மயபாரமத்தமான வண்டுகள் பிவநியாநின்றுள்ள
பொழிலாலேசூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு பரயாரான[சூடு
ஆழ்வார், ஸத்ருக்களுடல் துணியும்படியாக வாள்வீசுகிற, பரகாலன்-
ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, சங்கப்பலவர்கள் திரளவிருந்து தமிழ்கொ-
ண்டாடப்புக்கால் இத்தையேகொண்டாடவேண்டும்படியான தமிழ்த்
தொடை பத்தையும் வல்லவர்கள்,

தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்ந்தேத்யாடி.) சங்கப்பலவரென்றது - கவி[சுய
ஸம்ரத்தையுடைத்தான சங்கப்பலகையில் விழ்வான்களென்றபடி. ... ௧0.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

உலயவிவகுதியையுமாநும்படியான வைவவத்தைப்பெறுவர். ௧0.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

உலயவிவகுதியும் காங்கரிட்டவழக்காம்படியான ஸ்வலாவத்தை யுடையராகப்பெறுவர். ... .. ௧0.

அடிவரவு.--- சலம் திண்ணிய அண்டம் கலை மின் பெண்மை விளங்கனி ஆற வங்கம் சங்கு திரு.

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

மூன்றும்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - திருமடந்தை. ப்ரவேசம்.

ஆழிதவிரோயிரிசுரஸரீலனாய், ஆழிதருடைய ஸர்வாபராய ஸஹனாய், ஸ்ரியஃபதியாய், ஸமஸ்தகல்பாணமூனாத்மகனாய், ஸர்வ ஸகந்தியான ஸர்வோஸ்வரன், பிராட்டிமாருடனே, ஆழிதாராயமாக அரி மேயவிண்ணகரிலே யெழுந்த நுளிநிற்கிற சரீலமூணப்ராஹர்யத்தை யாநுஸந்தித்து, “இவனுமொருவனே ! இதுவுமொருமூணமே !” [மரு என்று நித்யாஸுஞ்சிகளிடப்பட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற ஸர்வோஸ்வர னெழுந்த நுளி யிருக்கிற அரிமேயவிண்ணகரிலே நீசென்றாபுரயி யென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்த நுளிச்செய்கிறார். ... *

ஆழிதவிரோயிரிசுரஸரீலனாய் ஆழிதர்க்கு ஆபத்துக்களிலே தவும் ஸ்வலாவனுமான ஸர்வோஸ்வரன், தான் ஸரண்யனுமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டிமாரோடே கூடவந்து நிற்கிறபடியை யாநுஸந் தித்து, நித்யாஸுஞ்சிகள் “இதொருசரீலமூணப்ராஹர்யமிருந்தபடியென் !” என்று இவ்விடையிடப்பட்டு ஆபாதிக்கும்படியாக அரிமேயவிண்ணக ரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றான், ஆனபின்பு நீயும்நீக்கேசென்று அவ னையாபுரயித்து உன்னுடைய குறைகளெல்லாவற்றையும் தீர்த்துக் [உரு கொள்ளப்பாராயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்த நுளிச்செய்கிறார். *

திருமடந்தைப் ப்ரவேசம்.--- ஐத் வைகுந்தவிண்ணகரில் நரஸிம்ஹராமக்கீஷண வதாரோஷ நதங்கள் முதலானவற்றை யாநுஸந்தித்தஆழிதவார், அடுத்த அரிமேய விண்ணகரிலிருக்கும்வணையுமது ஹவிக்கவேணுமென்னுமாசையால் அய்வபடாரங்களை மாறிமாறிப்போயின்றுகொண்டு அது ஹவிக்கிற ரென்னும் ஸந்ததியை யுட்கூடி கொண்டு, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபர்யவளிக்கிறார் (ஆழிதவிரோயிரிசுர ஸரேத்யாடி.) இத்திருமொழியில் நரகாஸாரப்ரம்ஜிதிகளை நிரவரித்தபடிகளைப் பற்ற (விரோயிரிசுரஸரீலனெயன்றது.) “கடலைக்கடைந்தமுதமளிக்கும்” “உண்ட பிரான்” என்றும், “சிறகுறளாய்” என்றும் சொன்ன அபடாரங்களைப்பற்றவருளி ஞ்செய்கிறார் (ஆபத்துக்களிலேவந்ததவும் ஸ்வலாவனுமானவென்று.) முதற்பாட் கூடப்பற்றவருளிஞ்செய்கிறார் (தானித்யாடி.) ... ..

மூ.— திருமடந்தைமண்மடந்தை யிருபாலும்திகழத்
 தீவினைகள்போயகல வடியவர்கட்கென்றும்
 அருள்நடந்திவ்வேபுலகத்தவர் பணிய வாளுர்
 அமர்ந்தேத்தவிருந்தவிடம் பெரும்புகழ்வேதியர்வாழ்
 தருமிடங்கண்மலர்கள்மிகு கைதைகள் செங்கழுநீர்
 தாமரைகள் தடங்கடொறு மிடங்கடொறும்திகழ
 அருவிடங்கள் பொழில்தழுவியெழில் திகழுநாங்கூர்
 அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. க.

ப - ரை.— திருமடந்தை - பெரியபிராட்டியாரும், மண்மடந்தை - ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், இருபாலும் - இரண்டுபாற்சிலங்களிலும், திகழ - ப்ரகாசிக்க, அடிய வர்கட்கு - ஆப்திதர்பக்கல், என்றும் - எப்போதும், அருள்நடந்த - கர்ப்பைபண்ணி, அத்தாலே, தீவினைகள்-கொடியபாபங்கள், போய் அகல-விட்டோமென்படி, இவ் வேழ் உலகத்தவர் - இந்தஸ்ப்தலோகங்களிலுள்ளாரும், பணிய-ஆசிரயிக்கவும், வா ளுர்-நித்தலஸூரிகள், அமர்ந்த - இஸ்ஸம்ஸராவிபூதியில்சால்பொருந்தி, ஏத்த - ஸ்தோதாரம்பண்ணவும், இருந்த - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, இடம் - தீவ்யதேச மாய்; பெரும்புகழ் - மஹாப்ரஸித்தரான, வேதியர் - ப்ராஹ்மணர், வாழ்தரும் - வர்த்திக்கிற, இடங்கள்-இடங்களையுடைத்தாய், மலர்கள்மிகு - புஷ்பஸம்ர்த்திதைய யுடைய, கைதைகள்-தாமரைகளும், செங்கழுநீர்-ரக்தோத்பலங்கனும், தாமரைகள் - தாமரைகளும், தடங்கள்தொறும்-தடாகங்கள் தோறும், இடங்கள்தொறும்-பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம், திகழ-விளங்கவும், பொழில்-சோலையானது, அருவிடங்கள்- ஆகாசாவகாஸமடைய, தழுவி - இடைமடைத்துக்கொண்டு ஓங்கி, எழில்தசமும்- அழகுவிளங்காநின்றள்ள, நாங்கூர்-திருநாங்கூரில், அரிமேயவிண்ணகரம் - அரிமே யவிண்ணகரில் எம்பெருமானே, மடநெஞ்சே - எனக்குவிதேயமான நெஞ்சே, வணங்கு-ஆஸ்ரயி என்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார். (க)

முதற்பாட்டு. (திருமடந்தையித்யாடி) புருஷகாரஹிதையான பெரியபிராட்டியாரும்ஸ்ரீஹிதமிப்பிராட்டியாரும் எழுந்தருளியிருந்து விளங்க, தீவினைகளானவை விட்டகல,

முதற்பாட்டு.— (திருமடந்தைமண்ணடந்தையிருபாலும்திகழ)
 “நகஸிவந்நாபராயயதி” என்று-சுற்றத்தைப்பொறுப்பிக்கும்பிராட்டி ட்டியும், “முதலிலேகுற்றத்தன்னைக்காண்கிறதென், பின்னைப்பொறு ப்பிக்கிறதென்” என்று, குற்றங்கண்டு பொறுக்கையுங்கூட மிகையாம் படியிருக்கிற ஸ்ரீஹிதமிப்பிராட்டியும், இரண்டிடத்திலும்விளங்க. குற் றத்தைப்பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ; குற்றங்கண்டு கைவிடவொ ண்ணாதவிடத்தில, “குற்றங்கணக்கிடுகிற விதுக்குமலமென்” என்றிரு க்கும் ஸ்ரீஹிதமிப்பிராட்டி. (தீவினைகள்போயகல) இப்படிப்பட்டபிரா ட்டிமாருடைய நித்யஸந்நியயாலே, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அபூதிவ்யவெய த்து “ஸுஸாரேஷு-நாராயமாந் | கதிபாமி” என்கைக்கு விஷயமற்றிரு க்குமாய்த்து.

முதற்பாட்டு.— (திருவித்யாடி.) “தீவினைகள் போயகல” என்றபடித்தைக் கடாவித்த, பிராட்டிமாரிருவரையும் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய் கிறார் (நகஸிவநித்யாடி.) இவர்களுக்கிவை ஸ்வாலாவிசம்களோவென்ன (குற்றத் தையித்யாடி.)

ஆபிரிதர்க்கு, என்று மருள்நடந்து-நாடோறுமருள்பண்ணி. (இவ்வே முலகித்யாடி) இந்தஸப்தஜீபவதியான லோகத்திலுள்ள ராபுரயிக்க. நித்யஸ-ஞரிகள் விடாதேறின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ண விருந்தவிடம். (பெரும்புகழித்யாடி) மிக்கபுகழையுடைய ஸ்ராவம்மணர் வாழுகிற[டு விடம். வாழ்தருமிடங்கள். (மலரித்யாடி) பூக்கள்மிக்க தாழைகள், செங்கழுநீர், தாமரைகள், தடங்கள்தோறும் பார்த்தபார்த்தவிட மெல்லாம் மிக. (அருவிடம்) ஆகாசம். ஸ-ஞகூதமதையாலே, அரு விடமென்று-ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது. ஆகாசாவகாசமெல்லாம் பொழில்வளர்ந்து இப்படிப்பட்ட அழகு விளங்காநின்றன நாகூர். க.

பொறுப்பிக்குமவளும் பொறைக்கு உவாத்தானவளும் எப்போது மொக்க அருகேயிருக்கையாலே ஆபிரிதர்க்கல் எப்போது மவ னருளேநடந்து, அத்தாலே கொடிய அபராயங்கள் † “இவ்வோ விடங்கள் நமக்கிருப்பிடமல்ல” என்றுவிட்டோட, “இப்படியிருக்கிற விவனல்லது லோகத்திலேவேறு ஆபுரயணியரில்லை” என்று எழுயிரு வகைப்பட்டலோகங்கலிலுள்ளருமடைய ஆபுரயிக்க, டேவர்களுங்கூட க்கால்பொருந்தவரிதாம்படியான இஸ்ஸஸாரவிஷ-ஞகியிலே அஸப் டிஷ்டஸஸாரமந்தயான நித்யஸ-ஞரிகள்பொருந்தி ஆபுரயிக்கும்படி யாக விருக்கிறவிடம்.

(பெரும்புகழித்யாடி) இவனை யதுவளிக்கையே யாத்ரையாம்படி சமைகையாலே மிக்கபுகழையுடைய ஸ்ராவம்மணர் வர்த்திக்கிறவிடங் கையுடைத்தாய், மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமானவற்றையுடைத் தாயிருக்கிற திருநாகூரென்னுதல்; வாழ்தருமிடங்களிலேயுண்டாய் அவர்களுக்கு உப்பாயிருக்கிற மலர்கள் மிகு கைதைகள் துடக்கமான வற்றையுடைத்தாயிருக்கிற வென்னுதல். பூக்கள் மிக்கிருந்துள்ள தாழைகள், செங்கழுநீர், தாமரைகள், இவை, பரந்தபொய்கைகள்தோறும் அவகாசங்கள்தோறும் விளங்க. இங்கிடமில்லாமையாலே சோலை யானது ஆகாசத்திற்பரப்பையடைய இடம்டைத்துக்கொண்டோங்கி அழகு விளங்காநின்றன. அருவிடமென்று-ஸ-ஞகூதமதையைப்பற்ற ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது. ... .. க.

“திருமடத்தை மண்மடத்தை யிருபாலும்கிழை - அடியவர்கட்கு என்று மருள் நடந்து - திவ்யனைகள்போய்கலை-இவ்வேழுலையு” இத்த்யாடிபாலே அந்வயம்திருவுள்ள ம்பற்றி, தடுத்துணமாக வாய்க்யாங்க மருளிச்செய்கிறார் (பொறுப்பிக்குமித்யாடி.)

அவர்களுக்கு உப்பாய் - அவர்கள் பண்ணும் ஸமாராயங்களுக்கு உப்பாய். “தழுவி” என்றதின்மீடம் (பரப்பையித்யாடி.) மீடியாடிபததி என்று தோற்றுகையாலே ஸூர்த்தமான ஆகாசத்தை “அரு” என்று அஸூர்த்தமாகச்சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அருவிடமென்றித்யாடி.) ... .. க.

† “அபராயங்கள்” என்றவிடத்தில் “பாபங்கள்” என்று சில ஸ்ரிகோஸ்க் களிற காண்கிறது.

மூ.— வென்றியிகுநரகனுரமது வழியவிகிறும்
 விறலாழித்தடக்கையன் விண்ணவர்கட்கன்று
 குன்றுகொடு குரைகடலைக்கடைந்தமுதமளிக்கும்
 குருமணியென்றாரமுதம் குலவியுறைகோயில்
 என்றுமிகு பெருஞ்செல்வத்தெழில்விளங்குமறையோர்
 ஏழிசையும் கேள்விகளுமியன்றபெருங்குணத்தோர்
 அன்றுலகம் படைத்தவனேயனையவர்கள் நாங்கூர்
 அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௨.

ப - ரை.— வென்றியிகு-ஐயம்மிக்க, நரகன்-நரகாஸுரனுடைய, உரம்-பலம், அழிய - நசிக்கும்படி, விசிறும் - வீசாநின்றான், விறல் - மிடுக்கையுடைய, ஆழி-திருவாழியை, தடம் - பெரிய, கையன்-சிருக்கையிலேயுடையனாய், அன்று - கடல்கடைந்து அமர்தம்வரங்கித் தரவேனுமென்று தேவஜாதி அர்த்தத்தவன்று, விண்ணவர்கட்கு - இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக, குன்று கொடு - மந்தரபர்வதத்தைநட்டு, குரைகடலை - கோஷிக்கிற ஸாகரத்தை, கடைந்து - மதரம்பண்ணி, அமுதம் - அமர்த்தத்தை, அளிக்கும் - அவர்களுக்கு கர்ப்பப்பண்ணி, குருமணி - ஸுலாக்யமான மணிபோன்றன ஆர் அமுதம்-என்னுடைய அந்ர்ப்பாமர்தமானவன், குலவி உறை - விரும்பிவர்த்தச்சிறு, கோயில் - தீவ்யஸ்தாநமாய்; என்றும் - ப்ரதிநீருமும், மிகு-மிகுத்தவருந்ந், பெரும்செல்வத்த-நீரவதகஸம்பத்தையுடையராய், எழில்விளங்கும்-அழகுவிளங்காநிற்பாராய், மறையோர்-வேதத்தைக்கரைகண்டிருப்பாராய், ஏழிசையும்-ஸப்தஸ்வரங்களும், கேள்விகளும்-மற்றமுண்டான அங்கோபாயங்களும், இயன்ற-அதிகரித்த, பெரும்குணத்தோர்-மஹாத்ருணப்பாராய், அன்று—, உலகம் படைத்தவனே அனையவர்கள் - ஐகத்ஸ்ரஷ்டிபண்ணின ப்ரஹ்மானவப் போலே ஸாபாதுக்ரஹஸமர்த்தரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்தச்சிறு, நாங்கூர்—, (௨)

இரண்டாம்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) புக்கபோரில் வென்றியிகும்படிபொருள் நரகனுடைய ஸலமழியவிசுமிடுக்கையுடையதிருவாழியைப் பெரியகையிலேயுடையவன். (விண்ணவரித்யாதி) இந்த்ராதிர்களுக்காக மந்தரபர்வதத்தைக் கடலில்நடுநெஞ்சிலே நட்டு அது கதறக்கடைந்து அவர்களுக்கு அம்மீதத்தைக்கொடுத்தருளும்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வென்றியித்யாதி)புக்கபடிக்க னுறைதோறும் வெற்றிகொள்ளக்கடவனாய் இந்த்ராதிர்கள் குடியிருப்பழித்துத்திரிகிற நரகாஸுரனுடைய மிடுக்கழியும்படியாக வீசாநின்றான் மிடுக்கையுடைய திருவாழியைத்திருக்கையிலேயுடையவன். நரகாஸுரனேநிரவரித்து ஷேவஜாதிக்குக்குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்துவிட்ட வளவன்றிக்கே, அவர்கள் “எங்களுக்குக் கடல் கடைந்து அம்மீதத்தைவாங்கித்தரவேணும்” என்ன ; அவர்களுக்காக மந்தரத்தைநட்டு, யோஷத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலைக்கடைந்து, அவர்களுக்கு அம்மீதத்தைக் கொடுத்தவன்.

இரண்டாம்பாட்டு.—(வென்றியித்யாதி.) முதற்பாட்டிற்கொன்ன தீவினைகள் போய்கலப் பண்ணுகைக்கு மப்பான விரோயிரஸஸரீலதையையும், ஏழலகத்தவர் பணிகைக்கு உபயுக்தமான உதவிகளையும் மேற்பாட்டுக்களிலே யருளிச்செய்யக்கோலி, அதில், சீழ்த்திருமொழியில் “ஆறுதனைத்தல்” என்கிறபாட்டிலும் முதற்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான நரகநிரஸரத்தையும் அம்மீதமயுரத்தையுமருளிச்செய்கிறுரிப்பாட்டிலென்று ஸம்வதி.

“உரமது” என்றவிடத்தில் உத்கர்ஷத்தையருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதிர்களிட்யாதி.)

மூ.— உம்பருமீவ்வேழுலகுமேழ்கடலுமெல்லாம்

உண்டபிரா னண்டர்கள்முன்கண்மெகிழ்வெய்த

கும்பமிகுமதயானைமருப்பொசித்துக் கஞ்சன்

குஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்கோயில் மருங்கெங்கும்

பைம்பொனெடு வெண்முத்தம் பலபுண்ணைகாட்டப்

பலங்கனிகள் தேன்காட்டப் படவரவோல்கூல்

அம்பனையகண்மடவார்மகிழ்வெய்துநாங்கூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௩.

ப - ரை.— உம்பரும் - தெவர்க்கும், இவ்வேழுலகும் - இந்தஸப்தலோகங்களுமும், ஏழ்கடலும் - ஸப்சஸமுத்ரங்களுமும், ப்ரளயத்தில் நோவுபடப்புக அனவநசி யாதபடி, எல்லாம் - இவைபெல்லாவற்றையும், உண்ட - அமுதசெய்த, பிரான் - உபகாரகனாய், கர்ஷணரூபவந்தவாரித்து, அண்டர்கள் - இடைமர்கள், கண்டு மகிழ்வெய்த - கண்டு உ - கும்படி, முன் - அவர்கள்முன்னே, கும்பம்மிகு - குடம் போன்ற பெரிய மஸ்சகத்தையுடைய, மதயானை - மதமுத்தமான குவலகாபீடத் தின், மருப்பு - கொம்பை, ஒசித்து - முறித்து, கஞ்சன் - கம்ஸனுடைய, குஞ்சி பிடித்து - மயிரைப்பிடித்து, அடித்த - தலைமீழாகத்தள்ளி முதுகிலேஅறைந்து அவ னைப்பிடிச்செய்த, பிரான் - உபகாரகனுடைய, கோயில் - ஸ்தாரமாய்; மருங்கு எங்கும் - பக்கமெல்லாம், பலபுண்ணை - பலவானபுண்ணைகள், மொட்டும் பூவுமாய் பூத்து நின்ற, பைம்பொனெடு - அழகியபொன்னையும், வெள்முத்தம் - வெளு த்தமுத்துக்களையும், கட்டிகுருப்போல், காட்ட - காணப்பட, பலங்கனிகள் - பலா ப்பழங்கள், தேன்காட்ட - மதுசொரிந்தகாட்ட, படம் - படத்தையுடைய, அரவு ஏர் - ஸரப்பம்போலும் அழகிய, அல்கூல்-நிதம்பத்தையும், அம்பு அனைய-சரங்கள் போலும், கண் - கண்ணையுமுடைய, மடவார் - ஸ்தரீகள், அவற்றைக்கண்டும், மகி ழ்வெய்தும் - ஸந்தோஷிக்கற்ற, நாங்கூர்— ... .. (௩)

குருமணி—மருவான மணியென்றபடி. என்னுமுதம்உரு— ... .. னு—
ஈற கோயில், (என்றுமித்யாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிக்கு
வளருகிற ஸ்ரீஸ்வரயத்தையும் அழகு விளங்காநின்ற மறையும் ஸப
தஸ்வரங்களுமும் இவற்றில் பூவணத்தாலேசேர்த்த ஆத்மமூணை
பேதராய். (அன்றுலகமித்யாதி) ஸ்ரஹ்மானவப்போலே ஸாபாநம்
ரஹஸ்யபரான ஸ்ரஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. ... .. உ.

(குருமணி) அவர்கள் “நிவேண்டா, எங்களுக்கு உப்புச்சாறமையும்”
என்ன; பெருங்வேயனு தன்படியொன்றும் பாராதே, தன்தோள்
நோவும்படி கடலெருக்கிக்கடைந்து அவர்களுக்கு அம்ஸிதத்தை உப
கரித்தவன். (என்றமுதம்) அவர்களம்ஸிதம்போலன்றிக்கேதம்முடைய
அம்ஸிதமிருக்கிறபடி. கொண்டாடிக்கொண்டுவர்த்திக்கிறதேஸம்.

(என்றுமித்யாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிக்குவாராநின்றள்ள
நிரவயிகலம்பத்தையுடையராய், அத்தாலே அழகுவிளங்காநிற்பாராய்,
வேடத்தைக்கரைகண்டிருப்பாராய், ஸப்தஸ்வரங்களையும் மற்றுமுண்
டான அங்கங்களையும் “இவர்களில் மேற்பட அபிகரித்தாரிலை” என்
னும்படி அதிலுண்டான வாஸநையாலே ஆத்மமூணப்பரவாரருமாய்,
தனித்தனியே ஜமத்ஸிஷ்டிகூதமருமானவர்கள் வர்த்திக்கிற திரு
நாங்கூரில். ... .. உ.

மருவானமணி - ஸ்ரஹ்யமான மணியென்றாய், அர்யமருனிச்செய்கிறார் (அவர்
களித்தாடி). “குலவி” என்றதுக்கர்யம் (கொண்டாடிக்கொண்டென்றது). (உ)

மூன்றும்பாட்டு. (உம்பருமித்யாதி) ஷேவஜாதியும் ஸகலலோகங்களும் ஸப்தஸூட்சுங்கனும் ப்ரளயத்திலே நசியாதபடி அமுதுசெய்த உபகாரகன். அண்டர் - இடையர், கண்டிக்கக்கூடாது என்றுவந்தவதரித்து, குடம்போன்ற பெரியமஸ்தகத்தையுடைய மடிமுடிதமான குவலயாபீடத்தின்கொம்பை முறித்து, கரஸன்மயிரைப்பிடித்து விழவிட்டு, அவனைத்தகர்த்த உபகாரகன். கோயிற்பக்கமெல்லாம். (பைம்பொனியாதி) அழகியபொன்னுடனே வெண்முத்தைப்புன்னைகாட்ட, பலாப்பழங்கள் தேன்சொரிய. (படவரஸித்யாதி) அரவின்படத்தை யொத்த அல்குலையும் அம்புபோன்ற கண்ணையுடையராயிருக்கிற ஸ்திரீகள், “இன்னதிலே யின்னதுண்டாகக்கடவது என்று வ்யவஸ்யையின்றிக்கேயிருந்ததி!” என்று இவைகண்டு ஆஸ்சர்யப்படுகிற உளர். ... .. ந.

மூன்றும்பாட்டு.— (உம்பருமித்யாதி) ஷேவஜாதியும், இந்த ஏழுவகைப்பட்டலோகங்களும், இத்தைச் சூழப்போந்திருக்கிற கடல்களேழும், இவையுடைய ப்ரளயத்திலே நோவுபடப்புக வயிற்பிலே வைத்துநோக்கின உபகாரகன்; க்ஷணஞ் செய்வந்தவதரித்து இடையர் கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, குடம்போலே பெரியமஸ்தகத்தையுடையதாய் மடிமுடிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தினுடையகொம்பைமுறித்து, அந்நரம் கரஸனுடைய மயிரைப்பிடித்துத் தலைகீழாகத்தள்ளி முதுமலே யறைந்து அவனையழியச்செய்த உபகாரகனுடைய கோயில்.

பரிஸரமடைய. (பைம்பொனெடுவெண்முத்தம்பலபுன்னைகாட்ட) புன்னைகளானவை மொட்டும்பூவுமாய்ப்பூத்து நின்றபோதுபொன்னிலே முத்தையுடையத்திணைப்போலே காட்டாநின்றது; பலாப்பழங்கள் தேன் காட்டாநின்றது; படத்தையுடையதான அரவுபோலே அழகிய அல்குலையுடையராய், அம்புபோடொத்த கண்ணையுடையரான ஸ்திரீகளானவர்கள், “இன்னபோதினனது, இன்னதிலின்னதுண்டாம் என்னும் வ்யவஸ்யையின்றிக்கே யிருந்ததி!” என்று அவற்றைக்கண்டு தீர்ப்பதைகளாகிறது. ... .. ந.

மூன்றும்பாட்டு.— (உம்பரித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் “அண்டமும்” என்கிறபாட்டில் - ஆபடாக்கூணமும், “பெண்மையி” என்கிறபாட்டில் - ப்ரஸ்துத பூதநாமிரஸந்தால் அவனைவெண் கரஸநிரஸமும் திருவுள்ளத்தில் தோன்றி, அவற்றைமயிப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று முதற்பாட்டோடே ஸம்மதி.

“அண்டர்கள்” என்றதின்ரயம் (இடையரென்றது.)

“ஏர்” என்றதின்ரயம் (அழகியவென்றது.) “காட்ட - மகிழ்வெய்தம்” என்ற வர்த்தமானநிரோபத்தால் - எப்போதும் பழுத்த மயசொரிந்திருக்கு மென்கை வலிக்கையாலே யருளிச்செய்கிறார் (இன்னபோதினனதென்றது.) “புன்னை-பொன்முத்தம் - காட்ட” என்கையாலே (இன்னதிலின்னதென்றது.) ... .. ந.

நாலும்பாட்டு.— (ஓடாதவித்யாதி) கீழ்த்திருமொழியில் முதற்பாட்டிலும் இரண்டாம்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான நரவிரஹாவதாரத்தாலே - விரோயிநிரஸமும் ஆழ்ந்திணைத்தக்குதவ்னமபுமருளிச்செய்கிறாரென்று, இதுக்கும்முதற்பாட்டோடே ஸம்மதி.

மு.—ஓடாதவாளரியினுருவமதுகொண்டன்

அலப்பில்மிகு பெருவரத்தவிரணியனைப்பற்றி

வாடாதவள்ளுநிரால்பிளந் தவன்மன்மகனுக்

சுருள்செய்தான்வாழ்மிடம் மல்லிகைசெங்கழுநீர்

சேடேறுமலர்ச்செருந்தி செழுங்கழுகம்பாளை

செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலினூடே

ஆடேறு வயலாலைப்புகைகமழநாகூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ச.

ப - ரை.—அன்று-ப்ரஹ்மலாதனைநிரப்பந்தக்கிறகாலத்திலே; ஓடாத - ஹிரண்யனுடைய பலத்தைக்கண்டு பிற்காலியாத, ஆளரியின்உருவம் கொண்டு - நரலிம் ஹமானவடிவைக்கொண்டு, உலப்பினில்-ஸங்க்யாரஹிதமான, மிகுபெருவரத்த-மிகவும் பெரியவரத்தையுடைய, இரணியனை-அந்தஹிரண்யனை, பற்றி-பிடித்து, வாடாத - வளையாத, வள் - திசுந்நமான, உறால் - நகங்களால், அவன்மார்வை, பிளந்த - இருபிளவாம்படிபண்ணி, அவன்மன்மகனுக்கு - அவன்பிள்ளையான ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்கு, அருள் செய்தான் - அருளைப்பண்ணின ஸ்வாமி, வாழும் இடம்-வர்த்திக்கிற ஸ்தானமாய்; மல்லிகை - மல்லிகைகளும், செங்கழுநீர் - ரத்தோத்பலங்காரும், செம்மறுமலர் - திரளப்பூந்த்பூவையுடைய, செருந்தி-சுரபுள்ளிகளும், செழு - அழகிய, சுழுகம்பாளை - பாக்குப்பாளைகளும், செண்பகங்கள் - செண்பகப்பூக்களும், மணநாறும் - பரிமளமகமழுகிற, வண்பொழிலின்ஊடே - அழகியசோலைமீது, ஆடுறவயல்-கரும்புஆடுகைக்காக ஏறினவயலில், ஆலைப்புகைகமழும் - ஆலைப்புகைபரிமளிக்கிற, நாகூர்.— ... .. (ச)

நாலாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாடி) ஹிரண்யனுடைய பலத்தைக்கண்டு பிற்காலியாத நரலிஹமான வடிவைக்கொண்டு, முடிவில்லாத ஷேவர்கள் கொடுத்த வரத்தையுடைய ஹிரண்யனைப்பிடித்து. [உரு (வாடாதவித்யாடி) வளையாதவுநிராலே அவன்மார்வைப்பிளந்து அவன்மகனுக்கு அருள்செய்தான் வாழ்மிடம்.

நாலாம்பாட்டு.— (ஓடாதவித்யாடி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடைக்கண்டால் பிற்காலியாதபடியான நரலிஹத்தினுடையவென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நரலிஹமென்னுந் தல். (உலப்பில்) அஸகல்யேயமாய் ஒரோவரங்களே முடிவுகாணவொண்ணாதபடியாயிருப்பதாய், வரங்கொடுத்த ஷேவதைக்குங்கூடக்குடியிருப்பரிதாம்படிபெரியவரத்தையுடைய ஹிரண்யனைப்பற்றி. (வாடாத) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடையிலே தைத்தால் வளையக்கடவதன்றிக்கே கூர்மைமிக்கிருக்கிற திருவுநிராலே இரண்டுகூறும்படியிளந்து, அவன்பக்க விழவுநும்படி “அவன்மகள்” என்று ஸ்ரீப்ரஹ்மலாடிவான் பக்கையிலே அருளைப்பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற ஷேஸம்.

“மிது” என்றதுக்குத்தாப்பர்யம் (ஒரோவித்யாடி). உகிருக்குவாட்டமாவது-வளைகைபென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிருர் (ஹிரண்யனுடையவித்யாடி). அவன்பக்கல்முவுநும்படி பென்றது-ஹிரண்யன் தன்னருளுக்கு விஷயமாகாமல் முடிந்தானே! என்னும் திருவுள்ளத்தில் குறைதிரும்படியென்றபடி.

மூ.—கண்டவர்தம் மனம்மகிழ மாவலிதன் வேள்விச்
களவில்மிகுசிறுகுறளாய் மூவடியென்றிரந்தித்
டண்டமுமீவ்வலைகட லுமவனிகளுமெல்லாம்
அளந்தபிரானமருமிடம் வளங்கொள்பொழிலயலே
அண்டமுறு முழுவொலியும் வண்டினங்களொலியும்
அருமறையினொலியும் மடவார்சிலம்பினொலியும்
அண்டமுறு மலைகடலினொலிதிகழநாகங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. ௫

ப - ரை.—கண்டவர்தம்மனம்-கண்டவர்களெல்லாருடைய நெஞ்சும், மகிழ-
ஆந்நிக்கும்படி, மாவலிதன்வேள்வி - மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே, களவில்மிகு-
க்கிரிமத்தில்க்கு, சிறுகுறளாய்-வடியில்சிறுத்தவாமரையும், மூவடி என்ற-மூன்று
அடிகள் தரவேணும் என்று, இரந்திட்டி - யாசித்து, அண்டமும் - ஓகாடத்தையும்,
இ-இவ்வருகான, அலைகடலும் - அலையெறியாநின்றன ஸாகரங்களையும், அவனிக
ளும் - ஸப்தத்வீபமான பூமிகளையும், எல்லாம்-இவைமெல்லாவற்றையும், அளந்த-
அநாயாஸே அளந்தகொண்ட, பிரான் - உபகாரகன், அமரும் - நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற, இடம் - தேசமாய்; வளங்கொள் - ஸம்ர்த்தியுடைத்தான, பொழில்
அயலே - பொழிலின் அருகே, அண்டம் உறும் - ஆகாடத்திலே சென்று வ்யாபரி
க்கிற, முழவுஒலியும்-வாத்யகோஷங்களும், மதபாநம்பண்ணிக் களித்தப்பாக்கிற,
வண்டினங்கள் ஒலியும் - எண்ணெயினத்வந்தியும், அருமறையின் ஒலியும் - ஆர்ச்சுஹ
வேதகோஷமும், மடவார் சிலம்பின்ஒலியும் - ஆழிநிற ஸ்திரீகளுடைய சிலம்பின்
கோஷமும்; அண்டம் உறும் - அண்டபித்தியிலேசென்று, அலை - அலையெறிக்
கடலின் ஒலி-பரளயாரணவகோஷம்போலே, சிசுமும் - விளர்ச்சுகிற, நாகங்கூர் -
சேமி - திரட்சி. திரளப்பூத்தசெருந்தி, அழகிய கருமரப்பாளை.
(செண்பகமித்யாதி) செண்பகப்பூ மணங்கமழுகிற அழகிய பொழில்
நடுவே ஆடுகையிலேயுற்றவயலில் ஆலைப்புகைகமழும் நாகங்கூர்.

மல்லிகை, செங்கழுநீர், சேமி - திரட்சி. திரளப்பூத்த பூவை
யுடைத்தான செருந்தி, அழகியகமுகம்பாளையே, செண்பகம், இவை பரி
மளத்தைப் புறப்படவிடாவின்றுள்ள அழகியபொழிலின் நடுவே ஆடு
கைக்காக ஏறினவயலில் ஆலைப்புகையானது கமழாமாய்த்து. ௪.

ஆடுகைக்காக - கரும்பாடுகைக்காக, ... ௪.

அஞ்சாம்பாட்டு.—(கண்டவரித்யாதி.) கீழ்த்திருமொழியில் நரலிஹாவதார
மதுஹவித்தவர் ராமாவதாரத்தில்போய் அதுஹவித்தார்; அப்படியே இங்கும்-நர
லிஹாவதாரதுஸந்யாநரஹாரம் ராமாவதாரத்தில் போகவொருப்பட, நடுவே
வழிபறிக்காரைப்போலே களவில்மிக்க குறள்வந்து நெஞ்சைவஞ்சிக்க, அங்கே
அகப்பட்டதுஹவித்துக்கொண்டு, டேவர்க்குதவினதும் எல்லார்க்குமுநவித் திருவடி
தனைப்பரப்பினமையும்துஸந்யிக்கிறாரென்று ஸந்தி. ஆகையிறே, “கண்டவர்தம்
மனம்மகிழ” என்று - தன்னெஞ்சு அபஹ்ஜிதமானத்தையும் ஸஞ்சிப்பித்தது.

அஞ்சாம்பாட்டு. (கண்டவரித்யாடி) அதுகூலப்ரதிகூல விஹாம மன்றியே கண்டாரெல்லாரும் ஆநந்திக்கும்படி, மஹாவஸியுடைய யாமத்திலே கீதிரிமம்மிக்க குறளாய், மூன்றடிதா என்றிரந்து. (அண்டமுமித்யாடி) ஆகாஸத்தையும் அலையெறிநிற கடலையும் ஸப்த ஃவீபமான ஹ்ருமிகளையெல்லாமளந்த உபகாரகன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம். (வ்ளங்கொளிய்யாடி) அழகுடைத்தான பொழிலருகே அண்டத்திலே சென்றுகிட்டுகிற வாஃயவோஷங்களுமும், மஹாபாநம் பண்ணிக்களித்துப் பாடுகிற வண்டிகளினியவரியும், வேடிவோஷமும், நீடித்தம்பண்ணுகிற மடவாருடைய சிலம்பொலியும், அண்டத்திலேயே செல்ல யவரிக்கிற கடலோசையாலும் விளங்காநின்றனள்ள நாங்கூர்.

அஞ்சாம்பாட்டு. — (கண்டவர்தம்மனம்மகிழ்) அதுகூலப்ரதிகூல விஹாமமின்றிக்கே கண்டவர்கள் நெஞ்சானது மகிழும்படியாக, மஹாவஸியுடைய யஜ்ஞவாடித்திலே, “ இவனடேவகார்யம் செய்கிறான் ” என்று தோற்றதபடியாக “ நாட்டில் வாமநர்கள் திருவுலகளந்தருளினவிடம் ” என்னும்படியான வாமநவேஷத்தை பரிமீரணித்து, “ எனக்குமூன்றடிவேணும் ” என்று அர்ச்சித்து, ஆகாஸத்தையும் அலையெறியாநின்றனள்ளகடலையும் ஃவீபங்களையுமெல்லாம் அநாயாலே நனந்து கொண்ட உபகாரகன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(வ்ளமித்யாடி) ஸம்ஸீயியையுடைத்தாயிருக்கிறபொழிலினருகே, ஆகாஸத்தில் அவகாஸமுள்ளவிடமெங்கும் போய் வ்யாபரிக்கிற வாஃயவோஷமும், மஹாபாநம்பண்ணுகிற வண்டிகளினுடைய ஃவரியும், வேடிவோஷமும், ஆடுகிற ஸ்த்ரீகளினுடைய சிலம்பொலியும், அண்ட ஹித்தியிலே சென்று அலையெறிநிறப் ப்ரளயார்ணவவோஷம்போலே விளங்காநின்றனள்ள. ... .. ௫.

காவில்-களவில்லை என்னும்படி தோற்றமவனாய், மிகவும்கிறிசாய்க்குறளான வேஷத்தையுடையனாய் என்று ஸவ்ஹார்யம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஹைதார்யருளிச்செய்திருர் (இவனித்யாடி) லோகத்தில் வாமநர்களெல்லாரும் தீரிவீக்ரமனோடொப்பாரென்னும்படி மிகவும்குள்ளை யென்றபடி.

“அயல்” என்றதின்ர்யம் (அருகேயென்றது.) “முழுவொலி” என்றதின்ர்யம் (வாஃயவோஷமென்றது.) ... .. ௫.

ஆறும்பாட்டு. — (வாணித்யாடி) நடுவேவழிபறித்தவர் மாண்வேஷத்தை அது ஹித்தவநனரம், “ மின்னணையதுண்மருங்குல் ” என்கிறபாட்டிலுஹித்த ராமா வதாரத்தை அது ஹித்திருரென்று ஸம்ஸீதி.

மூ.—வாணெடுங்கண் மலர்க்கூந்தல் மைதிலீக்கா விலங்கை

மன்னன் முடியொருபதும் தோளிருபதும்போயுதிர்
தானெடுத்திண் சிலைவளைத்த தயரதன்சேயென்றன்

தனிச்சரண்வானவர்க்கரசு கருதுமிடம் தடமார்

சேணிடங்கொள் மலர்க்கமலம் சேல்கயல்கள்வானை

செந்நெலொடு மடுத்திரியவுகிர்ந்த செழுமுத்தம்

வானெடுங்கண்கடைசியர்கள் வாருமணிநாகூர்

அரிமேயவிண்ணகரம் லணங்குமடநெஞ்சே. சு.

ப - வர. — வான் - வாள்போலே கூர்நாய், நெடு - நீண்ட, கண் - இருக்கண்
களையும், மலர் - பூஅணிந்த, கூந்தல் - மயிர்முடியையுமுடைய, மைதிலீக்கா - பிரா
ட்டிக்காசு, இலங்கைமன்னன் - லங்காகுபுணை ராவணனுடைய, ஒருபதமுடியும் -
பத்துத்தலைகளும், இருபததோளும் - இருபததோள்களும், போய் - உதிர-உதிர்ந்து
போம்படி, தான்-பூட்டப்பட்டநாணையுடைத்தாய், நெடு-நீண்ட, திண்-திரடமான,
சிலை - விலை, வளைத்த - வளையப்பண்ணின, தயரதன்சேய்-தசரதன்பெற்றமகளும்,
என்றன் - எனக்கு, தனிச்சரண் - அத்தியயரகூடகுணை, வானவர்க்கரசு - நித்யஸூ
ரிநிர்வாஹகன், கருதும் இடம்-வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய்; தடம்-ஆர் - பொய்கைகள்
நிறைந்திருப்பதாய், சேண் இடம்சொன் - ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும் ஒங்கியிரு
க்கிற, மலர் - பூக்களையுடைத்தான, சமலம் - தாமரையையும், சேல்கயல்களவானை-
சேல்கயல்வானை என்னும் மதஸ்யங்களையும், செந்நெலொடும் - செந்நெலோடே,
அடுத்த அரிய - அடுத்துப்பிடித்து அடிக்க, உதிர்ந்த - அவிர்நின்று முதிர்ந்த,
செழு - அழகிய, முத்தம் - முத்துக்களை, வான் - வாள்போலேகூரிய, நெடு-நீண்ட,
கண் - கண்களுடைய, கடைசியர்கள்-கூர்வுகஸ்டீர்கள், வாரும் - வாருகிற, அணி-
சுந்தரமான, நாகூர்.— ... .. (சு)

ஆறும்பாட்டு. (வானெடுங்கணித்யாடி) வாள்போலே கூர்ந்து
நெடிதானகண்ணழகையும், மலரையுடைய குழலையுமுடைய பிராட்டி-
க்காசு. (இலங்கையித்யாடி) லங்கேஸ்வரனுள் ராவணன் பத்துத்தலையு
யும் இருபததோளும் உதிர, தானையுடைத்தாய் நெடிதாய் வலையுடைய
சிலையைவளைத்த சகரவர்த்தித்திருமகன். சேயென்று - பிள்ளை. என
க்கு அடிவிதியமான புகலிடம், நித்யஸூரிக்கு நிர்வாஹகன் விரு
ம்பிவர்த்திக்கிறதேபுரம்.

ஆறும்பாட்டு.— (வாணித்யாடி) ஒளியைச்சொல்லுதல்; வான்
போலே யிருக்கிற நெடியதிருக்கண்களையும் மலரையுடைத்தான மயிர்
முடியையுமுடைய ஸ்ரீஐசுவரான றிருமகளுக்காசு, லங்கைக்கு நிர்வா
ஹகனாயிருக்கிறவனுடைய பத்துத்தலையும் இருபததோளும் உதிரு
ம்படியாக, தானையுடைத்தாய் நெடிதாய் திண்ணிதாயிருக்கிற விலை
வளைத்த ஸுரபாத்மஜன். சேய் - பிள்ளை. (என்றந்தனிச்சரண்)
“தயரதற்குமகன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்னு
மாப்போலேகாணுமிருப்பது. * அயர்வறு மமரர்களதிபதி வர்த்திக்
கிற ஸ்யாகம்.

“தான்”என்று-பூட்டாய்,பூட்டப்பட்ட நாணைச்சொல்லுமென்று சொல்வது.

மூ.— திமனத்தான்கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்
தேனுகனும் பூதனைதன்னுருயிரும் செகுத்தான்
காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடையம்மான்
கருதுமிடம் பொருது புனல்துறைதுறைமுத்துந்தி
நாமனத்தால் மந்திரங்கள் நால்வேதமைந்து
வேள்வியோடாறங்கம் நவின்னு கலைபயின்றங்
காமனத்து மறையவர்கள் பயிலுமணிநாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. எ.

ப - ஸர.—திமனத்தான் - பொல்லாதநெஞ்சையுடையானை, கஞ்சனது - கம்
ஸன்ப்மோனையாலே, வஞ்சனையில் - க்ரித்ரிமவேஷங்கொண்டு, திரியும் - திரிதிற
நோலாவும் - தேதுகாஸனாலுடையவும், பூதனை - பூதநையுடையவும், ஆர்உயிர் -
அத்தேவன், செகுத்தான் - முடித்தவனும், காமனை-தன்னும்கால்நாட்டைவெருட்டி
த்திரியும் மம்மதனை, பயந்த - பெற்ற, கருமேனி உடை அம்மான் - கறுத்ததிருமே
னியையுடைய ஸ்வாமி, கருதும் இடம் - விரும்பிவாத்தித்திரு தேசமாய், பொருது
புனல் - திரையோதிநிரபொராநின் னுள்ள புனலானது, துறைதுறை-பிரதிதுறை
யிலும், முத்துஉந்தி - முத்துக்களைத்தள்ளாநிற்பதாய், நா - நாவாலும், மனத்தால்-
மனஸ்ஸாலும், மந்திரங்கள் - பகவந்மந்த்ரங்களும், நால்வேதம்-சதுர்வேதங்களும்,
ஞாந்துவேள்வியோடு - பஞ்சமஹாயஞ்ஞங்களும், ஆறுஅங்கம் - வுடங்கங்களும்,
நவின்னு - அப்பவதித்து, கலைபயின்று-மற்றுமுள்ளுரஸ்த்ரங்களும்ஒதி, அங்குதும்
மாந்த - பரிசுத்தாநந்தஃசுரணரான, மறையவர்கள்-வைதிகர், பயிலும்-நெருங்குகை
யால் வந்த, அணி-அழகையுடைய, நாங்கூர்— ... .. (எ)

(சேனாதிபதி) ஆகாஸாவகாஸமடையத் தனக்கே போரும்படியான
பெரியாழக்கோடியுடைய தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளைகள், இவற்
றைச்செந்நெலோடே அடுத்ததுப்பிடித்து அரிய, உதிர்ந்து அழகிய [உரு
முத்துக்களைக் கதிர்வெறுக்க வயலிலே யிழிந்தவர்கள், வாள்போலே
நெடுநெடுகூரிய கண்ணையுடையார் வாரி மடியிலிடுநாங்கூர். சு.

பொய்கைகள் நிறைந்திருப்பதாய் ஆகாஸமுள்ள விடமெங்கும்
வளர்ந்திருக்கிற மலரையுடைத்தான தாமரை, சேல், கயல்கள், வாளை,
இவற்றைச்செந்நெலோடே அடுத்ததுக்க, உதிர்ந்த அழகிய முத்துக்களை,
கதிர்வெறுக்கவிழிந்தவர்கள் வாருவர்களாய்த்து. ... சு.

பொய்கைகள் நிறைந்திருப்பதாயென்று - பொய்கையெல்லாம் வ்யாபித்
திருப்பதா யென்று தாமரைக்கு விசேஷணம். முத்துக்கள் தாமரையிலும் மீன்க
ளிலு முண்டென்னும் ப்ரஸரியிபையப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாதி)

ஏழாம்பாட்டு.—(திமனத்தானியாதி.) கீழ் ராமாவதாரத்தில் போன்வரையும்
வஸீகரிக்கும்படியான விரோயிதிரஸந பரம்பரையுள்ளது க்ஷிஷ்ணுவதாரத்திலே
யாகையாலே, கீழ் “கஞ்சன்குஞ்சிபித்தடித்தபிரான்” என்று சொன்னதால் த்ஷிபி
பிறவானையாலே, இனி மேற்பாட்டுக்களிலெல்லாம் க்ஷிஷ்ணுபகாரங்களை வாய்வந்த
படியே பேசியதுபவச்சிறுபொன்று ஸம்மதி.

ஏழாம்பாட்டு. (தீமனத்தானித்யாதி) பொல்லாத செஞ்சை யுடைய கலசைப் போரணையாலே கீழ்த்ரிமவேஷங்கொண்டு திரிகிற யே துகனுடையவும் பூதநையுடையவும் நற்சீவனைப்போக்கினவன். (காம னையித்யாதி) காமனைப்பயந்த கீழ்ஷணன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம். திரையோடு திரை பொராரின்றுள்ள புனலானது துறைதோறும் முத்துக்களைத் தள்ளாநிற்பதாய். (நாமனத்தாலித்யாதி) நாவாலும் மலஸ்ஸாலும், ஹவந்மந்த்ரங்களை, நாலுவகைப்பட்டவேஷம், பஹு மஹாயஜ்ஞம், அம்மங்கள் துடக்கமானவற்றைப் பலகாலும் அம்ய லித்து பரிசுப்யாஜாகரணர் நெருங்குகையாலேவந்த அழகைப் பி யுடைய நாங்கூர். ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு. (கன்றதனூலித்யாதி) கன்றலேவிளவையெறி ந்து, அகிற்பழத்துடனே விளவையுதிர்ந்தபின்னே. எல்லாராலும் விரு ம்ப்பப்பட்ட அழகிய காளமேவம்போன்ற வடிவழகையுடையவன், பசுக்களை ரகழிக்கைக்காகக் கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்துக் குடக்கூத் தாடினவன் கொண்டாடி வர்த்திக்கிறவனிடம்.

ஏழாம்பாட்டு.—(தீமனத்தானித்யாதி) தீதான நெஞ்சையுடையனாய் - ஹவத்தத்தவம் ஓரிடத்திலே யுண்டென்னப்பெருந் நெஞ் சையுடையகலசன்; அவனுக்குறுப்பாய் கீழ்த்ரிமத்தாலே கலிவாநுநத் திரிந்த யேதுகள், பூதநை, அவர்களைமுடித்துப்போகட்டவன். அந் தில்வந்தால் காமனுக்குமுத்பாடிகளாய், அவவளவல்லாதபடிமுறையா மான திருமேனியையுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் விருமபியாத் திக்கிற தேசமாய்த்து.

திரையோடு திரைபொராரின்றுள்ள புனலானது துறைதோறும் முத்துக்களைத்தள்ளாநிற்பதாய், நாவாலும் மலஸ்ஸாலும், ஹவந்மந்த்ரங்கள், நாலுவகைப்பட்டவேஷம், பஹுமஹாயஜ்ஞம், அம்மங்கள் துடக்கமானவற்றைப் பலகாலும் அம்யலித்து பரிசுப்யா ஜாகரணர் நெருங்குகையால்வந்த அழகையுடைய. ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(கன்றதனூலித்யாதி) கன்றயின்ற அஸுரனை க்கொண்டு விளவாய்நின்ற அஸுரனைமுடியுமபடிபண்ணி லீலாரஸ மறுஹித்த செல்லப்பிள்ளை; காமருவப்படுவதாய் - ஆசைப்படப்படு வதான, சீருண்டு - ஸுணம், அத்நையும், ஸுமஹரமாயிருக்கிற திரு மேனியையுமுடையவன், பசுக்களைரகழிக்கைக்காக மோவாய்ந்தாலே மழைதடுத்து, மன்றிலே ஸர்வாறுஹயோய்யமாம்படி குடக்கூத்தாடி னவன் கொண்டாடிவர்த்திக்கிற தேசம்.

விவரணம் (ஹவத்தத்தவமித்யாதி.) அவகுமனத்த-ஹவஜ் விஷயத்துக் காயிருக்கிற மனத்தென்றாய், அதினாய் மருளிச்செய்கிறார் (பரிசுப்யாஜாகர ணரென்று.) ... .. எ.

எட்டாம்பாட்டு.—(கன்றித்யாதி.) “விளங்கனியை” என்றது பின்னாட்டி பின்னும் சிலகட்டியதனுலவக்கிருரென்று ஸம்மதி.

மு. — கன்றதனூல் விளவெறிந்து கனியுகிர்த்தகானை
காமருசீர்முகில்வண்ணன் காவிகள் முன்காப்பான்
குன்றதனூலமழைததித்துக் குடமாடு கூத்தன்
குலவுமிடம் கொடிமதின்கள் மாளிகைகோபுரங்கள்
துன்றுமணிமண்டபங்கள் சாலைகள் துமறையோர்
தொக்கீண்டித்தொழுதியொடு மிகப்பயிலும்சோலை
அன்றலர்வாய்மதுவுண் டங்களிமுரலுநாங்கூர்
அரிமேயயிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே. அ.

ப - ரை. — கன்றதனூல் - வத்ஸாஸுரனூலே, விளவு எறிந்து - விளாவாய்ந்
நின்ற அஸுரனை எறிந்த, கனி - அதின்பழத்தை, உதிர்த்த - உதிரும்படிபண்ணி
பாலகீர்டாரஸமதுபவித்த, கானை - நவயௌவரனாய், காமரு - எல்லாராலும்விரு
ம்பப்பட்ட, சீர் - அழகிய, முகில்வண்ணன் - காளமேகம்போன்ற வடிவழகை
யுடையனாய், முன் - முன்னே, காவிகள் - பசுக்களை, காப்பான் - ரக்ஷிக்கக்காக,
குன்றதனூல் - பர்வதநூலே, மழை - வர்ஷத்தை, ததித்து - நிரோதித்து, குட
மாடு கூத்தன் - குடகூத்தாடினவன், குலவும் இடம் - கொண்டாடிவர்த்திக்கும்
தேசமாய்; கொடி - த்வஜங்கையுடைத்தான, மதின்கள் - ப்ராகாரங்களையும்,
மாளிகை - மாளிகைகளையும், கோபுரங்கள் - கோபுரங்களையும், துன்று - நெருங்
கின, மணி - மணிமபமான, மண்டபங்கள் - மண்டபங்களையும், சாலைகள் - யாக
சாலைகளையுமுடைத்தாய், து - பரிசுத்தரான, மறையோர் - ப்ராஹ்மணர், தொக்கு
நண்டி - கூடித்திரண்டுகையாலுண்டான, தொழுதியொடு - ஆரவாரத்தால் மிக்கிரு
ப்பதாய், மிகப்பயிலும் - மிகவும் நெருங்கின, சோலை - சோலையிலுண்டான,
அன்று அலர்வாய் - அப்போது விசுவித்த செவ்விப்பூவில், மது உண்டி - மதுவை
ப்பாநம்பண்ணி, அங்கு - அங்குமிடத்தில், அளி - வண்டிகள், முரலும் - காரம்பண்
ணுகிற, நாந் டா. ... .. (அ)

(கொடிமுகிநிப்பாடி கொடுகளாலே ஆலங்கீதமான மதின்கள், கோபு
ரங்கள், நெருங்கின மணிமயமான மண்டபங்கள், யாமசாலைகள்,
துயரான ப்ராஹ்மணர்கூடித்திரண்ட ஆரவாரத்தால் மிக்கிருப்ப
தாய், மிகவும் நெருங்கினசோலையில் அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூவில்
மயபாவப்பருகி வண்டிகள் களித்துப்பாடும். ... .. அ.

கொடியையுடைத்தான மதின்கள், மாளிகைகள், கோபுரங்கள்,
நெருங்கின மணிகளையுடைத்தான மண்டபங்கள், சாலைகள், இவற்
றையுடைத்தாய்; ப்ராஹ்மணர் கூடித்திரண்ட ஆரவாரத்தால் மிக்கி
ருப்பதாய், சோலையிலுண்டான செவ்விப்பூவிலே மயபாநம்பண்ணி
வண்டிகள் பாடாநிப்பதுமான. ... .. அ.

சாலைகள் - யக்ஞசாலைகள். ... .. அ.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — (யஞ்சனையிதபாடி.) “ஆய்ச்சியர்வைத்ததயிர்வெண்ணெ
யைக்குளிரவமுதசெய்து” என்றதபிணனாட்டி, உண்டணையெல்லாம் சொல்லி
யதுபடவர்க்குமுன்னுலம்மதி.

பெரியதிருமொழி.—மூன்றாம் பத்து, பத்தார்திருமொழி,

மூ.—வஞ்சனையால் வந்தவள்தன் னுயிருண்டு வாய்த்த
தயிருண்டு வெண்ணையமுதுண்டு வலிமிக்க
கஞ்சனுயிரதுவுண் டிவ்வுலகுண்டகாளே
கருதுமிடம் காவிரி சந்தநில் கனகமுந்தி
மஞ்சலவுபொழிலுடும் வயலுடும்வந்து
வளங்கொடுப்பமாமறையோர் மாமலர்கள் தூவி
அஞ்சலித்தங்கரிசரணென் றிறைஞ்சுமணிநாங்கூர்
அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே.   கூ.

ப - ரை.—வஞ்சனையால் - காதிரிமேயவெங்கொண்டு, வஞ்சனையால்-வந்தபூச
நையுடைய, உயிர் - ப்ராணனை, உண்டு - க்ரவரித்து, வாய்த்த-அருகேயிருந்த, தயிர்
உண்டு - தயிரைப்பாரம்பண்ணி, வெண்ணையமுது உண்டு-வெண்ணையை அமுது
செய்து, வலிமிக்க - மிடுக்குமிக்கிருந்த, கஞ்சன் - உயிரது - கமஸுறுடைய ப்ரா
ணனை, உண்டு - பணித்து, இவ்வுலகு - இந்தலோகத்தை, உண்ட - திருவயிற்றிலே
வைத்தருளின, காளே-புவாவானவன், கருதும்இடம்—; காவிரி-காவேரிநதியானது,
சந்து - சந்தநமரங்களையும், அகில - அகருவர்க்குங்களையும், கனசம் - ஸ்வர்ணத்தை
யும், உந்தி - தள்ளிக்கொண்டுவந்து, மஞ்சலவுபொழிலுடும் - மேகத்தளவும் டுங்
கின சோலையிலும், வயலுடும் - வயலினுள்ளும், வந்த - ப்ரவேசத்த, வளங்கொ
டுப்ப - ஸம்பத்தைஉண்டாக்க, மாமகையோர் - மஹாவேதிகளான ப்ராஹ்மணர்,
மாமலர்கள் தூவி - ஸ்லாக்யமானபுஷ்பங்களை ஸமாப்பித்த, அங்குஅஞ்சலித்த-
அங்கே அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு நின்று, அரிசரணென்று - ‘‘ஸ்ரீ உனதருவடி களே
சரணம்’’ என்று, இறைஞ்சும் - ஸ்தோத்ரபூர்வமாக ஆராதிக்க, அரிநாங்கூர் -
அழகிய திருநாங்கூரில், அரிமேயவிண்ணகரம் வணங்குமடநெஞ்சே—,   (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (வஞ்சனையித்யாதி)   *   ௩   ௩

ஒன்பதாம்பாட்டு.— (வஞ்சனையித்யாதி) கீழ்த்நிமத்தையுடைய
ளாய் வந்த பூதநையுடையுண்டு, கிட்டின தயிரை அமுதுசெய்த,
வெண்ணையமுதுண்டு - வெண்ணையை அமுதுசெய்து, பெருமடுக்
கனுயிருக்கிற கருணுடைய வுடிரைஉண்டு. அதுகூலஸ்பந்தையுடைய
ஃரவ்யத்தோடு ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணன்களோடு வாசியற்றிருந்த
படி. (இவ்வுலகுண்ட) வெண்ணையமுதுசெய்த வேட்பாதுயாய்ந்து
ஹ்மியையெடுத்து வயிற்றிலேவைத்ததுவும்.

(காவிரியித்யாதி) காவிரியானது, சந்தநம், அகில, பொன், இவ
ற்றைக்கொடுவந்துதள்ளி, மேவபடித்தளவும் செல்லவோங்குவின பொழி
லுடும் வயலுள்ளிட்டும்வந்து நிரவபிகஸம்பத்தைபுண்டாக்க, ஆற்று
வரவைக்கண்டு ஸ்ராஹ்மணர் புஷ்பங்களைத் தூவி அருஜப்பிண்ணி,
‘‘ஸ்ரீவேஸ்வரன் நம்முடைய ஜீவரத்துக்குறுப்பாக வரவிட்டான்’’ என்று
அவனை ஆபுரயித்துவர்த்திக்கிற.   ...   .   கூ.

தயிர்வெண்ணையளோடொக உயிரைவிடங்களை ஊஞ்சல்சொல்லுகையெ
கண்ணென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலெத்யாதி.)   ...   ...   கூ.

மூ.—சென்றுசினவிடையேமும் படவடர்த்துப் பின்னை
 செவ்வித்தோள்புணர்ந்துகந்த திருமால்தன்கோயில்
 அன்றயனுமரன்சேயு மனையவர்கள்நாங்கூர்
 அரிமேயவிண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றை
 கன்றிரெடுவேல்வலவன் மங்கையர்தம்கோமான்
 கலிகன்றியொலிமலை யைந்தினொடுமூன்றும்
 ஒன்றினொடுமொன்றுமிவை கற்றுவல்லார் ருலகத்
 துத்தமர்கட்குத்தமரா யும்பருமாவர்களே. ௧0.

ப - ஸர.— ஏறுதழுவினார்க்கு ஸ்ரீஜகராஜனிறுமகளைக்கொடுக்கக்கடவோ
 மென்று எருதுகளைநிறுத்த, சென்று - தானே அங்கே சென்று, சினம்-க்ரௌர்ய
 த்தையுடைய, சீமூவிடையும் - ஏழுரிஷபங்களையும், படஅடர்த்து-முடியும்படி பொ
 ருது, பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, செவ்வித்தோள்-அழகியதோளோடே,
 புணர்ந்து - ஸம்ஸேஷித்த, உகந்த - ஸந்தோஷித்த, திருமால்தன் - ஸ்ரியஃபதி
 வர்த்திக்கிற, கோயில்-ஸ்தானமாய்; அயனும்-ப்ரஹ்மாவையும், அரன்சேயும்-ருத்ரன்
 பின்னையான ஸம்ப்ரஹ்மண்யனையும், அனையவர்கள் - ஒத்தசார்த்தியையும் அழகை
 யுமுடையவர்கள் வர்த்திக்கிற, நாங்கூர் - திருநாங்கூரில், அரிமேயவிண்ணகரம்-
 அரிமேயவிண்ணகரத்தில், அமர்ந்த-நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, செழுங்குன்றை-அழகிய
 பர்வதம்போன்ற ஸ்வாமியை; கன்றிரெடுவேல்வலவன்-சுறைமாறுதநெடியவேலைக்
 கையிலே யுடையவராய், மங்கையர்தம்கோமான் - திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத்தலை
 வராய், கலிகன்றி - கலிவையான ஆழ்வார், கவிபாடின, ஒலிமலை - ஒலியுடைய
 தொடையான, ஐந்தினொடு - கர்ஷ்ணபதாரங்கள் விஷயமான ஐந்தாபாட்டும்,
 மூன்றும் - நரலிம்ஹவாமந்ராமாபதாரங்கள் விஷயமான மூன்றுபாட்டும், ஒன்றி
 னொடும் - ஆர்ச்சாவதாரபரமான முதற்பாட்டும், ஒன்றும் - பலஸூருதியான இப்பா
 ட்டும், இவை - ஆகஇப்பத்துப்பாட்டிற்களையும், கற்று-அப்யஸித்த, வல்லார்-அர்த்த
 தர்ஸநம் பண்ணவல்லவர்கள், உலகத்து - இஹலோகத்திலே, உத்தமர்கட்கு உத்
 தமராய் - 'எம்மையாளும்பரமர்' என்னும்படியான வைஷ்ணவர்களுக்குத்தலை
 வராய், பின்பு, உம்பரும்ஆவர்கள்-வித்யஸஞ்சிகளோடு ஒருகோவையுமாவர். (௧0)

பத்தாம்பாட்டு. (சென்றித்யாடி) ஏறுதழுவினார்க்குக் கொடுக்கக்
 கடவோமென்று எருதுகளைஈல்கமாகவிட, அங்கேசென்று, சின
 விடைகளேழையும்படும்படி பொருது, பின்னையுடைய செவ்வித்தோ
 ளோடனே கலந்துகந்த திருமால்தன்கோயில். (அன்றயனுமரன்சேயும்)
 ஸ்ரஹ்மாவும் ருத்ரனும், இவனுடைய பின்னை ஸம்ப்ரஹ்மண்யனையும்
 ஒத்தவர்கள் நாங்கூரரிமேயவிண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றைக்கவிபா
 டிற்று.

பத்தாம்பாட்டு.— (சென்றித்யாடி) அவைநின்றவிடத்திலே தா
 னேசென்று, சினத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஜீஷஹங்களேழையும் முடி
 யும்படி அடர்த்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வியையுடைத்
 தான தோளோடே அணைந்துகந்த ஸ்ரியஃபதி வர்த்திக்கிற கோயில்.
 (அன்றித்யாடி) ஸாணிக் கு ஸ்ரஹ்மாவும், அழகுக்குஸம்ப்ரஹ்மண்ய
 னும் ஒப்பாம்படியிருக்கிறவர்கள்வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில் அரிமேய
 விண்ணகரமமர்ந்த செழுங்குன்றைக் கவிபாடிற்று.

(கன்றிகெடுவேல்லவவன்) ஸத்ருஸரீரங்களிலே தைத்துக் கறை
கழுவ அலவரமின்றிக்கே யிருக்கிற வேலை ஆயுயமாகவுடையாய்,
திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரயாநரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஒலி
யையுடைத்தான தொடை எட்டுமிரண்டும் பத்தான இவற்றை அம்ய
லிக்கவல்லவர்கள், இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவர்கள், * பயிலுந்
திருவுடையார்யவரேலுமவர் எம்மையாளும் பரமர், அவர்களுக்குத்
தலைவராய் பிள்ளை உம்பருமாவர். ... .. க0.

நஞ்ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

(கன்றிகெடுவேல்) ஸத்ருஸரீரங்களிலே தைத்துக் கறைகழுவவு மவஸ
ரமின்றிக்கேயிருக்கிற வேலை ஆயுயமாகவுடையாய், திருமங்கையிலுள்
ளார்க்கு ப்ரயாநரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஒலியையுடைத்தான
தொடை எட்டுமிரண்டும் பத்தான விவற்றை அம்யலிக்கவல்லவர்
கள், இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவர்கள்; “பயிலுந்திருவுடையார்
யவரேலும் - எம்மையாளும் பரமரே” என்னும்படி அவர்களுக்குத்
தலைவராய், பிள்ளை, உம்பருமாவர்கள் - திருவடி திருவனந்தாழ்வா
ரோடே ஒருகோவையாகப் பெறுவர். ... .. க0.

அடிவரவு.— திரு வென்றி உம்பர் ஓடாத கண்ட வார்
திமனம் கன்று வஞ்சனை சென்று போது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

சிமமத்தில, தந்திருவுள்ளத்தை முன்னிட்டுச்சொன்ன கீழ்க்குறையாகுங்கள்
விஷயமான ஐந்துபாட்டையும், நரலிஹவாந்ராமாபடாநங்கள் விஷயமான
மூன்றுபாட்டையும், விஹவிஷயத்வாவிரோஷேண க்ரோவீகரித்த (எட்டிம்
என்றது.) ப்ரஸ்துதமான அர்ச்சாவதாரபரமான முத்தபாட்டையும் மலஸருதியு
மாகப்பிரித்தருளிச்செய்தவற்றை ப்ரதிபாடியவிஷயப்ரதிபாடகதயாக்ரோவீகரித்த
(இரண்டிமென்றது.) இங்குள்ளிருகில், பத்தானவிப்பத்தை எனமுல் முணியுபரிம
ணகையிருமையில்லையிறே. ஆக, ஆழ்வாருமியறும் ஸாஹிப்ராயமாக இத்தன்
ப்ரயோகித்தார்களென்ன தத்தட்டிலை. ... .. க0.

ஜீபர்திருவடிகளேசரணம்.

மூன்றும்பத்து லம்பூர்ணம்.

ஆக, திருமொழி - ௩0 - க்ரு, பாட்டு - ௩00.

